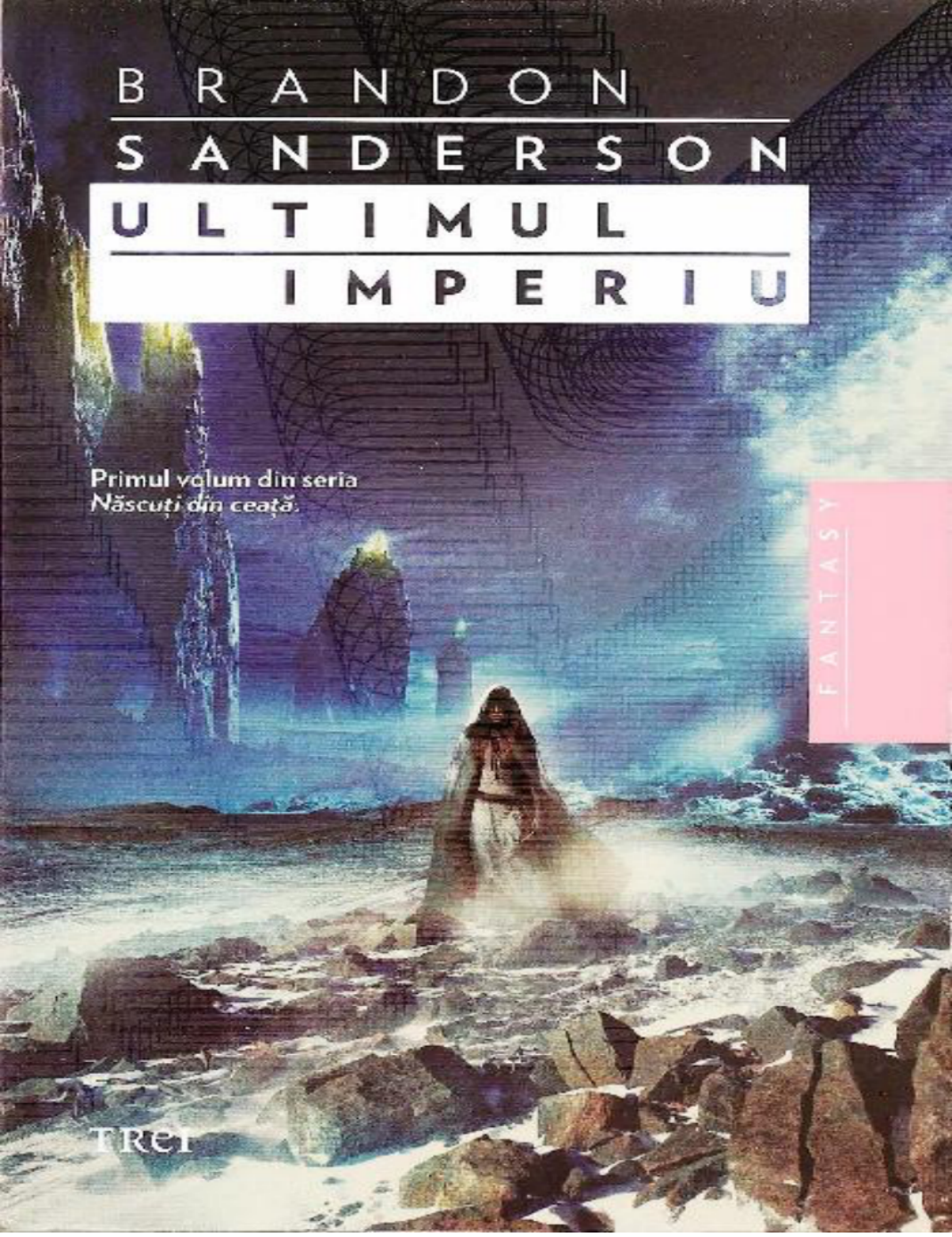
BRANDON
SANDERSON
ULTIMUL
IMPERIU
Primul volum din seria
Născuți din ceață.
FANTASY
TREI

BRANDON
SANDERSON

ULTIMUL IMPERIU

De o mie de ani oamenii n-au mai văzut soarele sau o floare, de când Lordul Legiuitor a început să conducă lumea. Omenirea e împărțită în două clase: *skaa* și nobili. Singurul lucru care le deosebește este că nobilii se nasc uneori cu anumite abilități de a folosi metalele în acțiuni ca Domolirea, Ațâțarea sau Împingerea. Ocazional însă împerecherea dintre clase produce un *skaa* cu talente de nobil: de aceea, Lordul Legiuitor ucide copiii născuți din asemenea relații. Uneori însă câte unul scapă cu viață. Iar Kelsier este un astfel de Supraviețuitor... legendarul „Născut din ceață", care aduce acum speranță pentru *skaa*.

„Pe lângă unul dintre cele mai interesante concepte de magie din literatura fantasy, *Născuți din ceață* pune întrebări profunde despre religie și societate."
New York Times Book Review

Brandon Sanderson (n. 1975) a obținut masteratul în Creative Writing la Universitatea Brigham Young, pe când făcea parte din redacția *Leading Edge*, revista semiprofesionistă de ficțiune speculativă a universității. A debutat în 2005 cu romanul *Elantris*. Sanderson a fost ales pentru a scrie volumul final din seria *Roata timpului* după moartea lui Robert Jordan. Este laureat al Premiului David Gemmel Legend (2011) pentru cel mai bun roman fantasy, *The Way of Kings*.

Seria *Născuți din ceață* este o trilogie, la care a fost adăugat ulterior un al patrulea volum a cărui acțiune se petrece la 300 de ani după evenimentele din seria originală.

FANTASY

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-823-0

BRANDON SANDERSON

ULTIMUL IMPERIU

Primul volum din seria *Născuţi din ceaţă*

Traducere din engleză de ANA-VERONICA MIRCEA
Ilustraţie copertă ANDREI GAMARŢ

Titlul original:
MISTBORN: THE FINAL EMPIRE
Autor: Brandon Sanderson

Copyright © © 2006 by Brandon Sanderson
Copyright © Editura Trei, 2014 pentru prezenta ediţie
ISBN 978-973-707-823-0

Editura TReI
FANTASY

Brandon Sanderson (n. 1975) a obţinut masteratul în Creative Writing la Universitatea Brigham Young, pe când făcea parte din redacţia Leading Edge, revista semiprofesionistă de ficţiune speculativă a universităţii. A debutat în 2005 cu romanul Elantris. Sanderson a fost ales pentru a scrie volumul final din seria Roata timpului după moartea lui Robert Jordan. Este laureat al Premiului David Gemmel Legend (2011) pentru cel mai bun roman fantasy, The Way of Kings

Cuprins

NĂSCUŢI DIN CEAŢĂ
PROLOG
PARTEA ÎNTÂI Supravieţuitorul de la Hathsin
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
PARTEA A DOUA Răzvrătiţi sub un cer de cenuşă
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
PARTEA A TREIA Copiii Soarelui Însângerat
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
PARTEA A PATRA Dansatori în marea de ceaţă
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31

CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
PARTEA A CINCEA Cei ce cred într-o lume uitată
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
EPILOG
ARS ARCANUM
ALLOMANŢIA - INDEX ALFABETIC
MULŢUMIRI

Pentru Beth Sanderson
Care citeşte fantasy
De un timp mai îndelungat decât viaţa mea
Şi care merită
Un nepot tot atât de ţăcănit ca ea însăşi.

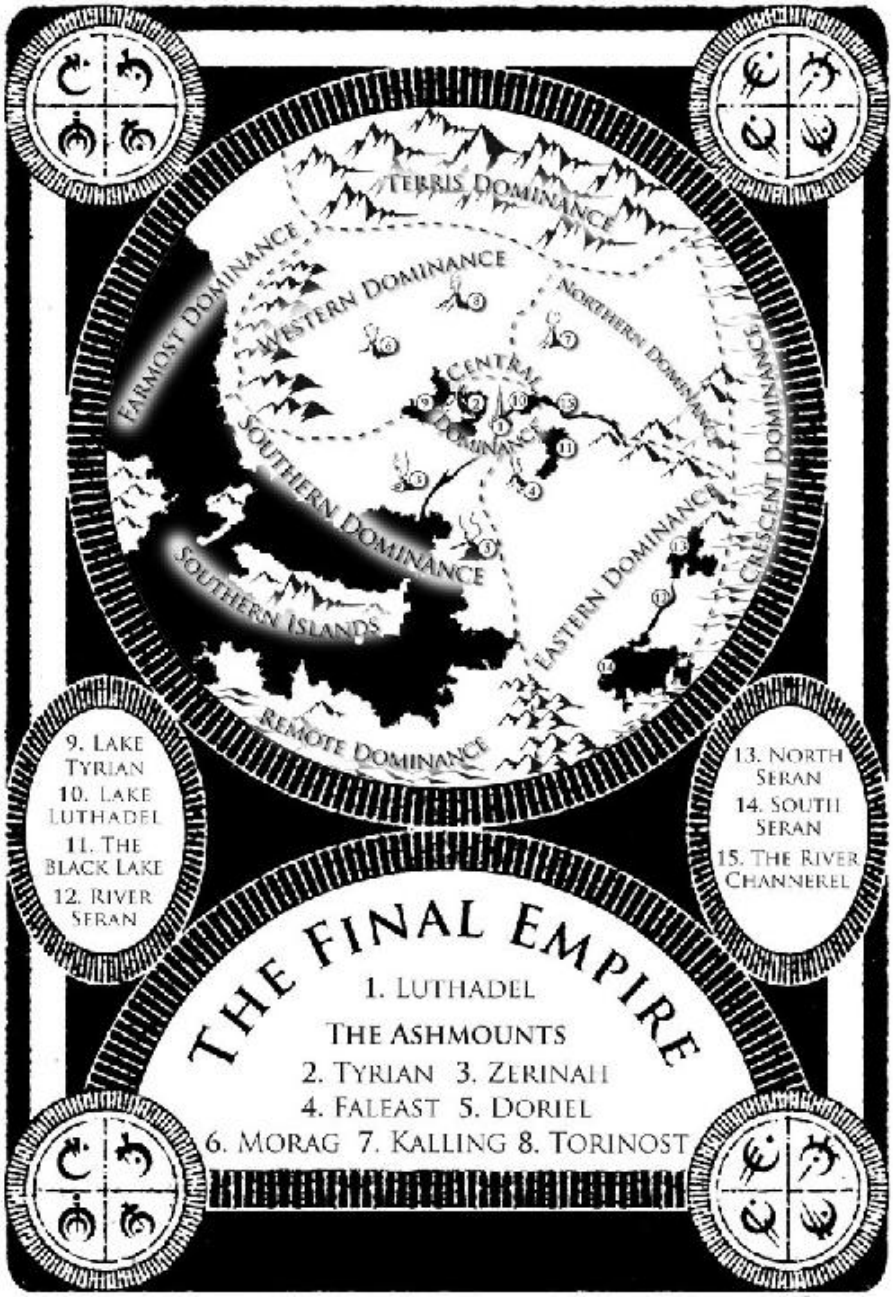
TERRIS DOMINANCE
FARMOST DOMINANCE
WESTERN DOMINANCE
NORTHERN DOMINANCE
CENTRAL DOMINANCE
SOUTHERN DOMINANCE
SOUTHERN ISLANDS
EASTERN DOMINANCE
CRESCENT DOMINANCE
REMOTE DOMINANCE
9. LAKE TYRIAN
10. LAKE LUTHADEL
11. THE BLACK LAKE
12. RIVER SERAN
13. NORTH SERAN
14. SOUTH SERAN
15. THE RIVER CHANNEREL
THE FINAL EMPIRE
1. LUTHADEL
THE ASHMOUNTS
2. TYRIAN 3. ZERINATH
4. FALEAST 5. DORIEL
6. MORAG 7. KALLING 8. TORINOST

LUTHADEL

NĂSCUŢI DIN CEAŢĂ

Uneori mă tem că nu sunt eroul pe care-l vede toată lumea în mine.

Filosofii presupun că a sosit timpul, că au apărut toate semnele. Dar eu încă mă mai întreb dacă n-au ales greşit omul. Atât de mulţi alţii depind de mine. Ei spun că viitorul unei lumi întregi e în mâinile mele.

Ce-ar crede dacă ar şti că apărătorul lor – Eroul Evurilor, mântuitorul – se îndoieşte de sine însuşi? Poate n-ar fi nicidecum şocaţi. Într-un fel, asta mă îngrijorează cel mai mult. Poate, în adâncurile inimilor lor, îşi pun întrebări – exact aşa cum mi le pun şi eu.

Oare când se uită la mine văd un mincinos?

PROLOG

Din văzduh cădea cenuşă.

Lordul Tresting se încruntă, ridicându-şi privirea către cerul arămiu de la jumătatea zilei, în timp ce servitorii se apropiau în grabă, deschizând o umbrelă de soare deasupra sa şi a distinsului său oaspete. Căderile de cenuşă nu erau neobişnuite în Ultimul Imperiu, dar Tresting spera să nu-şi păteze de funingine frumosul costum nou şi vesta roşie, abia aduse, pe apele canalului, chiar din Luthadel. Din fericire, nu bătea cine ştie ce vânt; umbrela avea şanse să-i fie într-adevăr de folos.

Tresting stătea în picioare, alături de invitatul său, într-o piaţetă de pe culmea unui mic deal, care domina ogoarele. Sub ploaia de cenuşă munceau sute de oameni în haine de lucru, ocupându-se de recoltă. În eforturile lor se simţea un soi de lene, dar, firește, asta stătea în firea oricărui skaa. Ţăranii erau o mulţime indolentă, neproductivă.

Nu se plângeau, desigur; aveau destulă minte ca să n-o facă. În schimb, se mulţumeau să lucreze ţinându-şi capetele plecate, cu o apatie mută. Atingându-i în treacăt, biciul unui supraveghetor îi silea să se mişte, preţ de câteva momente, cu mai multă râvnă, dar recădeau în lâncezeala lor imediat după aceea.

Tresting se întoarse către bărbatul de alături.

— Unii ar putea să creadă, remarcă el, că o mie de ani de muncă pe ogoare i-au făcut să devină, din naştere, ceva mai pricepuţi în privinţa asta.

Obligatorul se răsuci înălţând dintr-o sprânceană – un gest făcut parcă special pentru a pune în valoare trăsătura lui distinctivă – tatuajele complicate care-i dantelau pielea din jurul ochilor. Enorme, întinzându-i-se pe toată înălţimea frunţii şi urcând pe laturile nasului. Era un prelan cu puteri depline – un obligator într-adevăr foarte important. Tresting avea, la conac, propriii săi obligatori, însă nu erau decât nişte funcţionari minori, cu doar câteva semne în jurul ochilor. Bărbatul acela sosise de la Luthadel pe canal, cu aceeaşi corabie care aduse noul costum al lordului.

— Ar trebui să vezi ce skaa sunt în oraş, Tresting, spuse obligatorul, întorcându-şi din nou privirea către muncitori. În comparaţie cu cei din Luthadel, ăştia sunt de-a dreptul sârguincioşi. Aici aveţi mai mult control asupra lor. Câţi spuneai că pierdeţi într-o lună?

— Oh, şase, sau cam aşa ceva. Unii din cauza bătăilor, iar alţi din istovire.

— Fugari?

— Niciodată! răspunse Tresting. La început, când am moştenit

pământul de la tata, aveam câţiva – dar le-am executat familiile. Ceilalţi s-au descurajat repede. Nu i-am înţeles niciodată pe nobilii care se plâng că au necazuri cu skaa – eu găsesc că sunt creaturi uşor de controlat dacă acţionezi cu o mână fermă.

Obligatorul dădu din cap, rămânând tăcut în veşmintele lui negre. Părea încântat – ceea ce reprezenta un lucru bun. Lucrătorii nu erau, de fapt, proprietatea lui Tresting. Îi aparţineau Lordului Legiuitor, ca toţi ceilalţi skaa; Tresting îi închiria de la Zeul lui, în mare parte la fel cum plătea şi pentru serviciile obligatorilor Lui.

Oaspetele se uită în jos, la ceasul său de buzunar, apoi îşi ridică privirea spre cer. În ciuda căderii de cenuşă, ziua era luminoasă, cu soarele de un stacojiu strălucitor dincolo de negreala ceţoasă din înaltul văzduhului. Tresting scoase o batistă şi-şi şterse fruntea, simţindu-se recunoscător fiindcă umbrela îl apăra de arşiţa amiezii.

— Bine, Tresting, spuse obligatorul. O să-i transmit lordului Venture propunerea domniei tale, aşa cum ai cerut. Din partea mea va primi un raport favorabil asupra muncii de aici.

Lordul îşi reţinu un oftat de uşurare. Un obligator trebuia să fie de faţă, ca martor, la încheierea oricărei înţelegeri negustoreşti sau de altă natură între nobili. Fireşte că până şi unul modest, ca aceia angajaţi de el, putea îndeplini un asemenea rol – însă a-i face impresie bună chiar obligatorului lui Straff Venture însemna mult mai mult!

Oaspetele se întoarse spre el.

— O să plec înapoi, pe canal, în după-amiaza asta.

— Atât de repede? întrebă Tresting. Nu vrei să rămâi la cină?

— Nu, răspunse obligatorul. Cu toate că mai există un subiect despre care aş vrea să discutăm. N-am venit aici numai din porunca lordului Venture, ci şi… ca să fac cercetări în anumite privinţe, pentru Cantonul Inchiziţiei. Se zvoneşte că-ţi place să te distrezi cu femeile skaa aflate sub stăpânirea domniei tale.

Tresting simţi un fior rece.

Obligatorul zâmbi; zâmbetul se voia dezarmant, dar Tresting nu-l găsi decât sinistru.

— Nu te nelinişti, Tresting, zise obligatorul. Dacă acţiunile domniei tale ar fi stârnit *într-adevăr* îngrijorarea, în locul meu ar fi fost trimis un Inchizitor de Oţel.

Lordul dădu încet din cap. Inchizitor. Nu văzuse niciodată vreuna dintre creaturile acelea inumane, dar auzise… poveşti.

— Am fost mulţumit de purtarea domniei tale cu femeile skaa, declară obligatorul, plimbându-şi din nou privirea pe deasupra ogoarelor. Ceea ce am văzut şi am auzit aici dovedeşte că laşi curăţenie în urmă. Un bărbat ca domnia ta – priceput, cu recolte bune – poate ajunge departe în Luthadel. Încă vreo câţiva ani de muncă, plus câteva afaceri negustoreşti inspirate şi, cine ştie?

Obligatorul îşi întoarse privirea în altă parte şi Tresting se pomeni zâmbind. Nu reprezenta o făgăduială, şi nici măcar o aprobare – în marea majoritate a cazurilor, obligatorii erau mai degrabă administratori şi martori, decât preoţi – dar să auzi astfel de laudă din partea unuia dintre servitorii personali ai Lordului Legiuitor… Tresting ştia că, după părerea unei părţi a nobilimii, obligatorii erau neliniştitori – unii îi considerau chiar o bătaie de cap –, dar, pe moment, el unul şi-ar fi sărutat distinsul oaspete.

Se răsuci din nou către skaa, cei care munceau sub soarele însângerat şi sub fulgii leneşi de cenuşă. El fusese întotdeauna un nobil de ţară, trăise pe plantaţia lui, visând la o posibilă mutare chiar în Luthadel. Auzise despre baluri şi despre petreceri, despre fast şi despre intrigi, şi totul îl entuziasmase zadarnic.

În seara asta trebuie să sărbătoresc, se gândi. În a paisprezecea colibă era o fată tânără pe care-o urmărea de ceva vreme…

Zâmbi din nou. Încă vreo câţiva ani de muncă, spusese obligatorul. Dar oare el, Tresting, n-ar fi putut grăbi lucrurile, dacă trudea puţin mai mult? Populaţia skaa de pe domeniul lui crescuse în ultima vreme. Poate, dacă-i îmboldea ceva mai tare, reuşea să obţină în vara aceea o recoltă suplimentară, îndeplinindu-şi cu prisosinţă obligaţiile din învoiala cu lordul Venture.

Dădu din cap, cu ochii la mulţimea de skaa leneşi, dintre care unii lucrau cu sapele, iar alţii stăteau în patru labe, îndepărtând cenuşa de pe plantele tinere. Nu se plângeau. Nu sperau. Nici măcar nu-ndrăzneau să gândească. Aşa trebuia să fie, pentru că erau skaa. Erau…

Tresting îngheţă când unul îşi săltă capul. Bărbatul întâlni ochii lordului, având în expresia feţei o scânteie – ba nu, o flacără – sfidătoare. Tresting nu mai văzuse aşa ceva niciodată, nu pe chipul unui skaa. Se retrase din reflex cu un pas, străbătut de un fior în vreme ce acel skaa straniu, cu spatele drept, îi susţinea privirea.

Şi zâmbea.

Tresting se uită în altă parte.

— Kurdon! se răsti apoi.

Supraveghetorul, un zdrahon, urcă panta în grabă.

— Da, lordul meu?

Tresting se întoarse, arătând către…

Se încruntă. Unde stătuse acel skaa? Lucrând cu capetele în jos, cu trupurile pătate de funingine şi sudoare, era greu să-i deosebeşti unii de alţii. Tresting se întrerupse, căutând. Credea că reţinuse locul… gol, unde nu se mai afla nimeni.

Dar nu. Nu era cu putinţă. Bărbatul n-avea cum să dispară atât de repede din grup. Unde s-ar fi putut duce? Trebuia să fie acolo, undeva, de data asta muncind cu capul plecat, aşa cum se cuvenea. Cu toate

acestea, momentul de aparentă sfidare nu putea fi iertat.

— Lordul meu? întrebă din nou Kurdon.

Obligatorul stătea alături, privind curios. N-ar fi fost înţelept să-l lase să-şi dea seama că un skaa se purtase cu atâta obrăznicie.

— Pune-i mai mult la muncă pe cei dinspre sud, ordonă Tresting, arătând cu degetul. Văd că sunt mocăiţi, chiar şi pentru nişte skaa. Biciuieşte câţiva.

Kurdon ridică din umeri, dar încuviinţă cu o înclinare a capului. Nu era cine ştie ce motiv pentru biciuire – dar, pe de altă parte, nici lui nu-i trebuia cine ştie ce motiv ca să bată lucrătorii.

La urma urmelor, nu erau decât nişte skaa.

Kelsier auzise poveşti.

Auzise şoapte despre vremurile de odinioară, de mult apuse, când soarele era roşu. Vremurile când văzduhul nu era îmbâcsit de fum şi de cenuşă, când plantele nu duceau o adevărată luptă ca să crească, iar skaa nu erau sclavi. Vremurile de dinainte de Lordul Legiuitor. Însă acele zile de demult căzuseră aproape cu totul în uitare. Până şi legendele începeau să devină greu de înţeles.

Kelsier se uită la soare, urmărind cu privirea imensul disc roşu ce se târa către orizont. Rămase tăcut preţ de o clipă îndelungată, singur pe ogoarele pustii. Munca zilei se încheiase. Skaa fuseseră mânaţi înapoi, la colibele lor. În curând avea să apară ceaţa.

În cele din urmă, oftă şi se-ntoarse să-şi aleagă traseul pe făgaşe şi pe poteci şerpuind printre mormane mari de cenuşă. Evita să calce pe plante – deşi nu ştia sigur din ce motiv se ostenea. Recolta aproape că nu părea să merite efortul. Veştedă, cu frunze maronii fleşcăite, vegetaţia părea la fel de deprimată ca oamenii care-o îngrijeau.

Colibele lucrătorilor skaa se conturau neclare în lumina palidă. Kelsier putea deja să vadă cum începea să se formeze ceaţa, voalând aerul şi dându-le clădirilor ca nişte movile o înfăţişare ireală, eterică. Nu erau păzite; nu era nevoie de străji, fiindcă niciun skaa nu se aventura afară după lăsarea nopţii. Teama lor de ceaţă era mult prea puternică.

Va trebui să-i lecuiesc de asta într-o bună zi, se gândi Kelsier, apropiindu-se de una dintre clădirile mai mari. *Dar toate lucrurile la timpul lor.* Deschise uşa şi se strecură înăuntru.

Toată lumea amuţi imediat. Kelsier închise uşa, apoi se întoarse, zâmbind, să-i privească în faţă pe cei în jur de treizeci de skaa din încăpere. În vatra din centru pâlpâia focul, iar un cazan de lângă ea era umplut cu apă în care fuseseră presărate legume – ca început al pregătirilor pentru masa de seară. Supa avea să fie fără niciun gust, fireşte. Însă mirosul era totuşi îmbietor.

— Bună seara tuturor, zise Kelsier cu un surâs, aşezându-şi raniţa la

picioare şi sprijinindu-se de uşă. Cum v-a fost ziua?

Cuvintele lui sparseră tăcerea, iar femeile se întoarseră la pregătirea cinei. Însă bărbaţii dintr-un grup aşezat la o masă grosolană continuară să-l privească nemulţumiţi.

— Ziua noastră, călătorule, a fost plină de trudă, răspunse Tepper, unul dintre înţelepţi. Pe care tu ai izbutit s-o ocoleşti.

— Munca la câmp nu mi s-a potrivit niciodată cu adevărat, ripostă Kelsier. E mult prea grea pentru pielea mea delicată.

Zâmbi, ridicându-şi mâinile şi braţele acoperite de straturi peste straturi de cicatrice fine. I se întindeau în lungul pielii, de parcă o fiară şi-ar fi plimbat ghearele în susul şi-n josul braţelor sale.

Tepper pufni. Era prea tânăr ca să fie un înţelept, probabil că abia dacă trecuse cu un an sau doi de patruzeci – putea să fie cu cel mult cinci ani mai vârstnic decât Kelsier. Cu toate acestea, bărbatul costeliv căpătase aerul omului căruia îi place să conducă.

— Vremurile nu sunt potrivite pentru apucături uşuratice, decretă el, cu asprime. Când dăm adăpost unui călător, ne aşteptăm să se poarte astfel încât să nu trezească bănuieli. Azi-dimineaţă, când ai fugit de pe ogor, ai fi putut face rost de câte-o biciuire pentru oamenii din jurul tău.

— Aşa e, răspunse Kelsier. Numai că ar fi putut fi biciuiţi şi dacă ar fi stat unde nu trebuia, dacă ar fi făcut o pauză prea lungă sau dacă ar fi tuşit când trecea pe lângă ei un supraveghetor. Am văzut o dată un bărbat bătut fiindcă, după cum a pretins stăpânul lui, clipise „cum nu se cuvenea”.

Tepper stătea ţeapăn, privind cu ochi îngustaţi, cu braţele sprijinite pe masă. Judecând după expresia feţei, părea de neînduplecat.

Kelsier oftă, rotindu-şi ochii.

— Perfect. Dacă vreţi să plec, îmi văd de drum.

Îşi aruncă raniţa pe umeri şi trase cu nepăsare de uşă.

Ceaţa groasă începu imediat să se reverse prin deschidere, plutindu-i leneşă în jurul trupului, băltind pe podea şi târându-se prin praf ca un animal şovăielnic. Câţiva oameni icniră înspăimântaţi, dar cei mai mulţi erau prea uluiţi ca să mai scoată vreun sunet. Kelsier rămase locului o clipă, fixând cu privirea pâcla neguroasă de afară, ai cărei curenţi nestatornici erau vag luminaţi de cărbunii din vatră.

— Închide uşa.

Cuvintele lui Tepper erau o rugăminte, nu o poruncă.

Kelsier făcu ce i se ceruse, împingând uşa la loc şi întrerupând curgerea ceţii albe.

— Ceaţa nu e ceea ce credeţi. Vă temeţi mult prea mult de ea.

— Cei care se aventurează în ceaţă îşi pierd sufletele, şopti o femeie.

Vorbele ei ridicară o întrebare. Oare Kelsier umblase prin ceaţă? Şi atunci, ce se întâmplase cu sufletul lui?

Dacă aţi şti, se gândi el.

— Ei, presupun că asta-nseamnă că rămân. Îi făcu semn unui băiat să-i aducă un taburet. Şi e o treabă bună – pentru mine ar fi fost ruşinos să plec fără să vă împărtăşesc noutăţile.

La auzul comentariului său, nu puţini ciuliră urechile. Acesta era adevăratul motiv pentru care îi suportau prezenţa – motivul pentru care până şi ţăranii sperioşi adăposteau un om ca el, un skaa ce sfida voinţa Lordului Legiuitor, călătorind de la o plantaţie la alta. Putea fi un renegat – şi un pericol pentru întreaga comunitate – dar le aducea veşti din lumea de-afară.

— Vin din nord, zise Kelsier. Din ţinuturi unde puterea Lordului Legiuitor se simte mai puţin.

Vorbea cu voce clară, iar toată lumea se înclina instinctiv către el în timp ce lucra. A doua zi, cuvintele lui aveau să fie repetate pentru mai multe sute de oameni, care locuiau în alte colibe. Skaa puteau fi slugarnici, dar erau şi bârfitori de nelecuit.

— În vest guvernează lorzii locali, continuă Kelsier, şi sunt departe de mâna de fier a Lordului Legiuitor şi a obligatorilor săi. Unii dintre nobilii aceia din depărtări cred că nişte skaa fericiţi sunt lucrători mai buni decât unii maltrataţi. Un bărbat, lordul Renoux, chiar le-a ordonat supraveghetorilor lui să nu mai bată pe nimeni fără poruncă. Şi, după cum şuşoteşte lumea, se întreabă dacă n-ar fi bine să-i plătească fiecărui skaa de pe plantaţia lui o leafă, aşa cum primesc meşteşugarii din oraş.

— Prostii, spuse Tepper.

— Iertare, ripostă Kelsier. Nu mi-am dat seama că jupânul Tepper a fost de curând pe proprietatea lordului Renoux. Când ai cinat cu el ultima oară ţi-a povestit ceva ce nu mi-a spus mie?

Tepper roşi: skaa nu călătoreau, şi cu siguranţă nu cinau cu lorzii.

— Mă crezi nătâng, călătorule, zise Tepper, dar eu ştiu ce faci. Eşti cel căruia i se spune Supravieţuitorul; cicatricele alea de pe braţe te-au dat de gol. Eşti un zurbagiu – călătoreşti pe plantaţii, aţâţând nemulţumirile. Ne mănânci mâncarea şi-ţi spui poveştile măreţe şi minciunile, apoi dispari şi-i laşi pe cei ca mine să se ocupe de speranţele deşarte pe care le dai copiilor noştri.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană.

— Ei, ei, jupâne Tepper, spuse el. Temerile tale sunt total lipsite de temei. Zău că n-am nicidecum de gând să vă mănânc mâncarea. Mi-am adus-o pe-a mea.

Kelsier se întinse şi-şi aruncă raniţa pe pământ, în faţa mesei lui Tepper. Dezlegată, aceasta se răsturnă într-o parte, lăsând să cadă o mulţime de mâncare. Pâini de bună calitate, fructe, ba chiar şi câţiva cârnaţi groşi, afumaţi, se revărsară în voia lor.

Un fruct-de-vară se rostogoli pe podeaua de pământ bătătorit şi se

izbi uşor de piciorul lui Tepper. Bărbatul de vârstă mijlocie îl privi uluit.

— Asta-i mâncare pentru nobili!

Kelsier râse zgomotos.

— Nu prea. Ştii, pentru un om de rang, renumit pentru prestigiul său, lordul Tresting al vostru are gusturi izbitor de proaste. Cămara lui e o ruşine pentru un nobil.

Tepper păli încă şi mai tare.

— Acolo ai fost în după-amiaza asta, şopti. Te-ai dus la conac. Ai… *furat de la stăpân!*

— Fireşte, răspunse Kelsier. Şi aş putea adăuga că, în timp ce gusturile lui în materie de mâncare sunt jalnice, priceperea cu care-şi alege oştenii e impresionantă. Pătrunderea în conacul său în timpul zilei a fost o adevărată provocare.

Tepper continua să se holbeze la raniţa cu mâncare.

— Dacă găsesc supraveghetorii astea aici…

— Ei, propun să le faceţi să dispară, spuse Kelsier. Pariez că sunt ceva mai gustoase decât zeama asta lungă de alac.

Mai multe perechi de ochi înfometaţi studiară mâncarea. Dacă Tepper avea de gând să mai protesteze, atunci n-o făcu destul de repede şi tăcerea lui trecu drept acceptare. Peste câteva minute, conţinutul raniţei fusese inspectat şi împărţit, iar oala cu supă clocotea, ignorată de skaa, care se ospătau cu ceva mult mai exotic.

Kelsier se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de lemn al colibei, şi se uită la oamenii care-şi înfulecau mâncarea. El spusese adevărul: ofrandele cămării fuseseră descurajant de banale. Însă oamenii aceia erau hrăniţi, încă din copilărie, cu nimic altceva în afară de supă şi terci de cereale. În ochii lor, pâinea şi fructele păreau delicatese fără seamăn – mâncate de obicei doar când se învecheau şi erau aruncate de servitorii de la conac.

— Povestea ta a fost scurtă, tinere, remarcă un skaa bătrân, apropiindu-se şchiopătând şi aşezându-se pe un taburet de lângă Kelsier.

— Oh, presupun că mai târziu o să fie timp pentru mai mult, zise el. După ce dovezile furtului meu vor fi înfulecate. Nu vrei nimic din ele?

— Nu simt nevoia, răspunse bătrânul. Ultima dată când am gustat din hrana lorzilor, m-a durut burta trei zile. Gusturile noi seamănă cu ideile noi, tinere – cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât sunt mai greu de mistuit.

Kelsier tăcu. Bătrânul nu era câtuşi de puţin impozant. Pielea lui pergamentoasă şi capul chel îl făceau să pară mai degrabă plăpând decât înţelept. Însă era probabil mai puternic decât arăta; puţini skaa de pe plantaţii trăiau până la o asemenea vârstă. Mulţi lorzi nu le îngăduiau bătrânilor să rămână acasă, fără să muncească zilnic, iar

bătăile frecvente, nelipsite din viaţa unui skaa, erau un tribut cumplit.

— Cum spuneai că te cheamă? întrebă Kelsier.

— Mennis.

Kelsier se uită din nou la Tepper.

— Aşadar, jupâne Mennis, spune-mi ceva. De ce l-ai lăsat pe el să conducă?

Bătrânul ridică din umeri.

— Când ajungi la vârsta mea, trebuie să ai mare grijă cum îţi iroseşti puterile. Unele bătălii pur şi simplu nu merită purtate.

În ochii lui Mennis se desluşeau subînţelesuri: vorbea despre lucruri mai profunde decât rivalitatea lui cu Tepper.

— Atunci eşti mulţumit aşa? întrebă Kelsier, arătând cu o mişcare a capului coliba şi locuitorii ei pe jumătate morţi de foame şi munciţi peste măsură. Eşti mulţumit de o viaţă plină de bătăi şi de truda fără sfârşit?

— Cel puţin e o viaţă, ripostă Mennis. Ştiu ce atrag lefurile, nemulţumirile şi revoltele. Ochiul Lordului Legiuitor şi mânia Cultului de Oţel pot fi mult mai cumplite decât câteva lovituri de bici. Cei ca tine propovăduiesc schimbarea, dar eu îmi pun o întrebare. E asta o luptă pe care-o putem duce într-adevăr?

— O duceţi deja, jupâne Mennis. Şi felul în care-o pierdeţi e oribil. Kelsier ridică din umeri. Dar ce ştiu eu? Nu sunt decât un ticălos rătăcitor, venit aici să vă mănânce hrana şi să vă impresioneze tinerii.

Mennis clătină din cap.

— Acum îţi baţi joc, dar Tepper s-ar putea să fi avut dreptate. Mă tem că vizita ta o să ne-aducă necazuri.

Kelsier zâmbi.

— De aceea nu l-am contrazis – cel puţin nu când m-a numit zurbagiu. Se întrerupse şi zâmbi cu mai mult suflet. De fapt, cred că această descriere a mea e singurul adevăr rostit de Tepper de când am sosit aici.

— Cum faci asta? întrebă Mennis, încruntându-se.

— Ce?

— Cum poţi să zâmbeşti atât de mult?

— Oh, sunt pur şi simplu fericit.

Mennis se uită în jos, la mâinile lui Kelsier.

— Ştii, n-am mai văzut cicatrice ca ale tale decât la un singur om – şi ăla era mort. Leşul lui i-a fost înapoiat lordului Tresting ca dovadă că-şi primise pedeapsa. Bătrânul îşi ridică privirea spre călător. A fost prins vorbind despre răzvrătire. Tresting l-a trimis la Puţurile din Hathsin, unde-a lucrat până la moarte. Flăcăul a rezistat mai puţin de-o lună.

Kelsier îşi privi braţele şi antebraţele. Încă îl mai ardeau uneori, dar era sigur că durerea nu exista decât în mintea lui. Se uită la Mennis şi

surâse.

— M-ai întrebat de ce zâmbesc, jupâne Mennis? Ei bine, Lordul Legiuitor crede că a confiscat bucuria şi râsul pentru sine. Nu mă simt dornic să-l las s-o facă. E singura luptă care se poate purta fără mare efort.

Mennis se holbă la el şi, pentru o clipă, Kelsier se gândi că bătrânul i-ar fi putut răspunde cu un zâmbet. Însă Mennis se mulţumi, în cele din urmă, să clatine din cap.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu…

Ţipătul îl întrerupse. Venea de afară, poate dinspre nord, deşi ceaţa distorsiona sunetele. Oamenii din colibă amuţiră, ascultând urletele slabe ale unor voci subţiri. În ciuda depărtării şi a ceţii, Kelsier auzea durerea din ele.

Arse cositor.

Acum, după ce o făcuse ani de-a rândul, îi venea uşor. Cositorul se afla în stomacul lui, alături de celelalte metale Allomantice, înghiţite mai demult, aşteptându-l să le întrebuinţeze. Îşi trimise mintea în interior şi atinse cositorul, trăgând din el puteri pe care abia dacă le înţelegea. Metalul îi pâlpâi în trup, arzându-i stomacul ca o băutură fierbinte sorbită cu prea multă grabă.

Puterea Allomantică îi inundă trupul, ascuţindu-i simţurile. Încăperea din jur căpătă contururi nemaipomenit de limpezi, iar focul leneş din vatră deveni aproape orbitor. Putea să simtă fibrele lemnului taburetului pe care stătea. Şi gustul rămăşiţelor pâinii din care gustase mai devreme. Şi, ceea ce era mai important, auzea ţipetele cu urechi supraomeneşti. Ţipau două femei. Una mai bătrână şi una tânără – poate o copilă. Şi ţipetele acesteia din urmă se îndepărtau tot mai mult.

— Biata Jess, spuse o femeie de alături, cu vocea tunându-i în urechile sensibile ale lui Kelsier. Fetiţa aia a ei a fost un blestem. Pentru skaa e mai bine să nu aibă fiice frumoase.

Tepper dădu din cap.

— Se ştia sigur că lordul Tresting o să trimită după fată, mai curând sau mai târziu. O ştiam cu toţii. Şi Jess ştia.

— E totuşi o ruşine, spuse un alt bărbat.

Ţipetele continuau să răsune în depărtare. Arzând cositor, Kelsier putea aprecia direcţia cu precizie. Vocea înainta către conacul lordului. Sunetele stârneau ceva în el, şi îşi simţi faţa împurpurându-se de furie.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Lordul Tresting trimite vreodată fetele înapoi după ce termină cu ele?

Bătrânul Mennis clătină din cap.

— Lordul Tresting e un nobil care respectă legea – după câteva

săptămâni, pune să fie ucise. Nu vrea s-atragă privirile Inchizitorilor.

Era porunca Lordului Legiuitor. Nu-şi îngăduia să lase să mişune corciturile – copii ce ar fi putut avea puteri de a căror existenţă skaa nici măcar nu trebuiau să ştie.

Ţipetele erau din ce în ce mai slabe, dar furia lui Kelsier abia începea să se-nteţească. Îi aduceau aminte de altele, ale unei femei din trecut. Se ridică brusc, făcând taburetul să se răstoarne în urma lui.

— Ai grijă, flăcăule, îl sfătui Mennis, neliniştindu-se. Nu uita ce ţi-am spus despre puterea irosită. N-o să porneşti niciodată răzvrătirea aia a ta dacă te laşi ucis în noaptea asta.

Kelsier se uită la bătrân. Apoi, printre ţipete şi durere, se sili să zâmbească.

— N-am venit aici ca să conduc o răzvrătire a voastră, jupâne Mennis. Nu vreau decât să tulbur puţin lucrurile.

— Şi ce folos ar putea aduce asta?

Zâmbetul lui Kelsier se accentuă.

— Vin vremuri noi. Supravieţuiţi ceva mai mult şi s-ar putea să vedeţi că-n Ultimul Imperiu se petrec lucruri măreţe. Vă mulţumesc tuturor pentru găzduire.

Cu aceasta, deschise uşa şi ieşi cu paşi mari în ceaţă.

Mennis stătea întins, treaz, la orele mici ale dimineţii. După cum se părea, cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât adormea mai greu. Ceea ce era adevărat mai ales când îl neliniştea ceva, cum era gândul la călătorul care nu izbutise să se-ntoarcă în colibă.

Spera că acesta îşi venise în fire şi se hotărâse să-şi continue drumul. Însă aşa ceva i se părea puţin probabil; Mennis văzuse flăcările din ochii lui Kelsier. Era o adevărată ruşine ca un bărbat care scăpase cu viaţă din Puţuri să-şi găsească în schimb moartea acolo, pe o plantaţie oarecare, încercând să apere o fată pe care toţi ceilalţi ştiau că n-o puteau salva de la moarte.

Care avea să fie răspunsul lordului Tresting? Se spunea că era deosebit de aspru cu oricine îi întrerupea distracţiile nocturne. Dacă străinul reuşise să-i tulbure plăcerea, atunci stăpânul ar fi putut hotărî cu uşurinţă să-i pedepsească pe toţi skaa, pentru complicitate.

În cele din urmă, ceilalţi începură să se trezească. Mennis continuă să zacă pe pământul tare – cu oasele chinuite de durere, cu spatele înţepenit, cu muşchii istoviţi – încercând să hotărască dacă merita să se ridice. În fiecare zi era cât pe ce să se dea bătut. În fiecare zi era puţin mai greu. Într-o bună dimineaţă avea să rămână, pur şi simplu, în colibă, aşteptând să vină supraveghetorii ca să-i ucidă pe cei prea bolnavi sau prea bătrâni ca să poată munci.

Dar nu în dimineaţa aceea. Vedea prea multă spaimă în ochii celorlalţi skaa – ştiau că faptele lui Kelsier din timpul nopţii le-ar fi

putut aduce necazuri. Aveau nevoie de Mennis: se uitau la el. Trebuia să se ridice.

Şi o făcu. Odată ce se puse în mişcare, durerile lui de om bătrân deveniră ceva mai uşor de îndurat şi reuşi să-şi târâie picioarele afară din colibă şi s-o pornească în direcţia ogoarelor, sprijinindu-se de un bărbat mai tânăr.

Atunci îi pătrunse în nări mirosul din aer.

— Ce-i asta? întrebă. Simţiţi un iz de fum?

Shum – flăcăul care-l susţinea – se opri. Ultimele rămăşiţe ale ceţii din timpul nopţii se mistuiseră şi soarele roşu se înălţa în spatele obişnuiţilor nori neguroşi.

— În ultima vreme miroase tot timpul a fum, zise tânărul. Munţii de Cenuşă sunt violenţi anul ăsta.

— Nu, insistă Mennis, neliniştindu-se din ce în ce mai mult. E un altfel de miros.

Se întoarse către nord, unde se aduna un grup de skaa. Se desprinse de Shum şi îşi târî picioarele într-acolo, răscolind praful şi cenuşa la fiecare pas.

În mijlocul grupului, o văzu pe Jess. Fiica ei, cea pe care îşi închipuiseră că o luase lordul Tresting, îi stătea alături. Ochii fetei erau roşii de nesomn, dar părea nevătămată.

— S-a întors în scurt timp după ce-au luat-o, povestea femeia. A bătut la uşă, plângând. Flen nu se-ndoia că e o nălucă-de-ceaţă care i-a luat înfăţişarea, dar a trebuit s-o las să intre! Nu-mi pasă ce zice el, n-o gonesc. Am adus-o în lumina soarelui şi n-a dispărut! Asta dovedeşte că nu e nălucă-de-ceaţă!

Mennis se retrase împleticindu-se din mulţimea din ce în ce mai numeroasă. Oare nu-şi dădea nimeni seama? Niciun supraveghetor nu venea să-i împrăştie. Nu apărea niciun soldat care să facă numărătoarea de dimineaţă a oamenilor. Ceva nu era deloc în ordine. Continuă să meargă spre nord, îndreptându-se înnebunit către conac.

Când ajunse, deja zăriseră şi alţii dâra de fum ce se răsucea, abia vizibilă în lumina dimineţii. Mennis nu era primul sosit la marginea platoului îngust de pe culmea dealului, dar cei adunaţi îi făcură loc când apăru.

Conacul dispăruse. Nu rămăsese decât o cicatrice înnegrită, care ardea mocnit.

— Pe Lordul Legiuitor! şopti Mennis. Ce s-a-ntâmplat aici?

— El i-a ucis pe toţi.

Mennis se întoarse. Vorbise fiica lui Jess. Se uita la casa năruită cu mulţumirea întipărită pe chipul tânăr.

— Erau morţi când m-a scos afară, continuă ea. Toţi – oştenii, supraveghetorii, lorzii… morţi. Chiar şi lordul Tresting şi obligatorii lui. Stăpânul mă lăsase singură când au început zgomotele, se dusese

să vadă ce se petrecea. Când am ieşit, l-am văzut zăcând în propriul sânge, înjunghiat în piept. Bărbatul care m-a salvat a aruncat o torţă în conac când plecam.

— Bărbatul ăsta, zise Mennis. Avea cicatrice pe palme şi pe braţe, până mai sus de coate?

Fata dădu din cap, încuviinţând fără vorbe.

— Ce soi de demon e omul ăsta? murmură neliniştit un skaa.

— Nălucă-de-ceaţă, şopti altcineva, părând să fi uitat că-l văzuseră pe Kelsier ieşind în lumină în timpul zilei.

Dar a plecat în ceaţă, se gândi Mennis. *Şi cum i-a reuşit o asemenea faptă…? Lordul Tresting ţinea mai bine de douăzeci şi patru de oşteni! Kelsier o fi având, poate, o ceată de răzvrătiţi neştiută?*

Cuvintele rostite de călător noaptea trecută îi răsunară în urechi.

Vin vremuri noi.

— Dar ce-o să se-ntâmple cu noi? întrebă Tepper, îngrozit. Ce-o să se-ntâmple când o să afle Lordul Legiuitor? O să creadă că noi am făcut-o! O să ne trimită la Puţuri, sau poate doar o să le poruncească kolosşilor să vină imediat să ne măcelărească! De ce-a făcut zurbagiul ăla una ca asta? Nu-şi dă seama ce rău a săvârşit?

— Îşi dă seama, zise Mennis. Ne-a prevenit, Tepper. A venit să tulbure lucrurile.

— Dar de ce?

— Fiindcă ştia că noi n-o să ne gândim niciodată la răzvrătire, aşa că nu ne-a lăsat de ales.

Tepper păli.

Lordule Legiuitor, se gândi Mennis. *Nu sunt în stare s-o fac. Abia reuşesc să mă ridic dimineaţa – nu pot salva poporul ăsta.*

Dar ce altceva era de făcut?

Se întoarse spre ceilalţi.

— Adună oamenii, Tepper. Trebuie să fugim înainte de-ajunge vestea despre dezastru la urechile Lordului Legiuitor.

— Unde-o să ne ducem?

— În peşterile de la răsărit, răspunse Mennis. Călătorii spun că acolo se ascund skaa răzvrătiţi. Poate ne vor primi înăuntru.

Tepper păli mai tare.

— Dar… va trebui să fim pe drum mai multe zile. Să ne petrecem nopţile în *ceaţă.*

— Putem s-o facem, zise Mennis. Sau putem să rămânem aici şi să murim.

Tepper rămase o clipă încremenit, iar Mennis se gândi că era posibil să fie copleşit de şocul tuturor celor petrecute. Însă, în cele din urmă, bărbatul mai tânăr plecă grăbit să-i adune pe ceilalţi, cum i se poruncise.

Mennis oftă, ridicându-şi privirea către fuiorul de fum şi

blestemându-l în gând pe Kelsier.

Vremuri noi, într-adevăr.

PARTEA ÎNTÂI
Supravieţuitorul de la Hathsin

Mă consider un bărbat cu principii. Dar care altul nu se crede astfel? Am observat că până şi asasinii îşi numesc acţiunile „morale”, într-un anumit fel.

Poate că, citind despre viaţa mea, o altă persoană m-ar numi tiran religios. M-ar numi arogant. De ce ar fi părerea unui asemenea om mai puţin adevărată decât a mea?

Cred că totul se reduce la un singur lucru: în final, eu sunt cel care are oşti.

CAPITOLUL 1

Din văzduh cădea cenuşă.

Vin privea fulgii pufoşi care pluteau în aer. În tihnă. Fără griji. Liberi. Coborând asupra oraşului Luthadel, funinginea semăna cu nişte fulgi de zăpadă neagră. Formau troiene pe la colţuri, erau purtaţi de vânt şi unduiau în trombe minuscule deasupra pietrelor de pavaj. Păreau atât de nepăsători. Oare cum o fi fost?

Vin stătea tăcută într-una dintre bortele-de-veghe – un alcov ascuns, construit între cărămizile zidului lateral al casei secrete. Din interiorul lui, cineva din ceată putea supraveghea strada, căutând orice putea vesti un pericol. Vin nu făcea de strajă; borta-de-veghe era, pur şi simplu, unul dintre puţinele locuri unde putea să fie singură.

Şi îi plăcea singurătatea. *Când eşti singur nu te poate trăda nimeni.* Cuvintele lui Reen. Fratele ei o învăţase atât de multe lucruri, apoi le întărise făcând ceea ce promisese întotdeauna că avea să facă – trădând-o el însuşi. *Numai aşa o să-nveţi. Oricine te poate trăda, Vin. Oricine.*

Fulgii continuau să cadă. Uneori, Vin îşi imagina că ea semăna cu cenuşa, cu vântul sau cu însăşi ceaţa. O creatură lipsită de gânduri, capabilă să *existe* pur şi simplu, fără să gândească, fără să-i pese, fără să sufere. Atunci ar fi putut să fie… liberă.

Auzi paşi târşiţi în apropiere, apoi trapa din fundul micii încăperi se deschise cu un pocnet.

— Vin! exclamă Ulef, vârându-şi capul înăuntru. Aici erai! Camon te caută de-o jumătate de oră.

Păi de-asta m-am ascuns, în primul rând.

— Ar trebui să te grăbeşti, adăugă el. Suntem aproape gata să-

ncepem treaba.

Ulef era un băietan deşirat. Drăguţ, în felul lui – naiv, dacă despre cineva care crescuse în lumea fărădelegii se putea spune vreodată aşa ceva. Ceea ce nu-nsemna, fireşte, că el nu urma s-o trădeze. Trădarea n-avea nimic de-a face cu prietenia; nu era decât o faptă care ţinea de supravieţuire. Viaţa era dură pe străzi şi, dacă nu voia să fie prins şi executat, un hoţ skaa trebuia să fie practic.

Iar cruzimea era cel mai practic sentiment. O altă zicală de-a lui Reen.

— Ei? întrebă Ulef. Ar trebui să mergem. Camon e furios.

Când nu e? Vin dădu totuşi din cap, căţărându-se ca să iasă din spaţiul strâmt – dar liniştitor – al bortei-de-veghe. Se strecură pe lângă Ulef şi ieşi repede prin trapă, ajungând pe un coridor şi apoi într-o cămară prost întreţinută. Era una dintre numeroasele încăperi din spatele prăvăliei care servea drept faţadă pentru casa secretă. Bârlogul propriu-zis al hoţilor era ascuns în tunelele grotei din stânca de sub clădire.

Vin ieşi pe uşa din spate, cu Ulef pe urmele ei. Treaba avea să se facă la câteva cvartale distanţă, într-o zonă mai bogată a oraşului. Era o lovitură alambicată – una dintre cele mai complicate văzute vreodată de Vin. În cazul când Camon nu era prins, recompensa avea să fie într-adevăr bogată. Iar dacă-l prindeau… Ei, escrocarea nobililor şi a obligatorilor era o meserie foarte periculoasă – dar era cu siguranţă mai bine decât să munceşti în forje sau în ţesătorii.

Vin ieşi de pe alee, apoi pe-o stradă întunecoasă, mărginită de case cu odăi închiriate la preţuri modeste, dintr-una dintre numeroasele mahalale ale oraşului locuite de skaa. Oamenii prea bolnavi ca să lucreze zăceau îngrămădiţi prin cotloane, cu cenuşa troienindu-li-se în jur. Ea mergea cu capul plecat şi cu gluga mantiei ridicată, ca să se apere de fulgii ce continuau să cadă.

Liberă. Nu, n-o să fiu niciodată liberă. Reen a avut grijă de asta când a plecat.

— Iată-te! Camon ridică un deget gras, pătrăţos, repezindu-l în direcţia feţei ei. Unde-ai fost?

Vin nu lăsă nici ura, nici revolta să i se citească în ochi. Se uită pur şi simplu în jos, oferindu-i lui Camon ceea ce dorea să vadă. Existau alte moduri de a fi puternic. Lecţia asta o învăţase de una singură.

Bărbatul mârâi uşor, apoi îşi înălţă mâna şi o plesni cu dosul palmei peste faţă. Forţa loviturii o izbi pe Vin de perete şi durerea îi arse obrazul. Se prăbuşi, sprijinindu-se de zid, dar îndură pedeapsa în tăcere. Nimic altceva decât o altă vânătaie. Era destul de rezistentă ca să-i facă faţă. Nu se-ntâmpla prima oară.

— Ascultă, şuieră Camon. Asta e o lucrare importantă. Valorează

mii de lacre – de mai bine de o sută de ori mai mult decât tine. Nu te las s-o strici. Ai priceput?

Ea dădu din cap.

Camon o studie o clipă, cu mutra lui dolofană roşie de mânie. În final, îşi îndreptă privirea în altă parte, bombănind pentru sine.

Îl deranja ceva – şi altceva, în afară de Vin. Poate auzise de revolta unor skaa dezlănţuită în nord, la o distanţă de câteva zile de mers. Se părea că un lord din provincie, Themos Tresting, fusese ucis, iar conacul incendiat îi arsese din temelii. Asemenea tulburări nu erau bune pentru negocieri; nobilii deveneau mai bănuitori, mai puţin creduli. Fapt care, la rândul său, tăia zdravăn din câştigurile lui Camon.

Caută un ţap ispăşitor, se gândi Vin. *Înainte de o lovitură, e întotdeauna nervos.* Îşi ridică privirea spre el, simţindu-şi gustul sângelui din colţul gurii. Probabil că lăsase să i se vadă o parte din încrederea în sine, fiindcă el o urmărea cu coada ochiului, posomorându-se. Îşi ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească din nou.

Vin folosi un strop din Norocul ei.

Nu cheltui decât o mică parte; restul urma să-i fie necesar pentru lucrare. Trimise Norocul spre Camon, calmându-l. Şeful cetei se opri – neavând habar de atingerea lui Vin, însă simţindu-i efectele. Rămase nemişcat o clipă, apoi oftă, întorcându-i spatele şi lăsându-şi mâna în jos.

Ea îşi şterse buza în timp ce şeful hoţilor se îndepărta, legănându-se. Arăta foarte convingător în hainele lui de nobil. Erau cele mai bogate veşminte pe care le văzuse Vin vreodată – o cămaşă albă, sub o vestă de un verde intens, cu nasturii de aur gravaţi. Haina costumului negru era lungă, după ultima modă, iar Camon purta o pălărie asortată, neagră şi ea. Degetele îi scânteiau de inele şi-avea până şi un baston fin, pentru duel. Modul în care imita un nobil era într-adevăr perfect; când trebuia jucat un rol, puţini hoţi îl întreceau pe Camon. Presupunând că-şi putea păstra stăpânirea de sine.

Încăperea era mai puţin impresionantă. Vin se ridică în picioare în vreme ce el începu să se răstească la alţi membri ai cetei. Închiriaseră un apartament de la ultimul etaj al unui han. Nu prea luxos – dar tocmai asta era ideea. Camon urma să joace rolul „lordului Jedue”, un nobil de ţară pentru care vremurile se nimeriseră să fie grele în privinţa banilor şi care venise la Luthadel să facă, disperat, nişte învoieli negustoreşti hotărâtoare.

Camera principală fusese transformată într-un soi de sală de audienţe, cu o masă de scris mare, în spatele căreia să se-aşeze Camon, şi cu pereţii împodobiţi cu lucrări de artă ieftine. Alături de birou stăteau doi bărbaţi în haine protocolare de valeţi; urmau să

joace rolurile servitorilor de casă ai nobilului.

— Ce-i cu tot tărăboiul ăsta? întrebă un alt bărbat, intrând în încăpere.

Era înalt, îmbrăcat cu o cămaşă gri simplă şi cu o pereche de pantaloni largi, cu o sabie îngustă prinsă de talie. Theron era celălalt şef al cetei – şi cel care pusese, de fapt, la cale escrocheria. El îl amestecase şi pe Camon; fiindcă toată lumea ştia că era cel mai bun şi fiindcă era nevoie de cineva care să intre în pielea lordului Jedue.

Camon îşi ridică privirea.

— Hmm? Tărăboi? Oh, n-a fost decât o chestie măruntă, de disciplină. Nu-ţi face probleme, Theron.

Camon îşi sublinie vorbele cu o fluturare nepăsătoare a mâinii – exista un motiv pentru care intra atât de bine în rolul unui aristocrat. Era destul de arogant ca să pară că făcea parte dintr-o Casă Nobilă.

Ochii lui Theron se îngustară. Vin ştia care îi erau, probabil, gândurile: se întreba dacă, odată escrocheria dusă la bun sfârşit, ar fi fost sau nu riscant să-nfigă un cuţit în spinarea grasă a lui Camon. În cele din urmă, şeful de bandă mai înalt îşi desprinse privirea de el, îndreptându-şi-o spre Vin.

— Asta cine e? întrebă.

— O fată din ceata mea, răspunse Camon.

— Credeam că n-avem nevoie de nimeni altcineva.

— Ei bine, de ea avem. N-o lua în seamă. Partea mea din lucrătura asta nu te priveşte.

Theron se uită la Vin, evident remarcându-i buza însângerată. Fata îşi feri privirea. Însă ochii bărbatului întârziară asupra ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Purta o cămaşă albă simplă, cu nasturi, şi o salopetă. Nu era nicidecum ispititoare; costelivă, cu o faţă copilărească, nu părea să aibă nici măcar cei şaisprezece ani pe care-i împlinise. Însă existau bărbaţi care preferau astfel de femei.

Se întrebă dacă să întrebuinţeze o fărâmă de Noroc şi asupra lui, dar Theron se întoarse în cele din urmă în altă parte.

— Obligatorul poate sosi din clipă-n clipă, spuse. Sunteţi pregătiţi?

Camon îşi rostogoli ochii, instalându-şi trupul masiv pe scaunul din spatele mesei de scris.

— Totul e perfect. Nu sta pe capul meu, Theron! Întoarce-te în odaia ta şi aşteaptă.

Theron se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi, bombănind pentru sine.

Vin trecu în revistă încăperea, studiind decorul, servitorii, atmosfera. În final, se apropie de masa lui Camon. Şeful cetei răsfoia un teanc de hârtii, după toate aparenţele încercând să se hotărască pe care să le pună la vedere.

— Camon, spuse ea, cu voce scăzută, servitorii sunt prea eleganţi.

El se încruntă, ridicându-şi privirea.

— Ce-ndrugi acolo?

— Servitorii, repetă ea, continuând să vorbească în şoaptă. Se presupune că lordul Jedue e disperat. Ar avea haine bogate, rămase din vremuri mai bune, dar n-ar putea să-şi permită astfel de slujitori înstăriţi. Ar folosi skaa.

Camon o privi cu asprime, dar se întrerupse. Ca înfăţişare, deosebirile dintre nobili şi skaa erau puţine. Însă servitorii aleşi de el erau îmbrăcaţi ca nişte nobili mărunţi – li se îngăduise să poarte veste colorate şi păreau ceva cam prea siguri de ei.

— Obligatorul trebuie să te creadă în pragul sărăciei, continuă Vin. Umple în schimb încăperea cu o mulţime de servitori skaa.

— Ce ştii tu? zise Camon, încruntându-se la ea.

— Destule.

Vin îşi regretă imediat cuvântul; suna prea sfidător. Camon îşi ridică mâna plină de bijuterii şi ea se pregăti pentru o altă palmă. Nu-şi putea permite să mai folosească Noroc. Oricum nu-i mai rămăsese decât foarte puţin.

Totuşi, el nu o lovi. În schimb, oftă şi îşi sprijini pe umărul ei o mână dolofană.

— De ce te încăpăţânezi să mă provoci, Vin? Ştii ce datorii a lăsat în urmă fratele tău când a fugit. Îţi dai seama că un bărbat mai puţin milos te-ar fi vândut de mult unui proxenet? Cum ţi-ar fi plăcut să slujeşti în patul unui nobil până când s-ar fi săturat de tine şi te-ar fi executat?

Vin îşi privi picioarele.

Strânsoarea lui Camon deveni mai puternică, degetele lui ii prinseră ca într-un cleşte pielea de la întâlnirea gâtului cu umărul şi, în ciuda voinţei ei, fata icni de durere. Ceea ce aduse pe faţa bărbatului un rânjet.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu de ce te păstrez, Vin, zise, întețindu-şi apăsarea. Ar fi trebuit să scap de tine cu luni în urmă, când m-a trădat fratele tău. Cred că am, pur şi simplu, o inimă prea bună.

În cele din urmă îi dădu drumul, făcându-i apoi semn să stea în lateralul încăperii, alături de o plantă de interior înaltă. Ea se supuse, aşezându-se astfel încât să vadă toată odaia. Imediat ce se uită Camon în altă parte, îşi frecă umărul. *Nu e decât o altă durere. Pot suporta durerea.*

Camon rămase aşezat pentru câteva clipe. Apoi, aşa cum era de aşteptat, îşi flutură mâna către „slugi”.

— Voi doi! li se adresă. V-aţi ales haine prea bogate. Duceţi-vă să le schimbaţi cu altele, ca să semănaţi a skaa – şi întoarceţi-vă încoace cu încă şase bărbaţi.

Încăperea se umplu în curând, aşa cum sugerase Vin. Obligatorul

sosi la scurt timp după aceea.

Vin îl urmări cu privirea pe prelanul Laird, care intră cu aroganţă. Cu ţeasta rasă, ca a tuturor obligatorilor, purta un ansamblu de robe de un gri-întunecat. Tatuajele din jurul ochilor săi erau însemnele unui funcţionar de rang înalt din Cantonul Vistieriei Cultului. Îl urmau câţiva obligatori mai puţin importanţi, cu tatuaje mult mai simple.

Camon se ridică la intrarea prelanului, în semn de respect – pe care li-l datora obligatorilor de rangul lui până şi înalta nobilime din cele mai Mari Case. Laird nu făcu nicio plecăciune şi nu salută în niciun alt mod, mulţumindu-se să înainteze cu paşi mari şi să se aşeze în faţa biroului lui Camon. Un om din ceaţă, care o făcea pe slujitorul, se grăbi să iasă în faţă, aducând vin răcit şi fructe pentru obligator.

Laird alese un fruct, lăsându-l pe servitorul cu tava să rămână acolo, supus, ca şi cum ar fi făcut parte din mobilierul încăperii.

— Lord Jedue, spuse într-un târziu. Mă bucur c-avem în sfârşit prilejul să ne-ntâlnim.

— Plăcerea e de partea mea, Excelenţă, răspunse Camon.

— De ce spuneaţi că n-aţi putut veni în clădirea Cantonului, în loc să-mi cereţi să vă vizitez aici?

— Din cauza genunchilor mei, Excelenţă. Medicii mei mi-au recomandat să călătoresc cât mai puţin.

Şi te temeai, pe bună dreptate, să te laşi atras într-o fortăreaţă a Cultului, se gândi Vin.

— Înţeleg, spuse Laird. Genunchi slabi. Un beteşug nefericit pentru un om care se ocupă de transporturi.

— Nu trebuie să plec eu în călătorii, Excelenţă, zise Camon, aplecându-şi fruntea. Eu le organizez doar.

Bun, cugetă Vin. *Ai grijă să rămâi servil, Camon. Trebuie să pari disperat.*

Pentru ea, izbânda escrocheriei era necesară. Camon o ameninţa şi o bătea – dar o considera un talisman norocos. Nu era sigură că ştia de ce-i ieşeau planurile mai bine când se afla ea în încăpere, dar se părea că făcuse legătura. De aceea era preţioasă – şi Reen îi spusese întotdeauna că, în lumea fărădelegii, cel mai sigur mod de a rămâne în viaţă era să devii absolut necesar.

— Înţeleg, repetă Lair. Ei, mă tem că întâlnirea noastră s-a petrecut prea târziu ca să mai fie de folos pentru scopurile domniei tale. Cantonul Vistieriei ţi-a supus deja propunerea la vot.

— Atât de repede? se miră cu sinceritate Camon.

— Da, răspunse Laird, sorbind din vin, fără să-i spună încă servitorului să plece. Am hotărât să nu facem înţelegerea.

Camon înlemni o clipă, uluit.

— Îmi pare rău s-aud asta, Excelenţă.

Laird a venit la întâlnirea cu tine, se gândi Vin. *Ceea ce înseamnă că*

încă mai e dispus să negocieze.

— Cu adevărat, continuă Camon, înţelegând ceea ce înţelesese şi Vin. E foarte mare păcat, fiindcă tocmai mă pregăteam să-i fac Cultului o ofertă şi mai bună.

Laird înălţă dintr-o sprânceană tatuată.

— Mă îndoiesc că va avea importanţă. O parte din Consiliu are senzaţia că serviciile aduse Cantonului vor fi de calitate mai bună dacă vom găsi o casă mai stabilă care să ne transporte oamenii.

— Ar fi o greşeală gravă, spuse Camon, cu blândeţe. Să fim sinceri, Excelenţă. Ştim amândoi că această învoială e ultima şansă a Casei Jedue. Acum, când cea pe care-o aveam cu Farwan a căzut, nu ne mai putem permite să navigăm pe canal, către Luthadel. Fără protecţia Cultului, casa mea e condamnată din punct de vedere financiar.

— Argumentul ăsta are foarte puţine şanse să mă convingă, domnia ta, spuse obligatorul.

— N-are şanse? ripostă Camon. Pune-ţi următoarea întrebare, Excelenţă: cine mă va sluji mai bine? O casă cu alte zeci de învoieli între care să-şi împartă atenţia sau una pentru care această învoială e ultima speranţă? Cantonul Vistieriei nu va găsi pe nimeni mai îndatoritor decât un om disperat. Lăsaţi corăbiile mele să fie cele care vă aduc acoliţii din nord – şi oştenii mei să-i escorteze – şi n-o să fiţi dezamăgiţi.

Bine, se gândi Vin.

— În… înţeleg, zise obligatorul, acum tulburat.

— Aş vrea să vă ofer o învoială mai cuprinzătoare, îngheţată la preţul de cincizeci de lacre pe cap de om pentru o călătorie, Excelenţă. Acoliţii voştri vor putea călători în tihnă cu corăbiile noastre şi vor avea întotdeauna escortele care le sunt necesare.

Obligatorul înălţă dintr-o sprânceană.

— Asta reprezintă jumătate din vechiul preţ.

— V-am spus. Suntem disperaţi. Casa mea are nevoie să-şi păstreze corăbiile în mişcare. Cincizeci de lacre nu ne vor aduce niciun câştig, dar n-are importanţă. Odată ce vom cădea la învoială cu Cultul, ceea ce ne va oferi stabilitate, vom putea face şi alte învoieli, care să ne umple sipetele.

Laird părea să fi căzut pe gânduri. Era o propunere fabuloasă – una care, în mod normal, ar fi putut trezi bănuieli. Oricum, reprezentaţia lui Camon crea impresia unei case în pragul ruinei. Iar celălalt şef al cetei, Theron, îşi petrecuse cinci ani punând temelia minciunilor şi păcălelilor şi însăilându-le, totul pentru a crea acel moment. Cultul ar fi dat dovadă de neglijenţă dacă n-ar fi considerat că se afla în faţa unui prilej favorabil.

Laird tocmai înţelesese asta. În Ultimul Imperiu, Cultul de Oţel nu era doar o forţă administrativă şi o autoritate legală – era el însuşi o

casă nobilă. Cu cât se îmbogăţea mai mult, cu cât mai bune erau propriile sale învoieli negustoreşti, cu atât mai multe avantaje aveau diversele sale cantoane unele faţă de altele – şi faţă de familiile nobile.

Însă era clar că Laird continua să şovăie. Vin îi văzu privirea, expresia bănuitoare care îi era bine cunoscută. N-avea să cadă la învoială.

Acum e rândul meu, se gândi ea.

Şi îşi folosi Norocul asupra lui Laird. Se întinse mai întâi cu sfială – fără ca nici măcar să ştie sigur ce făcea, sau de ce, în primul rând, putea s-o facă. Însă atingerea ei era instinctivă, exersată de-a lungul mai multor ani de practică subtilă. Abia după ce împlinise zece ani îşi dăduse seama că alţii nu puteau face ce putea ea.

Apăsă pe sentimentele lui Laird, domolindu-le. Bănuielile şi temerile lui se împuţinară. Deveni docil. Îngrijorările i se topiră şi Vin văzu cum începea să i se contureze în ochi un simţ calm al controlului.

Cu toate astea, obligatorul părea uşor nesigur. Vin apăsă mai tare. El îşi lăsă capul pe o parte, părând dus pe gânduri. Deschise gura să vorbească, dar ea îl apăsă cu mai multă putere, întrebuinţându-şi cu disperare ultima fărâmiţă de Noroc.

El se opri din nou.

— Bine, spuse într-un târziu. Îi voi duce Consiliului noua propunere. Poate că încă mai putem ajunge la o înţelegere.

Dacă aceste cuvinte sunt citite de oameni, atunci să afle şi ei că puterea e o povară grea. Să nu caute să fie încătuşaţi cu lanţurile ei. Prorocirile din Terris spun că îmi va sta în putinţă să salvez lumea.

Însă dau de înţeles că voi avea deopotrivă şi puterea de a o distruge.

CAPITOLUL 2

După părerea lui Kelsier, oraşul Luthadel – capitala Lordului Legiuitor – era sumbru. Cele mai multe clădiri fuseseră înălţate din blocuri de piatră, cu acoperişurile din ţiglă, pentru bogaţi, sau simple, ţuguiate, pentru ceilalţi. Construcţiile erau înghesuite, ceea ce le făcea să pară turtite, deşi aveau, în general, câte trei niveluri.

Casele cu odăi de închiriat şi prăvăliile aveau aparenţe asemănătoare; nu era locul potrivit ca s-atragi atenţia asupra ta. Fireşte, în afara cazului când făceai parte din marea nobilime.

Prin oraş erau presărate douăsprezece fortăreţe monolitice. Cu o arhitectură complicată, cu şiruri de turle ca nişte ţepuşe sau cu arcade adânci, acestea erau locuinţele nobililor de rang înalt. De fapt, reprezentau însemnul unui clan de o mare nobleţe. Orice familie care-

şi permitea să construiască o fortăreaţă şi să-şi menţină prezenţa proeminentă în Luthadel era considerată o Mare Casă.

Cele mai multe dintre spaţiile deschise din oraş se aflau în jurul acestor fortăreţe. Peticele de loc liber dintre ele semănau cu luminişurile dintr-o pădure, iar fortăreţele însele păreau munţi solitari, înălţaţi deasupra restului peisajului. Munţi negri. Aidoma restului oraşului, erau pătate de nenumăraţi ani de căderi de cenuşă.

Toate construcţiile din Luthadel – de fapt toate construcţiile pe care le văzuse vreodată Kelsier – se înnegriseră într-o anumită măsură. Până şi zidul cetăţii, pe care stătea în clipa aceea, căpătase culoarea neagră a patinei de funingine. Clădirile erau de obicei mai întunecate deasupra, unde se depunea cenuşa, dar apa ploilor şi cea condensată din ceaţa serii întinseseră petele dincolo de margini şi în josul pereţilor. Ca şi vopseaua scursă pe o pânză, negreala părea să coboare, târându-se pe ziduri în dâre inegale.

Bineînţeles că străzile erau în întregime negre. Kelsier aştepta, studiind oraşul, în vreme ce un grup de lucrători skaa trudea pe străzile de dedesubt, îndepărtând ultimele mormane de cenuşă. Urma s-o ducă în albia râului Channerel din mijlocul cetăţii, unde era luată de curenţi şi scoasă din oraş, ca nu cumva să se tot adune, îngropându-l. Kelsier se întreba uneori de ce nu era întregul imperiu pur şi simplu un morman de cenuşă. Presupunea că aceasta se descompunea, pătrunzând în final în sol. Însă era nevoie de un efort ridicol de mare ca să păstrezi oraşele şi ogoarele destul de curate pentru a fi folosite.

Din fericire, pentru munca asta existau întotdeauna destui skaa. Muncitorii de sub el purtau tunici şi pantaloni, o îmbrăcăminte simplă, pătată de cenuşă şi jerpelită. În mişcările lor, ca şi într-ale lucrătorilor de pe plantaţii pe care-i lăsase în urmă de câteva săptămâni se simţeau înfrângerea şi deprimarea. Pe lângă ei treceau alte grupuri de skaa, răspunzând la chemările clopotelor din depărtare, care anunţau ora şi le cereau să-şi înceapă truda dimineţii în forje şi în mori. Cea mai importantă marfă vândută de Luthadel era metalul; oraşul adăpostea sute de forje şi de rafinării. Însă apele fluviului ofereau poziţii excelente pentru construcţia morilor, întrebuinţate atât pentru măcinarea grânelor, cât şi pentru ţesătorii.

Lucrătorii skaa îşi continuau munca. Kelsier se întoarse cu spatele către ei, îndreptându-şi privirile spre îndepărtatul centru al oraşului, unde se contura nedesluşit palatul Lordului Legiuitor, părând un soi de insectă masivă, cu o mulţime de ţepi. Kredik Shaw, Dealul Celor O Mie de Turle. Palatul depăşea de mai multe ori dimensiunile oricăreia dintre fortăreţele nobililor, fiind de departe cea mai mare construcţie din cetate.

În timp ce Kelsier contempla oraşul, începu o nouă cădere de

cenuşă, cu fulgii aşternându-se lin pe străzi şi pe clădiri. *În ultima vreme, cenuşa cade tot mai des,* se gândi el, bucuros c-avea motiv să-şi pună gluga mantiei. *Munţii de Cenuşă trebuie să fie activi.*

Riscul să-l recunoască cineva din Luthadel – de la prinderea lui trecuseră trei ani – era mare, însă gluga avea totuşi darul să-l liniştească. Dacă mergea totul bine, ar fi putut veni o vreme în care să-şi dorească să fie văzut şi recunoscut. Totuşi, pe moment, anonimatul era probabil de preferat.

În cele din urmă, de el se apropie o siluetă, mergând de-a lungul zidului. Bărbatul, Dockson, era mai scund decât Kelsier şi avea o figură pătrăţoasă, care părea să se potrivească foarte bine cu trupul lui oarecum îndesat. Gluga unei mantii cafenii, fără nimic ieşit din comun, îi acoperea părul negru şi purta aceeaşi barbă scurtă pe care-o arăta cu ostentaţie de când îşi putuse lăsa pentru prima oară favoriţi, cu douăzeci de ani în urmă.

Aidoma lui Kelsier, era şi el îmbrăcat ca un nobil: vestă colorată, haină neagră, ca pantalonii, şi o mantie subţire, care să-l apere de cenuşă. Hainele nu erau bogate, dar erau aristocratice – sugerând că-i aparţinea clasei mijlocii din Luthadel. Majoritatea nobililor prin naştere nu erau destul de bogaţi ca să facă parte dintr-o Mare Casă – însă, în Ultimul Imperiu, nobleţea nu însemna numai bani. Ţinea de descendenţă şi de istorie; Lordul Legiuitor era nemuritor şi, după toate aparenţele, continua să-şi aducă aminte de aceia care îl susţinuseră în primii ani ai domniei sale. Indiferent cât de mult sărăceau, descendenţii acestora aveau să se bucure întotdeauna de favoruri.

Veşmintele îi ajutau să treacă de patrulele de străjeri fără să li se pună prea multe întrebări. Dar, în ceea ce-i privea pe Kelsier şi Dockson, erau o minciună. Niciunul dintre ei nu era cu adevărat nobil – deşi, în realitate, Kelsier putea fi numit corcitură. Ceea ce era cu mult mai rău decât dacă ar fi fost un skaa obişnuit.

Dockson se apropie de el agale, apoi se sprijini de parapet, punând pe piatra zidului două arme solide.

— Ai întârziat cu câteva zile, Kell.

— M-am hotărât să fac câteva popasuri în plus pe plantaţiile din nord.

— Ah! spuse Dockson. Aşadar, ai într-adevăr o legătură cu moartea lordului Tresting.

Kelsier zâmbi.

— Se poate spune aşa.

— Uciderea lui a stârnit o agitaţie serioasă printre nobilii din împrejurimi.

— Asta a şi fost intenţia, mărturisi Kelsier. Totuşi, ca să fiu sincer, nu plănuisem nimic atât de spectaculos. S-a petrecut, în cea mai mare măsură, aproape din întâmplare.

Dockson ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ucizi „din întâmplare” un nobil în propriul lui conac?

— Cu un cuţit în piept, răspunse vesel Kelsier. Sau, mai degrabă, cu două – întotdeauna merită să fii precaut.

Dockson îşi rostogoli ochii.

— Moartea lui nu e tocmai o pierdere, Dox, spuse Kelsier. Chiar şi printre nobili avea reputaţia unui bărbat plin de cruzime.

— Nu-mi pasă de Tresting. Mă întreb doar ce nebunie m-a-mpins să pun la cale o lovitură împreună cu tine. Să ataci un lord din provincie în conacul lui, în mijlocul străjilor lui… Sincer, Kell, aproape că uitasem cât de nesăbuit poţi fi.

— Nesăbuit? râse Kelsier. N-a fost nesăbuinţă – doar o mică distracţie. Ar trebui să vezi câteva dintre lucrurile pe care *plănuiesc* să le fac!

Celălalt rămase o clipă neclintit, apoi râse şi el.

— Pe Lordul Legiuitor, e bine că te-ai întors, Kell! Mă tem că, în ultimii câţiva ani, ne-am cam plictisit!

— Asta se poate rezolva, făgădui Kelsier.

Respiră adânc, cu cenuşa plutindu-i lin în jur.

Grupurile de skaa se reîntorseseră deja să cureţe străzile de dedesubt, măturând cenuşa întunecată. Prin spatele lui Kelsier şi al lui Dockson trecu o patrulă de străjeri, care îi salutară înclinându-şi capetele. Cei doi aşteptară în tăcere până când rămaseră iar singuri.

— E bine să fiu din nou aici, spuse în cele din urmă Kelsier. Luthadel are ceva care mă face să mă simt acasă – deşi e o groapă jalnică, descurajantă. Ai organizat întâlnirea?

Dockson dădu din cap.

— Însă nu putem începe decât diseară. Totuşi, cum ai intrat în cetate? Am avut oameni care-au supravegheat porţile.

— Hmm? Oh, m-am furişat noaptea trecută.

— Dar cum… Dockson se întrerupse. Oh, bine. O să fie nevoie de ceva timp ca să m-obişnuiesc.

Kelsier ridică din umeri.

— Nu văd de ce. Tu ai lucrat întotdeauna cu Ceţurieni.

— Da, dar asta e altceva, răspunse Dockson. Îşi ridică o mână, ca să pună capăt discuţiei în contradictoriu. Nu e necesar, Kell. Nu dau din colţ în colţ – spuneam doar că trebuie să m-obişnuiesc.

— Perfect. Cine vine diseară?

— Păi, Boare şi Ham vor fi acolo. Acţiunea ta misterioasă le-a stârnit curiozitatea – ca să nu mai spun că sunt cam supăraţi fiindcă nu vreau să le spun unde-ai fost în ultimii câţiva ani.

— Bun, zâmbi Kelsier. Lasă-i să-şi pună întrebări. Şi Capcană?

Dockson clătină din cap.

— Capcană e mort. Cultul l-a prins, în cele din urmă, acum două

luni. Nici măcar nu s-au ostenit să-l trimită în Puţuri – l-au decapitat pe loc.

Kelsier închise ochii, respirând uşor. Se părea că, până la urmă, Cultul de Oţel prindea pe toată lumea. Uneori, Kelsier avea impresia că viaţa unui skaa Ceţurian nu era o strădanie de a supravieţui, ci de a-şi alege cel mai potrivit moment pentru moarte.

— Asta ne lasă fără niciun Fumegător, spuse, într-un târziu, deschizând ochii. Ai vreo propunere?

— Ruddy, zise Dockson.

Kelsier clătină din cap.

— Nu. E un Fumegător bun, dar nu şi un om destul de bun.

Celălalt zâmbi.

— Nu e un om destul de bun ca să facă parte dintr-o ceată de hoţi… Kell, mi-a fost dor să lucrez cu tine. Bun, atunci cine?

Kelsier căzu o clipă pe gânduri.

— Ciomege mai are prăvălia aia?

— Din câte ştiu eu, da, răspunse Dockson, fără grabă.

— Se zice că e unul dintre cei mai buni Fumegători din oraş.

— Cred că da. Dar… nu se zice şi că e greu să lucrezi cu el?

— Nu e chiar atât de rău. Nu şi după ce te-nveţi cu firea lui. În plus, cred că ar putea fi… făcut să devină mai bun, în special pentru treaba asta.

— Bine, încuviinţă Dockson, ridicând din umeri. O să-l invit. Cred că o rudă de-a lui e Cositorian. Vrei să-l invit şi pe el?

— Sună bine, zise Kelsier.

— Bun. Ei, în plus, a mai rămas doar Yeden. Presupunând că încă mai e interesat…

— O să fie acolo.

— Ar face bine să fie, zise Dockson. La urma urmelor, el o să ne plătească.

Kelsier dădu din cap, apoi se încruntă.

— N-ai spus nimic de Marsh.

Dockson ridică din umeri.

— Te-am prevenit. Fratele tău nu ţi-a aprobat niciodată metodele, iar acum… ei, îl ştii pe Marsh. N-o să vrea să mai aibă nimic de-a face nici măcar cu Yeden şi cu răzvrătirea, şi cu atât mai puţin cu nişte criminali ca noi. Cred că vom fi nevoiţi să găsim pe altcineva care să se strecoare printre obligatori.

— Nu, zise Kelsier. O s-o facă Marsh. Nu trebuie decât să trec pe la el şi să-l conving.

— Dacă spui tu.

Pe urmă Dockson amuţi şi amândoi rămaseră o clipă neclintiţi, sprijiniţi de parapet şi privind oraşul pătat de cenuşă.

În cele din urmă, Dockson clătină din cap.

— E o nebunie, eh?

Kelsier zâmbi.

— Îţi place, nu-i aşa?

Dockson încuviinţă dând din cap.

— E fantastic.

— O să fie o lovitură cum n-a mai fost alta, zise Kelsier, uitându-se spre nord – către partea opusă a oraşului şi către clădirea răsucită din centrul său.

Dockson se îndepărtă de zid.

— Mai sunt câteva ore până la întâlnire. Vreau să-ţi arăt ceva. Cred că avem timp – dacă ne grăbim.

Kelsier se întoarse spre el, cu ochii plini de curiozitate.

— Păi, aveam de gând să plec să-l ocărăsc pe fratele meu moralist. Dar…

— O să merite timpul tău, îi făgădui Dockson.

Vin stătea într-un colţ al ascunzătorii principale din casa secretă. Avea grijă să rămână în umbră, ca de obicei; cu cât stătea mai mult în locuri unde nu putea fi văzută, cu atât mai puţină atenţie aveau să-i dea ceilalţi. Nu-şi îngăduia să mistuie Norocul ca să ţină mâinile bărbaţilor departe de ea. Abia avea timp să regenereze ceea ce întrebuinţase cu câteva zile înainte, în timpul întâlnirii cu obligatorul.

La mesele din încăpere se lăfăia gloata obişnuită, jucând zaruri sau trăncănind despre loviturile lor neînsemnate. Fumul dintr-o duzină de pipe se aduna sub tavan, iar pereţii aveau pete întunecate, ca urmare a nenumăraţilor ani în care li se-ntâmplase acelaşi lucru. Podeaua era înnegrită de petice de cenuşă. Ca majoritatea cetelor de hoţi, grupul lui Camon nu era vestit pentru ordine şi curăţenie.

Uşa se afla în fundul încăperii, iar de dincolo de ea pornea o scară în spirală, ducând către o falsă gură de canal de pe o alee. Ca multe altele, toate ascunse în capitala imperială Luthadel, odaia aceea era considerată inexistentă.

Din partea din faţă, unde îşi savurau Camon şi vreo şase dintre prietenii lui apropiaţi obişnuita bere de după-amiază şi glumele grosolane, se auzeau râsete. Masa lui Camon se găsea lângă tejghea, unde băuturile cu preţuri umflate erau, pur şi simplu, un alt mod în care-i exploata pe oamenii din slujba lui. Nelegiuiţii din Luthadel îşi însuşiseră foarte bine lecţiile date de nobilime.

Vin se străduia din răsputeri să rămână invizibilă. Cu şase luni înainte, n-ar fi crezut că viaţa ei putea deveni mai rea fără Reen. Însă, în ciuda faptului că o maltrata când îl apucau furiile, fratele ei îi împiedicase pe ceilalţi bărbaţi din ceată să se poarte cu Vin cum li se năzărea. În grupurile de hoţi erau relativ puţine femei şi, în general, toate femeile din lumea fără-lege sfârşeau prin a ajunge târfe. Reen îi

spusese întotdeauna că o fată trebuia să fie dură – chiar mai dură decât un bărbat – dacă voia să supravieţuiască.

Crezi c-o să vrea vreun şef să-şi ia în ceată o belea ca tine? îi spusese el. *Nici măcar eu, care-ţi sunt frate, nu vreau să lucrăm împreună.*

Spatele încă îi mai zvâcnea; Camon o biciuise cu o zi înainte. Sângele avea să-i distrugă cămaşa şi ea nu putea să-şi ia alta. Camon îi oprea deja leafa ca să plătească datoriile lăsate în urmă de Reen.

Însă sunt puternică, se gândi Vin.

Tocmai asta era ironia. Bătăile aproape că n-o mai dureau, fiindcă violenţa cu care o trata în atât de dese rânduri Reen o făcuse să devină viguroasă, învăţând-o, în acelaşi timp, cum să arate jalnic, părând zdrobită. Într-un fel, bătăile aveau urmări total opuse celor obişnuite. Vânătăile şi urmele de bici se vindecau, iar ea se oţelea. Îi creşteau puterile.

Camon se ridică în picioare. Îşi duse mâna la buzunarul vestei şi-şi scoase ceasul de aur. Dădu din cap către unul dintre însoţitorii lui, apoi cercetă încăperea, în căutarea… ei.

O ţintui cu privirea.

— E timpul.

Vin se încruntă. *Pentru ce?*

Cantonul Vistieriei Cultului era o construcţie impozantă – dar, pe de altă parte, când era vorba de Cultul de Oţel, *totul* tindea să aibă o înfăţişare maiestuoasă.

Faţada clădirii înalte şi masive era împodobită cu o rozetă imensă, deşi, privită din exterior, sticla era întunecată. Alături de ea atârnau două lozinci mari, cu rugăciuni către Lordul Legiuitor scrise pe pânza roşie, pătată de funingine.

Camon studie clădirea cu un ochi critic. Vin îi putea simţi teama. Vistieria nu era nici pe departe cel mai înfricoşător dintre cantoanele Cultului – cel al Inchiziţiei, sau chiar cel al Ortodoxiei aveau reputaţii mult mai sinistre. Totuşi, să intri de bunăvoie într-unul dintre locaşurile Cultului… să te dai de bunăvoie în mâinile obligatorilor… ei, un asemenea lucru nu trebuia făcut decât după ce-l cântăreai cu multă seriozitate.

Camon respiră adânc, apoi înaintă cu paşi mari, cu bastonul de duel lovind în dalele pe care călca. Îşi purta costumul nobiliar bogat şi era însoţit de şase dintre membrii cetei – printre care şi Vin –, cu toţii în rolurile „slujitorilor”.

Vin urcă treptele în urma lui, apoi aşteptă până când unul dintre ceilalţi se repezi să deschidă uşa pentru „stăpânul” său. Dintre toţi cei şase însoţitori, ea părea să fie singura care nu știa nimic despre planul lui Camon. Faptul că Theron – presupusul complice al şefului ei în escrocarea Cultului – nu se vedea nicăieri îi trezea bănuielile.

Intră în clădirea Cantonului. Prin rozetă se revărsa o lumină roşie vibrantă, cu şiruri de scânteieri albăstrui. În spatele biroului din capătul antreului lung stătea un singur obligator, cu tatuaje de nivel mediu în jurul ochilor.

Camon se apropie, însoţit de zgomotul surd al bastonului care lovea covorul.

— Sunt lordul Jerdue, spuse.

Ce faci, Camon? se gândi Vin. *I-ai tot repetat lui Theron că n-o să te-ntâlneşti cu prelanul Laird în biroul lui din Canton. Şi totuşi eşti aici.*

Obligatorul dădu din cap, notând ceva în registrul său.

— Poţi lua un singur însoţitor în anticameră. Ceilalţi trebuie să rămână aici.

Camon pufni dispreţuitor, dând de înţeles ce părere avea despre această interdicţie. Însă obligatorul nu-şi ridică privirea din registrul lui. Falsul lord rămase o clipă neclintit şi Vin nu reuşi să-şi dea seama dacă era într-adevăr furios sau o făcea doar pe nobilul arogant. În cele din urmă, îl văzu întinzându-şi un deget către ea.

— Haide, îi spuse, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se, cu mersul lui legănat, către uşa indicată.

Încăperea de dincolo de aceasta era somptuoasă, iar înăuntru aşteptau mai mulţi nobili. Camon îşi alese un scaun şi se instală, apoi arătă către o masă pe care se găseau vin şi prăjituri cu glazură roşie. Vin îi aduse, supusă, un pahar plin şi o farfurie cu mâncare, neluându-şi în seamă propria foame.

Camon începu să ciugulească înfometat din prăjituri, plescăind în surdină când le înfuleca.

E nervos. Chiar mai nervos decât înainte.

— Odată ce intrăm, tu nu scoţi nicio vorbă, mormăi el printre îmbucături.

— ÎI trădezi pe Theron, şopti Vin.

Camon dădu din cap.

— Dar, cum aşa? De ce?

Punerea în practică a planului lui Theron era alambicată, dar ideea era simplă. În fiecare an, Cultul îşi transporta acoliţii care urmau să devină obligatori de la un sediu din nord până în sud, la Luthadel, pentru o ultimă instruire, însă Theron descoperise că aceşti acoliţi şi supraveghetorii lor aduceau – sub masca unor bagaje obişnuite – sume mari din fondurile Cultului, pentru a fi păstrate în siguranţă la Luthadel.

În Ultimul Imperiu era foarte greu să tâlhăreşti pe cineva, din pricina patrulelor care străbăteau cu regularitate traseele de pe canal. Însă tâlhăria era posibilă dacă stăpâneai corăbiile cu care navigau acoliţii. Dac-o săvârşeai la momentul potrivit… escorta atacând pasagerii… puteai scoate un profit frumos, aruncând apoi toată vina

asupra bandiţilor.

— Ceata lui Theron e slabă, răspunse Camon, cu voce scăzută. A făcut prea multe cheltuieli ocupându-se de treaba asta.

— Da, spuse Vin, dar în schimb o să câştige…

— N-o să câştige nimic dacă iau acum tot ce pot şi fug, zâmbi Camon. O să-i conving pe obligatori să-mi dea un acont ca să-mi lansez caravana de corăbii la apă, apoi o să dispar şi-o să-l las pe Theron să-nfrunte dezastrul, când o să priceapă Cultul c-a fost tras pe sfoară.

Vin se retrase cu un pas, uşor şocată. Ca să pună la cale o asemenea înşelătorie, Theron cheltuise probabil mii şi mii de lacre – dacă totul cădea în momentul acela, ar fi fost ruinat. Şi, având Cultul pe urmele lui, n-ar mai fi fost timp să-ncerce să se răzbune. Camon ar fi obţinut un câştig rapid, scăpând, în acelaşi timp, de unul dintre cei mai puternici rivali.

Theron a fost un prost fiindcă l-a amestecat pe Camon în povestea asta, se gândi ea.

Dar, pe de altă parte, suma promisă de Theron complicelui său era uriaşă; probabil îşi închipuise că lăcomia avea să-l îndemne să-i fie loial până când reuşea el să-l înşele. Camon se mişcase pur şi simplu mai repede decât se aşteptaseră toţi ceilalţi, chiar şi Vin. Cum ar fi putut Theron să ştie că însuşi falsul lord avea să ducă planul de râpă, în loc s-aştepte să pună mâna pe întreaga încărcătură a caravanei de corăbii?

Vin simţi un nod în stomac. *Nu e decât o altă trădare,* îşi spuse, îngreţoşată. *De ce mă supără în halul ăsta? Toată lumea trădează pe toată lumea. Aşa e viaţa.*

Îşi dorea să găsească un cotlon – un loc îngust, izolat – şi să se-ascundă. Singură.

Oricine te poate trăda. Oricine.

Dar n-avea unde să se ducă.

Într-un târziu, îşi făcu apariţia un obligator de rang inferior, care strigă numele lordului Jedue. Vin îl urmă pe Camon, care era condus către o sală de audienţe.

Înăuntru, aşezat la o masă de scris, nu aştepta prelanul Laird, ci un alt bărbat.

Camon se opri în cadrul uşii. Încăperea cu înfăţişare austeră nu adăpostea decât masa şi un covor cenuşiu. Pereţii de piatră nu erau împodobiţi şi lăţimea singurei ferestre nu depăşea o palmă. Tatuajul din jurul ochilor obligatorului care-i aştepta era cel mai complicat din câte văzuse vreodată Vin. Nici măcar nu era sigură ce rang sugera, dar se întindea până la urechi şi în susul frunţii.

— Lord Jedue, zise straniul obligator.

Ca şi Laird, purta o robă gri, dar se deosebea foarte mult de bărbaţii

severi, cu înfăţişări tipice pentru administratori, cu care tratase Camon până atunci. Era slab şi în acelaşi timp musculos, iar capul triunghiular, bine ras, îl făcea să arate aproape ca un prădător.

— Aveam impresia că mă voi întâlni cu Prelanul Laird, spuse Camon, încă netrecând pragul.

— Prelanul Laird a fost chemat să se-ocupe de altceva. Eu sunt Înaltul Prelan Arriev – conducătorul consiliului care ţi-a studiat propunerea. Ai rara ocazie de a-mi vorbi direct. De obicei nu-i ascult personal pe cei cărora le discutăm propunerile, dar, din cauza absenţei lui Laird, a fost necesar să iau asupra mea o parte din munca lui.

Lăsându-se condusă de instincte, Vin se încordă. *Ar trebui să plecăm. Imediat.*

Camon rămase neclintit un moment îndelungat şi ea îşi dădu seama că bărbatul chibzuia. Să fugă în clipa aceea? Sau să rişte ca să câştige mai mult? Oricum, nu ajunsese să conducă o ceată fără să se pună din când în când în pericol. Intră încet în încăpere, uitându-se cu precauţie în jur când se aşeză pe scaunul din faţa obligatorului.

— Ei bine, Înalt Prelan Arriev, spuse cu prudenţă în glas. Presupun că, de vreme ce am fost chemat la o altă întâlnire, consiliul ia în considerare oferta mea?

— O luăm, într-adevăr, răspunse obligatorul. Deşi, nu pot să nu recunosc, o parte din membrii Consiliului sunt îngrijoraţi de aceste negocieri cu o familie aflată în pragul dezastrului. Cultul preferă în general să fie conservator când e vorba de bani.

— Înţeleg.

— Dar, continuă Arriev, alţii sunt în schimb nerăbdători să profite de economiile pe care ne dai ocazia să le facem.

— Şi Excelenţa Ta cu care grup se identifică?

— Eu nu m-am hotărât încă. Obligatorul se aplecă înainte. De aceea am subliniat că ai o ocazie rară. Convinge-mă, lord Jedue, şi înţelegerea noastră va fi semnată.

— Sunt sigur că Prelanul Laird a descris amănuntele înţelegerii noastre.

— Da, dar aş vrea să aud argumentele chiar din gura domniei tale. Fă-mi această plăcere.

Vin se încruntă. Rămase în fundul încăperii, lângă uşă, în continuare pe jumătate convinsă că trebuia să fugă.

— Ei? întrebă Arriev.

— Avem nevoie de această înţelegere, Excelenţă, zise Camon. Fără ea, n-o să mai putem călători pe canal. Ne-aţi oferi un răstimp de stabilitate îndelung aşteptat – o şansă de a ne păstra caravana de corăbii în timp ce ne străduim să încheiem şi alte învoieli.

Arriev îl studie o clipă.

— Nu mă îndoiesc că poţi mai mult decât atât, Lord Jedue. Laird

spunea că eşti foarte convingător – oferă-i auzului meu dovada că meriţi oblăduirea noastră.

Vin îşi pregăti Norocul. Ar fi putut face din Arriev un om mult mai înclinat să-i dea crezare falsului lord… dar ceva ii stătea în cale. Simţea că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie.

— Suntem cea mai bună alegere pe care-o puteţi face, Excelenţă, reîncepu Camon. Vă temeţi că eu şi casa mea vom fi ruinaţi? Ei, şi dacă va fi aşa, ce veţi avea de pierdut? În cel mai rău caz, corăbiile noastre de pe canal vor fi silite să se oprească și va trebui să negociaţi cu alţi transportatori. Însă, dacă oblăduirea voastră va fi de ajuns ca să asigure menţinerea casei mele, veţi câştiga, pentru o vreme îndelungată, o învoială demnă de invidiat.

— Înţeleg, spuse Arriev, cu nepăsare. Dar de ce tocmai Cultul? De ce nu închei o înţelegere cu altcineva? Sunt sigur că pentru corăbiile tale s-ar mai găsi şi altceva – alte grupuri care să dea buzna la astfel de preţuri.

Camon se încruntă.

— Nu e vorba despre bani, Excelenţă, ci despre izbândă – despre o dovadă de încredere pe care am dobândi-o în urma încheierii unei înţelegeri cu Cultul. Dacă aveţi încredere în noi, vor avea şi alţii. Am *nevoie* de sprijinul excelenţelor voastre.

Camon transpira. Probabil începea să-i pară rău pentru că riscase. Fusese trădat? În spatele acelei întâlniri stranii se afla cumva Theron?

Obligatorul aştepta în tăcere. Stătea în puterea lui să-i distrugă, Vin o ştia. Dacă bănuia că îl înşelau, îi putea da pe mâna Inchiziţiei. Mulţi nobili intraseră într-o clădire a Cantonului şi nu mai ieşiseră niciodată.

Scrâşnind din dinţi, Vin se întinse şi-şi întrebuinţă Norocul asupra obligatorului, alungându-i o parte a bănuielilor.

Arriev zâmbi.

— Ei bine, m-ai convins, declară, pe neaşteptate.

Camon oftă uşurat.

Obligatorul continuă:

— Ultima scrisoare a domniei tale dădea de înţeles că ai nevoie de trei mii de lacre în avans, ca să-ţi pui la punct vasele şi să reîncepi navigaţia. Mergi la scribul din holul principal, ca să sfârşească înscrisurile şi să primeşti banii necesari.

Scoase dintr-un teanc o foaie de hârtie groasă, pentru uzul administratorilor, apoi îşi puse sigiliul în josul ei. I-o întinse lui Camon.

— Învoiala dintre noi şi domnia ta.

Camon zâmbi din tot sufletul.

— Ştiam că fac o alegere înţeleaptă venind să negociez cu Cultul, spuse, primind hârtia.

Se ridică, dând respectuos din cap, cu ochii la obligator, apoi îi ceru

lui Vin, printr-un semn, să-i deschidă uşa.

Ea se supuse. *Ceva nu e în ordine. Ceva nu e nicidecum în ordine.* Rămase locului în timp ce ieşea Camon şi se uită în urmă, la obligator. Arriev continua să zâmbească.

Un obligator încântat era întotdeauna prevestitor de rău.

Cu toate acestea, nu-i opri nimeni când traversară anticamera, trecând printre ocupanţii ei nobili. Camon sigilă înscrisul şi i-l dădu scribului care se îndeletnicea cu asta, şi niciun oştean nu veni să-i aresteze. Scribul scoase un sipet mic, plin cu monede şi i-l înmână lui Camon cu un gest indiferent.

După care ieşiră pur şi simplu din clădirea Cantonului. Cu o uşurare ce sărea în ochi, şeful cetei îşi adună ceilalţi însoţitori. Şi nici vorbă de ţipete alarmate. Nici de tropăit de soldaţi. Erau liberi. Camon izbutise să înşele şi Cultul, şi pe cealaltă căpetenie de ceată.

Aşa se părea.

Kelsier îşi mai îndesă în gură încă una dintre micile prăjituri cu glazură roşie şi o mestecă încântat. Hoţul gras şi însoţitoarea lui sfrijită trecură prin anticameră, dispărând apoi în antreul de dincolo de ea. Obligatorul care discutase cu cei doi rămase în biroul lui, părând să aştepte următoarea întâlnire.

— Ei? întrebă Dockson. Ce zici?

Kelsier se uită la prăjituri.

— Sunt de-a dreptul delicioase, spuse, luând încă una. Cultul a avut întotdeauna gusturi excelente – e firesc să ofere cele mai bune gustări.

Dockson îşi rostogoli ochii.

— Despre fată, Kell.

Acesta zâmbi, stivuindu-şi patru prăjituri în palmă, apoi dădu din cap, arătând către uşă. Anticamera Cantonului se umplea prea tare ca să mai poţi discuta despre lucruri delicate. În drum spre ieşire, se opri să-i spună obligatorului secretar din colţ că era necesar să fie reprogramat.

Cei doi bărbaţi traversară holul de la intrare, trecând pe lângă hoţul prea gras, care vorbea cu un scrib.

Kelsier ieşi din clădire, îşi trase gluga ca să se ferească de cenuşa ce continua să cadă, apoi deschise drumul, trecând pe partea cealaltă a străzii. Se opri lângă o alee, într-un loc de unde el şi Dockson puteau să vadă uşile Cantonului.

Îşi ronţăi încântat prăjiturile.

— Cum ai aflat de ea? întrebă, între două îmbucături.

— De la fratele tău, răspunse Dockson. Camon a-ncercat acum câteva luni să stoarcă bani de la Marsh şi a adus-o pe fată cu el. De fapt, micul lui talisman purtător de noroc începe să devină destul de faimos în cercurile potrivite. Încă nu sunt sigur dacă el are sau nu

habar ce e ea. Ştii ce superstiţioşi sunt hoţii.

Kelsier dădu din cap, scuturându-şi palmele.

— De unde-ai aflat că ea o să fie azi aici?

Dockson ridică din umeri.

— Câteva mite, acolo unde trebuia. Stau cu un ochi pe fată încă de când mi-a atras Marsh atenţia asupra ei. Am vrut să-ţi ofer ocazia s-o vezi chiar tu însuţi la treabă.

Vizavi, uşa Cantonului se deschise în sfârşit şi Camon coborî treptele înconjurat de un grup de „servitori". Fata mărunţică, tunsă scurt, îl însoţea. La vederea ei, Kelsier se încruntă. Avea în mers o teamă nervoasă şi tresărea uşor ori de câte ori făcea cineva o mişcare bruscă. Partea dreaptă a feţei îi era uşor decolorată din cauza unei vânătăi nevindecate pe deplin.

Kelsier se uită la Camon, care părea plin de sine. *Va trebui să găsesc ceva deosebit de avantajos pentru el ca să-l păcălesc pe omul ăsta.*

— Biata de ea, murmură Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— O să scape de el în curând. E o minune că n-a descoperit-o nimeni până acum.

— Atunci, fratele tău a avut dreptate?

Kelsier încuviinţă.

— E cel puţin Ceţuriană şi, dacă Marsh spune că e mai mult, sunt înclinat să-l cred. Sunt puţin surprins s-o văd folosind Allomanţia asupra unui membru al Cultului, mai ales în clădirea Cantonului. Presupun că nici măcar nu ştie că-şi întrebuinţează harurile.

— E cu putinţă? întrebă Dockson.

Kelsier dădu din nou din cap.

— Rămăşiţele minerale din apă pot fi arse, deşi doar pentru un mic strop de putere. E unul dintre motivele pentru care Lordul Legiuitor şi-a construit oraşul aici – pământul e bogat în metale. Aş spune că…

Îşi lăsă cuvintele să se piardă, încruntându-se uşor. Ceva nu era cum ar fi trebuit. Se uită după Camon şi după ceata lui. Încă se mai zăreau, nu foarte departe, traversând strada şi luând-o către sud.

În uşa clădirii Cantonului apăru o siluetă. Uscăţiv, cu aerul omului încrezător în sine, avea în jurul ochilor tatuajele unui înalt prelan din Cantonul Vistieriei. Probabil era cel cu care se întâlnise Camon cu puţin timp înainte. Ieşi din clădire, urmat de un al doilea bărbat.

Lângă Kelsier, Dockson încremeni brusc.

Al doilea bărbat era înalt şi robust. Când se întoarse, Kelsier văzu că în fiecare ochi îi fusese înfipt, cu vârful înainte, câte un piron. Având forma unui cui gros cât orbita, era destul de lung pentru ca vârful ascuţit să-i iasă cu vreo doi centimetri și jumătate în afara ţestei perfect rase a bărbatului. Capetele plate ale piroanelor luceau ca nişte discuri argintii, vizibile în faţa orbitelor, acolo unde ar fi trebuit să se

afle ochii.

Un Inchizitor de Oţel.

— Ce caută *ăsta* aici? întrebă Dockson.

— Nu-ţi trăda neliniştea, spuse Kelsier, străduindu-se să facă acelaşi lucru.

Inchizitorul se uită la ei, ochii oprindu-i-se asupra lui Kelsier înainte de a se întoarce în direcţia în care plecaseră Camon şi fata. Ca toţi Inchizitorii, avea în jurul ochilor tatuaje complicate – în cea mai mare parte negre, cu o singură linie roșie reliefată –, ceea ce îl desemna drept un membru de rang înalt al Cantonului său.

— N-a venit pentru niciunul dintre noi, adăugă Kelsier. Nu ard nimic – o să ne ia drept nişte nobili obişnuiţi.

— Fata, zise Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— Din câte spui tu, Camon a-nceput de ceva vreme această încercare de a înşela Cultul. Ei, probabil că unul dintre obligatori a simţit-o pe fată. Sunt antrenaţi ca să-şi dea seama când un Allomant le modifică sentimentele.

Dockson se încruntă, gânditor. De partea cealaltă a străzii, Inchizitorul se sfătui cu celălalt obligator, apoi o porniră amândoi pe urmele lui Camon. În ritmul paşilor lor nu se simţea nicio grabă.

— Probabil au trimis o coadă după ei, zise Dockson.

— Vorbim despre Cult. Sunt cel puţin două cozi.

Dockson încuviinţă.

— Camon o să-i conducă direct la ascunzătoarea lui secretă. Vor muri zeci de oameni. Nu sunt cei mai demni de laudă, dar…

— În felul lor, luptă împotriva Ultimului Imperiu, completă Kelsier. În plus, nu las o posibilă Născută-din-Ceaţă să ne scape. Poţi să te descotoroseşti de cozile alea?

— Am spus că-ncepusem să mă plictisesc, Kell. Nu să mă blegesc. Mă descurc cu doi lachei de-ai Cultului.

— Bun, zise Kelsier, ducându-şi mâna în buzunarul mantiei şi scoţând un flacon mic.

În soluţia de alcool dinăuntru plutea o colecţie de aşchii de metal. Fier, oţel, cositor, fludor, cupru, bronz, zinc şi alamă – cele opt metale Allomantice fundamentale. Kelsier scoase dopul şi dădu conţinutul peste cap dintr-o singură înghiţitură grăbită.

Puse flaconul gol la loc, în buzunar, ştergându-şi buzele.

— De Inchizitorul ăla mă ocup eu.

Dockson păru îngrijorat.

— O să-ncerci să te lupţi cu el?

Kelsier clătină din cap.

— E prea periculos. O să mă mulţumesc să-l abat din drum. Acum du-te – nu vrem să găsească vreuna dintre cozi adăpostul secret.

Celălalt încuviinţă cu un gest.

— Ne întâlnim la a cincisprezecea răspântie, spuse, înainte de a se îndepărta pe alee, dispărând după un colţ.

Kelsier îşi lăsă prietenul să se-ndepărteze cât timp numără până la zece, apoi pătrunse în sine însuşi şi-şi arse metalele. Un val de energie, limpezime şi putere îi inundă trupul.

El zâmbi. Apoi – arzând zinc – se întinse în afară şi zgudui cu hotărâre sentimentele inchizitorului. Creatura încremeni, apoi se răsuci pe călcâie, privind în urmă, către clădirea Cantonului.

Şi-acum să ne vânăm unul pe altul, se gândi Kelsier.

Am sosit în Terris în prima parte a acestei săptămâni şi nu pot să n-o spun, am găsit că ţinutul e superb. Munţii uriaşi din nord – cu căciuli de zăpadă pe creştetele golaşe şi cu mantii păduroase – domină acest tărâm al rodniciei verzi, aidoma unor zei veghetori. Cele mai multe dintre pământurile mele din sud sunt plate; cred că n-ar mai părea atât de posomorâte dacă ar exista câţiva munţi care să le schimbe înfăţişarea.

Locuitorii sunt mai ales păstori – deşi există şi tăietori de lemne, şi nici plugarii nu sunt ceva neobişnuit. Ţinutul e cu siguranţă pastoral. Pare ciudat că nişte meleaguri atât de uimitor de bucolice au dat naştere prorocirilor şi teologiilor pe care se sprijină acum întreaga lume.

CAPITOLUL 3

Camon îşi număra monedele, lăsând lacrele de aur să cadă, rând pe rând, în micul sipet de pe masa lui. Încă mai părea oarecum uluit, aşa cum era firesc. Trei mii de lacre reprezentau o sumă fabuloasă – cu mult mai mult decât ar fi putut câştiga în cel mai bun an. Cei mai apropiaţi dintre prietenii săi erau aşezaţi la aceeaşi masă, cu berea – şi râsetele – revărsându-se fără oprelişti.

Vin stătea în colţul ei, încercând să-şi înţeleagă spaimele. Trei mii de lacre. Cultul n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului ca o asemenea sumă să părăsească vistieria cât ai clipi. Prelanul Arriev păruse prea viclean ca să se lase păcălit cu uşurinţă.

Camon lăsă o altă monedă să cadă în sipet. Vin nu reuşea să se lămurească dacă o asemenea afişare a bogăţiei era dovada prostiei sau a inteligenţei. Cetele din lumea fărădelegii respectau o învoială foarte strictă: fiecare primea o parte din câştiguri, potrivită locului pe care-l ocupa în grup. Uneori te simţeai ispitit să ucizi căpetenia cetei ca să-i iei banii, însă o căpetenie încununată de izbânzi le aducea tuturor mai multă bogăţie. Omoar-o înainte de vreme şi-o să pui stavilă viitoarelor câştiguri – fără a mai socoti mânia celorlalţi membri ai cetei, atrasă

asupra ta.

Cu toate acestea, trei mii de lacre… erau bani destul de mulţi ca să-l ducă-n ispită pe cel mai raţional dintre hoţi. Totul mergea rău.

Trebuie să fug de-aici, se hotărî ea. *Să fiu departe şi de Camon, şi de bârlog, dacă se-ntâmplă ceva.*

Şi totuşi… să plece? De capul ei? Până atunci nu mai fusese niciodată singură; îl avusese întotdeauna pe Reen. El o călăuzise dintr-o cetate într-alta, alăturându-se unei cete de hoţi sau alteia. Ei îi plăcea singurătatea. Însă o apuca groaza când se gândea la ea, pe cont propriu pe străzile oraşului. De aceea nu fugise niciodată de lângă Reen; de aceea rămăsese alături de Camon.

Nu putea să plece. Dar trebuia. Din colţul ei, îşi ridică privirea, cercetând încăperea. În ceată nu erau mulţi oameni de care să se simtă cât de cât ataşată. Existau totuşi câţiva pe care i-ar fi părut rău să-i vadă suferind, dacă obligatorii veneau într-adevăr să-i atace. Câţiva oameni care nu-ncercaseră s-o maltrateze sau – ceea ce se întâmpla foarte rar – se purtaseră într-adevăr cu o oarecare bunătate.

Ulef se afla în capul acestei liste. Nu-i era prieten, dar, de la plecarea lui Reen, îi fusese cel mai apropiat. Dacă voia s-o însoţească, măcar n-avea să rămână singură. Se ridică în picioare cu prudenţă şi, mergând pe lângă perete, se îndreptă spre locul unde bea el, împreună cu alţi tineri din ceată.

Îl trase de mânecă. Tânărul se răsuci spre ea, foarte puţin ameţit de băutură.

— Vin?

— Ulef, şopti ea. Trebuie să plecăm.

El se încruntă.

— Să plecăm? Unde?

— Departe. Să ieşim de-aici.

— Acum?

Vin încuviinţă cu un gest grăbit al capului.

Ulef se uită peste umăr la prietenii săi, care chicoteau, aruncând priviri sugestive către el şi Vin.

Roşi.

— Vrei să mergem undeva, doar noi doi?

— Nu aşa, răspunse fata. Doar… Trebuie să părăsesc bârlogul. Şi nu vreau să fiu singură.

Ulef se încruntă. Se aplecă spre ea, cu răsuflarea duhnindu-i uşor a bere.

— Despre ce-i vorba, Vin? o întrebă, cu voce scăzută.

Ea şovăi.

— Cred… că s-ar putea întâmpla ceva, Ulef, şopti. Ceva cu obligatorii. Pur şi simplu, nu vreau să fiu acum în bârlog.

Tânărul păstră o clipă tăcerea.

— Bine, spuse, în cele din urmă. Pentru cât timp?

— Nu ştiu, răspunse Vin. Cel puţin până diseară. Dar trebuie să plecăm. *Acum.*

El încuviinţă dând încet din cap.

— Aşteaptă-mă aici o clipă, şopti ea, întorcându-i spatele.

Aruncă o privire spre Camon, care râdea la una dintre propriile sale glume. Pe urmă străbătu fără zgomot odaia pătată de cenuşă şi plină de fum, intrând în încăperea din spate a bârlogului.

Dormitorul comun al cetei era un simplu coridor lung, pe care se înşirau aşternuturi. Era înghesuit şi incomod, dar cu mult mai bun decât potecile friguroase pe care dormise în timpul călătoriilor ei alături de Reen.

Poteci cu care s-ar putea să fiu nevoită să mă-nvăţ din nou, se gândi. Supravieţuise astfel înainte. Putea s-o facă iarăşi.

Se îndreptă spre culcuşul ei, ascultând zgomotele înăbuşite de dincolo de perete, unde râdeau şi beau ceilalţi, îngenunche, privind puţinele lucruri care-i aparţineau. Dacă se întâmpla ceva cu ceata, n-avea să se mai poată întoarce în bârlog. Niciodată. Dar era imposibil să plece cu tot cu aşternut – ar fi bătut prea tare la ochi. Asta însemna că nu putea lua decât cutiuţa cu bunurile ei personale: câte o pietricică din fiecare oraş în care ajunsese, cercelul pe care spunea Reen că i-l dăduse mama ei şi o bucată de obsidian, cât o monedă mare. Fusese cioplită dându-i-se o formă lipsită de orice simetrie – Reen o cărase după el ca pe un soi de talisman aducător de noroc. Era singurul lucru pe care-l lăsase în urmă când părăsise ceata pe furiş, cu o jumătate de an înainte. Părăsind-o şi pe ea.

Aşa cum zicea întotdeauna c-o să facă, îşi spuse Vin, cu asprime. *N-am crezut niciodată că vorbea serios – şi tocmai de asta a trebuit să plece.*

Strânse bucata de obsidian în pumn şi-şi vârî pietricelele în buzunar. Cercelul şi-l puse în ureche – era o bijuterie foarte simplă. Cu puţin mai mare decât o bobiţă, nici măcar nu merita să fie furat, de aceea nu se temea să-l lase în odaia din spate. Însă îl purtase de foarte puţine ori, temându-se că o podoabă i-ar fi dat o înfăţişare mai feminină.

N-avea bani, dar Reen o învăţase să caute în gunoaie şi să cerşească. Două lucruri greu de făcut în Ultimul Imperiu, și mai ales în Luthadel, dar, dacă urma să fie nevoită, avea să izbutească, într-un fel sau altul.

Lăsă cutia în aşternut şi se furişă înapoi, în sala comună. Poate făcea din ţânţar armăsar; poate cetei n-avea să i se întâmple nimic. Însă, dacă i se întâmpla… ei bine, dacă Reen o învăţase un singur lucru, atunci o învăţase cum să-şi păzească beregata. Să plece împreună cu Ulef era o idee bună. EI avea legături în Luthadel. Dacă păţea ceva ceata lui Camon, probabil ar fi găsit de lucru pentru ei amândoi…

Vin înlemni imediat ce-ajunse în odaia principală. Ulef nu mai era

la masa la care-l lăsase. În schimb, ajunsese, tiptil, chiar în partea din faţă a încăperii. Lângă tejghea. Lângă… Camon.

— Ce-nseamnă asta?

Căpetenia cetei se săltă în picioare, cu faţa roşie ca soarele. Îşi împinse taburetul într-o parte, apoi o porni spre ea clătinându-se, pe jumătate beat.

— Fugi? Vrei să mă vinzi Cultului, asta vrei să faci!

Vin se repezi către uşa ce dădea spre scară, făcându-şi cu disperare loc printre mese şi printre oamenii din ceată.

Taburetul aruncat de Camon o izbi drept în spate, trântind-o. Durerea o fulgeră între umeri; mai mulţi hoţi ţipară când scăunelul ricoşă de ea şi căzu alături, pe podea, cu un zgomot surd.

Vin zăcea ameţită. Pe urmă… ceva din ea – ceva a cărui existenţă îi era cunoscută, dar pe care nu-l înţelegea – îi dădu putere. Capul încetă să i se mai învârtească şi izbuti să-şi adune gândurile în jurul propriei dureri. Se săltă în picioare cu mişcări stângace.

Camon era acolo. O plesni cu dosul palmei în timp ce se ridica. Lovitura îi azvârli capul într-o parte, răsucindu-i gâtul atât de dureros, încât izbi iarăşi podeaua, aproape fără să mai simtă.

Camon se aplecă şi o înşfăcă de guler, trăgând-o în picioare şi ridicându-şi pumnul. Vin nu se opri ca să gândească sau ca să vorbească; nu era decât un singur lucru de făcut. Îşi adună tot Norocul şi îl întrebuinţă cu un singur efort plin de furie, împingându-l spre Camon, domolindu-i mânia.

Căpetenia hoţilor se clătină. Pentru o clipă, i se îmblânzi privirea. O lăsă uşor în jos.

Furia i se întoarse în ochi. Puternică. Înspăimântătoare.

— Târfă blestemată, bombăni, înşfăcând-o de umeri şi zgâlţâind-o. Trădătorul de frate-tău nu m-a respectat niciodată, şi tu eşti la fel. Am fost prea blând cu voi amândoi. Ar fi trebuit…

Vin se răsuci, încercând să se elibereze, dar Camon o ţinea zdravăn. Ea căută cu disperare un ajutor din partea cuiva din ceată – însă ştia ce-avea să găsească. Nepăsare. Îi întoarseră spatele, stânjeniţi, dar nicidecum îngrijoraţi. Ulef stătea tot lângă masa lui Camon, uitându-se cu vinovăţie în jos.

I se păru că auzea o voce şoptind în mintea ei. Vocea lui Reen. *Proasto! Cruzimea – cel mai raţional sentiment. În lumea fărădelegii n-ai prieteni. N-o să ai niciodată!*

Îşi înteţi eforturile, dar Camon o pocni din nou, trântind-o la podea. Lovitura o năuci şi se trezi icnind, cu plămânii goliţi de aer.

Rabdă, se gândi, cu mintea tulbure. *N-o să mă ucidă. Are nevoie de mine.*

Însă când se răsuci, sleită, îl zări deasupra ei, ameninţător în sala întunecoasă, cu furia de beţiv citindu-i-se pe chip. Ştiu că de data

aceea avea să fie altfel; nu doar o simplă bătaie. Bărbatul o credea hotărâtă să-l vândă Cultului. Îşi pierduse stăpânirea de sine.

În ochii lui licărea dorinţa de a ucide.

Te rog! imploră Vin, disperată, întinzându-se după Norocul ei, încercând să-l pună la treabă. Nu primi niciun răspuns. Norocul, aşa cum era, o trădase.

Camon se aplecă şi o înşfăcă de umăr, bombănind pentru sine. Îşi înălţă braţul, cu mâna grea încleştându-i-se iarăşi într-un pumn, cu o picătură de sudoare alunecându-i cu furie de pe bărbie şi lovind-o peste obraz.

La nici doi metri distanţă, uşa dinspre scară se zgâlţâi şi se deschise brusc. Camon se opri cu braţul ridicat, aruncând priviri crunte către uşă şi către nefericitul hoţ care-şi alesese atât de prost momentul întoarcerii în bârlog.

Vin observă că atenţia lui se abătuse în altă direcţie. Fără să se sinchisească de nou-venit, se strădui să se elibereze din strânsoare, dar era prea slăbită. Obrazul lovit o ardea şi simţea gustul sângelui pe buză. Umărul îi fusese sucit într-o poziţie nefirească şi coastele pe care căzuse o dureau. Îşi înfipse unghiile în braţul mai-marelui cetei, dar se simţi brusc fără vlagă, cu forţa interioară lăsând-o baltă, aşa cum o lăsase şi Norocul. Durerile i se înteţiră dintr-odată, devenind mai descurajante, mai… necruţătoare.

Se întoarse deznădăjduită spre uşă. Era aproape – chinuitor de aproape. Fusese cât pe ce să scape. Dac-ar fi izbutit să se îndepărteze încă puţin…

Pe urmă îl văzu pe bărbatul care stătea tăcut în prag. Nu-l cunoştea. Înalt, cu chip de vultur, avea părul blond deschis şi purta un costum lejer, de nobil, cu mantia atârnând liberă.

Părea de vreo treizeci şi cinci de ani. N-avea nici pălărie, nici baston pentru duel.

Şi părea foarte, foarte furios.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor Camon. Cine eşti?

Cum a trecut de pândari…? se gândi Vin, străduindu-se să-şi recapete puterile. Durere. Putea să-ndure durerea. *Obligatorii… ei l-or fi trimis?*

Nou-venitul îşi coborî privirea către ea şi figura îi deveni ceva mai blândă. Pe urmă se uită la Camon şi ochii i se înnegurară.

Întrebările mânioase ale şefului cetei încetară când fu azvârlit, cu spatele înainte, ca izbit de o forţă puternică. Braţul i se smulse de pe umărul lui Vin, şi el se rostogoli pe podea, cutremurând scândurile.

În încăpere se lăsă liniştea.

Trebuie să plec, îşi spuse Vin, silindu-se să se ridice în genunchi. La vreun metru şi ceva distanţă, Camon gemu de durere, şi ea se târî cât mai departe de el, strecurându-se sub o masă liberă. Bârlogul avea o ieşire ascunsă, o trapă, lângă peretele din partea opusă. Dacă izbutea

s-ajungă târâş până acolo…

Se simţi brusc copleşită de o senzaţie de împăcare. O izbi ca o greutate neaşteptată şi toate sentimentele îi păliră, amuţind, parcă strivite de o mână puternică. Spaima i se stinse ca o lumânare; până şi durerea i se păru lipsită de orice însemnătate.

Îşi încetini mişcările, întrebându-se de ce fusese atât de îngrijorată. Se ridică în picioare, oprindu-se când se văzu în faţa trapei. Răsufla greu, încă uşor năucită.

Camon tocmai a-ncercat să mă omoare! o preveni partea raţională a propriei minţi. *Şi altcineva atacă bârlogul. Trebuie să scap de-aici!* Însă sentimentele nu i se potriveau cu logica. Se simţea… senină. Fără griji. Şi nu doar puţin curioasă.

Cineva tocmai folosise Norocul asupra ei.

Îl recunoscu într-un fel sau altul, deşi nu-l mai simţise niciodată pe propria piele. Rămase locului lângă masă, cu o mână pe lemn, apoi se întoarse încet. Nou-venitul era tot în cadrul uşii dinspre scară. O studie cu un ochi critic, apoi îi adresă un zâmbet dezarmant.

Ce se petrece?

Bărbatul intră într-un târziu în încăpere. Ceilalţi hoţi din ceata lui Camon rămaseră aşezaţi la mese. Păreau surprinşi, dar ciudat de lipsiţi de griji.

Foloseşte Norocul asupra lor. Dar… cum o poate face asupra atâtor oameni în acelaşi timp? Vin nu izbutise niciodată să adune mai mult Noroc decât îi trebuia pentru un ghiont scurt, ocazional.

În timp ce necunoscutul pătrundea înăuntru, Vin putu în sfârşit să vadă că pe scări, în spatele lui, mai era cineva. Al doilea, bărbat avea o înfăţişare mai puţin impozantă. Era mai scund, cu o barbă scurtă, întunecată la culoare şi cu părul lins, tuns scurt. Şi el purta un costum de nobil, deşi nu la fel de elegant.

În partea opusă a încăperii, Camon gemu şi se ridică în capul oaselor, ţinându-se de cap. Se uită urât la nou-veniţi.

— Jupânul Dockson! Oho, ăă, ei, asta da surpriză!

— Chiar aşa, răspunse bărbatul mai scund – Dockson.

Vin se încruntă, dându-şi seama că simţea, la cei doi, ceva familiar. Îi mai văzuse undeva.

La Cantonul Vistieriei. Stăteau în anticameră când am plecat de-acolo cu Camon.

Căpetenia cetei se ridică în picioare, studiindu-l pe bărbatul blond. Privirea i se pironi pe mâinile acestuia, acoperite, amândouă, de cicatrice bizare, suprapuse.

— Pe Lordul Legiuitor…, şopti. Supravieţuitorul de la Hathsin!

Vin se încruntă iarăşi. Titulatura nu-i era familiară. Ar fi trebuit să-l cunoască pe bărbatul ăla? Rănile continuau să-i zvâcnească, în ciuda împăcării pe care o simţea, şi era uşor năucită. Se sprijini de masă, dar

nu se aşeză.

Indiferent cine ar fi fost nou-venitul, Camon îl considera, fără nicio îndoială, important.

— Ia te uită, jupânul Kelsier! turui el. O onoare rară!

Nou-sositul – Kelsier – clătină din cap.

— Ştii, de fapt, nu sunt interesat să te-ascult.

Camon icni de durere când fu azvârlit din nou pe spate. Pentru asta, Kelsier nu schiţă niciun gest observabil. Însă căpetenia cetei căzu la podea, parcă îmbrâncită de o forţă nevăzută.

Şi amuţi, iar Kelsier cercetă încăperea.

— Voi, ceilalţi, ştiţi cine sunt?

Hoţii dădură din cap în număr mare.

— Bun. Am venit în bârlogul vostru, prieteni, fiindcă îmi sunteţi datori până peste cap.

În încăpere se lăsă liniştea, tulburată doar de gemetele lui Camon. În cele din urmă, un bărbat din ceată vorbi.

— Chiar… aşa, jupâne Kelsier?

— Întocmai. Vedeţi voi, eu şi jupânul Dockson tocmai v-am salvat vieţile. Căpetenia mai degrabă nepriceputa cetei voastre a plecat de la Cantonul Vistieriei Cultului cam acum o oră, întorcându-se direct în casa asta secretă. A fost urmărită de două iscoade ale Cultului, de un prelan de rang înalt… şi de un singur Inchizitor de Oţel.

Nimeni nu scoase nicio vorbă.

Oh, Cerule…, se gândi Vin. Ea nu se înşelase – doar că nu se mişcase destul de repede. Dacă exista un Inchizitor…

— De Inchizitor v-am scăpat eu, continuă Kelsier.

Tăcu, lăsând subînţelesurile să atârne în aer. Ce fel de om putea pretinde cu atâta uşurinţă că îi „scăpase" de un Inchizitor? Despre creaturile alea se zvonea că erau nemuritoare, că puteau să vadă sufletul unui om şi că nimeni nu le egala în luptă.

— Cer plată pentru serviciile aduse, zise Kelsier.

De data asta, Camon nu se mai ridică; se izbise tare în cădere şi era vizibil năucit. În încăpere nu se clinti nimeni. Într-un târziu, Milev – bărbatul cu piele întunecată, care era mâna dreaptă a lui Camon – luă sipetul cu lacrele Cultului şi ieşi în faţă, cu el în braţe. I-l oferi lui Kelsier.

— Banii pe care i-a luat Camon de la Cult, explică el. Trei mii de lacre.

Milev e atât de nerăbdător să-i facă pe plac, cugetă Vin. *Aici e vorba de ceva mai presus decât Norocul – fie asta, fie e un soi de Noroc pe care eu n-am fost niciodată în stare să-l întrebuinţez.*

Kelsier rămase o clipă nemişcat, apoi acceptă sipetul.

— Iar tu eşti?

— Milev, jupâne Kelsier.

— Ei, căpetenie de ceată Milev, o să fiu mulţumit de plată – dacă mai faceţi încă un lucru pentru mine.

Milev păstră o clipă tăcerea.

— Despre ce lucru ar fi vorba?

Kelsier înclină din cap către Camon, care între timp leşinase.

— Ocupaţi-vă de el.

— Sigur că da, spuse hoţul.

— Vreau să rămână în viaţă, Milev, zise Kelsier, ridicând un deget. Dar să nu se bucure de ea.

Noua căpetenie dădu din cap.

— O să-l facem cerşetor. Lordului Legiuitor nu-i plac cei care se-ndeletnicesc cu aşa ceva – lui Camon n-o să-i fie uşor aici, în Luthadel.

Şi Milev o să scape oricum de el, imediat ce-o să fie de părere că acest Kelsier nu-i mai dă atenţie.

— Bine, încuviinţă Kelsier. Deschise sipetul cu monede şi începu să numere nişte lacre de aur. Eşti descurcăreţ, Milev. Iute de minte, şi nu te laşi intimidat la fel de uşor ca toţi ceilalţi.

— Am mai avut de-a face şi altă dată cu Ceţurieni, jupâne Kelsier, răspunse Milev.

Kelsier dădu din cap.

— Dox, îi spuse apoi însoţitorului său, unde-o să ne ţinem întâlnirea în seara asta?

— Mă gândisem la prăvălia lui Ciomege, răspunse al doilea bărbat.

— Nu e tocmai pe teren neutru, comentă Kelsier. Mai ales dacă el nu se hotărăşte să ni se-alăture.

— Adevărat.

Kelsier se uită la Milev.

— Pun la cale o lovitură în locurile astea. Mi-ar prinde bine sprijinul unor oameni de aici. Întinse un morman care părea de o sută de lacre. Vrem să folosim deseară casa voastră secretă. Se poate aranja?

— Bineînţeles, răspunse Milev, luând monedele cu lăcomie.

— Bun, zise Kelsier. Acum ieşiţi afară.

— Afară? întrebă şovăitor Milev.

— Da, răspunse Kelsier. Ia-ţi oamenii – şi pe fosta voastră căpetenie – şi pleacă. Vreau să vorbesc cu jupâneasa Vin, fără martori.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea, şi Vin ştiu că nu era singura care se-ntreba de unde-i ştia Kelsier numele.

— Ei, n-aţi auzit ce-a spus? se răsti Milev.

Îşi flutură mâna către un grup de hoţi, cerându-le să-l înşface pe Camon, apoi îi goni pe toţi ceilalţi în direcţia scărilor. Vin îi privi plecând, din ce în ce mai neliniştită. Acest Kelsier era un bărbat puternic, şi instinctul îi spunea că bărbaţii puternici erau periculoşi. Oare ştia de Norocul ei? Bineînţeles că da; din ce alt motiv ar fi ales-o dintre ceilalţi?

Cum are de gând să-ncerce să mă folosească? se gândi, frecându-şi braţul în locul unde şi-l izbise de podea în cădere.

— Fiindcă tot a venit vorba, Milev, adăugă cu nepăsare Kelsier, când am spus „fără martori”, am vrut să dau de-nţeles că nu doresc să fiu spionat de cei patru oameni care ne pândesc de dincolo de peretele din partea cealaltă prin bortele-de-pândă. Ai bunătatea să-i iei cu tine, pe stradă.

Milev păli.

— Fireşte, jupâne Kelsier.

— Bun. A, şi pe alee o să-i găseşti morţi pe cei doi spioni ai Cultului. Fii bun şi scapă-ne de leşuri.

Noua căpetenie dădu din cap, întorcându-se să plece.

— Şi, Milev, adăugă Kelsier.

Hoţul se răsuci din nou spre el.

— Ai grijă să nu ne trădeze niciun om de-al tău, îi ceru Kelsier, cu voce scăzută.

Şi Vin o simţi iarăşi – o apăsare reînnoită asupra sentimentelor ei.

— Ceata voastră a atras deja atenţia Cultului de Oţel – nu vă faceţi un duşman şi din mine.

Milev se grăbi să dea iarăşi din cap, apoi dispăru pe scară, închizând uşa în urma lui. Câteva clipe mai târziu, Vin auzi paşi în odăile de pândă; apoi se lăsă tăcerea. Rămăsese singură cu un bărbat care era – dintr-un anumit motiv – atât de extraordinar de impresionant, încât putea intimida hoţii şi ucigaşii dintr-o întreagă încăpere.

Aruncă o privire spre trapă. Kelsier se uita la ea. Oare ce-ar fi făcut dac-o vedea luând-o la fugă?

Pretinde că a ucis un Inchizitor, cugetă ea. *Şi… s-a folosit de Noroc. Trebuie să rămân, măcar atât cât trebuie ca să aflu ce ştie.*

Zâmbetul lui Kelsier căpătă profunzime şi, în cele din urmă, izbucni în râs.

— A fost *mult* prea amuzant, Dox.

Celălalt bărbat, pe care Camon îl numise Dockson, pufni şi o luă spre uşa din faţă. Vin se încordă, dar el nu veni spre ea, îndreptându-se în schimb agale către tejghea.

— Erai destul de nesuferit şi înainte, Kell, spuse. Nu ştiu cum o să mă descurc cu noua ta reputaţie. Cel puţin, nu ştiu sigur cum o să-i fac faţă, păstrându-mi în acelaşi timp seriozitatea.

— Eşti invidios.

— Da, asta e, răspunse Dockson. Sunt cumplit de invidios fiindcă n-am talentul tău de a intimida găinarii. Dacă are vreo importanţă pentru tine, cred c-ai fost prea aspru cu Camon.

Kelsier se aşeză la una dintre mese. Veselia îi păli puţin când începu să vorbească.

— Ai văzut ce-i făcea fetei.

— De fapt, n-am văzut nimic, spuse sec Dockson, cotrobăind prin proviziile de sub tejghea. Cineva stătea în uşă.

Kelsier ridică din umeri.

— Uită-te la ea, Dox. Sărmana a fost bătută aproape până la leşin. Nu mi-e câtuşi de puţin milă de omul ăla.

Vin rămase locului, urmărindu-i pe amândoi bărbaţii din priviri. Când încordarea momentului începu să se risipească, îşi simţi din nou rănile zvâcnind. Lovitura dintre omoplaţi – vânătaia avea să fie imensă – şi obrazul pălmuit o ardeau cu aceeaşi putere. Încă mai era uşor năucită.

Kelsier se uita la ea. Vin strânse din dinţi. Durere. Durerii putea să-i facă faţă.

— Ai nevoie de ceva, copilă? o întrebă Dockson. Poate-o batistă umedă, s-o pui pe faţă?

Ea nu răspunse, rămânând în schimb concentrată asupra lui Kelsier. *Haide. Spune-mi ce vrei de la mine. Fă-ţi jocul.*

Dockson sfârşi prin a ridica din umeri, apoi se aplecă pentru o clipă sub tejghea. Şi în final se ridică scoţând două sticle.

— Ceva bun? întrebă Kelsier, întorcându-se spre el.

— Tu ce crezi? Camon nu e vestit nici măcar printre hoţi pentru rafinamentul lui. Am ciorapi mai scumpi decât vinul ăsta.

Kelsier oftă.

— Dă-mi oricum o cană. Se uită iarăşi la Vin. Tu vrei ceva?

Ea nu răspunse.

Kelsier zâmbi.

— Nu te teme – nu suntem nici pe departe atât de înfricoșători cum cred prietenii tăi.

— Nu cred că sunt prietenii ei, Kell, se amestecă Dockson, din spatele tejghelei.

— Bine spus. Oricum, copilă, n-are de ce să-ţi fie frică de noi. Dacă nu punem la socoteală răsuflarea lui Dockson.

Acesta îşi rostogoli ochii.

— Sau glumele lui Kell.

Vin stătea tăcută în picioare. Ar fi putut s-o facă pe nevolnica, aşa cum se prefăcea faţă de Camon, dar instinctele îi spuneau că o asemenea tactică n-ar fi primit o reacţie favorabilă de la cei doi bărbaţi. Aşa că rămase neclintită, cântărind lucrurile.

Deveni din nou foarte calmă. Şi asta o încuraja să se simtă în largul ei, să fie încrezătoare, să facă, pur şi simplu, ceea ce-i sugerau bărbaţii…

Nu! Rămase unde era.

Kelsier ridică dintr-o sprânceană.

— Iată ceva neaşteptat.

— Ce? întrebă Dockson, umplând o cană.

— Nimic, răspunse Kelsier, studiind-o pe Vin.

— Fetiţo, tu vrei să bei sau nu? întrebă Dockson.

Ea nu răspunse. Toată viaţa, de când ţinea minte, avusese Norocul ei. O făcea puternică, îi oferea un avantaj asupra celorlalţi hoţi. Probabil mulţumită lui mai era încă în viaţă. Însă, în tot acest timp, nu ştiuse niciodată cu adevărat nici ce era, nici de ce îl putea folosi. Raţiunea şi instinctul îi spuneau acum acelaşi lucru – că trebuia să afle ce ştia bărbatul ăla.

Indiferent cum voia s-o folosească şi oricare i-ar fi fost planurile, era necesar să le suporte. Trebuia să afle cum ajunsese el atât de puternic.

— Bere, răspunse, în cele din urmă.

— Bere? întrebă Kelsier. Doar atât?

Vin încuviinţă dând din cap şi privindu-l cu prudenţă.

— Îmi place.

Bărbatul îşi frecă bărbia.

— Va trebui să ne ocupăm de asta, spuse. Oricum, stai jos.

Vin se apropie şovăind şi se aşeză la masa mică, în faţa lui.

Rănile îi zvâcneau, dar nu-şi putea îngădui să-şi arate slăbiciunea. Slăbiciunea ucidea. Trebuia să pretindă că nu se sinchisea de durere. Cel puţin acum, când stătea pe scaun, i se limpezi capul.

Dockson li se alătură o clipă mai târziu, aducând un pocal cu vin pentru Kelsier şi o cană de bere pentru Vin. Ea nu se atinse de băutură.

— Cine eşti? întrebă, cu voce joasă.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană.

— Nu umbli cu ocolişuri, eh?

Ea nu răspunse.

El oftă.

— S-a zis cu incitantul meu aer de mister.

Dockson pufni în surdină.

Kelsier zâmbi.

— Mă numesc Kelsier. Sunt ceea ce ai putea numi o căpetenie de ceată – deşi ceata pe care-o conduc nu seamănă cu nicio alta din cele de care ai dat probabil până acum. Bărbaţilor de soiul lui Camon şi al oamenilor lui le place să vadă în ei înşişi nişte prădători, care se hrănesc cu nobilimea şi cu diversele părţi ale Cultului.

Vin clătină din cap.

— Nu prădători. Mâncători de hoituri.

Unii îşi imaginau că atât de aproape de Lordul Legiuitor nu puteau exista nici cete de hoţi, nici altceva asemănător, însă Reen îi dovedise că, în realitate, lucrurile stăteau exact pe dos: puternică, nobilimea bogată se strângea în jurul Lordului Legiuitor. Iar acolo unde exista putere şi bogăţie era loc şi pentru corupţie – mai ales de când acelaşi Lord Legiuitor avea tendinţa să-şi supravegheze nobilii mult mai puţin

decât pe skaa. Fapt care ţinea, în aparenţă, de dragostea lui pentru strămoşii lor.

Oricum, cetele de hoţi ca a lui Camon erau şobolanii care se îndoapă cu corupţia cetăţii. Şi, aşa cum se întâmpla şi cu şobolanii, era imposibil să-i razi de pe faţa pământului – mai des într-un oraş atât de populat ca Luthadel.

— Mâncători de hoituri, repetă Kelsier, zâmbind; şi se părea că zâmbea foarte des. E o descriere potrivită, Vin. Păi, eu şi Dox suntem tot mâncători de hoituri… numai că unii mai de soi. Ai putea spune că avem o educaţie mai aleasă – sau poate doar mai multă ambiţie.

Ea se încruntă.

— Sunteţi nobili?

— Cerule, nu, se amestecă Dockson.

— Sau, adăugă Kelsier, cel puţin nu nobili pursânge.

— Despre cei cu sânge amestecat se presupune că nu există, zise Vin, cu prudenţă. Cultul îi vânează.

Kelsier îşi înălţă o sprânceană.

— Cei cu sânge amestecat, ca tine?

Ea avu un şoc.

De unde…?

— Nici măcar Cultul de Fier nu e mai presus de greşeli, Vin. Dacă tu le-ai scăpat, le mai pot scăpa şi alţii.

Ea tăcu şi căzu o clipă pe gânduri.

— Milev. V-a numit Ceţurieni. Ăştia sunt un soi de Allomanţi, nu?

Dockson se uită la Kelsier.

— Nu-i scapă nimic, spuse bărbatul mai scund, dând admirativ din cap.

— Aşa e, încuviinţă Kelsier. Ne-a numit Ceţurieni, Vin, cu toate că s-a pripit, fiindcă, practic, nici eu, nici Dockson nu ne numărăm printre aceştia. Însă ne-nhăităm cu ei, cu foarte mulţi.

Vin păstră pentru un moment tăcerea, rămânând sub privirile atente ale celor doi. Allomanţia. Puterea mistică oferită de Lordul Legiuitor nobilimii, cu vreo mie de ani înainte, ca răsplată a loialităţii. Aşa suna doctrina fundamentală a Cultului; până şi o skaa de soiul lui Vin ştia atâta lucru. Nobilii aveau Allomanţia şi privilegiile datorită strămoşilor lor; skaa erau pedepsiţi din acelaşi motiv.

Adevărul era că, oricum, ea nu ştia de fapt în ce consta Allomanţia. Îşi imaginase întotdeauna că avea o legătură cu lupta. Despre un „Ceţurian”, cum erau numiţi, se spunea că e destul de puternic ca să ucidă o întreagă ceată de hoţi. Însă ea nu cunoscuse vreodată vreun skaa care să vorbească despre puterea aceea altfel decât în şoapte pline de îndoieli. Şi până atunci nu-şi oferise niciodată un răgaz în care să se-ntrebe dacă nu era cumva Norocul ei unul şi acelaşi lucru.

— Spune-mi, Vin, îi ceru Kelsier, aplecându-se spre ea cu interes, îţi

dai seama ce i-ai făcut obligatorului din Cantonul Vistieriei?

— Mi-am folosit Norocul, răspunse ea, cu voce scăzută. Îl folosesc ca să domolesc furia oamenilor.

— Sau bănuielile lor, adăugă Kelsier. Ca să poată fi înşelaţi mai uşor.

Vin dădu din cap.

El ridică un deget.

— Sunt multe lucruri pe care va trebui să le-nveţi. Moduri de lucru, reguli, exerciţii. Însă una dintre lecţii nu mai poate aştepta. Nu întrebuinţa *niciodată* Allomanţia sentimentelor asupra unui obligator. Sunt antrenaţi ca să-şi dea seama când le sunt manipulate emoţiile. Până şi înaltei nobilimi îi este interzis să Tragă de sentimentele unui obligator sau să le împingă. Din cauza ta a trimis obligatorul după un Inchizitor.

— Roagă-te să nu-ţi mai ia niciodată urma creatura aia, fetiţo, o sfătui Dockson cu voce joasă, sorbind din vin.

Ea păli.

— Nu l-ai ucis pe Inchizitor?

Kelsier clătină din cap.

— I-am abătut pentru scurt timp atenţia, atâta tot – şi aş putea adăuga c-a fost destul de periculos. Nu-ţi face griji, multe dintre zvonurile despre ei nu sunt adevărate. Acum, după ce ţi-a pierdut urma, n-o s-o mai poată regăsi.

— Aproape cu siguranţă, zise Dockson.

Vin îi aruncă o privire speriată.

— Aproape cu siguranţă, încuviinţă Kelsier. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre Inchizitori – nu par să se supună regulilor obişnuite. De pildă, piroanele alea din ochii lor ar trebui să-i ucidă. Nimic din ceea ce am învăţat despre Allomanţie nu mi-a oferit vreodată o explicaţie a modului în care reuşesc să supravieţuiască. Dacă n-ai fi urmărită decât de un simplu Căutător Ceţurian, n-ar trebui să ne facem griji. Dar un Inchizitor… ei, o să-ţi doreşti să fii cu ochi-n patru, fireşte, s-ar părea că la asta te pricepi deja foarte bine.

Vin rămase o clipă neclintită, pradă neliniştii. În cele din urmă, Kelsier arătă spre berea ei cu o înclinare a capului.

— Nu bei.

— S-ar putea să-mi fi strecurat ceva în ea, răspunse Vin.

— Oh, nu e nevoie să-ţi pun ceva pe furiş în băutură, zâmbi Kelsier, scoţând un obiect din buzunar. În final, o să-ţi doreşti să bei conţinutul misterios al acestui flacon.

Îl puse pe masă. Vin se încruntă, cu ochii la lichidul din interior. Pe fund se vedea o depunere de culoare întunecată.

— Ce este? întrebă ea.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi misterios, zâmbi din nou Kelsier.

Dockson îşi rostogoli ochii.

— Flaconul e umplut cu o soluţie de alcool şi cu nişte aşchii de metal, Vin.

— Metal? se miră ea, cu o încruntare.

— Două dintre metalele Allomantice fundamentale, o lămuri Kelsier. Trebuie să facem nişte încercări.

Vin se uită la flacon.

Kelsier ridică din umeri.

— Trebuie să bei dacă vrei să afli mai multe despre Norocul ăsta al tău.

— Mai întâi bea tu o jumătate, îi ceru ea.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană,

— Din câte văd, există un strop de spaimă bolnăvicioasă.

Vin nu răspunse.

El sfârşi prin a ofta, luă flaconul şi îi scoase dopul.

— Scutură-l mai întâi, zise fata. Ca să-nghiţi şi-o parte din depunere.

El îşi rostogoli ochii, dar se supuse, agită sticluţa şi bău jumătate din conţinut. O puse la loc, pe masă, cu un pocnet.

Vin se încruntă, apoi se uită la Kelsier, care zâmbi. Ştia că o convinsese. Îi arătase puterea lui, tentând-o. *Singurul motiv care te face să li te supui celor puternici e dorinţa de a învăţa cum să le iei într-o bună zi ceea ce au.*

Cuvintele lui Reen.

Vin întinse mâna şi luă flaconul, apoi îi dădu peste cap conţinutul. Rămase nemişcată, aşteptând o preschimbare magică sau un val de putere – sau chiar semnele otrăvirii. Nu simţi nimic.

Ce… dezamăgitor. Îşi încreţi fruntea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Din pură curiozitate, îşi pipăi Norocul.

Şi se simţi făcând ochii mari, şocată.

Era acolo, ca un morman imens de aur. O provizie de forţă atât de incredibilă, încât depăşea puterea ei de înţelegere. Înainte fusese întotdeauna nevoită să-l întrebuinţeze cu zgârcenie, păstrând ceva de rezervă, gospodărind cu multă cumpătare fiecare firimitură. Acum se simţea ca o femeie înfometată invitată la ospăţul unui mare nobil. Rămase aşa, uluită, contemplând imensa bogăţie din ea însăşi.

— Ei, îi ceru Kelsier, îmboldind-o cu tonul vocii. Încearcă-l. Linişteşte-mă.

Vin se întinse, atingând şovăitoare nou-găsita grămadă de Noroc. Luă o bucăţică şi o îndreptă spre Kelsier.

— Bun. Bărbatul se aplecă spre ea, cu nerăbdare. Dar ştiam deja că poţi face asta. Acum urmează adevărata încercare, Vin. Poţi şi invers? În loc să-mi linişteşti sentimentele, le poţi şi îmboldi să se învăpăieze?

Vin se încruntă iarăşi. Nu-şi folosise niciodată astfel Norocul; nici măcar nu-şi dăduse seama că ar fi putut. Şi de ce era el atât de

nerăbdător?

Bănuitoare, se întinse către provizia de Noroc. Şi atunci observă ceva interesant. Ceea ce luase la început drept un singur izvor masiv de putere era de fapt o pereche de izvoare diferite. Erau soiuri diferite de Noroc.

Opt. A spus că sunt opt. Dar… celelalte ce fac?

Kelsier continua să aştepte. Ea se întinse către al doilea Izvor de Noroc, cel necunoscut, făcând ceea ce făcuse şi înainte şi îndreptându-l tot către Kelsier.

Zâmbetul bărbatului se lăţi, şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii la Dockson.

— Atunci asta e tot. A făcut-o.

Celălalt clătină din cap.

— Ca să fiu sincer, Kell, nu ştiu sigur ce-ar trebui să cred. E destul de neliniştitor să-l am în preajmă pe unul dintre voi. Dar doi…

Vin îl privi bănuitoare, cu ochii îngustaţi.

— Doi ce?

— Vin, spuse Kelsier, Allomanţia apare foarte rar chiar și printre nobili. E adevărat că e un har care se moşteneşte, şi cele mai puternice dintre formele sale se întâlnesc în rândurile înaltei nobilimi. Însă obârşia în sine nu e de ajuns ca să ofere, cu certitudine, întreaga putere Allomantică. Mulţi nobili nu pot folosi decât un singur talent Allomantic. Oamenii ca ei – care nu pot săvârşi Allomanţia decât sub una dintre cele opt forme fundamentale ale sale – sunt numiţi Ceţurieni. Şi aceste talente apar uneori la câte un skaa – numai şi numai dacă unul dintre strămoşii săi apropiaţi a avut sânge nobil. De obicei găsim un singur Ceţurian printre… oh, printre vreo zece mii de skaa cu sânge amestecat. Cu cât mai puternic, mai apropiat şi mai nobil e strămunul, cu atât e mai probabil ca urmaşul său skaa să fie un Ceţurian.

— Cine au fost părinţii tăi, Vin? întrebă Dockson. Îi ţii minte?

— Am fost crescută de fratele meu vitreg, Reen, răspunse ea, stânjenită, cu voce înceată.

Nu erau lucruri despre care să stea de vorbă cu alţii.

— Ţi-a povestit despre mama şi despre tatăl tău? continuă Dockson cu întrebările.

— Din când în când, recunoscu ea. Reen spunea că mama noastră a fost târfă. Nu fiindcă aşa a vrut ea, dar, în lumea fărădelegii…

Glasul i se stinse. Mama ei încercase s-o omoare, cândva, când era foarte mică. Totul îi rămăsese în minte ca o amintire neclară. Reen o salvase.

— Dar tatăl tău, Vin? zise Dockson.

Ea îşi înălţă privirea.

— E un prelan de rang înalt din Cultul de Oţel.

Kelsier fluieră uşurel.

— Ei, *iată* o încălcare oarecum ironică a datoriei.

Vin îşi lăsă ochii în jos, către tăblia mesei. În cele din urmă, întinse mâna şi luă o înghiţitură sănătoasă din cana cu bere.

Kelsier zâmbi.

— Cei mai mulţi obligatori de rang înalt din Cult sunt din marea nobilime. Tatăl tău ţi-a oferit, prin sânge, un har foarte rar întâlnit.

— Atunci… mă număr printre Ceţurienii despre care vorbeai?

Kelsier clătină din cap.

— De fapt, nu. Înţelegi, tocmai din cauza asta ne interesezi atât de mult, Vin. Ceţurienii nu au decât un singur talent Allomantic. Tu ai dovedit că ai două. Şi, dacă stăpâneşti două din opt, atunci le stăpâneşti şi pe toate celelalte. Aşa stau lucrurile – dacă eşti Allomant, ai moştenit fie numai un singur talent, fie pe toate opt.

Kelsier se aplecă spre ea.

— Tu, Vin, eşti ceea ce numim, de obicei, o Născută-din-Ceaţă. Aceştia apar incredibil de rar, chiar şi printre nobili. Iar printre skaa… ei bine, în toată viaţa mea n-am mai întâlnit decât un singur alt Născut-din-Ceaţă.

Încăperea se cufundă, cumva, într-o linişte mai adâncă, într-o încremenire mai deplină. Vin îşi privea berea cu ochii plini de alte griji, de nelinişte. *Născută-din-Ceaţă.* Auzise poveştile, fireşte. Legendele.

Kelsier şi Dockson păstrau tăcerea, lăsând-o să se gândească. Într-un târziu, ea le vorbi:

— Şi… ce-nseamnă toate astea?

— Înseamnă, zâmbi Kelsier, că tu, Vin, eşti o făptură foarte deosebită. Stăpâneşti o putere invidiată de cei mai mulţi nobili de obârşie înaltă. E o putere care, dacă ai fi fost aristocrată prin naştere, te-ar fi făcut una dintre cele mai letale şi mai influente femei de pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Bărbatul se aplecă din nou către ea.

— Însă tu nu te-ai născut într-o casă nobilă, Vin. Nu te numeri printre aristocraţi. Nu trebuie să joci după regulile lor – şi asta te face încă şi *mai* puternică.

După cum s-ar părea, următorul stadiu al căutării mele ne va purta prin ţinuturile înalte din Terris. Despre acestea se spune că sunt un tărâm rece, necruţător – unde munţii înşişi sunt zămisliţi din gheaţă.

Însoţitorii noştri obişnuiţi nu vor face faţă unei asemenea călătorii. Vom fi probabil nevoiţi să angajăm cărăuşi din partea locului ca să ne ducă bagajele.

CAPITOLUL 4

— Aţi auzit ce-a spus! Plănuieşte o lovitură. În ochii lui Ulef strălucea excitarea. Mă-ntreb pe care dintre Marile Case a pus ochii.

— O să fie una dintre cele mai puternice, zise Disten, care se numărase printre cei mai importanţi oameni de încredere ai lui Camon. Îi lipsea o mână, dar puţini hoţi din ceată aveau un văz mai pătrunzător ca al lui şi un auz mai ascuţit. Kelsier nu se oboseşte niciodată pentru lovituri mărunte.

Vin tăcea, iar cana cu bere – cea oferită de Kelsier – continua să-i stea în faţă, aproape plină. La masa ei se îngrămădiseră o mulţime de oameni; Kelsier le îngăduise hoţilor să se-ntoarcă în ascunzătoarea lor pentru scurt timp, înainte de începerea întâlnirii. Însă Vin ar fi preferat să rămână singură. Viaţa alături de Reen o obişnuise cu singurătatea – dacă laşi pe cineva să se-apropie prea mult, îi oferi ocazii mai bune ca să te trădeze.

Chiar şi după dispariţia lui Reen, ea se ţinuse la distanţă de ceilalţi. Nu simţise dorinţa să plece; dar nu simţise nici nevoia să se apropie de restul hoţilor din ceată. Iar aceştia, la rândul lor, preferaseră s-o lase în pace. Avusese o poziţie nesigură, prietenia ei i-ar fi putut stigmatiza. Ulef era singurul care se străduise să i-o câştige.

Dacă laşi pe cineva să se apropie de tine, n-o să te-alegi decât cu mai multă suferinţă când o *să te trădeze,* părea să-i şoptească vocea lui Reen în minte.

Şi oare Ulef îi fusese cu adevărat prieten? Sigur era că o vânduse destul de repede. În plus, oamenii din ceată trecuseră cu uşurinţă atât peste bătaia primită de Vin, cât şi peste salvarea ei fără să pomenească nici de trădarea lor, nici de ajutorul pe care i-l refuzaseră. Nu făcuseră decât ceea ce era de aşteptat.

— În ultima vreme, Supravieţuitorul nu s-a mai obosit pentru *niciun* fel de lovitură, spuse Harmon, un spărgător mai bătrân, cu barba încâlcită. În anii din urmă, abia dac-a mai fost văzut de câteva ori în Luthadel. De fapt, n-a mai pus la cale nicio lovitură de când…

— Asta e prima? întrebă Ulef, cu înflăcărare. Prima de când a scăpat din Puţuri? Atunci o să fie spectaculoasă!

— N-a spus nimic despre asta, Vin? întrebă Disten. Vin?

Îşi flutură un braţ butucănos în direcţia ei, atrăgându-i atenţia.

— Ce? tresări ea, ridicându-şi privirea.

După bătaia primită de la Camon, se curăţase într-o oarecare măsură, acceptând în cele din urmă o batistă de-a lui Dockson ca să-şi şteargă sângele de pe faţă. Însă în privinţa vânătăilor nu putea face mare lucru. Continuau să-i zvâcnească. Din fericire, scăpase fără niciun os rupt.

— Kelsier, repetă Disten. A spus ceva despre lovitura pe care-o pune la cale?

Vin clătină din cap. Şi se uită în jos, către batista însângerată. Kelsier şi Dockson o părăsiseră cu puţin timp în urmă, făgăduindu-i să se întoarcă după ce-i lăsau răgaz să se gândească la tot ce-i dezvăluiseră. Oricum, cuvintele lor ascundeau un subînţeles – o ofertă. Indiferent ce plănuiau, ea era invitată să ia parte.

— Dar, Vin, de ce te-a ales ca mijlocitoare? întrebă Ulef. Ţi-a spus?

Asta îşi închipuiau cu toţii – că fusese aleasă de Kelsier drept om de legătură cu ceata lui Camon… a lui Milev.

Lumea fărădelegii din Luthadel se împărţea în două. Existau cetele obişnuite, ca a lui Camon. Şi cele *speciale.* Grupurile alcătuite din oameni extrem de iscusiţi, extrem de cutezători şi extrem de talentaţi. Din Allomanţi.

Cele două laturi ale lumii fărădelegii nu se amestecau. Hoţii de duzină îi lăsau în pace pe cei mai buni decât ei. Totuşi, din când în când, câte o ceată de Ceţurieni angaja una obişnuită, ca să-i facă treburile de rutină, şi pentru asta îşi alegeau un mijlocitor – un om de legătură – care să lucreze cu ambele grupuri. De aici presupunerea lui Ulef despre Vin.

Hoţii din ceata lui Milev văzură că ea n-avea chef de vorbă, aşa că-şi aleseră un alt subiect: Ceţurienii. Vorbeau despre Allomanţie pe un ton nesigur, în şoaptă, iar ea îi asculta stânjenită. Cum putea să fie legată de ceva privit de ceilalţi cu asemenea teamă respectuoasă? Norocul ei… Allomanţia ei… era ceva mărunt, ceva de care se folosise ca să supravieţuiască, dar cu totul lipsit de însemnătate.

Însă o astfel de putere…, se gândi, privindu-şi provizia de Noroc.

— Mă întreb ce-o fi-nvârtit Kelsier în ultimii câţiva ani, zise Ulef.

La începutul discuţiei, lăsase impresia că nu se simţea tocmai în largul lui în apropierea lui Vin, însă îi trecuse repede. O trădase, dar aşa era lumea fărădelegii. Fără prieteni.

Între Kelsier şi Dockson lucrurile păreau să stea altfel. Păreau să se încreadă unul în celălalt. Era de ochii lumii? Sau alcătuiau, pur şi simplu, unul dintre acele grupuri rare în care într-adevăr nu te temeai c-o să fii trădat de ceilalţi?

Cei doi o neliniştiseră cel mai mult fiindcă îi vorbiseră atât de deschis. Păruseră dispuşi să-i acorde încredere, ba chiar şi s-o accepte, după un timp mai degrabă scurt. Nu puteau fi sinceri – nimeni n-ar fi supravieţuit în lumea fărădelegii folosind o asemenea tactică. Însă purtarea lor prietenoasă o deruta.

— Doi ani…, spuse Hrud, un hoţ tăcut, cu faţa turtită. Probabil că şi-a petrecut tot timpul punând la cale lovitura asta.

— Trebuie să fie într-adevăr una pe cinste, zise Ulef.

— Povestiţi-mi despre el, le ceru Vin, cu voce joasă.

— Despre Kelsier? întrebă Disten.

Vin încuviinţă cu o înclinare a capului.

— În sud nu se vorbea despre el?

Ea clătină din cap.

— Era cea mai bună căpetenie de ceată din Luthadel, o lămuri Ulef. O adevărată legendă, chiar şi printre Ceţurieni. A jefuit cele mai bogate Case Mari din oraş.

— Şi? întrebă Vin.

— Cineva l-a trădat, spuse încet Harmon.

Bineînţeles, se gândi Vin.

— L-a prins însuşi Lordul Legiuitor, continuă Ulef. I-a trimis, pe el şi pe nevasta lui, la Puţurile din Hathsin. Însă Kelsier a *fugit.* A fugit din Puţuri, Vin! E singurul care-a izbutit vreodată.

— Şi nevasta lui? întrebă Vin.

Ulef se uită la Harmon, care clătină din cap.

— Ea n-a scăpat.

Înseamnă că şi el a pierdut pe cineva. Cum de poate să râdă atât de mult? Atât de sincer?

— Ştii, de-acolo s-a ales cu cicatricele alea, spuse Dosten. Cele de pe braţe. Le-a căpătat în Puţuri, când s-a căţărat pe un zid înalt de piatră, ca să fugă.

Harmon pufni.

— Nu le-a căpătat aşa. A ucis un Inchizitor când a fugit – şi atunci s-a ales cu cicatricele.

— Eu am auzit că le-a căpătat luptându-se cu unul dintre monştrii care păzesc Puţurile, spuse Ulef. Şi-a vârât braţele în gura lui şi l-a sugrumat *din interior.* Colţii lui i le-au făcut.

Disten se încruntă.

— Cum sugrumi pe cineva din interior?

Ulef ridică din umeri.

— Am spus exact ce-am auzit.

— Omul ăsta nu e normal, mormăi Hrud. I s-a întâmplat ceva în Puţuri, ceva rău. Ştiţi, înainte nu era Allomant. A intrat acolo fiind un skaa obişnuit, iar acum… Ei, e cu siguranţă Ceţurian – dacă măcar mai e încă om. A stat foarte mult afară, în ceaţă. Unii spun că adevăratul Kelsier e mort şi că această creatură care-i poartă chipul e… altceva.

Harmon clătină din cap.

— Ei, asta nu e decât o prostie inventată de skaa de pe plantaţii. Noi umblăm cu toţii prin ceaţă.

— Nu prin ceaţa din afara cetăţii, insistă Hrud. Acolo sunt nălucile-de-ceaţă. Ele înşfacă oamenii şi le iau chipurile, e ceva tot atât de adevărat ca existenţa Lordului Legiuitor.

Harmon îşi rostogoli ochii.

— Hrud are dreptate într-o singură privinţă, zise Disten. Acest

Kelsier nu e făptură omenească. Poate n-o fi fiind nălucă-de-ceaţă, dar nici skaa nu e. Am auzit că face anumite lucruri de care nu sunt în stare decât *ei.* Cei care umblă noaptea. Aţi văzut ce i-a făcut lui Camon.

— Născut-din-Ceaţă, murmură Harmon.

Născut-din-Ceaţă. Vin mai auzise termenul şi înainte de a-l rosti Kelsier, fireşte. Cine nu-l auzise? Însă, prin comparaţie cu zvonurile despre Născuţii-din-Ceaţă, istorisirile despre Inchizitori şi Ceţurieni păreau raţionale. Se spunea că Născuţii-din-Ceaţă erau heralzii ceţii, înzestraţi de Lordul Legiuitor cu puteri imense. Numai nobilii de obârşie înaltă puteau fi Născuţi-din-Ceaţă; se spunea că erau o confrerie secretă de asasini, care îl slujea numai ieşind noaptea. Reen o învăţase dintotdeauna că nu reprezentau decât un mit, iar ea îşi închipuise că avea dreptate.

Şi Kelsier spune că eu – ca şi el – mă număr printre ei. Cum ar fi putut fi ea ce spunea el? Fiică a unei prostituate, era o nimeni. Un nimic.

Să n-ai niciodată încredere într-un om care-ţi aduce veşti bune, o învăţase întotdeauna Reen. *E cel mai vechi, dar şi cel mai simplu mod de a înşela pe cineva.*

Însă Vin avea Norocul ei. Allomanţia ei. Încă mai putea să simtă proviziile pe care i le dăruise flaconul lui Kelsier, şi îşi încercase deja puterile asupra hoţilor din ceaţă. Nemaifiind nevoită să se descurce cu o singură fărâmă de Noroc pe zi, descoperise că putea să facă lucruri mult mai spectaculoase.

Vin începea să înţeleagă că vechiul ţel al vieţii ei – simpla supravieţuire – nu se mai potrivea. Ar fi putut face mult mai mult decât atât. Fusese sclava lui Reen; fusese sclava lui Camon. Era gata să fie şi sclava lui Kelsier, dacă asta o putea conduce către o posibilă libertate.

La masa lui, Milev îşi privi ceasul de buzunar, apoi se ridică în picioare.

— Bun, toată lumea afară.

Sala începu să se golească, fiind astfel pregătită pentru întrunirea lui Kelsier. Vin nu se clinti: el le spusese celorlalţi cât se putea de limpede că era invitată. Rămase liniştită o vreme, încăperea părându-i-se mult mai confortabilă acum, când era pustie. Prietenii lui Kelsier începură să sosească la scurt timp după aceea.

Primul bărbat care coborî treptele avea constituţia unui oştean. Purta o cămaşă largă, fără mâneci, care-i lăsa la vedere braţele sculpturale. Era impresionant de musculos, dar nicidecum masiv, cu părul scurt conturându-i lejer forma capului.

Însoţitorul oşteanului era un bărbat elegant, în costum complet de nobil – vestă de culoarea prunei, nasturi de aur, haină neagră –, cu o pălărie cu boruri înguste şi baston pentru duel. Era mai bătrân decât

oşteanul şi ceva cam prea gras. Îşi scoase pălăria când intră, descoperindu-şi părul negru, pieptănat cu grijă. Cei doi mergeau discutând prieteneşte, dar se opriră la vederea sălii goale.

— A, ea trebuie să fie mijlocitoarea noastră, spuse cel în costum. Kelsier încă n-a sosit, draga mea?

Vorbea cu o familiaritate lipsită de pretenţii, de parcă ar fi fost prieteni vechi. Fără să vrea, Vin se pomeni brusc că îi plăcea bărbatul acela bine îmbrăcat, care i se adresa atât de frumos.

— Nu, răspunse ea, cu voce scăzută.

Deşi salopeta şi cămaşa de lucru i se potriviseră întotdeauna, acum îşi dori, brusc, să fi avut ceva mai arătos.

Purtările bărbatului păreau să ceară, ele însele, o atmosferă mai protocolară.

— Ar fi trebuit să ştim c-o să-ntârzie Kell – la propria lui întrunire, spuse oşteanul, aşezându-se la o masă din apropierea centrului încăperii.

— Într-adevăr, răspunse bărbatul în costum. Presupun că întârzierea asta ne oferă prilejul să ne refacem forţele. Mie mi-ar prinde bine ceva de băut…

— Îţi aduc eu ceva, se repezi Vin, sărind în picioare.

— Ce amabil din partea ta, spuse el, alegându-şi un scaun de lângă oştean.

Se aşeză picior peste picior, ţinându-şi bastonul de duel în lateral, cu vârful sprijinit pe podea, şi odihnindu-şi o mână pe masă.

Vin se duse la tejghea şi începu să caute băuturi.

— Boare…, spuse oşteanul, pe un ton care punea în gardă, în timp ce ea alegea o sticlă din cel mai bun vin al lui Camon şi turna într-un pocal.

— Mhm…? făcu celălalt, înălţându-şi o sprânceană.

Oşteanul o arătă pe Vin cu o înclinare a capului.

— Oh, bine, răspunse bărbatul în costum cu un oftat.

Ea se opri, cu vinul turnat pe jumătate, şi se încruntă uşor. *Ce fac?*

— Îţi jur, Ham, zise bărbatul în costum, că uneori eşti groaznic de rigid.

— Simplul fapt că poţi împinge pe cineva nu înseamnă că trebuie s-o şi faci, Boare.

Vin încremeni, uluită. *Şi-a… folosit Norocul asupra mea.* Când încercase Kelsier s-o manevreze, îi simţise atingerea şi izbutise să reziste. Însă de data asta nu-şi dăduse seama ce făcea.

Îşi ridică privirea către el, îngustându-şi ochii.

— Născut-din-Ceaţă.

Bărbatul în costum, Boare, chicoti.

— N-aş zice. Kelsier e singurul skaa Născut-din-Ceaţă pe care o să-l întâlneşti probabil vreodată, draga mea – şi roagă-te să nu dai

nicicând peste unul nobil. Nu, eu nu sunt decât un simplu Ceţurian umil.

— Umil? întrebă Ham.

Boare ridică din umeri.

Vin se uită la pocalul pe jumătate plin.

— Ai Tras de sentimentele mele. Cu… Allomanţia, asta vreau să spun.

— De fapt, le-am împins, zise Boare. Tragerea te face să devii mai neîncrezător şi mai hotărât. Împingerea sentimentelor… Domolirea lor – te face mai încrezător.

— Nu contează, m-ai controlat, zise Vin. M-ai silit să-ţi aduc de băut.

— Oh, n-aş spune că te-am *silit,* o contrazise Boare. N-a fost decât o mică schimbare a sentimentelor tale, te-am pus într-o stare în care era mai probabil să faci ce voiam eu.

Ham îşi frecă bărbia.

— Ştiu şi eu, Boare. Uite o întrebare interesantă. Influenţându-i sentimentele, ai lipsit-o de puterea de a alege? Dacă, de pildă, ar fi ucis sau ar fi furat cât se afla sub controlul tău, vina ar fi fost a ei sau a ta?

Boare îşi rostogoli ochii.

— În toată povestea asta nu există nicio întrebare. N-ar trebui să te gândeşti la astfel de lucruri, Hammond – creierul tău are de suferit. Am încurajat-o, pur şi simplu, prin mijloace neobişnuite.

— Dar…

— N-am de gând să mă cert cu tine, Ham.

Bărbatul musculos oftă, părând oarecum disperat.

— Îmi aduci băutura? întrebă Boare, plin de speranţă, cu ochii la Vin. Vreau să spun că eşti deja în picioare şi oricum o să treci pe-aici ca să te-ntorci la scaunul tău…

Ea îşi studie sentimentele. Se simţea neobişnuit de atrasă de bărbatul care o ruga? O manevra iarăşi? În cele din urmă, se mulţumi să plece de lângă tejghea, lăsând pocalul acolo.

Boare oftă. Însă nu se ridică să-şi ia singur băutura.

Vin se apropie şovăind de masa celor doi. Era obişnuită cu umbrele şi cu ungherele – destul de aproape ca să tragă cu urechea, destul de departe ca să poată fugi. Însă de oamenii aceia nu se putea ascunde – nu în vreme ce încăperea era atât de pustie. Aşa că îşi alese un scaun la masa de lângă a lor şi se aşeză cu prudenţă. Avea nevoie să afle cât mai multe – cât timp nu ştia mai nimic avea să se simtă ca o schiloadă în acea nouă lume a cetelor de Ceţurieni.

Boare chicoti.

— Micuţa e nervoasă, nu?

Vin nu-l luă în seamă.

— Şi tu, spuse, dând din cap către Ham. Eşti tot… Ceţurian?

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Sunt Brutal.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Ard fludor, zise Ham.

Ea îi aruncă o altă privire întrebătoare.

— Se poate face mai puternic, draga mea, o lămuri Boare. Pocneşte lucrurile – mai ales alţi oameni – care încearcă să ne stânjenească pe noi, ceilalţi.

— E vorba de mult mai mult decât atât, adăugă Ham. Am grijă ca acţiunile noastre să nu ne pună în pericol, făcându-i rost căpeteniei cetei de mână de lucru şi de luptători atunci când e nevoie de aşa ceva.

— Iar în restul timpului încearcă şi reuşeşte să plictisească lumea filosofând la nimereală, completă Boare.

Ham oftă.

— Boare, sincer, uneori nu ştiu de ce…

Vocea i se stinse când uşa se deschise iarăşi, lăsând să intre un alt bărbat.

Noul sosit purta o haină de un cafeniu spălăcit, o pereche de pantaloni maro şi o cămaşă simplă. Însă faţa lui atrăgea atenţia mult mai mult decât hainele. Era colţuroasă şi cioturoasă, ca o bucată de lemn răsucit, şi în ochi îi străluceau acea dezaprobare şi acea nemulţumire pe care nu izbutesc să le arate decât vârstnicii. Vin n-ar fi putut spune câţi ani avea – era destul de tânăr ca să nu i se gârbovească spatele şi destul de bătrân pentru ca, prin comparaţie, chiar şi Boare să aibă o înfăţişare tinerească, deşi ajunsese la vârsta mijlocie.

Nou-venitul se uită la Vin şi la ceilalţi, pufni dispreţuitor, apoi se îndreptă spre o masă din partea opusă a încăperii şi se aşeză. Avea un şchiopătat aparte, vizibil la fiecare pas.

Boare oftă.

— O să-i simt lipsa lui Capcană.

— O să i-o simţim cu toţii, spuse Ham, cu voce scăzută. Totuşi, Ciomege e foarte bun. Am mai lucrat cu el.

Boare îl studie pe noul sosit.

— Mă întreb dacă *pe el* l-aş putea face să-mi aducă de băut…

Ham chicoti.

— Aş plăti ca să văd asta.

— Nu mă-ndoiesc, zise Boare.

Vin se uită la al treilea bărbat, care părea cu desăvârşire mulţumit, nedându-le nicio atenţie ei şi celorlalţi doi.

— El ce e?

— Ciomege? întrebă Boare. El, draga mea, e un Fumegător. O să ne-

ajute pe noi toţi, ceilalţi, să nu fim descoperiţi de vreun Inchizitor.

Vin îşi muşcă buza, digerând noua dezvăluire în timp ce-l studia pe Ciomege. Bărbatul îi aruncă o privire, şi ea îşi feri ochii. Când se întoarse, văzu că Ham se uita la ea.

— Îmi placi, fetiţo, zise el. Ceilalţi mijlocitori cu care-am lucrat erau fie prea intimidaţi ca să stea de vorbă cu noi, fie geloşi fiindcă pătrundeam pe teritoriul lor.

— Aşa e, întări Boare. Nu eşti ca alte firimituri. Fireşte că mi-ai plăcea cu mult mai mult dacă mi-ai aduce pocalul ăla cu vin…

Vin nu-l băgă în seamă, rămânând cu ochii la Ham.

— Firimituri?

— Aşa îi numesc unii dintre membrii încrezuţi ai grupului nostru pe hoţii mai lipsiţi de însemnătate, o lămuri Ham. Vă spun firimituri fiindcă sunteţi înclinaţi să vă băgaţi în… planuri mai puţin inspirate.

— Fără intenţia de a jigni, fireşte, zise Boare.

— Oh, nu m-aş simţi niciodată jignită de…

Vin tăcu, simţind o dorinţă neobişnuită de a-i face pe plac bărbatului bine îmbrăcat. Îl privi cu asprime:

— Termină cu asta!

— Uite, vezi? îi spuse Boare lui Ham. Încă mai are putere să aleagă.

— Eşti de nelecuit.

Mă cred mijlocitoare, se gândi Vin. *Aşadar, Kelsier nu le-a spus ce sunt. De ce?* Timp prea scurt? Sau taina era prea valoroasă ca să fie împărtăşită? Şi, dac-o credeau o simplă „firimitură”, de ce se purtau atât de frumos cu ea?

— Pe cine mai aşteptăm? întrebă Boare, aruncând o privire spre uşă. Adică, în afară de Kell şi Dox.

— Pe Yeden, răspunse Ham.

Boare se încruntă, cu o mutră acră.

— Ah, da.

— Sunt de acord, zise Ham. Dar aş face pariu că el simte acelaşi lucru în privinţa noastră.

— Nici măcar nu văd de ce-a fost invitat, spuse Boare.

Ham ridică din umeri.

— Dintr-un motiv care are legătură cu planul lui Kell, e limpede.

— Ah, „planul” infam, zise Boare, dus pe gânduri. Ce lovitură ar putea fi pentru ca, într-adevăr, să…

Ham clătină din cap.

— Kell, cu blestematul lui de simţ al spectacolului.

— Chiar aşa.

Uşa se deschise câteva clipe mai târziu şi cel despre care vorbiseră, Yeden, pătrunse înăuntru. Se dovedi a fi un bărbat modest, şi lui Vin i se păru greu de priceput de ce îi nemulţumea pe ceilalţi prezenţa lui într-o atât de mare măsură. Scund, cu părul castaniu buclat, Yeden era

îmbrăcat în veşmintele simple, cenuşii purtate de skaa şi avea o haină maronie de muncitor, peticită şi pătată de funingine. Cercetă locul cu priviri dezaprobatoare, dar fără nimic din ostilitatea făţişă a lui Ciomege, care continua să stea în partea opusă a sălii, încruntându-se la oricine se uita către el.

Nu e o ceată foarte mare, cugetă Vin. Cu *Kelsier şi Dockson, sunt şase.* Desigur, Ham spusese că el conducea o ceată de „Brutali". Oare bărbaţii veniţi la întrunire erau simpli reprezentanţi? Căpeteniile unor grupuri mai mici, specializate? Existau cete care lucrau astfel.

Boare se uită la ceasul lui de buzunar de încă trei ori înainte de a-şi face în sfârşit apariţia Kelsier. Căpetenia Născută-din-Ceaţă a cetei dădu buzna pe uşă cu entuziasmul său plin de veselie şi cu Dockson venindu-i agale pe urme. Ham se ridică imediat, zâmbind larg, şi strânse mâna lui Kelsier. Se ridică şi Boare şi, cu toate că salutul lui se dovedi ceva mai rezervat, Vin se văzu nevoită să admită că nu mai văzuse nicicând o căpetenie de ceată întâmpinată cu atâta veselie de oamenii săi.

— Ah, spuse Kelsier, uitându-se către partea opusă a încăperii. Şi Ciomege, şi Yeden. Aşadar, e toată lumea aici. Bun – nu-mi place absolut deloc că v-am lăsat să aşteptaţi.

Boare înălţă dintr-o sprânceană în timp ce el şi Ham se reaşezau pe scaunele lor, iar Dockson se instala la aceeaşi masă.

— O să primim o lămurire pentru întârzierea ta?

— Eu şi Dockson i-am făcut o vizită fratelui meu, le destăinăinui Kelsier, îndreptându-se spre partea din faţă a bârlogului.

Se întoarse, se sprijini de tejghea şi cercetă încăperea, făcându-i cu ochiul lui Vin când se uită la ea.

— Fratelui tău? zise Ham. Marsh vine la întrunire?

Kelsier şi Dockson schimbară o privire.

— Nu în seara asta, răspunse cel dintâi. Dar, în final, o să se alăture cetei noastre.

Vin îi studie pe ceilalţi. Păreau neîncrezători. *Între Kelsier și fratele lui există, poate, o situaţie încordată?*

Boare îşi ridică bastonul de duel, îndreptându-i vârful spre căpetenie.

— Foarte bine, Kelsier, păstrezi deja taina acestei „lovituri" de opt luni. Ştim că e vorba de ceva măreţ, ştim că eşti entuziasmat şi ne-am enervat cu toţii atât cât trebuie, fiindcă eşti atât de secretos. Prin urmare, ce-ar fi să ne spui despre ce e vorba?

Kelsier zâmbi. Îşi îndreptă spatele, fluturându-şi mâna către Yeden, bărbatul murdar cu înfăţişare banală.

— Domniile voastre, faceţi cunoştinţă cu noul vostru patron.

Ştirea era, după toate aparenţele, cu adevărat şocantă.

— *El?* se miră Ham.

— El, întări Kelsier, dând din cap.

Yeden deschise pentru prima oară gura.

— Ce e? Vă e greu să lucraţi cu cineva care are într-adevăr nişte idealuri?

— Nu e asta, dragul meu, zise Boare, punându-şi bastonul de duel pe genunchi. Numai că, ei bine, eu unul aveam strania impresie că nu prea-ţi *plac* oamenii de soiul nostru.

— Nu-mi plac, răspunse sec Yeden. Sunteţi egoişti şi zurbagii, şi leaţi întors spatele celorlalţi skaa. Vă îmbrăcaţi frumos, dar pe dinăuntru sunteţi tot atât de murdari cum e cenuşa.

Vin îi privea în tăcere, muşcându-şi buza. Yeden era, fără nicio îndoială, muncitor într-o forjă sau într-o ţesătorie. Ce legătură avea cu lumea fărădelegii? Şi… cum de-şi putea îngădui să ia în slujba lui o ceată de hoţi, mai ales una atât de specializată cum părea a lui Kelsier?

Poate că acesta din urmă îi observase nedumerirea, fiindcă descoperi că se uita la ea în timp ce continuau ceilalţi să vorbească.

— Încă nu m-am dumirit pe deplin, spuse Ham. Yeden, ştim cu toţii care e părerea ta despre hoţi. Aşa că… de ce ne angajezi?

Cel întrebat se foi o clipă.

— Fiindcă, răspunse el în cele din urmă, toată lumea ştie cât de buni sunteţi.

Boare chicoti.

— Faptul că-ţi displac principiile noastre nu-ţi taie, după cum văd, cheful de a ne folosi talentele. Atunci, care-i treaba? Ce doreşte de la noi răzvrătirea skaa?

Răzvrătirea skaa? chibzui Vin, începând să priceapă despre ce se vorbea. Lumea fărădelegii era împărţită în două. Una cu mult mai mare, alcătuită din hoţi, cete, târfe şi cerşetori, cu toţii încercând să supravieţuiască în afara curentului principal al culturii populaţiei skaa.

Pe lângă toţi aceştia, existau răzvrătiţii. Indivizi ale căror fapte lucrau împotriva Ultimului Imperiu. Reen îi numise întotdeauna zevzeci – un sentiment împărtăşit de aproape toţi oamenii, atât de cei din lumea fărădelegii, cât şi de toţi skaa obişnuiţi pe care avusese ea ocazia să-i întâlnească.

Toţi ochii se întoarseră încet către Kelsier, care se sprijini din nou de tejghea.

— Mulţumită lui Yeden, conducătorul său, răzvrătirea skaa ne-a angajat pentru o treabă cât se poate de specifică.

— De ce soi? întrebă Ham. Jaf? Asasinat?

— Câte puţin din amândouă, răspunse Kelsier, şi în acelaşi timp, niciuna, nici alta. Domniile voastre, asta n-o să fie o lovitură obişnuită. O să difere de orice a-ncercat vreodată să înfăptuiască vreo

ceată de hoţi. O să-l ajutăm pe Yeden să răstoarne Ultimul Imperiu.

Tăcere.

— Vrei să repeţi? îi ceru Ham.

— M-ai auzit foarte bine, zise Kelsier. Asta e lovitura pe care-o pun la cale – distrugerea Ultimului Imperiu. Sau, cel puţin, a grupului care-l conduce. Yeden ne-a angajat ca să-i facem rost de o oaste şi ca să-i oferim o ocazie favorabilă pentru a cuceri cetatea asta.

Ham se lăsă pe spătarul scaunului, apoi schimbă o privire cu Boare. Amândoi se întoarseră spre Dockson, care dădu din chip cu un aer solemn. Tăcerea din încăpere se prelungi pentru încă o clipă; apoi se sparse când Yeden începu să râdă, cu tristeţe, pentru sine însuşi.

— N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu aşa ceva, zise el, clătinând din cap. Acum, după ce-ai spus-o, îmi dau seama ce caraghios sună totul.

— Ai încredere în mine, Yeden, răspunse Kelsier. Oamenii ăştia şi-au făcut un obicei din înfăptuirea planurilor care par caraghioase la prima vedere.

— Asta ar putea fi un adevăr, Kell, se amestecă Boare. Dar, în cazul de faţă, eu unul împărtăşesc părerea prietenului nostru dezaprobator. Răsturnarea Ultimului Imperiu… skaa răzvrătiţi se străduiesc de o mie de ani să-l distrugă! Ce te face să crezi că noi o să izbutim acolo unde-au dat greş aceşti oameni?

Kelsier zâmbi.

— O să izbutim fiindcă noi avem viziune, Boare. Cu alte cuvinte, ceva care le-a lipsit răzvrătiţilor întotdeauna.

— Ce-ai spus? zise indignat Yeden.

— Din nefericire, e adevărat, răspunse Kelsier. Răzvrătiţii ne condamnă pentru lăcomia noastră, dar, în ciuda înaltelor lor idealuri – pe care, fiindcă a venit vorba, ţin să spun că le respect –, nu fac niciodată nimic. Yeden, oamenii voştri se ascund în păduri şi pe dealuri, plănuind să se ridice într-o bună zi la luptă şi să conducă un război glorios împotriva Ultimului Imperiu. Dar cei de soiul vostru n-au idee cum să pună la cale şi cum să înfăptuiască un plan potrivit pentru ţelul lor.

Faţa lui Yeden se înnegură.

— Iar *tu* n-ai idee despre ce vorbeşti.

— Oh? zise vesel Kelsier. Spune-mi, ce-a izbutit răzvrătirea voastră să facă în timpul luptei ei de o mie de ani? Care vă sunt izbânzile? Masacrul de la Tougier, de acum trei sute de ani, când au fost măcelăriţi şapte mii dintre răzvrătiţii skaa? Atacurile întâmplătoare ale unor corăbii pe canal sau răpirea câte unui nobil mărunt din slujba imperiului?

Obrajii lui Yeden se împurpurară.

— Sunt cele mai bune lucruri pe care le putem face cu un popor ca

al nostru! Nu-i învinui pe oamenii mei pentru neizbânzile lor – învinuieşte-i pe ceilalţi skaa. Nu ne dau niciun ajutor, niciodată. Au fost înfrânţi acum un mileniu, nu le-a mai rămas niciun strop de entuziasm. E destul de greu să găsim unul dintr-o mie care să ne asculte, darămite să se mai şi revolte!

— Să facem pace, Yeden, zise Kelsier, întinzându-i mâna. Nu-ncerc să vă insult curajul. Ai uitat că suntem în aceeaşi tabără? Ai venit la mine în primul rând fiindcă vă e greu să găsiţi oameni pentru o armată.

— O hotărâre pe care-o regret din ce în ce mai mult, hoţule.

— E bine, ne-ai plătit deja, spuse Kelsier. Aşa că e cam târziu ca să mai dai înapoi. Însă o să-ţi adunăm oastea, Yeden. Oamenii din odaia asta sunt cei mai pricepuţi, cei mai deştepţi şi cei mai iscusiţi Allomanţi din cetate. O să vezi.

În încăpere se lăsă din nou liniştea. Vin stătea la masa ei, privind încruntată tot ce se petrecea. *Care e jocul tău, Kelsier?* Vorbele lui despre răsturnarea Ultimului Imperiu nu erau, fireşte, decât o mască. Ei i se părea că, mai degrabă decât orice altceva, avea de gând să tragă răzvrătirea skaa pe sfoară. Însă… dacă deja fusese plătit, de ce mai continua mascarada?

Kelsier îşi desprinse privirea de Yeden, întorcându-se spre Boare şi Ham.

— Bun, domniile voastre. Ce părere aveţi?

Cei doi schimbară o privire. În cele din urmă, Boare începu să vorbească.

— Lordul Legiuitor ştie că eu nu refuz niciodată o provocare. Dar, Kell, îţi pun logica la-ndoială. Eşti sigur că putem face asta?

— Sunt foarte sigur, răspunse Kelsier. Până acum, încercările de detronare a Lordului Legiuitor au dat greş fiindcă n-au fost plănuite şi organizate aşa cum ar fi trebuit. Noi, domniile voastre, suntem hoţi – şi încă unii nemaipomenit de pricepuţi. Îi putem jefui pe cei de nejefuit şi îi putem păcăli pe cei de nepăcălit. Ştim cum să luăm o acţiune incredibil de complicată ca s-o spargem în părţi cu care ne putem descurca şi cum să-i facem apoi faţă fiecăreia dintre ele. Iată de ce suntem perfecţi pentru acest plan aparte.

Boare se încruntă.

— Şi ce plată primim pentru înfăptuirea imposibilului?

— Treizeci de mii de lacre, răspunse Yeden. Jumătate acum, jumătate când ne daţi oastea.

— Treizeci de mii? zise Ham. Pentru o acţiune atât de vastă? Abia dacă ne vor acoperi cheltuielile. O s-avem nevoie de spioni printre nobili, ca să afle toate zvonurile, de câteva case secrete, ca să nu mai vorbesc de un loc destul de mare ca ascundem şi să instruim o întreagă oştire…

— N-are rost să te tocmeşti, hoţule, se răsti Yeden. Treizeci de mii s-ar putea să nu pară prea mult pentru unii de teapa voastră, dar pentru noi înseamnă tot ce-am pus deoparte vreme de câteva zeci de ani. Nu vă putem plăti mai mult, fiindcă n-avem mai mult.

— E o treabă bună, domniile voastre, remarcă Dockson, amestecându-se în vorbă pentru prima oară.

— Da, da, totul e nemaipomenit, spuse Boare. Eu unul mă consider un om destul de cumsecade. Dar… toată povestea asta mi se pare un pic cam prea filantropică. Ca să nu mai spun că e prostească.

— Ei…, zise Kelsier, s-ar putea să primim ceva mai mult…

Vin ciuli urechile, iar Boare zâmbi.

— Tezaurul Lordului Legiuitor, continuă Kelsier. Planul, aşa cum e acum, are în vedere pregătirea unei oşti pentru Yeden şi oferirea unei ocazii de a pune mâna pe cetate. Odată ce-o să cucerească palatul, va lua în stăpânire tezaurul şi îl va folosi ca să-şi consolideze puterea. Iar cea mai preţioasă parte a acestuia…

— E atiul Lordului Legiuitor, completă Boare.

Kelsier dădu din cap.

— Înţelegerea noastră cu Yeden ne făgăduieşte jumătate din atiul găsit în palat, indiferent cât de mult ar fi.

Atiu. Vin auzise de metalul ăsta, dar nu-l văzuse niciodată. Era incredibil de rar şi se presupunea că nu-l întrebuinţau decât nobilii.

Ham zâmbea.

— Ei, da, zise el alene, e un câştig aproape suficient de mare ca să fie tentant.

— Se presupune că rezerva de atiu e imensă, continuă Kelsier. Lordul Legiuitor vinde numai câte-o fărâmă, cerându-le nobililor preţuri scandalos de mari. *Trebuie* să păstreze o provizie enormă, ca să fie sigur că poate controla piaţa şi că are destulă avere ca să se descurce în împrejurări neprevăzute.

— Adevărat…, spuse Boare. Dar eşti sigur că vrei aşa ceva, după… cele întâmplate la ultima noastră încercare de pătrundere în palat?

— De data asta vom face totul altfel, răspunse Kelsier. Domniile voastre, o să fiu sincer. Nu e ceva care se poate înfăptui cu uşurinţă, dar *poate* avea sorţi de izbândă. Planul e simplu. O să găsim o cale de a scăpa de garnizoana oraşului Luthadel – lăsându-l fără nicio forţă de poliţie. Apoi o să aruncăm cetatea în haos.

— O putem face în două moduri, zise Dockson. Dar o să discutăm despre asta mai târziu.

Kelsier dădu din cap.

— Pe urmă, în acel haos, Yeden îşi va aduce armata în Luthadel şi va pune mâna pe Palat, luându-l prizonier pe Lordul Legiuitor. În timp ce el va asigura paza cetăţii, noi vom fura atiul. Îi vom da jumătate, apoi ne vom face nevăzuţi cu restul. După asta, o să fie treaba lui să

păstreze ce-a înhăţat.

— Pare puţin cam periculos pentru tine, Yeden, zise Ham, uitându-se la conducătorul răzvrătiţilor.

Acesta ridică din umeri.

— Poate. Dar dacă, prin vreun miracol, sfârşim prin a lua în stăpânire palatul, cel puţin vom fi făcut ceva care nu le-a mai izbutit niciodată vreunor skaa răzvrătiţi. Pentru oamenii mei, asta nu ţine de dorinţa de îmbogăţire – şi nici măcar de cea de supravieţuire. E vorba despre a înfăptui ceva măreţ, ceva minunat, de a oferi speranţă oricărui skaa. Dar nu m-aştept să-nţelegeţi voi asta.

Kelsier îi aruncă o privire neînsoţită de vorbe şi Yeden fornăi, lăsându-se pe spătarul scaunului. *S-o fi folosit de Allomanţie?* se întrebă Vin. Mai văzuse şi în alte dăţi cum stăteau lucrurile între un patron şi o ceată şi i se părea că mai degrabă Yeden se afla sub controlul lui Kelsier decât invers.

Cel din urmă se întoarse iarăşi spre Ham şi Boare.

— Toate astea înseamnă mai mult decât o simplă dovadă de curaj. Dacă reuşim să furăm atiul, dăm o lovitură zdravănă în temelia puterii financiare a Lordului Legiuitor. Depinde de câştigul scos din vânzarea lui – dacă-l pierde, ar fi posibil să nu-şi mai poată plăti oştile.

Chiar dacă scapă din cursa noastră – sau dacă ne hotărâm să cucerim cetatea când lipseşte de aici, ca să avem cât mai puţin de-a face cu el – va fi ruinat. N-o să-şi mai poată aduce oştenii să recucerească oraşul de la Yeden. Dacă totul merge bine, în oraş va fi haos oricum, iar nobilii vor fi prea slăbiţi ca să li se împotrivească forţelor răzvrătite. Lordul Legiuitor va fi năucit şi nu va izbuti s-adune o oaste destul de mare.

— Şi kolosşii? întrebă Ham, cu voce scăzută.

Kelsier tăcu o clipă.

— Dacă aduce creaturile alea să lupte împotriva propriei sale capitale, distrugerile ar putea fi chiar mai periculoase decât nesiguranţa datorată lipsei banilor. În haosul creat, nobilii din provincii se vor răzvrăti şi se vor proclama regi, iar Lordul Legiuitor nu va avea oşti cu care să-i supună. Răzvrătiţii lui Yeden vor izbuti să păstreze palatul, iar noi, prieteni, vom fi foarte, foarte bogaţi. Toată lumea va primi ceea ce îşi doreşte.

— Uiţi de Cultul de Oţel, se răsti Ciomege, stând aproape uitat într-o margine a încăperii. Inchizitorii nu ne vor lăsa s-aruncăm în haos preţioasa lor teocraţie.

Kelsier se întrerupse, întorcându-se către bărbatul noduros.

— Va trebui să găsim un mod de a-i face faţă Cultului – am câteva planuri în privinţa asta. Oricum ar fi, asemenea probleme sunt lucruri pe care va trebui să le rezolvăm noi – ca o ceată. Trebuie să scăpăm de garnizoana din Luthadel – n-o să putem face nimic dac-o să patruleze

pe străzi. Va trebui să găsim un mod potrivit de aruncare a oraşului în haos şi unul de îndepărtare a obligatorilor din calea noastră. Dar, dacă o să ne jucăm bine cărţile, o să izbutim să-l silim pe Lordul Legiuitor să-şi trimită în oraş garda palatului, ba poate chiar şi pe Inchizitori, ca să facă ordine. Şi astfel va lăsa palatul fără apărare, oferindu-i lui Yeden o ocazie perfectă pentru atac. Pe urmă n-o să mai conteze ce se va-ntâmpla cu garnizoana şi Cultul – Lordul Legiuitor nu va mai avea bani cu care să păstreze controlul imperiului.

— Nu ştiu, Kell, zise Boare, clătinând din cap. Neseriozitatea lui era ţinută în frâu; părea să se gândească serios la plan. Lordul Legiuitor a luat de undeva atiul ăla. Dacă se duce să scoată altul din mine?

Ham dădu din cap.

— Nimeni nu ştie unde e mina de atiu.

— N-aş zice că nu ştie nimeni, zâmbi Kelsier.

Boare şi Ham schimbară o privire.

— Ştii tu? întrebă cel de-al doilea.

— Bineînţeles, răspunse Kelsier. Mi-am petrecut un an din viaţă muncind acolo.

— Puţurile? făcu Ham, cu surprindere.

Kelsier dădu din cap.

— De aceea se asigură Lordul Legiuitor că nu supravieţuieşte nimeni muncii din locul ăla – nu poate îngădui să se afle taina. Nu e doar o temniţă în care trudeşti, nu doar un loc unde sunt trimişi skaa să moară. E o mină.

— Fireşte…, zise Boare.

Kelsier îşi îndreptă spatele şi se îndepărtă de tejghea, pornind-o către masa acestuia şi a lui Ham.

— Aici ni se oferă o şansă, domniile voastre. Şansa de a înfăptui ceva diferit – pe care nu l-a mai făcut nicio ceată de hoţi. O să furăm chiar de la Lordul Legiuitor! Dar e vorba de mai mult decât atât. Puţurile aproape că m-au ucis şi, de când am scăpat, am început să văd lucrurile… într-un alt mod. Îi văd pe skaa muncind fără nicio speranţă. Văd cetele de hoţi încercând să supravieţuiască din resturile rămase de la masa aristocraţiei şi fiind adesea ucişi – ei şi alţi skaa – pe când se străduiesc s-o facă. Îi văd şi pe ceilalţi skaa, cei răzvrătiţi, dându-şi silinţa să i se împotrivească Lordului Legiuitor din toate puterile, dar fără să izbândească vreodată. Răzvrătirea dă greş fiindcă e prea greoaie şi prea răsfirată. Oricând îşi ia avânt una dintre numeroasele ei piese, Cultul de Oţel o zdrobeşte. Nu aşa poate fi înfrânt Ultimul Imperiu, domniile voastre. Însă un grup mic – specializat şi foarte priceput – e o speranţă. Noi putem lucra la adăpost de marele pericol al demascării. Ştim cum să ne ferim de tentaculele Cultului de Oţel. Ştim cum gândeşte înalta nobilime, cum să ne folosim de ea. Putem face asta!

Se opri lângă masa lui Boare şi Ham.

— Nu ştiu, Kell, zise acesta din urmă. Nu fiindcă n-aş fi de acord cu motivele tale. Numai că… ei, totul pare puţin cam nesăbuit.

Kelsier zâmbi.

— Ştiu că aşa pare. Dar tu o să ni te alături oricum, nu?

Ham tăcu o clipă, apoi dădu din cap,

— Ştii că eu mă alătur cetei tale indiferent despre ce-ar fi vorba. Ce vrei să facem acum sună a nebunie, dar aşa sunt cele mai multe dintre planurile noastre. Doar… spune-mi doar un singur lucru. Vorbeşti serios despre detronarea Lordului Legiuitor?

Kelsier încuviinţă cu o înclinare a capului. Dintr-un anumit motiv, Vin aproape că se simţi tentată să-l creadă.

Ham dădu din cap cu hotărâre.

— Bine, atunci. Contează pe mine.

— Boare? întrebă Kelsier.

Bărbatul elegant clătină din cap.

— Nu-s sigur, Kell. Întrece cam prea tare măsura. Chiar şi pentru tine.

— Avem nevoie de tine, Boare, zise Kell. Nimeni nu poate Domoli o gloată aşa cum poţi tu. Dac-o să ridicăm o oaste, o s-avem nevoie de Allomanţii tăi – şi de puterile voastre.

— Ei, asta e adevărat, încuviinţă Boare. Totuşi…

Kelsier zâmbi, apoi puse ceva pe masă – pocalul umplut de Vin pentru Boare. Ea nici măcar nu băgase de seamă când îl luase de pe tejghea.

— Gândeşte-te la provocare, Boare, spuse Kelsier.

Boare se uită la pocal, apoi în sus, către el. În cele din urmă râse, întinzând mâna spre băutură.

— Minunat. Sunt alături de voi.

— E imposibil, se auzi, din fundul încăperii, o voce ţâfnoasă. Ciomege stătea cu braţele încrucişate. Ce pui de fapt la cale? îl întrebă pe Kelsier, privindu-l încruntat.

— Sunt sincer, veni răspunsul. Plănuiesc furtul atiului Lordului Legiuitor şi răsturnarea imperiului său.

— Nu se poate. E o idioţenie. Inchizitorii ne vor spânzura pe toţi, cu beregatele înfipte în cârlige.

— Poate, spuse Kelsier. Dar gândeşte-te care ne va fi răsplata dacă reuşim. Bogăţie, putere şi o lume în care skaa vor trăi ca oamenii, nu ca sclavii.

Ciomege pufni zgomotos. Pe urmă se ridică, cu scaunul răsturnându-i-se pe podea, în spatele lui.

— Nicio răsplată n-ar fi destul de mare. Lordul Legiuitor a-ncercat o dată să scape de tine, punând să fii ucis – văd că n-o să fii mulţumit până când n-o să izbutească.

Cu asta, bărbatul mai vârstnic se răsuci pe călcâie şi şchiopătă furios către uşa pe care-o trânti în urma lui.

În bârlog se lăsă tăcerea.

— Ei, cred c-o s-avem nevoie de un alt Fumegător, zise Dockson.

— Îl lăsaţi să plece? întrebă Yeden. Ştie totul!

Boare chicoti.

— Nu tu ar trebui să fii omul cu principii morale din micul nostru grup?

— Morala n-are nimic de-a face cu asta, spuse Yeden. Să laşi pe cineva să plece astfel e o prostie! Ar putea aduce obligatorii aici peste numai câteva minute.

Vin îşi înclină aprobator fruntea, dar Kelsier se mulţumi să clatine din cap:

— Eu nu lucrez aşa, Yeden. L-am invitat pe Ciomege la o întrunire unde-am schiţat un plan periculos – unii l-ar putea numi chiar prostesc. N-o să pun să fie asasinat fiindcă a hotărât că e prea riscant. Dacă tu gândeşti aşa, în primul rând, în scurtă vreme n-o să mai găseşti pe nimeni care să-ţi asculte planurile.

— În plus, adăugă Dockson, la întrunirile astea nu invităm pe nimeni dacă n-avem încredere în el, ştiind că n-o să ne trădeze.

Imposibil, se gândi Vin, încruntându-se. Probabil că blufa, ca să nu scadă moralul cetei; nimeni nu era atât de încrezător. La urma urmelor, nu spuseseră ceilalţi că eşecul lui Kelsier petrecut cu câţiva ani în urmă – când fusese trimis la Puţurile din Hathsin – fusese din cauza unei trădări? Probabil avea asasini care-l urmăreau pe Ciomege chiar în clipa aceea, asigurându-se că nu se ducea la slujitorii puterii.

— Bun, Yeden, zise Kelsier, revenind la afaceri. Ei au acceptat. Planul se pune în mişcare. Tu păstrezi învoiala noastră?

— Dacă spun nu, dai înapoi banii răzvrătiţilor?

Ham chicoti pe înfundate, acesta fiind singurul răspuns. Yeden se înnegură la faţă, dar clătină din cap.

— Dacă aş avea de ales…

— Oh, nu te mai plânge atâta, zise Kelsier. Acum faci oficial parte dintr-o ceată de hoţi, aşa că ai putea să vii încoace şi să stai lângă noi.

Yeden rămase o clipă nemişcat, apoi oftă, se apropie şi se instală la masa lui Boare, Ham şi Dockson, lângă care Kelsier continua să stea în picioare. Vin era aşezată la masa de alături.

Kelsier se întoarse şi se uită la ea.

— Dar tu, Vin?

Ea şovăi. *De ce mă-ntreabă? Ştie că deja are putere asupra mea. Nu contează ce lovitură dăm, atâta vreme cât mă-nvaţă ce ştie el.*

Kelsier aştepta.

— Iau parte, răspunse Vin, sperând că asta voia s-audă.

Probabil că ghicise, pentru că el zâmbi, apoi arătă cu o înclinare a

capului către ultimul scaun liber de la masă.

— Cine e copila asta? întrebă Yeden.

— O mijlocitoare, zise Boare.

Kelsier îşi înclină o sprânceană.

— De fapt, Vin e un soi de recrut nou. Acum câteva luni, fratele meu a surprins-o Domolindu-i sentimentele.

— O Domolitoare, eh? întrebă Ham. Cred că întotdeauna putem folosi încă un om care are talentul ăsta.

— De fapt, adăugă Kelsier, s-ar părea că poate, la fel de bine, şi să Aţâţe sentimentele altora.

Boare tresări.

— Serios? întrebă Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Eu şi Dox am pus-o la-ncercare acum câteva ore.

Boare chicoti.

— Şi eu i-am spus, aici, că probabil n-o să mai întâlnească niciodată un alt Născut-din-Ceaţă, în afară de tine.

— Un al doilea Născut-din-Ceaţă în ceata noastră… spuse cu apreciere Ham. Ei, asta ne dă, cumva, mai multe şanse.

— Ce tot spuneţi? se amestecă Yeden, rostindu-şi cuvintele în grabă. Un skaa nu poate fi Născut-din-Ceaţă. Nici măcar nu sunt sigur că Născuţii-din-Ceaţă există. Eu ştiu sigur că n-am întâlnit niciunul.

Boare înălţă dintr-o sprânceană şi îi puse o mână pe umăr.

— Ar trebui să-ncerci să nu mai vorbeşti atât de mult, prietene, sugeră el. Îl felul ăsta n-o să mai pari nici pe departe atât de prost.

Yeden se scuturã, respingându-i mâna, şi Ham râse. Însă Vin rămase tăcută, cu gândul la implicaţiile spuselor lui Kelsier. Partea legată de furtul rezervelor de atiu era tentantă, dar să cucereşti oraşul ca să le iei în stăpânire? Oare oamenii ăia erau într-adevăr chiar atât de nesăbuiţi?

Kelsier îşi trase un scaun lângă masă şi se aşeză pe el de-a-ndoaselea, sprijinindu-şi braţele de spătar.

— Bun, spuse. Avem o ceată. O să stabilim amănuntele la următoarea întâlnire, dar vreau să vă gândiţi cu toţii la asta. Eu am nişte planuri, dar aş vrea şi părerile unor minţi care iau acum pentru prima oară-n considerare însărcinarea noastră. Va trebui să discutăm despre modurile în care am putea să scoatem garnizoana din Luthadel şi s-aruncăm locul ăsta într-un haos atât de cumplit, încât Marile Case să nu izbutească să-şi adune forţele ca să oprească atacul oştii lui Yeden.

În afară de cel al cărui nume tocmai îl rostise, toţi membrii grupului dădură din cap.

— Însă, înainte de a ne încheia seara, vreau să vă mai atrag atenţia asupra unei alte părţi a planului.

— Încă una? întrebă Boare, chicotind. Nu e de-ajuns dacă furăm averea Lordului Legiuitor şi-i distrugem imperiul?

— Nu, zise Kelsier. Dac-o să pot, o să-l şi omor.

Tăcere.

— Kelsier, spuse răspicat Ham. Lordul Legiuitor e o Şuviţă din Infinit. O parte din Divinitatea însăşi. Nu-l poţi ucide. Probabil că până şi capturarea lui se va dovedi imposibilă.

Kelsier nu răspunse. Însă în ochi i se citea hotărârea.

Asta e, cugetă Vin. *Trebuie să fie nebun.*

— Eu şi Lordul Legiuitor, spuse încet Kelsier, avem de încheiat o socoteală. Mi-a luat-o pe Mare, aproape că mi-a luat şi sănătatea minţii. Recunosc în faţa voastră, a tuturor, că, în parte, am făcut acest plan din dorinţa de răzbunare. O să-i iau conducerea imperiului, casa şi averea. Oricum, pentru a înfăptui ce ne-am pus în gând, trebuie să scăpăm de el. Poate închizându-l în propria lui temniţă – sau va trebui, cel puţin, să-l scoatem din oraş. Dar mă pot gândi la ceva mai bun decât oricare dintre aceste două versiuni. Jos, în Puţurile alea în care m-a trimis, m-am Dezlănţuit şi mi s-au trezit puterile Allomantice. Acum vreau să le folosesc ca să-l ucid.

Îşi duse mâna în buzunar şi scoase ceva. Puse obiectul pe masă.

— În nord, au o legendă, continuă apoi. Una care spune că Lordul Legiuitor nu e nemuritor – nu pe deplin. Se zice că poate fi ucis cu metalul potrivit. Cu Al Unsprezecelea Metal. Cu ăsta.

Toţi ochii se întoarseră către ceea ce pusese pe tăblia mesei. Era o bară subţire de metal, poate de lungimea şi de grosimea degetului mic al lui Vin, cu margini drepte. Şi de culoare alb-argintie.

— Al Unsprezecelea Metal? întrebă şovăitor Boare. N-am auzit nicio legendă de soiul ăsta.

— Lordul Legiuitor a împiedicat-o să se răspândească. Dar încă o mai poţi afla, dacă ştii unde să cauţi. Teoria Allomantică vorbeşte despre zece metale: opt de bază şi două mai presus de ele. Însă mai există încă unul, necunoscut de cei mai mulţi dintre oameni. Unul mult mai puternic, chiar şi decât celelalte zece împreună.

Boare se încruntă, neîncrezător.

Dar Yeden părea intrigat.

— Şi metalul ăsta îl poate ucide cumva pe Lordul Legiuitor?

Kelsier dădu din cap.

— E punctul lui slab. Cultul de Oţel vrea să-l credem nemuritor, dar până şi el poate fi ucis – de un Allomant care arde asta.

Ham întinse mâna şi luă bara subţire.

— De unde-o ai?

— Din nord. Dintr-un ţinut de lângă Peninsula îndepărtată, unde oamenii încă-şi mai aduc aminte cum se numea vechiul lor regat în zilele de dinaintea înălţării.

— Cum lucrează? întrebă Boare.

— Încă nu sunt sigur, răspunse cu sinceritate Kelsier. Dar am de gând să aflu.

Ham se uită la metalul de culoarea porţelanului, răsucindu-l între degete.

Să-l ucidă pe Lordul Legiuitor? se gândi Vin. Lordul Legiuitor era o forţă, ca vântul şi ceaţa. Nu puteai omorî astfel de lucruri. Pentru că, de fapt, nu erau vii. Pur şi simplu *erau.*

— Oricum, sublinie Kelsier, primind înapoi metalul întins de Ham, voi nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta. Uciderea Lordului Legiuitor e treaba mea. Dacă se dovedeşte imposibilă, o să ne mulţumim să-l atragem afară din oraş şi să-l jefuim până la piele. Mă gândeam doar că trebuie să ştiţi ce-am de gând.

M-am legat de un nebun, cugetă Vin, cu resemnare. Dar, de fapt, n-avea importanţă – atâta timp cât o învăţa despre Allomanţie.

Nici măcar nu înţeleg ce-ar trebui să fac. Filosofii din Terris pretind că, atunci când va fi timpul, voi şti care mi-e datoria, dar asta mă linişteşte mult prea puţin.

Adâncimea trebuie distrusă, şi s-ar părea că sunt singurul care o poate face. Pustieşte lumea chiar în aceste clipe. Dacă n-o opresc în curând, din tărâmul ăsta nu vor mai rămâne decât oasele şi praful.

CAPITOLUL 5

— Aha!

Chipul triumfător al lui Kelsier se înălţă din spatele tejghelei cârciumii lui Camon cu o expresie satisfăcută. Îşi săltă şi braţul şi, cu un zgomot surd, puse o sticlă de vin deasupra.

Dockson îl privi uluit.

— Unde-ai găsit-o?

— Într-unul dintre sertarele secrete, răspunse Kelsier, ştergând sticla de praf.

— Credeam că le-am descoperit pe toate, zise Dockson.

— Le-ai descoperit. Dar unul avea fund dublu.

Dockson chicoti.

— Ingenios.

Kelsier dădu din cap, destupând sticla şi umplând trei pocale.

— Şmecheria e să nu-ţi încetezi niciodată căutările. *Întotdeauna* mai există încă un secret.

Luă cele trei pocale şi se duse să li se alăture lui Dockson şi Vin, aşezaţi la masă.

Vin acceptă băutura cu o mână şovăitoare. Întâlnirea se încheiase de puţin timp şi Boare, Ham şi Yeden plecaseră să chibzuiască asupra spuselor lui Kelsier. Simţea că ar fi trebuit să plece şi ea, dar n-avea unde să se ducă. Iar cei doi bărbaţi păreau să considere de la sine înţeles că trebuia să rămână cu ei.

Kelsier sorbi îndelung din vinul rumeniu, apoi zâmbi.

— Ah, aşa e *mult* mai bine.

Dockson îşi înclină fruntea în semn de încuviinţare, dar Vin nu gustă din băutură.

— O s-avem nevoie de un alt Fumegător, remarcă Dockson.

Kelsier dădu din cap.

— Însă ceilalţi au părut să vadă totul cu ochi buni.

— Boare e încă nehotărât.

— N-o să dea înapoi. Îi plac provocările, şi una care s-o-ntreacă pe asta n-o să găsească niciodată. Kelsier zâmbi. În plus, înnebuneşte dacă ştie că dăm o lovitură la care nu ia şi el parte.

— Totuşi, are dreptate să fie neliniştit, insistă Dockson. Şi eu sunt puţin cam îngrijorat.

Kelsier îşi exprimă acordul cu un gest al capului, iar Vin se încruntă. *Aşadar, chiar iau planul ăsta în serios? Sau continuă să se prefacă, fiindcă sunt eu de faţă?* Cei doi bărbaţi păreau atât de pricepuţi. Totuşi, o răsturnare a Ultimului Imperiu? În curând aveau să-mpiedice revărsarea ceţii sau răsăritul soarelui.

— Când ajung aici ceilalţi prieteni ai tăi? întrebă Dockson.

— Peste câteva zile. Până atunci va trebui să găsim alt Fumegător. Şi-o să mai am nevoie şi de nişte atiu.

Dockson se încruntă.

— Deja?

Kelsier dădu din cap.

— Am cheltuit cea mai mare parte cumpărând înţelegerea încheiată cu Oreseur, şi mi-am folosit ultima fărâmă pe plantaţia lui Tresting.

Tresting. Nobilul ucis în conacul lui, cu o săptămână înainte. *În ce fel a fost amestecat Kelsier? Şi ce-a spus mai înainte despre atiu?* Pretinsese că Lordul Legiuitor ţinea înalta nobilime sub control păstrându-şi privilegiul de a fi singurul care vindea acel metal.

Dockson îşi frecă bărbia acoperită de barbă.

— Atiul nu e uşor de dobândit, Kell. A fost nevoie de aproape opt luni ca să plănuiesc furtul acelei ultime fărâme despre care vorbeşti.

— Asta fiindc-a trebuit să te porţi cu delicateţe, zise Kelsier, cu un zâmbet prefăcut.

Dockson îl privi cu o uşoară nelinişte. Se mulţumi să zâmbească, iar Dockson îşi rostogoli ochii. Apoi se uită la Vin.

— Nu te-ai atins de băutură.

Ea clătină din cap.

Dockson rămase în aşteptarea unei explicaţii şi, în cele din urmă, se văzu silită să-i răspundă.

— Nu beau nimic dacă n-a fost pregătit de mâna mea.

Kelsier chicoti.

— Îmi aduce aminte de Vent.

— De Vent? pufni Dockson. Fata e un pic cam prea convinsă că toată lumea e împotriva ei, dar nu *chiar* într-un asemenea hal. Jur că omul ăla era atât de fricos încât se speria până şi de bătăile propriei inimi.

Cei doi râseră la unison. Însă aerul lor prietenos nu făcu altceva decât să sporească stânjeneala lui Vin. *La ce se-aşteaptă de la mine? O să fiu un soi de ucenică?*

— Bine, zise Dockson, atunci ai de gând să-mi spui cum te-ai gândit să-ţi faci rost de atiu?

Kelsier deschise gura să răspundă, dar de pe scări se auziră paşii cuiva care cobora. Kelsier şi Dockson se întoarseră; Vin se aşezase, fireşte, astfel încât să poată vedea ambele intrări ale încăperii fără să se clintească.

Se aştepta ca nou-venitul să fie cineva din ceata lui Camon, trimis să afle dacă treburile lui Kelsier cu bârlogul lor se încheiaseră. Însă surprinderea o copleşi cu desăvârşire când uşa se roti în balamale, dezvăluind faţa ursuză şi colţuroasă a bărbatului pe nume Ciomege.

Kelsier zâmbi, cu ochii scânteind.

Nu e surprins. Poate încântat, dar nu surprins.

— Ciomege, zise Kelsier.

Nou-sositul stătea în cadrul uşii, cuprinzându-i pe toţi trei într-o privire impresionant de dezaprobatoare. În cele din urmă, intră şchiopătând. Un adolescent slab, cu înfăţişare de băiat stângaci, pătrunse înăuntru pe urmele lui.

Băiatul îi aduse un scaun şi i-l puse lângă masa lui Kelsier. Ciomege se aşeză, bodogănind încet, pentru sine însuşi. În cele din urmă se uită la Kelsier cu o expresie care-i îngusta ochii şi-i încreţea nasul.

— Domolitorul a plecat?

— Boare? întrebă Kelsier. Da.

Ciomege mormăi. Apoi se uită la sticla cu vin.

— Serveşte-te, îl îndemnă Kelsier.

Ciomege îi făcu semn băiatului să-i aducă un pocal de pe tejghea, apoi se întoarse din nou spre Kelsier.

— Trebuia să fiu sigur, spuse. Niciodată nu poţi avea încredere în tine însuţi când e un Domolitor prin preajmă – mai ales unul ca el.

— Eşti Fumegător, Ciomege, zise Kelsier. N-ar putea să-ţi facă mare lucru, dacă tu nu vrei.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu-mi plac Domolitorii. Nu e vorba doar de Allomanţie – cu

oameni ca el… ei bine, nu poţi fi niciodată convins că nu eşti manipulat când ai unul în preajmă. Cu sau fără cupru.

— Nu m-aş baza pe aşa ceva ca să-ţi câştig devotamentul.

— Aşa am auzit, spuse Ciomege, în timp ce băiatul îi umplea pocalul. Dar trebuia să fiu sigur. Trebuia să mă gândesc la toate lucrurile fără Boare în apropierea mea.

Se încruntă, deşi Vin nu izbuti să priceapă din ce motiv, apoi luă pocalul şi-l goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură lacomă.

— Bun vin, spuse, cu un mârâit. Apoi se uită la Kelsier. Aşadar, Puţurile ţi-au luat într-adevăr minţile, eh?

— Complet, răspunse cel întrebat, cu o figură serioasă.

Ciomege zâmbi, cu toate că faţa lui avea o expresie hotărât schimonosită.

— Atunci ai de gând să mergi până la capăt? Cu această aşa-zisă lovitură a ta?

Kelsier încuviinţă cu un gest solemn.

Ciomege dădu peste cap restul vinului.

— Atunci ţi-ai făcut rost de-un Fumegător. Nu pentru bani. Dacă vorbeşti cu adevărat serios despre răsturnarea cârmuirii, sunt alături de tine.

Kelsier surâse.

— Şi nu-mi mai zâmbi, se răsti Ciomege. Nu pot să sufăr asta.

— N-aş cuteza.

— Ei, zise Dockson, punându-şi încă un pahar, s-a rezolvat problema Fumegătorului.

— N-are prea mare importanţă, spuse Ciomege. O să daţi greş. Mi-am petrecut toată viaţa încercând s-ascund Ceţurieni de Lordul Legiuitor şi de obligatorii lui. În cele din urmă, îi prinde oricum pe toţi.

— Atunci de ce te osteneşti să ne-ajuţi? întrebă Dockson.

— Pentru că, răspunse Ciomege, ridicându-se în picioare, Lordul o să mă-nhaţe mai curând sau mai târziu. Măcar aşa o să-l pot scuipa în faţă când mă curăţ. Răsturnarea Ultimului Imperiu… Zâmbi. Chestia asta are stil. Să mergem, puştiule! Trebuie să pregătim prăvălia pentru vizitatori.

Vin se uită cum plecau, Ciomege şchiopătând până la uşă, iar băiatul închizând-o în urma lor. Apoi îşi îndreptă privirea spre Kelsier.

— Ştiai că urma să se-ntoarcă, nu?

El înălţă din umeri, se ridică în picioare şi se întinse.

— Speram. Oamenii sunt atraşi de viziune. Lovitura pe care-o propun… ei, nu e genul de lucru căruia să-i întorci spatele – cel puţin dacă nu eşti un moşneag sastisit, în general supărat pe viaţă. Acum, Vin, întreaga clădire e, presupun, a cetei tale?

Ea dădu din cap.

— Prăvălia de sus e o mască.

— Bun, zise Kelsier, privindu-şi ceasul de buzunar şi întinzându-i-l apoi lui Dockson. Spune-le prietenilor tăi că-şi pot lua bârlogul înapoi – probabil că-ncepe deja să apară ceaţa.

— Şi noi? întrebă Dockson.

Kelsier zâmbi.

— Noi mergem pe acoperiş. Cum ţi-am spus, trebuie să fac rost de atiu.

Ziua, Luthadel era un oraş înnegrit, pârjolit de funingine şi de soarele roşu. Era dur, cu contururi clare, apăsător.

Însă noaptea venea ceaţa şi totul devenea neclar, nedesluşit. Fortăreţele înaltei nobilimi erau siluete fantomatice, ameninţătoare. În ceaţă, străzile se îngustau, chiar şi drumul principal devenea o alee pustie, periculoasă. Până şi nobilii şi hoţii se temeau să iasă noaptea – trebuia să ai mult curaj ca să-nfrunţi liniştea rău prevestitoare, ceţoasă. Noaptea, oraşul întunecat era un loc al deznădăjduiţilor şi al nesăbuiţilor; era un tărâm al tainelor învolburate şi al creaturilor bizare.

Al creaturilor bizare, ca mine, se gândi Kelsier. Stătea în picioare pe cornişa din jurul acoperişului plat. Clădirile întunecate se înălţau ameninţătoare în noaptea din jur, iar ceaţa crea impresia că totul se legăna, că se mişca în beznă. Prin câte o fereastră se furişa din când în când o lumină slabă, dar acele licăriri minuscule erau confuze, înspăimântate.

O pală de vânt rece mătură acoperişul, clătinând pâcla şi atingând obrajii uzi de ceaţă ai lui Kelsier în treacăt, ca o răsuflare. Pe vremuri – înainte de a se strica lucrurile – căuta întotdeauna un acoperiş în seara de dinaintea unei lovituri, fiindcă simţea dorinţa să vadă oraşul de sus. Îşi dădu seama că se supunea vechiului său obicei abia când se uită într-o parte, aşteptându-se s-o zărească pe Mare acolo, alături de el, aşa cum fusese întotdeauna.

Însă nu văzu decât văzduhul. Pustiu. Tăcut. Ceaţa o înlocuise. Şi era un înlocuitor mizerabil.

Oftă şi se întoarse. Vin şi Dockson stăteau pe acoperiş, în spatele lui. Păreau neliniştiţi fiindcă se aflau afară, în pâclă, dar îşi stăpâneau frica. În lumea fărădelegii nu ajungeai departe fără să te-nveţi să suporţi valurile de ceaţă.

Kelsier făcuse mai mult decât atât. În ultimii câţiva ani umblase atât de des printre ele, încât începuse să se simtă mai bine noaptea, când îmbrăţişarea lor te ascundea.

— Kell, spuse Dockson, chiar *trebuie* să stai aşa pe cornişa aia? Planurile noastre or fi fiind oarecum nebuneşti, dar aş prefera să nu se-ncheie cu tine pătând pietrele pavajului.

Kelsier zâmbi. *Încă nu se gândeşte la mine ca la un Născut-din-Ceaţă,* îşi spuse. *Vor avea cu toţii nevoie de ceva timp ca să se-obişnuiască.*

Cu ani în urmă, ajunsese cea mai vestită căpetenie de ceată şi o făcuse fără să fie nici măcar Allomant. Mare fusese Cositoriană, însă el şi Dockson… nu erau decât nişte oameni obişnuiţi. Unul o corcitură, celălalt un skaa fugit de pe o plantaţie. Împreună, îngenuncheaseră Marile Case, furând cu neruşinare de la cei mai bogaţi oameni din Ultimul Imperiu.

Kelsier era acum mai mult, cu atât de mult mai mult! Cândva visase la Allomaţie, dorindu-şi o putere ca a lui Mare. Ea murise înainte de Dezlănţuirea lui, de dobândirea puterilor. N-avea să vadă niciodată cum urma să le folosească.

Înainte, înalta nobilime se temuse de Kelsier. Ca să-l prindă, fusese nevoie de o capcană pusă la cale de însuşi Lordul Legiuitor. Acum… Ultimul Imperiu însuşi avea să se cutremure înainte de a termina Kelsier cu el.

Îşi plimbă încă o dată privirea pe deasupra oraşului, trăgând în plămâni ceaţa. Sări de pe cornişă şi se îndreptă agale către Dockson şi către Vin. N-aveau nimic cu care să-şi lumineze calea; licărirea stelelor, difuză în ceaţă, era de cele mai multe ori de ajuns.

Kelsier îşi dezbrăcă haina şi vesta, întinzându-i-le lui Dockson, apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni, lăsând acel veşmânt lung să atârne liber. Materialul era de o culoare destul de închisă ca să nu-l trădeze în întuneric.

— Bun, spuse. Unde-ar trebui să-ncerc?

Dockson se încruntă.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

El zâmbi.

Dockson oftă.

— Casele Urbain şi Teniert au fost atacate de curând, dar nu pentru atiul lor.

— Care casă e cea mai puternică în clipa de faţă? întrebă Kelsier, aplecându-se şi dezlegându-şi şnururile raniţei, care se odihnea la picioarele lui Dockson. Pe cine nu se gândeşte nimeni să atace?

Dockson şovăi.

— Venture, spuse, în cele din urmă. În ultimii câţiva ani, au fost pe locul întâi. Au tot timpul o forţă de câteva sute de oameni, iar printre nobilii din casă se numără două duzini bune de ceţurieni.

Kelsier dădu din cap,

— Bine, atunci acolo mă duc. Au cu siguranţă ceva atiu.

Deschise raniţa şi scoase o mantie de un cenuşiu întunecat. Largă, cuprinzătoare, nu era croită dintr-o singură bucată de material – ci mai degrabă din sute de fâşii lungi, ca nişte panglici. Fuseseră cusute una de alta pe umeri şi pe înălţimea pieptului, dar în cea mai mare

parte atârnau separate una de alta, ca nişte flamuri suprapuse.

Kelsier şi-o aruncă pe umeri, cu fâşiile răsucindu-se şi curbându-se, aproape la fel ca fuioarele de ceaţă.

Dockson expiră încetişor.

— N-am mai stat niciodată atât de aproape de cineva care poartă una din asta.

— Ce e? întrebă Vin.

— O mantie pentru Născuţii-din-Ceaţă, o lămuri Dockson. Toţi poartă aşa ceva – e un soi de… semn de apartenenţă la confreria lor.

— E colorată şi croită ca să te-ascundă în ceaţă, adăugă Kelsier. Şi avertizează garda oraşului şi pe ceilalţi Născuţi-din-Ceaţă să te lase-n pace. Se roti, lăsând mantia să se umfle spectaculos. Cred că mi se potriveşte.

Dockson îşi dădu ochii peste cap.

— Bun, zise Kelsier, aplecându-se şi scoţând din raniţă o centură de pânză. Casa Venture. Mai e nevoie să ştiu şi altceva?

— Se presupune că lordul Venture are un seif în biroul lui, răspunse Dockson. Probabil că acolo-şi ţine rezerva de atiu. O să-l găseşti la etajul al doilea, cu trei odăi mai încolo de balconul deschis dinspre sud. Ai grijă, în afară de trupele obişnuite şi de Ceţurieni, Casa Venture ţine şi cam o duzină de Ucigători-de-ceaţă.

Kelsier dădu din cap, legându-şi centura – n-avea cataramă, dar conţinea două teci mici. Pe urmă scoase din traistă două pumnale de sticlă, se uită să nu fie ciobite şi le strecură în teci. Îşi aruncă din picioare pantofii şi îşi scoase ciorapii, rămânând desculţ pe pietrele reci. Astfel scăpă şi de ultima fărâmă de metal aflată asupra sa, în afară de punga cu monede şi de trei flacoane din centură. Îl alese pe cel mai mare, îi dădu conţinutul peste cap, apoi i-l întinse lui Dockson.

— Atâta tot? îl întrebă.

Dockson dădu din cap.

— Noroc.

Alături de el, Vin urmărea pregătirile lui Kelsier cu o curiozitate intensă. Tăcută, mică de statură, ascundea o vigoare şi o putere de concentrare pe care el le găsea impresionante. Era într-adevăr prea prudentă şi prea bănuitoare, dar nu şi timidă.

O să ai şansa ta, fetiţo, se gândi. *Dar nu în noaptea asta.*

— Ei, spuse, scoţând o monedă din pungă şi aruncând-o dincolo de marginea clădirii. Cred că trebuie să plec. Ne-ntâlnim la prăvălia lui Ciomege, în scurt timp.

Dockson dădu din cap.

Kelsier le întoarse spatele şi se îndreptă din nou către cornişă. Apoi sări de pe acoperiş.

În jurul lui, ceaţa se ondula în aer. Arse oţel, al doilea ca importanţă, din lista metalelor Allomantice. În jurul lui se iviră brusc linii albastre, translucide. Porneau din mijlocul pieptului său şi duceau

către câte o sursă apropiată de metale. Erau relativ palide – semn că acele surse erau sărace: balamale de uşi, cuie şi alte fărâme. Din soiul lipsit de importanţă. Arderea fierului sau a oţelului trimitea linii indicatoare albastre către toate tipurile de metale, presupunând că se aflau destul de aproape şi erau destul de mari ca să fie remarcate.

Kelsier alese linia care cobora drept sub el, către moneda pe care-o aruncase. Arzând oţel, se Împinse în ea.

Coborârea încetă imediat şi fu aruncat înapoi, în aer, în direcţia opusă, urmărind linia albastră. Se întinse în lateral, alese închizătoarea unei ferestre pe lângă care trecea şi se Împinse în ea, lăsându-se pe-o parte. Imboldul îl trimise în sus, peste cornişa clădirii şi, faţă de bârlogul lui Vin, pe partea opusă a străzii.

La aterizare făcu un pas sprinten, căzu ghemuindu-se, apoi fugi de-a curmezişul acoperişului în pantă al casei. Se opri în întuneric, privind cu atenţie printre vârtejurile din aer. Arse cositor şi îl simţi cum îi prindea viaţă în piept ca o flacără, ascuţindu-i simţurile. Ceaţa păru dintr-odată mai subţire. Nu fiindcă noaptea din jur ar fi devenit mai luminoasă; lui i se ascuţiseră pur şi simplu simţurile. Departe, către nord, izbuti cu greu să zărească o construcţie masivă. Fortăreaţa Venture.

Kelsier îşi lăsă cositorul aprins – ardea lent, probabil nu trebuia să se teamă c-avea să se termine. Când se ridică în picioare, fuioarele de ceaţă i se încolăciră uşor în jurul trupului. Se răsuceau şi se învârteau, trecând pe lângă el purtate de un curent greu de observat. Ceţurile îl cunoşteau; îl revendicau. Puteau să simtă Allomanţia.

Sări, Împingându-se în hornul metalic din spatele său, ceea ce îl trimise într-un salt larg, orizontal. Aruncă o monedă chiar în clipa saltului, şi mica fărâmă de metal licări prin întuneric şi prin ceaţă. Înainte de a ajunge jos, Kelsier se Împinse în ea şi, sub forţa greutăţii lui, căderea deveni fulgerătoare. Imediat ce moneda pică pe pavajul din bolovani, bărbatul îşi repetă Împingerea în ea, înălţându-se şi transformându-şi a doua parte a saltului într-un arc graţios.

Ateriză pe un alt acoperiş înclinat, din lemn. Oţel-Împingerea şi Fier-Tragerea fuseseră primele lucruri pe care le învăţase de la Gemmel. *Când te Împingi în ceva, e ca şi cum ţi-ai arunca toată greutatea către obiectul acela,* îi explicase bătrânul lunatic. *Şi greutatea nu ţi-o poţi schimba – eşti allomant, nu vreun magician nordic. Nu Trage de ceva mai uşor decât tine, dacă nu vrei să vină-n zbor în direcţia ta, şi nu te împinge în ceva mai greu, dacă nu vrei să fii aruncat în direcţia opusă.*

Kelsier îşi scărpină cicatricele, apoi îşi strânse mantia-de-ceaţă în jur, ghemuindu-se pe acoperiş, toţi zgrunţurii lemnului muşcându-i picioarele desculţe. Îşi dorea adesea ca arderea cositorului să nu-i ascută absolut toate simţurile – sau măcar nu pe toate în acelaşi timp. Avea nevoie de un văz mai bun ca să străpungă întunericul şi îşi putea

întrebuinţa cu folos şi auzul mult mai fin. Însă, arzând cositor, frigul nopţii devenea încă şi mai pătrunzător pentru pielea lui mult prea sensibilă, iar tălpile îl făceau conştient de existenţa tuturor pietricelelor şi a denivelărilor lemnului pe care le atingeau.

Fortăreaţa Venture se înălţă în faţa lui. Prin comparaţie cu oraşul întunecat, era atât de luminoasă, încât părea să strălucească. Înalta nobilime îşi ducea viaţa după un program diferit de al oamenilor obişnuiţi; bogaţii îşi puteau permite să folosească ulei de lampă şi lumânări din belşug – ba chiar şi să le irosească – aşa că n-aveau de ce să se plece în faţa capriciilor vremii şi ale soarelui.

Fortăreaţa era maiestuoasă – asta sărea în ochi la o simplă privire asupra arhitecturii. Deşi înconjurată de un zid de apărare, era, în sine, mai degrabă o construcţie artistică decât o fortificaţie. În lateral se arcuiau spre exterior contraforturi solide, îngăduind existenţa ferestrelor cu modele complicate şi a unor turnuri ascuţite, de o mare delicateţe. Vitralii splendide, înalte, se întindeau de-a lungul pereţilor unei clădiri dreptunghiulare şi prin ele se revărsa lumina din interior, dându-i ceţii din jur o strălucire multicoloră.

Kelsier aprinse fier, incendiindu-l cu flacără puternică, şi cercetă noaptea în căutarea unor bucăţi mari de metal. Se afla prea departe de fortăreaţă, nu putea folosi obiecte mici, ca monedele sau balamalele. Avea nevoie de o ancoră mai mare ca s-acopere distanţa.

Cele mai multe dintre liniile albastre erau palide. Kelsier văzu că două dintre ele care se mişcau încep în faţa lui, respectând un tipar – erau probabil două santinele postate pe acoperiş. Le simţea platoşele şi armele. În ciuda considerentelor Allomantice, majoritatea nobililor continuau să-şi înarmeze oştenii cu metal. Ceţurienii care puteau să Împingă sau să Tragă metalele erau foarte puţini, iar Născuţii-din-Ceaţă, încă şi mai puţini. Cei mai mulţi lorzi socoteau că nu era practic să-ţi laşi oştenii şi străjerii efectiv neînarmaţi ca să contracarezi acţiunile unei părţi infime a populaţiei.

Nu, cea mai mare parte a înaltei nobilimi se baza pe alte mijloace ca să se ferească de Allomanţi. Kelsier zâmbi. Dockson îi spusese că Venture avea un grup de ucigători-de-ceaţă; dacă era adevărat, atunci probabil urma să-i întâlnească înainte de ivirea zorilor. Îşi abătu pe moment atenţia de la oşteni, concentrându-se în schimb asupra unei linii albastre groase, ce ducea către vârful semeţ al fortăreţei. Probabil că acoperişul era protejat de plăci de bronz sau de cupru. Îşi incendie fierul, respiră adânc şi Trase de linie.

Zvâcni brusc, smuls din locul său şi azvârlit în aer.

Continuă să ardă fier, trăgându-se către fortăreaţă cu o viteză înspăimântătoare. Zvonurile spuneau că Născuţii-din-Ceaţă puteau zbura, însă nu era decât o exagerare încărcată de nostalgie. Trasul şi Împinsul către metale semănau de obicei mai puţin cu zborul şi mai

degrabă cu o cădere – numai că în cealaltă direcţie. Un Allomant trebuia să Tragă cu putere ca să-şi capete avântul necesar, şi asta-l trimitea către ancora lui cu viteze înfricoşătoare.

Kelsier era atras către fortăreaţă, ceaţa unduindu-i în jur. Vedea clar zidul de apărare care o înconjura, dar pe măsură ce înainta, trupul îi cobora uşor către pământ. Era din nou sâcâietoarea sa greutate, îl trăgea în jos. Până şi cea mai rapidă săgeată se înclină către pământ în zbor.

Fiind astfel supus greutăţii sale, nu se îndrepta direct către acoperiş, ci descria un arc. Îşi continuă drumul spre zid pe o traiectorie aflându-se cu mai bine de zece metri mai jos decât vârful construcţiei şi încă înaintând cu o viteză terifiantă.

Respiră adânc şi arse fludor, întrebuinţându-l ca să-i mărească forţa fizică, cam în acelaşi fel în care îi ascuţea cositorul simţurile. Se răsuci în aer, lovind zidul de piatră mai întâi cu picioarele. Până şi muşchii săi întăriţi protestară, nemulţumiţi de o asemenea purtare, dar se opri fără să-şi rupă niciun os. Îşi întrerupse imediat legătura cu acoperişul, aruncând o monedă şi Împingându-se către ea chiar în clipa când începea să cadă. Se întinse în afară, alese un obiect metalic de deasupra lui – una dintre ramele de sârmă ale vitraliilor – şi se Trase într-acolo.

Moneda izbi pământul şi deveni brusc în stare să-i susţină greutatea. El se avântă în sus, Împingând în monedă şi Trăgând în acelaşi timp de ramă. Apoi, stingând ambele metale, lăsă inerţia să-l poarte prin ceaţa întunecoasă pe ultimii doi-trei metri. Cu mantia fâlfâindu-i fără zgomot, ajunse pe marginea aleii de patrulare, îşi făcu vânt peste balustrada ei de piatră şi ateriză în tăcere pe cornişă.

Un străjer luat prin surprindere se afla la trei paşi distanţă. Kelsier se năpusti asupra lui într-o secundă, avântându-se în aer. Trăgând uşor de platoşa de oţel a bărbatului, îl făcu să-şi piardă echilibrul. Apoi lăsă forţa Fier-Tragerii să-l aducă lângă el şi-şi scoase cu iuţeală unul dintre pumnalele de sticlă. Coborî izbindu-l pe oştean în piept cu amândouă picioarele, apoi se ghemui şi-l spintecă, rotindu-şi arma cu puterea mărită de fludor.

Omul se prăbuşi, cu gâtul tăiat. Kelsier ateriză cu graţie alături de el şi îşi încordă auzul, străduindu-se să surprindă, în noapte, orice sunet care ar fi dat alarma. Nu desluşi niciunul.

Lăsă santinela pradă morţii sale bolborositoare. Era probabil un nobil de rang neînsemnat. Un duşman. Dacă ar fi fost în schimb un soldat skaa – momit să-şi trădeze poporul pentru câţiva bănuţi… Ei bine, Kelsier era chiar mai încântat să trimită astfel de oameni în eternitate.

Se împinse în platoşa muribundului, sărind de pe aleea de patrulare mai sus, chiar pe acoperiş. Îi simţi sub tălpi suprafaţa de bronz, rece şi

alunecoasă. Îl traversă în goană, îndreptându-se către latura de sud a clădirii, în căutarea balconului despre care-i vorbise Dockson. Nu-şi făcea prea multe griji la gândul că ar fi putut fi văzut; în seara aceea, urmărea să fure o cantitate de atiu, al zecelea ca putere dintre metalele Allomantice cunoscute de toată lumea. Însă avea, oricum, şi un al doilea scop: să stârnească tulburări.

Găsi balconul cu uşurinţă. Lung şi lat, părea un soi de terasă, un loc de distracţie pentru grupuri mici. Însă în momentul acela era cufundat în tăcere – pustiu, dacă nu puneai la socoteală cele două străji. Kelsier se ghemui fără zgomot în ceţurile nopţii de deasupra lui, ascuns sub mantia cenuşie strânsă în jurul trupului şi cu degetele picioarelor curbate în jurul marginii metalice a acoperişului. Cele două santinele pălăvrăgeau dedesubt, nebănuindu-i prezenţa.

E timpul să facem puţin zgomot.

Kelsier sări de pe cornişă exact între cei doi soldaţi. Arzând fludor ca să-şi întărească trupul, se întinse în afară şi se Oţel-Împinse, cu sălbăticie, în ambii bărbaţi în acelaşi timp. Fiindcă el însuşi se proptise bine pe picioare în centru, cei doi se treziră aruncaţi în direcţii opuse. Ţipară, surprinşi de forţa neaşteptată care-i trântea pe spate, azvârlindu-i peste balustradă, în bezna de dedesubt.

Continuară să urle în cădere. Kelsier deschise uşile balconului dintr-o smucitură, lăsând zidul de ceaţă să se prăvălească înăuntru, înconjurându-l, cu tentaculele târându-se ca să ia în stăpânire încăperea întunecată de dincolo de el.

Cu trei odăi mai încolo de balcon, îşi aminti, înaintând în fugă, aplecat. Stăpânită de linişte, a doua încăpere era un soi de seră. Tufişuri cultivate şi copaci de înălţime redusă se întindeau de la un capăt la altul în şiruri scunde, iar unul dintre pereţi era alcătuit din ferestre imense, din podea până-n tavan, menite să-i ofere vegetaţiei lumina soarelui. Cu toate că domnea întunericul, Kelsier ştia că plantele erau, toate, de culori întru câtva diferite de cafeniul tipic – probabil unele albe, altele roşii şi, poate, câteva de un galben deschis. Orice care nu era cafeniu reprezenta o raritate cultivată şi păstrată de nobilime.

Traversă în grabă sera. Iar în faţa uşii următoare se opri, observându-i conturul luminos. Îşi stinse cositorul, pentru ca ochii lui sensibili să nu fie orbiţi la intrarea în odaia luminată, apoi deschise brusc uşa.

Se repezi înăuntru, clipind din cauza luminii şi cu câte un pumnal în fiecare mână. Însă încăperea era totuşi pustie. Şi era evident o cameră de lucru; pe fiecare perete, alături de rafturile de cărţi, se afla câte un felinar aprins, iar într-un colţ stătea o masă de scris.

Kelsier îşi puse cuţitele la loc, arzând oţel şi căutând surse de metal. Într-un alt colţ se găsea un seif imens, dar era prea la vedere. Aşa cum

era de aşteptat, o altă sursă bogată îşi semnală prezenţa din interiorul peretelui estic. Kelsier se apropie şi îşi trecu degetele peste tencuială. Ca mulţi alţi pereţi din fortăreţele nobililor, şi acela era acoperit de o frescă delicată. Creaturi din alte lumi trândăveau sub un soare roşu. Peretele fals avea mai puţin de un sfert de metru pătrat şi fusese plasat astfel încât îmbinările să fie ascunse de pictura murală.

Întotdeauna mai există încă un secret, se gândi Kelsier. Nu se osteni încercând să deducă în ce mod se deschidea uşa mascată. Arse pur şi simplu oţel, întinzându-se şi smucind de o sursă de metal săracă, care, presupuse el, era mecanismul de închidere. La început, aceasta opuse rezistenţă, trăgându-l către perete, dar el arse fludor şi smuci mai tare. Lacătul pocni şi panoul se deschise, lăsând la vedere un seif încastrat în perete.

Kelsier zâmbi. Părea destul de mic ca să poată fi cărat de un bărbat cu puterea sporită de fludor, presupunând că îl putea scoate din zid.

Făcu un salt, Fier-Trase de seif şi ateriză cu picioarele lipite de perete, câte unul de fiecare parte a panoului deschis. Continuă să Tragă, menţinându-se în acelaşi loc, şi-şi incendie fludorul. Un val de forţă îi inundă picioarele, şi-şi incendie şi oţelul, Trăgând de seif.

Se încordă, mârâind încet din cauza efortului. Era o încercare, avea să vadă ce urma să cedeze mai întâi – seiful sau picioarele lui.

Obiectul râvnit se mişcă în rama care îl fixa. Kelsier împinse mai tare, cu toţi muşchii protestând. Pentru o clipă lungă, nu se întâmplă nimic. Pe urmă, seiful se clătină şi se smulse din perete. Kelsier căzu pe spate, arzând oţel şi împingându-se în seif ca să se dea deoparte din calea lui.

Ateriză cu stângăcie, sudoarea picurându-i de pe frunte când seiful se izbi de podeaua de lemn, aruncând aşchii în jur.

Doi străjeri alarmaţi dădură buzna în încăpere.

— Era şi timpul, remarcă imediat Kelsier, ridicând o mână şi Trăgând de sabia unuia dintre cei doi.

Arma ţâşni din teacă, răsucindu-se în aer, şi îşi continuă drumul drept spre Kelsier, cu vârful înainte. El îşi stinse fierul, păşi în lateral şi prinse sabia de mâner când inerţia o purtă pe lângă el.

— Născut-din-Ceaţă! ţipă străjerul.

Kelsier zâmbi şi făcu un salt înainte.

Oşteanul scoase un pumnal. Kelsier împinse, smulgându-l din mâna adversarului său, apoi îl roti, despărţind capul străjerului de trup. Al doilea străjer înjură, dezlegându-şi platoşa.

Kelsier se împinse în propria sabie, exact când soldatul îşi încheia mişcarea. Arma i se smulse dintre degete şi zbură şuierând drept către al doilea străjer. Armura acestuia căzu – împiedicându-l pe Kelsier să se împingă în ea – exact când atingea podeaua cadavrul primului oştean. O clipă mai târziu, sabia lui Kelsier se înfipse singură în

pieptul acum lipsit de platoşă al celui de-al doilea. Omul se împletici fără să scoată niciun sunet, apoi se prăbuşi.

Kelsier se întoarse cu spatele la leşuri, cu mantia foşnindu-i. Furia lui era tăcută, nu la fel de înverşunată ca în noaptea când îl ucisese pe lordul Tresting. Dar o simţea totuşi, o simţea în mâncărimile pe care i le dădeau cicatricele şi în amintirea ţipetelor femeii pe care o iubise. Din punctul lui de vedere, oricine sprijinea Ultimul Imperiu îşi pierdea dreptul la viaţă.

Îşi incendie fludorul, întărindu-şi trupul, apoi se ghemui lângă seif. Se clătină o clipă sub greutatea lui, apoi îşi găsi echilibrul şi începu să-şi târşâie picioarele înapoi, către balcon.

Poate că-n seif era atiu, poate că nu era. Oricum, el n-avea timp să verifice.

Ajunsese la mijlocul serei când auzi paşi în urma lui. Se întoarse şi văzu camera de lucru umplându-se de siluete. Erau opt, toate înveşmântate în robe largi, cenuşii, şi având câte un baston de duel şi câte un scut în loc de săbii. Ucigători-de-ceaţă.

Kelsier lăsă seiful jos. Ucigătorii-de-ceaţă nu făceau parte dintre Allomanţi, dar erau antrenaţi să lupte cu Ceţurieni şi cu Născuţi-din-Ceaţă. N-aveau pe trupuri nicio fărâmă de metal şi erau pregătiţi să facă faţă trucurilor lui.

Se retrase cu un pas, întinzându-se şi zâmbind. În odaia de lucru, cei opt bărbaţi se răsfirară în evantai, mişcându-se cu precizie şi fără zgomot.

O să fie interesant.

Ucigătorii-de-ceaţă atacară, dând buzna în seră doi câte doi. Ghemuindu-se brusc sub primul atacator, Kelsier îşi scoase pumnalele şi încercă să-i spintece pieptul. Însă Ucigătorul-de-ceaţă făcu un salt înapoi şi, cu o rotire a bastonului, îl sili să se îndepărteze.

Kelsier îşi incendie fludorul, lăsându-şi picioarele cu muşchi acum întăriţi să-l aducă înapoi printr-un salt puternic. Scoase cu o mână un pumn de monede şi le împinse către adversari. Discurile de metal zburară şuierând prin aer, dar duşmanii lui erau pregătiţi. Îşi înălţară scuturile şi monedele ricoşară din lemn, azvârlind aşchii în toate părţile, dar nevătămând oamenii.

Kelsier se uită la ceilalţi Ucigători-de-ceaţă, care umplură încăperea, îndreptându-se spre el. Nu puteau spera să-l biruie într-o înfruntare prelungită – tactica aleasă avea să fie năpustirea tuturor asupra lui, în acelaşi timp, sperând să-l dea gata repede sau cel puţin să-l ţină pe loc până ce aveau să fie treziţi şi trimişi la luptă Allomanţii. El ateriză aruncând o privire către seif.

Nu putea să plece şi să îl abandoneze. Avea el însuşi o tot atât de mare nevoie de o încheiere rapidă a înfruntării. Incendiind fludor, se repezi înainte cu un salt şi încercă o lovitură de pumnal, dar nu reuşi

să treacă de scuturi. Abia avu timp să evite izbitura unui baston care-i ţintea capul.

Trei dintre Ucigătorii-de-ceaţă se repeziră să treacă în spatele lui, tăindu-i retragerea către odaia cu balcon. *Grozav,* îşi spuse el, încercând să urmărească simultan mişcările tuturor celor opt adversari. Se apropiau cu precizie şi prudenţă, luptând ca o echipă.

Scrâşnind din dinţi, Kelsier îşi incendie din nou fludorul; observă că era pe sfârşite. Dintre toate cele opt metale de bază, se mistuia cel mai repede.

Acum nu-i timp pentru astfel de griji. Bărbaţii din spatele lui îl atacară şi Kelsier sări din calea lor – se trimise pe sine însuşi către centrul încăperii Trăgând de seif. Şi împinse imediat ce atinse podeaua alături de el, azvârlindu-se în aer. Se îndoi de mijloc, sărind peste capetele a doi atacatori şi ateriză lângă un şir de copăcei plantaţi cu mare grijă. Se răsuci, incendiind fludor şi ridicându-şi braţele într-un gest de apărare împotriva loviturii despre care ştia că urma să vină.

Bastonul de duel îi izbi antebraţul. O răbufnire de durere îi coborî către încheietura mânii, dar osul întărit de fludor rezistă. Iar el rămase în mişcare, repezindu-şi cealaltă mână în faţă şi împlântând un pumnal în pieptul adversarului.

Omul se retrase surprins, împleticindu-se, şi mişcarea smulse pumnalul lui Kelsier. Un al doilea Ucigător-de-ceaţă îl atacă, dar el se aplecă, îşi duse mâna liberă în jos şi-şi desprinse brusc punga cu monede de centură. Adversarul se pregătea să pareze lovitura pumnalului rămas, dar el îşi înălţă cealaltă mână şi-i aruncă punga cu monede în scut.

Pe urmă se împinse în monedele din pungă.

Ucigătorul-de-ceaţă urlă, fiind azvârlit cu spatele înainte de forţa Oţel-Împingerii. Kelsier îşi incendie oţelul, împingând atât de tare, încât fu el însuşi azvârlit înapoi – departe de cei doi bărbaţi care încercaseră să-l atace. El şi adversarul lui se treziră aruncaţi în direcţii opuse. Kelsier se ciocni de peretele din spatele său, dar continuă să împingă, izbindu-şi potrivnicul – cu tot cu pungă şi scut – de una dintre ferestrele imense ale serei.

Scânteierile unui felinar din camera de lucru prinseră să danseze peste cioburile geamului. Figura disperată a Ucigătorului-de-ceaţă dispăru în întunericul de dincolo de acesta, iar ceaţa – tăcută, dar ameninţătoare – prinse să se târască prin fereastra spartă.

Ceilalţi şase bărbaţi înaintau fără încetare, şi Kelsier fu nevoit să-şi uite durerea din braţ în vreme ce se apleca, evitând două lovituri.

Se răsuci, ferindu-se şi atingând în treacăt un copăcel, dar un al treilea Ucigător-de-ceaţă se repezi, pocnindu-l cu bastonul peste coaste.

Atacul îl aruncă în locul unde era plantat micul arbore. Se

împiedică, apoi căzu la intrarea în încăperea luminată, scăpând pumnalul. Icni, cu răsuflarea tăiată de durere, lăsându-se în genunchi şi ţinându-se de coaste. Lovitura ar fi frânt coastele oricui altcuiva. Până şi el avea să se-aleagă cu o vânătaie imensă.

Adversarii săi îşi continuară înaintarea, răspândindu-se şi înconjurându-l. El se ridică împleticindu-se, cu ochii din ce în ce mai împăienjeniţi de durere şi de efort. Scrâşni din dinţi, luă unul dintre flacoanele cu metal rămase. Îi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură, refăcându-şi rezerva de fludor, apoi arse cositor. Lumina aproape că îl orbi, iar durerea din braţ păru dintr-odată mai violentă, dar răbufnirea senzaţiilor intensificate îi limpezi capul.

Cei şase Ucigători-de-ceaţă se năpustiră, atacându-l brusc, toţi ca unul.

Kelsier îşi repezi mâna în lateral, arzând fier şi căutând metale. Cea mai apropiată sursă era o greutate argintie, un obiect masiv, care presa un teanc de hârtii de pe o masă din apropiere. Şi-o aduse în mână, apoi se întoarse, luând poziţie de atac, cu braţul întins spre bărbaţii ce se apropiau.

— Bun, mârâi el.

Arse oţel, cu o strălucire de putere. Lingoul i se desprinse de mână şi despică aerul. Cel mai apropiat Ucigător-de-ceaţă îşi înălţă scutul, dar cu o mişcare prea lentă. Lingoul îl pocni în umăr cu un scrâşnet, şi el se prăbuşi urlând.

Kelsier se răsuci în lateral, plecându-se ca să evite o lovitură de baston şi punând un alt Ucigător-de-ceaţă între el şi bărbatul căzut. Arse fier, Trăgând lingoul înapoi, către sine. Obiectul străbătu aerul, izbindu-l pe al doilea Ucigător-de-ceaţă în tâmplă. Omul se prăvăli, iar lingoul făcu un salt.

Unul dintre adversarii rămaşi înjură, repezindu-se să atace. Kelsier împinse lingoul încă în zbor, îndepărtându-l de sine – şi de bărbatul care îl ataca, având scutul ridicat. Auzi bucata de metal căzând pe podea, în spatele lui, întinse braţul – arzând fludor – şi prinse bastonul Ucigătorului-de-ceaţă, întrerupându-i lovitura.

Omul mârâi, înfruntând puterea sporită a lui Kelsier. Acesta nu se osteni să-ncerce să-i smulgă arma; în schimb, Trase brusc de lingoul căzut, azvârlindu-l în spate cu o viteză letală. Se răsuci în ultima clipă, folosindu-şi avântul ca să-şi răsucească adversarul – aducându-l exact în calea lingoului.

Bărbatul căzu lat.

Kelsier incendie fludor, întărindu-se ca să facă faţă atacurilor. Cum era de aşteptat, un baston îl izbi peste umeri. Se poticni şi căzu în genunchi când lemnul se fisură trosnind, dar arse cositor ca să nu leşine. Durerea şi luciditatea îi străfulgerară prin minte. Trase de lingou – desprinzându-l brusc de spatele muribundului – şi păşi în

lateral, lăsând arma improvizată să-i zboare pe lângă trup.

Cei doi Ucigători-de-ceaţă mai apropiaţi de el se ghemuiră, prevăzători. Lingoul se lovi de scutul unuia dintre ei, dar Kelsier nu continuă să-mpingă, ca nu cumva să-şi piardă echilibrul. Arse în schimb fier, smucind bucata de metal şi aducând-o spre el. Se aplecă, stingându-şi fierul, şi simţi lingoul şuierându-i pe deasupra capului. Se auzi un pocnet când se ciocni cu bărbatul care tocmai se furişa către el.

Kelsier se răsuci, arzând fier şi oţel ca să trimită lingoul către ultimii doi bărbaţi şi făcându-l să cadă pe podea, exact în faţa lor. Aceştia îl priviră bănuitori, cu atenţia distrasă de la Kelsier, care începu să alerge şi să sări, Oţel-Împingându-se către lingou şi trecând peste creştetele celor doi. Ucigătorii-de-ceaţă înjurară şi se răsuciră. În timp ce ateriza, Kelsier trase din nou de lingou, care izbi din spate ţeasta unui adversar, zdrobind-o.

Ucigătorul-de-ceaţă amuţi. Lingoul se răsuci de câteva ori şi Kelsier îl prinse din zbor, simţindu-i suprafaţa rece lipicioasă de sânge. Ceaţa pătrunsă prin fereastra spartă i se scurgea pe lângă picioare, încolăcindu-se în jurul lor. Îşi coborî mâna, îndreptând-o direct către ultimul Ucigător-de-ceaţă.

Undeva, în încăpere, un bărbat căzut gemu.

Supravieţuitorul se retrase cu un pas, îşi lăsă arma să cadă şi o rupse la fugă. Kelsier zâmbi, coborându-şi mâna.

Lingoul îi fu împins brusc printre degete. Zbură prin încăpere şi o părăsi spărgând un alt geam. Kelsier înjură şi se răsuci pe călcâie, dând cu ochii de un grup de bărbaţi şi mai numeros, care se revărsa în camera de lucru. Purtau cu toţii haine de nobili. Allomanţi.

Mai mulţi îşi înălţară mâinile şi spre Kelsier îşi luă zborul o rafală de monede. El incendie oţel, împingându-le într-o parte. Micile discuri metalice împroşcară toată încăperea, spărgând geamurile şi făcând ţăndări lemnul. Kelsier simţi ceva smucindu-l de centură şi ultimul flacon cu metale îi fu smuls, Tras către odaia alăturată. Mai mulţi bărbaţi solizi se apropiară alergând ghemuiţi pe sub tirul de monede. Brutali – Ceţurieni care, ca şi Ham, puteau să ardă fludor.

E timpul să plec, se gândi Kelsier, deviind un alt val de monede şi scrâşnind din dinţi, chinuit de durerea din coaste şi din braţ. Se uită peste umăr; avea la dispoziţie câteva clipe, dar n-ar fi reuşit niciodată să se-ntoarcă pe balcon. În vreme ce de el se apropiau tot mai mulţi Ceţurieni, trase aerul adânc în piept şi se repezi către una dintre ferestrele de înălţimea peretelui, acum spartă. Sări în ceaţă, rotindu-se în timp ce cădea, şi se întinse să Tragă cu hotărâre de seiful de pe duşumea.

Zvâcni în aer, înclinându-se către clădire, de parc-ar fi fost legat de seif cu o funie. Şi simţi că greutatea lui trăgea de obiect, îl făcea să

alunece, frecându-se de podeaua serei. Se izbi de perete, dar continuă să Tragă, prinzându-se de partea de sus a pervazului. Stând cu capul în jos în nişa ferestrei, se încordă, Trăgând de seif fără întrerupere.

Acesta apăru pe marginea podelei de deasupra. Se legănă, apoi căzu pe fereastră, plonjând drept spre Kelsier. El zâmbi, îşi stinse fierul şi se împinse cu picioarele ca să se îndepărteze de clădire, aruncându-se în ceaţă ca un scufundător nebun. Căzu pe spate prin întuneric, abia întrezărind o faţă furioasă ieşind prin geamul spart de deasupra.

Kelsier Trase cu prudenţă de seif, mişcându-se prin aer. Ceaţa i se încolăci în jur, ascunzând totul, creându-i impresia că nu cădea nicidecum – că era doar suspendat în neant.

Se întinse spre seif, apoi se răsuci în aer şi se împinse către el, aruncându-se în sus. Seiful se prăbuşi pe pietrele pavajului de dedesubt. Kelsier se împinse uşor către el, încetinindu-şi căderea până când se opri, cu o zvâcnire, în aer, cam la un metru deasupra pământului. Rămase o clipă suspendat în ceaţă, cu panglicile mantiei ondulându-se şi fluturând în vânt, apoi se lăsă să cadă alături de seif.

Aceasta se zdrobise în momentul căderii. Kelsier îi forţă uşa deformată, concentrându-şi auzul ascuţit de cositor ca să desluşească orice strigăt de alarmă din clădirea de alături. În seif găsi o pungă mică plină cu nestemate, plus două poliţe de câte zece mii de lacre, şi-şi puse totul în buzunar. Continuă să caute, pe pipăite, dintr-odată temându-se că tot efortul din noaptea aceea fusese zadarnic. Apoi degetele lui o găsiră – o altă pungă mică, tocmai în fund.

O deschise şi descoperi o grămadă de fărâme de metal, părând tot atâtea mărgele. Atiu. Cicatricele îl arseră şi amintirile din timpul petrecut în Puţuri îi reveniră în minte.

Strânse punga în pumn şi se ridică. Observă, cu încântare, o siluetă contorsionată, care zăcea pe pavaj la o mică distanţă – rămăşiţele Ucigătorului-de-ceaţă pe care-l aruncase pe fereastră. Se îndreptă spre ele şi îşi recuperă punga cu monede cu o Fier-Tragere.

Nu, noaptea n-a fost irosită. Chiar dacă n-ar fi găsit atiu, orice noapte care se sfârşea cu moartea unui grup de nobili era, după părerea lui Kelsier, încununată de izbândă.

Strânse punga lui într-o mână şi pe cea cu atiu în cealaltă, îşi lăsă fludorul să ardă – fără puterea pe care i-o împrumuta trupului său, probabil că s-ar fi prăbuşit din cauza durerii provocate de răni – şi se grăbi să dispară în noapte, îndreptându-se spre prăvălia lui Ciomege.

E adevărat că nu mi-am dorit niciodată asta. Dar cineva trebuie s-oprească Adâncimea. Şi, după toate aparenţele, Terris e singurul loc unde se poate înfăptui aşa ceva.

Oricum, în această privinţă nu trebuie să-i cred pe cuvânt pe filosofi. Acum pot să simt ţelul nostru, pot să-l înţeleg, cu toate că alţii nu sunt în

stare. Pulsează… în mintea mea, de departe, din munţi.

CAPITOLUL 6

Vin se trezi într-o odaie tăcută, cu lumina roşie a soarelui pătrunzând prin crăpăturile obloanelor. Rămase o clipă întinsă în pat, tulburată. Ceva nu era aşa cum ar fi trebuit. Nu faptul că se trezise într-un loc nefamiliar – călătorind împreună cu Reen se obişnuise cu viaţa nomadă. Avu nevoie de o clipă ca să priceapă ce anume o stânjenea.

Odaia era pustie.

Nu numai că era pustie, era spaţioasă. Nu era ticsită de oameni. Şi era… confortabilă. Se afla pe o saltea adevărată, înălţată pe suporţi, cu cearşafuri şi cu o cuvertură de pluş. Odaia era împodobită cu un şifonier solid, din lemn, şi avea chiar şi un covor rotund. Poate că altora li s-ar fi părut înghesuită şi ascetică, dar pentru Vin era luxoasă.

Se ridică, încruntându-se. Nu i se părea în ordine să aibă o odaie numai a ei. Stătuse întotdeauna înghesuită în săli de cazarmă, pline cu membrii unei bande. Chiar şi atunci când călătorise, dormise pe poteci ale cerşetorilor sau în peşterile răzvrătiţilor, iar Reen fusese acolo, împreună cu ea. Fusese întotdeauna nevoită să facă eforturi ca să găsească un strop de intimitate. Faptul că o dobândise cu atâta uşurinţă părea să devalorizeze anii pe care şi-i petrecuse savurându-şi scurtele momente de singurătate.

Coborî din pat, fără să se ostenească să deschidă obloanele. Lumina palidă a soarelui îi dădea de înţeles că era încă dimineaţa devreme, dar auzea deja oameni mergând pe coridor. Se apropie tiptil de uşă, o întredeschise şi aruncă o privire.

În noaptea de dinainte, după plecarea lui Kelsier, Dockson o condusese la prăvălia lui Ciomege. Fiindcă era târziu, acesta îi găzduise imediat pe fiecare în camera lui separată. Însă Vin nu intrase imediat în pat. Aşteptase să adoarmă toată lumea, apoi se furişase afară, să cerceteze locul.

Clădirea arăta mai degrabă a han decât a prăvălie. Deşi avea jos o încăpere în care era expusă marfa şi un atelier mare în partea din spate, primul etaj era ocupat, în cea mai mare parte, de mai multe coridoare lungi, de-a lungul cărora se înşirau odăi pentru oaspeţi. Exista şi un al doilea etaj, unde distanţele dintre uşi erau mai mari, sugerând că şi despre încăperi se putea spune acelaşi lucru. Nu ciocănise ca să caute trape sau pereţi falşi – zgomotul ar fi putut trezi pe cineva –, dar ştia din experienţă că n-ar fi putut fi un bârlog bun fără să aibă măcar un subsol secret şi nişte borte de fugă.

Una peste alta, era impresionată. Uneltele de dulgherie şi lucrările

pe jumătate terminate de la parter vorbeau despre un atelier onorabil, folosit drept faţadă. Bârlogul era sigur, bine aprovizionat şi bine întreţinut. Privind prin crăpătura uşii, zări un grup de vreo şase bărbaţi tineri, năuci de somn, ieşind de pe culoarul din partea opusă celui în care se afla ea. Purtau haine simple şi coborâră scările către atelier.

Ucenici tâmplari, se gândi Vin. *Asta-i acoperirea lui Ciomege – e un meşteşugar skaa.* Cei mai mulţi skaa duceau o viaţă trudită, pe plantaţii; chiar şi cei care locuiau într-un oraş erau în general siliţi să facă o muncă umilă. Însă acelor câţiva care se dovedeau talentaţi le era îngăduit să aibă o meserie. Şi rămâneau totuşi skaa; erau plătiţi cu zgârcenie şi se aflau întotdeauna la bunul plac al capriciilor nobilimii. Însă se bucurau de o oarecare libertate, invidiată de majoritatea semenilor lor.

Ciomege era, probabil, un maistru tâmplar. Ce-l îndemna pe un asemenea om – care, în viziunea oricărui skaa, ducea o viaţă extraordinară – să rişte alăturându-li-se celor din lumea fărădelegii?

E Ceţurian, se gândi Vin. *Kelsier şi Dickson l-au numit „Fumegător”.* Probabil că trebuia să descopere singură ce însemna asta; experienţa îi spunea că un bărbat puternic avea să-şi ascundă cunoştinţele de ea cât mai mult cu putinţă, păstrându-şi devotamentul ei prin câte-o fărâmă fascinantă, oferită când şi când. Aceste cunoştinţe o legau de el – n-ar fi fost înţelept să i le dezvăluie prea curând.

Afară se auziră paşi, şi ea continuă să tragă cu ochiul prin crăpătură.

— Probabil că vrei să te pregăteşti, Vin, spuse Dockson, trecând pe lângă uşa ei.

Purta o cămaşă albă, de nobil, şi pantaloni lejeri, şi se părea că se trezise de mult şi se dichisise. Făcu o pauză, apoi adăugă:

— În camera de la capătul coridorului e o cadă cu apă proaspăt pregătită pentru tine, şi l-am pus pe Ciomege să-ţi caute câteva schimburi de haine. O să-ţi fie destul de bune până când o să-ţi putem face rost de ceva mai potrivit. Nu te grăbi cu baia – Kell a plănuit o întâlnire pentru după-amiaza asta, dar nu putem începe până nu sosesc Boare şi Ham.

Dockson îi zâmbi, privind-o prin crăpătura uşii, apoi îşi continuă drumul pe coridor. Vin roşi fiindcă fusese surprinsă. *Sunt oameni cărora nu le scapă nimic. Va trebui să ţin minte.*

Pe culoar se lăsă liniştea. Ea se strecură afară şi se îndreptă tiptil către odaia despre care i se vorbise, unde se simţi pe jumătate surprinsă văzând că o aştepta într-adevăr o baie caldă. Se încruntă, cercetând podeaua de mozaic şi cada de metal. Apa mirosea a parfum, aşa cum era moda pentru doamnele de obârşie înaltă.

Oamenii ăştia trăiesc mai degrabă ca nişte nobili decât ca nişte skaa, se

gândi. Nu ştia sigur ce să creadă despre asta. Însă era evident că se aşteptau să se poarte şi ea la fel ca ei, aşa că închise uşa, trase zăvorul, apoi se dezbrăcă şi intră în cadă.

Propriul ei miros i se părea straniu.

Cu toate că parfumul era slab, câte o adiere o făcea din când în când să şi-l simtă. Era mirosul unei femei nobile în trecere, mirosul unui sertar deschis de degetele hoaţe ale fratelui ei. Devenea tot mai greu de desluşit pe măsură ce dimineaţa era tot mai târzie, dar continuă s-o îngrijoreze. Avea s-o deosebească de celelalte skaa. Dacă grupul aştepta din partea ei să facă asemenea băi cu regularitate, atunci trebuia să ceară îndepărtarea parfumurilor.

Masa de dimineaţă îi depăşi cu mult aşteptările. Mai multe femei skaa, de vârste diferite, lucrau în bucătăria prăvăliei, pregătind rulouri înfăşurate – pâine subţire, plată, rulată în jurul unei umpluturi fierte, din orz şi legume. Vin se opri în cadrul uşii, privindu-le cum munceau. Niciuna nu mirosea ca ea, dar erau mult mai curate şi mai îngrijite decât femeile skaa de rând.

De fapt, în toată clădirea domnea o curăţenie bizară. Noaptea n-avusese cum să observe, din cauza întunericului, dar podeaua era curată, frecată cu peria. Toţi lucrătorii – femeile de la bucătărie şi ucenicii – aveau feţele şi mâinile spălate. Ei i se părea ciudat. Era obişnuită să-şi aibă propriile degete murdare de cenuşă; când era cu Reen, dacă-şi spăla vreodată faţa, se grăbea să şi-o frece din nou cu cenuşă. O faţă curată sărea în ochi pe străzi.

Nici urmă de cenuşă prin colţuri, se gândi, privind podeaua. *Aici se mătură mereu.* Până atunci nu mai locuise niciodată într-un asemenea loc. Era aproape ca şi cum ar fi trăit în casa unui nobil.

Se uită din nou la femeile din bucătărie. Purtau rochii simple, albe cu cenuşiu, aveau eşarfe pe cap şi părul împletit în cozi lungi care le atârnau pe spate. Vin îşi trecu mâinile prin propriul păr. Şi-l ţinea scurt, ca al unui băiat – era tuns neuniform de unul dintre membrii bandei. Ea nu semăna cu femeile alea – nu semănase niciodată. Ascultând porunca lui Reen, trăise astfel încât toată lumea să vadă în ea mai întâi un hoţ şi apoi o fată.

Dar acum ce sunt? Parfumată după baie, însă purtând pantalonii cafenii şi cămaşa unui ucenic tâmplar, avea senzaţia clară a nepotrivirii cu locul unde se afla. Şi asta era rău – se simţea stângace şi fără îndoială că aşa şi părea. Un alt fapt care-o făcea să sară-n ochi.

Se întoarse s-arunce o privire în atelier. Ucenicii erau gata să-şi înceapă munca de dimineaţă, lucrând la diverse piese de mobilier. Erau în partea din spate, în timp ce Ciomege lucra în sala principală a prăvăliei, unde le dădea obiectelor expuse tuşa finală, ocupându-se de amănunte.

Uşa din spate a bucătăriei se deschise pe neaşteptate. Vin păşi din

reflex într-o parte, lipindu-se cu spatele de perete şi rotindu-şi privirea prin încăpere.

Ham stătea în cadrul uşii, cu silueta înconjurată de lumina roşie a soarelui. Purta o cămaşă largă şi o vestă, ambele fără mâneci, şi aducea mai multe pachete mari. Nu era murdar de funingine – niciunul dintre membrii cetei nu fusese, niciodată, în cele câteva rânduri când îi văzuse Vin.

Ham traversă bucătăria şi intră în atelier.

— Ei, întrebă, lăsând pachetele să cadă, ştie cineva care e camera mea?

— O să-l întreb pe meşterul Cladent, răspunse unul dintre ucenici, pornind-o către încăperea din faţă.

Ham zâmbi, se întinse, apoi se răsuci spre Vin.

— ’Neaţa, Vin. Ştii, nu trebuie să te-ascunzi de mine. Facem parte din aceeaşi ceată.

Ea se destinse, dar rămase locului, dincolo de un şir de scaune aproape terminate.

— Şi tu o să locuieşti aici?

— Merită întotdeauna să stai lângă Fumegător, zise el, întorcându-i spatele şi dispărând în bucătărie.

Reveni o clipă mai târziu, cu un teanc de patru rulouri înfăşurate mari.

— Ştie cineva unde e Kell?

— Doarme, îl lămuri Vin. Aseară s-a-ntors târziu, şi încă nu s-a trezit.

Ham mormăi, muşcând dintr-o înfăşurată.

— Dox?

— E-n camera lui de la etajul doi, răspunse Vin. S-a trezit devreme, a coborât să mănânce ceva şi a urcat înapoi.

Nu adăugă că se uitase pe gaura cheii şi ştia şi că scria ceva, aşezat la masa lui de lucru.

Ham ridică dintr-o sprânceană.

— Întotdeauna ţii pe toată lumea sub observaţie aşa?

— Da.

El păstră o clipă tăcerea, apoi chicoti.

— Eşti o copilă ciudată, Vin.

Îşi adună pachetele în timp ce se-ntorcea ucenicul şi urcară amândoi scările.

Ea rămase în picioare, ascultându-le zgomotul paşilor. Se opriră la jumătatea primului coridor, probabil la câteva uşi distanţă de camera ei.

Mirosul de orz aburind îi făcea poftă. Aruncă o privire în bucătărie. Ham se dusese înăuntru şi luase mâncare. Oare îi era şi ei îngăduit să facă acelaşi lucru?

Străduindu-se să capete un aer plin de încredere în sine, Vin intră cu paşi mari. Un teanc de rulouri înfăşurate stătea pe un platou, urmând probabil să le fie duse ucenicilor în timp ce lucrau. Ea luă două. Niciuna dintre femei nu protestă. De fapt, câteva o priviră dând respectuoase din cap.

Acum sunt o persoană importantă, se gândi, cu o oarecare jenă. Oare ştiau că era… Născută-din-Ceaţă? Sau o tratau cu respect pur şi simplu fiindcă era un oaspete?

În final, luă un al treilea înfăşurat şi fugi în camera ei. Nu putea mânca atât de mult, însă intenţiona să răzuiască orezul şi să păstreze pâinea, care avea să reziste până mai târziu, pentru cazul că i-ar fi fost necesară.

Cineva îi bătu în uşă. Ea răspunse, deschizând cu o mişcare prudentă. De cealaltă parte a pragului stătea un tânăr – băiatul care-l însoţise pe Ciomege în bârlogul lui Camon cu o seară înainte.

Înalt şi slab, părea stânjenit şi purta haine cenuşii. Probabil că avea vreo cincisprezece ani, deşi, fiind atât de înalt, arăta ca şi cum ar fi fost mai vârstnic. Părea nervos, dintr-un motiv oarecare.

— Da? întrebă Vin.

— Ăă…

Ea se încruntă.

— Cee?

— Eşti dorită, răspunse el, cu accentul pronunţat al oamenilor din est. Sus, în undele de deasupra, cu făcătura. Cu meşterul Jumps, la al doilea cat. Ăă…, tre' să plec.

Băiatul se înroşi, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbit, luând-o în susul treptelor.

Vin rămase în uşă, uluită. *Asta ar trebui să aibă vreun înţeles?* se întrebă.

Se uită în lungul coridorului. Băiatul părea să se-aştepte să-l urmeze. În cele din urmă, se hotărî s-o facă şi începu să urce scara cu prudenţă.

În capătul culoarului era o încăpere cu uşa deschisă, de unde se auzeau voci. Vin se apropie, se uită de după colţ şi descoperi o odaie frumos împodobită, cu un covor minunat şi cu scaune ce păreau confortabile. Pe o latură se afla un cămin în care ardea focul, iar scaunele erau aşezate cu faţa către o placă mare, pe care se putea scrie cu cărbune, sprijinită pe un şevalet.

Kelsier stătea în picioare, cu un cot sprijinit de soba din cărămidă şi cu un pocal de vin în mână. Aplecându-se uşor, Vin văzu că stătea de vorbă cu Boare. Domolitorul sosise pe la miezul zilei şi luase în stăpânire jumătate dintre ucenicii lui Ciomege ca să-i descarce lucrurile. Vin se uitase de la fereastra ei la tinerii care cărau bagajele – deghizate sub forma unor lăzi cu resturi de lemn – sus, în odaia lui.

Boare nu se ostenise să-i ajute.

Ham era înăuntru, ca şi Dockson, iar Ciomege se instalase pe un scaun tapisat, cu umplutură din belşug, la cea mai mare distanţă posibilă de Boare. Băiatul care o călăuzise pe Vin era aşezat lângă Ciomege, pe un taburet, şi era evident că-şi propusese să nu se uite în direcţia ei. Pe ultimul scaun ocupat stătea Yeden, îmbrăcat – ca şi mai înainte – în hainele de lucru obişnuite pentru un skaa. Nu se sprijinea de spătar, de parcă i-ar fi dezaprobat moliciunea catifelată. Avea faţa murdară de funingine, aşa cum se aştepta Vin să fie a unui muncitor skaa.

Două scaune erau libere. Kelsier o văzu stând în prag şi îi adresă unul dintre zâmbetele lui îmbietoare.

— Ei, iat-o. Intră.

Vin studie încăperea. Avea o fereastră, deşi cu obloanele trase, fiindcă urma să se întunece în curând. Singurele scaune erau cele din semicercul lui Kelsier. Se apropie, resemnată, şi se aşeză pe cel liber de lângă Dockson. Era prea mare pentru cineva de statura ei, aşa că se cocoţă cu picioarele îndoite sub ea.

— Ăştia suntem toţi, spuse Kelsier.

— Pentru cine e ultimul scaun? întrebă Ham.

Kelsier zâmbi, le făcu tuturor cu ochiul şi lăsă întrebarea fără răspuns.

— Bun, să stăm de vorbă. Avem în faţă o sarcină grea şi e cu atât mai bine cu cât începem mai repede să conturăm un plan.

— Credeam că ai unul, spuse Yeden, neliniştit.

— Am un schelet al planului, spuse Kelsier. Ştiu ce trebuie să se petreacă şi am câteva idei în privinţa modului în care-o să acţionăm. Dar nu aduni un grup ca al nostru şi le spui oamenilor, pur şi simplu, ce-au de făcut. Trebuie să punem totul la punct împreună, începând cu o listă a problemelor pe care trebuie să le rezolvăm dacă vrem să meargă planul.

— Păi, zise Ham, lăsaţi-mă să mă lămuresc mai întâi cu scheletul. Planul e să-i adunăm lui Yeden o oaste, să provocăm haos în Luthadel, să luăm în stăpânire palatul, să furăm atiul Lordului Legiuitor şi să facem toată cârmuirea să cadă?

— În esenţă, încuviinţă Kelsier.

— Atunci, continuă Ham, principala noastră problemă e garnizoana. Dacă vrem haos în Luthadel, nu putem lăsa aici douăzeci de mii de oşteni care să menţină pacea. Ca să nu mai spun că oamenii lui Yeden nu vor cuceri niciodată cetatea atâta vreme cât pe ziduri opun rezistenţă oameni înarmaţi.

Kelsier dădu din cap. Luă o bucată de cărbune şi scrise pe tablă *Garnizoana din Luthadel.*

— Altceva?

— O să fie necesar să descoperim un mod în care să stârnim haosul, spuse Boare, gesticulând cu un pocal cu vin. Instinctele tale nu te înşală, dragul meu. Ăsta e oraşul în care-şi are Cultul cartierul general şi din care îşi conduc Marile Case imperiile negustoreşti. Avem nevoie să cadă Luthadelul dacă vrem ca Lordul Legiuitor să nu mai poată conduce.

— Dacă vorbim de nobilime, adăugă Dockson, atunci mai e şi altceva. Marile Case au forţe de pază în cetate, ca să nu mai vorbim de Allomanţii lor. Dacă vrem să-i predăm oraşul lui Yeden, trebuie să ne ocupăm de nobilii ăştia.

Kelsier dădu din cap şi scrise pe tablă, alături de *Garnizoana din Luthadel, Haos* şi *Marile Case.*

— Cultul, zise Ciomege, lăsându-se pe spătarul scaunului atât de tare încât Vin aproape nu mai reuşea să-i vadă faţa morocănoasă. În privinţa conducerii n-o să se schimbe nimic atâta vreme cât Inchizitorii de Oţel au un cuvânt de spus.

Kelsier adăugă pe tablă şi *Cultul.*

— Altceva?

— Atiul, spuse Ham. Ai putea foarte bine să-l scrii şi pe el acolo – va trebui să luăm palatul în stăpânire repede, imediat ce începe debandada, ca să fim siguri că nu profită altcineva de ocazie ca s-ajungă la tezaur.

Kelsier dădu încă o dată din cap, scriind pe tablă *Atiu – Paza Tezaurului.*

— Va trebui să găsim o metodă de strângere a oştii lui Yeden, adăugă Boare. O să fie necesar s-o facem fără zarvă, dar repede, şi să instruim oamenii într-un loc unde nu pot fi găsiţi de Lordul Legiuitor.

— Va trebui şi să fim siguri că răzvrătirea skaa e pregătită să preia controlul asupra oraşului Luthadel, adăugă Dockson. Pătrunderea în palat şi ocuparea lui va fi o poveste spectaculoasă, dar ar fi frumos dacă, după ce se va-ncheia totul, Yeden şi oamenii lui ar fi cu adevărat în stare să conducă.

Cuvintele *Oaste* şi *Răzvrătirea Skaa* apărură pe tablă.

— Iar eu, spuse apoi Kelsier, o să-l adaug pe Lordul Legiuitor. Dacă toate celelalte cad, vreau măcar să facem un plan pentru a-l scoate din oraş. Scrise pe listă şi *Lordul Legiuitor,* apoi se întoarse din nou către grup. Am uitat ceva?

— Păi, zise sec Yeden, dacă tot înşiri toate problemele pe care trebuie să le depăşim, ar trebui să notezi şi că suntem nebuni de legat – deşi nu cred că asta se poate anula.

Toată lumea chicoti, iar Kelsier scrise pe tablă *Atitudinea Supărătoare a lui Yeden.* Pe urmă se retrase cu un pas şi studie lista.

— Dacă împărţim astfel ceea ce-avem de făcut, nu sună chiar atât de rău, nu?

Vin se încruntă, străduindu-se să-şi dea seama dacă nu cumva Kelsier încerca să glumească. Lista nu era doar descurajatoare – era alarmantă. Douăzeci de mii de soldaţi imperiali? Forţele unite şi puterea înaltei nobilimi? Cultul? Se spunea că un Inchizitor de Oţel era mai puternic decât o mie de oşteni.

Însă mult mai deranjant era modul prozaic în care priveau lucrurile. Cum putea până şi să le treacă prin gând să i se împotrivească Lordului Legiuitor? El era… ei bine, era *Stăpânul.* Conducea întreaga lume. Era creatorul, apărătorul şi judecătorul omenirii. El îi salvase de Adâncime, apoi adusese cenuşa şi ceaţa, ca pedepse pentru necredinţa poporului. Vin nu era credincioasă în mod deosebit – hoţii inteligenţi ştiau să se ferească de Cultul de Oţel –, dar cel puţin cunoştea legendele.

Cu toate acestea, banda îşi privea lista de „probleme" cu hotărâre. Afişau o veselie sumbră – ca şi cum ar fi înţeles că aveau mai multe şanse să facă soarele să răsară în toiul nopţii decât să răstoarne Ultimul Imperiu. Însă intenţionau totuşi să-ncerce.

— Pe Lordul Legiuitor, şopti ea. Vorbiţi *serios.* Chiar vreţi s-o faceţi.

— Nu-i folosi numele drept blestem, Vin, spuse Kelsier. Până şi blasfemia îl onorează – când înjuri pomenindu-l, îl recunoşti drept zeu.

Vin amuţi şi se lăsă pe spătarul scaunului ei, cuprinsă de o vagă indiferenţă.

— Oricum, spuse Kelsier, zâmbind uşor. Are cineva idee cum putem depăşi toate problemele astea? Fireşte, lăsând deoparte părerea lui Yeden – ştim cu toţii că el e de nelecuit.

În încăpere se lăsă tăcerea şi toată lumea păru să cadă pe gânduri.

— Idei? întrebă Kelsier. Puncte de vedere? Impresii?

Boare clătină din cap.

— Acum, când e totul scris aici, nu pot să nu mă-ntreb dacă puştoaica n-are cumva dreptate. E o sarcină descurajantă.

— Dar se *poate* înfăptui, sublinie Kelsier. Să vorbim, pentru început, despre căderea oraşului. Ce putem face, destul de ameninţător pentru ca nobilimea să se trezească în plin haos, şi poate şi pentru ca garda palatului să iasă din cetate, ajungând la discreţia oştirii noastre? Ceva care să abată atenţia Cultului, ba chiar şi pe a Lordului Legiuitor, în timp ce ne conducem oamenii la asalt?

— Păi, zise Ham, în minte îmi vine o revoltă a întregii populaţii.

— N-o să meargă, spuse Yeden, sigur pe sine.

— De ce nu? întrebă Ham. Ştii cum sunt trataţi oamenii. Trăiesc în mahalale, lucrează în fabrici şi fierării de dimineaţă până seara şi jumătate din ei tot rabdă de foame.

Yeden clătină din cap.

— Nu înţelegeţi? Răzvrătirea încearcă de o *mie de ani* să facă

populaţia skaa din oraşul ăsta să se revolte. Nu reuşeşte niciodată. Au suferit o înfrângere prea puternică – nici nu mai vor să se opună, nici nu mai speră că o pot face. De aceea am venit la voi ca să fac rost de-o armată.

Încăperea căzu în nemişcare. Însă Vin dădu încet din cap. Ea văzuse asta – o *simţise*. Nimeni nu se lupta cu Lordul Legiuitor. Chiar şi ducând viaţa unui hoţ, undeva, pe marginea societăţii, ştia. N-avea să fie nicio revoltă.

— Mă tem că are dreptate, recunoscu Kelsier. Skaa nu se vor răscula, nu în situaţia lor de acum. Dacă vrem să răsturnăm cârmuirea, trebuie s-o facem fără ajutorul mulţimii. Probabil c-o să putem recruta oşteni, dar nu e cazul să contăm pe întreaga populaţie.

— Putem provoca un soi de dezastru? sugeră Ham. Poate un incendiu?

Kelsier clătină din cap.

— Ar întrerupe negoţul pentru o vreme, dar mă-ndoiesc c-o să aibă efectul dorit. În plus, ar costa prea multe vieţi de skaa. Mahalalele ar arde, dar nu şi fortăreţele nobililor.

Boare oftă.

— Atunci ce-ar trebui să facem?

Kelsier zâmbi, cu ochii scânteindu-i.

— Dacă am întoarce Marile Case una împotriva alteia?

Boare păstră o clipă tăcerea.

— Un război al caselor…, spuse apoi, sorbind din vin cu un aer meditativ. A trecut ceva timp de când oraşul n-a mai avut parte de aşa ceva.

— Ceea ce înseamnă că încordarea a avut o grămadă de timp ca să dea în clocot, comentă Kelsier. Marea nobilime devine incredibil de puternică – Lordul Legiuitor abia mai izbuteşte s-o ţină sub control, şi asta ne oferă şansa să-i spulberăm strânsoarea. Marile Case din Luthadel sunt cheia – ele controlează negoţul din imperiu, ca să nu mai spun că-i au în sclavie pe cei mai mulţi skaa.

Arătă către tablă, plimbându-şi degetul de pe rândul pe care scrisese *Haos* pe cel unde scrisese *Marile Case*.

— Dacă reuşim să-ntoarcem casele din Luthadel una împotriva tuturor celorlalte, putem face să cadă cetatea. Născuţii-din-Ceaţă vor începe să-i asasineze pe capii familiilor. Averile se vor nărui. N-o să dureze mult până ce vor ajunge să se bată făţiş, pe străzi. O parte din înţelegerea noastră spune c-o să-i oferim lui Yeden un prilej ca să cucerească oraşul. Vă puteţi gândi la unul mai bun?

Boare încuviinţă, zâmbind.

— Are stil – şi-mi place ideea, nobilii stârniţi să se ucidă între ei.

— Ţie, Boare, îţi place *întotdeauna* mai mult când fac alţii treaba, dădu din cap Ham.

— Dragul meu prieten, ripostă Boare, întreg sensul vieţii constă în a găsi metode prin care să-i pui pe alţii la muncă în locul tău. Nu ştii nimic despre bazele ştiinţei creării bunurilor?

Ham înălţă dintr-o sprânceană.

— De fapt…

— A fost o întrebare retorică, îl întrerupse Boare, dându-şi ochii peste cap.

— Astea sunt de soiul cel mai bun! ripostă Ham.

— Lasă filosofia pe mai târziu, Ham, îi ceru Kelsier. Rămâi la subiect. Ce zici de propunerea mea?

— Ar putea să meargă, răspunse cel întrebat, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dar nu-l văd pe Lordul Legiuitor lăsând lucrurile s-ajungă atât de departe.

— E treaba noastră să nu-i lăsăm de-ales, sublinie Kelsier. Se ştie că-şi lasă nobilii să se ciorovăiască pentru nimicuri, probabil ca să nu le rămână timp să-şi găsească un echilibru. Facem încordarea să crească, apoi silim cumva garnizoana să plece. Când casele vor începe să se lupte cu toată seriozitatea, Lordul Legiuitor n-o să le poată opri – decât trimiţându-şi eventual garda palatului pe străzi, şi noi tocmai asta vrem să facă.

— Ar putea şi să cheme o oaste de kolosşi, remarcă Ham.

— Adevărat, răspunse Kelsier. Numai că ăştia se află destul de departe. E un punct slab de care trebuie să ne folosim. Kolosşi sunt oşteni minunaţi, dar trebuie ţinuţi la distanţă de aşezările civilizate. Însuşi centrul Ultimului Imperiu e în primejdie, însă Lordul Legiuitor se încrede în puterea sa – şi de ce nu? De-a lungul veacurilor, a făcut faţă unor pericole serioase. În majoritatea cetăţilor e nevoie de foarte puţine forţe de ordine.

— Douăzeci de mii de oameni nu prea înseamnă „puţin”, observă Boare.

— Vorbesc despre întreaga ţară, zise Kelsier, ridicând un deget. Lordul Legiuitor îşi ţine cea mai mare parte a oştilor la marginea imperiului, unde pericolul izbucnirii unei revolte e cel mai puternic. De-aia o să-l lovim aici, chiar în Luthadel – şi de-aia o să-nvingem.

— Presupunând c-o să ne descurcăm cu garnizoana, sublinie Dockson.

Kelsier dădu din cap şi se întoarse să scrie, sub *Marile Case* şi *Haos, Războiul Caselor*.

— Foarte bine. Atunci să vorbim despre garnizoană. Ce facem cu ea?

— Păi, spuse meditativ Ham, istoria ne învaţă că, pentru a face faţă unui număr mare de oşteni, cel mai bine e să ai tu însuţi o forţă alcătuită dintr-un număr mare de oşteni. O să-i strângem lui Yeden o oaste – de ce să n-o lăsăm s-atace garnizoana? Nu e ăsta principalul

motiv pentru care e nevoie de o armată?

— N-o să meargă, Hammond, zise Boare.

Se uită la pocalul său gol, apoi îl ridică înspre băiatul aşezat lângă Ciomege, care se grăbi să i-l umple fără întârziere.

— Dacă vrem să-nfrângem garnizoana, continuă el, avem nevoie de o forţă *cel puţin* la fel de numeroasă. Dar o să vrem, probabil, una mult mai mare, fiindcă oamenii noştri vor fi recruţi abia instruiţi. O să-i putem aduna lui Yeden o oaste – poate chiar una destul de mare ca să-şi menţină o vreme stăpânirea asupra cetăţii. Dar una destul de numeroasă ca să-nfrunte garnizoana aflată în interiorul fortificaţiilor? Dacă ăsta e planul nostru, ne putem lăsa păgubaşi de pe-acum.

Toată lumea amuţi. Vin se foi în scaun, uitându-se pe rând la toţi bărbaţii. Cuvintele lui Boare avuseseră un efect profund. Ham deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, recăzând pe gânduri.

— Bine, spuse într-un târziu Kelsier. O să revenim la problema garnizoanei peste câteva clipe. Să ne gândim la propria noastră oaste. Cum putem strânge una mulţumitor de mare, ascunzând-o de Lordul Legiuitor?

— Iată din nou o treabă grea, răspunse Boare. Lordul Legiuitor se simte în siguranţă în Stăpânirea Centrală dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Drumurile şi canalele sunt patrulate fără întrerupere şi se-ntâmplă foarte rar să călătoreşti o zi întreagă fără s-ajungi într-un sat sau pe o plantaţie, într-un astfel de loc e greu să strângi o armată fără s-atragi atenţia.

— Răzvrătirea stăpâneşte peşterile alea din nord, spuse Dockson. Am putea ascunde nişte oameni acolo.

Yeden se albi la faţă.

— *Ştiţi* de peşterile Arguois?

Kelsier îşi rostogoli ochii.

— Până şi Lordul Legiuitor ştie de ele, Yeden. Însă deocamdată răzvrătiţii pur şi simplu nu sunt destul de periculoşi ca să-l deranjeze.

— Câţi oameni aveţi, Yeden? întrebă Ham. În Luthadel şi în împrejurimi, plus cei din peşteri? De la ce pornim?

Yeden ridică din umeri.

— Poate vreo trei sute – cu tot cu femeile şi cu copiii.

— Şi câţi crezi că s-ar putea ascunde în peşteri? întrebă din nou Ham.

Yeden ridică iarăşi din umeri.

— Peşterile pot adăposti cu siguranţă un grup mai mare, spuse Kelsier. Probabil zece mii. Am fost acolo – răzvrătirea ascunde oameni înăuntru de mulţi ani, şi Lordul Legiuitor nu s-a ostenit niciodată să-i nimicească.

— Îmi imaginez de ce, zise Ham. Lupta în peşteri e o treabă urâtă, mai ales pentru atacatori. Lordului Legiuitor îi place să-şi reducă

pierderile la minimum – e înfumurat, mai presus de orice. Oricum, zece mii. E un număr mulţumitor. Ar putea păstra palatul în stăpânire cu uşurinţă – ba chiar şi oraşul, dacă ar avea controlul zidurilor.

Dockson se întoarse spre Yeden.

— La câţi oameni te-ai gândit când ai cerut o armată?

— Zece mii pare satisfăcător, aşa cred, răspunse Yeden. De fapt, înseamnă ceva mai mult decât aveam în gând.

Boare îşi înclină uşor pocalul, învârtind vinul din el.

— Nu-mi place să mă pun încă o dată de-a curmezişul – asta-i de obicei treaba lui Hammond —, dar trebuie să revin la problema de dinainte. Zece mii de oameni. Ăştia nici măcar nu vor *înspăimânta* garnizoana. Vorbim despre douăzeci de mii de oşteni bine înarmaţi şi bine instruiţi.

— Are dreptate, Kell, se amestecă Dockson.

Găsise undeva un carneţel şi începuse să noteze ce se discuta.

Kelsier se încruntă.

Ham îşi exprimă acordul mai întâi printr-un gest.

— Indiferent cum ai privi lucrurile, Kell, garnizoana asta o să fie un obstacol greu de spulberat. Poate-ar trebui să ne concentrăm asupra nobilimii. Poate putem stârni un asemenea haos, încât nici măcar garnizoana să nu-i poată veni de hac.

Kelsier clătină din cap.

— Mă-ndoiesc. Prima îndatorire a garnizoanei e păstrarea ordinii în oraş. Dacă nu-i putem face faţă, n-o s-o scoatem niciodată la capăt. Se întrerupse, apoi se uită la Vin. Tu ce părere ai? Ai vreo propunere?

Vin înlemni. Camon nu-i ceruse niciodată părerea. Ce voia Kelsier de la ea? Se trase uşor înapoi pe scaun când văzu că toţi ceilalţi se întorseseră şi o priveau.

— Păi…, spuse, lungind cuvântul.

— Oh, n-o intimida pe biata fată, Kelsier, spuse Boare, cu o fluturare a mâinii.

Ea dădu din cap, dar Kelsier nu-şi îndreptă ochii spre altcineva.

— Nu, serios. Spune-mi la ce te gândeşti, Vin. Eşti ameninţată de un duşman mult mai puternic. Ce faci?

— Păi, răspunse ea, fără grabă. Nu te baţi cu el, asta e sigur. Chiar dacă izbuteşti cumva să-l înfrângi, o să fii atât de rănit şi de istovit, încât n-o să te mai poţi lupta cu un altul.

— Are sens, încuviinţă Dockson. Însă e posibil să n-avem de-ales. Trebuie să scăpăm cumva de oastea asta.

— Şi dac-ar pleca pur şi simplu din oraş? întrebă ea. N-ar merge? Dacă trebuie să-nfrunt pe cineva puternic, încerc mai întâi să-i abat atenţia, să-l fac să mă lase-n pace.

Ham chicoti.

— Baftă dacă vrei să faci garnizoana să plece din Luthadel. Lordul

Legiuitor trimite din când în când grupuri în patrulare, dar singura dată când ştiu eu c-a plecat toată garnizoana a fost acum o jumătate de veac, la izbucnirea răscoalei skaa din Courteline.

Dockson clătină din cap.

— Ideea lui Vin e prea bună ca s-o respingem cu atâta uşurinţă, eu aşa cred. Într-adevăr, nu ne putem lupta cu garnizoana – cel puţin nu când e apărată de fortificaţii. Aşa că trebuie s-o facem cumva să plece din cetate.

— Da, zise Boare, dar ar fi nevoie de un moment de răscruce cu totul aparte ca să intre garnizoana în acţiune. Dacă ameninţarea nu e destul de gravă, Lordul Legiuitor n-o s-o trimită pe toată. Iar dacă ar fi prea periculos, ar rămâne la adăpost şi şi-ar chema kolosşii.

— O revoltă într-un oraş din apropiere? sugeră Ham.

— Asta ne lasă cu aceeaşi problemă ca mai înainte, răspunse Kelsier, clătinând din cap. Dacă nu putem face populaţia skaa de aici să se revolte, n-o să-i convingem niciodată nici pe cei din afara oraşului.

— Ce-aţi zice de un soi de atac simulat? întrebă Ham. Să presupunem că vom reuşi s-adunăm un număr considerabil de oşteni. Dacă s-ar preface că atacă un loc din apropiere, poate că Lordul Legiuitor ar trimite garnizoana să-i ajute pe apărători.

— Mă îndoiesc că ar trimite-o să apere un alt oraş, spuse Boare. În niciun caz dacă el ar rămâne aici, fără apărare.

Toată lumea amuţi, căzând din nou pe gânduri. Vin se uită în jur, apoi simţi privirea lui Kelsier.

— Ce e? o întrebă el.

Ea se foi puţin, cu ochii în jos.

— Cât de departe de aici sunt Puţurile din Hathsin? întrebă, în cele din urmă.

Toată lumea păstră tăcerea.

Într-un târziu, Boare începu să râdă.

— Oh, *ideea* e diabolică. Nobilii nu ştiu că din Puţuri se scoate atiu, aşa că Lordul Legiuitor nu poate face prea multă vâlvă – nu fără să dezvăluie că-n Puţurile alea e ceva cu totul aparte. Adică n-o să-şi trimită kolosşii.

— Oricum n-ar sosi la timp, spuse Ham. Puţurile sunt la o distanţă de numai două zile. Dacă ar fi atacate, lordul ar trebui să se mişte repede. Garnizoana ar fi singura forţă aflată destul de aproape ca să intervină.

Kelsier zâmbi, cu ochii strălucitori.

— Şi nici n-ar fi nevoie de cine ştie ce oaste ca s-ameninţe Puţurile. O mie de oameni ar fi de-ajuns. Îi trimitem s-atace şi, după plecarea garnizoanei, ne aducem a doua oaste, mai mare, şi punem mâna pe Luthadel. Când o să-şi dea garnizoana seama că totul a fost o

păcăleală, o să fie prea târziu să se-ntoarcă la timp ca să ne-mpiedice să luăm în stăpânire zidurile cetăţii.

— Dar o să le putem păstra? întrebă neliniştit Yeden.

Ham dădu din cap cu înflăcărare.

— Cu zece mii de skaa, pot să apăr oraşul ăsta de atacul garnizoanei. Lordul Legiuitor o să fie nevoit să-şi trimită kolosşii.

— Dar, la sosirea lor, o s-avem deja atiul, spuse Kelsier. Şi Marile Case nu ne vor putea opri – vor fi prea slăbite, prea şubrezite după luptele dintre ele.

Dockson nota în carneţelul lui cu înverşunare.

— Atunci va trebui să folosim peşterile lui Yeden. Sunt la o distanţă suficient de mică de ambele noastre ţinte şi se află mai aproape de Luthadel decât Puţurile. Dacă oastea noastră pleacă de-acolo, o s-ajungă în oraş mai repede decât se-ntoarce garnizoana de la Puţuri.

Kelsier dădu din cap.

Dockson continuă să scrie.

— Va trebui să-ncep s-adun provizii în peşteri, şi poate să fac un drum, să văd ce condiţii sunt acolo.

— Şi cum o să ducem oştenii în locul ăla? întrebă Yeden. E la o săptămână distanţă de oraş – şi niciunui skaa nu i se îngăduie să călătorească de capul lui.

— În privinţa asta, am deja pe cineva care să ne-ajute, răspunse Kelsier, scriind pe tablă, sub *Garnizoana din Luthadel, Atacul Puţurilor lui Hathsin.* Am un prieten care ne poate oferi o acoperire ca să navigăm pe canal, către nord.

— Presupunând, spuse Yeden, că vă puteţi respecta prima şi cea mai importantă făgăduială, eu v-am plătit ca să-mi strângeţi o oaste. Zece mii de oameni e un număr mare, dar trebuie totuşi să-mi explicaţi, într-un mod mulţumitor, cum o să-i adunaţi. V-am povestit deja de ce soi de obstacole ne-am lovit când am încercat să recrutăm oameni din Luthadel.

— N-o s-avem nevoie de ajutorul întregii populaţii, zise Kelsier. E vorba doar de o mică parte – în Luthadel şi în împrejurimi sunt aproape un milion de muncitori. De fapt, partea asta din plan ar trebui să fie cea mai uşoară, fiindcă se-ntâmplă să ne aflăm în prezenţa unuia dintre cei mai buni Domolitori din lume. Boare, contez pe tine şi pe Allomanţii tăi ca să siliţi un grup de recruţi bine selectaţi să ni se alăture.

Boare sorbi din vin.

— Kelsier, dragul meu. Aş vrea să nu mai întrebuinţezi cuvinte cum ar fi „silit” când vorbeşti despre talentele mele. Eu nu fac altceva decât să-ncurajez oamenii.

— Ei, şi poţi încuraja o oaste-ntreagă să vină alături de noi? întrebă Dockson.

— Cât timp am? întrebă Boare.

— Un an, răspunse Kelsier. Planificăm totul astfel încât să izbucnească în toamna următoare. Presupunând că Lordul Legiuitor o să-şi adune forţele ca să-l atace pe Yeden după ce vom lua în stăpânire oraşul, l-am putea la fel de bine sili s-o facă în iarnă.

— Zece mii de oameni, spuse Boare cu un zâmbet, adunaţi dintr-o populaţie îndărătnică în mai puţin de un an. Ar fi cu siguranţă o provocare.

Kelsier chicoti.

— Venind de la tine, răspunsul ăsta înseamnă *da*. Începe din Luthadel, apoi treci la oraşele din jur. Avem nevoie de oameni aflaţi destul de aproape ca să se poată aduna în peşteri.

Boare dădu din cap.

— O s-avem nevoie şi de arme şi de provizii, zise Ham. Şi oamenii vor trebui instruiţi.

— Am deja un plan ca să facem rost de arme, zise Kelsier. Tu poţi găsi nişte oameni care să se ocupe de instrucţie?

Ham căzu pe gânduri.

— Probabil. Probabil. Ştiu nişte soldaţi skaa care-au luptat în Campaniile Lordului Legiuitor de Înăbuşire a Răscoalelor.

Yeden păli.

— Trădători!

Ham ridică din umeri.

— Cei mai mulţi nu se mândresc cu ceea ce-au făcut. Însă le place şi să mănânce. Trăim într-o lume dură, Yeden.

— Oamenii mei nu vor lucra niciodată cu asemenea indivizi, zise Yeden.

— Vor fi nevoiţi s-o facă, spuse Kelsier, cu asprime. O mare parte dintre revoltele skaa eşuează fiindcă oamenii nu sunt bine instruiţi. O să-ţi dăm oşteni bine înarmaţi şi bine hrăniţi – şi să fiu blestemat dacă o să-i las să fie măcelăriţi fiindcă n-au învăţat niciodată de care capăt să ţină sabia.

Kelsier se întrerupse şi se uită la Ham.

— Oricum, îţi sugerez cu tărie să cauţi oameni care urăsc cu înverşunare Ultimul Imperiu pentru ceea ce i-a silit să facă. N-am încredere în cei a căror loialitate se termină odată cu lacrele din buzunare.

Ham dădu din cap, iar Yeden nu mai protestă. Kelsier le întoarse spatele şi scrise pe tablă, sub cuvântul *Oaste, Ham: instrucţie* şi *Boare: recrutare.*

— Mă interesează cum ai plănuit să faci rost de arme, spuse Boare. Care e, cu exactitate, modalitatea prin care ai de gând să înarmezi zece mii de oameni fără să trezeşti bănuielile Lordului Legiuitor? Urmăreşte cu *foarte* mare atenţie mişcările armamentului.

— Am putea să ni le fabricăm singuri, zise Ciomege. Am destul lemn în plus, şi probabil că am putea face în fiecare zi câte un baston de război sau chiar două. Probabil c-am putea să-ţi facem şi nişte săgeţi.

— Îţi apreciez oferta, Ciomege, zise Kelsier. Şi cred că e o idee bună. Însă n-o s-avem nevoie doar de bastoane de război. Ne vor trebui şi săbii, scuturi şi armuri – şi încă destul de repede, ca să putem începe instrucţia.

— Şi-atunci ce-ai de gând? întrebă Boare.

— Marile Case pot face rost de arme, răspunse Kelsier. N-au probleme când îşi înarmează suita.

— Vrei să furăm de la ei?

Kelsier clătină din cap.

— Nu, o să facem şi noi o dată lucrurile oarecum pe cale legală – o să ne cumpărăm armele. Sau, mai degrabă, o să punem un nobil binevoitor să ni le cumpere.

Ciomege râse fără fereală.

— Un nobil care să dea dovadă de bunăvoinţă faţă de skaa? N-o să se-ntâmple niciodată.

— Ei bine, s-a-ntâmplat cel puţin o dată, cu scurt timp în urmă, spuse Kelsier, cu veselie. Fiindcă am găsit deja pe cineva care-o să ne-ajute.

În odaie se lăsă liniştea, întreruptă doar de trosnetul focului din sobă. Vin se foi uşor în scaun, uitându-se la ceilalţi. Păreau şocaţi.

— Pe cine? întrebă Ham.

— Se numeşte Renoux, lordul Renoux, răspunse Kelsier. A sosit în locurile astea acum câteva zile. Stă în Fellise – nu e destul de influent ca să se stabilească în Luthadel. În plus, cred că e prudent să-şi vadă de treburi ceva mai departe de Lordul Legiuitor.

Vin îşi lăsă capul pe-o parte. Fellise era un oraş mic, un fel de suburbie, la o oră de mers de Luthadel; ea şi Reen lucraseră acolo înainte de a se muta în capitală. Cum îl recrutase Kelsier pe acel Lord Renoux? Îl mituise sau era vorba de vreun soi de înşelătorie?

— Îl ştiu pe Renoux, spuse Boare, tărăgănând cuvintele. E un lord din ţinuturile apusene; are foarte multă putere în Stăpânirea Îndepărtată.

Kelsier încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Lordul Renoux s-a hotărât de curând să-şi urce familia pe treapta de sus, aducând-o în rândurile înaltei nobilimi. Oficial, spune că a venit în sud ca să-şi extindă negoţul. Speră că ducând în nord armele de bună calitate din sud o să câştige destui bani – şi-o să-şi facă destule relaţii – ca să-şi poată construi o fortăreaţă în Luthadel la sfârşitul deceniului.

În odaie era linişte.

— Însă, spuse Ham fără grabă, armele alea vor ajunge în schimb la noi.

Kelsier încuviinţă.

— Va trebui totuşi să falsificăm registrele cu mărfurile trimise, pentru orice eventualitate.

— Asta… e o faţadă cutezătoare, Kell, spuse Ham. Familia unui lord lucrând în folosul nostru.

— Dar, se amestecă Boare, părând derutat. Kelsier, tu îi *urăşti* pe nobili.

— Ăsta e altfel, zise Kelsier, cu un zâmbet viclean.

Toată ceata îl privi cu ochi cercetători. Nu le plăcea să lucreze cu un nobil. Vin îşi dădea seama cu mare uşurinţă. Iar faptul că Renoux era atât de puternic n-avea probabil darul să-mbunătăţească lucrurile.

Boare izbucni deodată în râs. Se lăsă pe spătarul scaunului, dându-şi peste cap restul de vin.

— Nebun binecuvântat! L-ai omorât, nu-i aşa? Pe Renoux – l-ai ucis şi l-ai înlocuit cu un impostor.

Zâmbetul lui Kelsier se lăţi.

Yeden înjură, iar Ham se mulţumi să zâmbească.

— Ah. Ei, asta are sens. Sau, cel puţin, are dacă eşti Kelsier Nesăbuitul.

— Renoux o să se stabilească definitiv în Fellise, spuse Kelsier. O să fie acoperirea noastră când o s-avem nevoie de ceva oficial. De exemplu, o să-l folosesc ca să cumpărăm armament şi provizii.

Boare dădu din cap, meditativ.

— Bine lucrat.

— Bine lucrat? întrebă Yeden. Ai ucis un nobil! Unul foarte important.

— Tu plănuieşti să răstorni tot imperiul, Yeden, spuse Kelsier, dând din cap. N-o să fie singura pierdere pricinuită nobililor pentru îndeplinirea acestei neînsemnate năzuinţe.

— Da, dar să pui pe cineva în locul lui? făcu Yeden. Mie mi se pare prea riscant.

— Dragul meu, se amestecă Boare, sorbind din vin, ne-ai angajat pe noi fiindcă ai vrut rezultate extraordinare. În munca noastră, rezultatele extraordinare cer, de obicei, riscuri extraordinare.

— Le micşorăm cât de mult se poate, Yeden, zise Kelsier. Actorul meu e *foarte* bun. Oricum, ăsta e genul de lucruri pe care le vom face ca să ne-ndeplinim însărcinarea.

— Şi dacă vă poruncesc să le puneţi capăt câtorva dintre ele? întrebă Yeden.

— Poţi renunţa la însărcinarea asta oricând, zise Dockson, ridicându-şi privirea din carneţelul său. Dar, atâta timp cât se desfăşoară, Kelsier are ultimul cuvânt în privinţa planurilor, a ţintelor

şi a căilor pe care ajungem la ţinte. Aşa lucrăm noi; ai ştiut-o când ne-ai angajat.

Yeden clătină din cap cu tristeţe.

— Ei? întrebă Kelsier. Continuăm sau nu? Tu hotărăşti, Yeden.

— Simte-te liber să ne ceri să-ncetăm, prietene, spuse Boare, cu o voce plină de speranţe. Nu te teme că ne superi. Eu unul primesc cu dragă inimă bani fără muncă.

Vin îl văzu pe Yeden pălind uşor. După părerea ei, era norocos; Kelsier ar fi putut pur şi simplu să-i ia banii şi să-l înjunghie în inimă. Însă devenea din ce în ce mai convinsă că în ceata lui, lucrurile nu mergeau aşa.

— E o nebunie, zise Yeden.

— Ce, să-ncerci să-l răstorni pe Lordul Legiuitor?

— Bine, oftă Yeden. Continuăm.

— Perfect, spuse Kelsier, scriind pe tablă: *Kelsier: armament şi oaste.* Faţada Renoux ne oferă şi o *intrare* în înalta societate din Luthadel. Un avantaj de foarte mare importanţă – dacă vrem să stârnim un război, o să fie necesar să urmărim cu atenţie tacticile Marilor Case.

— Războiul ăsta s-ar putea să nu fie atât de uşor de stârnit cum crezi tu, Kelsier, îl preveni Boare. Înalta Nobilime e un grup de oameni prudenţi, care-şi ţin inferiorii la distanţă.

Kelsier zâmbi.

— Atunci e bine că te afli aici să ne ajuţi, Boare. Eşti foarte abil când vrei să convingi lumea să-ţi facă pe plac – noi doi o să conturăm un plan, o să stabilim cum îi întărâtăm pe nobili unii împotriva altora. Războaiele puternice între case par să se dezlănţuie cam din două în două sute de ani. Priceperea celor din zilele noastre n-o să reuşească decât să-i facă mai periculoşi unii pentru alţii, aşa că n-o să fie chiar *atât* de greu să-i învrăjbim. De fapt, eu am început deja…

Boare înălţă dintr-o sprânceană, apoi se uită la Ham. Brutalul bodogăni puţin, apoi scoase o monedă de aur de zece lacre şi o făcu să zboare prin încăpere către un Boare încântat la culme de sine.

— Ce-a fost asta? întrebă Dockson.

— Ne-am întrebat dacă în tulburările de azi-noapte e sau nu amestecat Kelsier şi am pariat, spuse Boare.

— Tulburări? se miră Yeden. Ce tulburări?

— Cineva a atacat Casa Venture, îl lămuri Ham. Se zvoneşte că ar fi fost trei Născuţi-din-Ceaţă, cu puteri depline, trimişi să-l asasineze chiar pe Straff Venture.

— Trei? pufni Kelsier. Straff are cu siguranţă o părere foarte bună despre sine însuşi. Nu m-am apropiat câtuşi de puţin de Înălţimea Sa. M-am dus acolo după atiu – şi ca să m-asigur c-am fost văzut.

— Venture nu e sigur pe cine-ar trebui să dea vina, dar, fiindc-au apărut Născuţi-din-Ceaţă, toată lumea şi-a închipuit c-a fost una dintre

Casele Mari.

— Tocmai asta era ideea, spuse Kelsier, încântat. Înalta nobilime ia foarte în serios atacurile Născuţilor-din-Ceaţă – au o tainică înţelegere, care spune că nu se vor folosi de ei ca să se omoare unii pe alţii. Încă vreo câteva lovituri ca asta şi-o să-i fac să-şi arate colţii unii altora, ca nişte animale înspăimântate.

Se întoarse şi adăugă pe tablă, sub cuvintele *Marile Case, Boare: planuri* şi *Kelsier: balamuc general.*

— Oricum, continuă apoi, va trebui să stăm cu ochii pe politica locală şi s-aflăm ce Case fac alianţe. Ceea ce-nseamnă să trimitem un spion la nişte ceremonii de-ale lor.

— Chiar e necesar? întrebă neliniştit Yeden.

Ham dădu din cap.

— Se face *ori de câte ori* dai o lovitură în Luthadel. Dacă există informaţiile necesare, se vor strecura printre buzele potentaţilor de la curte. E întotdeauna bine să ai o pereche de urechi ciulite care să se-nvârtă prin cercurile lor.

— Păi, ar trebui să fie simplu, zise Boare. Îl luăm pe impostorul tău şi-l trimitem la petreceri.

Kelsier clătină din cap.

— Din nefericire, lordul Renoux nu poate veni personal în Luthadel.

Yeden se încruntă.

— De ce nu? Nu face faţă unei cercetări mai atente?

— Oh, seamănă foarte bine cu lordul Renoux, zise Kelsier. De fapt, îi seamănă *leit.* Numai că nu-l putem lăsa în apropierea unui Inchizitor…

— Ah, făcu Boare, schimbând o privire cu Ham. E unul din *ăia*… *Bin*e, atunci.

— Ce? întrebă Yeden. Ce-nseamnă asta?

— Nu vrei să ştii, spuse Boare.

— Nu vreau?

Boare clătină din cap.

— Ştii cum te-ai neliniştit când a spus Kelsier că l-a-nlocuit pe lordul Renoux cu un impostor? Ei bine, e ceva de zece ori mai rău. Crede-mă – cu cât ştii mai puţin, cu atât o să te simţi mai bine.

Yeden se uită la Kelsier, care zâmbea cu gura până la urechi. Yeden păli şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Probabil c-ai dreptate.

Vin se încruntă, uitându-se la toţi ceilalţi din încăpere. Se părea că ştiau despre ce vorbea Kelsier. Trebuia să cerceteze cândva cum stăteau lucrurile cu acel lord Renoux.

— Oricum, adăugă Kelsier, vreau să trimit pe cineva la ceremoniile lor. Dox, tu o să joci rolul nepotului şi moştenitorului lui Renoux, un vlăstar al familiei care i-a câştigat de curând favorurile.

— O clipă, Kell, spuse Dockson. Nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

Kelsier ridică din umeri.

— O s-avem nevoie de un informator printre nobili. Am presupus că ţie ţi se potriveşte rolul.

— Nu pot fi eu. Am fost marcat în timpul poveştii cu Eiser, acum două luni.

Kelsier se încruntă.

— Ce? întrebă Yeden. Acum vreau să ştiu despre ce e vorba?

— Adică e căutat de Cult, îl lămuri Boare. S-a dat drept nobil şi ei au aflat.

Dockson încuviinţă cu o înclinare a capului.

— O dată m-a văzut chiar şi Lordul Legiuitor, şi memoria lui e fără cusur. Chiar dacă reuşesc să-l evit, cineva tot o să mă recunoască până la urmă.

— Atunci…., zise Yeden.

— Atunci, completă Kelsier, o s-avem nevoie de altcineva care să joace rolul moştenitorului lui Renoux.

— Nu te uita la mine, spuse Yeden.

— Nu s-a gândit nimeni la tine, crede-mă, ripostă Kelsier, cu voce plată. Şi Ciomege iese din discuţie – e un meşteşugar skaa mult prea cunoscut în oraş.

— Şi eu ies, zise Boare. Nobilimea mă cunoaşte deja sub mai multe nume false. Presupun că m-aş putea folosi de unul dintre ele, dar n-aş putea să merg la cele mai importante baluri şi petreceri – ar fi destul de jenant să-ntâlnesc pe cineva care m-a cunoscut sub alt nume.

Kelsier se încruntă, căzând pe gânduri.

— Aş putea s-o fac eu, zise Ham. Dar ştii că nu sunt un actor bun.

— Dar nepotul meu? propuse Ciomege, arătând către tânărul de lângă el.

Kelsier îl cântări pe băiat.

— Cum te cheamă, fiule?

— Lestibournes.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană.

— E prea lung, îţi umple gura. N-ai o poreclă?

— Încă nu căpătând nici de una.

— Va trebui să ne ocupăm de asta. Întotdeauna vorbeşti în graiul de pe străzile din est?

Băiatul ridică din umeri, evident agitându-se fiindcă ajunsese în centrul atenţiei.

— Fiind acolo când fiind mic.

Kelsier aruncă o privire spre Dockson, care clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună, Kell.

— De acord. Kelsier se întoarse spre Vin şi zâmbi. Cred că nu ne mai

rămâi decât tu. Cât de bine te pricepi să imiţi o femeie nobilă?

Ea păli uşor.

— Fratele meu mi-a dat câteva lecţii. Însă n-am încercat niciodată cu adevărat să…

— O să te descurci de minune, spuse el, scriind, tot sub *Marile Case, Vin: pătrundere.* Ei, Yeden, cred c-ar trebui deja să-ncepi să te gândeşti cum o să ţii imperiul sub control după ce se termină totul.

Yeden dădu din cap. Lui Vin i se făcu oarecum milă de el, văzând în ce măsură părea copleşit de plan – de desăvârşita sa nesăbuinţă. Însă îi venea greu să-l compătimească, ţinând cont de ceea ce tocmai spusese Kelsier despre rolul *ei* în tot ce se punea la cale.

Să trec drept femeie nobilă? se gândi. *Există cu siguranţă altcineva care-ar putea face o treabă mai bună.*

Atenţia lui Boare continua să se îndrepte asupra lui Yeden şi a îngrijorării lui, care sărea în ochi.

— Lasă mutra asta solemnă, dragul meu. Ei, probabil că de fapt n-o să fii niciodată nevoit să conduci oraşul. Avem toate şansele să fim prinşi şi executaţi, cu mult înainte de a se-ntâmpla asta.

Yeden răspunse cu un zâmbet stins.

— Şi dacă n-o să fim? Ce-o să vă-mpiedice pe voi toţi să mă-njunghiaţi şi să-mi luaţi imperiul?

Boare îşi rostogoli ochii.

— Noi, dragul meu, suntem hoţi, nu politicieni. O naţiune reprezintă o marfă prea greu de mânuit ca să merite timpul nostru. Odată ce-o să ne luăm atiul, o să fim fericiţi.

— Ca să nu mai spunem că vom fi şi bogaţi, adăugă Ham.

— Cele două cuvinte sunt sinonime, Hammond, sublinie Boare.

— Pe lângă asta, i se adresă Kelsier lui Yeden, n-o să-ţi dăm tot imperiul – din fericire, o să se dezmembreze imediat ce Luthadel o să-şi piardă stabilitatea. O să ai oraşul ăsta şi, probabil, o bucată zdravănă din Stăpânirea Centrală – presupunând c-o să poţi mitui ostile din regiune ca să te susţină.

— Şi… Lordul Legiuitor? întrebă Yeden.

Kelsier zâmbi.

— Încă mai pun la cale cum să mă socotesc personal cu el – nu-mi mai rămâne decât să descopăr cum să fac al unsprezecelea metal să funcţioneze.

— Şi dacă nu izbuteşti?

— Păi, răspunse Kelsier, scriind pe tablă, sub *Răzvrătirea Skaa, Yeden: pregătire şi cârmuire, o* să-l momim cumva afară din oraş. Poate-l putem face să plece la Puţuri, cu armata lui, ca să liniştească lucrurile acolo.

— Şi apoi? întrebă Yeden.

— O să vedem cum ne descurcăm cu el, zise Kelsier. Nu ne-ai

angajat ca să-l ucidem, Yeden – asta n-ar fi decât un câştig în plus, pe care am de gând să ţi-l ofer dac-o să pot.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji, Yeden, adăugă Ham. Fără oaste şi fără bani, n-o să fie în stare de mare lucru. E un Allomant foarte puternic, dar nicidecum atotputernic.

Boare zâmbi.

— Deşi, dacă stai să te gândeşti, falşii zei detronaţi şi ostili sunt, probabil, vecini neplăcuţi. Va trebui să descoperi ce e de făcut în privinţa lui.

Yeden nu părea încântat de o asemenea idee, dar nu continuă discuţia.

Kelsier se întoarse spre ei.

— Atunci, asta e tot.

— Ăă…, spuse Ham, dar Cultul? N-ar trebui măcar să ne gândim cum să nu-i scăpăm din ochi pe Inchizitori?

Kelsier zâmbi iarăşi.

— O să-l lăsăm pe fratele meu să se ocupe de ei.

— Vezi să nu, se auzi o nouă voce, din spatele încăperii.

Vin sări în picioare, se răsuci şi-şi îndreptă privirea spre uşa aflată în umbră. În prag stătea un bărbat înalt, cu umeri laţi, de o rigiditate statuară. Avea haine modeste – o cămaşă simplă şi pantaloni la fel de simpli, cu o haină largă, purtată de obicei de skaa. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept, într-un gest de nemulţumire, şi avea o faţă pătrăţoasă, cu trăsături dure, care părea oarecum familiară.

Vin se uită peste umăr la Kelsier. Asemănarea era izbitoare.

— Marsh? spuse Yeden, ridicându-se. Marsh, tu eşti! El mi-a promis c-o să ni te alături, dar n-am… ei… bine-ai revenit!

Figura lui Marsh rămase impasibilă.

— Încă nu sunt sigur dac-am „revenit” sau nu, Yeden. Dacă nu vă supăraţi, cu toţii, aş vrea să vorbesc cu frăţiorul meu între patru ochi.

Kelsier nu păru intimidat de tonul aspru al nou-venitului. Dădu din cap către ceilalţi.

— Pentru seara asta am terminat, prieteni.

Se ridicară cu toţii încet şi ieşiră ocolindu-l pe Marsh pe departe. Vin îi urmă, închizând uşa şi coborând scările, ca să lase impresia că se-ntorcea în camera ei.

Peste nici trei minute era înapoi, în faţa uşii, ascultând cu atenţie discuţia din încăpere.

Rashek e un bărbat înalt – fireşte, cei mai mulţi dintre aceşti terrisieni sunt înalţi. E tânăr, pentru cineva atât de respectat de toţi ceilalţi cărăuşi. Are charismă şi femeile de la curte l-ar considera probabil chipeş, într-un mod cumva necizelat.

Însă sunt uimit fiindcă e cu putinţă să-i acorde cineva atenţie unui om

care vorbeşte cu atâta ură. N-a văzut niciodată oraşul Khlennium, însă îl blestemă. Pe mine nu mă cunoaşte, dar îi văd deja în priviri furie şi duşmănie.

CAPITOLUL 7

În trei ani, Marsh nu se schimbase prea mult la înfăţişare. Era în continuare la fel de sever şi de dominator cum îl ştia Kelsier din copilărie. Îşi păstrase licărul dezamăgirii din ochi şi vorbea pe acelaşi ton dezaprobator.

Cu toate astea, dacă Dockson era demn de crezare, din acea zi rămasă cu trei ani în urmă părerile lui Marsh se schimbaseră într-o foarte mare măsură. Lui Kelsier încă îi venea greu să creadă că fratele său renunţase la conducerea răzvrătirii skaa. Făcea întotdeauna totul cu pasiune.

După toate aparenţele, pasiunea aceea se stinsese. Marsh se apropie, privind tabla de scris cu un ochi critic. Avea hainele uşor pătate de cenuşă neagră, dar, pentru un skaa, faţa îi era relativ curată. Se opri o clipă, uitându-se la notaţiile lui Kelsier. În cele din urmă, se întoarse şi aruncă pe scaunul de lângă fratele său o hârtie mototolită.

— Ce-i asta? întrebă Kelsier, ridicând-o.

— Numele celor unsprezece bărbaţi pe care i-ai măcelărit azi-noapte, răspunse el. M-am gândit că vrei măcar să le ştii.

Kelsier azvârli hârtia în flăcările care trosneau.

— Erau slugile Ultimului Imperiu.

— Erau *bărbaţi,* Kelsier, se răsti Marsh. Aveau vieţile lor, familiile lor. Unii erau skaa.

— Trădători.

— Oameni, spuse Marsh. Oameni care se străduiau să ia cea mai bună parte din ce le oferea viaţa.

— Păi şi eu fac exact acelaşi lucru, ripostă Kelsier. Şi, din fericire, *mie* viaţa mi-a dat talentul de a împinge oameni ca ei de pe acoperişurile clădirilor. Dacă vor să mi se împotrivească, ca nobilii, atunci trebuie să moară tot ca nişte nobili.

Marsh se întunecă la faţă.

— Cum poţi trata aşa ceva cu atâta neseriozitate?

— Fiindcă râsul e singurul lucru care mi-a mai rămas, Marsh. Râsul şi hotărârea.

Celălalt pufni uşor.

— Ar trebui să fii încântat, continuă Kelsier. După zecile de ani în care ţi-am ascultat predicile, m-am hotărât în sfârşit să-mi folosesc talentele pentru ceva care merită. Acum sunt sigur că ai venit să ne-ajuţi…

— N-am venit pentru asta, îl întrerupse Marsh.

— Atunci pentru ce?

— Ca să-ţi pun o întrebare.

Marsh înaintă cu încă un pas, oprindu-se exact în faţa lui Kelsier.

Erau cam de aceeaşi înălţime, dar severitatea care-l caracteriza îl făcuse întotdeauna pe Marsh să pară mai înalt, cu un aer ameninţător.

— Cum îndrăzneşti? întrebă el, cu voce scăzută. Eu mi-am dedicat viaţa răsturnării Ultimului Imperiu. În timp ce tu şi amicii tăi hoţomani petreceaţi, eu ascundeam fugari. În timp ce tu puneai la cale jafuri mărunte, eu plănuiam atacuri. În timp ce tu trăiai în lux, eu priveam oameni curajoşi murind de foame.

Marsh întinse mâna, înfigându-şi un deget în pieptul lui Kelsier.

— *Cum îndrăzneşti?* Cum îndrăzneşti să te foloseşti de răzvrătire pentru una dintre „loviturile" tale mărunte? Cum îndrăzneşti să foloseşti un asemenea vis drept mijloc de îmbogăţire?

Kelsier îi împinse degetul.

— Nu e vorba despre aşa ceva.

— Oh? se miră Marsh, bătând cu unghia în cuvântul atiu de pe tablă. De ce e nevoie de jocul ăsta, Kelsier? De ce-l târăşti pe Yeden după tine, pretinzând că e „patronul" tău? De ce te porţi ca şi cum ţi-ar păsa de ceilalţi skaa? Ştim amândoi ce urmăreşti de fapt.

Kelsier îşi încleştă fălcile, cu o parte din cheful de râs spulberându-i-se. *Întotdeauna a izbutit să-mi facă asta.*

— Acum nu mă mai cunoşti, Marsh, spuse, cu voce joasă. Aici nu e vorba de bani – cândva am avut mai mulţi decât poate cheltui orice om. Lovitura asta are un cu totul alt ţel.

Marsh rămase lângă el, cercetându-i ochii, ca şi cum ar fi căutat adevărul în adâncul lor.

— Ai fost întotdeauna un mincinos talentat, spuse, într-un târziu.

Kelsier îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei. Dar nu-mi ţine mie predici. Răsturnarea imperiului o fi fost cândva visul tău – dar acum ai devenit un skaa mărunt şi cuminte, stai în prăvălia ta, gudurându-te pe lângă nobilii care te vizitează.

— Am acceptat realitatea, spuse Marsh. Tu n-ai fost niciodată bun la aşa ceva. Chiar dacă eşti serios în privinţa acestui plan, o să eşuezi. Tot ce-a făcut răzvrătirea – atacurile, tâlhăriile, omorurile – n-a dus la nimic. Cele mai puternice dintre străzile noastre n-au fost niciodată pentru Lordul Legiuitor nimic mai mult decât nişte belele neînsemnate.

— Ah, ripostă Kelsier, dar să fiu o belea *mă* pricep foarte bine. De fapt, sunt mai mult decât o „belea neînsemnată" – oamenii îmi spun că pot fi absolut stânjenitor. Mi-aş putea pune şi talentul ăsta în slujba binelui, nu?

Marsh oftă şi îşi feri privirea.

— Aici nu e vorba de o „cauză”, Kelsier. E vorba de răzbunare. E vorba de tine, aşa cum e mereu. Pot să cred că nu umbli după bani – pot să cred şi că ai de gând să-i dai lui Yeden oastea aia pentru care s-ar părea că te plăteşte. Dar nu pot să cred că-ţi pasă.

— Aici te înşeli, Marsh, spuse încet Kelsier. Aici te-ai înşelat întotdeauna în privinţa mea.

Marsh se încruntă.

— Poate. Oricum, în ce fel au început toate astea? Yeden a venit la tine sau tu te-ai dus la el?

— Are vreo importanţă? întrebă Kelsier. Uite, Marsh. Am nevoie de cineva care să se strecoare-n sânul Cultului. Planul ăsta n-o să ducă nicăieri dacă nu găsim o cale de a sta cu ochii pe Inchizitori.

Marsh se întoarse.

— Chiar te-aştepţi să te-ajut?

Kelsier dădu din cap.

— De-asta ai venit, indiferent ce-ai zice. Cândva mi-ai spus că, după părerea ta, aş putea face lucruri mari dacă m-aş devota unui ţel care să merite. Ei, asta fac acum – iar tu o să m-ajuţi.

— Nu mai e uşor, Kell, răspunse Marsh, clătinând din cap. Unii s-au schimbat între timp. Iar alţii… nu mai sunt.

Kelsier lăsă să se aştearnă tăcerea. Până şi focul din cămin începea să se stingă.

— Şi eu îi simt lipsa.

— Sunt sigur că i-o simţi – dar trebuie să fiu sincer cu tine, Kell. În ciuda a tot ce a făcut ea… uneori îmi doresc să nu fi fost tu cel care-a scăpat viu din Puţuri.

— Eu îmi doresc asta în fiecare zi.

Marsh se întoarse şi-şi cântări fratele cu ochii lui reci, pătrunzători. Ochii de Căutător. Indiferent ce descoperi că reflecta sufletul lui Kelsier primise probabil în sfârşit acceptul său.

— Plec, spuse. Dar, dintr-un anumit motiv, de data asta chiar pari sincer. O să mă-ntorc şi-o s-ascult planul pe care l-ai născocit, oricât de nebunesc ar fi. Pe urmă… ei, o să mai vedem.

Kelsier zâmbi. Dincolo de toate, Marsh era un om bun – mai bun decât fusese el însuşi vreodată. Când fratele său se întoarse către uşă, Kelsier întrezări zvâcnirea unei mişcări ascunse dincolo de prag. Arse imediat fier şi liniile albastre translucide îi ţâşniră din trup, unindu-l cu toate sursele de metal din apropiere. Fireşte că Marsh n-avea asupra lui niciuna – nici măcar monede. Drumul prin cartierele locuite de skaa ale oraşului putea fi foarte periculos pentru cineva cu o înfăţişare cât de cât prosperă.

Însă altcineva încă nu învăţase să nu poarte metale asupra lui. Liniile albastre erau palide şi subţiri – trecerea prin lemn nu le pria –

dar se vedeau destul de bine ca să-i permită lui Kelsier să localizeze catarama centurii cuiva de pe coridor, care se îndepărta de uşă repede şi fără zgomot.

Kelsier zâmbi în sinea lui. Fata era remarcabil de înzestrată. Însă timpul petrecut pe străzi îi lăsase şi cicatrice remarcabile. Din fericire, era posibil să-i încurajeze harurile în timp ce-o ajuta să-şi vindece cicatricele.

— Mă-ntorc mâine, spuse Marsh, când ajunse la uşă.

— Numai să nu vii prea devreme, îi ceru Kelsier, făcându-i cu ochiul. În noaptea asta am nişte treburi.

Vin aşteptă în linişte în camera ei întunecată, ascultând paşii care tropăiau pe scări, către parter. Se ghemui lângă uşă, încercând să-şi dea seama dacă ambele perechi de picioare îşi continuau coborârea. Pe culoar se aşternu tăcerea, şi ea scoase un abia auzit oftat de uşurare.

Bătaia în uşă răsună la numai câţiva centimetri de capul ei.

Luată prin surprindere, tresări atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă pe podea. *E bun!* se gândi.

Se grăbi să-şi ciufulească părul şi se frecă la ochi, încercând să creeze impresia că dormea. Îşi descheie cămaşa şi nu deschise uşa decât după ce auzi o nouă ciocănitură.

Kelsier se sprijinea de toc, luminat din spate de singura lampă de pe coridor. Bărbatul înalt îşi înălţă o sprânceană la vederea înfăţişării ei dezordonate.

— Da? întrebă Vin, încercând să pară adormită.

— Ei, cum ţi s-a părut Marsh?

— Nu ştiu, răspunse ea. N-am apucat să-l văd prea bine înainte să ne dea afară.

Kelsier zâmbi.

— N-ai de gând să recunoşti că te-am prins, nu-i aşa?

Vin aproape că-i întoarse zâmbetul. Lecţiile date de Reen îi veniră în ajutor. *Cel mai mult trebuie să te temi de omul care vrea să-ţi câştige încrederea.* I se păru că auzea vocea fratelui şoptindu-i în minte. Devenise tot mai puternică de când îl cunoscuse pe Kelsier, ca şi cum instinctele ei s-ar fi încordat la maximum.

El o studie o clipă, apoi se retrase din cadrul uşii.

— Vâră-ţi cămaşa aia în pantaloni şi urmează-mă.

Ea se încruntă.

— Unde mergem?

— Să-ncepem instruirea ta.

— Acum? întrebă Vin, aruncând o privire către obloanele întunecate ale odăii sale.

— Bineînţeles, răspunse Kelsier. E o noapte ideală pentru o

plimbare.

Ea îşi aranjă hainele şi i se alătură pe coridor. Dacă el voia într-adevăr să-nceapă s-o înveţe, atunci nici prin gând nu-i trecea să se plângă, oricare ar fi fost ora. Coborâră la parter. În atelier era întuneric, mobilele pe jumătate terminate stăteau în umbră. Însă bucătăria strălucea de lumină.

— O clipă, spuse Kelsier, luând-o într-acolo.

Vin se opri în întunecimea atelierului, lăsându-l să intre în bucătărie singur. Abia dacă vedea câte ceva înăuntru. Dockson, Boare şi Ham stăteau, alături de Ciomege şi de ucenicii lui, în jurul unei mese largi. Vinul şi berea erau prezente, deşi în cantităţi mici, iar bărbaţii înfulecau zgomotos o gustare simplă, alcătuită din plăcinte pufoase cu orz şi din legume.

Râsetele pătrundeau în atelier. Nu erau răguşite, ca acelea de la masa lui Camon. Sunetul era mai dulce – ceva care sugera o veselie sinceră, amuzamentul unor oameni cumsecade.

Vin nu era sigură ce anume o împiedica să intre în bucătărie. Şovăi – de parcă lumina şi râsetele ar fi fost o barieră – şi rămase în schimb în tăcerea şi solemnitatea atelierului. Se uita totuşi din întuneric, nefiind pe deplin în stare să-şi alunge dorinţa de a li se alătura.

Kelsier se întoarse o clipă mai târziu, aducându-şi raniţa şi un pachet înfăşurat în pânză. Vin se uită curioasă la acesta din urmă, şi el i-l întinse zâmbind.

— Un dar.

Degetele ei simţiră luciul şi moliciunea pânzei şi înţelese repede ce era. Lăsă materialul cenuşiu să i se desfăşoare între degete, dezvăluind o mantie de Născut-din-Ceaţă. Aidoma veşmântului purtat de Kelsier cu o noapte înainte, era croită din fâşii complet separate, ca nişte panglici.

— Pari surprinsă, observă el.

— Credeam… credeam că va trebui s-o merit cumva.

— Ce e de meritat? întrebă Kelsier, punându-şi-o pe a lui. Asta reprezintă ceea ce eşti, Vin.

Ea se opri, apoi îşi aruncă mantia pe spate şi o legă. Părea… altfel. Groasă şi grea pe umeri, dar uşoară, lejeră, în jurul braţelor şi al picioarelor, nestingherindu-i mişcările. Panglicile erau cusute una de alta în partea de sus, îngăduindu-i să-şi strângă mantia mai tare în jur, dacă voia. Se simţea… învelită. Apărată.

— Cum ţi se pare? o întrebă Kelsier.

— E bine, răspunse ea, simplu.

El dădu din cap şi scoase mai multe flacoane. Îi întinse două.

— Bea unul. Păstrează-l pe celălalt pentru cazul că vei avea nevoie. O să-ţi arăt mai târziu cum să faci amestecul pentru altele.

Ea încuviinţă fără vorbe, dădu un flacon peste cap şi şi-l îndesă pe

celălalt la brâu.

— Am pus să ţi se facă haine noi, zise Kelsier. Îţi vei dori să te obişnuieşti să porţi lucruri care nu conţin niciun metal; centuri fără catarame, pantofi uşor de încălţat şi de descălţat, pantaloni fără copci. Poate că, mai târziu, dac-o să prinzi curaj, o să-ţi facem şi nişte haine femeieşti.

Vin roşi uşor.

Kelsier râse.

— Te necăjeam doar. Oricum, tocmai intri într-o lume nouă – s-ar putea să descoperi că, în anumite situaţii, e în avantajul tău să arăţi într-o mai mare măsură ca o tânără doamnă şi mai puţin ca un hoţoman dintr-o ceată.

Vin dădu din cap, luându-se după el când o porni către uşă. Kelsier o deschise, dezvăluind un zid de fuioare de ceaţă, întunecate, unduitoare. Păşi dincolo de prag, în ele. Vin respiră adânc şi îl urmă.

Kelsier închise uşa în urma lor. Lui Vin i se păru că pe strada pavată cu bolovani totul era înăbuşit şi, totodată, uşor umezit de ceţurile mişcătoare. Nu vedea prea departe în nicio direcţie, iar capetele străzii păreau pierdute în neant, cărări către eternitate. Deasupra nu exista cer, doar curenţi învârtejiţi, cenuşiu peste cenuşiu.

— Bun, să-ncepem, spuse Kelsier.

Pe strada pustie, tăcută, vocea lui părea sonoră. În ton i se simţea încrederea în sine, ceva de care – înfruntând toate ceţurile din jur – Vin ducea cu siguranţă lipsă.

— Prima ta lecţie, continuă el, mergând cu paşi mari, cu Vin alături, nu e despre Allomanţie, ci despre atitudine. Îşi plimbă mâna prin ceaţa din faţa lor. Asta, Vin. Asta e *a noastră*. Noaptea, ceţurile – ne aparţin. Skaa se feresc de ceaţă de parc-ar fi totuna cu moartea. Hoţii şi soldaţii ies noaptea, dar se tem totuşi de ea. Nobilii simulează nepăsarea, dar ceaţa îi face să nu se simtă în largul lor.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Ceaţa e prietena ta, Vin. Te ascunde, te apără… şi îţi dă putere. Doctrina Cultului – foarte rar dezvăluită populaţiei skaa – pretinde că Născuţii-din-Ceaţă sunt urmaşii singurului bărbat care i-a rămas credincios Lordului Legiuitor în zilele de dinaintea Înălţării Sale. Alte legende spun că e vorba de ceva mai presus de puterile lui, ceva care a luat fiinţă în ziua când s-au adunat pentru prima oară ceţurile deasupra pământului.

Vin dădu uşor din cap. I se părea straniu să-l audă pe Kelsier vorbindu-i atât de deschis. Clădirile pline cu skaa adormiţi se conturau, neclare, pe ambele părţi ale străzii. Însă obloanele întunecate şi tăcerea din aer îi dădeau senzaţia că ea şi Kelsier erau singuri. Singuri în cel mai populat, în cel mai aglomerat oraş de pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Kelsier îşi continuă mersul, cu elasticitatea paşilor în contrast cu întunericul sumbru.

— N-ar trebui să ne facem griji din pricina soldaţilor? întrebă Vin, cu voce scăzută.

Bandele de hoţi erau nevoite să se ferească la vreme de noapte de oştenii din garnizoană, care patrulau pe străzi.

Kelsier clătină din cap.

— Chiar dacă ne-am purta cu atâta neglijenţă încât să fim observaţi, nicio patrulă imperială n-ar cuteza să tulbure un Născut-din-Ceaţă. Ne-ar zări mantiile şi s-ar face că nu ne văd. Nu uita, aproape toţi Născuţii-din-Ceaţă fac parte din Marile Case – iar restul sunt din case de mai mică însemnătate din Luthadel. Însă toţi sunt persoane importante.

Vin se încruntă.

— Aşadar, străjile îi ignoră, pur şi simplu, pe Născuţii-din-Ceaţă?

Kelsier ridică din umeri.

— Dai dovadă de proastă creştere dacă recunoşti că silueta pe care-o vezi furişându-se pe acoperiş e de fapt un lord important şi foarte distins – sau chiar o înaltă doamnă. Născuţii-din-Ceaţă sunt atât de rari, încât casele nu-şi îngăduie să ţină cont, în cazul lor, de prejudecăţile legate de gen. Oricum, cei mai mulţi Născuţi-din-Ceaţă trăiesc două vieţi – una de aristocrat de la curte şi alta de Allomant care se furişează, spionând. Identităţile Născuţilor-din-Ceaţă sunt secrete păzite cu grijă de toate casele – zvonurile care spun cine e şi cine nu e Născut-din-Ceaţă sunt întotdeauna în centrul bârfelor înaltei nobilimi.

Kelsier intră pe o altă stradă. Vin îl urmă, încă pradă unei uşoare nervozităţi. Nu ştia sigur unde o ducea şi era uşor să te rătăceşti în noapte. Poate că nici măcar n-avea o destinaţie, voia doar s-o deprindă cu ceaţa.

— Bun, zise Kelsier, acum să te obişnuim cu metalele de bază. Îţi simţi rezervele?

Vin nu spuse nimic. Se concentră şi reuşi să distingă în interiorul ei opt surse de putere – fiecare dintre ele mai bogată decât cele două pe care i le dăduse Kelsier în ziua când o pusese la încercare. De atunci n-o mai trăsese inima să-şi folosească prea mult Norocul. Începuse să-şi dea seama că, de fapt, întrebuinţa o armă pe care n-o înţelegea cu adevărat şi care atrăsese întâmplător atenţia unui Inchizitor de Oţel.

— Începe să le arzi, unul câte unul, îi spuse Kelsier.

— Să le ard?

— Aşa spunem în momentul când ne întrebuinţăm o putere Allomantică. „Ardem” metalul asociat cu puterea aceea. O să-ţi dai seama ce vreau să spun. Începe cu metalele despre care încă nu ştii nimic – de Domolirea şi de Aţâţarea sentimentelor o să ne ocupăm altă

dată.

Vin dădu din cap şi se opri în mijlocul străzii. Se întinse cu prudenţă către una dintre noile surse de putere. Una îi era vag familiară. Oare o mai întrebuinţase fără să-şi dea seama? Oare ce putea să-nfăptuiască?

Nu pot afla decât într-un singur mod… Neştiind exact ce trebuia să facă, prinse sursa de putere şi încercă s-o întrebuinţeze.

Simţi imediat o răbufnire de căldură în piept. O senzaţie stânjenitoare, dar evidentă, distinctă. Odată cu căldura veni şi altceva – o senzaţie de reînnoire şi de forţă. Se simţea, cumva… mai *masivă.*

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Kelsier.

— Mă simt altfel, răspunse Vin.

Îşi ridică mâna şi i se păru că răspunsul muşchilor venise puţin cam prea repede. Fuseseră nerăbdători.

— Corpul meu e straniu. Nu mă mai simt obosită, sunt vioaie.

— Ah, spuse Kelsier. Ăsta e fludorul. Îţi îmbunătăţeşte abilităţile fizice, te face mai puternică, mai rezistentă la oboseală şi la durere. O să reacţionezi mai repede când o să-l arzi, trupul tău o să fie mai viguros.

Vin îşi îndoi mijlocul, de probă. Muşchii nu păreau mai mari, însă le simţea forţa. Însă nu era vorba doar de muşchi, ci de tot ce făcea parte din ea. Oasele, carnea, pielea. Se întinse către provizia pe care-o avea şi o simţi micşorându-se.

— Se termină, spuse.

Kelsier dădu din cap.

— În comparaţie cu altele, fludorul arde repede. Flaconul pe care ţi l-am dat avea o doză calculată pentru zece minute de ardere continuă – deşi o să se mistuie mai repede dac-o să-l incendiezi des şi mai încet dac-o să-l întrebuinţezi cu grijă.

— Să-l incendiez?

— Dacă te străduieşti, poţi să-ţi arzi metalele cu ceva mai multă putere. Aşa le termini mai repede şi incendierea e dificil de menţinut, însă îţi vor oferi mai mult ajutor.

Vin se încruntă, încercând să facă aşa cum îi explicase el. Cu un efort brusc, izbuti să-şi aprindă flăcări în piept, învăluind în ele fludorul.

Era ca şi cum ar fi tras aer în plămâni înainte de o săritură primejdioasă. O răbufnire bruscă de energie şi de vigoare. Trupul i se încordă, anticipând, şi, pentru o clipă, se simţi invincibilă. Pe urmă senzaţia dispăru şi corpul i se destinse încet.

Interesant, se gândi, reţinând cât de repede îi arsese fludorul în acel moment.

— Ei, trebuie să ştii un anumit lucru despre metalele Allomantice, îi spuse Kelsier, în timp ce-şi continuau plimbarea prin ceaţă. Te ajută cu atât mai mult cu cât sunt mai pure. Flacoanele pe care le preparăm

conţin metale cu desăvârşire pure, pregătite şi vândute special pentru Allomanţi.

Aliajele – cum e fludorul – sunt mai delicate, fiindcă metalele trebuie combinate în cantităţile corecte, dacă vrei maximum de putere. De fapt, dacă nu eşti atent când îţi cumperi metalele, s-ar putea să obţii un aliaj cu totul nepotrivit.

Vin se încruntă.

— Vrei să spui că s-ar putea să mă înşele cineva?

— Nu intenţionat, spuse Kelsier. Problema este că termenii care se folosesc – cuvinte ca „alamă”, „bronz” sau „fludor” – sunt de fapt foarte vagi, când le iei la bani mărunţi. De pildă, „fludorul” e un aliaj de cositor amestecat cu plumb şi, poate, cu puţin cupru şi cu puţin argint, după scopul şi împrejurările în care e folosit. Însă fludorul Allomantului e un aliaj din nouăzeci şi unu de părţi de cositor cu nouă părţi de plumb. Dacă vrei să obţii maximum de putere de la metalul tău, trebuie să foloseşti cantităţile astea.

— Şi… dacă arzi un aliaj din cantităţi greşite? întrebă Vin.

— Dacă amestecul e greşit doar într-o mică măsură, o să-ţi ofere totuşi ceva forţă, răspunse Kelsier. Însă, dacă diferenţa e prea mare, s-ar putea să-ţi facă rău.

Vin dădu încet din cap.

— Cred… cred că am mai ars metalul ăsta şi înainte. Din când în când, în cantităţi foarte mici.

— Urme metalice, zise Kelsier. Din apa de băut contaminată cu metale sau dac-ai mâncat cu tacâmuri sau din vase de fludor.

Ea dădu din cap. O serie de căni din bârlogul lui Camon fuseseră din fludor.

— Bun, spuse Kelsier. Stinge fludorul şi să trecem la un alt metal.

Ea făcu cum i se ceruse. Retragerea puterii îi lăsă o senzaţie se slăbiciune, de oboseală şi de vulnerabilitate.

— Acum, spuse Kelsier, ar trebui să poţi observa că rezervele tale de metal formează un fel de perechi.

— Cum sunt cele două metale pentru sentimente, zise Vin.

— Întocmai. Găseşte metalul legat de fludor.

— Îl văd, zise Vin.

— Pentru fiecare putere există câte două metale. Unul Împinge, altul Trage – al doilea e, de obicei, un aliaj al primului. Pentru sentimente – puterile mentale externe – Tragi cu zinc şi Împingi cu alamă. Tu tocmai ai folosit fludor ca să-ţi Împingi corpul. E una dintre puterile fizice interne.

— Ca Ham, zise Vin. El arde fludor.

Kelsier dădu din cap.

— Ceţurienii care pot să ardă fludor se numesc Brutali. Un termen grosolan, cred – dar ei sunt înclinaţi către brutalitate. Dragul nostru

Hammond e un soi de excepţie de la regulă.

— Şi ce face al doilea metal fizic intern?

— Încearcă şi-o să vezi.

Vin se supuse cu râvnă şi lumea din jur deveni brusc mai strălucitoare. Sau… ei bine, nu era exact aşa. Putea să vadă mai bine şi vedea până mai departe, dar ceaţa era încă acolo.

Numai că devenise pur şi simplu… mai translucidă. Lumina din jur părea cumva… mai strălucitoare.

Erau şi alte schimbări. Putea să-şi simtă hainele. Îşi dădu seama că putuse să le simtă întotdeauna, dar de obicei nu le dăduse atenţie. Însă acum senzaţia mergea până la amănunte. Ar fi putut să descrie ţesătura şi era extrem de conştientă de locurile unde îmbrăcămintea i se lipea strâns de trup.

Îi era foame. Ignorase şi asta – însă acum senzaţia era mai apăsătoare. Pielea ei părea mai umedă şi simţea mirosul aerului proaspăt, amestecat cu cele de ţărână, funingine şi gunoi.

— Cositorul îţi ascute simţurile, o lămuri Kelsier, cu vocea părând dintr-odată foarte puternică. Şi e unul dintre metalele care ard cel mai încet – cel din flaconul ăsta îţi ajunge pentru mai multe ore. Majoritatea Născuţilor-din-Ceaţă îl lasă să ardă tot timpul când sunt în ceţuri – eu mi l-am lăsat de când am plecat din prăvălie.

Vin dădu din cap. Abundenţa senzaţiilor era aproape copleşitoare. Auzea scârţâieli şi paşi târşiţi în întuneric, sunete care-o îndemnau să tresară, alarmată, convinsă că-n spatele ei se furişa cineva.

O să fie nevoie de ceva timp ca să mă-nvăţ cu asta.

— Lasă-l să ardă, îi spuse Kelsier şi-şi continuă drumul, invitând-o cu un semn al mâinii să i se alăture. O să fii dornică să te deprinzi cu aceste simţuri mai puternice. Dar să nu-l arzi în permanenţă. Nu numai c-o să-l termini foarte repede, dar arderea neîntreruptă a metalelor le face… lucruri stranii oamenilor.

— Stranii? întrebă Vin.

— Metalele – mai ales cositorul şi fludorul – îţi încordează corpul. Arderea lor măreşte încordarea. Încordează prea tare şi prea mult timp, şi câte ceva începe să se rupă.

Vin dădu din cap, neliniştită. Kelsier tăcu şi îşi continuară drumul. Vin îşi cercetă noile senzaţii, cercetă lumea nouă pe care i-o oferea cositorul. Înainte nu vedea decât interiorul unui buzunar îngust, croit în noapte. Acum zărea un întreg oraş învăluit de vârtejurile ceţurilor mişcătoare. Putea să desluşească fortăreţele în depărtare, ca pe nişte munţi mici, întunecaţi, şi vedea mărunţele pete luminoase ale ferestrelor, ca pe nişte găuri cât vârful de ac în noapte. Iar deasupra… vedea lumina stelelor.

Se opri, uitându-se în sus uimită. Erau palide, neclare chiar şi pentru ochii ajutaţi de cositor, dar măcar putea să le zărească. Cu sutele. Cu

miile. Atât de mici, ca tăciunii trăgând să moară în capătul lumânărilor abia stinse.

— Stele, spuse Kelsier, venind agale lângă ea. Nu le poţi vedea prea des, chiar şi cu cositorul. Trebuie să fie o noapte deosebit de senină. Pe vremuri, oamenii le vedeau în fiecare noapte dacă-şi ridicau privirile – asta înainte de a veni ceţurile, înainte de a începe Munţii-de-Cenuşă s-azvârle cenuşă şi fum către cer.

Vin se uită la el.

— De unde ştii?

Kelsier zâmbi.

— Lordul Legiuitor s-a străduit din greu să distrugă amintirile din zilele de-atunci, însă unele au rămas.

Fără să fi răspuns cu adevărat la întrebarea ei, îi întoarse spatele şi merse mai departe. Vin i se alătură. Brusc, datorită cositorului, ceaţa din jur nu i se mai păru atât de înfricoşătoare. Începu să înţeleagă de ce umbla Kelsier noaptea cu atâta încredere în sine.

— Bun, spuse el, în cele din urmă. Să mai încercăm încă un metal.

Ea dădu din cap, îşi lăsă cositorul să ardă, dar mai alese şi altceva care să ardă odată cu el. Atunci se petrecu ceva foarte straniu – o mulţime de linii de un albastru palid îi ţâşniră din piept, întinzându-se printre ceţurile rotitoare. Înlemni, icnind uşor şi uitându-se în jos, la propriul piept. Cele mai multe linii erau subţiri, ca nişte bucăţi de sfoară translucide, însă vreo două păreau la fel groase ca o funie.

Kelsier chicoti.

— Deocamdată lasă metalul ăla şi perechea lui în pace. Sunt ceva mai complicate decât celelalte.

— Ce….? întrebă ea, urmărind cu privirea liniile de lumină albastră. Duceau către diverse obiecte, la întâmplare. Către uşi, către ferestre… vreo două chiar şi către Kelsier.

— O s-ajungem şi-aici, îi promise el. Stinge-l şi-ncearcă unul dintre ultimele două.

Vin stinse metalul straniu şi nu-i luă în seamă perechea, alegând în schimb unul dintre celelalte. Simţi imediat o vibraţie ciudată. Se opri. Pulsaţiile nu scoteau niciun sunet pe care să-l poată auzi, însă le simţea traversând-o. Păreau să vină dinspre Kelsier. Se uită la el încruntând din sprâncene.

— Probabil că e bronzul, spuse Kelsier. Metalul pentru Tragere mentală internă. Îţi permite să simţi dacă în apropierea ta foloseşte cineva Allomanţia. Căutătorii, cum e fratele meu, îl întrebuinţează. De obicei nu e foarte util – dacă nu eşti cumva un Inchizitor de Oţel în căutare de Ceţurieni.

Vin păli.

— Inchizitorii pot întrebuinţa Allomanţia?

El dădu din cap.

— Sunt Căutători, cu toţii – nu ştiu sigur dacă sunt aleşi să devină Inchizitori fiindcă sunt căutători sau dacă transformarea în Inchizitor oferă puterea asta. Oricum, de vreme ce principala lor îndatorire e să descopere copii corciţi şi nobili care nu întrebuinţează Allomanţia aşa cum se cuvine, o asemenea abilitate le e foarte utilă. Din nefericire, ceea ce pentru ei înseamnă „util" pentru noi înseamnă „destul de supărător".

Vin vru să dea din cap, apoi încremeni. Vibraţiile încetaseră.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Am început să ard cupru, spuse Kelsier, perechea bronzului. Când îl arzi, te ascunde de alţi Allomanţi, nu-i lasă să vadă că-ţi foloseşti puterile. Dacă vrei, poţi încerca să-l arzi acum, însă n-o să simţi mare lucru.

Vin o făcu. Senzaţia unei uşoare vibraţii în trupul ei reprezentă singura schimbare.

— E vital să-nveţi să foloseşti cuprul, adăugă Kelsier. Te ascunde de Inchizitori. Probabil că-n noaptea asta n-avem de ce să ne facem griji – Inchizitorii ne vor lua drept Născuţi-din-Ceaţă obişnuiţi, de obârşie nobilă, ieşiţi pentru antrenament. Însă, dacă eşti vreodată în haine de skaa şi trebuie să arzi metale, nu uita că primul trebuie să fie cuprul.

Ea dădu din cap, în semn de mulţumire.

— De fapt, continuă Kelsier, mulţi Născuţi-din-Ceaţă îşi ţin cuprul aprins tot timpul. Arde încet şi te face invizibil pentru alţi Allomanţi. Te ascunde de bronz şi, în acelaşi timp, îi împiedică pe alţii să-ţi manipuleze sentimentele.

Ea ciuli urechile.

— M-am gândit că s-ar putea să te intereseze, adăugă el. Oricine arde cupru e imun la Allomanţia sentimentelor. În plus, influenţa cuprului dă naştere unei bule în jurul tău. Norul ăsta – numit nor cupric – ascunde pe oricine se află în interiorul lui de simţurile unui Căutător, deşi nu-l fereşte de Allomanţia sentimentelor, aşa cum te apără pe tine.

— Ciomege, spuse Vin. Asta face un Fumegător.

Kelsier încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dacă unul dintre oamenii noştri e remarcat de un Căutător, poate să dea fuga înapoi, în bârlog, şi-şi pierde urma. Şi Fumegătorii îşi pot folosi talentul fără să se teamă că vor fi descoperiţi. Vibraţiile Allomantice pornite dintr-un atelier plasat în partea locuită de skaa a oraşului ar fi un indiciu trădător, observat imediat de un Inchizitor în trecere.

— Dar tu poţi să arzi cupru, spuse Vin. De ce te îngrijora atât de mult lipsa unui Fumegător din ceaţă?

— E adevărat că eu pot să ard cupru. Aşa cum poţi şi tu. Noi ne putem folosi toate puterile, dar nu putem fi pretutindeni. Un bun şef

de ceată trebuie să ştie cum să împartă munca, mai ales când e vorba de o lovitură ca a noastră. Se obişnuieşte ca norul cupric să acopere în permanenţă bârlogul. Ciomege n-o face tot timpul – o parte dintre ucenicii lui sunt Fumegători. Când îl angajezi pe unul ca el, e de la sine înţeles că îţi oferă un cartier general şi o echipă de Fumegători destul de buni ca să-l ascundă fără întrerupere.

Vin dădu din cap. Oricum, în primul rând, o interesa puterea cuprului de a-i apăra sentimentele. Trebuia să găsească destul de mult ca să-l poată arde tot timpul.

Se puseră din nou în mişcare, iar Kelsier îi oferi încă un răstimp în care să ardă cositor. Însă gândurile începură să-i alerge. Ceva nu se părea… în ordine. De ce-i spunea Kelsier toate acele lucruri? Părea să-i dezvăluie secretele cu prea multă uşurinţă.

În afară de unul, se gândi, bănuitoare. *Metalul cu linii albastre. Încă n-a revenit la el.* Poate asta voia s-ascundă de ea, poate era vorba despre ceea ce avea de gând să păstreze ca s-o poată controla.

Probabil că e puternic. Cel mai puternic dintre toate opt.

În timp ce străbăteau străzile tăcute, Vin se întinse ezitând în interior. Trase cu ochiul la Kelsier, apoi aprinse cu prudenţă metalul necunoscut. Liniile albastre ţâşniră iarăşi din ea, îndreptându-se în direcţii aparent întâmplătoare.

Liniile se mişcau odată cu ea. Un capăt rămânea lipit de pieptul ei, iar celălalt, de un anumit loc de pe stradă. Pe măsură ce înainta, apăreau linii noi, iar cele vechi păleau, dispărând în urmă. Aveau grosimi diferite şi unele erau mai strălucitoare decât altele.

Curioasă, Vin le cercetă cu mintea, încercând să le descopere secretul. Alese una care părea deosebit de firavă şi de inofensivă şi descoperi că, dacă se concentra, putea s-o simtă, despărţind-o de celelalte. Aproape c-avea senzaţia că ar fi putut s-o atingă. Îşi întinse mintea către ea şi trase uşor.

Linia se cutremură şi, din întuneric, ceva zbură imediat către ea. Ţipă, încercând să sară într-o parte, dar obiectul – un cui ruginit – continuă să se năpustească în direcţia ei.

Dar ceva îl înşfăcă pe neaşteptate, smulgându-l şi azvârlindu-l înapoi în beznă.

Vin se opri din rostogolire şi rămase ghemuită, încordată, cu mantia fâlfâind în jurul ei. Scrută întunericul, apoi se uită la Kelsier, care chicotea încetişor.

— Ar fi trebuit să ştiu c-o să faci încercarea asta, spuse el.

Ea roşi, stânjenită.

— Haide, spuse el, făcându-i semn cu mâna. N-ai păţit nimic.

— Cuiul m-a atacat!

Oare metalul ăla însufleţea obiectele? Ar fi fost o putere într-adevăr incredibilă.

— De fapt, într-un fel te-ai atacat singură, spuse Kelsier.

Vin se ridică prudentă, apoi i se alătură când el o porni din nou în josul străzii.

— O să-ţi explic peste câteva clipe ce-ai făcut, îi făgădui el. Însă mai întâi trebuie să-nţelegi ceva în privinţa Allomanţiei.

— O altă regulă?

— Mai degrabă o filosofie, zise Kelsier. E vorba despre urmări.

Ea se încruntă.

— Cum adică?

— Orice acţiune are nişte urmări, Vin. Am descoperit că atât în Allomanţie, cât şi în viaţă, cei care pot aprecia cel mai bine ce urmări vor avea faptele lor au parte de cele mai multe izbânzi. Să luăm, de pildă, arderea fludorului. Care sunt urmările?

Ea ridică din umeri.

— Devii mai puternic.

— Şi ce se-ntâmplă dacă ai în mâini un obiect greu când ţi se termină fludorul?

Vin răspunse după o pauză.

— Cred că-l scapi jos.

— Şi dacă e prea greu, te poţi răni destul de grav. Mulţi Ceţurieni Brutali n-au luat în seamă o rană cumplită în timpul luptei şi au murit din pricina aceleiaşi răni după ce li s-a terminat fludorul.

— Înţeleg, spuse ea, cu voce scăzută.

— *Aa!*

Vin sări în sus, şocată, repezindu-se să-şi astupe cu palmele urechile sensibile.

— Au! se plânse, uitându-se urât la Kelsier.

El zâmbi.

— Şi arderea cositorului are urmări. Dacă se aprinde brusc o lumină sau cineva scoate un sunet pe neaşteptate, poţi să fii orbită sau asurzită.

— Dar ce legătură are asta cu ultimele două metale?

— Fierul şi oţelul îţi oferă puterea de a manevra alte metale din jurul tău, o lămuri el. Cu fier, poţi să Tragi o sursă de metal către tine. Cu oţel poţi s-o Împingi. Ah, uite c-am ajuns.

Kelsier se opri, uitându-se drept înainte.

Vin desluşi prin ceaţă zidul masiv al oraşului, conturându-se neclar deasupra lor.

— Ce facem aici?

— O să exersăm Fier-Tragerea şi Oţel-Împingerea, răspunse Kelsier. Dar să subliniem mai întâi câteva lucruri esenţiale.

Scoase ceva din centură – un bănuţ, de cea mai mică valoare posibilă. Îl ţinu în faţa ei, plasându-se pe sine însuşi în lateral.

— Arde oţel, opusul metalului pe care l-ai ars acum câteva clipe.

Ea dădu din cap. Liniile albastre ţâşniră iarăşi în jurul ei. Una se îndrepta direct către bănuţul din mâna lui Kelsier.

— Bun, zise el. Acum Împinge-l.

Ea se întinse către linia aleasă şi împinse uşor. Bănuţul sări dintre degetele lui Kelsier, îndepărtându-se exact în direcţia opusă lui Vin. Ea continuă să se concentreze asupra liniei, Împingând moneda prin aer până când se lovi de zidul unei case din apropiere.

Vin fu aruncată brusc pe spate, o mişcare violentă, zvâcnită. Kelsier o prinse, împiedicând-o să cadă la pământ.

Ea se împletici şi-şi regăsi echilibrul. De partea cealaltă a străzii, moneda – acum eliberată de sub controlul ei – căzu pe pavaj cu un clinchet scurt.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Kelsier.

Vin clătină din cap.

— Nu ştiu. Am Împins în monedă şi a zburat. Dar, când a lovit peretele, am fost împinsă eu.

— De ce?

Ea se încruntă, căzând pe gânduri.

— Cred… cred că moneda nu s-a mai putut duce nicăieri, aşa că a trebuit să fiu eu cea care să se mişte.

Kelsier dădu aprobator din cap.

— Urmările, Vin. Pentru Oţel-Împingere, îţi întrebuinţezi propria greutate. Dacă eşti mult mai grea decât ancora ta, ea o să zboare, îndepărtându-se de tine, aşa cum a făcut moneda. Însă dacă obiectul e mai greu decât tine – sau dacă se loveşte de ceva mai greu – Împinsă o să fii tu. Fier-Tragerea e similară – fie eşti Trasă către obiect, fie e el tras către tine. Dacă aveţi greutăţi egale, o să vă mişcaţi amândoi. Asta e marea artă a Allomanţiei, Vin. Ştiind cât de mult sau de puţin te mişti când arzi fier sau oţel, o să ai un avantaj major asupra potrivnicilor tăi. O să descoperi că aceste două puteri sunt cele mai adaptabile şi cele mai folositoare.

Ea dădu din cap.

— Acum ţine minte, continuă el. În ambele cazuri, forţa cu care Împingi sau Tragi e îndreptată fie în direcţia opusă ţie, fie către tine. Nu poţi face lucrurile să sară încoace şi încolo folosindu-ţi mintea, nu poţi controla încotro se duc. Allomanţia nu lucrează aşa, fiindcă nu aşa se întâmplă în lumea fizică. Când împingi în ceva – cu Allomanţia sau cu mâinile –, se duce drept în direcţia opusă ţie. Forţă, reacţii, urmări. Înţelegi?

Ea dădu din cap încă o dată.

— Bun, spuse Kelsier, încântat. Acum hai să sărim peste zidul ăsta.

— Ce?

O lăsă uluită în mijlocul străzii. Vin îl privi apropiindu-se de baza zidului, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Eşti nebun! zise, cu voce joasă.

Kelsier zâmbi.

— Cred că azi mi-o spui pentru a doua oară. Trebuie să fii mai atentă – dacă i-ai fi ascultat pe toţi ceilalţi, ai fi ştiut că sănătatea minţii mele s-a dus de mult timp.

— Kelsier, zise ea, uitându-se în susul zidului. Nu pot… adică, până în seara asta n-am folosit cu adevărat Allomanţia niciodată!

— Da, dar înveţi atât de repede, ripostă el, scoţând de sub mantie ceva ce părea a fi o centură. Uite, pune-ţi asta. De ea sunt legate greutăţi de metal. Dacă n-o să meargă totul bine, probabil c-o să izbutesc să te prind.

— Probabil? întrebă Vin, agitată, punându-şi centura.

Kelsier zâmbi, apoi lăsă un lingou mare de metal să-i cadă la picioare.

— Aşază-l exact sub tine şi ţine minte să Oţel-Împingi, nu să Fier-Tragi. Nu înceta să împingi până nu ajungi lângă culmea zidului.

Pe urmă se aplecă şi sări.

Fu azvârlit în aer şi silueta lui întunecată dispăru în valurile de ceaţă. Vin aşteptă o clipă, dar el nu se prăbuşi pentru a-şi găsi moartea.

În jur domnea tăcerea, chiar şi pentru auzul ei îmbunătăţit. Ceaţa i se rotea jucăuşă în jur. Luând-o în râs. Provocând-o.

Aruncă o privire către lingou, arzând oţel. Linia albastră prinse să strălucească, împrăştiind o lumină palidă, fantomatică. Păşi deasupra bucăţii de metal, cu câte un picior de fiecare parte a ei. Se uită în sus, în ceaţă, apoi în jos, pentru o ultimă oară.

În cele din urmă, respiră adânc şi împinse în lingou cu toată puterea.

„Le va apăra obiceiurile şi totuşi le va nesocoti. Va fi mântuitorul lor, şi totuşi îl vor numi eretic. Numele lui va fi Discordie şi totuşi îl vor iubi pentru asta.”

CAPITOLUL 8

Vin fu azvârlită în aer. Îşi înăbuşi un ţipăt, amintindu-şi să continue să Împingă, în ciuda spaimei. Zidul de piatră era ca o mişcare fără contur, la un metru distanţă de ea. Pământul dispăru dedesubt, iar linia albastră care ducea spre lingou era din ce în ce mai palidă.

Ce *se-ntâmplă când dispare?*

Începu să încetinească. Cu cât mai ştearsă devenea linia, cu atât scădea viteza. După numai câteva momente de zbor, ajunse să se

oprească – şi rămase atârnând în aer, deasupra liniei albastre aproape invizibile.

— Mi-a plăcut întotdeauna priveliştea de aici, de sus.

Vin se uită într-o parte. Kelsier se afla la foarte mică depărtare; fusese atât de concentrată, încât nu observase că el plana cam la un metru distanţă de creasta zidului.

— Ajutor! strigă Vin, continuând să Împingă cu disperare, de teamă să nu cadă cumva.

Sub ea, ceaţa se legăna şi se rotea, ca un ocean întunecat de suflete osândite.

— Nu e nevoie să-ţi faci prea multe griji, zise Kelsier. E mai uşor să-ţi ţii echilibrul în aer când ai un trepied din ancore, dar te poţi descurca şi cu una singură. Corpul tău e obişnuit să stea în echilibru. Câte ceva din tot ce-ai făcut de când ai învăţat să mergi trece în Allomanţie. Atâta timp cât stai nemişcată, suspendată la limita puterii tale de Împingere, o să ai o poziţie stabilă – mintea şi trupul tău vor corecta orice mică abatere faţă de centrul ancorei tale de jos, împiedicându-te să cazi într-o parte sau alta. Însă dacă Împingi în altceva sau dacă faci o mişcare care te duce prea mult în lateral…, ei, o să-ţi pierzi ancora de dedesubt şi n-o să te mai Împingi, în linie dreaptă, în nimic. Atunci o să te-nclini ca o greutate de plumb din vârful unui par foarte înalt.

— Kelsier…, spuse ea.

— Sper că nu ţi-e frică de înălţimi, Vin, continuă el. Pentru un Născut-din-Ceaţă, e un dezavantaj serios.

— Nu… mi-e… frică… de… înălţimi, răspunse ea, printre dinţii încleştaţi. *Dar nu sunt nici obişnuită s-atârn în aer la treizeci de metri deasupra străzii ăsteia blestemate!*

Kelsier chicoti, dar Vin simţi o forţă smucind-o de centură şi trăgând-o prin văzduh în direcţia lui. O înşfăcă şi o trecu peste balustrada de piatră, apoi o lăsă jos, alături de el. O secundă mai târziu, lingoul se avântă în aer, zgâriind zidul, până când se răsuci, ajungând în mâna lui, care-l aştepta.

— Bună treabă, spuse el. Acum coborâm.

Azvârli lingoul peste umăr, trimiţându-l în ceaţa întunecată din cealaltă parte a zidului.

— Chiar mergem afară? întrebă Vin. În afara zidurilor oraşului? *Noaptea?*

Kelsier zâmbi, în stilul lui enervant. Se apropie de creneluri şi se cocoţă pe ele.

— Modificarea forţei cu care Împingi sau Tragi e dificilă, dar nu imposibilă. E mai bine să te laşi să cazi puţin, apoi să Împingi ca să-ţi încetineşti mişcarea. Pe urmă-ţi dai drumul şi mai cazi, şi te încetineşti iarăşi. Dacă prinzi ritmul corect, ajungi pe pământ cu bine.

— Kelsier, spuse ea, apropiindu-se de creneluri. Nu…

— Acum eşti pe creasta zidului oraşului, Vin, o întrerupse el, păşind în aer.

Rămase atârnat, planând şi păstrându-şi echilibrul cum îi explicase mai devreme.

— Nu poţi coborî decât în două feluri. Fie sari, fie încerci să-i explici patrulei ăleia de ce are nevoie o Născută-din-Ceaţă să folosească nişte scări.

Ea se răsuci, îngrijorată, şi văzu cum tresălta lumina unui felinar, apropiindu-se prin pâcla întunecată.

Se întoarse din nou spre Kelsier, dar el dispăruse. Înjură, aplecându-se peste margine şi uitându-se în jos, în ceaţă. Auzea străjerii, undeva, în spate, vorbind încet între ei cu glasuri scăzute în timp ce mergeau de-a lungul zidului.

Kelsier avea dreptate. Nu existau mai multe posibilităţi. Furioasă, se urcă pe creneluri. Nu se temea în mod special de înălţimi, dar cine ar fi putut sta cocoţat pe zid, privind în jos, către locul unde şi-ar fi putut găsi moartea, fără să simtă nicio teamă?

Sper că nu-mi stă Kelsier în drum, se gândi, uitându-se la linia albastră ca să fie sigură că se afla deasupra lingoului. Apoi păşi în gol.

Începu imediat să cadă ca un bolovan. Împinse instinctiv cu oţelul, dar se abătuse de la linia dreaptă; căzuse în lateralul lingoului, nu către el. Aşa că Împingerea o îndepărtă şi mai mult şi începu să se rostogolească în aer.

Intrând în panică, Împinse din nou – de data asta mai tare, incendiindu-şi oţelul. Efortul brusc o aruncă înapoi, în sus, făcând-o să tresalte în văzduh, de-a lungul crestei zidului. Străjerii în trecere se răsuciră surprinşi, dar feţele lor deveniră repede de nedesluşit când Vin reîncepu să cadă.

Cu mintea tulburată de groază, se Întinse din instinct şi Trase de lingou, încercând să se smucească în direcţia lui. Şi fireşte că obiectul se repezi supus către ea.

Sunt moartă.

Trupul îi zvâcni brusc în lateral, tras în sus de centură. Coborârea i se încetini, până când ajunse să plutească lin prin aer. Kelsier apăru din ceaţă, pe pământ, sub ea; zâmbea – fireşte.

O lăsă să cadă pe ultimii doi metri, o prinse şi o aşeză în picioare, pe terenul moale. Ea rămase o clipă locului, tremurând şi respirând scurt, tulburată.

— Ei, a fost amuzant, spuse el, vesel.

Vin nu răspunse.

Kelsier se aşeză pe un bolovan din apropiere, evident lăsându-i timp să-şi limpezească mintea. În cele din urmă, ea arse fludor, folosind senzaţia de soliditate ca să-şi liniştească nervii.

— Te-ai descurcat bine, spuse Kelsier.

— Am fost la un pas de moarte.

— Toată lumea păţeşte la fel prima oară, zise el. Fier-Tragerea şi Oţel-Împingerea sunt deprinderi primejdioase. Poţi să te străpungi cu o bucăţică de metal pe care ţi-o Tragi în trup sau poţi să sari şi să-ţi laşi ancora prea departe în urmă, sau poţi face o duzină de alte greşeli. Experienţa mea – puţină cum este – îmi spune că e mai bine să te afli în situaţii extreme cât mai la început, când te supraveghează cineva. Oricum, sper că ai înţeles de ce e important ca un Allomant să nu poarte metale asupra lui.

Ea încuviinţă cu un gest, apoi păstră tăcerea, ducându-şi mâna la ureche.

— Cercelul meu, spuse. Va trebui să nu-l mai port.

— Are o prindere în partea din spate? o întrebă Kelsier.

Vin clătină din cap.

— Nu e decât o bobiţă, iar acul din spatele ei se îndoaie în jos.

— Atunci nu-ţi poate face niciun rău. Metalele din corpul tău – chiar dacă ai în corp numai o parte din ele – nu pot fi nici Trase, nici Împinse. Altminteri un alt Allomant ţi le-ar putea smulge pe cele din stomac în timp ce le arzi.

E bine de ştiut, se gândi Vin.

— Din acelaşi motiv se pot plimba Inchizitorii atât de siguri pe ei cu o pereche de piroane de oţel ieşindu-le din ochi. Metalul le străpunge trupurile, aşa că un alt Allomant n-are nicio putere asupra lui. Păstrează-ţi cercelul – e mic, n-o să poţi face mare lucru cu el, dar o să-l poţi folosi ca armă în caz de pericol.

— Bine.

— Ei, eşti gata să mergem?

Ea se uită în sus, la zid, pregătindu-se să sară din nou, apoi dădu din cap.

— Nu ne întoarcem sus, spuse Kelsier. Haide.

Vin se încruntă când îl văzu pornind-o la drum prin ceaţă. *Aşadar are totuşi o destinaţie – sau a decis pur şi simplu să se mai plimbe puţin?* Era ciudat, dar indiferenţa lui plină de bunăvoinţă te împiedica într-o foarte mare măsură să-i ghiceşti intenţiile.

Se grăbi să ţină pasul cu el, nevrând să rămână singură în ceaţă. Pământul din jurul Luthadelului era golaş, cu excepţia tufişurilor şi a buruienilor. Ghimpi şi frunze uscate – pe care ultima cădere de cenuşă nu se sfiise să se depună – i se frecau de picioare în timpul mersului. Iar tufele scârţâiau încet sub atingerea lor, uşor umezite de apa lăsată de ceaţă.

Din când în când treceau pe lângă mormane de cenuşă scoasă din oraş. Însă cenuşa era cel mai adesea aruncată în fluviul Channerel, care trecea prin cetate. Apa o dizolva până la urmă – sau cel puţin aşa

îşi imagina Vin. Altminteri tot continentul ar fi fost îngropat de multă vreme.

Vin mergea ţinându-se aproape de Kelsier. Deşi mai călătorise şi înainte în afara oraşelor, făcuse întotdeauna parte dintr-un grup de barcagii – erau tot lucrători skaa şi duceau corăbii înguste şi barje în susul şi în josul numeroaselor canale din Ultimul Imperiu. Fusese o muncă grea – majoritatea nobililor nu foloseau cai, ci skaa pentru a trage corăbiile la edec –, dar avusese o anumită senzaţie de libertate ştiind că măcar călătorea, pe când cei mai mulţi skaa, chiar şi hoţii nu-şi părăseau niciodată plantaţia sau oraşul.

Mutarea necontenită dintr-un oraş într-altul fusese alegerea lui Reen; dorinţa lui de a nu rămâne blocat nicăieri era o obsesie. Găsea întotdeauna loc pentru ei pe corăbii cu echipaje din lumea fărădelegii şi nu rămânea niciodată într-un loc mai mult de un an. Se muta mereu, era întotdeauna în mişcare. Ca şi cum ar fi fugit de ceva.

Îşi continuară drumul. Noaptea, până şi dealurile sterpe şi câmpul plin de tufe aveau ceva ameninţător. Vin nu vorbea şi se străduia să nu facă, pe cât posibil, niciun zgomot. Auzise poveşti despre ceea ce rătăcea noaptea prin pustietăţi, iar ceaţa care învăluia totul – deşi acum, mulţumită cositorului, o străpungea cu vederea – îi crea impresia că era urmărită.

Senzaţia devenea tot mai neliniştitoare pe măsură ce înaintau. Curând, începu s-audă zgomote în beznă. Înăbuşite, firave – buruieni uscate pârâind, ecourile unor paşi târşiţi, purtate de ceaţă.

Eşti pur şi simplu nebună! îşi spuse, când un sunet pe jumătate imaginar o făcu să tresară. Însă în cele din urmă nu mai putu suporta.

— Kelsier! şopti, cu insistenţă – şi, pentru auzul ei îmbunătăţit, cuvântul răsună trădător de tare. Cred că acolo e ceva.

— Hmm? întrebă el.

Părea pierdut în gânduri.

— Cred că ne urmăreşte ceva!

— Oh! Da, ai dreptate. E o nălucă-de-ceaţă.

Vin încremeni locului. Însă el merse mai departe.

— Kelsier! strigă ea, făcându-l să se oprească. Vrei să spui că *sunt reale?*

— Bineînţeles. Cum crezi c-au apărut toate poveştile?

Vin îngheţă, cutremurată.

— Vrei s-o vezi? întrebă Kelsier.

— *Să mă uit la* o *nălucă-de-ceaţă?* se minună ea. Eşti…?

Tăcu.

Kelsier chicoti, venind lângă ea.

— Nălucile-de-ceaţă arată destul de neliniştitor, dar sunt relativ inofensive. Cele mai multe se hrănesc cu hoituri. Vino.

Kelsier se întoarse pe propriile lor urme, făcându-i semn să-l

însoţească. Vin se supuse şovăind – dar îmboldită de o curiozitate morbidă. El mergea cu paşi sprinteni, conducând-o către culmea unei coline, acoperită de mai puţine tufe decât restul locului. Se ghemui şi o invită cu un gest să-l imite.

— Auzul lor nu e foarte bun, îi spuse, în timp ce ea îngenunchea alături, pe pământul bolovănos, plin de cenuşă. Dar au un simţ al mirosului – sau mai degrabă al gustului – foarte ascuţit. Probabil că aceasta ne urmăreşte sperând c-o să aruncăm ceva bun de mâncare.

Vin cercetă întunericul.

— Nu pot s-o văd, spuse, încercând să descopere în ceaţă un soi de siluetă întunecată.

— Acolo, spuse Kelsier, arătându-i o movilă scundă.

Vin se încruntă, imaginându-şi o creatură ghemuită pe culme care o urmărea din priviri.

Pe urmă movila se mişcă.

Vin tresări uşor. Mormanul întunecat – probabil înalt de vreo trei metri şi lung de vreo două ori pe-atât – avea un mers straniu, legănat şi târşit, şi ea se aplecă în faţă, străduindu-se să-l vadă mai bine.

— Incendiază-ţi cositorul, o sfătui Kelsier.

Ea dădu din cap, chemând o cantitate suplimentară de energie Allomantică. Totul se lumină brusc, ceaţa care-i împiedica vederea părând să se rărească.

Ceea ce desluşi o făcu să se cutremure – fascinată, revoltată şi foarte tulburată. Creatura avea pielea fumurie, translucidă şi Vin îi putea desluşi oasele. Avea zeci şi zeci de membre, şi fiecare arăta de parcă ar fi venit de la un alt animal. Erau mâini omeneşti, picioare cu copite de vaci, labe de câini şi altele, pe care nu le recunoştea.

Membrele de tot soiul, nepotrivite între ele, îi îngăduiau creaturii să meargă – deşi era vorba mai degrabă de o târşâire. Se târa încet, ca un centiped stângaci. Însă multe dintre membrele sale nici măcar nu păreau de vreun folos – îi ieşeau din carne răsucite în poziţii nefireşti.

Trupul era bulbos şi alungit. Nu era chiar ca o pată lichidă, deşi… în forma sa se ghicea o logică stranie. Avea un schelet distinct şi – cercetând-o cu vederea ei ascuţită de cositor – Vin avu impresia că zărea, în jurul oaselor, tendoane translucide şi muşchi la fel de translucizi. Ca să se mişte, creatura contracta grupări bizare ale acestora din urmă, şi părea să aibă o duzină de coşuri ale pieptului, diferite între ele. Braţele şi picioarele îi atârnau de-a lungul corpului principal sub unghiuri care te umpleau de spaimă.

Şi capetele – Vin numără şase. În ciuda pielii translucide, recunoscu unul de cal, alături de unul de căprioară. Un altul se întoarse către ea, şi îi văzu ţeasta omenească. Era plasată deasupra unei coloane vertebrale lungi, ataşată de un soi de piept de animal, ataşat, la rândul său, de un amestec de oase bizare.

Vin fu cât pe ce să vomite.

— Ce…? Cum…?

— Nălucile-de-ceaţă au trupuri adaptabile, o lămuri Kelsier. Îşi pot schimba forma pielii, înconjurând un schelet, şi pot chiar să recreeze muşchi şi organe, dacă au un model pe care să-l imite.

— Vrei să spui că…?

El încuviinţă dând din cap.

— Când găsesc un leş, îl înfăşoară şi îi mistuie încet muşchii şi organele. Pe urmă folosesc ceea ce au mâncat drept tipar şi creează o dublură identică a creaturii moarte. Rearanjează un pic părţile care-o alcătuiesc, eliminând oasele pe care nu le doresc şi adăugând în schimb altele, pe care le vor în trupul lor – şi dau astfel naştere unui amestec precum acela pe care-l vezi.

Vin se uită la creatura care se târâia pe câmp, pe urmele ei. Sub burtă îi atârna o clapă pe piele vâscoasă, măturând pământul. *Ne savurează aromele,* se gândi Vin. *Urmăreşte mirosul trecerii noastre.* Lăsă arderea cositorului să revină la normal, şi năluca-de-ceaţă îşi recăpătă, în ochii ei, înfăţişarea unei movile întunecate. O siluetă care nu făcea altceva decât să-ntărească impresia de diformitate.

— Atunci sunt inteligente? întrebă ea. Dacă pot să împartă un… trup şi să pună părţile cum vor ele?

— Inteligente? Nu, nu şi cele atât de tinere ca asta. Mai degrabă instinctive decât inteligente.

Vin se cutremură din nou.

— Oamenii ştiu de creaturile astea? Adică mai ştiu şi altceva în afară de legende?

— Ce înţelegi prin „oameni”? o întrebă Kelsier. O mulţime de Allomanţi ştiu de existenţa lor şi nu mă îndoiesc că ştie şi Cultul. Cât despre oamenii de rând… ei, ăştia pur şi simplu nu ies noaptea. Cei mai mulţi skaa se tem de nălucile-de-ceaţă şi le blestemă, dar îşi petrec întreaga viaţă fără să vadă de fapt niciuna.

— Sunt norocoşi, murmură Vin. De ce nu face nimeni nimic în privinţa nălucilor?

Kelsier ridică din umeri.

— Nu sunt periculoase.

— Asta are un cap de om!

— Probabil c-a găsit un leş, zise Kelsier. N-am auzit niciodată de vreo nălucă-de-ceaţă care s-atace un om matur, sănătos. Probabil că de-asta le lasă toată lumea în pace. Şi fireşte că înalta nobilime şi-a inventat propriile moduri de folosire a acestor creaturi.

Vin îi adresă o privire întrebătoare, dar el nu mai spuse nimic, se ridică şi începu să coboare dealul. Ea se mai uită încă o dată la creatura nefirească, apoi se luă după Kelsier.

— M-ai adus aici ca să le văd? îl întrebă.

El chicoti.

— Nălucile-de-ceaţă au o înfăţişare stranie, dar nu merită să baţi atâta cale. Nu, mergem într-acolo.

Ea îi urmări mişcarea mâinii şi izbuti să desluşească o schimbare a peisajului din faţa lor.

— Drumul imperial? Am ocolit cetatea ca s-ajungem în partea din faţă.

Kelsier încuviinţă cu un gest al capului. După ce străbătură încă o scurtă porţiune de câmp – timp în care Vin se uită în urmă de nu mai puţin de trei ori, asigurându-se că năluca-de-ceaţă nu-i ajungea din urmă –, ieşiră dintre tufe, păşind pe pământul neted, bine bătătorit al drumului imperial. Kelsier se opri şi se uită în ambele direcţii. Vin se încruntă, întrebându-se ce făcea.

Pe urmă zări trăsura. Era oprită pe margine şi Vin văzu că alături aştepta un bărbat.

— Salutare, Sazed, spuse Kelsier, înaintând.

Celălalt se înclină.

— Stăpâne Kelsier, spuse, cu sunetul calm al vocii călătorindu-i până departe prin aerul nopţii. Avea o tonalitate înaltă şi un accent aproape melodios. Tocmai începusem să mă gândesc că te-ai hotărât să nu vii.

— Doar mă cunoşti, Saze, spuse Kelsier, bătându-l cu jovialitate pe umăr. Sunt esenţa punctualităţii. Se răsuci şi-şi flutură mâna către Vin. Această mică făptură neliniştită e Vin.

— Ah, da, zise Sazed, rostind cuvintele tărăgănat şi foarte clar.

Accentul lui avea ceva straniu. Vin se apropie prudentă, cercetându-l. Bărbatul avea faţa lungă, cu trăsături plate şi trupul zvelt. Era chiar mai înalt decât Kelsier – destul de înalt ca să pară oarecum anormal – şi avea braţe neobişnuit de lungi.

— Eşti terrisian, spuse ea.

Lobii urechilor lui fuseseră lungiţi, iar urechile îi erau împodobite cu cercei pe tot conturul. Purta veşmintele bogate, pline de culoare ale majordomilor din Terris – alcătuite din mai multe staturi brodate suprapuse, în formă de V, care alternau cele trei culori ale casei stăpânului.

— Da, copilă, răspunse el, cu o plecăciune. Ai cunoscut mulţi oameni din poporul meu?

— Niciunul, răspunse Vin. Dar ştiu că înalta nobilime vă preferă ca majordomi şi slujitori.

— Într-adevăr, copilă, încuviinţă el. Apoi se întoarse spre Kelsier. Ar trebui să plecăm, stăpâne Kelsier. E târziu şi mai avem încă o oră de mers până în Fellise.

Fellise, cugetă Vin. *Aşadar, mergem să-l vedem pe falsul lord Renoux.*

Sazed le deschise portiera trăsurii, apoi o închise în urma lor. Vin se

instală pe una dintre banchetele de pluş în timp ce-l auzea pe Sazed căţărându-se deasupra şi dând bice cailor.

Kelsier se aşeză în tăcere. Oblonul lăsat apăra fereastra trăsurii de ceaţă, iar felinarul mic, pe jumătate umbrit, atârna într-un colţ. Vin stătea chiar pe locul din faţa lui – cu picioarele strânse sub ea şi ascunse, ca şi braţele, sub mantia-de-ceaţă, bine strânsă în jurul ei.

Întotdeauna face asta, se gândi Kelsier. *Indiferent unde s-ar afla, încearcă să pară cât mai neînsemnată, să treacă neobservată în cea mai mare măsură posibilă. E atât de încordată.* Vin nu se aşeza, se ghemuia. Nu mergea, se furişa. Părea că-ncearcă să se-ascundă chiar şi când stătea într-un loc deschis.

Însă e curajoasă. În timpul propriului său antrenament, Kelsier nu fusese chiar atât de dornic să se-arunce de pe zidul cetăţii – bătrânul Gemmel se văzuse nevoit să-l împingă.

Vin îl urmărea cu ochii ei calmi, întunecaţi. Când observă că el o privea cu atenţie, se uită în altă parte, ghemuindu-se şi mai strâns sub mantie. Însă, surprinzător, începu să vorbească.

— Fratele tău, spuse, cu voce slabă, pe jumătate în şoaptă. Nu vă înţelegeţi foarte bine.

Kelsier ridică dintr-o sprânceană.

— Nu. Adevărul e că nu ne-am înţeles niciodată. E o ruşine. Ar trebui, dar, pur şi simplu… nu izbutim.

— E mai mare decât tine?

Kelsier dădu din cap.

— Te bătea des? întrebă Vin.

El se încruntă.

— Să mă bată? Nu, nu mă bătea niciodată.

— Atunci îl opreai? insistă ea. Poate că de-aia nu-i placi. Cum reuşeai să scapi? Fugeai sau erai mai puternic decât el?

— Vin, Marsh n-a *încercat* niciodată să mă bată. Ne certam, aşa e – dar n-am vrut niciodată cu adevărat să ne facem rău unul altuia…

Vin nu-l contrazise, dar Kelsier putea să vadă în ochii ei că nu-l credea.

Ce *viaţă…, se* gândi el, amuţind. În lumea fărădelegii erau atât de mulţi copii ca Vin. Şi cei mai mulţi mureau, bine-nţeles, înainte de a ajunge la vârsta ei. Kelsier se numărase printre cei norocoşi. Mama lui fusese metresa descurcăreaţă a unui nobil de obârşie înaltă, o femeie inteligentă, care reuşise să-i ascundă lordului ei faptul că era o skaa. Kelsier şi Marsh crescuseră fiind privilegiaţi – consideraţi copii nelegitimi, dar totuşi nobili – până când tatăl lor descoperise în cele din urmă adevărul.

— De ce m-ai învăţat toate lucrurile astea? întrebă Vin, întrerupându-i gândurile. Adică despre Allomanţie.

Kelsier îşi încreţi fruntea.

— Ţi-am făgăduit c-o s-o fac.

— Acum, când îţi cunosc secretele, ce mă-mpiedică să fug de la tine?

— Nimic, răspunse el.

Privirea ei bănuitoare îi spuse din nou că nu-l credea.

— Au mai rămas metale despre care nu mi-ai vorbit. La întâlnirea noastră din prima zi ai spus că sunt zece.

Kelsier dădu din cap, aplecându-se în faţă.

— Aşa e. Dar nu le-am lăsat deoparte pe ultimele două fiindcă am vrut să-ţi ascund ceva. Pur şi simplu… e greu să te-nveţi cu ele. O să-ţi vină mai uşor dacă exersezi mai întâi cu metalele de bază. Dar, dacă vrei să afli cum e cu ultimele două, pot să te-nvăţ imediat ce-ajungem la Fellise.

Ochii lui Vin se îngustară.

Kelsier şi-i rostogoli pe-ai săi.

— Nu-ncerc să te trag pe sfoară, Vin. Oamenii rămân în cetele mele pentru că aşa vor ei, iar eu izbândesc ce-mi pun în gând fiindcă ei se pot încrede unii într-alţii. Fără bănuieli, fără trădări.

— În afară de una singură, şopti Vin. Cea care te-a trimis la Puţuri.

Kelsier înlemni,

— Unde-ai auzit asta?

Ea ridică din umeri.

Kelsier oftă, frecându-şi fruntea cu o mână. De fapt, voia să facă altceva – să-şi scarpine cicatricele, pe cele care i se întindeau de-a lungul degetelor şi al mâinilor, răsucindu-şi braţele către umeri. Se stăpâni.

— Nu merită să vorbim despre asta, spuse.

— Dar a existat un trădător, insistă Vin.

— Nu ştim sigur. Vocea îi suna fără vlagă, chiar şi în propriile urechi. Oricum, cetele mele sunt întemeiate pe încredere. Adică nimeni nu e constrâns. Dacă vrei să pleci, ne-ntoarcem imediat la Luthadel. Îţi arăt ultimele două metale, apoi te poţi duce unde vrei.

— N-am destui bani ca să supravieţuiesc de una singură, spuse ea.

Kelsier îşi duse mâna sub mantie şi scoase o pungă cu monede, apoi o aruncă pe locul de lângă ea.

— Trei mii de lacre. Banii pe care i-am luat de la Camon.

Vin aruncă o privire neîncrezătoare către pungă.

— Ia-i, o îndemnă Kelsier. Tu eşti cea care i-a câştigat – din câte am reuşit să aflu, în spatele ultimelor izbânzi ale lui Camon s-a aflat Allomanţia ta şi tu ai fost cea care a riscat Împingând sentimentele unui obligator.

Vin nu se clinti.

Minunat, îşi spuse Kelsier, întinzându-se şi ciocănind sub bancheta

vizitiului. Trăsura se opri şi Sazed apăru în scurt timp la fereastră.

— Întoarce trăsura, te rog, îi ceru Kelsier. Du-ne înapoi, la Luthadel.

— Da, stăpâne Kelsier.

Peste câteva clipe, trăsura mergea din nou, de data asta în direcţia din care venise. Vin îl privea tăcută, dar părând ceva mai puţin sigură pe ea însăşi. Se uită la punga cu monede.

— Vorbesc serios, Vin, spuse Kelsier. Nu pot avea în ceată pe cineva care nu vrea să lucreze cu mine. Nu te las pe dinafară ca să te pedepsesc; doar fiindcă aşa trebuie să fie.

Ea nu răspunse. Faptul că îi îngăduia să plece era un risc – dar silind-o să rămână risca mai mult. Stătu neclintit, încercând să-i citească gândurile, s-o înţeleagă. Oare avea să-i trădeze Ultimului Imperiu dacă pleca? El unul credea că nu. Nu era rea din fire.

Dar îşi închipuia că toţi ceilalţi erau.

— Cred că planul tău e o nebunie, spuse ea, cu voce scăzută.

— Aşa cred jumătate din oamenii din ceată.

— Nu puteţi înfrânge Ultimul Imperiu.

— Nici nu e nevoie, zise Kelsier. Nu trebuie decât să-i facem rost lui Yeden de o armată şi să punem mâna pe palat.

— Lordul Legiuitor o să vă oprească, spuse ea. Nu-l puteţi înfrânge – e nemuritor.

— Avem al Unsprezecelea Metal. O să aflăm o cale să-l ucidem.

— Cultul e prea puternic. O să vă găsească oastea şi-o să v-o distrugă.

Kelsier se aplecă spre Vin şi o privi în ochi.

— Ai avut destulă încredere în mine ca să sari de pe zid, iar eu te-am prins. Va trebui să ai încredere şi de data asta.

Era limpede că ei nu-i plăcea prea mult cuvântul „încredere”. Îl măsură în lumina slabă a felinarului, păstrând tăcerea destul de mult ca să devină stânjenitoare.

În cele din urmă, înşfăcă punga cu monede şi se grăbi să şi-o ascundă sub mantie.

— O să rămân, spuse. Dar nu fiindcă am încredere în tine.

El înălţă dintr-o sprânceană.

— Atunci de ce?

Ea ridică din umeri şi, când vorbi, păru cu desăvârşire sinceră.

— Fiindcă vreau să văd ce se-ntâmplă.

Dacă avea o fortăreaţă în Luthadel, o Casă era recunoscută ca făcând parte din înalta nobilime. Însă, dac-o aveai, nu însemna că trebuia neapărat să şi locuieşti în ea. Multe familii îşi păstrau câte o reşedinţă şi în oraşele din jurul Luthadelului.

Mai puţin aglomerat, mai curat şi dând dovadă de mai puţină stricteţe în privinţa respectării legilor imperiale, Fellise era un oraş

bogat. Mai degrabă decât să adăpostească fortăreţe impozante, cu contraforturi, era plin de vile luxoase. Unele străzi erau chiar mărginite de copaci; printre aceştia se numărau mai ales plopi tremurători, cu scoarţa lor de culoarea albă a oaselor, reuşind cumva să reziste fără să fie decolorată de cenuşă.

Vin privea oraşul învăluit în ceaţă pe fereastră, felinarul din trăsură fiind stins la cererea ei. Arzând cositor, putea să studieze străzile sistematizate şi bine curăţate. Treceau printr-un cartier din Fellise pe care-l văzuse de foarte puţine ori; în ciuda opulenţei oraşului, mahalalele sale erau remarcabil de asemănătoare cu acelea din oricare alt oraş.

Kelsier se uita, încruntat, pe fereastra din partea lui.

— Nu-ţi place risipa, ghici Vin, cu vocea o şoaptă.

Sunetul avea să fie prins de auzul îmbunătăţit al lui Kelsier.

— Vezi bogăţiile acestui oraş şi te gândeşti la toţi acei skaa care-au muncit ca s-o creeze.

— Asta e doar o parte, răspunse Kelsier, abia şoptit. Mai e şi altceva. Dacă te gândeşti câţi bani se cheltuiesc pentru el, oraşul ar trebui să fie frumos.

Vin îl privi pieziş.

— Este.

Kelsier clătină din cap.

— Casele sunt tot pătate cu negru. Pământul e tot arid, fără viaţă. În copaci cresc tot frunze cafenii.

— Bineînţeles că sunt cafenii. Cum altfel ar trebui să fie?

— Verzi, răspunse el. Totul ar trebui să fie verde.

Verde? se gândi Vin. *Ce idee stranie!* Încercă să-şi închipuie copaci cu frunze verzi, dar imaginea părea prostească. Kelsier avea, cu siguranţă, ciudăţeniile lui – însă, după atât de mult timp petrecut în Puţurile din Hathsin, nimeni n-avea cum să nu rămână un pic cam bizar.

Kelsier se întoarse spre ea.

— Până nu uit, despre Allomanţie trebuie să mai ştii încă două lucruri.

Vin dădu din cap.

— În primul rând, la venirea zorilor, nu uita să arzi orice metal nefolosit pe care-l ai în tine. O parte dintre cele pe care le întrebuinţăm pot fi otrăvitoare dacă le digeri; e cel mai bine să nu dormi cu ele în stomac.

— Bine, zise ea.

— De asemenea, nu încerca niciodată să arzi un metal care nu se numără printre cele zece. Te-am prevenit că metalele şi aliajele impure te pot îmbolnăvi. Ei, dacă încerci să arzi un metal nesănătos din punctul de vedere al Allomanţiei, s-ar putea să-ţi găseşti moartea.

Ea dădu din nou din cap, cu un aer solemn. *E bine de ştiut,* se gândi.

— Ah, spuse Kelsier, reîntorcându-se către fereastră. Uite că am ajuns: conacul Renoux, cumpărat de curând. Poate c-ar trebui să-ţi scoţi mantia – oamenii de aici ne sunt loiali, dar merită întotdeauna să fii prudent.

Vin se declară întru totul de acord. Îşi scoase mantia şi îl lăsă pe Kelsier s-o îndese în raniţa lui. Pe urmă furişă o privire spre geamul trăsurii, uitându-se cu atenţie, prin ceaţă, la conacul de care se apropiau. În jurul proprietăţii se întindea un zid scund, de piatră, având o poartă de fier; doi paznici o deschiseră după ce îl recunoscură pe Sazed.

Drumul din interior era mărginit de plopi tremurători, iar Vin zări, pe culmea dealului din faţa lor, o casă mare, prin ferestrele căreia se revărsa o lumină fantomatică.

Sazed opri trăsura în faţa clădirii, îi dădu hăţurile unui servitor şi sări jos.

— Bine-ai venit la conacul Renoux, stăpână Vin, spuse, deschizând portiera şi vrând s-o ajute să coboare.

Ea se uită la mâna lui întinsă, dar nu se lăsă ajutată, preferând să se descurce singură. Terrisianul nu păru jignit de refuzul ei.

Scara vilei era luminată de un şir dublu de stâlpi cu felinare. În timp ce sărea Kelsier din trăsură, Vin văzu un grup de oameni adunându-se în capul treptelor de marmură albă. Kelsier începu să le urce cu paşi sprinteni; Vin îl urmă, observând ce curate erau. Ca să nu le păteze cenuşa, trebuiau frecate. Oare lucrătorii skaa ce se ocupau de întreţinerea clădirii ştiau că stăpânul lor era un impostor? Cum îi ajuta „mărinimosul" plan de răsturnare a Ultimului Imperiu, întocmit de Kelsier, pe oamenii de rând care curăţau treptele?

Slab şi bătrân, „lordul Renoux" purta un costum bogat şi o pereche de ochelari aristocratici. O mustaţă rară, căruntă, îi colora buza şi – în ciuda vârstei – nu se sprijinea în niciun baston. Îl salută pe Kelsier cu o înclinare respectuoasă a capului, dar îşi păstră aerul demn. Pe Vin o izbi imediat un fapt evident: *omul ăsta ştie ce face.*

Camon jucase cu abilitate rolul de nobil, dar înfumurarea lui i se păruse întotdeauna uşor imatură. Existau nobili de soiul lui Camon, însă cei mai impresionanţi îi semănau acelui lord Renoux: calmi, siguri pe ei. Bărbaţi a căror nobleţe stătea în primul rând în ţinuta lor, nu în talentul de a le vorbi cu dispreţ celor din jur. Vin se văzu nevoită să dea dovadă de stăpânire de sine ca să nu lase capul în jos când ochii impostorului căzură asupra ei – semăna prea mult cu un nobil, şi ea evita din reflex să atragă atenţia nobililor, fiindcă aşa fusese învăţată.

— Conacul arată mult mai bine, spuse Kelsier, strângând mâna lui Renoux.

— Da, sunt impresionat de mersul lucrărilor. Echipele mele care se ocupă de curăţenie sunt foarte pricepute – mai dă-ne puţin timp şi conacul o să capete o asemenea măreţie, că n-o să ezit să-l găzduiesc chiar şi pe Lordul Legiuitor.

Kelsier chicoti.

— Ar fi într-adevăr un festin bizar. Se retrase cu un pas şi arătă către Vin. Iat-o pe tânăra despre care ţi-am vorbit.

Renoux o măsură cu o privire cercetătoare şi ea îşi feri ochii. Nu-i plăcea când se uita cineva astfel la ea – o făcea să se-ntrebe cum avea de gând să-ncerce s-o folosească.

— Va trebui să vorbim mai târziu despre asta, Kelsier, spuse Renoux, arătând cu o înclinare a capului către uşa vilei. Ora e târzie, dar…

Kelsier intră în casă.

— Târziu? De ce, e abia miezul nopţii. Pune-ţi oamenii să pregătească pentru noi ceva de mâncare – şi eu şi lady Vin am sărit peste cină.

Să sară peste una dintre mesele zilei nu era o noutate pentru Vin. Însă lordul îşi flutură imediat mâna către nişte servitori, care se puseră imediat în mişcare. Renoux intră la rândul său, iar Vin îi călcă pe urme. Dar se opri în cadrul uşii, cu Sazed aşteptând răbdător în spatele ei.

Se opri şi Kelsier, întorcându-se când văzu că ea nu-l urma.

— Vin?

— E atât de… curat, spuse ea, neizbutind să se gândească la o altă descriere.

Când luase parte la jafuri, văzuse din când în când câte-o casă de nobil. Însă totul se petrecuse în timpul nopţii, în încăperi întunecate. Nu era pregătită pentru tabloul bine luminat din faţa ochilor ei.

Podeaua de marmură albă a vilei Renoux părea să strălucească, reflectând lumina izvorâtă din zeci de lămpi. Totul era… imaculat. Pereţii erau albi, cu excepţia locurilor ocupate de tradiţionalele picturi murale cu animale. Un candelabru splendid scânteia deasupra unei scări duble, iar restul decoraţiunilor din încăpere – sculpturi de cristal, vase cu mănunchiuri de ramuri de plop – luceau, fără nicio urmă de funingine, de murdărie sau de degete.

Kelsier chicoti.

— Ei bine, reacţia ei e o laudă a strădaniilor tale, îi spuse lordului Renoux.

Vin îşi îngădui să se lase condusă în interiorul clădirii. Grupul o luă la dreapta, intrând într-o odaie al cărei alb era uşor estompat de mobila maronie şi de draperiile de aceeaşi culoare.

Renoux se opri.

— Poate că, pentru un moment, doamnei i-ar face plăcere să se

răcorească puţin după drum, îi spuse lui Kelsier. Aş vrea să vorbesc cu tine despre ceva… de o natură mai delicată.

Kelsier ridică din umeri.

— Pentru mine e perfect, zise, urmându-şi gazda către o altă uşă. Saze, vrei să-i ţii companie lui Vin cât discut eu cu lordul Renoux?

— Fireşte, stăpâne Kelsier.

El zâmbi, cu ochii la Vin, care ştiu, cumva, că îl lăsa pe Sazed acolo ca s-o împiedice pe ea să tragă cu urechea.

Le aruncă bărbaţilor care se îndepărtau o privire supărată. *Ce spuneai despre încredere, Kelsier?* Însă era mult mai supărată pe ea însăşi, fiindcă se agita. De ce trebuia să se sinchisească fiindcă o excludea Kelsier? Fusese ignorată şi respinsă toată viaţa. Până atunci n-o deranjase când vreun alt şef de ceată n-o poftise la adunările în care se făceau planuri.

Se aşeză pe unul dintre scaunele maronii tari, tapisate, îngrămădindu-şi picioarele sub ea. Ştia ce se întâmplase. Kelsier îi arătase prea mult respect, o făcuse să se simtă prea importantă. Începuse să creadă că *merita* să asculte confidenţele lui tainice. Râsul lui Reen îi răsună în adâncurile minţii, desconsiderându-i gândurile, şi se aşeză, supărată deopotrivă pe sine însăşi şi pe Kelsier şi simţindu-se ruşinată, dar fără să ştie prea bine de ce.

Servitorii lui Renoux îi aduseră un platou cu fructe şi cu pâine. Plasară alături de scaunul ei o măsuţă şi îi aduseră chiar şi un pocal cristalin plin cu un lichid roşu, strălucitor. N-ar fi putut spune dacă era vin sau suc, şi nici n-avea de gând să afle. Însă ciuguli din mâncare – instinctele n-o lăsau să nesocotească o masă gratuită, chiar dacă era pregătită de mâini necunoscute.

Sazed se apropie şi se postă, în picioare, în dreapta şi în spatele scaunului ei. Rămase în aşteptare, ţeapăn, cu mâinile încleştate în faţă şi privind drept înainte. O postură ce se voia evident respectuoasă, însă poziţia lui dominatoare n-o ajuta nicidecum să-şi găsească buna dispoziţie.

Încercă să se concentreze asupra spaţiului din jurul ei, dar asta nu izbuti decât să-i aducă aminte cât de bogat era mobilierul. Se simţea stânjenită în mijlocul atâtor ornamente; i se părea că sărea în ochi, ca o pată neagră pe un covor curat. Nu mâncă pâinea, de teamă că ar fi putut să scape firimituri pe podea şi se îngrijoră la gândul că tălpile şi gambele ei – care se murdăriseră de cenuşă în timpul mersului pe câmp – ar fi putut mâzgăli mobila.

Toată curăţenia asta s-a făcut prin munca unor skaa, se gândi. *De ce-ar trebui să mă tem c-o s-o dau peste cap?* Oricum, îi venea greu să se simtă ofensată, fiindcă ştia că totul nu era decât o mască. „Lordul Renoux” trebuia să păstreze un anumit nivel al luxului. Altminteri ar fi trezit bănuieli.

În plus, mai era ceva care-o împiedica să ia risipa în nume de rău. Servitorii erau fericiţi. Munceau cu priceperea unor meseriaşi plătiţi, fără să lase impresia că vedeau în asta o corvoadă. Afară, pe culoar, se auzeau râsete. Nu erau ale unor skaa prost trataţi; dacă fuseseră sau nu incluşi în planurile lui Kelsier n-avea nicio importanţă.

Aşa că Vin îşi impuse să mănânce fructe, căscând din când în când. Noaptea se dovedea într-adevăr a fi una lungă. Servitorii o lăsară până la urmă singură, deşi Sazed continuă să stea, înalt, în spatele ei.

Nu pot să mănânc în stilul ăsta, îşi spuse în cele din urmă, nemulţumită.

— Nu s-ar putea să nu mai stai aşa, peste umărul meu?

El dădu din cap. Făcu doi paşi înainte, aşa că acum stătea mai degrabă lângă scaunul ei, decât în spate. Şi rămase în aceeaşi poziţie ţeapănă, dominând-o cu statura lui, ca şi până atunci.

Ea se încruntă, iritată, apoi observă zâmbetul de pe buzele bărbatului. Se uită în jos, la ea, cu ochii sticlindu-i de veselie din pricina propriei glume, apoi se aşeză pe scaunul de alături.

— Până acum n-am mai întâlnit niciun terrisian cu simţul umorului, spuse ea, sec.

Sazed înălţă dintr-o sprânceană.

— Eu, stăpână Vin, trăiam cu impresia că n-ai mai întâlnit absolut niciun terrisian.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Ei, n-am mai *auzit* de niciunul care să aibă simţul umorului.

— Eşti iscusită, stăpână, spuse Sazed.

Deşi stătea ţeapăn, poziţia lui avea ceva… destins. Ca şi cum s-ar fi simţit bine fiindcă stătea cuviincios în vreme ce alţii se tolăneau.

Aşa se aşteaptă din partea lor să fie. Servitorii perfecţi, cu desăvârşire credincioşi Ultimului Imperiu.

— Te supără ceva, stăpână Vin? o întrebă el, în timp ce-l studia.

Cât de mult ştie? Poate nici măcar nu-şi dă seama că lordul Renoux e un impostor.

— Mă întrebam doar cum… ai ajuns aici, răspunse ea într-un târziu.

— Adică în cel fel a ajuns un majordom terrisian să facă parte dintr-un grup de răzvrătiţi care vor să dărâme Ultimul Imperiu? preciză Sazed, cu vocea lui plăcută.

Vin roşi. După cum se părea, bărbatul din Terris ştia într-adevăr cum stăteau lucrurile.

— Întrebarea e provocatoare, stăpână, continuă el. Cu siguranţă, situaţia mea nu e una obişnuită. Aş putea spune că am ajuns aici din cauza credinţei.

— A credinţei?

— Da, întări el. Spune-mi ceva, stăpână. Care e credinţa ta?

Vin îşi încreţi fruntea.

— Ce soi de întrebare e asta?

— Una de soiul cel mai important, aşa cred.

Vin rămase o clipă neclintită, dar era clar că el aştepta un răspuns, aşa că, în final, ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Oamenii spun adesea asta, remarcă Sazed, dar eu găsesc că e rareori adevărat. Crezi în Ultimul Imperiu?

— Cred că e puternic, răspunse Vin.

— Nemuritor?

Ea ridică iarăşi din umeri.

— A fost până acum.

— Dar Lordul Legiuitor? Este Avatarul Înălţat al unui Zeu? Crezi că este, aşa cum ne învaţă Cultul, o Şuviţă din Infinit?

— Nu… nu m-am mai gândit niciodată la asta.

— Poate c-ar trebui, zise Sazed. Dacă, după o cercetare temeinică, o să descoperi că învăţăturile Cultului nu te mulţumesc, o să-ţi ofer cu plăcere o alternativă.

— Ce alternativă?

El zâmbi.

— Depinde. Credinţa adevărată este, cred eu, ca o mantie pe măsura ta. Îţi vine bine, îţi oferă căldură şi siguranţă. Însă una nepotrivită te poate sufoca.

Ea rămase tăcută, încruntându-se uşor, dar Sazed se mulţumi să zâmbească. În cele din urmă, atenţia ei se îndreptă din nou asupra mâncării. Şi, după o scurtă aşteptare, uşa laterală se deschise, iar Kelsier şi Renoux se întoarseră.

— Acum, spuse Renoux în timp ce se aşezau atât el, cât şi Kelsier, pentru care un grup de servitori aducea o altă farfurie, să vorbim despre această copilă. Spuneai că bărbatul la care te-ai gândit n-o să poată intra în rolul nepotului meu?

— Din nefericire, răspunse Kelsier, grăbindu-se să-şi dea gata mâncarea.

— Asta complică foarte mult lucrurile.

Kelsier ridică din umeri.

— O s-o facem pe Vin moştenitoarea ta.

Renoux clătină din cap.

— O fată de vârsta ei *ar putea* moşteni, dar eu aş trezi bănuieli alegând-o. Din linia de descendenţă Renoux fac parte o serie de veri, copii legitimi de parte bărbătească, şi oricare dintre ei ar fi o alegere mult mai potrivită. Ar fi fost destul de dificil să trecem un bărbat de vârstă mijlocie de curtenii care vor face din el obiectul unei examinări atente. Cât despre o fată tânără… nu, prea mulţi oameni i-ar lua trecutul la bani mărunţi. Liniile de descendenţă născocite de noi vor supravieţui cercetărilor, dar dacă ar trimite cineva mesageri care să-i

verifice posesiunile…

Kelsier se încruntă.

— În plus, adăugă Renoux, mai e şi o altă problemă. Dacă numesc drept moştenitoare o fată tânără, nemăritată, mâna ei devine cea mai dorită din Luthadel. O să-i vină greu să spioneze dac-o să i se dea atât de multă atenţie.

Gândul o făcu pe Vin să roşească. În timp ce vorbea bătrânul impostor, simţi, spre surprinderea ei, o strângere de inimă. *E singurul rol pe care mi l-a dat Kelsier în plan. Dacă nu-l pot juca, la ce sunt bună în ceată?*

— Atunci ce propui? întrebă Kelsier.

— Păi, nu-i *nevoie* să fie moştenitoarea mea, răspunse Renoux. Dacă ar fi, în schimb, o simplă fiică tânără a familiei, pe care-am adus-o cu mine la Luthadel? Poate că le-am promis părinţilor ei – nişte veri îndepărtaţi, dar îndrăgiţi – că le prezint fiica la curte? Toată lumea şi-ar închipui că ţelul meu ascuns e s-o mărit cu cineva din înalta nobilime, câştigând astfel pentru mine o altă legătură cu cei aflaţi la putere. Oricum, n-ar atrage prea multă atenţie – ar fi de rang neînsemnat, ca să nu mai spunem că, într-un fel, mai de la ţară.

— Ceea ce ar explica de ce nu e tot atât de rafinată ca alţi nobili de la curte, adăugă Kelsier. N-o lua drept ofensă, Vin.

Ea îşi ridică ochii de la bucata de pâine înfăşurată într-un şerveţel pe care voia să şi-o ascundă în buzunarul cămăşii.

— De ce-ar trebui să mă simt jignită?

Kelsier zâmbi.

— N-are importanţă.

Renoux dădu din cap pentru sine însuşi.

— Da, o să meargă mult mai bine. Toată lumea îşi imaginează că, în cele din urmă, Casa Renoux va intra în rândurile înaltei nobilimi, aşa că o vor accepta pe Vin printre ei din curtoazie. Însă ea însăşi va fi suficient de neînsemnată, cei mai mulţi nu-i vor da atenţie. E situaţia ideală pentru ceea ce vrem să facă.

— Îmi place, încuviinţă Kelsier. Sunt puţini cei care se aşteaptă ca un om de vârsta ta, preocupat de negoţ, să vină la baluri şi la petreceri, dar trimiterea unei tinere femei de lume în locul unui refuz va fi în avantajul reputaţiei tale.

— Într-adevăr, zise Renoux. Însă ea va avea nevoie de o oarecare cizelare – şi nu doar în privinţa înfăţişării.

Vin se foi uşor sub privirile lor cercetătoare. Se părea că rolul ei din plan continua să existe – şi înţelese brusc ce însemna asta. Prezenţa lui Renoux o făcea să se simtă stânjenită – şi el *nu* era un nobil *adevărat*. Cum avea să se poarte într-o încăpere plină cu nobili autentici?

— Mă tem că va trebui să ţi-l iau o vreme pe Sazed cu împrumut, spuse Kelsier.

— E în ordine, răspunse Renoux. De fapt, nu e majordomul meu, ci al tău.

— Cred că, în realitate, nu mai e majordomul *nimănui,* eh, Saze?

Acesta îşi lăsă capul într-o parte.

— Stăpâne Kelsier, un terrisian fără stăpân e ca un soldat fără arme. M-am simţit bine slujindu-l pe lordul Renoux, în aceeaşi măsură în care sunt sigur că mă voi bucura de întoarcerea în slujba ta.

— Oh, dar nu te vei întoarce în slujba mea, zise Kelsier.

Sazed ridică dintr-o sprânceană.

Kelsier arătă către Vin.

— Renoux are dreptate, Saze. Vin are nevoie de nişte lecţii şi ştiu o grămadă de nobili de obârşie înaltă mai puţin rafinaţi decât tine. Crezi c-o poţi ajuta să se pregătească?

— Sunt sigur că-i pot oferi tinerei stăpâne un oarecare ajutor, răspunse terrisianul.

— Bun, spuse Kelsier, strecurându-şi o ultimă prăjitură printre buze înainte de a se ridica. Mă bucur că s-a aranjat, fiindcă-ncep să simt oboseala – iar sărmana Vin arată ca şi cum ar fi gata s-adoarmă cu capul pe farfuria cu fructe.

— Mă simt foarte bine, se grăbi Vin să spună, afirmaţia fiindu-i uşor ştirbită de un căscat înăbuşit.

— Sazed, spuse Renoux, vrei să-i conduci în camerele de oaspeţi potrivite?

— Bineînţeles, stăpâne Renoux, răspunse terrisianul, ridicându-se de pe scaunul lui cu o mişcare lină.

Vin şi Kelsier ieşiră din încăpere, călăuziţi de bărbatul înalt, în timp ce un grup de servitori aduna resturile rămase pe masă. *Am lăsat mâncare în urmă,* remarcă Vin, simţindu-se cam somnoroasă. Nu ştia ce să creadă despre o asemenea întâmplare.

Când ajunseră în capul scărilor şi intrară pe un coridor lateral, Kelsier veni alături de ea.

— Îmi pare rău că te-am lăsat deoparte mai devreme, Vin.

Ea ridică din umeri.

— N-am niciun motiv să-ţi cunosc toate planurile.

— Prostii, spuse el. Ca urmare a hotărârii tale din seara asta, faci parte din ceată în aceeaşi măsură ca oricine altcineva, însă ceea ce mi-a spus Renoux între patru ochi era de natură personală. E un actor minunat, dar se simte foarte stânjenit în prezenţa oamenilor care ştiu cum a luat locul lordului Renoux. Îţi dau cuvântul meu că nimic din ceea ce am vorbit n-are legătură cu rolul tău în îndeplinirea planului.

Vin nu se opri din mers.

— Te… cred.

— Bun, zâmbi Kelsier. Saze, eu ştiu drumul către odăile de oaspeţi pentru bărbaţi – la urma urmelor, sunt cel care-a cumpărat casa asta.

De aici mă descurc singur.

— Bine, stăpâne Kelsier, spuse Sazed, înclinând din cap cu respect.

Kelsier îi zâmbi lui Vin, apoi se îndepărtă pe coridor, cu obişnuitul său mers vioi.

Ea îl privi plecând, apoi îl urmă pe Sazed pe un alt culoar lateral, gândindu-se la tot ce învăţase despre Allomanţie, la discuţia ei cu Kelsier din trăsură şi, în sfârşit, la cuvântul pe care şi-l dăduse el cu câteva clipe înainte. Cele trei mii de lacre – o avere în monede – erau o greutate ciudată, atârnată de centura ei.

În cele din urmă, Sazed îi deschise o uşă şi intră ca s-aprindă lămpile.

— Aşternuturile sunt curate, iar mâine-dimineaţă o să trimit cameristele să-ţi pregătească o baie.

Se răsuci şi îi întinse lumânarea lui.

— Mai ai nevoie şi de altceva?

Ea clătină din cap. Sazed zâmbi, îi spuse noapte bună şi ieşi înapoi, pe coridor. Vin rămase o clipă tăcută, studiind încăperea. Pe urmă se întoarse cu spatele spre interior şi se mai uită o dată în direcţia în care dispăruse Kelsier.

— Sazed? spuse, aruncând o privire pe coridor.

Majordomul se opri şi se întoarse.

— Da, stăpână Vin?

— Kelsier, spuse ea, cu voce scăzută. E un om bun, nu-i aşa?

Sazed zâmbi.

— Un om foarte bun, stăpână. Unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut.

Ea dădu uşor din cap.

— Un om bun…, repetă, încet. Nu cred c-am mai cunoscut până acum vreunul din ăsta.

Sazed surâse, îşi înclină respectuos fruntea şi se întoarse să plece. Vin lăsă uşa să se închidă.

PARTEA A DOUA
Răzvrătiţi sub un cer de cenuşă

În final, mă tem că aroganţa mea ne va distruge pe toţi

CAPITOLUL 9

Vin Împinse în monedă şi se azvârli în sus, în ceaţă. Zbură îndepărtându-se de pământ şi de piatră, planând printre curenţii întunecaţi din văzduh, cu mantia fluturându-i în vânt.

Asta e libertatea, se gândi, trăgând adânc în piept aerul rece şi umed. Închise ochii şi simţi trecerea vântului. *Asta e ceea ce mi-a lipsit întotdeauna, deşi n-am ştiut niciodată.*

Deschise ochii şi începu să coboare. Aşteptă până în ultima clipă, apoi aruncă o monedă. Aceasta lovi pietrele pavajului, şi Vin Împinse uşor în ea, încetinindu-şi coborârea. Arse fludor într-o străfulgerare şi lovi pământul din fugă, repezindu-se pe străzile întunecate din Fellise. Aerul toamnei târzii era rece, dar în Stăpânirea Centrală iernile erau de obicei blânde. Trecuseră câţiva ani fără nici măcar un singur fulg de zăpadă.

Aruncă o monedă în urmă, apoi o folosi ca să se Împingă uşor în sus şi în dreapta. Ateriză pe un zid scund de piatră, trecând aproape fără întrerupere de la mersul cu paşi mari la alergare când o porni sprintenă de-a lungul crestei. Arderea fludorului nu-i întări doar muşchii – îi spori toate puterile fizice ale corpului. Mistuindu-l lent, căpăta un simţ al echilibrului pe care l-ar fi invidiat orice hoţ.

Zidul cotea spre nord, iar Vin se opri la colţ. Se ghemui, cu tălpile goale şi cu degetele sensibile lipite de piatra rece. Având cuprul aprins ca să-şi ascundă Allomanţia, îşi incendie cositorul, pentru a-şi ascuţi simţurile.

Neclintire. Plopii tremurători erau şiruri lipsite de substanţă în întuneric, ca nişte skaa vlăguiţi, aliniaţi în timpul lucrului. În oraş erau mai puţine puncte luminoase decât în Luthadel. Multe case erau reşedinţe temporare, cu stăpânii plecaţi să viziteze alte regiuni din Ultimul Imperiu.

În faţă îi apărură brusc linii albastre – atingându-i pieptul cu câte un capăt şi cu celălalt pierdut în ceaţă. Vin sări imediat în lateral, ferindu-se de două monede care trecură pe lângă ea prin aerul nopţii, lăsând urme în ceaţă. Îşi incendie fludorul şi sări pe strada pavată cu bolovani de lângă zid. Auzul ei ascuţit de cositor prinse un scârţâit: pe

urmă o formă întunecată ţâşni către cer, cu câteva linii albastre ducând către punga sa cu monede.

Vin aruncă un ban şi se azvârli şi ea în aer, pe urmele adversarului. Planară o vreme, zburând peste domeniul unui nobil care nu bănuia nimic. Potrivnicul îşi schimbă brusc direcţia în văzduh, zvâcnind către clădirea reşedinţei. Vin îl urmă, abandonând moneda de sub ea şi arzând în schimb fier ca să Tragă de încuietoarea uneia dintre ferestrele vilei.

Adversarul ei ajunse primul, iar când se lovi de lateralul clădirii, ea auzi o bufnitură surdă. O secundă mai târziu, el părăsi locul.

O lumină se aprinse şi un cap ieşi pe o fereastră, arătându-şi figura nedumerită, în timp ce Vin se răsucea în aer, pentru a ateriza izbind peretele casei cu tălpile. Se desprinse imediat de suprafaţa verticală făcându-şi vânt cu picioarele, înclinându-şi uşor trupul şi Împingând în încuietoarea aceleiaşi ferestre. Sticla pocni, iar ea se avântă în noapte înainte de a o relua gravitaţia în stăpânire.

Zbură prin ceaţă, încordându-şi privirea ca să nu-l piardă din vedere pe cel urmărit. Acesta azvârli două monede înapoi, către ea, dar Vin le respinse cu un gând dispreţuitor. O linie albastră, ceţoasă, coborî – cădea o monedă – şi adversarul se abătu din nou în lateral.

Ea îşi aruncă propria monedă şi Împinse. Însă banul rotund zvâcni brusc, sărind pe pământ – ca urmare a unei Împingeri a adversarului. Schimbarea neaşteptată modifică traiectoria lui Vin, aruncând-o într-o direcţie piezişă. Ea înjură şi azvârli în lateral o altă monedă, în care se împinse ca să revină pe traseul ales. Dar între timp îşi pierduse prada.

Bine… îşi spuse, atingând pământul în interiorul zidului şi la mică distanţă de acesta. Îşi răsturnă câteva monede în palmă, apoi azvârli punga aproape plină în aer, Împingând-o cu putere în direcţia în care dispăruse adversarul urmărit. Punga dispăru în ceaţă, lăsând în urmă o dâră Allomantică de un albastru palid.

Din tufele din faţă ţâşni brusc o ploaie de monede, îndreptându-se direct spre punga ei. Vin zâmbi. Adversarul crezuse că punga zburătoare era ea însăşi. El era prea departe ca să-i vadă monedele din palmă, şi aceeaşi depărtare o împiedicase pe ea să le vadă pe cele aflate asupra lui.

O siluetă întunecată ţâşni din tufe, sărind pe zidul de piatră. Sub privirile lui Vin, care aştepta în tăcere, începu să alerge şi se lăsă apoi să alunece în partea opusă.

Vin se avântă la rândul ei în aer, drept în sus, apoi îşi azvârli mâna de monede către silueta care trecea pe dedesubt. Adversarul Împinse imediat, respingând monedele – dar nu erau decât o diversiune. Vin ateriză pe pământ, în faţa lui, cu două pumnale identice, de sticlă, ieşindu-i brusc din teci. Fandă, despicând aerul, dar duşmanul ei sări înapoi.

Ceva nu e în ordine. Vin se lăsă în jos şi se aruncă într-o parte când o mână de monede scânteietoare – monedele ei, cele pe care le împinsese adversarul, îndepărtându-le – recăzură din cer în palma acestuia. El se întoarse şi le azvârli spre ea.

Vin scăpă pumnalele cu un scâncet abia auzit, aruncându-şi braţele în faţă şi Împingând monedele. Şi fu aruncată imediat pe spate când Împingerea ei o întâlni pe a adversarului.

Una dintre monede se legănă în aer, rămânând suspendată exact la mijlocul distanţei dintre ei. Celelalte dispărură în ceaţă, Împinse în lături de forţele opuse.

Zburând prin aer, Vin îşi incendie oţelul şi-l auzi pe celălalt mormăind în timp ce era Împins înapoi. El se opri lovindu-se de zid. Ea se izbi de un copac, dar îşi incendie fludorul şi izbuti să nu ia în seamă durerea. Întrebuinţă trunchiul drept sprijin, continuând să împingă.

Moneda vibră în văzduh, prinsă între forţele amplificate ale celor doi Allomanţi. Apăsarea se înteţi. Vin strânse din dinţi, simţind cum se îndoia micul plop tremurător în spatele ei.

Adversarul Împingea cu o forţă necruţătoare.

N-o… să… fiu… înfrântă! se gândi ea, incendiindu-şi atât oţelul, cât şi fludorul şi mârâind încet în vreme ce-şi dezlănţuia toată puterea asupra monedei.

Urmă o clipă de linişte. Apoi Vin dădu înapoi împleticindu-se, iar copacul se frânse cu un pocnet ce răsună în aerul nopţii.

Vin atinse pământul făcând o tumbă, cu aşchii de lemn împrăştiate în jurul ei. Nici măcar cositorul şi fludorul nu reuşiră să-i păstreze mintea limpede în timp ce se rostogolea pe bolovanii pavajului, pentru a se opri în cele din urmă, năucită. O siluetă întunecată se apropie, cu panglicile mantiei-de-ceaţă tălăzuindu-i în jur. Vin se ridică în picioare clătinându-se şi vru să-şi înhaţe pumnalele, uitând că îi căzuseră.

Kelsier îşi lăsă gluga în jos şi i le întinse. Unul se spărsese.

— Ştiu că gestul e instinctiv, Vin, dar nu e nevoie să-ţi întinzi braţele în faţă când Împingi – şi nici să laşi să-ţi cadă ce ai în mâini.

Ea se strâmbă în întuneric, frecându-şi umărul, şi dădu din cap când primi pumnalele.

— Bună treabă cu punga, spuse Kelsier. O clipă m-ai păcălit.

— Nu mi-a ajutat la mare lucru, bombăni ea.

— Nu faci asta decât de câteva luni, Vin, spuse el, vesel. Luând totul în considerare, progresele tale sunt fantastice. Te-aş sfătui totuşi să te fereşti de Împingerea directă în oameni care cântăresc mai mult decât tine. Se întrerupse, măsurând din priviri silueta ei scundă şi subţire. Ceea ce-nseamnă probabil să te fereşti aproape de oricine.

Ea oftă, întinzându-se uşor. Se alesese cu alte vânătăi. Măcar nu vor fi la vedere. Acum, când cele cu care-i umpluse Camon faţa

dispăruseră, Sazed o prevenise să aibă mare grijă. Machiajul nu putea acoperi totul, iar ea trebuia să arate ca o tânără nobilă „cuviincioasă” dacă voia să se strecoare printre curteni.

— Uite, spuse Kelsier, întinzându-i ceva. O amintire.

Vin luă obiectul – moneda în care împinseseră amândoi.

Apăsarea o turtise.

— Ne vedem la vilă, spuse el.

Vin încuviinţă cu o înclinare a capului şi Kelsier dispăru în ceaţă. Are *dreptate,* cugetă ea. *Sunt mai scundă, cântăresc mai puţin şi mă pot întinde până la distanţe mai mici decât oricine altcineva cu care e posibil să mă lupt. Dacă atac direct, pierd.*

Alternativa fusese oricum întotdeauna metoda ei preferată – să se împotrivească fără vâlvă, să rămână în umbră. Trebuia să-nveţe cum să-ntrebuinţeze Allomanţia în acelaşi mod. Kelsier repeta întruna că devenea uimitor de repede o Allomantă dibace. Părea să creadă că asta se datora priceperii lui de profesor, dar Vin simţea că la mijloc era altceva. Ceaţa… şi colindatul străzilor noaptea… totul i se părea *bun* pentru ea. Ştia că putea ajunge să stăpânească Allomanţia la timp pentru a-l ajuta pe Kelsier în lupta cu alţi Născuţi-din-Ceaţă.

Cealaltă parte a planului o îngrijora.

Oftând, Vin sări peste zid în căutarea pungii ei cu monede. În vilă – nu era a lui Renoux, ci a unui alt nobil – luminile erau aprinse şi toată lumea se agita. Însă nimeni nu se aventura adânc în noapte. Slugile skaa se temeau de nălucile-de-ceaţă; nobilii ghiciseră probabil că liniştea fusese tulburată de nişte Născuţi-din-Ceaţă. Şi, aidoma nălucilor, nici aceştia nu reprezentau ceva pe care un om cu mintea întreagă să-şi dorească să-l înfrunte.

Cu ajutorul liniilor-de-oţel, Vin îşi găsi în cele din urmă punga pe ramurile de sus ale unui copac. O Trase uşor, aducându-şi-o în mână, apoi se întoarse pe stradă. În locul ei, Kelsier nu s-ar mai fi întors probabil după pungă – cei vreo douăzeci de creiţari pe care-i conţinea nu meritau timpul pierdut. Însă Vin cerşise, furase sau răbdase de foame în cea mai mare parte a vieţii ei. Pur şi simplu, nu-şi putea impune să irosească vreodată ceva. Până şi monedele aruncate când sărea îi trezeau păreri de rău.

Aşa că le întrebuinţă cu zgârcenie pe drumul de întoarcere către locuinţa lui Renoux, preferând în schimb pentru Împingeri şi Trageri clădirile şi bucăţelele de metal aruncate. Mersul unui Născut-din-Ceaţă, pe jumătate sărind şi pe jumătate alergând, i se părea acum firesc şi nu era nevoită să gândească prea mult la propriile mişcări.

Cum avea să se descurce, încercând să se dea drept femeie nobilă? Nu-şi putea ascunde neliniştea, nici măcar faţă de ea însăşi. Camon fusese bun, izbutise să imite purtările unui nobil fiindcă fusese plin de sine, un atribut de care Vin se ştia lipsită. Izbânzile care-i încununau

pregătirea de Allomantă nu dovedeau altceva decât că locul ei era în cotloane şi în umbră, nu la balurile de la curte, în rochii frumoase.

Însă Kelsier refuza s-o lase să bată în retragere. Vin ateriză, ghemuită, chiar lângă peretele vilei Renoux, gâfâind uşor de oboseală. Privi luminile cu un vag sentiment de nelinişte.

Trebuie să-nveţi s-o faci, Vin, îi tot spunea Kelsier. *Eşti o Allomantă talentată, dar Oţel-Împingerile şi Fier-Tragerile nu sunt de-ajuns ca să te descurci printre nobili. Până când n-o să fii în stare să te mişti în lumea lor cu aceeaşi uşurinţă cu care te mişti în ceaţă, o să fii în dezavantaj.*

Lăsând să-i scape un oftat abia auzit, Vin se ridică din locul unde se ghemuise, îşi scoase mantia-de-ceaţă şi-o îndesă într-un loc de unde-o putea recupera mai târziu. Apoi urcă treptele de la intrare şi pătrunse în clădire. Când întrebă unde se afla Sazed, un servitor o sfătui să-l caute în bucătărie, aşa că se îndreptă către o parte izolată şi ascunsă a casei, unde locuiau slugile.

Până şi acolo domnea o curăţenie imaculată. Vin începea să înţeleagă de ce era atât de convingător impostorul Renoux: respingea orice imperfecţiune. Dacă se păstra în limitele rolului măcar pe jumătate din măsura în care-şi păstra curăţenia casei, atunci Vin se îndoia că avea să-i descopere cineva vreodată înşelăciunea.

Dar, cugetă ea, *trebuie să existe totuşi un punct slab. La întâlnirea de acum două luni, Kelsier a spus că Renoux n-ar putea face faţă cercetării atente a unui Inchizitor. Oare Inchizitorul ar putea să simtă ceva în privinţa sentimentelor lui, ceva care să-l dea de gol?*

Era un amănunt, dar ea nu-l uitase. În ciuda vorbelor despre sinceritate şi încredere, Kelsier continua să aibă secretele lui. Toată lumea avea secrete.

Sazed se afla într-adevăr în bucătărie. Stătea în picioare, alături de o slujnică de vârstă mijlocie. Femeia era înaltă pentru o skaa – deşi, pe lângă Sazed, părea măruntă. Vin o recunoscu, se număra printre slugile casei; o chema Cosahn. Vin se străduise să memoreze numele tuturor servitorilor din vilă, fie şi numai ca să nu scape pe nimeni din ochi.

Când intră, Sazed îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ah, stăpână Vin. Te-ai întors exact la timp. Arătă către însoţitoarea lui. Ea e Cosahn.

Femeia se uită la Vin cu aerul cuiva care ştie ce face. Ea îşi dori cu nostalgie să se întoarcă în ceaţă, unde n-o putea privi nimeni astfel.

— Cred că e destul de lung, zise Sazed.

— Probabil, răspunse Cosahn. Dar nu pot face minuni, stăpâne vaht.

Sazed dădu din cap. După toate aparenţele, „vaht” era cel mai potrivit titlu pentru un majordom terrisian. Nefiind nici tocmai ce se înţelegea prin skaa, dar cu siguranţă nici nobili, terrisienii ocupau un loc aparte în societatea imperială.

Vin îi scrută pe amândoi, bănuitoare.

— Vorbim despre părul tău, stăpână, spuse calm Sazed. Cosahn o să te tundă.

— Oh, zise Vin, ridicându-şi mâna către cap.

Începea să aibă părul ceva cam lung pentru gustul ei – deşi, cumva, se îndoia că Sazed avea s-o lase să şi-l tundă băieţeşte.

Cosahn îi arătă un scaun, şi ea se aşeză fără tragere de inimă. O speria gândul că trebuia să stea acolo, docilă, în timp ce altcineva îi umbla cu o foarfecă atât de aproape de cap, dar n-avea cum să se fofileze.

După câteva momente în care-şi trecu mâinile prin părul ei, lăsând să-i scape de mai multe ori câte un „ţţ, ţţ, ţţ” abia auzit, Cosahn începu să taie.

— Un păr atât de frumos, spuse, aproape pentru ea însăşi, des, de un negru aşa de profund. E o ruşine că i s-a purtat atât de puţin de grijă, stăpâne vaht. Multe femei de la curte ar face moarte de om pentru un păr ca ăsta – are exact atâta volum cât trebuie ca să cadă bogat pe umeri, dar e destul de drept ca să-l aranjezi cu uşurinţă.

Sazed zâmbi.

— Vom avea grijă să fie mai bine îngrijit pe viitor, spuse el.

Cosahn îşi continuă munca, dând aprobator din cap pentru sine însăşi. În cele din urmă, Sazed se aşeză pe un scaun, la câţiva paşi în faţa lui Vin.

— Kelsier nu s-a-ntors încă, nu? întrebă ea.

El clătină din cap, şi Vin oftă. Kelsier era de părere că ea încă nu exersase suficient de mult ca să-l însoţească în incursiunile lui nocturne, în care pleca, de multe ori imediat, după ce terminau antrenamentul ei. În ultimele două luni, Kelsier îşi făcuse apariţia într-o duzină de case nobile, atât din Luthadel, cât şi din Fellise. Se deghiza în mai multe feluri şi pătrundea din motive aparent diferite, străduindu-se să semene confuzia printre Marile Case.

— Ce e? întrebă Vin, cu ochii la Sazed, care o privea într-un fel ciudat.

Terrisianul dădu uşor din cap, plin de respect.

— Mă întrebam dacă ai vrea s-asculţi o nouă propunere.

Vin oftă, dându-şi ochii peste cap.

— Bine.

Oricum nu pot face altceva decât să stau aici.

— Cred că am găsit religia ideală pentru tine, spuse el, cu figura de obicei stoică dezvăluind un strop de înflăcărare. Se numeşte „trelagism”, vine de la zeul Trei. Era venerat de un grup de oameni cărora li se spunea nelazani şi care trăiau departe, în nord. În ţinutul lor, zilele şi nopţile aveau lungimi ciudate. Pe durata anumitor luni ale anului, era întuneric în cea mai mare parte a zilei. Însă la vreme

de vară, nu era întuneric decât foarte puţine ore de-a rândul.

Nelazanii credeau că în întuneric era frumuseţe şi că lumina zilei era mai degrabă profană. Vedeau stelele ca pe cei o mie de ochi ai lui Trell, care veghea asupra lor. Soarele era singurul ochi invidios al lui Nalt, fratele lui Trell. Fiindcă nu avea decât ochiul acela, Nalt îl făcea să lumineze puternic, ca să-l întreacă în strălucire pe fratele său. Însă asta nu-i impresiona pe nelazani, preferau să-l venereze pe tăcutul Trell, care nu-şi întrerupea veghea asupra lor nici măcar atunci când Nalt ascundea cerul.

Sazed tăcu. Vin nu ştia ce să răspundă, aşa că nu spuse nimic.

— E o religie într-adevăr bună, stăpână Vin, zise Sazed. Foarte blândă, şi totuşi foarte puternică. Nelazanii nu erau un popor avansat, dar erau foarte hotărâţi. Au făcut o hartă a întregului cer, numărând şi plasând la locurile lor toate stelele importante. Obiceiurile lor ţi se potrivesc – mai ales preferinţa pentru noapte. Pot să-ţi spun mai multe despre ei dacă doreşti.

Vin clătină din cap.

— Ajunge atât, Sazed.

— Atunci înseamnă că nu e pe placul tău? întrebă el, încruntându-se uşor. Ah, bine. Trebuie să mă mai gândesc. Îţi mulţumesc, stăpână Vin – ai foarte multă răbdare cu mine.

— Să te mai gândeşti? se miră Vin. Saze, asta e a cincea religie la care-ai încercat să mă converteşti. Cât de multe pot să mai fie?

— Cinci sute şaizeci şi două, răspunse el. Sau, cel puţin, atâtea cunosc eu. Sunt, probabil şi din nefericire, şi unele care-au trecut prin această lume fără să lase urme, pentru a fi culese de poporul meu.

Vin păstră o clipă de tăcere.

— Şi tu ai învăţat pe de rost tot ce ţine de religiile astea?

— În măsura în care e posibil, răspunse el. Rugăciunile lor, credinţele, mitologiile. Multe sunt foarte asemănătoare – derivă unele din altele, sau sunt diverse secte.

— Chiar şi aşa, cum le poţi ţine minte pe toate?

— Am… metodele mele, răspunse el.

— Dar ce rost are?

Sazed se încruntă.

— Cred că răspunsul ar trebui să fie evident. Oamenii sunt valoroşi, stăpână Vin, şi tot aşa – în consecinţă – sunt şi credinţele lor. După Înălţarea de acum o mie de ani au dispărut atât de multe! Cultul de Fier interzice venerarea oricărui alt zeu în afară de Lordul Legiuitor, iar Inchizitorii au distrus cu sârguinţă sute de religii. Dacă nu şi le reaminteşte *nimeni,* vor dispărea pur şi simplu.

— Adică, spuse Vin, nevenindu-i să creadă, vrei să mă faci să adopt nişte religii care sunt moarte de o mie de ani?

El dădu aprobator din cap.

Oare toată lumea care are cât de cât o legătură cu Kelsier e nebună?

— Ultimul Imperiu n-o să dureze o eternitate, spuse el, cu voce scăzută. Nu ştiu dacă stăpânul Kelsier va fi sau nu acela care-i va aduce sfârşitul, dar acest sfârşit *va veni*. Iar când o să vină – când Cultul de Oţel n-o să mai domine – oamenii vor dori să se întoarcă la credinţele străbunilor lor. În ziua aceea se vor uita către Păstrători, iar noi îi vom reda omenirii adevărurile uitate.

— Păstrători? întrebă Vin, în timp ce Cosahn o ocolea şi începea să-i tundă bretonul. Mai sunt şi alţii ca tine?

— Nu prea mulţi, răspunse Sazed. Dar mai sunt câţiva. Destui ca să ducă adevărurile mai departe, către următoarea generaţie.

Vin căzu pe gânduri, stăpânindu-şi impulsul de a se foi în timp ce o tundea Cosahn. Era sigur că femeia nu se grăbea câtuşi de puţin – când îi scurtase Reen părul, o făcuse cu câteva tăieturi rapide.

— Stăpână Vin, cât aşteptăm, vrei să repetăm lucrurile pe care le-ai învăţat? întrebă Sazed.

Ea îi aruncă o privire şi primi drept răspuns un zâmbet abia schiţat. Ştia că o avea acolo, captivă; nu putea să se-ascundă, şi nici măcar să se ducă la fereastră, ca să se uite afară, în ceaţă. Nu putea face nimic altceva decât să stea şi s-asculte.

— Da.

— Poţi să-mi spui numele celor zece Mari Case din Luthadel, în ordinea puterii lor?

— Venture, Hasting, Elariel, Tekiel, Lekal, Erikeller, Erikell, Haught, Urbain şi Buvidas.

— Bine, zise Sazed. Iar tu eşti?

— Sunt lady Valette Renoux, verişoară de gradul al patrulea cu lordul Teven Renoux, care stăpâneşte această vilă. Părinţii mei – lordul Hadren şi lady Fellette Renoux – locuiesc în Chakath, un oraş din Stăpânirea Vestică. Exportăm în primul rând lână. Familia mea face negoţ cu vopsele, şi anume cu roşu purpuriu, obţinut din melcii care trăiesc acolo în număr mare, şi cu galben, din scoarţă de copac. Ca parte a unei înţelegeri de negoţ încheiate cu vărul lor îndepărtat, părinţii mei m-au trimis la Luthadel, ca să pot petrece un timp la curte.

Sazed dădu din cap.

— Şi tu ce părere ai despre acest prilej care ţi s-a oferit?

— Sunt uimită şi puţin copleşită. Oamenii îmi vor da atenţie, pentru că vor să intre pe sub pielea lordului Renoux. Fiindcă obiceiurile de la curte nu-mi sunt familiare, atenţia lor o să mă flateze. O să mă străduiesc să intru în graţiile curtenilor, dar o să stau deoparte şi-o să mă feresc de necazuri.

— Ai o memorie excelentă, stăpână, zise Sazed. Acest umil servitor se minunează gândindu-se cât de bune ar fi putut fi rezultatele dacă

te-ai fi dedicat învăţăturii în loc să te dedici evitării lecţiilor.

Vin îl ţintui cu privirea.

— Toţi „umilii servitori” terrisieni le vorbesc stăpânilor lor cu aceeaşi obrăznicie ca tine?

— Numai cei care-au izbândit în munca lor.

Vin continuă să-l fixeze cu privirea pentru încă o clipă, apoi oftă.

— Îmi pare rău, Saze. N-am vrut să evit lecţiile tale. Numai că… ştii, ceaţa… uneori îmi abate atenţia.

— Ei, din fericire şi sincer vorbind, înveţi foarte repede, însă oamenii de la curte au toată viaţa la dispoziţie ca să studieze eticheta. Chiar şi ca femeie nobilă venită de la ţară, tot trebuie să ştii anumite lucruri.

— Îmi dau seama, zise Vin. Nu vreau să sar în ochi.

— Oh, asta n-o s-o poţi evita, stăpână. O nou-venită, dintr-un colţ îndepărtat al imperiului? Da, te vor remarca. Nu vrem decât să nu le trezim bănuielile. Trebuie să fii apreciată, apoi lăsată în pace. Dac-o să te porţi prosteşte într-o prea mare măsură, acest lucru în sine o să-i facă bănuitori.

Minunat.

Sazed tăcu, înclinându-şi uşor capul pe-o parte. Câteva clipe mai târziu, Vin auzi paşi afară, pe coridor. Kelsier intră agale, cu un zâmbet plin de mulţumire de sine. Îşi scoase mantia-de-ceaţă, apoi, imediat ce o văzu, rămase cu ochii la Vin.

— Ce e? întrebă ea, afundându-se ceva mai tare în scaun.

— Tunsoarea arată bine, răspunse el. Bună treabă, Cosahn.

— N-a fost mare lucru, stăpâne Kelsier. Vin îi desluşi în sunetul vocii roşeaţa din obraji. Nu fac decât să lucrez cu ceea ce am.

— Oglindă, spuse Vin, întinzând mâna.

Femeia îi dădu una. Vin o înălţă, şi ceea ce văzu o făcu să-ncremenească. Arăta… ca o fată.

Cosahn îi făcuse o tunsoare remarcabilă, egalizându-i părul, şi reuşise să scape de şuviţele care ieşeau în evidenţă. Vin observase întotdeauna că, atunci când ajungea să fie prea lung, părul ei avea tendinţa să se onduleze. Cosahn făcuse ceva şi în privinţa asta. Părul lui Vin continua să nu fie foarte lung – abia dacă-i acoperea urechile –, dar cel puţin era lins.

Nu vrei să se gândească nimeni la tine ca la o fată, o avertiză vocea lui Reen. Însă de data asta se pomeni dorindu-şi să n-o ia în seamă.

— S-ar putea să te transformăm de-adevăratelea într-o doamnă nobilă, Vin! râse Kelsier, atrăgându-şi privirea ei aspră.

— Stăpâne Kelsier, va trebui s-o convingem mai întâi să nu se mai încrunte atât de des, îi atrase atenţia Sazed.

— O să fie greu, spuse el. Îi place foarte mult să se strâmbe. Oricum, bine lucrat, Cosahn.

— Încă mai trebuie să mai tai puţin, stăpâne Kelsier, zise femeia.

— Continuă, bineînţeles. Dar o să vi-l răpesc o clipă pe Sazed.

Kelsier îi făcu lui Vin cu ochiul şi îi zâmbi lui Cosahn, apoi el şi Sazed ieşiră din încăpere – lăsând-o din nou pe Vin într-un loc de unde nu putea să tragă cu urechea.

o o o

Kelsier aruncă o privire în bucătărie, uitându-se la Vin, care stătea bosumflată pe scaun. Tunsoarea arăta într-adevăr bine. Însă complimentele lui avuseseră şi un motiv ascuns – bănuia că, într-o mult prea mare perioadă a vieţii ei, i se spusese că era lipsită de orice valoare. Poate, dacă dobândea ceva mai multă încredere în ea însăşi, nu s-ar mai fi străduit atât de mult să se-ascundă.

Lăsă uşa să se-nchidă şi se întoarse spre Sazed. Terrisianul aştepta, ca întotdeauna, liniştit şi cu răbdare.

— Cum merg lecţiile? întrebă Kelsier.

— Foarte bine, stăpâne Kelsier. Ştia deja câte ceva, din cele învăţate de la fratele ei. Însă, mai presus de toate, e o fată extrem de inteligentă – receptivă, reţine cu uşurinţă. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea cuiva crescut în condiţiile în care-a crescut ea.

— O mulţime de copii ai străzii au minţi agere. Cei care nu sunt morţi.

Sazed dădu din cap cu un aer solemn.

— E extrem de rezervată şi simt că nu-şi dă seama de întreaga valoare a lecţiilor mele. E foarte supusă, dar se grăbeşte să profite de orice greşeală sau neînţelegere. Dacă nu-i spun exact unde şi când ne întâlnim, trebuie s-o caut adesea prin tot conacul.

Kelsier încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Cred că e modul ei de a-şi păstra cât de cât un control asupra propriei vieţi. Oricum, de fapt voiam să ştiu dacă e sau nu pregătită.

— Nu sunt sigur, stăpâne Kelsier, răspunse Sazed. Simplele cunoştinţe nu sunt totuna cu deprinderile. Nu sunt sigur că are… stăpânirea de sine necesară ca să imite o femeie nobilă, fie şi una tânără şi lipsită de experienţă. Am exersat modul în care se mănâncă la cină, am trecut prin tot ce ţine de etichetă în cazul conversaţiilor, am pus-o să memoreze bârfele. Pare să se priceapă foarte bine la toate astea, într-o situaţie ţinută sub control. S-a descurcat bine la întâlnirile de la ora ceaiului, când Renoux are oaspeţi din familii nobile. Însă nu vom şti dacă se descurcă sau nu decât după ce-o s-o trimitem singură la o petrecere unde să fie locul plin de nobili.

— Aş vrea să poată exersa mai mult, spuse Kelsier clătinând din cap. Dar, cu fiecare săptămână pe care-o petrecem pregătindu-ne, creşte pericolul ca oastea noastră în formare din peşteri să fie descoperită de Cult.

— Atunci e vorba de o încercare de păstrare a echilibrului, zise Sazed. Trebuie să aşteptăm destul de mult ca s-adunăm oamenii de care-avem nevoie, şi totuşi să ne punem în mişcare destul de repede ca să evităm să fim descoperiţi.

Kelsier încuviinţă cu un gest.

— Nu ne putem întrerupe pentru un singur membru din ceată – trebuie să găsim pe altcineva drept spion dacă Vin nu se descurcă. Biata fată – aş fi vrut să am vreme s-o instruiesc mai bine în privinţa Allomanţiei. Abia dacă am acoperit primele patru metale. Pur şi simplu n-am destul *timp!*

— Dacă aş putea sugera ceva…

— Bineînţeles, Saze.

— Trimite-o pe copilă la unii dintre Ceţurienii din ceată. Am auzit că Boare e un Domolitor foarte priceput şi nu mă îndoiesc că şi ceilalţi sunt la fel de buni. Lasă-i pe ei să-o înveţe pe stăpâna Vin cum să-şi folosească talentele.

Kelsier tăcu, căzând pe gânduri.

— E o idee bună, Saze.

— Dar?

Kelsier se uită din nou către uşa dincolo de care Vin continua să se lase tunsă, păstrându-şi aerul bosumflat.

— Nu sunt sigur. Azi, în timpul antrenamentului, am intrat într-o Oţel-Împingere directă. Probabil are mai puţin de jumătate din greutatea mea, dar mi-a dat totuşi o ripostă apreciabilă.

— În Allomanţie, oamenii au puteri diferite.

— Da, dar variaţiile nu sunt de obicei atât de mari, spuse Kelsier. În plus, eu am avut nevoie de luni şi luni ca să-nvăţ cum să lucrez cu Tragerile şi cu Împingerile. Nu e atât de simplu cum pare – chiar şi ceva atât de banal cum e să te împingi în sus, pe un acoperiş, îţi cere să-nţelegi cum stau lucrurile cu greutatea, cu echilibrul şi cu traiectoria. Însă Vin… ea pare să ştie toate astea din instinct. E adevărat că nu poate folosi cu pricepere decât primele patru metale, dar a făcut progrese uimitoare.

— E o fată deosebită.

Kelsier se declară de acord dând din cap.

— Merită mai mult timp în care să-nveţe despre puterile ei. Simt o uşoară vinovăţie fiindc-o atrag în planurile noastre. Probabil că-şi va găsi sfârşitul la una dintre ceremoniile de execuţie ale Cultului, alături de noi toţi.

— Dar vinovăţia asta n-o să te-mpiedice s-o foloseşti ca spion printre aristocraţi.

Kelsier clătină din cap.

— Aşa e, spuse el, încet. N-o să mă împiedice. Doar că… veghează asupra ei, Saze. De-acum înainte, o să joci rolul majordomului şi al

gărzii ei de corp la ceremoniile la care va lua parte – n-o să pară ciudat că şi-a adus cu ea un servitor terrisian.

— Nicidecum, încuviinţă Sazed. De fapt, ar fi ciudat să trimiţi o fată de vârsta ei la curte fără o escortă.

Kelsier dădu din cap.

— S-o aperi, Saze. O fi fiind ea o Allomantă puternică, dar îi lipseşte experienţa. O să mă simt mult mai puţin vinovat trimiţând-o în bârlogul aristocraţilor dac-o să ştiu că eşti cu ea.

— O s-o apăr cu preţul vieţii mele, stăpâne Kelsier. Îţi făgăduiesc.

Sazed îşi înclină umil fruntea. N-ai fi zis că e în stare să vatăme pe cineva, dar Kelsier ştia ce putere ascundea. Puţini oameni, fie ei Allomanţi sau nu, puteau scăpa cu bine din lupta cu un Păstrător înfuriat. Probabil că de aceea Cultul vânase secta lor, aproape izbutind s-o distrugă.

— Bun, zise Kelsier. Întoarce-te la lecţiile voastre. Lordul Venture dă un bal la sfârşitul săptămânii şi – pregătită sau nu – Vin o să fie acolo.

Mă uimeşte numărul mare al popoarelor care s-au unit în spatele ţelului nostru. Fireşte, încă mai există şi unele care nu sunt de acord – şi, din nefericire, o serie de regate au pornit războaie pe care nu le-am putut opri.

Însă, deşi te umileşte cumva, e magnific să priveşti această unitate generală. Aş *vrea să nu fi fost nevoie de o ameninţare atât de cumplită pentru ca popoarele să aprecieze valoarea păcii şi a cooperării.*

CAPITOLUL 10

Vin mergea pe străzile din Cracks – una dintre mahalalele Luthadelului locuite de skaa – cu gluga trasă pe cap. Dintr-un anumit motiv, prefera căldura înăbuşitoare de sub glugă în locul apăsătoarei străluciri a soarelui roşu.

Mergea gârbovită, cu ochii în jos, ţinându-se la o parte. Fiecare skaa pe lângă care trecea avea un aer tot atât de deprimat. Niciunul nu-şi ridica privirea; niciunul nu mergea cu spatele drept sau cu un zâmbet optimist. În mahalale, aşa ceva ar fi trezit bănuieli.

Vin aproape că uitase ce apăsător putea fi Luthadelul. Săptămânile petrecute în Fellise o obişnuiseră cu copaci şi cu întinderi de piatră curată. Aici nu exista nimic alb – nici plopi tremurători, nici granit văruit. Totul era negru.

Clădirile îşi purtau petele lăsate de nenumărate şi repetate căderi de cenuşă. În aer se încolăcea fumul din infamele forje ale oraşului şi din miile de bucătării ale nobililor. Pietrele pavajului, uşile şi colţurile erau acoperite de cenuşă – în mahalale se făcea curăţenie extrem de

rar.

E ca şi cum… lucrurile ar fi de fapt mai strălucitoare noaptea decât ziua, cugetă Vin, strângându-şi mai tare în jurul trupului mantia peticită, de skaa, în timp ce dădea colţul unei străzi. Trecea pe lângă cerşetori înghesuiţi în cotloane, cu mâinile întinse în speranţa unei pomeni, cu rugăminţi ajunse zadarnic la urechile unor oameni care răbdau ei înşişi de foame. Trecea pe lângă lucrători, şi ei cu capetele plecate şi cu umerii gârboviţi, cu şepci sau glugi trase pe ochi ca să li-i ferească de cenuşă. Şi, din când în când, trecea pe lângă străjile din garnizoana oraşului, în armură completă – platoşă, coif şi mantie neagră – şi străduindu-se să arate cât mai intimidant cu putinţă.

Cei din acest ultim grup străbăteau mahalalele, slujind drept reprezentanţi ai Lordului Legiuitor într-o zonă pe care cei mai mulţi obligatori o găseau prea dezgustătoare ca s-o viziteze. Oştenii îi loveau pe cerşetori cu picioarele, ca să se convingă că erau într-adevăr schilozi, îi opreau pe lucrători, hărţuindu-i cu întrebări ca să afle ce căutau pe străzi când ar fi trebuit să fie la muncă şi erau o pacoste pentru toată lumea. Vin se ghemui la trecerea unei patrule, strângându-şi gluga mai tare în jurul feţei. La anii săi, ar fi trebuit sau să poarte un copil, sau să lucreze într-o ţesătorie, dar, fiind atât de scundă, silueta ei părea a unei fete mai tinere.

Fie mulţumită şiretlicului ei, fie pentru că patrula aceea nu era în căutare de săpători de şanţuri, oştenii o lăsară să-şi vadă de drum fără să-i arunce nici măcar o singură privire. Ea se grăbi să cotească pe o alee plină de mormane de cenuşă şi îndreptându-se către cantina săracilor din capătul acesteia.

Ca multe altele de acelaşi fel, cantina era murdară şi prost întreţinută. Într-o lume în care nu se întâmpla aproape niciodată ca muncitorii să primească o plată directă, cantinele existau pe cheltuiala nobililor. O serie de lorzi din vecinătate – probabil proprietarii ţesătoriilor şi ai forjelor din zonă – îi plăteau proprietarului cantinei ca să le ofere hrană lucrătorilor skaa. Aceştia primeau jetoane pentru cantină şi la jumătatea zilei li se dădea o scurtă pauză, în care puteau merge la masă. Cantina centrală le îngăduia fabricilor mai mici să scape de cheltuiala aducerii hranei la locul de muncă.

Bineînţeles că, fiind plătiţi în bani, proprietarii cantinelor puteau vârî în propriul buzunar tot ce economiseau când cumpărau alimentele. Din câte aflase Vin, chiar pe pielea ei, mâncarea de la cantină era cam tot atât de gustoasă ca apa cu cenuşă.

Din fericire, nu venise acolo ca să mănânce. Se aşeză la coada din faţa uşii, aşteptând în tăcere, în vreme ce muncitorii din faţa ei arătau jetoanele care le dădeau dreptul să intre. Când îi veni rândul, ea scoase un disc mic, de lemn, şi-l puse în mâna bărbatului skaa de la uşă. Omul îl luă cu o mişcare lină, arătând către dreapta lui cu un gest

abia vizibil al capului.

Vin o luă în direcţia indicată, trecând printr-o sală de mese murdară, cu podeaua plină de cenuşa adusă înăuntru pe tălpi. Când se apropie de peretele opus, văzu în colţul încăperii o uşă din lemn cu o mulţime de crăpături. Bărbatul aşezat alături îi întâlni ochii, dădu uşor din cap şi împinse uşa, deschizând-o. Vin se grăbi să intre în mica încăpere de dincolo de prag.

— Vin, draga mea! exclamă Boare, care trândăvea la o masă aflată aproape în centru. Bine-ai venit! Cum a fost la Fellise?

Ea ridică din umeri şi se aşeză la masă.

— Ah, spuse el, aproape uitasem cât de fascinantă e conversaţia ta. Nişte vin?

Ea clătină din cap.

— Ei, însă mie mi-ar plăcea cu siguranţă.

Boare purta unul dintre costumele lui extravagante şi îşi ţinea bastonul de duel pe genunchi. Odaia era luminată doar de o lampă, însă părea mult mai curată decât prima. Dintre ceilalţi patru bărbaţi de faţă, Vin nu-l recunoscu decât pe unul singur – un ucenic de la atelierul lui Ciomege. Cei doi de lângă uşă stăteau evident de pază, iar ultimul părea să fie un muncitor skaa obişnuit – cu imaginea completată de haina înnegrită şi de faţa plină de cenuşă. Însă aerul lui plin de încredere în sine dovedea că făcea parte din lumea fărădelegii. Era probabil unul dintre răzvrătiţii lui Yeden.

Boare îşi ridică pocalul şi bătu în el cu unghia. Răzvrătitul cântări obiectul cu o privire întunecată.

— În clipa asta, zise Boare, te-ntrebi dacă folosesc Allomanţia asupra ta. Poate că da, poate că nu. Are vreo importanţă? Sunt aici fiindcă m-a invitat şeful tău, iar ţie ţi-a poruncit să ai grijă să mă simt în largul meu. Şi te asigur că pentru asta e absolut necesar să ţin în mână un pocal cu vin.

Bărbatul skaa aşteptă o clipă, apoi înşfăcă pocalul şi se îndepărtă băţos, bombănind ca pentru sine ceva despre cheltuieli prosteşti şi provizii irosite.

Boare înălţă dintr-o sprânceană şi se întoarse către Vin. Părea de-a dreptul încântat de sine însuşi.

— Ei, şi chiar l-ai Împins? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Alamă irosită. Ţi-a spus Kelsier de ce ţi-a cerut să vii azi aici?

— Mi-a spus să urmăresc ce faci, răspunse ea, oarecum supărată fiindcă fusese dată pe mâna lui Boare. A spus că el n-are timp să mă instruiască în privinţa tuturor metalelor.

— Ei, zise Boare, atunci să-ncepem. În primul rând, trebuie să-nţelegi că Domolirea înseamnă ceva mai mult decât Allomanţie. Ţine de delicata şi nobila artă a manipulării.

— Nobilă, într-adevăr, făcu Vin.

— Ah, vorbeşti ca una dintre *ei,* se plânse Boare.

— Care ei?

— Ei, adică toţi ceilalţi. Ai văzut cum m-a tratat acest domn skaa? Nu suntem pe placul oamenilor, draga mea. Îi stânjeneşte ideea că e posibil să se joace cineva cu sentimentele lor, că-i poate convinge în mod „misterios" să facă anumite lucruri. Ce nu pricep ei – dar tu *trebuie* să-nţelegi – e că toţi oamenii îi manipulează pe alţii. Manipularea este, în realitate, miezul interacţiunilor noastre sociale.

Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi ridică bastonul de duel şi începu să-l întrebuinţeze ca să-şi însoţească vorbele cu gesturi uşoare.

— Gândeşte-te. Ce face un bărbat când vrea să câştige dragostea unei femei tinere? Păi, încearcă s-o manevreze astfel încât să-l vadă într-o lumină favorabilă. Ce se-ntâmplă când stau doi prieteni la un păhărel? Îşi spun poveşti, încercând să se impresioneze unul pe altul. Viaţa unei fiinţe omeneşti e alcătuită din atitudini şi din influenţe. Nu e ceva rău – de fapt, suntem dependenţi de asta. E vorba de un soi de interacţiuni care ne-nvaţă cum să răspundem la faptele altora.

Se întrerupse şi-şi îndreptă bastonul către ea.

— Noi, Domolitorii, ne deosebim de oamenii obişnuiţi numai fiindcă suntem conştienţi de ceea ce facem. Şi avem, totodată, un uşor… avantaj. Dar, în realitate, este oare avantajul ăsta la fel de „puternic" ca o personalitate charismatică sau ca două şiraguri de dinţi fără cusur? Sunt de părere că nu.

Vin păstră tăcerea.

— În plus, continuă el, după cum am spus, un Domolitor bun trebuie să aibă o serie de talente cu mult mai presus decât puterea de a folosi Allomanţia. Fiindcă ea nu-ţi îngăduie să citeşti gânduri şi să ghiceşti sentimente – într-un fel, eşti la fel de orb ca oricine altcineva. Trimiţi pulsaţii emoţionale, ţintind către o singură persoană sau către mai multe, aflate la un loc, şi sentimentele lor se modifică – iar tu speri că efectul va fi cel dorit. Însă Domolitorii remarcabili sunt aceia care-şi pot întrebuinţa fără greş ochii şi instinctele ca să ştie ce simte un om înainte de a fi Domolit.

— Ce contează ce simte? întrebă Vin, încercând să-şi ascundă iritarea. Oricum ai de gând să-l Domoleşti, nu? Aşa că, după ce termini, o să simtă oricum ceea ce vrei tu.

Boare oftă, clătinând din cap.

— Ce-ai zice dacă ai ştii că în timpul discuţiei noastre te-am Domolit de trei ori?

Vin amuţi pentru o clipă.

— Când? întrebă apoi.

— Contează? zise Boare. Asta e lecţia pe care trebuie s-o înveţi, draga mea. Dacă nu poţi citi ce simte cineva, n-o să poţi folosi

niciodată cu subtilitate Allomanţia sentimentelor, Împinge prea tare, şi până şi cel mai orb skaa o să-şi dea seama că l-ai manipulat. Atinge-l prea uşor, şi efectul n-o să fie vizibil – omul tău o să fie în continuare dominat de alte sentimente, mai puternice.

Boare clătină iarăşi din cap.

— Totul e să-nţelegi oamenii, continuă el. Trebuie să-ţi dai seama ce simte cineva, să-i schimbi sentimentul cu un ghiont uşor în direcţia potrivită, şi să-i canalizezi apoi nou-descoperita stare emoţională în avantajul tău. Asta, draga mea, e provocarea din ceea ce fac eu! E greu, dar, pentru cei care reuşesc s-o facă bine…

Uşa se deschise şi bărbatul skaa morocănos se întoarse, aducând o sticlă întreagă cu vin. O puse, împreună cu un pocal, pe masă, în faţa lui Boare, apoi plecă în capătul opus al încăperii, rămânând lângă bortele-de-pândă prin care se vedea sala de mese.

— Recompensele sunt imense, spuse Boare, cu un zâmbet calm.

Îşi turnă vin, făcându-i mai întâi cu ochiul.

Vin nu ştia ce să creadă. Modul în care privea Boare lucrurile părea crud. Însă Reen o pregătise foarte bine. Dacă ea nu avea putere asupra unui lucru, acesta era în pericol să ajungă în puterea altora, care îl întrebuinţau. Începu să ardă cupru – aşa cum o învăţase Kelsier – ca să se apere de alte manipulări ale lui Boare.

Uşa se deschise iarăşi şi o siluetă familiară, cu vestă, intră cu paşi sonori.

— Salut, Vin, spuse Ham, făcându-i cu mâna prieteneşte. Se apropie de masă, cu ochii la sticla cu vin. Boare, ştii că răzvrătirea n-are bani pentru aşa ceva.

— O să-i despăgubească Kelsier, răspunse Boare, cu o fluturare nepăsătoare a mâinii. Pur şi simplu, nu pot lucra cu gâtul uscat. Cum e zona?

— Sigură, zise Ham. Dar am pus cositorieni la colţurile casei, pentru orice eventualitate. Dacă e vreun pericol, ieşirea voastră e în spatele chepengului din colţul ăla.

Boare dădu din cap, iar Ham se întoarse către ucenicul lui Ciomege.

— Tu, Cobble, Fumegi?

Băiatul dădu din cap.

— Bine, flăcăule, zise Ham. Atunci asta-i tot. Nu mai trebuie decât s-aşteptăm discursul lui Kelsier.

Boare îşi privi ceasul de buzunar.

— Până atunci mai sunt câteva minute. Să pun pe cineva să-ţi aducă un pocal?

— O să trec peste asta, spuse Ham.

Boare ridică din umeri şi sorbi din vin.

Urmă un moment de tăcere. Pe urmă vorbi Ham.

— Aşadar…

— Nu, îl întrerupse Boare.

— Dar…

— Indiferent ce-ar fi, nu vrem s-auzim.

Ham îi aruncă Domolitorului o privire hotărâtă.

— Nu mă poţi împinge către automulţumire, Boare.

Celălalt îşi rostogoli ochii şi-şi duse din nou pocalul la buze.

— Ce e? întrebă Vin. Ce voiai să spui?

— Nu-l încuraja, draga mea, zise Boare.

Vin se încruntă. Şi se uită la Ham, care zâmbi.

Boare oftă.

— Pe mine nu mă amestecaţi în asta. N-am chef de una dintre dezbaterile lui prosteşti.

— Nu-l lua în seamă, spuse nerăbdător Ham, trăgându-şi scaunul ceva mai aproape de Vin. Aşadar, uite ce întrebare mi-am tot pus. Răsturnând Ultimul Imperiu, facem ceva bun sau ceva rău?

— Are vreo importanţă? întrebă Vin, după o clipă de tăcere.

Ham păru luat prin surprindere, dar Boare chicoti.

— Bun răspuns, aprecie el.

Ham se uită urât la Boare, apoi se întoarse spre Vin.

— Bineînţeles că are.

— Păi, spuse Vin, mă gândesc că facem ceva bun. Ultimul Imperiu îi asupreşte pe skaa de veacuri întregi.

— Aşa e, zise Ham. Dar apare o problemă. Lordul Legiuitor e Dumnezeu, nu?

Vin ridică din umeri.

— Are vreo importanţă?

Ham o privi cu asprime.

Ea îi evită privirea.

— Bine. Cultul pretinde că el e Dumnezeu.

— De fapt, sublinie Boare, Lordul Legiuitor este numai o *bucată* din Dumnezeu. E o Şuviţă din Infinit – nu e atotştiutor sau omniprezent, ci e o parte independentă a unei conştiinţe care *există.*

Ham oftă.

— Credeam că nu vrei să te-amesteci.

— Am vrut doar să mă asigur că-nţelege toată lumea corect cum stau lucrurile, spuse vesel Boare.

— Oricum, continuă Ham. Dumnezeu e creatorul tuturor lucrurilor, nu? E forţa care stabileşte legile universului şi, prin urmare, sursa fundamentală a eticii. E moralitatea absolută.

Vin clipi, neînţelegând.

— Vedeţi dilema? întrebă Ham.

— Eu văd un idiot, bombăni Boare.

— Sunt derutată, zise Vin. Care e problema?

— Noi pretindem că facem ceva bun, o lămuri Ham. Dar – fiind

Dumnezeu – Lordul Legiuitor defineşte binele. Aşa că, opunându-ne lui, noi suntem de fapt Răul. Însă, de vreme ce el face lucruri rele, în cazul ăsta răul devine de fapt bine?

Fruntea lui Vin se încreţi.

— Ei? întrebă Ham.

— Îmi dai dureri de cap, se plânse ea.

— Te-am prevenit, sublinie Boare.

Ham oftă.

— Dar nu credeţi că merită să ne gândim la asta?

— Nu sunt sigură.

— Eu sunt, zise Boare.

Ham clătină din cap.

— Aici nu e nimeni căruia să-i placă discuţiile decente, inteligente.

Răzvrătitul din colţ îşi ridică brusc privirea.

— A venit Kelsier!

Ham înălţă dintr-o sprânceană, apoi se săltă în picioare.

— Ar trebui să mă duc să verific perimetrul. Gândeşte-te la întrebarea aia, Vin.

— Bine…, spuse ea, în timp ce Ham ieşea.

— Vino aici, Vin, spuse Boare, ridicându-se. În perete sunt borte de pândă pentru noi. Fii drăguţă şi adu şi scaunul meu, vrei?

Nu se uită peste umăr, să vadă dacă ea făcea ce i se ceruse. Vin rămase neclintită, şovăind. Având cuprul aprins, el nu putea s-o Domolească, dar… În cele din urmă, oftă şi aduse ambele scaune lângă perete. Boare făcu să alunece o stinghie lungă şi îngustă din perete, dezvăluind un gol prin care se vedea sala cantinei.

La mese stăteau bărbaţi skaa murdari, purtând haine de lucru cafenii sau mantii zdrenţuite. Alcătuiau un grup sumbru, cu pielea pătată de cenuşă, în poziţii care le trădau oboseala. Însă prezenţa lor la adunare demonstra că erau dornici să asculte. Yeden era aşezat la o masă din partea din faţă, în obişnuita lui haină de lucru peticită şi cu părul buclat pe care şi-l tunsese scurt cât timp lipsise Vin.

Ea se aşteptase să-l vadă pe Kelsier făcându-şi o intrare spectaculoasă. Însă el apăru fără zgomot din bucătărie. Se opri lângă masa lui Yeden, zâmbind şi vorbind o clipă cu el, cu voci scăzute, apoi trecu în faţa muncitorilor aşezaţi pe scaune.

Vin nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat atât de simplu. Purta o haină cafenie, ca orice skaa, şi pantaloni de aceeaşi culoare, ca mulţi dintre cei veniţi să-l asculte. Însă hainele lui erau curate. Fără nicio pată de funingine şi, cu toate că erau croite din acelaşi material grosolan folosit de obicei de skaa, fără petice şi rupturi. Diferenţa sărea în ochi îndeajuns, hotărî Vin – dac-ar fi venit în costum de nobil, ar fi întrecut măsura.

El îşi duse mâinile la spate şi mulţimea de muncitori amuţi treptat.

Privind prin deschiderea îngustă, Vin se încruntă, minunându-se de abilitatea cu care liniştea Kelsier o sală plină de bărbaţi flămânzi stând, pur şi simplu, în faţa lor. Poate-şi folosea Allomanţia? Însă, chiar şi arzându-şi cuprul, ea simţea dinspre el… o prezenţă.

Odată ce în încăpere se lăsă liniştea, Kelsier începu să vorbească.

— Probabil că, până acum, aţi auzit cu toţii de mine. Şi nu v-aţi afla aici dacă nu v-aţi simţi atraşi de cauza mea, oricât de puţin.

Lângă Vin, Boare sorbi din pocal.

— Domolirea şi Aţâţarea nu sunt ca alte soiuri de Allomanţie, îi spuse, cu voce scăzută. Cu majoritatea metalelor, Împingerea şi Tragerea au efecte contrare. Însă, în privinţa sentimentelor, poţi adesea să ajungi la acelaşi rezultat indiferent dacă Domoleşti sau Întărâţi. În cazul stărilor emoţionale extreme – lipsa oricărui sentiment sau pasiunea absolută – lucrurile nu stau aşa. Dar, de cele mai multe ori, nu contează pe care dintre cele două puteri o întrebuinţezi. Oamenii nu sunt ca nişte lingouri solide de metal – în fiecare clipă, în ei clocotesc zeci de sentimente diferite. Un Domolitor experimentat poate să le amuţească pe toate, astfel încât să domine cel pe care-l doreşte.

Boare se răsuci uşor.

— Rudd, trimite-o te rog înăuntru pe servitoarea în albastru.

Unul dintre oamenii de strajă dădu din cap, crăpă uşa şi îi şopti ceva bărbatului de afară. O clipă mai târziu, Vin văzu o slujitoare într-o rochie de un albastru spălăcit trecând prin mulţime şi umplând pocalele.

— Domolitorii mei sunt amestecaţi printre oameni, zise Boare, şi vocea lui începu să sugereze că gândurile îi erau în altă parte. Servitoarele sunt un indiciu, le spun ce sentimente să domolească. Ei trec la treabă, aşa cum fac şi eu…

Glasul i se stinse în timp ce privea concentrat mulţimea.

— Oboseala…, şopti el. Nu e o senzaţie necesară acum. Foamea… abate atenţia. Bănuielile… nu sunt de folos, hotărât lucru. Da, şi în timp ce lucrează Domolitorii, Aţâţătorii întărâtă sentimentele pe care vrem să le simtă grupul. Curiozitatea… asta e cea de care avem nevoie. Da, ascultaţi-l pe Kelsier. Aţi auzit legende şi poveşti. Acum îl vedeţi cu ochii voştri, trebuie să fiţi impresionaţi.

— Ştiu de ce-aţi venit azi aici, continuă Kelsier, cu voce joasă. Vorbea cu o mică parte din înflăcărarea pe care-o asocia Vin cu el, pe un ton calm, dar hotărât. Douăsprezece ore pe zi într-o ţesătorie, într-o mină sau într-o forjă. Bătăi, niciun ban, mâncare proastă. Şi pentru ce? Ca să vă puteţi întoarce la sfârşitul zilei în casa voastră închiriată, unde vă aşteaptă o altă tragedie? Un prieten măcelărit de un supraveghetor căruia puţin îi pasă. O fiică, luată ca să devină jucăria unui nobil. Un frate ucis în trecere de mâna unui lord care-avea o zi

proastă.

— Da, şopti Boare. Bun. Roşu, Rudd. Trimite-o pe fata în roşu-deschis.

În sală intră o altă servitoare.

— Pasiune şi furie, spuse Boare, cu vocea aproape un simplu murmur. Doar un strop. Doar un ghiont – o aducere aminte.

Curioasă, Vin îşi stinse cuprul o clipă, arzând în schimb bronz, într-o încercare de a-l simţi pe Boare întrebuinţând Allomanţia. Dar dinspre el nu venea nicio vibraţie.

Fireşte, se gândi. *Am uitat de ucenicul lui Ciomege – mă-mpiedică să simt pulsaţiile Allomantice.* Îşi aprinse din nou cuprul.

Kelsier continua să vorbească.

— Prieteni, în această tragedie a voastră, nu sunteţi singuri. Ca voi mai sunt şi alţii, cu milioanele. Şi au nevoie de voi. N-am venit să vă cerşesc ajutorul – de cerşetorie am avut deja parte destul în vieţile noastre. Vă cer, pur şi simplu, să gândiţi. Cum v-ar plăcea mai mult să vă cheltuiţi forţele? Făurind arme pentru Lordul Legiuitor? Sau făcând ceva mai valoros?

Nu vorbeşte despre oştenii noştri, cugetă Vin. *Nu spune nici măcar ce vor face aceia care sunt dornici să i se alăture. Nu vrea să afle muncitorii amănuntele. Ideea e probabil bună – cei recrutaţi vor fi trimişi la oaste, iar ceilalţi nu vor fi în stare să dea informaţii exacte.*

— Ştiţi de ce mă aflu aici, spuse Kelsier. Îl cunoaşteţi pe prietenul meu Yeden, ştiţi ce reprezintă. Orice skaa din oraş ştie de existenţa răzvrătirii. Poate că v-aţi gândit să v-alăturaţi. Cei mai mulţi dintre voi nu o veţi face – o să vă-ntoarceţi în ţesătoriile murdare de cenuşă, în dogoarea forjelor, în casele în ruină. O să vă duceţi înapoi, fiindcă viaţa asta cumplită vă e familiară. Dar unii dintre voi… unii dintre voi vor merge cu mine. Şi ei vor fi oamenii care vor rămâne în amintire în anii ce vor veni. Lumea o să-şi aducă aminte de ei, fiindcă vor fi făcut ceva măreţ.

Mulţi muncitori schimbară priviri, în timp ce alţii se mulţumiră să se holbeze la castroanele lor pe jumătate goale. În cele din urmă, se auzi glasul unui bărbat din fundul sălii.

— Eşti un idiot. Lordul Legiuitor o să te omoare. Nu te revolţi împotriva lui Dumnezeu în *propria lui cetate.*

În încăpere se lăsă tăcerea. Vin îşi îndreptă spatele, în timp ce Boare bombănea ceva pentru el însuşi.

Dincolo de uşă, Kelsier păstră o clipă tăcerea. În cele din urmă, îşi întinse braţele şi îşi suflecă mânecile hainei, dezvăluindu-şi cicatricele încrucişate.

— Lordul Legiuitor nu e Dumnezeul nostru, spuse, fără să ridice tonul. Şi nu mă poate omorî. A mai încercat, dar a dat greş. Fiindcă eu sunt creatura pe care n-o poate ucide niciodată.

Cu asta, Kelsier se întoarse cu spatele, ieşind din încăpere pe uşa pe care intrase.

— Hm, făcu Boare, ei bine, a fost puţin cam prea dramatic. Rudd, cheam-o înapoi pe cea în roşu şi trimite-o pe fata în cafeniu.

Printre oameni îşi făcu apariţia o servitoare în rochie cafenie.

— Uluire, spuse Boare. Şi, da, mândrie. Pe moment, furia trebuie Domolită…

Mulţimea rămase o vreme liniştită, sala de mese fiind cuprinsă de o încremenire nefirească. În cele din urmă, Yeden se ridică să vorbească, încurajând şi spunând ce aveau de făcut cei dornici să afle mai multe. În timp ce vorbea, oamenii reîncepură să mănânce.

— Verde, Rudd, spuse Boare. Hmm, da. Să vă punem pe toţi pe gânduri, să vă-mboldim puţin loialitatea. Nu vrem să dea nimeni fuga la obligatori, nu-i aşa? Kell şi-a acoperit temeinic urmele, dar e cu atât mai bine cu cât ăia de la putere ştiu mai puţin. Oh, dar tu, Yeden? Eşti puţin cam prea nervos. Să Domolim asta, să te scăpăm de îngrijorare. Să lăsăm numai pasiunea aia a ta – din fericire, va fi de-ajuns ca să-ţi acopere tonul prostesc al vocii.

Vin continuă să privească. Acum, după plecarea lui Kelsier, i se păru mai uşor să se concentreze asupra reacţiilor mulţimii şi a muncii lui Boare. În timp ce vorbea Yeden, muncitorii de afară păreau să se poarte urmând întocmai instrucţiunile murmurate de el. Şi la Yeden apărură efectele Domolirii: pe măsură ce vorbea păru să se simtă tot mai în largul lui, cu tot mai multă încredere în sine răzbătându-i din glas.

Curioasă, Vin îşi stinse din nou cuprul. Se concentră, vrând să vadă dacă putea simţi influenţa lui Boare asupra sentimentelor ei; avea să fie inclusă printre cei atinşi de puterile lui Allomantice. Domolitorul n-avea timp s-aleagă nişte oameni anume, poate doar cu excepţia lui Yeden. Şi atingerea lui se dovedi foarte, foarte greu de desluşit. Însă începu să fie cuprinsă chiar de sentimentele pe care le descria el, murmurând pentru sine însuşi.

Nu putea să nu se simtă impresionată. În cele câteva rânduri când Kelsier întrebuinţase Allomanţia ca să-i influenţeze sentimentele, atingerea lui fusese ca un pumn greu primit brusc în faţă. Avea putere, dar foarte puţină subtilitate.

Atingerea lui Boare era de o delicateţe incredibilă. Domolea anumite senzaţii, înmuindu-le, în vreme ce pe altele le lăsa neatinse. Vin se gândi că-i putea simţi şi pe oamenii lui Aţâţând-o, dar atingerile lor nu erau nici pe departe la fel de subtile. Îşi lăsă cuprul stins, observând atingerile asupra sentimentelor ei în timp ce-şi continua Yeden discursul. Spunea că oamenii care aveau să li se alăture trebuiau să-şi părăsească familia şi prietenii pentru o vreme – cam pentru un an –, dar aveau să fie bine hrăniţi în acel răstimp.

Vin era cuprinsă de tot mai mult respect pentru Boare. Dintr-odată, nu se mai simţi atât de supărată pe Kelsier fiindcă o trimisese la alţii. Boare nu putea face decât un singur lucru, dar îl practicase evident foarte mult. Fiind un Născut-din-Ceaţă, Kelsier trebuise să-şi însuşească toate deprinderile Allomantice; era logic să nu se poată concentra la fel de mult asupra unei singure puteri.

Trebuie să fiu sigură că m-a trimis la alţii ca să-nvăţ mai multe, se gândi ea. *Sunt maeştri când e vorba să-şi folosească puterile.*

Se concentră din nou asupra sălii de mese când Yeden ajunse la sfârşitul cuvântării sale.

— L-aţi auzit pe Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, spunea el. Tot ce se zvoneşte despre el e adevărat – a renunţat la viaţa lui de hoţ şi atenţia sa, demnă de tot respectul, s-a îndreptat asupra muncii alături de răzvrătirea skaa! Oameni buni, pregătim ceva măreţ. Ceva care, în final, ar putea deveni cu adevărat ultima noastră luptă împotriva Ultimului Imperiu. Veniţi alături de noi. Alăturaţi-vă fraţilor voştri. Alăturaţi-vă Supravieţuitorului!

În sala de mese se aşternu liniştea.

— Roşu-aprins, spuse Boare. Vreau să fie cu toţii pasionaţi de ceea ce-au auzit când vor pleca de aici.

— Dar sentimentele vor păli, nu-i aşa? întrebă Vin, în vreme ce în mulţime intra servitoarea îmbrăcată în roşu.

— Da, răspunse Boare, lăsându-se pe spătarul scaunului şi punând la loc panoul de scândură. Dar amintirile rămân. Oamenii ţin mai bine minte evenimentele dacă le asociază cu un sentiment puternic.

Câteva clipe mai târziu, pe uşa din spate intră Ham.

— A mers bine. Oamenii pleacă învioraţi, iar câţiva rămân în urmă. O s-avem de trimis în peşteri un grup zdravăn de voluntari.

Boare clătină din cap.

— Dar nu e suficient. Lui Dox îi trebuie câteva zile ca s-organizeze o adunare ca asta, şi de la fiecare nu ne-alegem decât cu vreo douăzeci de oameni. Într-un asemenea ritm, n-o să strângem nicidecum zece mii la timp.

— Crezi că avem nevoie de mai multe adunări? întrebă Ham. O să fie greu – trebuie să fim foarte prudenţi, să nu chemăm numai oameni în care ne putem încrede într-un mod rezonabil.

Boare rămase o clipă neclintit. Apoi îşi dădu peste cap restul de vin.

— Nu ştiu – dar trebuie să ne gândim la ceva. Până una-alta, să ne-ntoarcem la atelier. Cred că-n seara asta Kelsier vrea să ne-adunăm, să vorbim despre situaţia noastră.

Kelsier aruncă o privire către apus. De un roşu înveninat, soarele după-amiezii strălucea mânios pe un cer de fum. Iar sub el desluşea conturul unui pisc neguros. Tyrian, cel mai apropiat Munte de Cenuşă.

Stătea pe acoperişul plat al atelierului lui Ciomege, ascultând zgomotele care însoţeau întoarcerea acasă a lucrătorilor pe străzile de dedesubt. Mai toate clădirile locuite de skaa aveau acoperişuri ţuguiate, fiindcă unul plat însemna că din când în când trebuia să pui mâna pe lopată şi s-arunci cenuşa, dar Kelsier era de părere că privelişte oferită merita osteneala.

Jos, lucrătorii skaa treceau în şiruri, târşâindu-şi descurajaţi picioarele şi înălţând un mic nor de cenuşă. Se întoarse cu spatele către ei, uitându-se către orizontul dinspre miazănoapte… către Puţurile din Hathsin.

Unde se duce? se gândea. *Atiul ajunge în oraş, apoi dispare. Nu e mâna Cultului – i-am supravegheat pe cei de acolo – şi niciun skaa nu se-atinge de metal. Credem c-ajunge în Tezaur. Sau cel puţin aşa sperăm.*

Arzând atiu, un Născut-din-Ceaţă era cu adevărat de neoprit, acesta reprezentând unul dintre motivele pentru care metalul era atât de valoros. Însă planul lui n-avea drept unică ţintă îmbogăţirea. Ştia cât de mult atiu se scotea din Puţuri, iar Dockson aflase ce cantităţi împărţea Lordul Legiuitor – la preţuri fabuloase – nobilimii. În mâinile acesteia abia dacă ajungea a zecea parte din tot ce se extrăgea.

De un mileniu, tot restul de atiu adunat din întreaga lume era pus la păstrare, an de an. Cu o cantitate atât de mare, banda lui Kelsier ar fi putut teroriza până şi cea mai puternică dintre Marile Case. Planul lui Yeden de a lua palatul în stăpânire părea probabil zadarnic în ochii multora şi, luat ca atare, era într-adevăr sortit eşecului. Însă celelalte planuri ale lui Kelsier…

Îşi coborî privirea către minusculul lingou alb din mâna sa. Al Unsprezecelea Metal. Cunoştea zvonurile care vorbeau despre asta – pentru că porniseră de la el. Nu mai trebuia decât să le perfecţioneze.

Oftă, întorcându-se către est, către Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor. Numele era în graiul din Terris; însemna „Dealul celor o mie de turle”. Şi se potrivea de minune, fiindcă palatul imperial semăna cu un pâlc de săgeţi negre imense înfipte în pământ. O parte din turle erau răsucite, altele erau drepte. Unele erau turnuri groase, altele erau subţiri ca nişte ace. Înălţimile lor variau, dar niciunul nu era scund. Şi toate se terminau cu câte un vârf ascuţit.

Kredik Shaw. Acolo sfârşise totul cu trei ani înainte. Şi trebuia să se-ntoarcă.

Trapa se deschise şi cineva urcă pe acoperiş. Kelsier se întoarse şi ridică dintr-o sprânceană în timp ce Sazed îşi scutură roba şi se apropie, cu obişnuita sa înfăţişare respectuoasă. Nici măcar un terrisian răzvrătit nu renunţa la manifestările exterioare cu care fusese deprins.

— Stăpâne Kelsier, zise el, cu o plecăciune.

Kelsier îi răspunse cu o înclinare a capului şi Sazed veni alături de

el, îndreptându-şi privirea către palatul imperial.

— Ah, spuse, ca pentru sine, ca şi cum ar fi înţeles gândurile lui Kelsier.

Acesta zâmbi. Sazed era într-adevăr o descoperire valoroasă. Păstrătorii erau nevoiţi să se-ascundă neapărat, fiindcă Lordul Legiuitor îi vânase întotdeauna, începând, practic, chiar din Ziua Înălţării. O serie de legende pretindeau că subjugarea deplină a poporul din Terris de către Legiuitor – inclusiv programele de reproducere şi de instruire a majordomilor – era, pur şi simplu, o urmare a urii sale faţă de Păstrători.

— Mă întreb ce-ar zice dacă ar şti că un Păstrător a ajuns în Luthadel, spuse Kelsier, la câţiva paşi de palatul imperial.

— Să sperăm că n-o să afle niciodată, stăpâne Kelsier.

— Îţi sunt recunoscător fiindc-ai acceptat să vii în oraş, Saze. Ştiu că e primejdios.

— E o treabă bună. Iar planul e periculos pentru toţi cei care i s-au alăturat. Cred că pentru mine viaţa însăşi e un pericol. Nu e câtuşi de puţin sănătos să aparţii unei secte de care se teme Lordul Legiuitor.

— Se teme? întrebă Kelsier, răsucindu-se ca să se uite la Sazed. În ciuda înălţimii sale peste medie, terrisianul îl depăşea cu mai bine de un cap. Nu sunt sigur că el se teme de ceva, Saze.

— Se teme de Păstrători. Sigur şi inexplicabil. Poate din cauza puterilor noastre. Nu suntem Allomanţi, ci… altceva. Ceva necunoscut pentru el.

Kelsier dădu din cap, întorcându-se din nou cu faţa către oraş. Avea atât de multe planuri, atât de multe lucruri de făcut – şi în mijlocul tuturor se aflau skaa. Sărmanii, umilii, înfrânţii skaa.

— Povesteşte-mi despre o altă religie, Sazed, zise Kelsier. Despre una plină de putere.

— Putere? E un termen relativ când vorbim despre religie. Poate că ţi-ar plăcea să afli ce era jaismul. Adepţii săi erau foarte pioşi şi foarte sinceri.

— Vorbeşte-mi despre ei.

— Jaismul a fost fondat de un singur om, începu Sazed. Adevăratul lui nume s-a pierdut, iar discipolii săi îl numeau pur şi simplu „Ja”. A fost ucis de un rege din partea locului, pentru că a predicat în favoarea discordiei – ceva la care se pare că se pricepea foarte bine –, dar asta n-a făcut altceva decât să-i mărească numărul adepţilor. Jaiştii credeau că fericirea dobândită e pe măsura evlaviei arătate făţiş şi erau vestiţi pentru desele şi înflăcăratele lor profesiuni de credinţă. În aparenţă, discuţia cu unul dintre ei putea fi frustrantă, fiindcă-şi începea aproape toate frazele cu „Lăudat fie Ja”.

— Asta-i frumos, Saze, spuse Kelsier. Dar puterea înseamnă mai mult decât nişte cuvinte.

— Oh, într-adevăr, încuviinţă Sazed. Jaiştii erau puternici în credinţa lor. Legendele spun că, din cauză că niciunul dintre ei nu-l accepta pe Lordul Legiuitor drept zeu, Cultul a fost nevoit să-i radă de pe faţa pământului. După înălţare, n-au supravieţuit prea mult, tocmai fiindcă ieşeau atât de mult în evidenţă, încât era uşor să fie vânaţi şi ucişi.

Kelsier dădu din cap, apoi zâmbi, cu ochii la Sazed.

— Nu m-ai întrebat dacă vreau să mă convertesc.

— Scuzele mele, stăpâne Kelsier, zise terrisianul, dar religia asta nu ţi se potriveşte, aşa cred. Are un anumit nivel de nesăbuinţă pe care s-ar putea să-l găseşti atrăgător, dar probabil că teologia o să ţi se pară simplistă.

— Începi să mă cunoşti foarte bine, spuse Kelsier, continuând să privească oraşul. În final, după căderea regatelor şi înfrângerea oştilor, religiile au continuat să lupte, nu-i aşa?

— Într-adevăr, încuviinţă Sazed. Cele mai maleabile au rezistat până în secolul al cincilea.

— Ce le făcea atât de puternice? întrebă Kelsier. Cum izbuteau, Saze? Ce le dădea acestor teologii atâta putere asupra oamenilor?

— Cred că nu era vorba de un singur lucru. Unele erau puternice mulţumită credinţei sincere, altele, datorită speranţei pe care o ofereau. Altele se bazau pe constrângere.

— Dar în toate exista pasiune.

— Da, spuse Sazed, dând din cap. E mai mult decât adevărat.

— Asta am pierdut noi, zise Kelsier, plimbându-şi privirile peste oraşul ce adăpostea sute de mii de suflete, printre care abia dacă exista o mână de oameni care-ndrăzneau să lupte. Nimeni nu crede în Lordul Legiuitor, toată lumea se teme, pur şi simplu. Oamenilor nu le-a mai rămas nimic în care să creadă.

— Dacă-mi este îngăduit să-ntreb, *tu* în ce crezi, stăpâne Kelsier?

El înălţă dintr-o sprânceană.

— Încă nu sunt sigur, recunoscu. Însă răsturnarea Ultimului Imperiu pare un început bun. În lista ta sunt religii care includ, ca datorie sacră, măcelărirea nobilimii?

Sazed se încruntă, cu o expresie dezaprobatoare.

— Nu cred, stăpâne Kelsier.

— Poate ar trebui să găseşti una, spuse acesta, cu un zâmbet. Oricum, Boare şi Vin s-au întors?

— Au sosit chiar înainte de a urca eu aici.

— Bun, zise Kelsier, dând din cap. Spune-le c-o să cobor şi eu, într-o clipă.

În camera rezervată pentru discuţii, Vin stătea pe un scaun tapisat, moale, cu picioarele strânse sub ea, străduindu-se să-l studieze pe

Marsh cu coada ochiului.

Semăna atât de bine cu Kelsier. Era numai… sever. Nu era nici furios, nici ursuz, precum Ciomege. Pur şi simplu, nu era fericit. Stătea pe scaunul lui, cu o expresie neutră.

În afară de Kelsier, sosiseră cu toţii şi vorbeau între ei cu voci scăzute. Vin prinse privirea lui Lestibournes şi-i făcu semn să vină lângă ea. Adolescentul se apropie şi se lăsă pe vine, alături de scaunul ei.

— Marsh, şopti ea, destul de încet pentru ca vocea să-i fie acoperită de zumzetul general din încăpere. E o poreclă?

— Nimic fără cererea părinţilor lui.

Vin rămase tăcută, străduindu-se să priceapă graiul din est vorbit de băiat.

— Adică n-are poreclă?

Lestibournes clătină din cap.

— Având totuşi una.

— Care?

— Ochi de fier. Alţii încetat folosind. Prea aproape de fier în ochi adevăraţi, eh? Inchizitor.

Vin se uită din nou la Marsh. Avea o expresie dură, cu ochi neînduplecaţi, aproape ca şi cum *ar fi fost* din fier. Înţelegea de ce încetase lumea să-i folosească porecla; ea se cutremura numai când auzea pomenindu-se de un Inchizitor de Oţel.

— Mulţumesc.

Lestibournes zâmbi. Era un băiat serios. Ciudat, înverşunat, iritabil – dar serios. Se retrase pe taburetul lui când apăru în sfârşit Kelsier.

— Bun, fraţilor, zise el. Ce-avem de spus?

— În afară de veştile proaste? întrebă Boare.

— Să le-auzim.

— Au trecut douăsprezece săptămâni şi noi am adunat mai puţin de două mii de oameni, începu Ham. Chiar şi adăugându-i pe cei care se numărau dinainte printre răzvrătiţi, n-o să strângem destui.

— Dox? întrebă Kelsier. Putem organiza mai multe adunări?

— Probabil, răspunse Dox, din spatele unei mese pline cu teancuri de registre.

— Kelsier, eşti sigur că vrei să rişti atât de mult? întrebă Yeden.

Atitudinea lui se schimbase în bine în ultimele câteva săptămâni – mai ales de când începuseră să apară, rând pe rând, recruţii lui Kelsier. Aşa cum spunea întotdeauna Reen, izbânzile îţi aduc repede prieteni.

— Suntem deja în primejdie, continuă Yeden. Zvonurile au umplut lumea fărădelegii. Dacă înteţim agitaţia, Cultul o să-şi dea seama că se-ntâmplă ceva de mare importanţă.

— Probabil că are dreptate, Kell, zise Dockson. În plus, există un

număr limitat de skaa dispuşi să ne-asculte. Luthadel e mare, sigur că da, dar mişcarea noastră are aici nişte limite.

— Bine, spuse Kelsier. Atunci o să-ncepem să lucrăm în celelalte oraşe din regiune. Boare, poţi să-ţi împărţi echipa în două grupuri care să facă treabă bună?

— Cred că da, răspunse şovăitor Boare.

— Putem avea una la lucru în Luthadel şi alta în oraşele din jur. Eu o să pot probabil ajunge la toate adunările dac-o s-avem grijă să nu fie două în acelaşi timp.

— Mai multe adunări ne vor pune în pericol încă şi mai mult, zise Yeden.

— Şi, fiindcă tot a venit vorba, asta mă duce cu gândul la o altă problemă, spuse Ham. N-a fost vorba c-o să avem spioni printre oamenii Cultului?

— Ei? întrebă Kelsier, cu ochii la Marsh.

Acesta clătină din cap.

— Cultul lasă prea puţin loc pentru asta – am nevoie de mai mult timp.

— N-o să se-ntâmple niciodată, bodogăni Ciomege. Răzvrătirea a-ncercat deja.

Yeden dădu din cap.

— Am încercat de zeci de ori să ne strecurăm spionii în Cercul Interior al Cultului. E imposibil.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Am o idee, spuse Vin, cu voce scăzută.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană.

— Camon, spuse ea. Se ocupa de o lovitură înainte de a mă recruta voi. De fapt, din cauza asta am atras atenţia obligatorilor. Esenţa planului a fost pusă la punct de un alt hoţ, un şef de ceată pe nume Theron. A pregătit un convoi fals, cu gândul să transporte pe canal, către Luthadel, banii adunaţi de Cult.

— Şi? întrebă Boare.

— Mai multe corăbii urmau să-i aducă la Luthadel pe noii acoliţi ai Cultului, pentru ultima parte a pregătirii lor. Theron avea un om de legătură pe traseu, un obligator de rang inferior tentat să primească mită. Poate izbutiţi să-l convingeţi să adauge grupului un „acolit” din dieceza lui.

Kelsier dădu din cap, cu un aer meditativ.

— Merită să ne gândim la asta.

Dockson scrise ceva pe o foaie de hârtie.

— O să-l caut pe Theron, să văd dacă informatorul lui mai poate fi folosit.

— Cum ne descurcăm, facem rost de tot ce e necesar? întrebă Kelsier.

Dockson ridică din umeri.

— Ham a găsit doi foşti oşteni, ca instructori. Însă armele… ei, eu şi Renoux găsim negustori şi ne înţelegem cu ei, dar nu ne putem mişca foarte repede. Din fericire, când vor sosi, armele vor fi în cantităţi mari.

Kelsier dădu din cap.

— Asta-i tot, nu?

Boare îşi drese glasul.

— Am… am auzit pe străzi o mulţime de zvonuri, Kelsier. Oamenii vorbesc despre acel al Unsprezecelea Metal al tău.

— Bun, zise Kelsier.

— Nu te temi c-o s-ajungă la urechile Lordului Legiuitor? Dac-o să afle ce ţi-ai pus în gând, o să fie mult mai greu să… i te-mpotriveşti.

N-a spus să-l omori, se gândi Vin. *Niciunul dintre ei nu-l crede în stare s-o facă.*

Kelsier se mulţumi să zâmbească.

— Nu mă-ngrijorez din pricina Lordului Legiuitor – ţin lucrurile sub control. De fapt, am de gând să-i fac o vizită într-una din zilele următoare.

— O vizită? întrebă neliniştit Yeden. Vrei să-l vizitezi pe Lordul Legiuitor? Eşti ne…? Vocea lui Yeden se stinse, apoi se uită la toţi ceilalţi. Aşa e. Am uitat.

— Începe să priceapă, remarcă Dockson.

Pe coridor se auziră paşi grei şi, o clipă mai târziu, în încăpere intră unul dintre paznicii puşi de Ham. Se apropie de scaunul lui şi îi şopti câteva cuvinte.

Ham se încruntă.

— Ce e? întrebă Kelsier.

— O întâmplare neplăcută, răspunse Ham.

— Întâmplare neplăcută? întrebă Dockson. Ce întâmplare?

— Ştiţi bârlogul ăla în care ne-am întâlnit acum câteva săptămâni? răspunse Ham. Unde ne-a vorbit Kell prima dată despre planul lui?

Bârlogul lui Camon, se gândi Vin, neliniştindu-se.

— Ei, continuă Ham, s-ar părea că l-a găsit Cultul.

S-ar părea că Rashek reprezintă o facţiune în creştere a culturii din Terris. O mare parte dintre tineri cred că puterile lor neobişnuite n-ar trebui întrebuinţate doar pentru lucrul câmpului, pentru munca în gospodărie şi pentru cioplitul pietrelor. Sunt gălăgioşi, ba chiar şi violenţi – cu totul deosebiţi de filosofii şi de oamenii sfinţi, calmi şi rafinaţi pe care i-am cunoscut în Terris.

Aceşti terrisieni vor trebui supravegheaţi cu atenţie. Ar putea fi foarte periculoşi dacă ar avea ocazia şi motive.

CAPITOLUL 11

Kelsier se opri în uşă, împiedicând-o pe Vin să privească înăuntru. Ea se aplecă, încercând să tragă cu ochiul pe lângă el, dar îi stăteau în drum prea mulţi oameni. Nu putea spune decât că uşa atârna spartă, cu balamaua de sus răsucită şi desprinsă.

Kelsier rămase neclintit îndelung. Într-un târziu se întoarse, uitându-se în direcţia ei pe lângă Dockson.

— Ham are dreptate, Vin. S-ar putea să nu vrei să vezi asta.

Ea rămase nemişcată, privindu-l cu hotărâre. În cele din urmă, Kelsier oftă şi intră în încăpere. Dockson îl urmă şi Vin văzu în sfârşit ce-i ascunseseră.

Podeaua era presărată cu leşuri, ale căror membre contorsionate aruncau umbre înfiorătoare când le atingea lumina singurului felinar, ţinut de Dockson. Încă nu intraseră în putrefacţie – atacul avusese loc în dimineaţa aceea – dar sala avea deja mirosul morţii. Mirosul sângelui care se usca încet, al suferinţei şi al groazei.

Vin rămase în uşă. Mai văzuse moartea şi înainte – adesea, pe străzi. Lupte cu cuţitul pe alei. Bătăi în bârloguri. Copii morţi de foame. Odată văzuse gâtul unei bătrâne frânt de lovitura dată cu dosul palmei de un lord înfuriat.

Cadavrul zăcuse pe stradă trei zile înainte de a veni după el echipa de skaa culegători de hoituri.

Însă nimic din toate astea nu-i lăsase aceeaşi impresie de măcel săvârşit cu bună ştiinţă pe care i-o făcea bârlogul lui Camon. Oamenii nu fuseseră ucişi pur şi simplu, fuseseră sfâşiaţi. Membrele erau despărţite de trupuri. Mese şi scaune sfărâmate le străpungeau piepturile. Nu existau decât vreo câteva petice de podea neacoperite de sânge negru, încleiat.

Kelsier se uită la ea, evident aşteptându-se la o reacţie. Vin stătea pur şi simplu, privind moartea şi simţindu-se… amorţită. Ce ar fi trebuit să facă? Erau oameni care se purtaseră urât cu ea, furaseră de la ea, o bătuseră. Dar, pe de altă parte, erau oameni care o adăpostiseră, o primiseră printre ei şi o hrăniseră, pe când alţii ar fi dat-o pur şi simplu pe mâna codoşilor.

Probabil că Reen ar fi ocărât-o fiindcă, prin tristeţea pe care i-o trezea vederea lor, se trăda pe sine însăşi. Bineînţeles că el se înfuria întotdeauna când – copilă fiind – Vin începea să plângă în momentul plecării dintr-un oraş într-altul, pentru că nu voia să se despartă de oamenii pe care ajunsese să-i cunoască, indiferent cât de cruzi şi de nepăsători ar fi fost. Era o slăbiciune de care se părea că nu izbutise să scape. Intră în încăpere fără să verse vreo lacrimă pentru cei morţi şi, în acelaşi timp, dorind să nu fi avut un asemenea sfârşit.

În plus, chiar şi numai sângele închegat era tulburător. Se strădui să-şi păstreze trăsăturile încremenite în faţa celorlalţi, dar se pomeni tresărind când şi când de spaimă şi îndepărtându-şi privirea de la leşurile mutilate. Atacatorii fuseseră extrem de… minuţioşi.

Pare să fie ceva ieşit din comun, chiar şi pentru Cult, se gândi ea. *Ce fel de om ar face una ca asta?*

— Inchizitor, spuse încet Dockson, îngenunchind lângă un cadavru.

Kelsier încuviinţă dând din cap. În spatele lui Vin, Sazed intră în încăpere, având mare grijă să nu-şi murdărească roba de sânge. Vin se întoarse spre terrisian, lăsând ca apariţia lui să-i abată atenţia de la un cadavru din cale-afară de oribil. Kelsier era un Născut-din-Ceaţă, iar Dockson, după toate aparenţele, un luptător foarte bun. Ham şi oamenii lui stăteau de strajă. Însă ceilalţi – Boare, Yeden şi Ciomege – nu veniseră.

Locul era prea periculos. Kelsier se împotrivise chiar şi dorinţei ei de a-i însoţi.

Dar pe Sazed îl adusese aparent fără nicio şovăire. Oricât de subtil ar fi fost, faptul o îndemna să-l privească pe majordom cu o nouă curiozitate. Ce putea fi prea primejdios pentru o Născută-din-Ceaţă, dar sigur pentru un majordom terrisian? Oare Sazed era un luptător? Cum ar fi putut învăţa să lupte? Se presupunea că terrisenii erau educaţi, încă de la naştere, de instructori foarte scrupuloşi.

Mişcările line ale lui Sazed şi figura lui calmă nu trădau prea multe. Însă nu părea şocat de măcel.

Interesant, se gândi Vin, strecurându-se printre mobilele sfărâmate şi ocolind bălţile de sânge ca să ajungă lângă Kelsier. El se lăsase pe vine lângă două cadavre. Dintre care unul îi aparţinea lui Ulef, îşi dădu seama Vin, într-o clipă de şoc. Faţa băiatului era schimonosită de durere, iar partea de sus a trunchiului i se transformase într-o masă de oase rupte şi de carne sfâşiată – ca şi cum i-ar fi deschis cineva coşul pieptului cu mâinile. Vin se cutremură şi-şi întoarse ochii în altă parte.

— Nu e bine, spuse Kelsier, cu voce scăzută. Inchizitorii de Oţel nu se deranjează de obicei pentru o simplă bandă de hoţi. Sunt trimişi obligatorii, care vin cu oştenii aflaţi în slujba lor, îi înhaţă pe toţi şi-i folosesc pentru un spectacol bun într-o zi de execuţii. Un Inchizitor intervine numai când îl interesează ceata în mod deosebit.

— Crezi că…? Crezi că a fost tot cel de mai înainte? întrebă Vin.

Kelsier dădu din cap.

— În Ultimul Imperiu nu există decât vreo douăzeci de Inchizitori şi, într-un moment oarecare, zece dintre ei sunt plecaţi din Luthadel. Să atragi atenţia unuia dintre ei, să scapi şi apoi un altul să descopere bârlogul mi se pare o coincidenţă prea mare.

Vin rămase în picioare, tăcută, silindu-se să se uite la trupul Iui Ulef şi să-şi înfrunte tristeţea. O trădase în final, dar pentru o vreme

aproape că-i fusese prieten.

— Atunci, spuse ea încet, Inchizitorul încă mai e pe urmele mele?

Kelsier dădu din cap, rămânând locului.

— Înseamnă că eu sunt de vină, spuse ea. Ulef şi ceilalţi…

— Vina e a lui Camon, spuse hotărât Kelsier. El a-ncercat să tragă pe sfoară un obligator. Tăcu, apoi se uită la ea. Poţi să faci faţă?

Vin aruncă o privire către cadavrul mutilat al lui Ulef, străduindu-se să rămână puternică.

— Niciunul dintre ei nu mi-a fost prieten.

— Asta-i un soi de insensibilitate, Vin.

— Ştiu, spuse ea, dând uşor din cap.

Kelsier o privi o clipă, apoi traversă încăperea ca să stea de vorbă cu Dockson.

Ea se uită din nou la rănile lui Ulef. Păreau făcute de un animal turbat, nu de un singur om.

Inchizitorul a avut probabil ajutoare, îşi spuse. *E imposibil ca un singur om, fie el şi Inchizitor, să facă toate astea.* Lângă uşa cu zăvor se înălţa un morman de leşuri, şi o numărătoare rapidă îi demonstră că acolo era cea mai mare parte a hoţilor din ceată – dacă nu chiar toată ceata. Un singur om n-ar fi putut să scape de toţi destul de repede… sau putea?

Sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre Inchizitori, îi spusese Kelsier. *Nu par să se supună regulilor obişnuite.*

Vin se cutremură iarăşi.

Pe scări se auziră paşi, iar ea se încordă, ghemuindu-se şi pregătindu-se s-o rupă la fugă.

Silueta familiară a lui Ham apăru în capul scării.

— Zona e sigură, anunţă el, înălţând un al doilea felinar. Nici urmă de obligatori sau de soldaţi din garnizoană.

— Ăsta e stilul lor, spuse Kelsier. Vor să fie descoperit masacrul – lasă morţii în chip de mesaj.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de cuvintele murmurate încet de Sazed, care stătea în picioare, în capătul opus al încăperii. Vin se strecură în direcţia lui, ascultându-i cadenţa vocii. Terrisianul tăcu în cele din urmă, apoi îşi înclină fruntea şi închise ochii.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Vin când îşi ridică din nou privirea.

— O rugăciune. Un cântec funebru de-al cazzilor. E menit să trezească spiritele morţilor, să le ademenească, făcându-le să se desprindă de carne şi să se întoarcă în muntele de suflete.

Sazed se uită la ea.

— Dacă vrei, te pot învăţa religia asta, stăpână. Cazzii erau oameni interesanţi – foarte familiarizaţi cu moartea.

Vin clătină din cap.

— Nu acum. Ai spus rugăciunea lor – asta e şi religia ta?

— Toate sunt religiile mele.

Ea se încruntă.

— Niciunele dintre ele nu se contrazic cu altele?

Sazed zâmbi.

— Oh, se contrazic foarte des. Însă eu respect adevărurile din spatele tuturor – cred în nevoia tuturor de a nu fi uitate.

— Atunci cum te-ai hotărât din care să iei rugăciunea?

— Pur şi simplu asta mi s-a părut… potrivită, răspunse Sazed cu voce scăzută, privind jocul umbrelor peste scena morţii.

— Kell, strigă Dockson. Vino să vezi ceva.

Kelsier i se alătură, ceea ce făcu şi Vin. Dockson stătea în odaia ca un coridor, care fusese dormitorul cetei. Vin îşi strecură capul înăuntru, aşteptându-se să vadă o scenă asemănătoare celei din sala comună. Însă înăuntru nu era decât un singur cadavru, legat de un scaun. În lumina slabă, abia izbuti să-şi dea seama că avea ochii scoşi.

— E bărbatul pe care l-am pus şef, zise Kelsier, după un moment de tăcere.

— Milev, spuse Vin, dând din cap. Ce e cu el?

— A fost ucis încetul cu încetul, răspunse Kelsier. Uită-te cât sânge e pe podea şi cum îi sunt răsucite braţele şi picioarele. A avut timp să urle şi să se zbată.

— Tortură, adăugă Dockson, cu un gest aprobator al capului.

Pe Vin o străbătu un fior. Se uită în sus, la Kelsier.

— Să ne mutăm baza? întrebă Ham.

Kelsier clătină încet din cap.

— Când a fost în bârlogul ăsta, Ciomege s-a deghizat şi la venire, şi la plecare, ascunzându-şi şchiopătatul. E treaba lui de Fumegător să se-asigure că nu poate fi găsit de cineva care doar pune întrebări pe stradă. Niciunul dintre oamenii din ceata asta n-a putut să ne trădeze – ar trebui să fim încă în siguranţă.

Nimeni nu spuse ceea ce era evident. *Inchizitorul n-ar fi trebuit să găsească nici bârlogul ăsta.*

Kelsier se întoarse în încăperea principală, unde îl luă deoparte pe Dockson şi începu să-i vorbească în şoaptă. Vin se apropie tiptil, vrând să audă ce spuneau, dar Sazed o opri punându-i o mână pe umăr.

— Stăpână Vin, i se adresă el, dezaprobator, dacă stăpânul Kelsier ar fi vrut să-l auzim şi noi, oare n-ar fi vorbit mai tare?

Ea îi aruncă terrisianului o privire furioasă. Apoi se întinse în interior şi arse cositor.

Duhoarea sângelui o izbi brusc, aproape făcând-o să se clatine. Auzea respiraţia lui Sazed. În încăpere nu mai era întuneric – de fapt, îi lăcrimau ochii din cauza strălucirii puternice a celor două felinare. Îşi dădu seama că aerul era greu, stătut.

Şi auzi, foarte clar, vocea lui Dockson.

— … am fost de două ori să văd ce e cu el, aşa cum mi-ai cerut. Îl găseşti la trei străzi, către vest, de răscrucea Patru Fântâni.

Kelsier dădu din cap.

— Ham, spuse apoi, cu glas tare, făcând-o pe Vin să tresară.

Sazed se uită în jos, la ea, cu ochi dezaprobatori.

Ştie câte ceva despre Allomanţie, se gândi Vin, citindu-i expresia feţei. *A ghicit ce făceam.*

— Da, Kell, răspunse Ham, scoţând capul din odaia din spate

— Du-i pe ceilalţi înapoi, la prăvălie, îi ceru Kelsier. Şi fii prudent.

— Fireşte, făgădui Ham.

Vin aruncă o privire spre Kelsier apoi, cu nemulţumire, se lăsă scoasă din bârlog împreună cu Sazed şi Dockson.

Ar fi trebuit să iau trăsura, se gândi Kelsier, nemulţumit fiindcă mergea prea încet. *Ceilalţi s-ar fi putut întoarce pe jos din bârlogul lui Camon.*

Îşi dorea nebuneşte să ardă oţel şi să se-ndrepte spre destinaţia sa înaintând în salturi. Din nefericire, era greu să treci neobservat când zburai prin oraş în lumina zilei.

Îşi potrivi pălăria şi-şi continuă mersul. Un nobil care mergea pe jos nu era ceva neobişnuit, mai ales în cartierul negustorilor, unde cei mai norocoşi dintre skaa şi cei mai ghinionişti dintre nobili se amestecau pe străzi – deşi fiecare grup se străduia din răsputeri să dea impresia că nu-l vedea pe celălalt.

Răbdare. Viteza n-are importanţă. Dacă ştiu de el, e mort deja.

Intră în piaţa largă de la o răscruce. În colţuri se aflau patru fântâni, iar o alta, masivă, de cupru – cu suprafaţa verde acoperită şi înnegrită de funingine – domina centrul.

Statuia îl înfăţişa pe Lordul Legiuitor într-o postură spectaculoasă, cu mantie şi armură şi cu ceva inform, care reprezenta Adâncimea moartă, în apa de la picioarele sale.

Kelsier trecu de fântâna cu cenuşă aşternută pe ape în timpul ultimei căderi. Cerşetorii skaa strigau de pe margini, cu vocile lor jalnice aflate undeva pe hotarul firav dintre puterea de a ajunge la urechi şi iritare. Lordul Legiuitor abia reuşea să-i suporte; niciunui skaa fără diformităţi grave nu-i era îngăduit să cerşească. Însă viaţa lor demnă de milă nu era invidiată nici măcar de vreun skaa de pe plantaţii.

Kelsier le azvârli câteva monede, fără să-i pese că astfel atrăgea atenţia, şi-şi continuă drumul. Trei străzi mai încolo, găsi o răspântie mult mai mică. Era tot plină de cerşetori pe margini, dar în centru nu-şi împrăştia apa nicio fântână, şi nici în colţuri nu era vreuna, ca să atragă trecătorii.

Cerşetorii erau încă şi mai prăpădiţi – oameni amărâţi, într-o stare

atât de jalnică, încât nu se puteau lupta pentru un loc într-o piaţă importantă. Copii lihniţi de foame şi adulţi ofiliţi de bătrâneţe strigau cu glasuri temătoare; bărbaţi cu unul sau mai multe membre lipsă se îngrămădeau în colţuri, cu siluetele murdare de funingine aproape invizibile în umbră.

Kelsier îşi duse instinctiv mâna la punga cu monede. *Vezi-ţi de treaba ta,* îşi spuse. *Nu-i poţi salva pe toţi, nu cu monede. Pentru asta* o *să fie destul timp după dispariţia Ultimului Imperiu.*

Neluând în seamă ţipetele jalnice – înteţite când cerşetorii îşi dădură seama că se uita la ei –, studie pe rând fiecare chip. Nu-l văzuse pe Camon decât pentru foarte scurt timp, dar credea că-l putea recunoaşte. Oricum, niciuna dintre figuri nu părea să se potrivească şi niciun cerşetor n-avea mijlocul gros al fostului şef de ceată, care ar fi trebuit să atragă atenţia chiar şi după mai multe săptămâni de înfometare.

Nu e aici, îşi spuse nemulţumit Kelsier. Porunca pe care o dăduse el însuşi – lui Milev, noul şef cetei – fusese dusă la îndeplinire, Camon ajunsese cerşetor. Dockson venise să verifice, ca să fie siguri.

Absenţa fostei căpetenii de hoţi putea însemna că-şi câştigase un loc mai bun. Sau că încăpuse pe mâna Cultului. Kelsier se opri, ascultând murmurele chinuite ale milogilor. Din cer începu să cadă cenuşă.

Ceva nu era în ordine. În colţul dinspre miazănoapte al răspântiei nu era niciun cerşetor. Arse cositor şi simţi mirosul de sânge din aer.

Îşi scoase pantofii, apoi îşi desfăcu centura. Urmă agrafa mantiei, şi veşmântul fin căzu pe pietrele pavajului. Acestea odată înfăptuite, singurul metal rămas asupra sa era punga cu monede. Îşi răsturnă câţiva bănuţi în palmă, apoi înaintă cu prudenţă, lăsându-le cerşetorilor veşmintele aruncate.

Mirosul morţii deveni mai puternic, dar nu auzea nimic, în afară de zgomotele încăierării milogilor din spatele său. Intră tiptil pe strada dinspre miazănoapte şi observă imediat, în stânga lui, o alee îngustă. Respiră adânc, incendie fludor şi se repezi într-acolo.

Pasajul îngust şi întunecos era înfundat cu gunoi şi cu cenuşă. Şi nu-l aştepta nimeni – sau, cel puţin, nimeni care să mai fie în viaţă.

Camon, şeful de ceată transformat în cerşetor, atârna de o frânghie legată de undeva, de foarte sus. Leşul i se rotea nestânjenit în bătaia vântului, cu cenuşa plutindu-i lin în jur. Nu fusese spânzurat în modul obişnuit – de funie era legat un cârlig, care-i fusese îndesat pe gât. Vârful însângerat se vedea răsărindu-i din pielea de sub bărbie, iar leşul se rotea cu capul dat pe spate şi cu funia ieşindu-i din gură. Avea mâinile legate, iar pe trupul încă rotofei se zăreau urmele torturii.

Nu e bine.

Un picior scârţâi pe pietrele pavajului din spatele lui şi Kelsier se răsuci, incendiind oţel şi aruncând în evantai o mână de monede.

Cu un ţipăt de fetişcană, o siluetă măruntă se ghemui la pământ, arzând oţel ca să abată monedele din drum.

— Vin? spuse el.

Înjură, întinzând braţul şi trăgând-o dintr-o smucitură de pe alee. Se uită dincolo de colţ, la cerşetorii care ciuliră urechile auzind cum monedele loveau caldarâmul.

— Ce cauţi aici? o întrebă, întorcându-se spre ea.

Vin purta aceeaşi salopetă maro şi aceeaşi cămaşă cenuşie de mai înainte, dar avusese măcar destulă minte ca să-şi pună o mantie greu de descris, cu gluga ridicată.

— Am vrut să văd ce faci, răspunse ea, ghemuindu-se uşor în faţa furiei lui.

— Ar fi putut fi periculos! zise Kelsier. Ce-a fost în capul tău?

Vin se făcu şi mai mică.

El se calmă. *Nu poţi s-o condamni fiindc-a fost curioasă,* se gândi, în vreme ce vreo câţiva cerşetori curajoşi se repezeau în stradă, după monede. *E, pur şi simplu…*

Kelsier înlemni. Atingerea era atât de subtilă, încât aproape n-o simţise. Vin îi Domolea sentimentele.

Se uită în jos. Fata se străduia, evident, să se facă nevăzută lipindu-se de colţul zidului. Părea atât de sfioasă, şi totuşi îi surprinse licărul de hotărâre ascuns în ochi. Ştia să lase impresia că era inofensivă şi chiar făcuse din asta o artă.

Atât de subtil! se gândi Kelsier. *Cum a ajuns atât de bună într-un timp atât de scurt?*

— Nu-i nevoie să te foloseşti de Allomanţie, Vin, i se adresă, cu blândeţe. N-o să-ţi fac niciun rău. Ştii asta.

Ea roşi.

— N-am vrut să… e doar un obicei. N-am scăpat de el.

— E-n ordine. Kelsier îi puse mâna pe umeri. Dar, ţine minte – indiferent ce-ar spune Boare, nu se face să te-atingi de sentimentele prietenilor tăi. În plus, pentru nobili, întrebuinţarea Allomanţiei la întâlniri protocolare e o insultă. Deprinderea asta ţi-ar putea face necazuri dacă nu-nveţi s-o controlezi.

Ea dădu din cap, ridicându-se pentru a se uita la Camon. Kelsier se aşteptase să-şi întoarcă privirea, dezgustată, dar ea stătea pur şi simplu tăcută, cu o expresie de mulţumire cruntă pe chip.

Nu, fata asta nu e o *fire slabă,* se gândi Kelsier. *Indiferent ce-ar vrea să te facă să crezi.*

— L-au torturat aici? întrebă ea. Sub cerul liber?

El încuviinţă cu un gest al capului, imaginându-şi urletele care reverberaseră în urechile cerşetorilor neliniştiţi. Cultului îi plăcea să pedepsească în văzul lumii.

— De ce-a fost nevoie de cârlig? întrebă Vin.

— E o execuţie ritualică, rezervată celor mai nemernici dintre păcătoşi: celor care abuzează de Allomanţie.

Vin se încruntă.

— Camon era Allomant?

Kelsier clătină din cap.

— Probabil c-a recunoscut ceva scandalos în timpul torturii. Se uită la Vin. Probabil îşi dăduse seama ce eşti. Te-a folosit cu bună ştiinţă.

Ea păli uşor.

— Atunci… Cultul ştie că sunt Născută-din-Ceaţă?

— Poate. Depinde ce ştia Camon şi ce nu. S-ar putea să-şi fi închipuit că nu eşti decât Ceţiană.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Şi ce-nseamnă asta pentru rolul pe care-l am de jucat?

— O să continuăm aşa cum am plănuit, zise Kelsier. În clădirea Cantonului nu te-au văzut decât doi obligatori, şi extrem de puţini oameni îşi pot da seama că o servitoare skaa şi o femeie nobilă elegantă sunt una şi aceeaşi persoană.

— Şi Inchizitorul? întrebă încet Vin.

Pentru asta, Kelsier n-avea răspuns.

— Haide, spuse, într-un târziu. Deja am atras prea mult atenţia.

o o o

Cum ar fi dacă toate popoarele – de la insulele din miazăzi până la colinele Terris din miazănoapte – s-ar uni sub o singură conducere? Ce minuni s-ar putea înfăptui, cât de departe s-ar putea ajunge dacă omenirea şi-ar lăsa o dată pentru totdeauna ciorovăielile deoparte şi s-ar uni?

Probabil înseamnă prea mult, chiar şi numai ca simplă speranţă. Un singur imperiu, unificat, al omului? N-o să fie posibil niciodată.

CAPITOLUL 12

Vin îşi înfrânse imboldul de a se trage de rochia de nobilă. Chiar şi după câteva zile în care fusese silită să poarte una – ideea lui Sazed –, veşmântul umflat i se părea stânjenitor. Îi strângea mijlocul şi pieptul şi cădea pe podea în mai multe straturi de material încreţit, îngreunând mersul. Avea tot timpul senzaţia că era gata să se-mpiedice – şi, în ciuda grosimii fustei, se simţea cumva expusă din cauza corsajului atât de strâmt, fără a mai aminti decolteul adânc. Deşi îşi lăsa la vedere exact tot atât de multă piele şi când purta cămăşi obişnuite, cu nasturi, acum totul părea, cumva, altfel.

Însă rochia schimba multe, trebuia s-o recunoască. Fata care stătea în faţa ei, în oglindă, era o creatură stranie, din altă lume. Rochia de

un albastru deschis, cu volane şi dantele albe, se asorta cu agrafele cu safire din părul ei. Sazed pretindea că nu putea să se simtă fericit înainte ca părul ei să-i crească măcar până la umeri, dar sugerase totuşi să cumpere agrafele ca nişte broşe şi să-şi pună câte una deasupra fiecărei urechi.

— Aristocraţii obişnuiesc adesea să nu-şi ascundă defectele, îi explicase el. Le scot în schimb în evidenţă. Atrage atenţia asupra părului tău scurt şi, în loc să creadă că nu ţii pasul cu moda, ar putea fi impresionaţi de mesajul tău fără cuvinte.

Purta şi un colier de safire – modest după părerea nobilimii, dar valorând totuşi peste două sute de lacre. Îl completa o singură brăţară de rubine. După toate aparenţele, moda zilei impunea o singură pată de o altă culoare, pentru contrast.

Şi totul era al ei, plătit din banii cetei. Dacă fugea, luând bijuteriile şi cele trei mii de lacre, avea din ce trăi câteva zeci de ani. Se simţea mult mai tentată decât voia să recunoască.

Imaginile oamenilor lui Camon, trupurile lor schimonosite, fără viaţă în subsolul tăcut, îi tot reveneau în minte. Probabil că asta o aştepta şi pe ea dacă rămânea.

Şi atunci, de ce nu pleca?

Se întoarse cu spatele la oglindă, punându-şi un şal de mătase albastru-deschis purtat de aristocrate în loc de mantie. De ce nu pleca? Poate fiindcă îi promisese lui Kelsier. El îi dăruise Allomanţia şi tot el depindea de ea. Poate că era datoria ei faţă de ceilalţi. Pentru a supravieţui, o ceată avea nevoie ca fiecare om să facă o treabă aparte.

De la Reen învăţase că astfel de oameni erau nişte neghiobi, însă era tentată, momită de posibilitatea oferită de Kelsier şi de ceilalţi. În final, nu rămânea nici din cauza bogăţiei, nici fiindcă o încânta ce aveau de făcut. Era speranţa ascunsă – greu de crezut şi lipsită de noimă, dar totuşi atrăgătoare – a existenţei unui grup de oameni care aveau într-adevăr încredere unii în alţii. Trebuia să rămână. *Trebuia* să vadă dacă avea să dureze, sau dacă totul nu era – aşa cum îi spuneau şoaptele tot mai insistente ale lui Reen – decât o minciună.

Se întoarse şi părăsi încăperea, îndreptându-se către uşa din faţă a conacului Renoux, unde o aştepta Sazed cu o trăsură. Se hotărâse să rămână, şi asta însemna că trebuia să joace rolul care îi revenea.

Era timpul pentru prima ei apariţie de aristocrată.

Trăsura se zgâlţâi brusc, şi Vin tresări, surprinsă. Însă vehiculul continuă să înainteze normal şi Sazed nu se clinti de pe locul lui de vizitiu.

De sus se auzi un sunet. Vin îşi incendie metalele, încordându-se, când o siluetă sări de pe acoperişul trăsurii, aterizând pe locul lacheului, chiar în afara portierei ei. Kelsier îi zâmbi când îşi strecură

capul pe geam.

Vin răsuflă uşurată, lăsându-se pe spătarul banchetei sale.

— Ai fi putut, pur şi simplu, să ne ceri să te luăm.

— Nu era nevoie, spuse el, deschizând portiera şi făcându-şi vânt înăuntru. Afară se întunecase deja şi el îşi purta mantia-de-ceaţă. L-am prevenit pe Sazed c-o să apar la un moment dat, pe drum.

— Şi mie nu mi-ai spus?

Kelsier îi făcu cu ochiul în timp ce închidea portiera.

— Mi-am închipuit că încă-ţi mai eram dator fiindcă m-ai luat prin surprindere săptămâna trecută, pe aleea aia.

— Ce matur din partea ta, spuse Vin, cu voce plată.

— Am avut întotdeauna foarte mare încredere în imaturitatea mea. Ei, eşti pregătită pentru seara asta?

Ea ridică din umeri, încercând să-şi ascundă nervozitatea. Se uită în jos.

— Cum… ăă, arăt?

— Splendid, răspunse Kelsier. Întocmai ca o tânără de neam nobil. Să nu fii nervoasă, Vin – deghizarea e perfectă.

Dintr-un anumit motiv, răspunsul nu păru să fi fost cel pe care voia ea să-l audă.

— Kelsier?

— Da?

— Mă tot gândesc de-o vreme să te întreb ceva, spuse, uitându-se pe geam, deşi nu putea să vadă nimic altceva în afară de ceaţă. Înţeleg, tu crezi că e important – să ai un spion printre nobili. Dar… ei, chiar trebuie s-o facem în felul ăsta? Nu putem plăti nişte informatori de pe stradă ca să ne spună tot ce e nevoie să ştim despre intrigile caselor?

— Poate că da, răspunse Kelsier. Dar oamenii ăia sunt numiţi „informatori" dintr-un anumit motiv, Vin. Orice întrebare pe care le-o pui le dezvăluie câte ceva despre adevăratele tale intenţii – până şi faptul că te întâlneşti cu ei oferă o informaţie pe care-o pot vinde apoi altcuiva. E bine să ne bizuim pe ei cât mai puţin cu putinţă.

Ea oftă.

— Nu te pun în pericol fără să mă sinchisesc, Vin, spuse Kelsier, aplecându-se în faţă. Avem într-adevăr nevoie de un spion printre nobili. Informatorii află de obicei noutăţile de la slujitori, însă cei mai mulţi dintre aristocraţi nu sunt proşti, întâlnirile importante se ţin în locuri unde niciun servitor nu poate trage cu urechea.

— Şi te aştepţi din partea mea să pot ajunge la astfel de adunări?

— Poate. Sau poate nu. Oricum ar fi, am învăţat că e întotdeauna bine să strecori pe cineva printre nobili. Trăgând cu urechea, tu şi Sazed veţi afla lucruri pe care informatorii de pe stradă nu le-ar considera importante. De fapt, prin simplul fapt c-o să mergi la aceste petreceri – chiar dacă n-o să-ţi ajungă nimic la urechi – o să ne-aduci

informaţii.

— Cum aşa? se încruntă Vin.

— Ţine-i minte pe oamenii care par interesaţi de tine, zise Kelsier. Vor fi din casele pe care vrem să le supraveghem. Dacă-ţi acordă atenţie ţie, probabil că-i interesează lordul Renoux – şi asta numai dintr-un singur motiv.

— Arme, spuse ea.

Kelsier dădu din cap.

— Faptul că e negustor de arme va face din Renoux un om foarte valoros în ochii celor care pun la cale o luptă. Şi caselor lor va trebui să le dau cea mai mare atenţie. În sânul nobilimii ar trebui să existe deja o oarecare încordare – să sperăm că-ncep deja să se-ntrebe ce familii se întorc împotriva altora. Între Marile Case nu s-a mai dezlănţuit niciun război general de mai bine de un veac, însă ultimul a fost devastator. Trebuie să-l repetăm.

— Ar putea aduce moartea unui mare număr de nobili, zise Vin.

Kelsier zâmbi.

— Pot trăi cu gândul ăsta. Tu nu?

Vin zâmbi, în ciuda încordării.

— Există şi un alt motiv pentru care trebuie s-o faci, adăugă el. La un moment dat, în timpul desfăşurării acestui plan dezastruos al meu, am putea fi nevoiţi să-l înfruntăm pe Lordul Legiuitor. Am senzaţia că va fi cu atât mai bine, cu cât vom avea nevoie să strecurăm mai puţini oameni în locurile unde e prezent. O skaa Născută-din-Ceaţă ascunsă printre nobili… ei, ar putea fi un mare avantaj.

Vin se înfioră uşor.

— Lordul Legiuitor… o să fie acolo în seara asta?

— Nu. Probabil că printre participanţi vor fi obligatori, dar niciun Inchizitor – şi cu siguranţă nu Lordul Legiuitor. O asemenea petrecere nu e câtuşi de puţin demnă de interesul lui.

Ea dădu din cap. Nu-l văzuse niciodată pe Lordul Legiuitor, şi nici nu-şi dorise vreodată să-l vadă.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, zise Kelsier. Chiar dacă se va-ntâmpla să-l întâlneşti, o să fii în siguranţă. Nu poate citi gândurile.

— Eşti sigur?

Kelsier păstră pentru o clipă tăcerea.

— Ei bine, nu. Dar, chiar dacă o fi *putând,* nu le citeşte chiar pe ale tuturor. Am cunoscut mai mulţi skaa care s-au dat drept nobili în prezenţa lui – şi eu am făcut-o de vreo câteva ori, înainte…

Vocea i se stinse, şi îşi coborî privirea către mâinile acoperite de cicatrice.

— În cele din urmă te-a prins, zise ea.

— Şi probabil c-o să mă mai prindă, spuse el, făcându-i cu ochiul. Dar deocamdată nu-ţi face griji din cauza lui – în seara asta, ţelul

nostru e s-o prezentăm pe lady Valette Renoux. N-o să fie nevoie de nimic periculos sau neobişnuit. Nu trebuie decât să-ţi faci apariţia şi să pleci apoi, când o să-ţi spună Sazed. O să vedem mai târziu cum le câştigăm încrederea.

Vin dădu din cap.

— Eşti o fată bună, spuse Kelsier, deschizând portiera. O să fiu ascuns în apropierea fortăreţei, cu ochii în patru şi trăgând cu urechea.

Ea îşi înclină capul, în semn de recunoştinţă, şi Kelsier sări din trăsură, făcându-se nevăzut în ceaţa întunecată.

Vin nu se aşteptase ca fortăreaţa Venture să strălucească atât de puternic în beznă. Clădirea masivă era învăluită de o aură de lumină ceţoasă. Când trăsura ajunse mai aproape, Vin văzu că pe zidul exterior al clădirii dreptunghiulare erau fixate opt felinare enorme. Dădeau o lumină puternică, aidoma celei răspândite de focurile de tabără, dar mai puţin pâlpâitoare, iar în spatele lor erau plasate oglinzi, ca să-şi reverse toată strălucirea direct asupra fortăreţei. Vin nu pricepea la ce serveau. Balul se ţinea înăuntru – de ce era nevoie de lumină afară?

— Nu mai scoate capul pe geam, stăpână Vin, te rog, spuse Sazed, din locul lui de deasupra. O tânără bine-crescută nu cască gura.

Vin îi aruncă o privire supărată, pe care el nu putu s-o vadă, dar îşi retrase capul în interior, aşteptând cu nervozitate şi nerăbdare în timp ce trăsura se oprea lângă fortăreaţa imensă. Încremeni în sfârşit locului, şi un lacheu din casa Venture deschise imediat portiera. Un al doilea lacheu se apropie şi întinse mâna, s-o ajute să coboare.

Vin i-o acceptă şi se strădui să-şi scoată din trăsură poalele umflate de volane ale rochiei, cu toată graţia de care era în stare. În timp ce cobora cu băgare de seamă – încercând să nu se împiedice – se simţi recunoscătoare pentru stabilitatea mâinii lacheului şi înţelese de ce se aştepta din partea bărbaţilor să ajute doamnele la coborârea din trăsură. La urma urmelor, obiceiul nu era prostesc – prostească era îmbrăcămintea.

Sazed înconjură trăsura şi îşi ocupă locul, la câţiva paşi în urma ei. Purta robe dintr-un material încă şi mai fin decât de obicei; cu toate că-şi păstrau tiparul în formă de V, erau strânse cu o cingătoare şi aveau mâneci largi, învăluitoare.

— Drept înainte, stăpână, o călăuzi el, din spate, cu voce scăzută. Pe covor, ca să nu ştergi pavajul cu rochia, şi intră apoi pe uşa principală.

Vin dădu din cap, încercând să-şi alunge stânjeneala. Continuă să înainteze, trecând pe lângă nobili şi pe lângă doamne şi costume şi rochii de tot felul. Deşi nu se uitau la ea, se simţea expusă. Paşii ei nu erau nici pe departe la fel de graţioşi ca ai celorlalte doamne, care

păreau frumoase şi în largul lor în rochii. Palmele începură să-i asude în mănuşile prosteşti, albastre cu alb.

Se sili să meargă înainte. Odată ce ajunse la intrare, Sazed o prezentă, arătându-le uşierilor invitaţia. Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în costumele negru cu roşu ale servitorilor se înclinară şi o invitară înăuntru cu un gest. În hol se aduna treptat o mulţime de aristocraţi, aşteptând să intre în sala mare.

Ce fac? se gândi ea, înnebunită. Putea să ţină piept ceţii şi Allomanţiei, găinarilor şi tâlharilor, nălucilor-de-ceaţă şi bătăilor. Însă să dea ochii cu atâţia nobili şi cu doamnele lor… să meargă printre ei în plină lumină, în văzul tuturor, neavând unde să se ascundă… asta o îngrozea.

— Mergi înainte, stăpână, spuse Sazed, cu voce mângâietoare. Aminteşte-ţi lecţiile noastre.

Ascunde-te! Găseşte un cotlon! Întuneric, ceaţă, orice!

Vin mergea ţinându-şi mâinile în faţă, încleştate, rigide. Sazed mergea alături de ea. Tot ce-o învăţase părea să-şi ia zborul – vaporos, ca însăşi ceaţa. Nu-şi mai putea aduce aminte nici nume, nici obiceiuri, nimic.

Se opri chiar în mijlocul holului, şi un nobil cu înfăţişare arogantă, într-un costum negru, se întoarse s-o privească. Ea îngheţă.

Bărbatul o măsură cu o expresie dispreţuitoare, apoi îi întoarse spatele. Ea auzi clar cuvântul „Renoux” rostit în şoaptă, şi se uită neliniştită în lateral. Mai multe femei o priveau.

Cu toate acestea, n-avea senzaţia că o vedeau. Îi studiau rochia, părul şi bijuteriile. Se uită în partea cealaltă, de unde o privea un grup de bărbaţi. Îi vedeau linia decolteului, rochia frumoasă şi machiajul, dar nu şi pe *ea*.

Niciunul dintre ei nu putea s-o vadă pe Vin, nu zăreau decât chipul pe care şi-l pusese – faţa pe care voia ea s-o vadă ceilalţi. O vedeau pe lady Valette. Ca şi cum Vin n-ar fi fost acolo.

Ca şi cum… s-ar fi ascuns, ca şi cum ar fi stat ascunsă chiar în faţa ochilor lor.

Şi încordarea ei începu brusc să dispară. Îşi goli pieptul de aer cu o răsuflare prelungă, liniştitoare, iar teama îşi luă zborul. Tot ce-o învăţase Sazed îi reveni în minte, şi adoptă privirea unei fete încântate de primul ei bal oficial. Păşi în lateral, întinzându-şi şalul unui slujitor, şi, alături de ea, Sazed se destinse. Vin îi aruncă un zâmbet, apoi intră în sala principală.

Putea s-o facă. Încă mai era nervoasă, dar momentul de panică trecuse. N-avea nevoie de întuneric sau de cotloane – nu-i trebuia decât o mască din safire, machiaj şi ţesătură albastră.

Sala principală din fortăreaţa Venture oferea o privelişte măreaţă, impozantă. Având înălţimea intimidantă a patru sau cinci etaje, era de

câteva ori mai lungă decât lată. Pe toată lungimea se înşiruiau ferestre dreptunghiulare imense, cu vitralii, şi luminile stranii şi puternice de afară băteau direct în ele, azvârlind o cascadă de culori ce traversa încăperea. Coloane de piatră masive, bogat ornamentate, erau încastrate în pereţi, înălţându-se între ferestre. Chiar înainte de întâlnirea lor cu podeaua, peretele se subţia, dând naştere unei galerii de înălţimea unui singur etaj, sub ferestrele propriu-zise. Acoperite cu feţe de masă albe, în zona aceea se aflau zeci de mese, în umbra din spatele coloanelor şi de sub arcadă. Departe, în capătul opus al sălii, Vin zări un balcon încastrat în perete, la joasă înălţime, pe care se găseau alte mese, mai puţine.

— Acolo cinează lordul Straff Venture, şopti Sazed, arătând către balconul îndepărtat.

Ea dădu din cap.

— Şi luminile alea, de afară?

— Calcar luminos, stăpână, o lămuri Sazed. Nu ştiu sigur cum se face – bolovanii de calcar pot să fie cumva înfierbântaţi până la strălucire, fără să se topească.

Pe o platformă din stânga ei cânta o orchestră de coarde, pentru perechile care dansau chiar în centrul sălii. În dreapta, mesele de serviciu găzduiau platouri peste platouri cu mâncare, aduse de servitori grăbiţi, îmbrăcaţi în alb.

Sazed se apropie de un slujitor şi îi arătă invitaţia lui Vin. Bărbatul dădu din cap, apoi şopti ceva la urechea altuia, mai tânăr. Tânărul se înclină în faţa lui Vin, apoi o conduse prin încăpere.

— Am cerut o masă mică, izolată. Cred că-n timpul acestei vizite nu e nevoie să te amesteci printre oaspeţi. E suficient să fii văzută.

Vin dădu din cap, recunoscătoare.

— Masa izolată va da de înţeles că eşti singură, o preveni Sazed. Mănâncă încet – odată ce-o să termini, bărbaţii vor veni să te invite la dans.

— Nu m-ai învăţat să dansez! şopti ea, pe un ton îngrijorat.

— N-a fost timp, stăpână. Nu-ţi face griji – poţi să refuzi, cuviincios şi respectuos. Îşi vor închipui că eşti pur şi simplu tulburată la primul tău bal, şi n-o să se-ntâmple nimic rău.

Ea dădu iarăşi din cap, şi servitorul o conduse la o masă mică, din apropierea centrului sălii. Se aşeză pe singurul scaun, în timp ce Sazed comanda mâncarea. După care terrisianul se plasă în spatele scaunului ei.

Vin rămase într-o postură afectată, aşteptând. Cele mai multe mese se înşiruiau chiar sub balconul galeriei – aproape de locul unde se dansa, lăsând în spatele lor, lângă perete, o alee ca un coridor. Pe aceasta treceau perechi şi grupuri, vorbind cu voci scăzute. Din când în când, câte cineva gesticula sau dădea din cap în direcţia ei.

Bun, partea asta din planul lui Kelsier merge. Era remarcată. Însă se sili să nu se ghemuiască şi să nu se afunde în scaun când pe aleea din spatele ei trecu agale un înalt prelan. Din fericire, nu era cel pe care-l întâlnise, deşi purta aceleaşi robe cenuşii, avea aceleaşi tatuaje în jurul ochilor.

De fapt, la petrecere obligatorii se aflau în număr destul de mare. Se plimbau de colo-colo, amestecându-se cu petrecăreţii. Însă aveau o anumită… răceală. Ceva care-i separa. Dădeau târcoale, aproape ca nişte supraveghetori.

Garnizoana îi urmăreşte pe skaa, se gândi Vin. *S-ar părea că obligatorii au acelaşi rol printre nobili.* Era o privelişte stranie – ea îi crezuse întotdeauna pe nobilii liberi. Şi erau într-adevăr mult mai încrezători în ei decât orice skaa. Mulţi păreau să se distreze, iar obligatorii nu păreau să se poarte cu adevărat ca o poliţie, şi nici măcar, în mod deosebit, ca nişte spioni. Totuşi erau acolo. Foindu-se, luând parte la conversaţii. Amintind fără încetare de Lordul Legiuitor şi de imperiul lui.

Vin încetă să le mai acorde atenţie obligatorilor – prezenţa lor încă o mai împiedica, într-o mică măsură, să se simtă în largul ei – şi găsi în schimb altceva asupra căruia să se concentreze: ferestrele superbe. Din locul unde se afla, le vedea pe cele situate în faţa ei, dar ceva mai sus.

Aveau subiecte religioase, ca multe alte imagini preferate de aristocraţi. Poate voiau să-şi arate evlavia sau poate li se impunea. Vin nu ştia prea multe despre asta – dar probabil că nici Valette n-ar fi avut de unde să ştie, aşa că era în ordine.

Din fericire, recunoştea însă o parte dintre scene – mai ales mulţumită celor învăţate de la Sazed. Terrisianul părea să cunoască mitologia Lordului Legiuitor la fel de bine ca pe oricare alta, deşi ei i se părea ciudat că studiase tocmai religia pe care o găsea atât de opresivă.

Tema centrală a celor mai multe dintre ferestre era Adâncimea. De un negru intens – sau, aşa cum apărea pe ferestre, de culoare violet –, era informă, cu ceva ca nişte tentacule răzbunătoare, târându-se de-a latul mai multor geamuri. Vin se uită în sus, cuprinzând-o în aceeaşi privire cu imaginea Lordului Legiuitor, pictat în culori strălucitoare, şi descoperi că o uşoară fascinaţie o împiedica să-şi ia ochii de la scenele luminate din spate.

Ce *era?* se întrebă. Ce *era Adâncimea? De ce apare peste tot atât de lipsită de formă – de ce nu e înfăţişată aşa cum arăta în realitate?*

Până atunci nu-şi mai pusese niciodată întrebări despre Adâncime, dar lecţiile lui Sazed o lăsaseră cu multe semne de întrebare. Instinctele îi şopteau că nu era decât o înşelătorie. Lordul Legiuitor născocise un pericol cumplit pe care izbutise să-l distrugă în trecut,

înainte de a-şi „dobândi” coroana imperială. Însă uitându-se în sus, la creatura oribilă, contorsionată, Vin aproape credea.

Dacă aşa ceva *existase* totuşi? Şi, dacă era adevărat, cum izbutise Lordul Legiuitor s-o înfrângă?

Oftă, alungându-şi ideile din minte. Începuse deja să gândească prea mult pentru o femeie nobilă. Admira frumuseţea ornamentelor – cugetând la ceea ce însemnau – fără nici măcar un singur gând trecător la averea care le crease. Medita asupra simplului fapt că totul era atât de nespus de frumos şi de împodobit.

Coloanele nu erau doar stâlpi de susţinere, ci capodopere ale sculpturii. Stindarde albe atârnau deasupra ferestrelor, prinse de tavanul înalt, boltit, presărat cu chei de boltă şi susţinut de contraforturi. Ştia, cumva, că toate cheile de boltă erau împodobite cu sculpturi complicate, deşi aflate prea sus ca să se poată vedea.

Iar dansatorii se potriveau cu decorul superb, poate chiar eclipsându-l. Perechile se roteau cu graţie, păşind aparent fără niciun efort în ritmul lent al muzicii. Mulţi parteneri stăteau până şi de vorbă în timpul dansului. Femeile se mişcau lejer în rochiile lor – şi Vin observă că, prin comparaţie cu o mare parte dintre acestea, veşmântul ei bogat în volane părea simplu. Sazed avusese dreptate. Părul lung era fără nicio îndoială la modă, deşi numărul doamnelor care şi-l purtau ridicat în cocuri era egal cu al celor care-l lăsaseră să cadă pe umeri.

În mijlocul sălii impunătoare, bărbaţii în costume elegante păreau, cumva, diferiţi. Distinşi. Erau aceleaşi creaturi care-i băteau prietenii şi-i ţineau pe skaa în robie? Păreau prea… perfecţi, cu maniere prea alese, ca să poată săvârşi fapte atât de oribile.

Mă-ntreb dacă măcar observă că afară există o *lume,* se gândi, privind dansul cu braţele încrucişate pe masă. *Poate nu sunt în stare să vadă dincolo de fortăreţele şi de balurile lor – aşa cum nu sunt în stare să vadă nici dincolo de rochia şi de machiajul meu.*

Sazed o bătu pe umăr şi ea oftă, adoptând o poziţie mai potrivită pentru o doamnă. Mâncarea sosi câteva minute mai târziu – un ospăţ cu arome atât de stranii, încât s-ar fi simţit intimidată dacă, în ultimele câteva luni, n-ar fi mâncat delicatese identice. Din lecţiile lui Sazed lipsise dansul, dar ele fuseseră foarte vaste în privinţa etichetei pe care trebuia s-o respecte la masă, fapt pentru care Vin se simţi recunoscătoare. Aşa cum spusese Kelsier, principala ei ţintă din seara aceea era să-şi creeze o imagine – şi era important să fie una cuviincioasă.

Mâncă totul cu delicateţe, cum fusese învăţată, iar asta îi permise să se mişte încet, cu meticulozitate. Nu-i plăcea ideea de a fi invitată la dans; se temea să nu intre iarăşi în panică dacă îi vorbea cineva cu adevărat. Însă nu putea lungi prea mult cina – mai ales cu porţiile

mici pe care le primea o doamnă. Le dădu gata în curând, şi îşi aşeză furculiţa de-a curmezişul farfuriei, semn că terminase cu mâncarea.

Primul doritor se apropie peste două minute.

— Lady Valette Renoux? întrebă tânărul, înclinându-se uşor. Purta o vestă verde pe sub haina lungă a costumului de culoare întunecată. Sunt lordul Brian Strobe. Ai vrea să dansezi?

— Domnul meu, răspunse ea, uitându-se cu sfială în jos. Eşti foarte amabil, dar e primul meu bal, şi aici totul e atât de grandios! Mă tem că sunt atât de emoţionată încât m-aş împiedica. Poate data viitoare…?

— Fireşte, doamna mea, răspunse el, cu o înclinare curtenitoare a capului, apoi se retrase.

— Un răspuns foarte bun, stăpână, zise Sazed. Ai subliniat cu abilitate motivul. Bineînţeles că la următorul bal va trebui să dansezi cu el. Dar până atunci te vom învăţa cu siguranţă, eu aşa cred.

Vin roşi uşor.

— Poate n-o să fie acolo.

— Poate. Dar mă îndoiesc. Tinerii de viţă nobilă se dau în vânt după distracţiile lor nocturne.

— Fac asta în fiecare noapte?

— Aproape, răspunse Sazed. La urma urmelor, balurile sunt principalul motiv care-i aduce la Luthadel. Dacă te afli în oraş şi e un bal – şi asta se-ntâmplă aproape întotdeauna –, atunci iei în general parte, mai ales dacă eşti tânăr şi necăsătorit. Din partea ta n-o să se aştepte probabil să fii prezentă chiar atât de des, dar presupun că vei ajunge să mergi la câte două sau trei pe săptămână.

— Două sau trei…, spuse ea. O să am nevoie de mai multe rochii!

El zâmbi.

— Aş, gândeşti deja ca o femeie de neam. Acum, stăpână, dacă vrei să mă scuzi…

— Să te scuz? se miră ea, răsucindu-se.

— Trebuie să merg la cina majordomilor, o lămuri el. Un servitor de rangul meu e de obicei lăsat să plece după ce serveşte stăpânul lui masa. Nu-mi vine să plec şi să te las, dar încăperea aia o să fie plină de slugi înfumurate ale înaltei nobilimi. Se vor purta discuţii pe care stăpânul Kelsier ar vrea să le-ascult.

— Mă laşi aici singură?

— Te-ai descurcat bine până acum, stăpână, zise Sazed. Fără nicio greşeală gravă – sau cel puţin fără niciuna care nu e de aşteptat din partea unei nou-venite la curte.

— Cum ar fi? întrebă ea, neliniştită.

— O să vorbim despre ele mai târziu. Rămâi pur şi simplu la masă, soarbe din vin – ai grijă să nu-ţi fie reumplut prea des paharul – şi aşteaptă-mă. Dacă se mai apropie vreun tânăr, refuză-l cu tot atâta

delicateţe ca prima oară.

Ea dădu din cap, şovăitoare.

— Mă întorc cam peste o oră, îi făgădui terrisianul.

Însă nu se clinti, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Ăă… poţi să pleci, spuse Vin.

— Mulţumesc, stăpână, spuse el, înclinându-se şi retrăgându-se.

Lăsând-o singură.

Nu sunt singură, îşi spuse. *Kelsier se află undeva, afară, aşteptând în noapte.* Gândul o linişti, cu toate că îşi dorea să nu fi simţit atât de intens locul gol din spatele scaunului ei.

Încă trei tineri se apropiară s-o invite la dans, dar acceptară cu toţii refuzul ei politicos. Pe urmă nu mai veni nimeni; probabil se dusese vestea că dansul nu o tenta. Memoră numele celor patru bărbaţi care o invitaseră – Kelsier avea să fie dornic să le afle – şi începu să aştepte.

În mod bizar, descoperi curând că se plictisea. Sala era foarte bine ventilată, dar ea simţea totuşi căldura sub straturile de material. Mai ales picioarele aveau de suferit, acoperite de pantalonaşii care-i ajungeau până la glezne. Nici mânecile lungi nu-i erau de ajutor, deşi atingerea materialului mătăsos pe piele era foarte delicată. Dansul continuă, şi ea îl privi o vreme cu interes. Însă atenţia i se îndreptă în curând asupra obligatorilor.

Era interesant că niciunul nu părea să aibă vreun rol anume la petrecere. Deşi se ţineau cel mai adesea departe grupurile de nobili care discutau, se alăturau din când în când câte unuia dintre ele. Şi, tot din când în când, câte un grup amuţea şi căuta din ochi un obligator, pe care-l chema cu un gest respectuos.

Vin se încruntă, străduindu-se să-şi dea seama ce anume îi scăpa. În cele din urmă, un grup de la o masă din apropiere îi făcu semn unui obligator în trecere. Masa se afla la o distanţă prea mare ca să poată trage cu urechea fără să fie ajutată, dar, cu cositor…

Se întinse în interior să ardă metalul, apoi se opri. Mai întâi cupru, îşi spuse, aprinzându-l. Trebuia să se obişnuiască să-l lase aşa tot timpul, ca să nu se pună în pericol.

Cu Allomanţia ascunsă, arse cositor. Lumina din sală i se păru imediat orbitoare şi fii nevoită să-nchidă ochii. Muzica orchestrei deveni mai sonoră şi o duzină de conversaţii din jur se transformară din zumzete în voci distincte. Încercă să se concentreze asupra celei care o interesa şi, masa fiind una dintre cele mai apropiate, deosebi în curând vocile dorite.

— … jur că el va fi primul căruia o să-i dau vestea despre logodna mea, spunea cineva.

Vin întredeschise ochii – era unul dintre nobilii de la masă.

— Foarte bine, răspunse obligatorul. Depun mărturie şi înregistrez asta.

Nobilul întinse mâna şi se auzi zornăit de monede. Vin îşi stinse cositorul şi deschise larg ochii, la timp ca să-l vadă pe obligator îndepărtându-se de masă şi strecurându-şi ceva – probabil monedele – într-un buzunar al robelor.

Interesant, îşi spuse Vin.

Din păcate, oamenii de la masa aceea se ridicară în curând şi se împrăştiară, şi nu mai rămase nimeni destul de aproape de ea ca să poată trage cu urechea. Plictiseala reveni în timp ce-l urmărea cu privirea pe obligator, care traversă sala, îndreptându-se către unul dintre însoţitorii săi. Ea începu să bată cu degetele în masă, uitându-se nepăsătoare la cei doi obligatori, până când îşi dădu seama de ceva anume.

Îl recunoştea pe unul dintre ei. Nu pe cel care luase mai devreme banii, ci pe însoţitorul lui, un bărbat mai bătrân. Scund şi cu trăsături ferme, avea un aer poruncitor. Până şi celălalt obligator părea să-l trateze cu respect.

La început, crezu că i se părea familiar fiindcă-l văzuse la Cantonul Vistieriei, când ajunsese acolo cu Camon, şi simţi împunsătura panicii. Însă apoi realiză că nu era acelaşi bărbat, îl mai văzuse, dar nu acolo. Era…

Tatăl meu, îşi dădu ea seama, cu stupefacţie.

Fratele ei i-l arătase o dată, când abia sosiseră în Luthadel, cu un an în urmă; obligatorul era în inspecţie la o forjă din împrejurimi. Reen o luase şi se furişaseră împreună înăuntru, fiindcă el susţinea cu insistenţă că Vin trebuia să-şi vadă tatăl măcar o singură dată – deşi ea nu pricepea de ce.

Se împotrivi imboldului de a se face mică în scaun. Bărbatul n-avea cum s-o recunoască – nici măcar nu ştia de existenţa ei. Se sili să-şi îndrepte atenţia în altă parte, uitându-se în schimb la ferestre. Însă nu reuşea să le vadă prea bine, fiindcă erau ascunse, în parte, de coloane şi de proeminenţa galeriei.

Stând astfel, văzu ceva care-i scăpase până atunci – un balcon intercalat la mare înălţime, care se întindea de-a lungul întregului perete opus. Părea un soi de pereche a alcovului de sub ferestre, cu deosebirea că se găsea sus, între ferestrele cu vitralii şi plafon. Zări acolo oameni în mişcare, perechi sau singuri, plimbându-se agale şi privind petrecerea aflată în desfăşurare dedesubt.

Instinctele o atrăgeau către balcon, de unde ar fi putut să urmărească balul fără să fie văzută. Şi i s-ar fi oferit o vedere minunată a stindardelor şi a ferestrelor aflate chiar deasupra mesei sale, fără a mai pune la socoteală şi că ar fi putut să studieze sculpturile în piatră fără să dea impresia că rămăsese cu gura căscată.

Sazed îi spusese să nu plece de la masă, dar, cu cât stătea locului mai mult, cu atât mai mult îi atrăgea ochii balconul ascuns. Avea o

poftă nebună să se ridice şi să se mişte, să-şi întindă picioarele, şi poate să le lase să hoinărească puţin. Prezenţa tatălui său – indiferent dacă ştia sau nu de existenţa ei – nu era decât încă un motiv pentru care voia să plece de pe nivelul principal al sălii.

N-o să mă mai invite nimeni altcineva la dans, se gândi. *Şi am făcut ce voia Kelsier. Am fost văzută de nobili.*

Îşi oferi un răgaz, apoi îşi flutură mâna către un servitor.

Omul se apropie în grabă.

— Da, lady Renoux?

— Cum ajung acolo, sus? întrebă ea, arătând către balcon.

— Sunt scări chiar lângă orchestră, doamna mea. Urcaţi până la ultimul palier.

Vin îi mulţumi cu o înclinare a capului. Pe urmă se ridică, hotărâtă, şi se îndreptă spre partea din faţă a sălii. Dintre cei pe lângă care trecu, nu-i aruncă nimeni mai mult de o singură privire, aşa că, în drum către scări, traversă sala păşind cu mult mai multă încredere în sine.

Coridorul de piatră urca răsucindu-se, curbat în el însuşi, cu trepte scunde, dar abrupte. Ferestre mici, nu mai late decât palma ei, dar cu vitralii, se înşiruiau pe peretele exterior – deşi aveau culori neguroase, fiindcă lumina din afară le lipsea. Vin urca nerăbdătoare, consumându-şi energia dată de agitaţia care o stăpânea, dar începu în curând să gâfâie din cauza greutăţii rochiei şi a strădaniilor de a o ţine ridicată, ca nu cumva să se-mpiedice. Însă o fărâmă de fludor ars o ajută să urce cu suficient de puţine sforţări pentru ca transpiraţia să nu-i strice machiajul.

Şi se dovedi că urcuşul meritase efortul. Balconul de sus era întunecos – sigura lumină fiind dată de câteva felinare mici, cu sticla albastră, de pe pereţi – şi oferea o imagine uimitoare a ferestrelor cu vitralii. Locul era liniştit şi Vin se simţi practic singură când se apropie de balustrada de fier dintre două coloane, uitându-se apoi în jos. Dalele de piatră ale pardoselii de dedesubt alcătuiau un model pe care nu-l observase, un soi de forme ce se curbau cenuşii pe alb, părând să curgă după bunul lor plac.

Ceţuri? se întrebă, într-o doară, sprijinindu-se de balustradă. Aidoma suportului felinarului din spatele lui Vin, şi aceasta era alambicată şi lucrată cu migală – ambele fuseseră forjate dându-li-se forma unor lujeri groşi, încovoiaţi. De o parte şi de alta, vârfurile sculptate ale celor două coloane păreau animale împietrite în clipa saltului de pe balcon.

— Ei, iată, asta-i problema când te duci să-ţi umpli pocalul cu vin.

Vocea auzită pe neaşteptate o făcu pe Vin să tresară, şi se răsuci. În spatele ei stătea un bărbat tânăr. Nu purta cel mai elegant costum văzut de ea, şi nici vesta lui nu era la fel de strălucitoare ca mai toate

celelalte. Atât haina, cât şi cămaşa păreau să-i fie prea largi şi avea părul uşor ciufulit. Ţinea în mână un pahar cu vin, iar buzunarul din afară al hainei era umflat, având forma unei cărţi puţin cam prea mari pentru locul care o adăpostea.

— Problema este, continuă el, că te-ntorci şi-ţi găseşti locul favorit furat de o fată frumoasă. Acum, un domn adevărat ar pleca în altă parte, lăsând-o cu gândurile ei. Însă ăsta e cel mai bun loc de pe balcon – singurul destul de apropiat de un felinar ca să ai lumină bună pentru citit.

Vin roşi.

— Îmi cer scuze, lordul meu.

— Ei, iată, acum mă simt vinovat. Totul pentru un pocal cu vin. Uite, aici e destul loc pentru doi oameni – nu trebuie decât să te tragi puţin mai într-o parte.

Vin şovăi. Oare l-ar fi putut refuza în mod politicos? Tânărul voia evident să rămână şi ea acolo – o fi ştiut cine era? Ar fi trebuit să afle numele lui, ca să i-l poată spune lui Kelsier?

Se retrase uşor în lateral, şi bărbatul îşi făcu loc alături. Se sprijini de coloane din margine şi, surprinzând-o, îşi scoase cartea şi începu să citească. Avea dreptate: lumina felinarului cădea drept pe pagini. Vin rămase un moment neclintită, urmărindu-l, dar el părea complet absorbit. Nici măcar nu se întrerupse ca să-şi ridice ochii spre ea.

N-are de gând să-mi dea nici cea mai mică atenţie? se întrebă Vin, uimită de propria sa iritare. *Poate-ar fi trebuit să port o rochie mai elegantă.*

Bărbatul sorbi din vin, concentrat asupra cărţii.

— Întotdeauna citeşti la baluri? îl întrebă ea.

El îşi înălţă privirea.

— Ori de câte ori mă pot fofila ca s-o fac.

— Şi asta nu zădărniceşte ţelul pentru care-ai venit? Ce rost are să iei parte dacă te fereşti să intri în legătură cu oamenii?

— Şi domnia ta e tot aici, sus, sublinie el.

Vin roşi.

— Eu n-am vrut decât să arunc o scurtă privire asupra sălii.

— Oh? Şi de ce i-ai refuzat pe cei trei bărbaţi care te-au invitat la dans?

Ea amuţi pentru o clipă. Tânărul zâmbi, apoi se întoarse la cartea lui.

— Au fost patru, spuse, furioasă. Şi i-am refuzat fiindcă nu ştiu să dansez prea bine.

Bărbatul lăsă cartea ceva mai în jos şi se uită la ea.

— Ştii, nu eşti chiar atât de timidă cum laşi impresia.

— Timidă? întrebă Vin. Nu eu mă holbez într-o carte când alături de mine e o tânără doamnă, fără să mă fi prezentat aşa cum se cuvine.

El ridică dintr-o sprânceană, părând să fi căzut pe gânduri.

— Ei, iată, acum vorbeşti ca tata. Arăţi cu mult mai bine, dar eşti la fel de ţâfnoasă.

Vin se uită urât la el. În cele din urmă, tânărul îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte bine, atunci o să mă port ca un domn. Se înclină în faţa ei, schiţând un pas, rafinat şi protocolar. Sunt lordul Elend. Lady Valette Renoux, pot avea plăcerea de a împărţi cu domnia ta acest balcon în timp ce citesc?

Vin îşi încrucişă braţele. *Elend? Nume de familie sau numele mic? Ar trebui să-mi pese? Nu vrea decât să-şi recapete locul. Dar… de ce ştie că am refuzat invitaţii la dans?* Avea, cumva, bănuiala că tocmai purta o discuţie despre care Kelsier ar fi vrut să i se povestească.

În mod bizar, bărbatul acela nu-i trezea dorinţa de a-l respinge, aşa cum se întâmplase cu ceilalţi. În schimb, simţi o altă împunsătură a furiei când el îşi ridică din nou cartea.

— Încă nu mi-ai spus de ce-ţi place mai mult să citeşti decât să iei parte la bal, zise ea.

Bărbatul oftă, lăsându-şi din nou cartea în jos.

— Păi, vezi, nici eu nu sunt tocmai cel mai bun dansator.

— Ah.

— Dar, continuă el, înălţând un deget, asta nu reprezintă decât unul dintre motive. Poate că încă nu ţi-ai dat seama, dar nu e deloc greu să te saturi de petreceri. După ce mergi la cinci sau şase sute de astfel de baluri, începi să ai senzaţia că totul se cam repetă.

Vin ridică din umeri.

— Ai fi învăţat probabil să dansezi mai bine dacă ai fi exersat.

El înălţă dintr-o sprânceană.

— N-o să mă laşi să mă-ntorc la citit, nu-i aşa?

— Nu, n-am de gând.

El oftă şi-şi îndesă cartea la loc, în buzunar – care începuse să ia forma cărţii.

— Bine, atunci. Vrei, în schimb, să dansăm?

Vin înlemni. Elend zâmbi cu nepăsare.

Cerule! Fie e incredibil de calm, fie habar n-are cum să se poarte în societate. O nemulţumea faptul că nu izbutea să-şi dea seama care era adevărul.

— Să presupun că asta-nseamnă nu? zise el. Bun – m-am gândit că trebuia să fac invitaţia, odată ce am stabilit că sunt un domn. Însă mă îndoiesc că perechile de jos ne-ar purta recunoştinţă dacă le-am călca pe picioare.

— De acord. Ce citeşti?

— Dilisteni, răspunse Elend. *Încercări memorabile.* Ai auzit de ea?

Vin clătină din cap.

— Ah, bine. Nu e prea cunoscută. Se aplecă peste balustradă, privind în jos. Ei, şi cum ţi se pare prima experienţă la Curte?

— E foarte… copleşitoare.

Elend chicoti.

— Poţi spune ce vrei despre Casa Venture – dar ştiu cum să facă o petrecere.

Ea dădu din cap.

— Atunci, nu-ţi place Casa Venture?

Poate era una dintre rivalităţile în căutarea cărora se afla Kelsier.

— Nu, nu în mod deosebit. Fac prea multă paradă, chiar şi pentru înalta nobilime. Nu pot să dea pur şi simplu o petrecere, trebuie să fie *cea mai fastuoasă* cu putinţă. Nu contează că-şi fac slugile zob ca s-o pregătească, le mai şi răsplătesc cu câte-o bătaie dacă sala nu luceşte de curăţenie în dimineaţa următoare.

Vin îşi lăsă capul pe-o parte. *Nu sunt cuvintele pe care m-aş fi aşteptat să le aud din partea unui nobil.*

Elend tăcu, părând uşor stânjenit.

— Dar, ei, asta n-are importanţă. Cred că terrisianul domniei tale te caută.

Ea tresări şi aruncă o privire peste balustrada de alături. Silueta înaltă a lui Sazed se afla, fireşte, lângă masa ei acum goală, vorbind cu un servitor.

Vin lăsă să-i scape un scheunat abia auzit.

— Trebuie să plec, spuse, întorcându-se spre scări.

— A, bine atunci, zise Elend, mă-ntorc la citit.

Schiţă o fluturare de mână în semn de rămas-bun, dar îşi deschise cartea înainte de a coborî ea prima treaptă.

Vin ajunse jos cu răsuflarea tăiată. Sazed o zări imediat.

— Îmi pare rău, spuse ea, jenată, apropiindu-se.

— Nu-mi cere mie scuze, stăpână, zise Sazed, cu voce scăzută. Nu se cuvine, şi nici nu e necesar. A fost o idee bună să te mişti puţin, aşa cred. Ţi-aş fi sugerat-o chiar eu dacă n-ai fi fost atât de agitată.

Ea dădu din cap.

— Atunci e timpul să plecăm?

— E un moment potrivit ca să ne retragem, dacă doreşti, răspunse el, aruncând o privire către balcon. Pot să te-ntreb ce făceai acolo sus, stăpână?

— Am vrut să mă uit mai bine la ferestre. Dar am sfârşit prin a sta de vorbă cu cineva. La început părea interesat de mine, dar acum nu cred c-a avut vreodată de gând să-mi dea prea multă atenţie. Nu contează – nu părea destul de important ca să-l plictisesc pe Kelsier cu numele lui.

Sazed şovăi.

— Cu cine vorbeai?

— Cu bărbatul din colţul ăla, de pe balcon.

— Cu unul dintre prietenii lordului Venture?

Vin îngheţă.

— Îl cheamă pe vreunul dintre ei Elend?

Sazed păli vizibil.

— Stăteai la taifas cu lordul Elend Venture?

— Ăă… da?

— Te-a invitat la dans?

Vin dădu din cap.

— Dar nu cred că vorbea serios.

— Oh, vai de mine, spuse Sazed. S-a zis cu anonimatul ţinut sub control.

— Venture? se încruntă Vin. Ca fortăreaţa Venture?

— Moştenitorul titlului nobiliar, răspunse Sazed.

— Hm, zise ea, dându-şi seama că ar fi trebuit probabil să se simtă mai intimidată decât se simţea. A fost un pic cam enervant – într-un mod plăcut.

— N-ar trebui să vorbim despre asta aici, spuse Sazed. Eşti cu mult, cu foarte mult sub rangul lui. Haide, să ne retragem. N-ar fi trebuit să plec la cină…

Vocea i se stinse într-un mormăit pentru sine însuşi în timp ce-o conducea pe Vin către uşă. Ea aruncă încă o privire în sala principală când îşi recupera şalul şi arse cositor, uitându-se în lumină cu ochi îngustaţi, în căutarea balconului.

Elend ţinea în mână cartea închisă – şi Vin ar fi putut să jure că se uita în jos, în direcţia ei. Zâmbi şi se lăsă condusă de Sazed la trăsură.

o o o

Ştiu că n-ar trebui să las un simplu cărăuş să mă tulbure, însă e din Terris, din ţinutul în care s-au născut prorocirile. Dacă poate descoperi cineva o înşelăciune, n-ar trebui să fie el acela?

Îmi continui totuşi călătoria către locul unde vestesc prezicerile că-mi voi întâlni destinul – mergând, simt în spate privirea lui Rashek. Plină de invidie. Şi de batjocură. Şi de ură.

CAPITOLUL 13

Vin era aşezată pe unul dintre fotoliile elegante ale lordului Renoux, cu picioarele încrucişate sub ea. Se simţea bine fiindcă scăpase de rochia voluminoasă, primindu-şi în schimb din nou cămaşa şi pantalonii, veşminte mult mai familiare.

Însă nemulţumirea calmă a lui Sazed o tot îndemna să se foiască.

Terrisianul stătea în picioare în partea opusă a încăperii şi Vin avea impresia clară că ea dăduse de belea. Vrând să afle totul despre discuţia ei cu lordul Elend, Sazed îi pusese întrebări amănunţite. Întrebări respectuoase, fireşte, dar, în acelaşi timp, autoritare.

După părerea ei, terrisianul îşi făcea griji fără rost în privinţa cuvintelor schimbate de ea cu tânărul nobil. De fapt, nu vorbiseră despre nimic important şi, pentru un lord dintr-o Mare Casă, Elend era indiscutabil neprotocolar.

Însă avusese ceva straniu – ceva despre care Vin nu-i pomenise lui Sazed. Cu Elend, se simţise… în largul ei. Întorcându-se cu gândul la tot ce se petrecuse, îşi dădu seama că, în acele câteva clipe, ea nu fusese lady Valette. Nu fusese nici Vin, pentru că acea parte a ei – fata sfioasă din ceata de hoţi – era aproape tot atât de lipsită de autenticitate ca tânăra nobilă.

Nu, fusese pur şi simplu… aşa cum era ea. Se mai simţise uneori astfel, în timpul petrecut cu Kelsier şi cu ceilalţi, dar între limite cu mult mai înguste. Cum izbutise Elend să invoce adevărata fire în întregime şi într-un timp atât de scurt?

Poate c-a folosit Allomanţia asupra mea! se gândi, cu o tresărire. Elend era un nobil de rang înalt; poate era Domolitor. Poate discuţia lor însemnase mai mult decât îşi imaginase ea.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, încruntându-se în sinea ei. Îşi ţinuse cuprul aprins, ceea ce însemna că el *nu avusese cum* să folosească asupra ei Allomanţia sentimentelor. Pur şi simplu, o prinsese, cumva, cu garda jos. Îşi reaminti totul, gândindu-se cât de bizar de nestânjenită se simţise. Privind în urmă, era clar că nu fusese destul de prudentă.

Data viitoare o să am mult mai multă grijă. Presupunea că aveau să se reîntâlnească. Ar fi fost bine.

Un servitor intră şi şopti ceva la urechea lui Sazed. Arzând în grabă cositor, Vin auzi conversaţia – Kelsier se întorsese, în sfârşit.

— Te rog, dă-i de ştire lordului Renoux, zise Sazed.

Servitorul în veşminte albe îşi înclină capul în semn că înţelesese şi ieşi cu paşi iuţi.

— Voi, ceilalţi, puteţi pleca, adăugă calm Sazed, şi slugile din încăpere se grăbiră să se retragă.

Veghea lui tăcută le obligase să stea în picioare, aşteptând în atmosfera încordată din odaie fără să scoată nicio vorbă şi fără să schiţeze niciun gest.

Kelsier şi lordul Renoux sosiră împreună, discutând cu voci scăzute. Renoux purta un costum bogat, croit după moda din ţinuturile apusene. Bărbatul în vârstă îşi păstra mustaţa căruntă subţire, tunsă şi bine îngrijită, şi mergea cu un aer plin de încredere în sine. Chiar şi după o întreagă după-amiază petrecută printre nobili, Vin era izbită

de ţinuta lui aristocratică.

Kelsier încă nu-şi scosese mantia-de-ceaţă.

— Saze? întrebă el, în timp ce intra. Ai noutăţi?

— Mă tem că da, stăpâne Kelsier, veni răspunsul. S-ar părea că, la balul din seara asta, stăpâna Vin i-a atras atenţia lordului Elend Venture.

— Elend? întrebă Kelsier, încrucişându-şi braţele. Nu e el moştenitorul?

— Este, într-adevăr, răspunse Renoux. L-am întâlnit pe flăcăul ăsta acum vreo patru ani, cred, când a venit tatăl lui în vizită în ţinutul apusean. M-a izbit faptul că e puţin cam lipsit de demnitate pentru cineva de rangul lui.

Patru ani? socoti Vin. *N-are cum s-o facă pe Lordul Renoux de atâta timp. Kelsier a scăpat din Puţuri abia acum doi ani!* Se uită la impostor, dar, aşa cum se întâmpla întotdeauna, nu izbuti să găsească niciun cusur în purtările lui.

— Cât de insistent a fost băiatul? întrebă Kelsier.

— A invitat-o la dans, răspunse Sazed. Dar stăpâna Vin s-a dovedit destul de înţeleaptă ca să refuze. S-ar părea că s-au întâlnit din pură întâmplare – dar mă tem că ea s-ar putea să-i fi atras privirile.

Kelsier chicoti.

— Ai învăţat-o prea bine, Saze. Pe viitor, Vin, ar trebui poate să-ncerci să fii mai puţin fermecătoare.

— De ce? întrebă ea, încercând să-şi mascheze iritarea. Credeam că *vrem* să le plac tuturor.

— Dar nu şi unui bărbat atât de important ca Elend, copilă, o lămuri lordul Renoux. Te-am trimis la curte ca să poţi da naştere unor alianţe, nu unor scandaluri.

Kelsier dădu din cap.

— Elend e tânăr, bun de însurat şi e moştenitorul unei case puternice. Legătura ta cu el ne-ar putea face probleme serioase. Ai stârni gelozia femeilor, iar bărbaţii mai vârstnici n-ar fi de acord cu diferenţa de rang. Te-ai înstrăina de grupuri mari ale nobilimii de la curte. Ca să obţinem informaţiile de care avem nevoie, aristocraţii trebuie să te considere nesigură, lipsită de importanţă şi – mai presus de orice – nicidecum o ameninţare.

— În plus, copilă, adăugă lordul Renoux, e puţin probabil ca Elend Venture să fie cu adevărat interesat de tine. E cunoscut drept unul dintre excentricii de la curte – şi încearcă probabil să-şi întărească această reputaţie făcând ceva neaşteptat.

Vin îşi simţi obrajii împurpurându-se. *Probabil că are dreptate,* îşi spuse, cu asprime. Cu toate astea, nu se putea împiedica să se simtă sâcâită de toţi trei – şi mai ales de Kelsier, cu purtarea lui uşuratică, lipsită de griji.

— Da, spuse acesta, presupun că e cel mai bine să-l eviţi pe Venture cu desăvârşire. Încearcă să-l ofensezi cumva. Aruncă-i vreo două priviri din alea, de-ale tale.

Vin îi răspunse cu o privire plictisită.

— Întocmai, asta e! râse el.

Ea strânse din dinţi şi se sili să se destindă.

— În seara asta, la bal, l-am văzut pe tata, spuse, sperând să abată atenţia lui Kelsier şi a celorlalţi de la lordul Venture.

— Serios? întrebă Kelsier, cu interes.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Fratele meu mi l-a arătat odată, iar acum l-am recunoscut.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Renoux.

— Tatăl lui Vin e obligator, îl lămuri Kelsier. Şi, după cum s-ar părea, unul destul de important, dacă are destulă influenţă ca s-ajungă la un asemenea bal. Ştii cum se numeşte?

Vin clătină din cap.

— Poţi să-l descrii? întrebă Kelsier.

— Ăă… chel, cu tatuaje în jurul ochilor…

Kelsier chicoti.

— Lasă, mai bine mi-l arăţi o dată, da?

Ea dădu iarăşi din cap, iar el se întoarse spre Sazed.

— Ei, mi-ai adus numele nobililor care-au invitat-o la dans?

Sazed îi făcu semn că da.

— Ea mi-a dat lista, stăpâne Kelsier. Şi-o să-ţi spun şi o serie de bârfe picante de la cina majordomilor.

— Bun, spuse Kelsier, aruncând o privire către pendula dintr-un colţ al încăperii. Însă va trebui să le laşi pe mâine dimineaţă. Trebuie să plec.

— Să pleci? se miră Vin, ciulind urechile. Dar abia ai venit!

— Asta-i partea ciudată când soseşti undeva, Vin, răspunse el, făcându-i cu ochiul. Odată ce-ai ajuns, în realitate singurul lucru pe care-l mai poţi face e să pleci din nou. Trage un pui de somn – arăţi un pic cam obosită.

Îşi luă rămas-bun de la întregul grup cu o fluturare de mână, apoi se grăbi să iasă, fluierând binevoitor pentru sine însuşi.

E prea nepăsător, se gândi Vin. *Şi prea secretos. De obicei ne spune la ce familii are de gând să dea o lovitură.*

— Cred c-o să mă retrag, spuse apoi, căscând.

Sazed o privi bănuitor, dar o lăsă să plece în timp ce Renoux începea să i se adreseze cu voce scăzută. Vin urcă în grabă în odaia ei, îşi aruncă pe umeri mantia-de-ceaţă şi deschise uşile balconului.

Ceaţa se revărsă în încăpere. Ea incendie fier şi fu răsplătită cu apariţia unei linii de metal subţiri, de culoare albastră.

Să vedem unde te duci, maestre Kelsier.

Arse oţel, împingându-se afară, în noaptea rece şi umedă de toamnă. Cositorul îi ascuţi vederea, făcând în acelaşi timp aerul rece s-o gâdile în gât la fiecare răsuflare. Împinse cu putere în spatele ei, apoi trase uşor de porţile de oţel de dedesubt. Manevra o avântă, în zbor planat, şi devenise un arc pe deasupra lor, şi tot în ele împinse apoi, aruncându-se mai departe, în aer.

Stătea cu un ochi pe dunga albastră care indica spre Kelsier, urmărindu-l de la o distanţă destul de mare, ca să nu fie zărită. N-avea asupra ei niciun metal – nici măcar monede – şi ţinea cuprul aprins, ca să-şi ascundă Allomanţia. Teoretic, orice sunet i-ar fi putut atrage atenţia lui Kelsier, trădând prezenţa ei, aşa că se străduia să se mişte făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă.

Spre surprinderea ei, Kelsier nu se îndrepta spre centrul oraşului. După ce trecu de porţile conacului, se întoarse către limita de nord a cetăţii. Vin îl urmă, aterizând şi alergând apoi în linişte pe solul accidentat.

Unde se duce? se întrebă, nedumerită. *Ocoleşte Fellise? Merge la vreo vilă de la periferie?*

Kelsier îşi continuă o vreme drumul spre nord, apoi linia lui de metal începu să pălească. Vin se opri lângă un pâlc de copaci scunzi. Linia se estompa cu iuţeală. Kelsier îşi mărise brusc viteza. Înjură în sinea ei, rupând-o la fugă.

În faţă, linia lui Kelsier pierea în noapte. Vin oftă, încetinind. Îşi incendie fierul, dar abia reuşi să-l zărească dispărând din nou în depărtare. Îi era imposibil să ţină pasul.

Însă fierul ei incendiat îi dezvălui altceva. Se încruntă, continuându-şi drumul, până când ajunse la o sursă de metal neclintită – două bare mici de bronz înfipte în pământ, la ceva mai mult de o jumătate de metru una de alta. Săltă una în mână, apoi se uită în vârtejurile de ceaţă dinspre nord.

Kelsier sare, se gândi. *Dar de ce?* Sărind te deplasai mai repede decât mergând, dar nu avea cine ştie ce sens s-o faci pe întinderea pustie.

Dacă nu cumva…

Înaintă şi descoperi în curând alte două bare de bronz înfipte în pământ. Se uită în urmă. Era greu să-ţi dai seama în întuneric, dar cele patru bare păreau să alcătuiască o linie ce ducea drept spre Luthadel.

Deci aşa izbuteşte, îşi spuse. Kelsier avea un talent tainic, străbătea distanţa dintre Luthadel şi Fellise cu o viteză remarcabilă. Ea îşi imaginase că folosea cai, dar se părea că exista ceva mai bun. El – sau poate altcineva înaintea lui – aşternuse o cale Allomantică între cele două oraşe.

Strânse prima bară în palmă – îi trebuia ca să-şi poată încetini căderea dacă se înşela –, apoi trecu în faţa celei de-a doua perechi de bare şi se avântă în aer.

Împinse cu putere şi se aruncă în văzduh, cât mai sus cu putinţă. În timpul zborului, îşi incendie fierul, căutând alte două surse de metal. Şi se iviră curând: două exact spre nord, iar alte două, la distanţe egale, de o parte şi de alta.

Cele din lateral sunt pentru corectarea direcţiei, înţelese ea. Trebuia să înainteze drept spre nord, dacă voia să rămână pe drumul de bronz. Se împinse uşor către stânga – astfel încât reuşi să treacă drept printre cele două bare învecinate de pe calea principală – şi se azvârli din nou înainte, într-un salt cu boltă.

Căpătă repede acea nouă deprindere, ţopăind dintr-un punct într-altul, fără să coboare niciodată prea aproape de pământ. În numai câteva minute, îşi însuşi atât de bine ritmul mişcărilor, încât aproape că nu mai avea nevoie de ajutorul barelor laterale.

Înainta incredibil de repede prin mijlocul vegetaţiei crescute la întâmplare. Vântul mâna ceaţa în jurul ei şi mantia îi flutura în urmă, biciuind aerul. Însă ea se silea să se mişte încă şi mai iute. Îşi petrecuse prea mult timp studiind barele de bronz. Trebuia să-l ajungă din urmă pe Kelsier; altminteri avea să sosească în Luthadel fără să ştie încotro să-şi continue drumul.

Începu să se arunce dintr-un punct într-altul cu o viteză aproape nesăbuită, căutând cu disperare orice semn de mişcare Allomantică. După vreo zece minute de salturi, în faţă i se ivi în sfârşit o linie albastră – una îndreptată mai degrabă în sus, decât spre barele din pământ. Răsuflă uşurată. Apoi apăru o a doua linie şi o a treia. Vin se încruntă şi se lăsă să cadă cu o bufnitură înfundată. Arse cositor şi din noaptea dinaintea ei se desprinse o umbră masivă, pe culmea căreia scânteiau globuri de lumină.

Zidul oraşului, îşi spuse, uluită. *Atât de curând? Am călătorit de două ori mai repede decât un bărbat călare!*

Însă asta însemna că îl pierduse pe Kelsier. Se încruntă în sinea ei şi întrebuinţă bara pe care-o luase cu ea ca să se arunce sus, pe creneluri. Odată ce ateriză pe piatra umedă, întinse mâna în urmă şi-şi Trase bara. Se apropie de cealaltă margine a zidului, făcând un salt şi ghemuindu-se pe balustrada de piatră, de unde cercetă oraşul.

Şi acum? se gândi, supărată. *Mă întorc la Fellise? Trec pe la atelierul lui Ciomege, să văd dacă s-a dus acolo?*

Şovăi o clipă, apoi se aruncă de pe zid şi-şi începu drumul pe acoperişuri. Hoinărea la întâmplare, împingând în încuietorile ferestrelor şi orice fărâmă de metal şi folosindu-se de bara de bronz – pe care o Trăgea pe urmă înapoi, în mână – dacă era nevoie de salturi mai lungi. Abia când ajunse îşi dădu seama că, fără s-o ştie, se îndreptase către o destinaţie anume.

Fortăreaţa Venture se înălţă în faţa ei din noapte. Bulgării de calcar luminos fuseseră stinşi şi numai în posturile de pază mai ardeau

câteva torţe fantomatice.

Vin se ghemui pe marginea acoperişului, încercând să priceapă ce o adusese înapoi, la fortăreaţa masivă. Vântul rece îi ciufulea părul şi îi ondula panglicile mantiei, şi avu impresia că simţise câţiva stropi de ploaie pe obraz. Stătu aşa preţ de o clipă îndelungată, cu frigul luându-i în stăpânire degetele picioarelor.

Pe urmă observă o mişcare în dreapta. Se ghemui imediat, incendiindu-şi cositorul.

Kelsier era pe un acoperiş, la trei case distanţă, abia zărindu-se în lumina săracă din jur. Nu părea s-o fi observat. Se uita la fortăreaţă, fiind prea departe ca ea să-i poată citi expresia feţei.

Vin îl urmări cu ochi bănuitori. Nu dăduse importanţă întâlnirii ei cu Elend, dar poate-l îngrijora mai mult decât voia să recunoască. Înţepătura neaşteptată a spaimei o făcu să se crispeze.

E posibil să fi venit ca să-l ucidă pe Elend? Asasinarea unui moştenitor din înalta nobilime ar fi înteţit neîndoielnic încordarea dintre Marile Case.

Rămase în aşteptare, neliniştită. Însă, când se ridică în cele din urmă, Kelsier se îndepărtă. Se împinse de pe acoperiş, avântându-se în aer.

Vin lăsă să cadă bara de bronz – ar fi trădat-o – şi se repezi pe urmele lui. Fierul îi arăta linii albastre ce se mişcau în depărtare, şi se grăbi să sară de cealaltă parte a străzii, unde se împinse într-o poartă de sub ea, hotărâtă să nu mai piardă din nou urma lui Kelsier.

El se îndrepta spre centrul oraşului. Vin îşi încreţi fruntea, încercând să-i ghicească destinaţia. În direcţia aceea se afla fortăreaţa Erikeller, o rezervă importantă de arme. Poate Kelsier avea de gând s-o împiedice cumva să le mai vândă – oferindu-i Casei Renoux o importanţă cu atât mai mare pentru nobilime.

Vin ateriză pe un acoperiş şi se opri, privindu-l când se avânta în noapte. *Iar se mişcă repede. Ar…*

O mână îi căzu pe umăr.

Ea ţipă, făcu un salt înapoi şi arse fludor.

Kelsier o privi înălţând o sprânceană.

— Ar fi trebuit să fii în pat, tânără doamnă.

Ea se uită în lateral, spre linia de metal.

— Punga mea cu monede, zâmbi el. Un hoţ priceput fură trucurile ingenioase la fel de uşor cum fură lacre. Am început să fiu mai prevăzător de când m-ai urmărit săptămâna trecută – la început te-am crezut un Născut-din-Ceaţă Venture.

— Au vreunul?

— Nu mă îndoiesc. Cele mai multe dintre Marile Case au – dar prietenul tău Elend nu se numără printre ei. Nu e nici măcar Ceţurian.

— De unde ştii? Poate c-o ascunde.

Kelsier clătină din cap.

— Acum doi ani, aproape c-a fost ucis într-un raid – dacă a existat vreodată un moment potrivit ca să-şi arate cineva puterile, atunci ar fi fost.

Ea dădu din cap, continuând să se uite în jos, ca să nu-i întâlnească privirea.

El oftă şi se aşeză pe acoperişul înclinat, cu un picior atârnându-i în afară.

— Stai jos.

Vin se instală pe acoperişul de ţiglă, în faţa lui. Deasupra, ceaţa continua să se învârtejească şi începuse o burniţă uşoară – dar nu se deosebea prea mult de obişnuita umiditate a nopţii.

— Nu pot să te am aşa pe urmele mele, Vin, spuse Kelsier. Ţi-aduci aminte ce-am vorbit despre încredere?

— Dacă ai fi avut încredere în mine, mi-ai fi spus unde pleci.

— Nu neapărat, răspunse el. Poate pur şi simplu nu vreau să vă-ngrijoraţi din pricina mea, tu şi ceilalţi.

— Tot ce faci tu e periculos. De ce am fi mai îngrijoraţi dacă ne spui despre ce e vorba?

— Unele fapte sunt mai primejdioase decât altele, răspunse Kelsier, cu voce scăzută.

Vin şovăi o clipă, apoi se uită într-o parte, urmărind direcţia în care se îndreptase el. Către centrul oraşului.

Către Kredik Shaw, Dealul Celor o Mie de Turle. Palatul Lordului Legiuitor.

— Ai de gând să-l înfrunţi pe Lordul Legiuitor! zise ea, cu voce joasă. Ai spus săptămâna trecută că vrei să-i faci o vizită.

— Poate că „vizită” e un cuvânt prea tare. Mă *duc* în palat, dar sper cu toată sinceritatea să nu dau peste el. Încă nu sunt pregătit să-i fac faţă. Oricum, *tu* pleci drept către prăvălia lui Ciomege.

Ea dădu din cap.

Kelsier se încruntă.

— Ai de gând să mă urmăreşti iarăşi, nu-i aşa?

Ea şovăi, apoi dădu din cap încă o dată.

— De ce?

— Fiindcă vreau să ajut, veni răspunsul, cu voce scăzută. Până acum, rolul meu în toate astea s-a redus, în esenţă, la participarea la o petrecere. Însă sunt o Născută-din-Ceaţă – m-ai antrenat tu însuţi. Nu vreau să rămân deoparte şi să-i las pe toţi ceilalţi să se pună în primejdie în timp ce eu stau degeaba, mă duc să iau cina şi mă uit la oameni care dansează.

— Tot ce faci la balurile alea e important, spuse Kelsier.

Ea dădu încă o dată din cap, privind în jos. Avea să-l lase pur şi simplu să plece, pentru a-l urmări apoi. În parte, motivul era cel pe

care tocmai îl dezvăluise. Începea să i se înfiripe un sentiment de camaraderie pentru cei din ceată, şi nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci. Voia să facă parte din tot ce se petrecea; voia să ajute.

Însă o altă parte a sa îi şoptea că el, Kelsier, nu-i spunea totul. Poate avea încredere în ea; poate nu. Însă sigur era că avea secrete. Care se legau de al Unsprezecelea Metal şi de Lordul Legiuitor.

Kelsier îi întâlni ochii şi probabil că-i desluşi în ei intenţiile. Oftă, lăsându-se pe spate.

— Vorbesc serios, Vin! Nu poţi să vii cu mine.

— De ce nu? întrebă ea, renunţând la prefăcătorie. Dacă ai de făcut ceva atât de primejdios, n-ar fi mai sigur să ai un alt Născut-din-Ceaţă care să-ţi apere spatele?

— Încă nu cunoşti toate metalele, spuse Kelsier.

— Numai fiindcă încă nu m-ai învăţat despre toate.

— Ai nevoie de mai mult exerciţiu.

— Cel mai bine exersezi atunci când faci ceva. Fratele meu m-a învăţat să fur luându-mă cu el la jafuri.

Kelsier clătină din cap.

— E prea periculos.

— Kelsier, zise ea, cu toată seriozitatea. Punem la cale *răsturnarea Ultimului Imperiu.* Oricum nu mă aştept să trăiesc mai mult de sfârşitul anului. Le tot spui celorlalţi cât de mult câştigi având în ceată doi Născuţi-din-Ceaţă. Ei, n-o să fie cine ştie ce câştig dacă nu mă laşi să *fiu* într-adevăr una dintre cei doi. Cât ai de gând s-aştepţi? Până când sunt „pregătită”? Nu cred că asta o să se-ntâmple vreodată.

Kelsier o măsură o clipă cu privirea, apoi zâmbi.

— La prima noastră întâlnire, jumătate din timp n-am izbutit să te fac să scoţi niciun cuvânt. Iar acum îmi ţii predici.

Ea roşi. Kelsier oftă, îşi duse mâna sub mantie şi scoase ceva.

— Nu pot să cred că mă gândesc la asta, mormăi, întinzându-i o bucăţică de metal.

Vin cercetă bara minusculă, argintie. Era atât de lucioasă şi de strălucitoare, încât părea o picătură de lichid, dar atingerea dovedea că făcea parte dintre solide.

— Atiu, zise Kelsier. Al zecelea şi cel mai puternic dintre metalele Allomantice cunoscute. Mărgica asta valorează mai mult decât punga cu lacre pe care ţi-am dat-o mai înainte.

— Fărâma asta? întrebă ea, surprinsă.

El încuviinţă cu un gest al capului.

— Atiul vine dintr-un singur loc – din Puţurile din Hathsin – unde Lordul Legiuitor îi controlează extragerea şi distribuirea. Marile Case trebuie să cumpere o porţie lunară de atiu, iar ăsta e unul dintre principalele moduri în care le ţine Lordul Legiuitor sub control. Haide,

înghite-o.

Vin se uită la bucăţica de metal, neştiind dacă voia să irosească un obiect atât de valoros.

— Nu poţi s-o vinzi, spuse Kelsier. Cetele de hoţi încearcă, dar li se ia urma şi sunt nimicite. Lordul Legiuitor are foarte mare grijă de rezerva lui de atiu.

Ea dădu din cap, apoi înghiţi metalul. Simţi imediat cum lua fiinţă în trupul ei un nou izvor de putere, aşteptând să fie arsă.

— Bun, spuse Kelsier, ridicându-se. Arde-l imediat ce-ncep eu să merg.

Vin îi făcu semn că înţelesese. Când se puse el în mişcare, scoase atiu din noua ei provizie şi-l arse.

Kelsier păru să devină uşor neclar; pe urmă, o siluetă translucidă, ca o stafie, ţâşni în ceaţa din faţa lui. Semăna leit cu el şi mergea cu doar câţiva paşi înaintea lui. De la dublură se târa, către el, o foarte palidă imagine remanentă.

Era ca o… umbră inversată. Dublura făcea tot ce făcea el, numai că se mişca *prima.* Îşi schimbă direcţia, iar Kelsier o urmă.

Gura imaginii începu să se mişte. O clipă mai târziu, se auzi vocea lui Kelsier.

— Atiul îţi îngăduie să vezi la o mică distanţă în viitor. Sau, cel puţin, îţi îngăduie să vezi o mică parte din ceea ce vor face alţii în viitor. În plus, îţi ascute mintea, ajutându-te să le faci faţă noilor informaţii şi reacţionezi repede şi cu sânge rece.

Umbra se opri şi Kelsier continuă să meargă până ce se contopi cu ea, când se opri la rândul său. Pe urmă umbra întinse brusc mâna şi o pălmui, şi Vin se mişcă din reflex, ridicându-şi braţul exact când se repezea adevărata mână a lui Kelsier. I-o prinse la jumătatea mişcării.

— Atâta vreme cât arzi atiu, nimic nu te poate lua prin surprindere. Poţi să scoţi un pumnal, fiind sigură că duşmanul tău o să intre drept în el. Poţi să te fereşti de atacuri, fiindc-o să vezi exact unde ajunge fiecare lovitură. Atiul te face aproape de neînfrânt. Îţi ascute mintea, îngăduindu-ţi să te foloseşti de orice informaţie nouă.

Din trupul lui Kelsier ţâşniră brusc zeci de alte imagini. Fiecare se repezi într-o altă direcţie, unele umblând pe acoperiş cu paşi mari, iar altele avântându-se în aer. Vin îi eliberă braţul, se ridică în picioare şi se retrase, derutată.

— Tocmai am ars şi eu atiu, o lămuri el. Pot să văd ce-o să faci tu, şi asta schimbă ceea ce am eu de gând să fac – fapt care schimbă, la rândul său, ceea ce ai tu de gând să faci. Imaginile reprezintă toate acţiunile pe care-aş putea să le-aleg.

— E năucitor, spuse Vin, urmărind harababura nebunească a imaginilor, cu cele vechi pălind fără încetare şi cu cele noi apărând rapid.

Kelsier dădu din cap.

— Singurul mod în care te poţi apăra de cineva care arde atiu e să-l arzi şi tu – în felul ăsta, niciunul dintre voi nu mai are niciun avantaj.

Imaginile dispărură.

— Ce-ai făcut? întrebă ea, cu o tresărire.

— Nimic. Probabil ţi s-a terminat atiul.

Ea descoperi, surprinsă, că ăsta era adevărul – atiul nu mai era.

— Arde atât de repede!

Kelsier încuviinţă fără vorbe, aşezându-se din nou.

— Presupun că n-ai mai cheltuit niciodată atât de repede o avere, nu?

Ea dădu din cap, uluită.

— Pare o asemenea irosire!

Kelsier ridică din umeri.

— Atiul are valoare numai datorită Allomanţiei. Aşa că, dacă nu-l arzi, nu mai valorează o avere. Iar dacă-l arzi, fireşte că devine din ce în ce mai rar. E, cumva, un raport foarte interesant – întreabă-l când şi când pe Ham despre asta. Îi place grozav să vorbească despre gospodărirea atiului. Oricum, probabil că orice Născut-din-Ceaţă pe care-o să-l înfrunţi va avea atiu. Însă n-o să-l tragă inima să-l folosească. Şi să fii sigură că nu l-a înghiţit deja – atiul e fragil, sucurile gastrice îl distrug în câteva ore. Aşa că va trebui să păstrezi un echilibru între păstrarea lui şi eficienţă. Dacă ţi se pare că adversarul tău îl întrebuinţează, e bine să te foloseşti şi tu de al tău – însă convinge-te că nu te-amăgeşte, ca să-ţi termini rezerva înainte de a şi-o termina el.

Vin dădu din cap.

— Asta-nseamnă că mă iei acum cu tine?

— Probabil c-o să-mi pară rău, oftă Kelsier. Dar nu văd cum te-aş putea convinge să stai deoparte – decât poate legându-te. Însă te-am prevenit. Poate fi primejdios. *Foarte* primejdios. N-am de gând să dau ochii cu Lordul Legiuitor, dar vreau să mă furişez în fortăreaţa lui. Cred că ştiu unde s-ar putea să descopăr ceva care să-mi arate cum să-l înfrângem.

Vin zâmbi şi înaintă cu un pas când o chemă el, cu o fluturare de mână. Kelsier îşi strecură mâna în pungă şi scoase un flacon pe care i-l întinse. Un flacon Allomantic obişnuit, numai că în lichidul din interior se afla o singură picătură de metal. Bobiţa de atiu era de câteva ori mai mare decât cea pe care i-o dăduse ca să exerseze.

— Nu-l folosi decât dacă e neapărat necesar, o învăţă el. Ai nevoie de alte metale?

Vin făcu semn că da.

— Mi-am ars aproape tot oţelul ca s-ajung aici.

Kelsier îi întinse un alt flacon.

— Mai întâi să recuperăm punga mea cu monede.

Uneori mă-ntreb dacă nu-nnebunesc cumva.

Poate e din cauza apăsării pe care-o simt ştiind că trebuie să port, cumva, povara unei lumi întregi. Poate e din cauza morţilor la care-am fost martor, a prietenilor pe care i-am pierdut. A prietenilor pe care-am fost nevoit să-i ucid.

Oricum ar fi, uneori văd umbre urmărindu-mă. Creaturi întunecate, pe care nu le înţeleg, sau pe care nu vreau să le-nţeleg. Oare ar putea fi plăsmuiri ale minţii mele copleşite?

CAPITOLUL 14

Ploaia începu imediat după ce descoperiră punga cu monede. Nu era puternică, dar părea să-mprăştie uşor ceaţa. Vin fu străbătută de un tremur şi îşi ridică gluga, ghemuindu-se lângă Kelsier pe un acoperiş. El nu dădea prea mare atenţie vremii, aşa că n-o făcea nici ea. Puţină umezeală n-avea să le facă rău – de fapt, probabil că avea să-i ajute, ploaia acoperind zgomotele apropierii lor.

Kredik Shaw li se întindea în faţa ochilor. Turlele ascuţite şi turnurile drepte se înălţau în noapte aidoma unor gheare întunecate. Erau de grosimi foarte diferite – unele destul de largi ca s-adăpostească scări şi odăi mari, iar altele, simple vergele metalice împungând cerul. Diversitatea îi oferea ansamblului o simetrie răsucită, descentrată – aproape un echilibru.

În noaptea umedă, ceţoasă, turlele şi turnurile aveau ceva prevestitor de rău – ca oasele înnegrite de cenuşă ale unui leş lăsat vreme îndelungată în aer liber. Privindu-le, Vin simţea ceva… o *apăsare,* ca şi cum simpla apropiere de clădirea aceea ar fi fost de-ajuns ca să-i distrugă orice speranţă.

— Ţinta noastră e un complex de tuneluri de la baza uneia dintre turlele îndepărtate, din dreapta, spuse Kelsier, cu vocea abia acoperind murmurul încet al ploii. Ne interesează o încăpere aflată chiar în mijlocul lor.

— Ce e înăuntru?

— Nu ştiu, răspunse Kelsier. Asta trebuie s-aflăm. Lordul Legiuitor intră acolo din trei în trei zile – şi astăzi nu e una dintre zilele în care o vizitează. Rămâne înăuntru trei ore, apoi pleacă. Am mai încercat o dată. Acum trei ani.

— Lovitura, şopti Vin. Cea în timpul căreia…

— Am fost prins, spuse el, dând din cap. Da. Pe vremea aia, noi credeam că păstrează înăuntru tot felul de bogăţii. Acum nu mai cred

că e aşa, dar încă mai sunt curios. Se duce acolo cu atâta regularitate, vizitele par atât de… bizare. În odaia aia e ceva, Vin. Ceva important. Poate ascunde secretul puterii şi al nemuririi lui.

— De ce trebuie să-ţi faci griji din pricina asta? Doar ai al Unsprezecelea Metal, cu care poţi să-l înfrângi, nu?

Fruntea lui se încreţi uşor. Ea aşteptă răspunsul, dar nu primi niciunul.

— Data trecută am dat greş, Vin, spuse el, în schimb. Am fost aproape, dar am pătruns cu prea multă uşurinţă. Când am ajuns, în faţa încăperii erau Inchizitori. Ne aşteptau.

— Le spusese cineva că veniţi?

El încuviinţă.

— Am plănuit lovitura luni de zile. Eram mult prea încrezători în forţele noastre, dar aveam şi de ce. Eu şi Mare eram cei mai buni – totul ar fi trebuit să meargă şnur. Se întrerupse şi se întoarse spre Vin. Pentru noaptea asta n-am făcut niciun plan. Intrăm pur şi simplu – amuţim pe oricine-ncearcă să ne-oprească şi pătrundem în încăperea aia.

Vin păstră tăcerea, simţind răceala ploii pe mâinile ude şi pe braţele acoperite cu mânecile jilave. Apoi făcu semn că era de acord.

El zâmbi uşor.

— N-ai nimic împotrivă?

Ea clătină din cap.

— Eu te-am făcut să mă iei cu tine. N-am dreptul să mă-mpotrivesc acum.

Kelsier chicoti.

— Cred că mi-am petrecut prea mult timp cu Boare. Pur şi simplu, nu mă simt bine dacă nu-mi spune cineva că sunt nebun.

Vin ridică din umeri. Însă când se puse în mişcare pe acoperiş o simţi iarăşi – senzaţia de apăsare, venind dinspre Kredik Shaw.

— Se-ntâmplă ceva, Kelsier, spuse. Palatul pare… cumva, să fie cum n-ar trebui.

— E Lordul Legiuitor, zise el. Radiază ca un Domolitor incredibil de puternic, înăbuşind sentimentele oricui se apropie de el. Aprinde-ţi cuprul; ar trebui să te facă imună.

Vin îl ascultă. Senzaţia de apăsare dispăru.

— E bine? întrebă Kelsier.

Ea dădu din cap.

— Perfect, atunci, spuse el, întinzându-i un pumn de monede. Stai cât mai aproape de mine şi ţine-ţi atiul la-ndemână – pentru orice eventualitate.

Apoi se aruncă de pe acoperiş, Vin îl urmă, cu panglicile mantiei împrăştiind stropii de ploaie. Arse fludor în timpul căderii şi atinse pământul cu picioare mai puternice, mulţumită Allomanţiei.

Kelsier începu să alerge. Ea îl urmă. Viteza cu care gonea pe pavajul ud ar fi putut părea o nesăbuinţă, dar muşchii ei hrăniţi cu fludor reacţionau cu putere şi cu precizie, păstrând echilibrul. Fugea prin noaptea umedă, ceţoasă, arzând cositor şi cupru – pe unul ca s-o ajute să vadă şi pe celălalt ca s-o ajute să se ascundă.

Kelsier ocoli palatul. Era ciudat, dar n-avea niciun zid exterior. *Bineînţeles că n-are. Cine cutează să-l atace pe Lordul Legiuitor?*

Întinderea plană, pavată cu bolovani, era singura împrejmuire a Dealului Celor o Mie de Turle. Niciun copac, nicio tufă şi nicio construcţie nu abăteau atenţia de la tulburătoarea colecţie asimetrică de clădiri, turnuri şi turle care era Kredik Shaw.

— Acum e-acum, şopti Kelsier, şi glasul îi ajunse la auzul ei ascuţit datorită cositorului.

Se întoarse şi se repezi drept către o aripă scundă, ca un fel de buncăr, a palatului. Când se apropiară, Vin zări doi străjeri în faţa unei uşi bogat ornamentate, care semăna mai degrabă a poartă.

Kelsier sări asupra lor într-o străfulgerare, doborându-l pe primul cu loviturile pumnalelor. Al doilea încercă să strige, dar Kelsier făcu un salt, izbindu-l în piept cu amândouă picioarele. Azvârlit în lateral de lovitura neomenesc de puternică, oşteanul se izbi de perete, apoi căzu grămadă la pământ. O secundă mai târziu, Kelsier, deja în picioare, se aruncă în uşă cu toată forţa, deschizând-o.

Lumina sărăcăcioasă a unui felinar se revărsă pe culoarul de piatră din interior. Kelsier se avântă dincolo de prag. Vin îşi domoli arderea cositorului, apoi îl urmă, alergând aplecată, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În toată existenţa ei de hoaţă, nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Fusese o viaţă de furtişaguri şi înşelăciuni, nu de atacuri şi de jafuri cu arma în mână. Înaintând în spatele lui Kelsier pe coridor – cu tălpile şi pelerinele lăsând o dâră umedă pe piatra netedă – scoase cu un gest nervos un pumnal de sticlă şi-i strânse mânerul îmbrăcat în piele în palma transpirată.

Un bărbat apăru chiar în faţa lor, probabil ieşind dintr-un soi de odaie a străjilor. Kelsier ajunse lângă el dintr-un salt şi îl lovi cu cotul în stomac, apoi îl izbi de perete. Şi dădu buzna în încăpere chiar în clipa în care omul se prăbuşea.

Vin îl urmă, păşind în haos. Kelsier Trase un candelabru de metal dintr-un colţ, aducându-şi-l în mâini, apoi începu să se-nvârtească odată cu el, doborând un oştean după altul. Străjerii începură să strige, îmbrâncindu-se şi înşfăcând bastoanele de lângă un perete. O masă plină cu farfurii pe jumătate golite fu aruncată într-o parte în timp ce încercau să-şi facă loc.

Un soldat se întoarse spre Vin şi ea acţionă fără să se gândească. Arse oţel şi aruncă un pumn de monede. Împinse, şi bucăţile de metal se avântară înainte, pătrunseră în carnea bărbatului, sfâşiind-o, şi-l

azvârliră la pământ.

Ea arse fier şi-şi trase monedele înapoi, în palmă. Se răsuci, cu pumnul mânjit de sânge, şi împroşcă încăperea cu metal, doborând încă trei oşteni. Kelsier îl trânti la podea pe ultimul, cu toiagul lui improvizat.

Tocmai am ucis patru oameni, se gândi Vin, uluită, înainte, cel care omora fusese întotdeauna Reen.

În spatele lor se auzi un foşnet. Vin se răsuci şi dădu cu ochii de un alt detaşament de oşteni, care intra pe uşa din partea opusă. Kelsier lăsă candelabrul să cadă şi făcu un pas înainte. Cele patru felinare din încăpere se smulseră brusc din perete, repezindu-se drept către el. Atunci se aruncă într-o parte, lăsându-le să se izbească unele de altele.

Odaia se afundă în beznă. Vin arse cositor şi ochii i se adaptară la lumina de pe culoar. Însă străjerii se opriră împleticindu-se.

O clipă mai târziu, Kelsier era în mijlocul lor. Pumnale fulgerând în întuneric. Bărbaţi urlând. Pe urmă totul deveni tăcere.

Vin stătea în picioare, înconjurată de moarte, cu monedele însângerate căzându-i printre degete. Însă continua să strângă pumnalul – fie şi numai ca să-şi oprească tremurul braţului.

Kelsier îi puse mâna pe umăr, şi ea tresări.

— Erau oameni răi, Vin, spuse el. În adâncul inimii lui, fiecare skaa ştie că, dintre toate fărădelegile, cea mai cumplită e să ridici braţul în apărarea Ultimului Imperiu.

Dădu din cap, amorţită. Se simţea… cum n-ar fi trebuit. Poate că de vină era prezenţa morţii, dar acum, când se afla în clădire, putea să jure că puterea Lordului Legiuitor continua să se abată asupra ei. Ceva părea să-i împingă sentimentele, făcând-o să se simtă şi mai deprimată, în ciuda cuprului ars.

— Haide! Timpul e scurt.

Kelsier se puse din nou în mişcare, sărind vioi peste leşuri, şi ea se trezi urmându-l.

Eu i-am cerut să m-aducă aici, se gândi. *Am vrut să lupt, aşa cum luptă el. O să m-obişnuiesc cu asta.*

Pătrunseră în fugă într-un al doilea coridor, şi Kelsier se avântă într-un salt. Se clătină, apoi se repezi înainte. Vin făcu acelaşi lucru, sărind şi zărind undeva, departe, în lungul coridorului, o ancoră de care se folosi ca să se Tragă prin aer.

Trecu în goană pe lângă coridoare laterale, cu vâjâitul curentului de aer răsunând în urechile ei sensibilizate de cositor ca un urlet. În faţă le apărură doi oşteni. Kelsier îl izbi pe unul cu picioarele, apoi se răsuci şi înfipse un pumnal în gâtul celuilalt. Amândoi se prăbuşiră.

Nici urmă de metal, se gândi Vin. *Niciun străjer din locul ăsta nu poartă metale asupra lui.* Ucigători-de-ceaţă, aşa li se spunea. Oameni antrenaţi pentru lupta cu Allomanţii.

Kelsier dădu buzna într-un culoar lateral şi Vin se văzu nevoită s-alerge ca să poată ţine pasul. Incendie fludor, vrând să-şi facă picioarele să se mişte mai repede. În faţa ei, Kelsier se opri, şi izbuti să se oprească la rândul ei alături, clătinându-se. În dreapta lor se afla o arcadă prin care se revărsa o lumină mult mai puternică decât cea a micilor felinare de pe culoar. Vin îşi stinse cositorul, trecând prin portal pe urmele lui Kelsier şi pătrunzând în încăpere.

În colţurile unei săli mari, boltite, se înălţau nestânjenite în aer flăcările din şase vase cu mangal. Contrastând cu simplitatea coridoarelor, pereţii erau acoperiţi de picturi murale cu incrustaţii de argint. Evident că toate îl înfăţişau pe Lordul Legiuitor; erau ca ferestrele pe care le studiase mai devreme, dar mai puţin abstracte. Vin văzu un munte. O peşteră imensă. Un lac de lumină.

Şi ceva foarte întunecos.

Kelsier înaintă cu paşi mari, iar ea îl urmă. Centrul sălii era dominat de o construcţie de dimensiuni reduse – o clădire în clădire. Stătea parcă respectuoasă în faţa lor, având un singur nivel, cu ornamente bogate, cu sculpturi în piatră şi modele graţios arcuite. Una peste alta, liniştea şi sala goală îi dădeau lui Vin o senzaţie stranie, de solemnitate.

Kelsier merse mai departe, călcând cu tălpile goale pe marmura netedă, neagră. Vin se ţinea după el, ghemuindu-se, nervoasă; încăperea părea pustie, dar trebuiau să mai fie şi alţi străjeri. Kelsier se îndreptă spre clădirea interioară, apropiindu-se de o uşă din lemn de stejar, largă, cu suprafaţa plină de litere sculptate, pe care Vin nu le recunoscu. El întinse mâna şi o deschise.

Înăuntru stătea, în picioare, un Inchizitor de Oţel. Creatura zâmbi, cu buzele arcuindu-i-se într-o expresie stranie sub cele două piroane groase care-i fuseseră înfipte în ochi, cu vârfurile înainte.

Kelsier nu şovăi decât o singură clipă

— Fugi, Vin! strigă apoi, în timp ce mâna Inchizitorului se repezea înainte, înşfăcându-l de gât.

Ea încremeni. Văzu alţi doi Inchizitori în robe negre venind cu paşi mari din lateral, prin arcadele deschise. Înalţi, uscăţivi, cu craniile lipsite de păr, erau, de asemenea, însemnaţi cu piroanele şi cu tatuajele complicate ale Cultului, care le înconjurau ochii.

Cel mai apropiat Inchizitor îl săltă pe Kelsier în aer, ţinându-l de gât.

— Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, spuse, cu voce hârâită. Apoi se întoarse spre Vin. Şi… tu. Te-am căutat. Îl las pe ăsta să moară repede dacă-mi spui ce nobil te-a puit, corcitură.

Kelsier tuşi, zbătându-se ca să respire în timp ce încerca să scape din strânsoarea creaturii. Inchizitorul se răsuci, privindu-I cu ochii lui în care luceau piroanele. El tuşi din nou, ca şi cum ar fi încercat să spună

ceva, şi Inchizitorul, curios, îl trase ceva mai aproape.

Mâna lui Kelsier ţâşni, împlântând un pumnal în gâtul creaturii. Când aceasta se clătină pe picioare, o lovi cu pumnul în antebraţ, frângându-i osul cu un pocnet. Inchizitorul îl scăpă şi el căzu pe podeaua lucioasă de marmură, tuşind.

Încercând să-şi recapete răsuflarea, se uită la Vin cu ochii arzând.

— Am spus să *fugi!* bombăni, aruncând ceva către ea.

Vin şovăi, întinzând mâna să prindă punga cu monede.

Însă aceasta se clătină brusc în aer, avântându-se drept înainte. Şi Vin înţelese dintr-odată că n-o aruncase către ea, ci în ea.

Punga o lovi în piept. Împinsă de Allomanţia lui Kelsier, o azvârli în partea opusă a încăperii – purtând-o pe lângă cei doi Inchizitori uluiţi – până când căzu stângace pe podea, alunecând pe marmură.

Îşi ridică privirea, uşor năucită. Inchizitorul principal nu părea totuşi prea preocupat de pumnalul din gâtul său. Ceilalţi doi stăteau între ea şi Kelsier. Unul se întoarse în direcţia ei, şi privirea lui nefirească şi înspăimântătoare o umplu de fiori reci.

— *FUGI!*

Cuvântul reverberă în sala boltită şi de data asta îşi atinse în sfârşit scopul.

Vin se strădui să se ridice – cu spaima zgâlţâind-o, ţipând la ea, îmboldind-o să se mişte. Se repezi spre cea mai apropiată arcadă, neştiind dacă era sau nu cea prin care intrase. Strânse în mână punga cu monedele lui Kelsier şi arse fier, căutând cu frenezie o ancoră în lungul coridorului.

Trebuie să fug de-aici!

Înşfăcă prima bucăţică de metal pe care-o zări şi o smulse, desprinzându-se de podea. O rupse la fugă pe coridor cu o viteză scăpată de sub control, cu spaima incendiindu-i fierul.

Se clătină pe neaşteptate, şi totul se învârteji. Se izbi de podea sub un unghi periculos – cu capul pocnindu-i-se de piatra neşlefuită – şi rămase întinsă, ameţită, întrebându-se ce se întâmplase. Punga cu monede… cineva Trăsese de pungă, folosindu-i metalul ca s-o smucească pe ea, aducând-o înapoi.

Se rostogoli şi văzu o formă întunecată zburând pe culoar. Robele Inchizitorului fluturau când se lăsă uşor cu picioarele pe podea, la mică distanţă de Vin. Îşi continuă drumul cu paşi mari, cu faţa impasibilă.

Ea incendie cositor şi fludor, limpezindu-şi mintea şi îndepărtând durerea. Azvârli câteva monede, împingându-le spre Inchizitor.

El ridică o mână şi ambele monede încremeniră în aer. Propria sa împingere o aruncă brusc pe Vin înapoi şi ea se rostogoli pe dalele de piatră, apoi alunecă.

Când se opri, auzi monedele zăngănind pe podea. Clătină din cap,

cu zeci de vânătăi noi apărându-i furioase pe trup. Inchizitorul păşi peste monedele căzute, venind către ea cu mers lin.

Trebuie să fug de-aici! Până şi Kelsier se temuse să-nfrunte un Inchizitor. Dacă el nu se putea lupta cu unul dintre aceştia, ce şanse avea ea?

Niciuna. Lăsă punga să cadă şi sări în picioare. Apoi începu s-alerge, repezindu-se prin prima arcadă pe care-o zări. Încăperea de dincolo de ea era pustie, dar în centru se afla un altar de aur. Între acesta, cele patru candelabre din colţuri şi harababura altor mărunţişuri cu semnificaţie religioasă spaţiul era strâmt.

Vin se răsuci şi Trase un candelabru pe care şi-l aduse în mâini, amintindu-şi de trucul lui Kelsier. Inchizitorul intră apoi aproape amuzându-se, ridică o mână şi smulse candelabrul din mâinile ei printr-o uşoară Tragere Allomantică.

E atât de puternic! îşi spuse Vin, îngrozită. Probabil că-şi menţinea poziţia Trăgând de suporturile felinarelor din spatele lui. Oricum, forţa Fier-Tragerilor lui era cu mult mai mare decât fusese vreodată a lui Kelsier.

Vin sări, Trăgându-se uşor în sus şi peste altar. În dreptul intrării, Inchizitorul întinse mâna către un bol din vârful unei coloane scunde, trăgând afară ceea ce părea să fie un pumn de triunghiuri mici, de metal. Aveau toate laturile ascuţite şi tăiară palma creaturii în zeci de locuri. Inchizitorul nu-şi luă în seamă rănile, ridicând către Vin o mână însângerată.

Vin scoase un scâncet, ghemuindu-se în spatele altarului în timp ce bucăţile de metal împroşcau încăperea, izbindu-se de peretele din spate.

— Eşti încolţită, spuse Inchizitorul, cu voce răguşită. Vino cu mine.

Vin se uită în lateral. Încăperea n-avea nicio altă uşă. Se uită în sus, aruncând o privire către Inchizitor, şi o bucată de metal îi nimeri faţa. Se împinse în ea, dar Inchizitorul era prea puternic. Se văzu nevoită să se aplece şi să lase metalul să zboare, de teamă ca nu cumva puterea lui s-o ţintuiască de perete.

Îmi trebuie ceva cu care să-l blochez. Ceva care nu e din metal.

În timp ce-l auzea pe Inchizitor intrând în încăpere, găsi ceea ce-i trebuia – o carte mare, legată în piele, de lângă altar. O înşfăcă, apoi se opri. Bogăţia nu-i folosea la nimic dacă ea murea. Scoase flaconul primit de la Kelsier, înghiţi atiul şi îl arse.

Dublura Inchizitorului începu să ocolească altarul, iar el o urmă o clipă mai târziu. Umbra de atiu îşi deschise mâna şi o rafală de pumnale mici, translucide, ţâşni către ea.

Vin îşi înălţă cartea când urmă adevăratul atac. O înclină în calea umbrelor, chiar în clipa când porneau pumnalele reale. Le prinse pe toate, şi vârfurile lor ascuţite, zimţate, se înfipseră adânc în coperta de

piele.

Inchizitorul se opri, şi Vin fu răsplătită cu ceea ce părea o expresie de nedumerire pe faţa lui diformă. Pe urmă din trup îi ţâşniră o sută de umbre.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi ea. Şi el avea atiu.

Fără să piardă timp făcându-şi griji pentru tot ce-nsemna asta, Vin sări peste altar, luând cu sine cartea în chip de scut împotriva altor proiectile. Inchizitorul se răsuci, urmărind-o cu ochii-piron când se repezi înapoi, pe coridor.

O aştepta un detaşament de soldaţi. Însă toţi purtau câte o umbră a viitorului. Vin dădu buzna printre ei, abia uitându-se unde aveau să lovească armele lor şi reuşind cumva să evite, în acelaşi timp, atacurile a doisprezece bărbaţi. Şi, pe moment, aproape că dăduse uitării durerea şi spaima – înlocuite de o incredibilă senzaţie de putere. Se ferea fără niciun efort, cu bastoanele rotindu-se pe deasupra ei şi alături de ea, toate ratând-o cu doar câţiva centimetri. Era de neînvins.

Se învârti printre şirurile de bărbaţi, neostenindu-se să-i ucidă sau să-i rănească – nu voia decât să fugă. Când scăpă de ultimul, fugi după un colţ.

Şi un al doilea Inchizitor, cu umbre ţâşnindu-i din trup în toate părţile, făcu un pas, izbind-o cu ceva ascuţit sub coaste.

Vin icni de durere. Auzi un sunet greţos când creatura trase de armă, scoţând-o din corpul ei; era o bucată lungă de lemn de care fuseseră fixate lame ascuţite de obsidian. Se prinse cu mâna de rană şi se trase înapoi împleticindu-se, simţind o cantitate înspăimântătoare de sânge cald scurgându-i-se din tăietură.

Inchizitorul i se părea cunoscut. *Primul, din cealaltă încăpere,* i se contură un gând, înfrângând durerea. *Oare… asta înseamnă că a murit Kelsier?*

— Cine e tatăl tău? întrebă Inchizitorul.

Vin îşi apăsă mâna sub coaste, încercând să oprească sângele. Era o rană mare. O rană urâtă. Mai văzuse astfel de răni. Ucideau întotdeauna.

Totuşi, ea încă nu se prăbuşise. *Fludor,* gândi mintea ei confuză. *Incendiază fludor.*

Şi o făcu, iar metalul îi întări trupul, îi îngădui să rămână în picioare. Soldaţii se traseră înapoi, lăsându-l pe al doilea Inchizitor să se apropie din lateral. Vin se uită îngrozită de la o creatură la alta, amândouă năpustindu-se asupra ei, în timp ce sângele îi trecea printre degete, prelingându-i-se de-a lungul trupului. Conducătorul Inchizitorilor încă mai avea arma ca o secure, cu muchia acoperită de sânge. De sângele ei.

O să mor, se gândi cu groază.

Şi atunci o auzi. Ploaia. Sunetul era firav, dar urechile ei ajutate de cositor îl prinseră, venind din spate. Se răsuci, ieşi clătinându-se pe o uşă şi îşi primi răsplata când dădu cu ochii de arcada largă din partea opusă a încăperii. Ceaţa băltea pe podea şi ploaia izbea în piatra din exterior.

Pe-aici trebuie să fi venit străjile, se gândi. Îşi lăsă fludorul să ardă cu vâlvătaie, uluită fiindcă trupul continua să-i lucreze atât de bine, şi ieşi în ploaie împleticindu-se şi strângând din reflex cartea cu coperte de piele la piept.

— Crezi c-o să scapi? veni din spatele ei vocea amuzată a Conducătorului Inchizitorilor.

Amorţită, se întinse către cer şi Trase de una dintre numeroasele turle ale palatului. Îl auzi pe Inchizitor înjurând când ţâşni în aer, azvârlită în întunericul nopţii.

O mie de turle i se înălţară în jur. Trase de una, apoi de o alta. Ploaia era acum puternică, îndesind bezna. Nu era ceaţă care să reflecte luminile oamenilor, iar norii ascundeau stelele. Vin nu putea să vadă încotro se îndrepta; trebuia să se slujească de Allomanţie ca să simtă vârfurile metalice ale turlelor şi spera că între ele locul era gol.

O atinse pe una, prinzându-se de ea în noapte şi oprindu-se. *Trebuie să bandajez rana…,* i se contură un gând firav. Începea să amorţească, mintea i se înceţoşa, în ciuda fludorului şi a cositorului.

Ceva se izbi de turlă deasupra ei, şi auzi un mârâit gros. Vin împinse şi ţâşni chiar în clipa când îl simţi pe Inchizitor despicând aerul lângă ea.

Avea o singură şansă. La jumătatea saltului, se Trase în lateral, către o altă turlă. În acelaşi timp, Împinse în cartea din mâinile ei – avea bucăţele de metal încastrate în copertă. Cartea îşi continuă mişcarea în direcţia în care înaintase ea însăşi până atunci, cu liniile de metal strălucind palide în noapte. Era singurul metal pe care-l avea asupra ei.

Se prinse uşor de următoarea turlă, străduindu-se, pe cât era posibil, s-o facă fără zgomot. Se încordă în noapte, arzând cositor, iar ploaia deveni tunet în urechile ei. Şi avu impresia că îl acoperea ceva, sunetul distinct al izbiturii cuiva de o altă turlă, din direcţia în care împinsese cartea.

Inchizitorul căzuse în cursa ei. Oftă, agăţându-se de turla ei, ploaia amestecându-i-se cu sângele. Se asigură că încă mai ardea cupru, Trase uşor de turlă ca să nu se mişte din loc şi-şi rupse o bucată din cămaşă ca să-şi bandajeze rana. În ciuda minţii amorţite, nu putu să nu observe cât de mare era tăietura.

Oh, Cerule! se gândi. Fără fludor şi-ar fi pierdut de mult cunoştinţa. Ar fi fost moartă.

Ceva răsună în întuneric. Vin se uită în sus, străbătută de un fior. În

jur, totul era negru.

Nu se poate. Nu se poate…

Ceva se izbi de turla ei. Vin ţipă şi sări. Se Trase către o altă turlă, o atinse uşor şi împinse din nou, imediat. Inchizitorul o urmă, răsunând bufnituri când sărea după ea, din turlă-n turlă.

M-a găsit. N-a putut nici să mă vadă, nici să m-audă, nici să mă simtă. Dar m-a găsit.

Atinse o altă turlă şi se prinse de ea cu o mână, atârnând fără vlagă în noapte. I se scursese aproape toată puterea. *Trebuie… să plec de-aici… să m-ascund…*

Avea mâinile amorţite şi mintea aproape la fel. Degetele îi alunecară de pe metalul rece şi ud al turlei şi se simţi căzând în gol prin beznă.

Cădea împreună cu ploaia.

Însă nu străbătu decât o distanţă foarte mică înainte de a ajunge, cu zgomot, pe ceva tare – era acoperişul unei aripi deosebit de înalte a palatului. Se înghesui într-un cotlon întunecos, zăcând într-o baltă adâncă de apă amestecată cu cenuşă, cu braţele înfăşurate în jurul trupului. Era udă de ploaie şi de sânge.

Se gândi, pentru o singură clipă, că poate scăpase.

O siluetă întunecată ateriză pe acoperiş cu o bufnitură. Ploaia se domolea, şi cositorul îi dezvălui un cap cu două piroane şi un trup acoperit de o robă întunecată.

Era prea slăbită ca să se mişte, ca să facă orice altceva în afară de a tremura în baltă, cu hainele lipite de piele. Inchizitorul se întoarse spre ea.

— Eşti atât de mică şi aduci atâtea necazuri, spuse.

Se apropie cu încă un pas, dar ea abia dacă îi auzi cuvintele.

Se întuneca din nou… nu, se întâmpla numai în mintea ei. I se înnegură vederea, ochii i se închideau. Rana n-o mai durea. Nu mai putea… nici măcar… să gândească.

Un sunet, ca de ramuri frânte.

Pe urmă o strânseră nişte braţe. Calde, nu ale morţii. Îşi sili ochii să se deschidă.

— Kelsier? şopti.

Dar nu chipul brăzdat de îngrijorare al lui Kelsier îl făcu să întoarcă privirea. Era o altă faţă, mai blândă. Oftă uşurată, leşinând în clipa când nişte braţe puternice o traseră mai aproape, făcând-o să se simtă ciudat de ferită de primejdii în furtunile cumplite ale nopţii.

o o o

Nu ştiu de ce m-a trădat Kwaan. Chiar şi aşa, fapta lui îmi bântuie gândurile. El a fost cel care m-a descoperit; el a fost filosoful din Terris care m-a numit, pentru prima oară, Eroul Evurilor. Pare ironic de ireal că

acum – după ce s-a luptat vreme îndelungată ca să-şi convingă confraţii – e singurul om sfânt important din Terris care predică împotriva stăpânirii mele regale.

CAPITOLUL 15

— *Ai luat-o cu tine?* întrebă Dockson, dând buzna în încăpere. Ai luat-o pe Vin la Kredik Shaw? Ţi-ai pierdut *definitiv minţile?*

— Da, se răsti Kelsier. Ai avut tot timpul dreptate. Sunt nebun. Lunatic. Poate-ar fi trebuit să mor în Puţuri, să nu mă mai întorc niciodată, să nu-i mai fac necazuri niciunuia dintre voi.

Dockson amuţi, luat prin surprindere de forţa cuvintelor. Kelsier izbi frustrat cu pumnul în masă, iar forţa loviturii crăpă lemnul. Încă mai ardea fludor, metalul îl ajuta să-şi suporte numeroasele răni. Îşi lepădase mantia-de-ceaţă, preschimbată în zdrenţe, şi avea pe trup o jumătate de duzină de tăieturi mărunte. Toată partea dreaptă îi ardea de durere. Acolo avea o vânătaie imensă şi putea să se considere norocos dacă nu i se rupsese nicio coastă.

Îşi incendie fludorul. Focul din interior îi făcea bine – îi oferea ceva asupra căruia să-şi concentreze furia şi sila faţă de sine însuşi. Unul dintre ucenici lucra, grăbit, legându-i un bandaj în jurul celei mai mari răni. Ciomege stătea alături de Ham în partea opusă a bucătăriei; Boare era plecat într-o suburbie.

— Pe Lordul Legiuitor, Kelsier, zise încet Dockson.

Până şi Dockson, se gândi el. *Până şi cel mai vechi prieten al meu înjură invocându-l pe Lordul Legiuitor. Ce facem? Cum putem înfrunta aşa ceva?*

— Ne aşteptau trei Inchizitori, Dox, spuse.

Acesta păli.

— Şi ai *lăsat-o* acolo?

— A ieşit înaintea mea. Am încercat să abat atenţia Inchizitorilor cât de mult am putut, dar…

— Dar…

— Unul dintre cei trei a urmărit-o. N-am putut s-ajung la ea – poate ceilalţi doi s-au străduit, pur şi simplu, să-mi dea de lucru, ca s-o poată găsi al treilea.

— Trei Inchizitori, repetă Dockson, acceptând cana mică plină cu rachiu întinsă de un ucenic.

O goli dintr-o sorbitură.

— Probabil c-am făcut prea mult zgomot când am intrat, continuă Kelsier. Fie de asta, fie erau deja acolo, dintr-un motiv oarecare. Şi *tot* n-am aflat ce e în odaia aia!

În bucătărie se lăsă tăcerea. Afară, ploaia se înteţi iarăşi, asaltând

clădirea cu o furie pedepsitoare.

— Şi…, spuse Ham, ce e cu Vin?

Kelsier se uită la Dockson, care-i văzu disperarea din privire. El însuşi abia scăpase, şi se antrena de ani de zile. Dacă Vin încă mai era în Kredik Shaw…

Kelsier simţi o durere ascuţită sfredelindu-i pieptul. *Ai lăsat-o şi pe ea să moară. Mai întâi Mare, apoi Vin. Pe cât de mulţi alţii o să-i conduci către masacru înainte de a se încheia toate astea?*

— S-ar putea ascunde undeva în oraş, spuse. Temându-se să se-ntoarcă la atelier, fiindc-o caută Inchizitorii. Sau… poate, dintr-un anumit motiv, s-a întors la Fellise.

Poate e undeva, afară, murind singură în ploaie.

— Ham, adăugă el, noi doi mergem înapoi la palat. Dox, ia-l pe Lestibournes şi mergeţi pe la alte cete de hoţi. Poate vreuna dintre iscoadele lor a zărit ceva. Ciomege, trimite un ucenic la conacul lui Renoux, să vadă dacă s-a-ntors acolo.

Grupul de oameni cu feţe grave se puse în mişcare, dar Kelsier n-avea nevoie să sublinieze ceea ce era limpede. El şi Ham n-aveau cum să se apropie de Kredik Shaw fără să dea nas în nas cu o grămadă de patrule. Chiar dacă Vin se ascundea undeva în oraş, probabil că Inchizitorii aveau s-o descopere primii. Ar fi…

Încremeni, şi tresărirea lui neaşteptată îi făcu pe ceilalţi să se oprească locului. Auzise ceva.

Răsunară paşi grăbiţi în timp ce Lestibournes cobora scările în goană, pentru a da apoi buzna înăuntru, cu trupul lui deşirat ud de ploaie.

— Vine cineva! Din noapte, strigând!

— Vin? întrebă Ham, cu speranţă în glas.

Lestibournes clătină din cap.

— Bărbat voinic. Robă.

Atunci, asta e. Am adus moartea asupra cetei – i-am condus pe Inchizitori drept aici.

Ham se ridică în picioare, înşfăcând o bâtă. Dockson scoase două pumnale, iar cei şase ucenici ai lui Ciomege se retraseră în fundul încăperii, cu ochii măriţi de groază.

Kelsier îşi incendie metalele.

Uşa din spate a bucătăriei se deschise, trântindu-se de perete. În ploaie stătea o siluetă înaltă, întunecată, în robe ude. Şi ducea în braţe o altă siluetă, înfăşurată în stofă.

— Sazed! exclamă Kelsier.

— E grav rănită, spuse terrisianul, grăbindu-se să intre, cu robele lui elegante şiroind de apă. Stăpâne Hammond, am nevoie de nişte fludor. Cred că rezerva ei s-a terminat.

Ham se apropie în grabă, în timp ce Sazed o aşeza pe Vin pe masa

din bucătărie. Avea pielea palidă şi rece, iar trupul ei subţire era ud până la piele.

E atât de mică, se gândi Kelsier. *Abia cu puţin mai răsărită decât un copil. Cum mi-a putut trece prin cap s-o iau cu mine?*

Avea o rană imensă, sângerândă, sub coaste. Sazed puse ceva alături – o carte mare, pe care-o aduse în braţe, ţinând-o sub Vin – şi luă flaconul întins de Hammond, se aplecă şi turnă lichidul pe gâtul fetei leşinate. În încăpere se aşternu liniştea, răpăitul ploii pătrunzând prin uşa încă deschisă.

Faţa ei se îmbujoră uşor şi respiraţia păru să i se uniformizeze. Pentru simţurile Allomantice ale lui Kelsier, trezite de bronz, Vin începu să pulseze uşor, într-un ritm care nu se deosebea prea mult de bătăile unei a doua inimi.

— Ah, bine, spuse Sazed, desfăcând bandajul improvizat de Vin. Mă temeam că n-are trupul destul de obişnuit cu Allomanţia ca să ardă metalele şi când nu e conştientă. Există speranţe pentru ea, aşa cred. Stăpâne Cladent, o să-ţi cer o oală cu apă fiartă, nişte bandaje şi traista cu leacuri şi ustensile din odăile mele. Acum, repede!

Ciomege dădu din cap, îndemnându-şi ucenicii, cu o fluturare a mâinii, să facă aşa cum li se ceruse. Urmărind mişcările lui Sazed, Kelsier se cutremură. Rana era urâtă – mai gravă decât toate cele cărora le supravieţuise el însuşi. Tăietura se adâncea în măruntaiele ei; o vătămare care ucidea încet, dar sigur.

Însă Vin nu făcea parte dintre oamenii obişnuiţi – fludorul putea ţine un Allomant în viaţă încă multă vreme după ce trupul lui se dădea bătut. În plus, nici Sazed nu era un vindecător obişnuit. Riturile religioase nu erau singurele lucruri adăpostite de Păstrători în memoriile lor supraomeneşti; metalminţile lor conţineau o întreagă avere de informaţii despre cultură, filosofie şi ştiinţă.

Ciomege îşi scoase ucenicii afară când începu operaţia. Totul dură alarmant de mult, Ham apăsând pe rană în timp ce Sazed cosea, unind din nou tot ce fusese tăiat în interiorul trupului lui Vin. În cele din urmă, îi închise partea din afară a rănii, puse un bandaj curat şi-i ceru lui Ham să ducă fata în patul ei, cu mare grijă.

Kelsier se ridică în picioare, urmărindu-l din priviri pe Ham, care scotea din bucătărie trupul vlăguit al lui Vin. Pe urmă se întoarse întrebător spre Sazed. Dockson, singurul dintre toţi ceilalţi rămas în încăpere, era aşezat într-un colţ.

Terrisianul clătină din cap cu gravitate.

— Nu ştiu, stăpâne Kelsier. Ar putea supravieţui. Va trebui să-i dăm tot timpul fludor – o să-i ajute corpul să facă sânge nou. Totuşi, am văzut mulţi bărbaţi puternici murind de pe urma unor răni mai mici ca asta.

Kelsier dădu din cap.

— Am sosit prea târziu, aşa cred, continuă Sazed. Când am văzut că a plecat din conacul lui Renoux, am venit la Luthadel cât de repede mi-a stat în puteri. Am întrebuinţat o întreagă metalminte ca să călătoresc cu mare viteză. Şi totuşi am întârziat…

— Nu, prietene, spuse Kelsier. Te-ai descurcat foarte bine în noaptea asta. Cu mult mai bine decât am izbutit eu.

Sazed oftă, apoi se întinse şi-şi trecu degetele peste cartea mare pe care-o pusese deoparte înainte de operaţie. Tomul era ud de ploaie şi de sânge. Kelsier îi aruncă o privire, încruntându-se.

— Oricum, asta ce e?

— Nu ştiu. Am găsit-o la palat, când căutam copila. E scrisă în khlenni.

Khlenni, limba vorbită în Khlennium – străvechiul cămin al Lordului Legiuitor de dinaintea înălţării. Kelsier tresări uşor.

— Ai izbuti s-o traduci?

— Poate, răspunse Sazed, părând, dintr-odată, foarte obosit. Dar…, nu pentru o vreme, aşa cred. După noaptea asta, o să am nevoie de odihnă.

Kelsier încuviinţă cu un gest şi-i ceru unui ucenic să pregătească odaia lui Sazed. Terrisianul dădu din cap cu recunoştinţă, apoi o porni vlăguit în susul scărilor.

— În noaptea asta, a salvat mai mult decât viaţa lui Vin, zise Dockson, apropiindu-se fără zgomot din spate. Ceea ce-ai făcut tu a fost o prostie, chiar şi venind din partea ta.

— Trebuia să ştiu, Dox. Trebuia să mă-ntorc. Dacă atiul se află de fapt acolo?

— Ai spus că nu.

— Aşa e, recunoscu Kelsier, şi sunt aproape sigur. Dar dacă mă-nşel?

— Asta nu e o scuză, ripostă furios Dockson. Acum Vin e pe moarte, iar Lordul Legiuitor va fi cu ochii-n patru în privinţa noastră. Nu-i de-ajuns c-ai dus-o pe Mare la moarte încercând să intri în încăperea aia?

Kelsier păstră pentru o clipă tăcerea, dar era prea secătuit de puteri ca să se-nfurie. Se aşeză oftând.

— E vorba de mai mult decât atât, Dox.

Acesta se încruntă.

— M-am ferit să vorbesc cu ceilalţi despre Lordul Legiuitor, spuse Kelsier, dar… sunt îngrijorat. Planul nostru e bun, însă sunt bântuit de senzaţia cumplită că, atâta vreme cât trăieşte el, n-o să reuşim niciodată. Putem să-l lăsăm fără bani şi fără oşti, îl putem momi să plece din oraş… dar mă tem totuşi că n-o să-l putem opri.

Dockson se încruntă iarăşi.

— Ai vorbit serios despre acel al Unsprezecelea Metal, nu-i aşa?

Kelsier dădu din cap.

— Am căutat doi ani de-a rândul o cale de a-l ucide. Oamenii au încercat totul – nu se sinchiseşte de rănile obişnuite, iar decapitarea nu izbuteşte decât să-l enerveze. Într-unul din războaiele timpurii, un grup de oşteni a ars din temelii hanul în care se afla. El a ieşit de-acolo aproape un schelet, apoi s-a refăcut în câteva secunde. Numai poveştile despre al Unsprezecelea Metal oferă o speranţă. Dar eu nu-l pot face să lucreze! De-aia a trebuit să mă-ntorc în palat. Lordul Legiuitor ascunde ceva în odaia aia – o simt. Şi nu pot să nu mă gândesc că, dacă am şti ce este, am putea să-l oprim.

— Nu era nevoie s-o iei pe Vin cu tine.

— M-a urmărit, povesti Kelsier. M-am temut c-avea să-ncerce să intre de una singură dacă mă despărţeam de ea. Fata asta are o doză de încăpăţânare, Dox – o ascunde bine, dar, când vrea ea, e groaznic de căpoasă.

Dockson oftă, apoi dădu din cap în tăcere.

— Şi *tot* nu ştim ce e în încăperea aia.

Kelsier se uită la cartea lăsată de Sazed pe masă. Ploaia o însemnase, lăsându-şi urmele, dar tomul fusese evident făcut astfel încât să reziste. Avea curele care-l închideau perfect, împiedicând pătrunderea apei, iar învelitoarea era din piele foarte bine prelucrată.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu ştim.

Dar avem asta, indiferent ce-o fi.

— A meritat, Kell? întrebă Dockson. A meritat să faci o ispravă atât de nebunească, aproape plătind-o cu viaţa ta – şi cu a fetei?

— Habar n-am, răspunse el, cu sinceritate. Se întoarse spre prietenul său, îi întâlni ochii. Întreabă-mă din nou când o să ştim dacă Vin supravieţuieşte sau nu.

PARTEA A TREIA
Copiii Soarelui Însângerat

Mulţi cred că am plecat în călătorie din Khlennium, acea grandioasă cetate a minunilor. Uită că, la vremea când mi-am început căutările, nu eram rege. Nici pe departe.

Cred că oamenilor le-ar prinde bine să-şi aducă aminte că această misiune n-a fost începută nici de împăraţi, nici de preoţi, nici de proroci, nici de generali. N-a început nici în Khlennium, nici în Kordel, şi n-a venit nici din partea popoarelor măreţe din răsărit, nici din a imperiului feroce din apus.

A pornit dintr-un oraş mic, lipsit de importanţă, al cărui nume nu v-ar spune nimic. A început cu un tânăr, fiul unui fierar, care n-avea nimic remarcabil, în absolut nicio privinţă – poate în afara priceperii cu care dădea de belea.

A început cu mine.

CAPITOLUL 16

Când se trezi, durerea îi spuse lui Vin că Reen o bătuse iarăşi. Oare ce făcuse? Fusese prea prietenoasă cu vreun membru al cetei? Dăduse glas vreunui comentariu prostesc, stârnind furia căpeteniei cetei? Trebuia să fie tăcută, întotdeauna tăcută, să stea departe de ceilalţi, să nu atragă niciodată atenţia asupra ei. Altminteri o bătea. Trebuia să-nveţe, spunea el. Trebuia să-nveţe…

Însă durerea părea prea puternică pentru o simplă bătaie. Trecuse mult timp de când îşi putea aminti că o duruse atât de tare.

Tuşi uşor, deschizând ochii. Era întinsă într-un pat mult prea confortabil, iar pe scaunul de alături stătea un adolescent deşirat.

Lestibournes, se gândi ea. *Aşa-l cheamă. Sunt la prăvălia lui Ciomege.*

Băiatul sări în picioare.

— Te trezeşti!

Vin încercă să vorbească, dar tuşi iarăşi, iar el se grăbi să-i aducă o cană cu apă. Sorbi recunoscătoare, strâmbându-se din pricina durerii dintr-o parte. De fapt, avea senzaţia că fusese snopită în bătaie, lovită cu pumnii pe tot trupul.

— Lestibournes, izbuti în sfârşit să îngaime.

— Nu aşa acum, spuse el. Kelsier nu plăcând numele meu; schimbat în Fantomă.

— Fantomă? întrebă Vin. Se potriveşte. Cât am dormit?

— Două săptămâni, răspunse băiatul. Aşteaptă aici.

Se grăbi să iasă, şi Vin îl auzi strigând către cineva de departe.

Două săptămâni? Sorbi din cană, încercând să-şi pună în ordine amintirile tulburi. Strălucirea roşiatică a soarelui amiezii pătrundea prin fereastră, luminând odaia. Puse cana alături şi se pipăi sub coaste, unde găsi un bandaj mare, alb.

Aici m-a lovit Inchizitorul, se gândi. *Ar trebui să fiu moartă.*

Pielea i se învineţise şi i se decolorase într-o parte, acolo unde se izbise de acoperiş în cădere, şi avea pe trup o duzină de alte tăieturi, vânătăi şi zgârieturi. Una peste alta, se simţea cu desăvârşire groaznic.

— Vin! exclamă Dockson, trecând pragul. Te-ai trezit!

— Cu greu, gemu ea, lăsându-se iarăşi pe pernă.

Dockson chicoti, apropiindu-se şi aşezându-se pe taburetul lui Lestibournes.

— Cât de multe îţi aminteşti?

— Cred că aproape totul, răspunse ea. Am intrat în palat luptându-ne, dar acolo erau Inchizitori. Ne-au vânat, şi Kelsier s-a luptat… Tăcu şi se uită la Dockson. Kelsier? E…?

— Kell e bine sănătos. A scăpat de-acolo într-o formă mult mai bună decât tine. Cunoaşte palatul destul de bine, mulţumită planurilor pe care ni le-am făcut acum trei ani, şi a…

Vin se încruntă când vocea lui Dockson se stinse.

— Ce?

— A spus că Inchizitorii nu păreau foarte preocupaţi de uciderea lui. Au lăsat unul singur să-l urmărească şi i-au trimis pe ceilalţi doi după tine.

De ce? se întrebă ea. *Au vrut, pur şi simplu, să-şi concentreze la început energia asupra celui mai slab duşman? Sau există un alt motiv?* Se lăsă pe spate, gânditoare, căutând printre amintirile din noaptea aceea.

— Sazed, spuse, într-un târziu. El m-a salvat. Inchizitorul se pregătea să mă omoare, dar… Dox, ce e el?

— Sazed? Probabil ar trebui să-l las pe el să-ţi răspundă la întrebarea asta.

— E aici?

Dockson clătină din cap.

— A trebuit să se-ntoarcă la Fellise. Boare şi Kell sunt la recrutări, iar Ham a plecat săptămâna trecută să inspecteze oastea noastră. Va lipsi cel puţin încă o lună.

Vin dădu din cap, simţindu-se vlăguită.

— Bea-ţi restul apei, o sfătui Dockson. Conţine ceva care domoleşte durerea.

Ea goli cana, apoi se-ntoarse pe-o parte, lăsându-se iarăşi în voia somnului.

Când se trezi, Kelsier era acolo. Stătea pe taburetul de lângă patul ei, cu mâinile încleştate şi cu coatele sprijinite pe genunchi, privind-o la lumina slabă a unui felinar. Zâmbi când o văzu deschizând ochii.

— Bine-ai revenit.

Ea întinse imediat mâna după cana cu apă de pe noptieră.

— Cum merg pregătirile?

El ridică din umeri.

— Oastea e în creştere, şi Renoux a-nceput să cumpere arme şi provizii. Ideea ta în privinţa Cultului s-a dovedit a fi bună – l-am găsit pe omul de legătură al lui Theron şi aproape c-am terminat de negociat cu el o înţelegere care-o să ne îngăduie să strecurăm pe cineva ca acolit al Cultului.

— Marsh? O s-o facă el însuşi?

Kelsier dădu din cap.

— A privit întotdeauna Cultul cu o… anumită fascinaţie. Dacă poate vreun skaa să imite un obligator, atunci Marsh e acela.

Vin încuviinţă cu un gest, sorbind din cană. Kelsier era, cumva, diferit. În mod subtil – o uşoară modificare a aerului, a atitudinii. Cât zăcuse ea, lucrurile se schimbaseră.

— Vin, spuse el, şovăitor. Sunt dator să-ţi cer iertare. Din cauza mea a fost cât pe ce să-ţi pierzi viaţa.

Ea pufni încetişor.

— N-ai nicio vină. Eu te-am făcut să mă iei cu tine.

— N-ar fi trebuit să mă las convins, răspunse el. La început am vrut să te trimit în altă parte, şi aceea ar fi fost hotărârea potrivită. Te rog să-mi primeşti scuzele.

Ea se mulţumi să dea din cap.

— Aveţi nevoie de mine acum? Lucrurile trebuie să meargă mai departe, nu-i aşa?

Kelsier zâmbi.

— Într-adevăr. Imediat ce te pui pe picioare, aş vrea să te muţi înapoi, la Fellise. Am născocit o poveste acoperitoare, spunând că lady Valette e bolnavă, dar încep s-apară zvonuri. Cu cât mai curând te pot vedea oaspeţii în carne şi oase, cu atât mai bine.

— Pot să plec mâine.

Kelsier chicoti.

— Mă-ndoiesc, dar o să poţi în curând. Deocamdată odihneşte-te şi-atât.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Kelsier? întrebă Vin, făcându-l să se oprească.

Se întoarse şi o privi.

Ea se străduí să-şi pună gândul în cuvinte.

— Palatul… Inchizitorii… Nu suntem de neînfrânt, nu-i aşa?

Roşi. Când o spuneai aşa, părea stupid. Însă Kelsier se mulţumi să

zâmbească. Părea să fi înţeles despre ce vorbea ea.

— Nu, Vin, răspunse, cu voce scăzută. Nici pe departe.

Vin privea peisajul de dincolo de geamul trăsurii. Vehiculul plecat de la conacul Renoux o dusese, chipurile, pe lady Valette la plimbare prin Luthadel. În realitate, Vin se urcase abia în timpul unei scurte opriri pe strada lui Ciomege, însă acum geamurile ei erau deschise, arătând-o din nou lumii – presupunând că se sinchisea cineva.

Trăsura se întorcea la Fellise. Kelsier avusese dreptate: fusese nevoie de încă trei zile de odihnă în atelierul lui Ciomege înainte de a se simţi destul de puternică pentru călătorie. În parte, aşteptase pur şi simplu fiindcă îi era groază să ducă lupta cu o rochie de aristocrată având braţele învineţite şi rana de sub coaste.

Însă era plăcut să se vadă din nou pe picioare. Faptul că stătuse pur şi simplu în pat, pentru refacere, avusese ceva… nelalocul lui. Un hoţ obişnuit n-ar fi avut parte de un răgaz atât de îndelungat pentru odihnă; hoţii aveau de ales între a se întoarce repede la muncă şi a fi abandonaţi, lăsaţi să moară singuri. Celor care nu puteau face rost de bani pentru mâncare nu li se îngăduia să ocupe spaţiul din bârlog.

Însă ăsta nu e singurul mod în care trăiesc oamenii, se gândi. Descoperirea continua s-o împiedice să se simtă în largul ei. Nici pentru Kelsier, nici pentru ceilalţi nu contase că ea le consuma proviziile – slăbiciunea ei nu le fusese de niciun folos, dar o îngrijiseră, fiecare îşi petrecuse o parte din timp lângă patul ei. Dintre cei care-i purtaseră de grijă se remarcase tânărul Lestibournes. Vin nici măcar n-avea senzaţia că-l cunoştea destul de bine, însă Kelsier îi povestise că băiatul îşi petrecuse ceasuri de-a rândul veghind-o cât fusese fără cunoştinţă.

Ce puteai să crezi despre o lume în care o căpetenie de ceată împărtăşea suferinţa oamenilor săi? În lumea fărădelegii, fiecare era responsabil pentru ceea ce i se întâmpla lui însuşi – partea mai slabă a cetei era lăsată să moară, ca nu cumva să-i împiedice pe ceilalţi să câştige cât le trebuia ca să supravieţuiască. Dacă un om era capturat de Cult, îl lăsai în voia sorţii şi sperai că n-o să trădeze prea multe. Nu te osteneai să te gândeşti dacă aveai sau nu vreo vină fiindcă fusese pus în pericol.

Sunt proşti, şopti vocea lui Reen. *Tot planul ăsta o să ducă la un dezastru – şi tu şi numai tu o să porţi vina morţii tale, fiindcă nu ai plecat când ai putut s-o faci.*

Reen plecase când putuse. Poate ştiuse că, în final, Inchizitorii aveau s-o vâneze pentru puterile pe care le poseda fără să fi avut habar. El ştiuse întotdeauna când să plece – nu era o întâmplare, se gândi ea, că nu-şi găsise sfârşitul măcelărit alături de restul cetei lui Camon.

Cu toate acestea, nu luă în seamă sfaturile lui Reen, care-i răsunau în minte, lăsând în schimb trăsura s-o ducă spre Fellise. Nu se putea spune că se simţea pe deplin în siguranţă ocupându-şi locul din ceata lui Kelsier – de fapt, într-un anumit fel, locul ei din mijlocul lor îi sporea neliniştea. Dacă nu mai aveau nevoie de ea? Dacă nu le mai era de niciun folos?

Trebuia să le demonstreze că putea duce la bun sfârşit ceea ce aveau nevoie să facă. Erau ceremonii la care trebuia să participe, exista o societate în care trebuia să se strecoare. Aşa că avea multe de făcut; nu-şi putea îngădui să-şi mai petreacă timpul dormind.

În plus, trebuia să-şi reînceapă antrenamentul Allomantic. Nu fusese nevoie decât de câteva luni ca să devină dependentă doar de propriile puteri şi tânjea după libertatea oferită de salturile prin ceaţă, după Tragerile şi Împingerile care-i croiau drum prin văzduh. Kredik Shaw o învăţase că nu era de neînfrânt – dar supravieţuirea lui Kelsier, care se alesese doar cu câteva zgârieturi, îi demonstrase că era cu putinţă să fie mai bună. Trebuia să exerseze, să devină tot mai puternică, până când avea să fie în stare să scape din mâinile Inchizitorilor, aşa cum scăpase Kelsier.

Drumul făcu o curbă şi trăsura intră în Fellise. Suburbia familiară, cu înfăţişare pastorală, o făcu să zâmbească în sinea ei şi se sprijini de fereastra deschisă a trăsurii, bucurându-se de adierea vântului. Cu puţin noroc, câţiva trecători aveau să pălăvrăgească despre lady Valette, care fusese văzută plimbându-se prin oraş. Sosi la conacul Renoux în scurt timp, după ce coti pe câteva străzi. Un valet îi deschise portiera şi fu surprinsă văzându-l pe lordul Renoux gata s-o ajute să coboare.

— Lordul meu? spuse ea, întinzându-i mâna. Sunt sigură că trebuie să te ocupi de lucruri mai importante.

— Prostii, răspunse el. Un lord trebuie să-şi acorde timp pentru distracţie alături de nepoata sa preferată. Cum a fost plimbarea?

Iese vreodată din rolul ăsta? N-o întrebă nimic despre ceilalţi, din Luthadel, nici nu dădu vreun semn că ar fi ştiut ceva despre rana ei.

— Înviorătoare, unchiule, răspunse ea, în timp ce urcau treptele către uşile vilei.

Se simţea recunoscătoare pentru fludorul care-i ardea încet în stomac, dând putere picioarelor ei încă slăbite. Kelsier o prevenise să nu-l întrebuinţeze prea des, ca să nu devină dependentă de puterea lui, dar ea nu vedea ce altceva ar fi putut face până se vindeca.

— Minunat, spuse Renoux. Poate, odată ce-o să te simţi mai bine, o să prânzim împreună în balconul din grădină. În ultima vreme a fost cald, deşi se apropie iarna.

— Ar fi foarte plăcut, răspunse ea.

Până atunci, ţinuta nobilă a impostorului i se păruse intimidantă.

Însă, intrând în pielea lui lady Valette, se simţea cuprinsă de acelaşi calm pe care i-l adusese rolul şi mai înainte. Pentru un bărbat ca Renoux, Vin hoaţa nu însemna nimic, dar în ceea ce o privea pe nobila Valette lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Perfect, zise el, oprindu-se imediat ce intrară în hol. Însă să o lăsăm pe altă zi – acum cred că ai prefera să te odihneşti după călătorie.

— De fapt, lordul meu, aş vrea să-l văd pe Sazed. Am câteva lucruri de discutat cu majordomul.

— Ah! Îl găseşti în bibliotecă, lucrează la unul dintre proiectele mele.

— Mulţumesc, zise Vin.

Renoux dădu din cap şi se îndepărtă, cu bastonul de duel lovindu-i-se cu un mic zgomot de marmura albă a podelei. Ea se încruntă, încercând să-şi dea seama dacă era sau nu întreg la minte. Oare chiar se putea să intri într-un rol într-o asemenea măsură?

Tu o faci, îşi reaminti. *Când devii lady Valette, îţi scoţi la lumină o cu totul altă faţă.*

Se răsuci pe călcâie şi îşi incendie fludorul, ca să poată urca treptele dinspre nord. Când ajunse sus, domoli arderea, readucând-o la normal. După cum spusese Kelsier, era primejdios să incendiezi metalele un timp prea îndelungat; trupul unui Allomant putea ajunge repede dependent de ele.

Răsuflă de câteva ori – urcuşul i se păruse greu, chiar şi cu fludorul –, apoi o porni pe coridor, în direcţia bibliotecii, în capătul opus al micii încăperi, Sazed stătea la o masă de lucru de lângă o sobiţă cu cărbuni, scriind ceva pe un teanc de foi de hârtie. Îşi purta obişnuitele robe de majordom şi avea pe vârful nasului nişte ochelari cu lentile subţiri.

Ea se opri în cadrul uşii, uitându-se la omul care-i salvase viaţa. *De ce poartă ochelari? Până acum l-am văzut citind fără ei.* Părând cu desăvârşire absorbit de munca lui, Sazed studia din când în când un tom mare, întorcându-se apoi ca să-şi scrie notiţele.

— Eşti Allomant, spuse Vin, cu voce scăzută.

El se opri, apoi lăsă tocul jos şi se întoarse.

— Ce te face să spui asta, stăpână Vin?

— Ai ajuns la Luthadel prea repede.

— Lordul Renoux ţine în grajduri mai mulţi cai iuţi, pentru mesageri. Aş fi putut lua unul dintre ei.

— M-ai găsit la palat.

— Kelsier îmi vorbise despre planurile lui şi am presupus, corect, că îl urmăriseşi. Te-am descoperit printr-un noroc neaşteptat, dar mi-a luat prea mult timp până să reuşesc să fac asta.

Vin se încruntă.

— L-ai ucis pe Inchizitor.

— Ucis? Nu, stăpână. E nevoie de mult mai multă putere decât am eu ca să ucizi una dintre acele monstruozităţi. M-am mulţumit doar… să-i abat atenţia.

Ea mai rămase o clipă în cadrul uşii, încercând să priceapă de ce nu-i dădea Sazed niciun răspuns limpede.

— Atunci, eşti Allomant sau nu?

El zâmbi, apoi trase de un taburet aflat alături de birou, îndepărtându-l.

— Te rog, ia loc.

Vin îi dădu ascultare, traversând încăperea şi aşezându-se pe taburet, cu spatele rezemat de un corp de bibliotecă masiv.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că nu sunt Allomant? o întrebă Sazed.

— Că minţi, răspunse ea.

— M-ai mai prins vreodată cu minciuna?

— Cei mai buni mincinoşi sunt aceia care spun cel mai adesea adevărul.

Sazed zâmbi, privind-o prin ochelari.

— Cred că ai dreptate. Totuşi, ce-ţi dovedeşte că sunt Allomant?

— Ai făcut lucruri care nu se puteau face fără Allomanţie.

— Oh? Eşti Născută-din-Ceaţă de numai două luni şi ştii deja tot ce e posibil?

Vin şovăi. Până de curând, nici măcar nu ştiuse prea multe despre Allomanţie. Poate că-n lume se aflau mai multe decât îşi imagina ea.

Întotdeauna mai există încă un secret. Cuvintele lui Kelsier.

— Atunci, spuse ea, fără grabă, ce e, de fapt, un „Păstrător”?

Sazed zâmbi.

— Ei, *asta* e o întrebare mult mai inteligentă, stăpână. Păstrătorii sunt… depozite. Noi ţinem minte diverse lucruri, ca să poată fi întrebuinţare în viitor.

— Ca religiile, zise Vin.

El dădu din cap.

— Adevărurile religioase sunt specialitatea mea aparte.

— Dar ţii minte şi alte lucruri?

Sazed făcu semn că da.

— Cum ar fi?

— Păi, spuse el, închizând tomul pe care-l studia, de pildă, mai multe limbi.

Vin recunoscu imediat învelitoarea plină de litere incizate.

— Cartea pe care-am găsit-o în palat! De unde-o ai?

— S-a-ntâmplat să dau peste ea când te căutam, răspunse terrisianul. E scrisă într-o limbă foarte veche, una care n-a mai fost vorbită în viaţa de zi cu zi de aproape o mie de ani.

— Dar tu o vorbeşti?

El dădu din cap.

— Cred că destul de bine ca să traduc asta.

— Şi… câte limbi ştii?

— O sută şaizeci şi două, răspunse el. Multe dintre ele, cum e khlenni, nu mai sunt vorbite. Mişcarea de unificare a Lordului Legiuitor, din secolul al cincilea, a avut grijă să se asigure de asta. Limba vorbită acum aduce de fapt cu un dialect din Terris, limba ţinutului meu natal.

O sută şaizeci şi două, se gândi Vin, uluită.

— Pare… imposibil. Un om nu poate ţine minte atât de multe.

— Nu un om, spuse Sazed. Un Păstrător. Ceea ce fac eu seamănă cu Allomanţia, dar nu e totuna. Tu-ţi extragi puterea din metale. Eu… le întrebuinţez ca să creez amintiri.

— Cum? întrebă Vin.

El clătină din cap.

— Poate altă dată, stăpână. Semenii mei… noi preferăm să ne păstrăm secretele. Lordul Legiuitor ne vânează cu o pasiune remarcabilă, intimidantă. Suntem mult mai puţin ameninţători decât Născuţii-din-Ceaţă – însă el nu se sinchiseşte de Allomanţi şi caută să ne distrugă pe noi, urându-i din pricina noastră pe toţi oamenii din Terris.

— Îi urăşte? se miră Vin. Sunteţi trataţi mai bine decât un skaa obişnuit. Vi se oferă poziţii care vă aduc respect.

— Asta aşa e, stăpână. Dar, într-un fel, skaa sunt mai liberi. Cei mai mulţi dintre terrisieni sunt crescuţi încă de la naştere ca să devină majordomi. N-am mai rămas decât vreo câţiva şi Lordul Legiuitor ne controlează reproducerea. Niciunui majordom terrisian nu-i este îngăduit să aibă familie, şi nici măcar s-aducă pe lume copii.

Vin se strâmbă.

— S-ar părea că aşa ceva e greu de impus.

Sazed rămase o clipă tăcut, cu o mână pe coperta cărţii.

— Nu, nicidecum, spuse, încruntându-se. Toţi majordomii terrisieni sunt eunuci, copilă. Credeam că ştii.

Ea înlemni, apoi sângele îi năvăli cu violenţă în obraji, împurpurându-i.

— Îmi… îmi… pare rău…

— Sincer vorbind, nu e nevoie de niciun fel de scuze. Am fost castrat la scurt timp după naştere, e obligatoriu pentru cei care vor deveni majordomi. Mă gândesc adesea că mi-aş fi schimbat cu uşurinţă viaţa cu a unui skaa obişnuit. Oamenii din poporul meu nu sunt nici măcar nişte sclavi… sunt automate făurite, create prin programe de reproducere, instruite încă de la naştere ca să-ndeplinească dorinţele Lordului Legiuitor.

Vin rămase cu obrajii în flăcări, blestemându-şi lipsa de tact. De ce

nu-i spusese nimeni? Însă Sazed nu părea ofensat – se părea că nu se înfuria niciodată, din niciun motiv.

Poate ţine de… condiţia lui, se gândi. *Probabil că asta se doreşte. Majordomi docili, calmi.*

— Dar, spuse, tu eşti un răzvrătit, Sazed. Lupţi împotriva Lordului Legiuitor.

— Sunt într-un fel anormal. Şi cred că poporul meu nu e complet subjugat, cum îşi închipuie Lordul Legiuitor. Ascundem Păstrători chiar sub nasul lui, iar unii dintre noi izbutesc chiar să găsească destul curaj pentru a nesocoti ceea ce au fost învăţaţi.

Tăcu pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Oricum, nu e uşor. Suntem un popor slab, stăpână. Suntem dornici să facem ce ni se spune, ne grăbim să căutăm pe cineva care să ne subjuge. Până şi eu, cel pe care-l numeşti răzvrătit, mi-am căutat imediat o poziţie de slugă, de dependenţă. Nu suntem atât de curajoşi cum ne-am dori, aşa cred.

— Dar ai fost destul de curajos ca să mă salvezi, spuse Vin.

El zâmbi.

— Ah, dar şi aici a fost, în parte, vorba de supunere. I-am promis stăpânului Kelsier că voi avea grijă să te afli în siguranţă.

Ah, se gândi ea. Se întrebase dacă acţiunea lui avusese vreun motiv. La urma urmelor, cine şi-ar fi riscat viaţa pur şi simplu ca s-o salveze pe Vin? Rămase un moment cufundată în gânduri, şi Sazed se întoarse la cartea lui. În cele din urmă, ea reîncepu să vorbească, atrăgând din nou atenţia terrisianului.

— Sazed?

— Da, stăpână?

— Cine l-a trădat pe Kelsier acum trei ani?

Sazed şovăi, apoi îşi lăsă stiloul jos.

— Faptele sunt neclare, stăpână. Cei mai mulţi oameni din ceată cred că a fost Mare, aşa cred.

— Mare? întrebă Vin. Soţia lui?

Sazed dădu din cap.

— S-ar părea că se număra printre puţinii oameni care puteau s-o facă. În plus, chiar Lordul Legiuitor a dat de-nţeles că ar fi fost aşa.

— Dar n-a fost trimisă şi ea în Puţuri?

— A murit acolo, răspunse Sazed. Stăpânul Kelsier nu vorbeşte despre Puţuri, dar eu simt că din locul ăla i-au rămas cicatrice care coboară mai adânc decât cele de pe braţe. Nu cred c-a ştiut vreodată dacă ea l-a trădat într-adevăr sau nu.

— Fratele meu spunea că oricine te trădează dacă i se iveşte un prilej şi dacă are un motiv destul de bun.

Sazed se încruntă.

— Chiar dacă un astfel de lucru ar fi adevărat, n-aş vrea să trăiesc

fiind convins de adevărul lui.

Pare de preferat faţă de ceea ce i s-a-ntâmplat lui Kelsier: să fii trădat Lordului Legiuitor de cineva pe care credeai că-l iubeşti.

— În ultima vreme, Kelsier e schimbat, spuse Vin. Pare mult mai reţinut. Din cauză că se simte vinovat pentru ceea ce mi s-a-ntâmplat mie?

— Cred că da, în parte. Oricum, începe şi să-şi dea seama că e o mare diferenţă între a conduce o ceată de hoţi şi a organiza o răzvrătire masivă. Nu mai poate să rişte, cum obişnuia pe vremuri. Şi totul îl schimbă în bine, aşa cred.

Vin nu era la fel de sigură. Însă păstră tăcerea, dându-şi seama, frustrată, cât de istovită era. În clipa aceea îi venea greu chiar şi să stea pe taburet.

— Du-te la culcare, stăpână, spuse Sazed, luându-şi tocul şi punându-şi degetul în carte, în locul unde rămăsese. Ai supravieţuit unei răni care ar fi trebuit probabil să te ucidă. Oferă-i trupului tău mulţumirile pe care le merită; lasă-l să se odihnească.

Ea dădu din cap, obosită, apoi se ridică în picioare şi plecă, lăsându-l pe terrisian să scrie în linişte, scăldat în lumina după-amiezii.

o o o

Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas acolo, în satul unde m-am născut şi unde nu se întâmpla nimic. Aş fi fost fierar, ca tata. Poate aş fi avut familie, propriii mei fii.

Poate că altcineva ar fi ajuns să ducă această cumplită povară. Cineva care ar fi purtat-o mult mai bine decât o port eu. Cineva care merita să fie erou.

CAPITOLUL 17

Înainte de a ajunge la conacul Renoux, Vin nu văzuse niciodată o grădină cu plante cultivate. În timpul jafurilor şi al misiunilor de iscodire, zărise când şi când câte o plantă ornamentală, dar nu dăduse atenţie unor asemenea lucruri – ca multe altele care-i interesau pe nobili, i se păruseră copilăreşti.

Nu-şi dăduse seama cât de frumoase puteau fi plantele dacă le aranjai cu băgare de seamă. Balconul din grădina conacului Renoux era o construcţie îngustă, ovală, care domina terenul de dedesubt. Grădina nu era foarte mare – avea nevoie de prea multă apă şi de prea multă îngrijire ca să ocupe mai mult decât un loc strâmt din spatele clădirii.

Însă era minunată. În locul cafeniului şi al albului, culorile

obişnuite, plantele de cultură aveau altele, mai intense, mai vibrante – nuanţe de roşu, portocaliu şi galben, concentrate în frunze. Grădinarii le plantaseră astfel încât să formeze modele complicate, superbe. În apropierea foişorului, copaci exotici, cu frunze galbene, ofereau umbră şi adăpost împotriva căderilor de cenuşă. Aerul părea răcoros şi foşnetul crengilor în vânt era liniştitor.

De fapt, aproape suficient de liniştitor ca s-o facă pe Vin să uite cât de plictisită era.

— Mai vrei ceai, copilă? o întrebă lordul Renoux.

Şi nu aşteptă răspunsul ei; îşi flutură mâna către un slujitor, care se grăbi să vină să-i umple cana.

Vin stătea pe o pernă de pluş, scaunul ei de răchită fiind special realizat pentru a fi confortabil. În cursul ultimelor patru săptămâni, îi fuseseră îndeplinite toate dorinţele şi toate capriciile. Servitorii făceau curat în urma ei, o dichiseau, o hrăneau, o ajutau până şi să facă baie. Renoux avea grijă să primească tot ce cerea şi cu siguranţă nimeni nu aştepta din partea ei să se ocupe de ceva obositor, periculos şi nici chiar cât de cât neplăcut.

Cu alte cuvinte, viaţa era înnebunitor de plictisitoare. Înainte, timpul petrecut la conacul Renoux îi fusese acaparat de lecţiile cu Sazed şi de antrenamentele lui Kelsier. Dormise în timpul zilei, având foarte puţin de-a face cu slugile din casă.

Însă acum Allomanţia îi era interzisă – sau cel puţin partea care ţinea de salturile nocturne. Rana ei nu era pe deplin vindecată şi prea multă mişcare ar fi putut s-o redeschidă. Sazed încă îi mai dădea din când în când câte o lecţie, dar timpul lui era ocupat cu traducerea cărţii. Îşi petrecea ceasuri îndelungate în bibliotecă, aplecat asupra ei, cercetându-i paginile cu un aer incitat, care nu-i stătea în fire.

A găsit o nouă porţie de cunoştinţe, se gândi Vin. *Probabil că, pentru un Păstrător, e la fel de îmbătătoare ca aromele străzii.*

Sorbi din ceai stăpânindu-şi iritarea, cu ochii la servitorii din preajmă. Semănau cu nişte păsări în căutare de hoituri, stând pe crengile lor în aşteptarea unei ocazii de a o ajuta pe ea să se simtă cât mai confortabil – şi cât mai frustrată – cu putinţă.

Nici Renoux nu-i era de mare ajutor. În viziunea lui, prânzul luat împreună însemna ca el să-şi vadă de propriile treburi – notându-şi câte ceva în carneţel sau dictând scrisori – în timp ce mânca. Părea să acorde importanţă prezenţei ei, dar atenţia pe care i-o dădea se limita adesea la o simplă întrebare prin care se interesa cum îşi petrecuse ziua.

Ea se silea totuşi să joace rolul unei nobile năzuroase. Lordul Renoux angajase o serie de servitori noi, care nu ştiau nimic despre plan – nu pentru treburile din interior, ci grădinari şi lucrători. El şi Kelsier se temeau că alte case ar fi devenit bănuitoare dacă nu-şi

puteau strecura măcar câteva slugi-iscoade pe proprietatea Renoux. Kelsier nu vedea în asta un pericol pentru planul lor, dar Vin chiar trebuia să-şi joace rolul ori de câte ori era cu putinţă.

Nu pot să cred că există oameni care trăiesc aşa, cugetă Vin, în vreme ce servitorii strângeau masa. *Cum îşi pot umple nobilii zilele cu atât de mult nimic? Nu e de mirare că sunt toţi atât de nerăbdători să meargă la balurile alea!*

— Răgazul e plăcut pentru tine, draga mea? întrebă Renoux, aplecat asupra altui carneţel.

— Da, unchiule, răspunse ea, printre buzele strânse. Foarte.

— Ar trebui să ieşi în curând la cumpărături, spuse lordul, ridicându-şi privirea spre ea. Poate ţi-ar face plăcere o vizită pe strada Kenton? Ca să-ţi iei nişte cercei noi în locul bobiţei fără niciun haz pe care-o porţi?

Vin îşi duse mâna la ureche, unde încă mai avea cercelul mamei sale.

— Nu, răspunse. Îl păstrez pe ăsta.

Renoux se încruntă, dar nu mai spuse nimic, fiindcă un servitor care se apropie îi atrase atenţia.

— Stăpâne, spuse omul. Tocmai a sosit o trăsură din Luthadel.

Vin ciuli urechile. Aşa anunţau servitorii sosirea unui membru al cetei.

— Ah, foarte bine, răspunse Renoux. Condu-i aici, Tawnson.

— Da, stăpâne.

Câteva minute mai târziu, Kelsier, Boare, Yeden şi Dockson ieşiră pe balcon. Renoux îşi flutură discret mâna către slujitori, care lăsară ceata să se bucure de intimitate, închizând în urma lor uşile de sticlă. Mai mulţi bărbaţi luară poziţie în imediata apropiere a acestora în interiorul casei, asigurându-se că niciun nepoftit n-avea ocazia să tragă cu urechea.

— V-am întrerupt de la masă? întrebă Dockson.

— Nu! se grăbi Vin să răspundă, luând-o înaintea lordului Renoux. Staţi jos, vă rog.

Kelsier se apropie agale de balustrada balconului, aruncând o privire asupra grădinii şi a terenului alăturat.

— Frumoasă privelişte aveţi aici.

— Kelsier, oare e un gest înţelept? îl întrebă Renoux. Printre grădinari sunt oameni pentru care nu pot să garantez.

El chicoti.

— Dacă mă pot recunoaşte de la distanţa asta, merită mai mult decât le plătesc Marile Case.

Însă se îndepărtă de marginea balconului, se apropie de masă şi răsuci un scaun, aşezându-se apoi cu faţa spre spătar. În ultimele câteva săptămâni, revenise aproape în totalitate la vechiul lui fel de a

fi. Dar existau totuşi câteva schimbări. Aduna ceata mult mai des, discuta cu membrii ei o mai mare parte a planurilor sale. Şi el părea diferit, era mai… gânditor.

Sazed a avut dreptate, medită Vin. *Atacul asupra palatului o fi fost cât pe ce să-mi aducă mie moartea, dar l-a schimbat pe Kelsier în bine.*

— Ne-am gândit să ne adunăm săptămâna asta aici, spuse Dockson, de vreme ce voi doi izbutiţi foarte rar să luaţi parte.

— E un gând bine venit din partea ta, jupâne Dockson, răspunse lordul Renoux. Dar nu e nevoie să vă faceţi griji. Ne simţim foarte bine…

— Nu, îl întrerupse Vin. Nu, nu ne simţim bine. Unii dintre noi au nevoie de veşti. Ce se-ntâmplă cu ceata? Cum merg recrutările?

Renoux o privi cu nemulţumire. Însă Vin nu-l luă în seamă. *Nu e cu adevărat lord,* îşi spuse ea. *Nu e decât un alt om din ceată. Părerea mea contează la fel de mult ca a lui! Acum, când servitorii nu sunt de faţă, pot vorbi cum vreau.*

Kelsier chicoti.

— Ei, dacă n-a schimbat nimic altceva, captivitatea a făcut-o cel puţin să vorbească mai deschis.

— Nu-mi place să n-am nimic de făcut, zise Vin. Asta mă scoate din minţi.

Boare îşi puse pocalul cu vin pe masă.

— Vin, unii ar fi de părere că situaţia ta e de-a dreptul de invidiat.

— Atunci şi-au ieşit *deja* din minţi.

— Oh, sunt mai ales nobili, zise Kelsier. Aşa că, da, sunt de-a dreptul nebuni.

— Planul, le reaminti Vin. Ce se petrece?

— Recrutările merg în continuare prea lent, spuse Dockson. Dar aducem îmbunătăţiri.

— Kelsier, ne-am putea vedea nevoiţi să sacrificăm siguranţa acţiunii noastre pentru o creştere a numărului de oameni, spuse Yeden.

Şi asta e o schimbare, se gândi Vin, impresionată când observă curtoazia lui Yeden. Începuse să se îmbrace mai bine – nu în costum complet de nobil, ca Dockson sau Boare, dar cel puţin purta o haină şi nişte pantaloni bine croiţi, şi o cămaşă cu nasturi pe dedesubt, totul fără pete de cenuşă.

— În privinţa asta nu se poate face nimic, Yeden, răspunse Kelsier. Din fericire, Ham se descurcă bine cu oştenii. Acum câteva zile am primit un mesaj de la el. E impresionat de progresele lor.

Boare se strâmbă.

— Aveţi grijă – Hammond e înclinat să fie puţin cam prea optimist când e vorba de genul ăsta de lucruri. Dacă toţi oştenii ar fi muţi şi cu câte un singur picior, i-ar lăuda pentru modul în care ştiu s-asculte şi

pentru felul în care-şi ţin echilibrul.

— Mi-ar plăcea să văd oastea, spuse cu înflăcărare Yeden.

— În curând, îi făgădui Kelsier.

— În cel mult o lună, o să-l putem strecura pe Marsh în interiorul Cultului, zise Dockson, salutându-l pe Sazed cu o înclinare a capului când terrisianul trecu de santinelele lor şi ieşi pe balcon. Să sperăm c-o să ne poată ajuta să înţelegem cum le-am putea face faţă Inchizitorilor de Oţel.

Vin se cutremură.

— Chiar reprezintă un motiv de îngrijorare, încuviinţă Boare. Ţinând cont ce v-au făcut vouă, amândurora, numai vreo doi dintre ei, nu-i invidiez pe cei care vor încerca să pună mâna pe palat cu Inchizitorii înăuntru. Sunt la fel de periculoşi ca Născuţii-din-Ceaţă.

— Mai periculoşi, spuse Vin, cu voce scăzută.

— Oastea e într-adevăr în stare să lupte cu ei? întrebă, neliniştitor, Yeden. Adică, se presupune că sunt nemuritori, nu-i aşa?

— Marsh o să afle răspunsul, făgădui Kelsier.

Yeden şovăi, apoi dădu din cap, primind să se încreadă în spusele lui.

Da, s-a schimbat într-adevăr, se gândi Vin. După cum se părea, nici măcar Yeden nu mai era în stare să reziste prea mult în faţa charismei lui Kelsier.

— Între timp, spuse acesta din urmă, sper să aud ce-a aflat Sazed despre Lordul Legiuitor.

Sazed se aşeză, punându-şi tomul pe masă.

— O să vă spun tot ce pot, deşi cartea asta nu e ceea ce am crezut eu la început. Mi-am închipuit că stăpâna Vin a pus mâna pe vreun text religios vechi – dar e ceva de o natură mult mai lumească.

— Lumească? întrebă Dockson. Cum adică?

— E un jurnal, stăpâne Dockson, răspunse Sazed. O relatare, părând să fi fost scrisă chiar de Lordul Legiuitor – sau, mai degrabă, de bărbatul care a devenit Lordul Legiuitor. Până şi doctrina Cultului recunoaşte că înainte de Înălţare el a fost muritor. Cartea îi povesteşte viaţa până la bătălia decisivă de acum o mie de ani, de la Fântâna Înălţării. E, în cea mai mare parte, o istorisire a propriilor călătorii – o relatare despre oamenii pe care i-a întâlnit, despre locurile pe care le-a vizitat şi despre încercările prin care a trecut în timpul căutărilor sale.

— Interesant, zise Boare, dar cum ne-ajută pe noi?

— Nu sunt sigur, stăpâne Ladrian, spuse Sazed. Însă înţelegerea adevăratei istorii din spatele Înălţării va fi de folos, aşa cred. Ne va oferi, cel puţin, ocazia s-aruncăm o privire în mintea Lordului Legiuitor.

Kelsier ridică din umeri.

— Cultul crede că e importantă – Vin spune că a găsit-o într-un soi

de altar din centrul ansamblului de clădiri care e palatul.

— Ceea ce, remarcă Boare, nu ridică, fireşte, *absolut* nicio întrebare asupra autenticităţii sale.

— Nu cred că e un fals, stăpâne Ladrian, spuse Sazed. Conţine o multitudine remarcabilă de amănunte, mai ales legate de lucruri lipsite de importanţă – cum ar fi cărăuşii şi proviziile. În plus, descrie un Lord Legiuitor plin de conflicte interioare. În cazul în care Cultul ar fi inventat o carte pentru a fi venerată, şi-ar fi înfăţişat zeul atribuindu-i mai multă… divinitate, eu aşa cred.

— Aş vrea s-o citesc după ce-o termini, Saze, zise Dockson.

— Şi eu, se repezi Boare.

— Unii dintre ucenicii lui Ciomege lucrează uneori ca scribi, spuse Kelsier. O să-i punem să facă pentru fiecare dintre voi câte o copie.

— Băieţii ăştia se pricep la toate, observă Dockson.

Kelsier încuviinţă cu un gest.

— Ei, despre ce mai avem de discutat?

Toată lumea şovăi, apoi Dockson dădu din cap către Vin.

— Despre nobilime.

Kelsier se încruntă uşor.

— Mă pot întoarce la lucru, se grăbi Vin să spună. Sunt aproape vindecată.

Kelsier se uită la Sazed, care înălţă dintr-o sprânceană. Îi verifica periodic starea rănii. Şi nu părea mulţumit de ceea ce vedea.

— Kell, spuse Vin. Înnebunesc. Am crescut fiind hoaţă, bătându-mă pentru mâncare şi pentru un loc al meu – nu pot să stau pur şi simplu, să las servitorii să mă răsfeţe.

În plus, trebuie să dovedesc că încă-i mai pot fi de folos acestei cete.

— Bine, zise Kelsier. Tu eşti unul dintre motivele care ne-au adus azi aici. La sfârşitul acestei săptămâni e un bal…

— O să mă duc.

Kelsier ridică un deget.

— Lasă-mă să termin, Vin. În ultima vreme ai trecut prin multe şi infiltrarea asta poate fi primejdioasă.

— Kelsier, zise ea, cu hotărâre. Toată *viaţa* mea a fost primejdioasă. Mă duc.

El nu părea convins.

— Trebuie să meargă, Kelsier, interveni Dockson. În primul rând, nobilii vor deveni bănuitori dacă nu-ncepe s-apară din nou la petreceri. În al doilea rând, trebuie să aflăm ce-o să vadă acolo. Să ai iscoade printre servitori nu e totuna cu a avea un spion care aude ce intrigi se pun la cale în oraş. Ştii asta.

— Bine, atunci, încuviinţă în sfârşit Kelsier. Dar trebuie să-mi făgăduieşti că n-o să te foloseşti de Allomanţia fizică până când nu-ţi spune Sazed că se poate.

Mai târziu, în aceeaşi seară, lui Vin nu-i venea să creadă cât de nerăbdătoare era să meargă la bal. Stătea în odaia ei, uitându-se la toaletele pregătite de Dockson pentru ea. Fiindcă fusese nevoită să-mbrace veşminte de aristocrată o lună întreagă, începea să se simtă în rochie ceva mai bine decât înainte.

Bineînţeles că sunt frivolităţi, se gândi, inspectând cele patru rochii. *Toată dantela asta, atâtea straturi de material… o cămaşă simplă şi nişte pantaloni sunt cu mult mai practici.*

Şi totuşi, aidoma grădinilor de afară, rochiile aveau ceva aparte – ceva în frumuseţea lor. Când le privea ca pe nişte obiecte în sine, le găsea foarte puţin impresionante. Însă, când se gândea că urma să ia parte la bal, căpătau o nouă semnificaţie. Erau frumoase şi aveau s-o facă pe ea frumoasă. Erau chipul pe care ea urma să-l arate curţii, şi voia s-o aleagă pe cea mai potrivită.

Mă-ntreb dacă Elend Venture va fi acolo… Oare nu spusese Sazed că aproape toţi tinerii aristocraţi nu scăpau niciun bal?

Îşi lăsă mâna pe una dintre rochii, neagră cu broderii de culoare argintie. S-ar fi potrivit cu părul ei, dar oare nu era prea întunecată? Cele mai multe femei purtau rochii în culorii vii; cele palide păreau rezervate pentru costumele bărbaţilor. Se uită la rochia galbenă, dar i se păru puţin cam prea… stridentă. Iar cea albă era prea înzorzonată.

Aşa că nu mai rămânea decât cea roşie. Decolteul era adânc – deşi ea n-avea mare lucru de arătat –, dar rochia era frumoasă. De o uşoară transparenţă, cu mâneci ample, pe alocuri din dantelă translucidă, o atrăgea. Dar părea prea… vulgară. O ridică, simţind pe degete atingerea catifelată a materialului, şi se imagină purtând-o.

Cum am ajuns la asta? se întrebă. *În aşa ceva ar fi imposibil să te-ascunzi! Veşmintele astea cu atâtea volane, astea nu sunt pentru mine.*

Şi totuşi, o parte din ea tânjea să meargă din nou la bal. Viaţa de zi cu zi a unei femei nobile o frustra, însă amintirile acelei singure nopţi erau ademenitoare. Perechile superbe dansând, atmosfera perfectă şi muzica, şi magnificele ferestre de cristal…

Nici nu mai sunt conştientă de parfumul meu, îşi dădu ea seama, cu un şoc. Prefera să facă baie în apă parfumată în fiecare zi, iar servitorii îi parfumau până şi hainele. Totul foarte subtil, fireşte, dar ar fi fost de-ajuns ca s-o trădeze dacă s-ar fi furişat undeva.

Părul îi crescuse şi îi fusese tuns cu pricepere de slujitoarea lui Renoux, astfel încât să-i cadă în jurul urechilor, ondulându-se uşor. În ciuda bolii îndelungate, nu mai părea atât de costelivă când se uita în oglindă; mâncatul cu regularitate o împlinise.

Devin… Şovăi. Nu ştia ce era pe cale să devină. Cu siguranţă nu o aristocrată. Femeile nobile nu se plictiseau când nu puteau să umble noaptea pe furiş. Cu toate acestea, nu mai era cu adevărat Vin, hoaţa.

Era…

Născută-din-Ceaţă.

Îşi întinse cu grijă frumoasa rochie roşie la loc, pe pat şi traversă încăperea ca să se uite pe fereastră. Soarele aproape că asfinţise; ceaţa trebuia să apară în curând – deşi Sazed avea să pună oameni de pază, ca de obicei, ca să se-asigure că ea nu pleca să zburde în nicio escapadă Allomantică neîngăduită. Vin nu se plânsese din cauza acestor precauţii. Terrisianul avea dreptate. Nesupravegheată, probabil că şi-ar fi încălcat de mult promisiunea.

Întrezări o mişcare în dreapta ei, şi abia izbuti să distingă o siluetă care stătea în balconul din grădină. Kelsier. Vin rămase o clipă nemişcată, apoi îşi părăsi odaia.

Kelsier se întoarse spre ea când ieşi pe balcon. Vin şovăi, nevrând să-l întrerupă, dar el îi adresă unul dintre obişnuitele sale zâmbete. Ea înaintă şi i se alătură lângă balustrada de piatră sculptată.

El privi către apus – nu proprietatea, ci dincolo de ea. Către pustietatea din afara oraşului, luminată de soarele ce cobora spre orizont.

— Vin, ţie nu ţi se pare niciodată că totul arată greşit?

— Greşit? se miră ea.

Kelsier dădu din cap.

— Plantele uscate, soarele mânios, cerul înnegrit de fum?

Ea ridică din umeri.

— Cum ar putea fi toate astea greşite sau corecte? Pur şi simplu aşa sunt.

— Poate. Dar cred că şi părerea asta a ta face parte din eroare. Lumea n-ar trebui s-arate astfel.

Vin se încruntă.

— De unde ştii?

El scoase din buzunarul vestei o bucată de hârtie. O despături cu delicateţe, apoi i-o întinse lui Vin.

Ea o luă, ţinând-o cu grijă; era atât de veche şi de uzată, încât părea gata să se rupă de-a lungul îndoiturilor. Nu conţinea niciun cuvânt – doar un desen vechi, decolorat. Şi înfăţişa o formă stranie – ceva care semăna cu o plantă, dar cu niciuna pe care s-o fi văzut vreodată Vin. Era atât de… fragilă. N-avea tulpină groasă, iar frunzele păreau mult prea delicate. Iar în vârf avea un grup bizar de frunze, de o culoare diferită de a celorlalte.

— Se numeşte floare, spuse Kelsier. Înaintea Înălţării, creşteau pe plante. Sunt descrise în poeziile şi în poveştile vechi – pe care acum nu le mai ştiu decât Păstrătorii şi înţelepţii răzvrătiţi. S-ar părea că erau frumoase şi aveau un miros plăcut.

— Plante mirositoare? Ca fructele?

— Cam aşa ceva, cred. O serie de poveşti pretind chiar că, în zilele

de dinaintea Înălţării, aceste flori se transformau în fructe.

Vin rămase tăcută, încreţindu-şi fruntea în timp ce încerca să-şi imagineze aşa ceva.

— Desenul ăsta a fost al soţiei mele, Mare, spuse Kelsier, cu voce scăzută. Dockson l-a găsit printre lucrurile ei după ce-am fost ridicaţi. L-a păstrat, sperând că ne vom întoarce. Şi mi l-a dat după ce am evadat.

Vin se uită din nou la desen.

— Pe Mare o fascinau vremurile de dinaintea Înălţării, adăugă Kelsier, continuând să privească fix grădina.

În depărtare, soarele atinse linia orizontului, devenind de un roşu mai profund.

— Colecţiona lucruri de soiul acestei hârtii; desene şi descrieri ale vremurilor vechi. Cred că fascinaţia asta – pe lângă faptul că era Cositoriană – a fost unul dintre motivele care-au călăuzit-o în lumea fărădelegii şi către mine. Ea mi-a făcut cunoştinţă cu Sazed, deşi pe atunci nu l-am folosit în ceata mea. Nu-l interesau hoţiile.

Vin împături hârtia.

— Şi păstrezi totuşi desenul? După… ceea ce ţi-a făcut ea?

Kelsier amuţi pentru o clipă. Apoi se uită la Vin.

— Am ascultat din nou pe la uşi, nu-i aşa? Oh, nu-ţi face griji. Presupun că ştie aproape toată lumea.

În depărtare, soarele apunea preschimbat într-o vâlvătaie a cărei strălucire roşie lumina deopotrivă norii şi fumul.

— Da, păstrez floarea, continuă el. Nu ştiu sigur de ce. Dar… tu încetezi să mai iubeşti pe cineva pur şi simplu fiindcă te-a trădat? Nu cred. De aceea e trădarea atât de chinuitoare – durere, frustrare, furie… şi încă o mai iubesc. O mai iubesc încă.

— Cum? întrebă Vin. Cum poţi? Şi cum mai poţi avea încredere în oameni? N-ai învăţat nimic din ceea ce ţi-a făcut ea?

Kelsier ridică din umeri.

— Cred… cred că, dacă mi s-ar da de ales între a o iubi pe Mare – cu tot cu trădarea ei – şi a nu fi cunoscut-o niciodată, aş alege iubirea. Am riscat şi am pierdut, dar a meritat totuşi. La fel stau lucrurile şi cu prietenii mei. Bănuielile sunt bune într-o îndeletnicire ca a noastră – dar numai într-o anumită măsură. Prefer să am încredere în oamenii mei în loc să mă-ntreb ce-o să se-ntâmple dacă mă vor trăda.

— Asta sună a prostie, zise Vin.

— Fericirea e o prostie? întrebă Kelsier, întorcându-se către ea. Când ai fost mai fericită, Vin? În ceata mea, sau înainte, la Camon?

Ea şovăi.

— Nu ştiu sigur dacă Mare m-a trădat, adăugă Kelsier, întorcându-şi din nou privirea către apusul de soare. Ea a pretins întotdeauna că nu.

— Şi a fost trimisă în Puţuri, nu? spuse Vin. N-are sens, dacă a

trecut de partea Lordului Legiuitor.

Kelsier clătină din cap, continuând să privească în zare.

— A apărut în Puţuri la câteva săptămâni după ce fusesem trimis eu acolo – după ce ne-au prins, am fost despărţiţi. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat în tot acel timp sau de ce a fost ea adusă în cele din urmă la Hathsin. Faptul c-a fost trimisă ca să moară spune că, poate, nu m-a trădat într-adevăr, dar…

Se întoarse spre Vin.

— Nu l-ai auzit pe Lordul Legiuitor când ne-au prins, Vin. Atunci… i-a mulţumit. I-a mulţumit fiindcă m-a trădat. Cuvintele lui – rostite cu o sinceritate sinistră – plus modul în care a fost pus la cale planul… ei, era greu s-o crezi pe Mare. Însă asta nu mi-a schimbat dragostea – nu în adâncul sufletului meu. Aproape că am murit şi eu şi când s-a stins ea, cu un an mai târziu, bătută de supraveghetorii sclavilor din Puţuri, în noaptea aceea, după ce i-au luat trupul, m-am Dezlănţuit.

— Ţi-ai ieşit din minţi? întrebă Vin.

— Nu, răspunse el. Dezlănţuirea e un termen Allomantic. Puterile noastre sunt latente la început – apar numai după o întâmplare cumplită. După ceva intens – aproape fatal. Filosofii spun că un om nu le poate comanda metalelor decât după ce a văzut moartea şi a respins-o.

— Atunci… mie când mi s-a întâmplat?

Kelsier ridică din umeri.

— E greu de spus. Crescând cum ai crescut tu, ai avut probabil foarte multe ocazii să te Dezlănţui.

Dădu din cap, ca pentru sine însuşi.

— Pentru mine a fost în noaptea aia. Singur în Puţuri, cu braţele sângerându-mi după munca zilei. Mare murise şi mă temeam că era vina mea – că lipsa mea de încredere îi secătuise puterea şi voinţa. A murit ştiind că-i puneam la îndoială sinceritatea. Poate că, dacă aş fi iubit-o cu adevărat, nu m-aş fi îndoit de ea niciodată. Nu ştiu.

— Dar tu n-ai murit.

Kelsier clătină din cap.

— M-am hotărât să-i văd visul împlinindu-se. Să făuresc o lume în care se vor reîntoarce florile, o lume cu plante verzi, o lume în care din cer nu cade cenuşă… Vocea i se stinse, apoi oftă. Ştiu. Sunt nebun.

— De fapt, spuse Vin, într-un fel, are sens. În sfârşit.

El zâmbi. Soarele se scufundă sub orizont şi, în timp ce lumina lui încă mai era o vâlvătaie pe cerul dinspre apus, începu să apară ceaţa. Nu venea dintr-un loc anume, ci, cumva… creştea. Se întindea în văzduh aidoma unor lujeri răsuciţi, translucizi – ondulându-se înainte şi înapoi, lungindu-se, dansând, amestecându-se.

— Mare îşi dorea copii, spuse Kelsier, pe neaşteptate. Când ne-am căsătorit, acum cincisprezece ani. Eu… am fost de altă părere. Voiam

să devin cel mai vestit hoţ skaa din toate timpurile, n-aveam vreme pentru lucruri care m-ar fi încetinit.

— E probabil bine că n-am avut copii. Lordul Legiuitor i-ar fi putut găsi şi i-ar fi ucis. Sau poate că nu – Dox şi ceilalţi au scăpat cu viaţă. Acum îmi doresc uneori să fi avut o parte din ea alături de mine. Un copil. Poate o fiică, cu părul tot atât de negru ca al ei şi cu aceeaşi încăpăţânare viguroasă.

Tăcu, apoi se uită la Vin.

— Nu vreau să fiu vinovat pentru ceva care ţi s-ar putea întâmpla ţie. Nu încă o dată.

Ea se încruntă.

— Nu-mi mai petrec timpul închisă-n conacul ăsta.

— Nu, nu mă aştept s-o faci. Dacă-ncercăm să te mai ţinem mult aici, probabil c-o s-apari într-o noapte în atelierul lui Ciomege, după o ispravă foarte nesăbuită. În privinţa asta semănăm un pic cam prea mult, tu şi cu mine. Numai… să fii prudentă.

Ea dădu din cap.

— O să fiu.

Rămaseră astfel pentru alte câteva minute, privind cum se aduna ceaţa. În cele din urmă, Kelsier îşi îndreptă spatele, întinzându-se.

— Ei, orice-ar fi, mă bucur că te-ai hotărât să ni te alături, Vin.

Ea ridică din umeri.

— La drept vorbind, mi-ar plăcea să văd cu ochii mei una din florile alea.

Aţi putea spune că împrejurările m-au silit să-mi părăsesc căminul – dacă n-aş fi plecat, acum aş fi cu siguranţă mort. În zilele acelea – fugind fără să ştiu de ce, purtând o povară pe care n-o înţelegeam – mi-am închipuit că mi-aş fi putut pierde urma în Khlennium, căutându-mi o viaţă fără nimic ieşit din comun.

Încep încet-încet să-nţeleg că anonimatul, ca atât de multe alte lucruri, e deja pierdut pentru mine, pe vecie.

CAPITOLUL 18

Se hotărî să poarte rochia roşie. Era cu siguranţă cea mai cutezătoare alegere, dar părea potrivit să fie aşa. La urma urmelor, îşi ascundea adevăratul sine în spatele înfăţişării aristocratice şi, cu cât mai vizibilă era aceasta, cu atât îi era mai uşor să-l ascundă.

Un lacheu deschise uşa trăsurii. Vin respiră adânc – cu pieptul uşor apăsat de corsetul care-i ascundea bandajele –, apoi acceptă mâna întinsă a omului şi coborî. Îşi netezi rochia, dădu din cap către Sazed

şi li se alătură celorlalţi aristocraţi care se îndreptau spre treptele fortăreţei Elariel. Era o construcţie ceva mai mică decât a Casei Venture. Însă părea să aibă o sală separată pentru bal, în timp ce petrecerile din Casa Venture se dădeau în imensa sală principală.

Vin se uită la restul femeilor nobile şi simţi cum i se spulbera o parte din încrederea în sine. Rochia ei era frumoasă, dar celelalte aveau mai mult decât rochiile. Pletele lungi, unduitoare, şi aerul de siguranţă de sine se potriveau cu siluetele împodobite. Aveau partea de sus a rochiilor umplută de curbe voluptuoase şi se mişcau cu eleganţă sub splendoarea bogată în volane a faldurilor din partea de jos. Vin le zărea din când în când picioarele, şi nu purtau pantofi cu talpa joasă, ca ai ei, ci unii cu tocuri înalte.

— De ce n-am şi eu astfel de pantofi? întrebă, cu voce scăzută, în timp ce urcau pe treptele acoperite de covoare.

— E nevoie de exerciţiu ca să mergi pe tocuri înalte, stăpână, răspunse Sazed. Fiindcă abia ai învăţat să dansezi, ar fi bine să porţi pantofi fără toc pentru o vreme.

Ea se încruntă, dar îi acceptă explicaţiile. Însă faptul că pomenise de dans îi înteţi neliniştea. Îşi aduse aminte de mişcările unduioase ale dansatorilor de la primul ei bal. Cu siguranţă n-avea să fie în stare să le imite – abia dacă învăţase paşii de bază.

N-o să conteze, se gândi. *Nu mă vor vedea pe mine* – o vor *vedea pe lady Valette. E de aşteptat să fie începătoare şi nesigură, şi toată lumea crede că-n ultima vreme a fost bolnavă. Are logică să fie o dansatoare nepriceputǎ.*

Cu acest gând în minte, ajunse în capul scărilor simţindu-se ceva mai stăpână pe sine.

— Trebuie să spun, stăpână, i se adresă Sazed, că de data asta pari mult mai puţin nervoasă – de fapt aş zice că eşti mai degrabă entuziasmată. E atitudinea potrivită pentru lady Valette, aşa cred.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i.

Terrisianul avea dreptate: era entuziasmată. Pentru că lucra din nou la înfăptuirea planului – ba chiar şi pentru că era din nou în mijlocul nobilimii, al splendorii şi eleganţei acesteia.

Intrară în clădirea scundă care adăpostea sala de bal – una dintre numeroase aripi joase care prelungeau fortăreaţa principală – şi un servitor îi luă şalul. Vin se opri o clipă chiar dincolo de uşă, aşteptând ca Sazed să-i găsească o masă şi să-i comande mâncarea.

Sala de bal a Casei Elariel era foarte diferită de maiestuoasa sală mare a Casei Venture. Încăperea întunecoasă era doar de înălţimea unui singur etaj şi, deşi avea numeroase ferestre cu vitralii, acestea erau, toate, în tavan. Deasupra străluceau ferestre rozariu, prin care pătrundea lumina unor bolovani mici de calcar, de pe acoperiş. Pe fiecare masă erau lumânări şi, în ciuda luminii de sus, în încăpere

domnea un semiîntuneric discret. Sugera… intimitate, în ciuda numărului mare de oaspeţi.

Sala fusese evident creată pentru petreceri. Se dansa în mijloc, într-o porţiune mai joasă, mai bine luminată decât restul. De jur împrejur erau două rânduri de mese. Primul era cu numai câteva picioare mai sus, iar al doilea, plasat mult mai în spate, se afla la o înălţime de două ori mai mare.

Un servitor o conduse la o masă aflată pe margine. Vin se aşeză, Sazed ocupându-şi ca de obicei locul alături de ea, şi rămase în aşteptarea mâncării.

— Cum anume ar trebui să obţin informaţiile pe care le doreşte Kelsier? întrebă ea, cu voce înceată, plimbându-şi privirea prin încăperea întunecoasă.

Culorile profunde, cu o limpezime de cristal, ale luminii de deasupra îşi aşterneau modelele peste mese şi peste oameni, dând naştere unei atmosfere impresionante, însă îngreunând distingerea chipurilor. Oare Elend era acolo, printre nobilii veniţi la bal?

— În seara asta, te vor invita la dans mai mulţi bărbaţi, răspunse Sazed. Acceptă-le invitaţiile – asta-ţi va oferi o scuză ca să-i cauţi mai târziu şi să te-amesteci în grupurile lor de prieteni. Nu e nevoie să iei parte la conversaţie – nu trebuie decât s-asculţi. Iar la balurile următoare, poate că o parte dintre tineri vor începe să te invite să-i însoţeşti. Atunci vei putea sta la mesele lor şi vei auzi tot ce discută.

— Vrei să spui c-o să stau tot timpul numai cu un singur bărbat?

Sazed dădu din cap.

— Nu e neobişnuit. Şi în seara aceea o să şi dansezi numai cu el.

Vin se încruntă. Însă abandonă subiectul, întorcându-se din nou să cerceteze încăperea. Probabil că nu e aici – spunea că-şi dă toată silinţa ca să n-ajungă la baluri. Şi chiar dacă o fi venit, o să prefere să fie singur. *Tu nici măcar n-o să…*

Cineva lăsă să cadă un teanc de cărţi pe masa ei, cu o bufnitură surdă. Tresări, speriată, şi se întoarse tocmai când Elend Venture îşi trăgea un scaun, pe care se aşeză apoi, într-o poziţie lejeră. Se sprijini de spătar, înclinându-se către sfeşnic, şi începu să citească.

Sazed se încruntă. Vin îşi ascunse un zâmbet, cu ochii la Elend. Nu lăsa nici acum impresia că s-ar fi ostenit să-şi perie părul şi nasturii de sus ai costumului îi erau tot descheiaţi. Îmbrăcămintea nu era neîngrijită, dar nici la fel de bogată ca a celorlalţi bărbaţi de la petrecere. Părea să fi fost gândită ca să fie lejeră, comodă, sfidând croiala strâmtă care era la modă.

Elend îşi răsfoia cartea. Vin aşteptă răbdătoare să dea un semn că era conştient de prezenţa ei, dar el se mulţumi să-şi continue lectura. În cele din urmă, ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi îngăduit să te-aşezi la masa mea, lord

Venture.

— Nu mă lua în seamă. Ai o masă mare – e loc destul pentru amândoi.

— Pentru noi doi, poate. Dar nu sunt sigură în privinţa cărţilor. Unde-mi vor pune servitorii mâncarea?

— E ceva loc în stânga ta, spuse Elend, cu nepăsare.

Sazed se încruntă. Făcu un pas înainte, adună cărţile şi le stivui pe podea, lângă scaunul lui Elend.

Acesta continuă să citească. Însă ridică totuşi o mână, gesticulând.

— Ei, iată, de-asta nu-mi iau eu niciodată servitori terrisieni. Trebuie să spun că sunt de o pricepere de nesuferit.

— Sazed nu e nesuferit, răspunse Vin cu răceală. E un prieten bun, şi un om mai bun decât o să fii vreodată tu, lord Venture.

Elend îşi ridică în sfârşit privirea.

— Îmi… pare rău, spuse, pe un ton sincer. Scuzaţi-mă.

Vin dădu din cap. Însă el îşi deschise cartea şi îşi reluă lectura.

De ce stă cu mine dacă se mulţumeşte, pur şi simplu, să citească?

— Ce făceai la petreceri înainte de a apărea eu, ca să mă sâcâi? îl întrebă, supărată.

— Ei, iată, cum te-aş putea sâcâi? se miră el. Vorbesc serios, Valette. Nu fac altceva decât să stau aici, citind liniştit în gând.

— La masa *mea.* Sunt sigură că ai putea avea masa ta – eşti moştenitorul Casei Venture. Deşi nu te-ai ostenit să mi-o spui la ultima noastră întâlnire.

— E adevărat, recunoscu el. Însă-mi aduc *foarte bine* aminte că ţi-am vorbit despre cei din familia Venture, ţi-am spus că sunt sâcâitori. Nu-ncerc decât să mă ridic la înălţimea acelei descrieri.

— Dar e o descriere pe care-ai făcut-o singur!

— E-o treabă convenabilă, spuse el, citind cu un zâmbet uşor pe buze.

Ea oftă frustrată, încruntându-se.

Elend se uită pe deasupra cărţii.

— Ce rochie uimitoare. Aproape tot atât de frumoasă ca tine.

Vin încremeni, cu gura întredeschisă. Elend îi adresă un zâmbet poznaş, apoi se întoarse la cartea lui, cu ochii scânteindu-i ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că făcuse comentariul pur şi simplu fiindcă ştia care urma să fie reacţia.

Sazed domina masa cu statura lui înaltă, fără să se ostenească să-şi ascundă dezaprobarea. Însă nu scotea nicio vorbă. Elend era, evident, o persoană prea importantă ca să fie mustrat de un simplu majordom.

Vin îşi recăpătă în sfârşit graiul.

— Cum e cu putinţă, lord Venture, ca un bărbat ca tine, care e o partidă atât de bună, să vină singur la baluri?

— Oh, dar nu vin singur. Familia mea găseşte de obicei o fată sau

alta care să mă-nsoţească. În seara asta e lady Stase Blanches – cea în rochie verde, aşezată pe rândul de jos, vizavi de noi.

Vin se uită în partea opusă a încăperii. Lady Blanches era o blondă superbă. Se uita fără încetare la masa lui Vin, făcând eforturi ca să nu se-ncrunte.

Vin roşi şi-şi feri privirea.

— Aă, n-ar trebui să fii acolo, cu ea?

— Probabil, răspunse Elend. Dar, iată, îţi spun un secret. Adevărul e că nu sunt un om cu maniere alese. Plus că n-am invitat-o eu – abia când m-am urcat în trăsură am fost anunţat c-o să mă-nsoţească.

— Înţeleg, spuse Vin, încreţindu-şi fruntea.

— Purtarea mea e, oricum, deplorabilă. Din nefericire, sunt înclinat către asemenea accese deplorabile – gândeşte-te, de pildă, la plăcerea asta a mea, cititul la cină. Acum scuză-mă o clipă; mă duc să-mi iau ceva de băut.

Se ridică, îşi îndesă cartea în buzunar şi se îndreptă către mesele cu băuturi.

Vin îl urmări cu privirea, iritată şi uluită în aceeaşi măsură.

— Nu e bine, stăpână, spuse Sazed, cu voce scăzută.

— Elend nu e chiar *atât* de rău.

— Se foloseşte de tine, stăpână. Lordul Venture e cunoscut pentru purtările sale bizare şi pentru nesupunere. Multora nu le place – tocmai fiindcă face astfel de lucruri.

— Ca acum?

— Stă cu tine fiindcă ştie că asta o să-i enerveze familia, zise Sazed. Oh, copilă – nu vreau să te îndurerez, dar trebuie să-nţelegi cum merg lucrurile la curte. Pe băiatul ăsta nu-l interesezi, nu în sens romantic. E un lord tânăr şi arogant, pe care-l sâcâie opreliştile puse de tatăl său – aşa că se revoltă, purtându-se nepoliticos şi agresiv. Ştie că tatăl lui o s-o lase mai moale dacă purtările sale strică destul de multe, pentru un timp destul de îndelungat.

Vin îşi simţi stomacul răsucindu-se. *Sazed are probabil dreptate, fireşte. Din ce alt motiv ar căuta Elend să se afle în compania mea? Sunt exact ceea ce-i trebuie – cineva de origine destul de umilă ca să-i enerveze tatăl, dar cu prea puţină experienţă ca să-nţeleagă adevărul.*

Cina ei sosi, dar ea îşi cam pierduse pofta de mâncare. Începuse să ciugulească în momentul când se întoarse Elend, punând pe masă un pocal mare plin cu un amestec de băuturi. Reîncepu să citească, sorbind din când în când.

Să vedem ce face dacă nu-i întrerup lectura, se gândi Vin, iritată, amintindu-şi în acelaşi timp de lecţiile primite şi mâncând cu graţia unei doamne. Nu era foarte multă mâncare – în cea mai mare parte, legume savuroase, gătite cu unt – şi, cu cât termina mai repede, cu atât mai repede putea merge la dans. Măcar aşa n-ar mai fi fost

nevoită să stea cu Elend Venture.

În timp ce ea mânca, tânărul lord se întrerupse de mai multe ori, privind-o pe deasupra cărţii. Se aştepta, evident, s-o audă spunând ceva, dar ea păstră tot timpul tăcerea, însă furia i se domoli în acest timp. Se uită la Elend, îi studie înfăţişarea uşor dezordonată, remarcând ardoarea cu care citea. Oare bărbatul acela putea într-adevăr s-ascundă un simţ bolnav al manipulării, aşa cum sugera Sazed? Se folosea într-adevăr de ea?

Oricine te poate trăda, şopti vocea lui Reen. *Toată lumea o să te trădeze.*

Elend părea atât de… sincer. Îi crea senzaţia unui om real, nu a unei faţade, a unei măşti. Şi părea într-adevăr dornic s-o audă vorbindu-i. Vin simţi că repurtase o victorie când tânărul îşi ridică privirea spre ea, lăsându-şi în sfârşit cartea jos.

— De ce eşti aici, Valette?

— Aici, la bal?

— Nu, aici, în Luthadel.

— Fiindcă e centrul tuturor lucrurilor.

Elend se încruntă.

— Presupun că este. Dar imperiul e prea mare ca să aibă un centru atât de mic. Cred că nu ne dăm cu adevărat seama cât de mare e. De cât timp a fost nevoie ca s-ajungi aici?

Vin intră pentru o clipă în panică, apoi lecţiile lui Sazed în reveniră brusc în minte.

— De aproape două luni, pe canal, cu câteva popasuri.

— Atât de mult, comentă Elend. Se spune că îţi trebuie o jumătate de an ca să străbaţi imperiul dintr-un capăt în altul, însă cei mai mulţi dintre noi ignoră totul, în afară de acest centru minuscul.

— Eu…

Vin lăsă vocea să i se stingă. Călătorise împreună cu Reen prin toată Stăpânirea Centrală. Era oricum cea mai mică dintre toate, iar ea nu fusese niciodată prin locurile mai exotice. Regiunea centrală era bună pentru hoţi; în mod bizar, locul cel mai apropiat de Lordul Legiuitor era totodată locul unde înflorea corupţia, pentru a nu mai spune şi că îi adăpostea pe cei mai mulţi dintre bogătaşi.

— Şi cum ţi se pare oraşul? întrebă Elend.

Ea şovăi.

— E… murdar, răspunse apoi, cu sinceritate.

În lumina slabă, un servitor veni să ia farfuria ei goală.

— E murdar şi e prea plin. Skaa sunt trataţi oribil, dar presupun că asta e la fel peste tot.

Elend îşi lăsă capul pe-o parte, învăluind-o într-o privire stranie.

N-ar fi trebuit să pomenesc de skaa. Nu prea se potriveşte cu purtările nobililor.

El se aplecă în faţă.

— Crezi că aici skaa sunt trataţi mai rău decât pe plantaţia voastră? Eu mi-am închipuit întotdeauna că le e mai bine în oraş.

— Ăă… nu sunt sigură. Nu merg prea des pe câmp.

— Înseamnă că n-ai de-a face cu ei foarte des?

Vin ridică din umeri.

— Ce importanţă are? Nu sunt decât skaa.

— Vezi, iată, asta spunem noi întotdeauna. Dar, ştiu eu? Poate sunt prea curios, însă skaa mă interesează. I-ai auzit vreodată vorbind între ei? O fac ca nişte oameni obişnuiţi?

— Ce? întrebă Vin. Sigur că da. Cum altcumva ar putea să vorbească?

— Păi, ştii ce ne învaţă Cultul.

Vin nu ştia. Însă, dacă era despre skaa, probabil nu suna măgulitor.

— Mi-am făcut o regulă din a nu crede niciodată pe de-antregul ce spune Cultul.

Elend şovăi din nou, privind-o iarăşi dintr-o parte.

— Eşti… altfel decât m-aş fi aşteptat, lady Valette.

— Oamenii sunt rareori aşa cum ne aşteptăm să fie.

— Ei, povesteşte-mi despre skaa de pe plantaţie. Cum sunt?

Ea ridică din umeri.

— Ca oricare alţii, de oriunde altundeva.

— Sunt inteligenţi?

— Unii sunt.

— Dar nu aşa ca tine şi ca mine, nu? întrebă el.

Vin şovăi. Ce *răspuns ar da o femeie aristocrată?*

— Nu, sigur că nu. Nu sunt decât nişte skaa. De ce te interesează atât de mult?

Elend păru dezamăgit.

— Fără motiv, răspunse, lăsându-se pe spătarul scaunului şi deschizându-şi cartea. Cred că unii dintre bărbaţii de-acolo vor să te invite la dans.

Vin se întoarse şi văzu că la mică distanţă de masa ei stătea într-adevăr un grup de nobili. Se uitară în altă parte imediat ce o zăriră răsucindu-se. După câteva clipe, unul dintre ei arătă către o altă masă; apoi se îndreptă într-acolo şi invită la dans o tânără.

— Ai fost remarcată de mai mulţi bărbaţi, doamna mea, spuse Sazed. Însă niciunul n-o să se apropie. Îi intimidează prezenţa lordului Venture, aşa cred.

Elend pufni.

— Ar trebui să ştie că sunt oricum, numai intimidant nu.

Vin se încruntă, dar el se mulţumi să citească în continuare. *Bine!* îşi spuse ea, întorcându-se din nou către grupul de tineri. Prinse privirea unuia dintre ei şi îi zâmbi uşor.

Câteva clipe mai târziu, tânărul se apropie. Îi vorbi pe un ton rigid, protocolar.

— Lady Renoux, sunt lordul Melend Liese. Vrei să dansezi?

Vin aruncă o privire spre Elend, dar el nu-şi ridică ochii din carte.

— Cu mare plăcere, lord Liese, răspunse ea, luând mâna tânărului şi ridicându-se.

El o conduse către locul unde se dansa şi, pe măsură ce se apropiau, Vin se simţi din nou pradă nervozităţii. O săptămână de exerciţii i se păru dintr-odată prea puţin. Muzica se opri, îngăduindu-le perechilor să se retragă sau să intre în spaţiul rezervat dansului, şi lordul Liese o conduse mai departe.

Vin se strădui să-şi alunge temerile neîntemeiate, amintindu-şi că toată lumea îi vedea rochia şi rangul, nu pe ea însăşi. Îşi ridică privirea, uitându-se în ochii lui Liese, şi în ei descoperi, surprinsă, nelinişte.

Muzica începu şi, în timp ce dansau, pe faţa lui apăru o expresie îngrozită. Îi simţi palma transpirând în mâinile ei. *Oh, dar e la fel de nervos ca mine! Poate chiar mai mult!*

Liese era mai tânăr decât Elend, mai apropiat de vârsta ei. Probabil că n-avea cine ştie ce experienţă în privinţa balurilor – oricum nu părea să fi dansat prea mult. Se concentra atât de mult asupra paşilor, încât mişcările îi erau rigide.

Are sens, se gândi Vin, destinzându-se şi lăsându-şi trupul să se mişte aşa cum o învăţase Sazed. *Cei experimentaţi nu mă vor invita la dans, nu când sunt atât de nou-venită. Nu merit să-şi îndrepte ochii asupra mea.*

Dar de ce-mi dă atenţie Elend? E pur şi simplu aşa cum a zis Sazed – un şiretlic, pentru a-şi sâcâi tatăl? Şi atunci de ce pare interesat de ceea ce am de spus?

— Lord Liese, spuse ea. Îl cunoşti bine pe Elend Venture?

Tânărul îşi ridică privirea.

— Ăă, eu…

— Nu te concentra atât de mult asupra dansului, îl sfătui ea. Profesorul meu spune că mişcările curg mai firesc când nu te străduieşti prea mult.

El roşi.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi Vin. Cât de nou e *băiatul ăsta?*

— Ăă, lordul Venture…, spuse Liese. Nu ştiu. E un om foarte important. Cu mult mai important decât mine.

— Nu te lăsa intimidat de obârşia lui. Din câte-am văzut eu, e destul de inofensiv.

— Nu ştiu, doamna mea. Casa Venture e foarte puternică.

— Da, ei bine, purtarea lui Elend nu se potriveşte cu reputaţia asta. Se pare că-i place foarte mult să nu le dea atenţie celor care-i ţin companie – aşa le face tuturor?

Liese ridică din umeri, dansând cu mişcări mult mai fireşti în timp ce vorbeau.

— Nu ştiu. Se pare… că-l cunoşti mai bine decât mine, doamna mea.

— Păi…

Vocea lui Vin se stinse. *Simţea* că-l cunoştea bine – mai bine decât ar fi fost normal să cunoască pe cineva după două întâlniri scurte. Oricum, nu-i putea explica asta lui Liese.

Dar, poate… Nu zicea Renoux că s-a-ntâlnit odată cu Elend?

— Oh, Elend e un prieten de familie, spuse, în timp ce se-nvârteau sub o lucarnă cristalină.

— Da?

— Da, întări ea. A fost foarte frumos din partea unchiului meu să-l roage să vegheze asupra mea în timpul petrecerilor, şi până acum e drăguţ. Însă aş fii vrut să dea mai puţină atenţie cărţilor şi să se ocupe mai mult de prezentarea mea.

Liese ciuli urechile şi păru să devină ceva mai sigur pe el.

— Oh. Ei, asta are sens.

— Da, zise Vin. De când îmi petrec timpul aici, în Luthadel, Elend îmi e ca un frate mai mare.

Liese zâmbi.

— Ţi-am pus întrebări despre el fiindcă nu vorbeşte prea mult despre sine însuşi.

— Toată lumea din Casa Venture a fost foarte tăcută în ultima vreme, spuse Liese. De acum câteva luni, de când a fost atacată fortăreaţa lor.

Vin schiţă un gest de încuviinţare.

— Ştii multe despre asta?

El clătină din cap.

— Mie nu-mi spune nimeni nimic. Se uită în jos, la picioarele lor. Dansezi foarte bine, lady Renoux. Probabil ai mers la multe baluri din oraşul unde locuieşti.

— Mă flatezi, lordul meu.

— Nu, sincer. Eşti atât de… graţioasă.

Vin zâmbi, simţind un mic val de încredere în sine.

— Da, continuă Liese, aproape ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi. Nu eşti deloc aşa cum zicea lady Shan…

Tăcu, dar avu o uşoară tresărire, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama ce cuvinte îi scăpau dintre buze.

— Ce spui? întrebă Vin.

— Nimic, răspunse Liese, înroşindu-se mai tare. Îmi cer scuze. N-am spus nimic.

Lady Shan, se gândi Vin. *Ţine minte numele ăsta.*

Îl mai stârni pe Liese la vorbă în vreme ce-şi continuau dansul, dar

era evident prea lipsit de experienţă ca să ştie mare lucru. Simţea că între Marile Case creştea încordarea; deşi balurile continuau, absenţele se tot înmulţeau pe măsură ce nobilii încetau să mai ia parte la petrecerile date de rivalii lor politici.

Când se încheie dansul, Vin se simţi mulţumită de propriile strădanii. Probabil că nu aflase prea multe lucruri de valoare pentru Kelsier – însă Liese nu era decât începutul. Avea să se-apropie de oameni mult mai importanţi.

Ceea ce înseamnă, îşi spuse, în vreme ce-o conducea Liese înapoi, la masa ei, c-o *să iau parte la mai multe astfel de baluri.* Nu balurile în sine erau neplăcute – mai ales acum, când avea mai multă încredere în priceperea ei la dans. Însă mai multe baluri însemnau mai puţine şanse de a fi afară, în ceaţă.

Dar oricum nu m-ar lăsa Sazed să ies, se gândi şi oftă în sinea ei, zâmbindu-i politicoasă lui Liese, care se înclină şi se retrase.

Elend îşi împrăştiase cărţile pe masă, iar nişa ei era luminată de mai multe sfeşnice – după cum se părea, şterpelite de pe alte mese.

Ei, medită Vin, *măcar avem în comun talentul la furat.*

Elend stătea gârbovit deasupra mesei, notând ceva într-un carnet mic, de dimensiunile buzunarului său. Nu-şi ridică privirea când se aşeză Vin. Iar Sazed, observă ea, nu se vedea nicăieri.

— L-am trimis pe terrisian la cină, spuse distrat Elend, în timp ce scria. Nu-i nevoie să flămânzească în timp ce te-nvârteşti tu acolo.

Vin înălţă dintr-o sprânceană, cu ochii la cărţile care îi luaseră masa în stăpânire. În timp ce le privea, Elend împinse un tom într-o parte – lăsându-l deschis la o anumită pagină – şi trase un altul către el.

— Şi, cum au fost învârtiturile despre care vorbeam? întrebă.

— De fapt, e chiar amuzant.

— Credeam că nu te pricepi prea bine la asta.

— Nu mă pricepeam, răspunse ea. Am exersat. Informaţia asta s-ar putea să te surprindă, dar să ştii că nimeni n-a devenit un dansator mai bun citind într-un cotlon întunecos.

— E o propunere? întrebă Elend, împingându-şi cartea într-o parte şi alegând alta. Ştii, nu se face ca o doamnă să invite un bărbat la dans.

— Oh, n-aş vrea să te despart de lectură, spuse Vin, întorcând o carte către ea. Se strâmbă – textul era scris cu litere de mână mici, înghesuite. În plus, dansând cu tine mi-aş irosi toată truda de adineauri.

Elend se opri din citit. Apoi îşi ridică în sfârşit privirea.

— Truda?

— Da, spuse ea. Sazed a avut dreptate – lordul Liese te găseşte intimidant şi, fiindcă stăm împreună, mă considera şi pe mine la fel. Pentru o fată e de-a dreptul dezastruos dacă tinerii presupun că nu e

liberă pentru simplul fapt că un lord sâcâitor s-a hotărât să studieze la masa ei.

— Aşa că…?

— Aşa că i-am spus că-mi arăţi pur şi simplu cum stau lucrurile la curte. Ca un… frate mai mare.

— Mai mare? repetă Elend, încruntându-se.

— *Mult* mai mare, spuse ea, zâmbind. Adică, trebuie să ai cel puţin de două ori vârsta mea.

— De două ori… Valette, am douăzeci şi unu de ani. Dacă nu cumva eşti o fetiţă de zece ani *foarte* matură, n-am nici pe departe de două ori vârsta ta.

— N-am fost niciodată prea bună la socotit, spuse ea, fără să stea pe gânduri.

Elend oftă, dându-şi ochii peste cap. În apropiere, lordul Liese arăta către Vin şi Elend, vorbind încet cu grupul său de prieteni. Putea să spere că unul dintre ei urma s-o invite în curând la dans.

— Cunoşti o oarecare lady Shan? întrebă, cu nepăsare, în timp ce aştepta.

Spre surprinderea ei, Elend îşi ridică ochii.

— Shan Elariel?

— Cred că da, răspunse Vin. Cine e?

Elend se întoarse la cartea lui.

— Nimeni important.

Vin înălţă dintr-o sprânceană.

— Elend, nu merg la baluri decât de câteva luni, dar până şi eu ştiu că nu trebuie să am încredere într-un răspuns ca ăsta.

— Păi… S-ar putea să fiu logodit cu ea.

— Ai o logodnică? întrebă Vin, iritată.

— Nu sunt foarte sigur. N-am mai făcut nimic în privinţa asta de vreun an, sau cam aşa ceva. S-ar părea că, între timp, toată lumea a uitat.

Minunat, se gândit Vin.

O clipă mai târziu, unul dintre prietenii lui Liese se apropie. Încântată să scape de enervantul moştenitor Venture, Vin se ridică, acceptând mâna tânărului lord. Când se îndreptau către locul de dans, îi aruncă o privire lui Elend şi îl surprinse uitându-se la ea pe deasupra cărţii. El îşi reluă imediat studiul, cu o indiferenţă făţişă.

Vin stătea la masa ei, simţind o oboseală serioasă. Rezistă impulsului de a-şi scoate pantofii ca să-şi maseze picioarele; bănuia că nu era un gest potrivit pentru o doamnă. Se grăbi să-şi aprindă cuprul, apoi arse fludor, întărindu-şi puterile şi scăpând de o parte din oboseală.

Îşi lăsă fludorul şi apoi cuprul să se stingă. Kelsier o asigurase că,

având cuprul aprins, nu putea fi remarcată ca Allomantă. Vin nu era atât de sigură. Cu fludorul aprins, reacţiile ei erau prea rapide, trupul prea puternic. I se părea că oricine avea spirit de observaţie ar fi putut să remarce astfel de schimbări, indiferent dacă era sau nu el însuşi Allomant.

Cu fludorul stins, oboseala reveni. În ultima vreme, încercase să se dezveţe de folosirea neîntreruptă a fludorului. Rana ajunsese să nu-i mai dea dureri mari decât atunci când se răsucea într-o direcţie nepotrivită şi voia să se refacă prin forţe proprii, dacă era cu putinţă.

Într-un fel, oboseala din seara aceea era bună – era rezultatul unui lung răstimp în care dansase. Acum, când tinerii îl priveau pe Elend ca pe un ocrotitor, nu ca pe un bărbat purtat de un interes romantic, nu mai exista nimic care să-i nelinişteasc㠖 împiedicându-i s-o invite la dans. Şi, temându-se că, printr-un refuz, ar fi putut face, fără să vrea, o declaraţie politică, acceptase toate invitaţiile. Cu câteva luni în urmă, ar fi râs gândindu-se că poţi obosi dansând. Însă picioarele ei umflate, coasta îndurerată şi gambele istovite nu erau decât o parte. Eforturile cu care memorase numele şi casele – spre a nu mai vorbi de cele cerute de conversaţiile prosteşti cu partenerii ei de dans – îi secătuiseră mintea.

E bine că Sazed m-a pus să port pantofi fără toc, se gândi Vin, cu un oftat, sorbind din sucul cu gheaţă. Terrisianul încă nu se întorsese de la cină. Şi, remarcabil, nici Elend nu era acolo – deşi cărţile lui zăceau în continuare împrăştiate pe masă.

Vin îşi plimbă privirea peste toate volumele. Poate, dacă le dădea impresia că era cufundată în lectură, tinerii aveau s-o lase în pace o vreme. Întinse mâna, căutând printre cărţi una ademenitoare. Cea care o interesa cel mai mult – micul carnet legat în piele al lui Elend – lipsea.

Alese în schimb un tom mare, albastru şi îl ridică, aducându-l în partea ei de masă. Îl preferase datorită scrisului mare – oare hârtia era într-adevăr atât de scumpă încât scribii se vedeau nevoiţi să-nghesuie pe-o pagină cât mai multe rânduri cu putinţă? Oftă, răsfoind volumul.

Nu-mi vine să cred că oamenii citesc cărţi atât de stufoase, se gândi. În ciuda scrisului mare, fiecare pagină era plină de cuvinte. Ar fi fost nevoie de zile întregi ca s-o dai gata pe toată. Reen o învăţase să citească şi să scrie ca să poată descifra învoieli, să poată trimite bilete şi, probabil, ca să poată juca rolul unei nobile. Însă pentru lecţiile ei nu folosise niciodată texte atât de lungi.

Practici istorice de conducere a imperiului, scria pe prima pagină. Capitolele aveau titluri ca de pildă: „Programul de guvernare din secolul al cincilea” şi „Creşterea numărului de skaa de pe plantaţii”. Răsfoi până la sfârşit, închipuindu-şi că acolo era partea cea mai interesantă. Ultimul capitol se numea: „Structura politică actuală”.

Până acum, citi ea, *sistemul plantaţiilor a condus la o guvernare mult mai stabilă decât metodele precedente. Structura Stăpânirilor, fiecare lord din provincie preluând controlul – şi purtând răspunderea – populaţiei skaa care îi aparţine, a dat naştere unui mediu competitiv, unde disciplina este impusă cu asprime.*

S-ar părea că Lordul Legiuitor consideră acest sistem primejdios, din cauza libertăţii pe care i-o îngăduie aristocraţiei. Totuşi, relativa lipsă a revoltelor organizate e fără îndoială ispititoare; pe durata ultimelor două sute de ani, de când a fost introdus acest sistem, în cele cinci Stăpâniri interioare n-a mai avut loc nicio răscoală demnă de luat în seamă.

Bineînţeles că sistemul politic nu e decât o extensie a mult mai importantei forme de guvernare teocratice. Independenţa aristocraţiei a fost redusă printr-o nouă întărire a constrângerii create prin obligatori. Indiferent cât de înaltă ar fi poziţia pe care o ocupă, niciun lord nu va fi sfătuit să se creadă mai presus de legea impusă de aceştia. Oricine poate fi chemat în faţa unui Inchizitor.

Vin se încruntă. Textul în sine suna sec, dar era surprinsă fiindcă Lordul Legiuitor îngăduia o descriere atât de analitică a imperiului său. Se lăsă pe spătarul scaunului, ridicând cartea, dar nu mai citi. Era prea obosită după ce-şi petrecuse atâtea ore străduindu-se să stoarcă pe nesimţite informaţii de la partenerii ei de dans.

Din nefericire, politica nu ţinea cont de oboseala ei. Deşi se străduia din răsputeri să pară absorbită de cartea lui Elend, de masa ei se apropie curând o siluetă.

Oftă, pregătindu-se pentru încă un dans. Însă îşi dădu în curând seama că nou-sositul nu era un nobil, ci un majordom terrisian. Purta, ca şi Sazed, robe suprapuse, cu modele în formă de V, şi era mare amator de bijuterii.

— Lady Valette Renoux? întrebă nou-venitul, cu un uşor accent.

— Da, răspunse ea, şovăitoare.

— Stăpâna mea, lady Shan Elariel, îţi solicită prezenţa la masa ei.

Solicită? se gândi Vin. Deja nu-i plăcea tonul şi nu simţea aproape deloc dorinţa de a o întâlni pe fosta logodnică a lui Elend. Din păcate, Casa Elariel se număra printre cele mai puternice – probabil că nu era vorba de cineva de care puteai să te descotoroseşti cât ai clipi.

Terrisianul aştepta, răbdător.

— Bine, spuse Vin, ridicându-se cu toată graţia de care se mai simţea în stare.

Majordomul o conduse la o masă aflată la mică distanţă de a ei şi în jurul căreia stăteau cinci femei, iar Vin o descoperi imediat pe Shan. Lady Elariel era evident femeia cu înfăţişare statuară şi păr negru, lung. Nu lua parte la discuţie, dar părea s-o domine oricum. Braţele îi scânteiau de brăţări de culoarea levănţicii, asortate cu rochia, şi îşi întoarse spre Vin ochii dispreţuitori.

Însă ochii aceia negri aveau totuşi o privire pătrunzătoare. Vin se simţi expusă în faţa lor – despuiată de rochia elegantă şi preschimbată din nou într-o hoaţă murdară.

— Scuzaţi-ne, doamnelor, spuse Shan.

Celelalte femei îi îndeplinir imediat porunca, îndepărtându-se cu o grabă maiestuoasă.

Shan luă o furculiţă şi începu să taie şi să înghită cu meticulozitate o bucată mică de prăjitură. Vin rămase în picioare, nesigură, în timp ce terrisianul îşi ocupa locul în spatele scaunului lui Shan.

— Poţi să stai jos, spuse aceasta.

Mă simt din nou ca o skaa, se gândi Vin, aşezându-se. *Nobilii se poartă în felul ăsta şi între ei?*

— Ai o poziţie demnă de invidiat, fetiţo, zise Shan.

— De ce? întrebă Vin.

— Adresează-mi-te cu „lady Shan”, spuse cealaltă, fără să-şi schimbe tonul vocii. Sau, poate, „domnia ta”.

Şi rămase în aşteptare, ciugulind bucăţele mărunte din prăjitură.

— De ce, domnia ta? spuse Vin într-un târziu.

— Pentru că tânărul lord Venture a hotărât să te folosească în jocurile lui. Ceea ce înseamnă că ai ocazia să fii folosită şi într-ale mele.

Vin se încruntă. *Nu uita să rămâi în pielea personajului. Eşti Valette, o fată uşor de intimidat.*

— N-ar fi mai bine să nu fiu folosită deloc, domnia ta? întrebă, cu prudenţă.

— Prostii. Până şi o naivă incultă ca tine trebuie să-şi dea seama cât de important e să le fii de folos celor de rang mai înalt.

Shan rostise cuvintele, chiar şi insulta, fără vehemenţă; părea pur şi simplu sigură că Vin urma să fie de acord.

Uluită, ea rămase nemişcată. Niciun alt nobil n-o mai tratase astfel. Fireşte, singurul membru al unei Mari Case pe care-l mai întâlnise până atunci fusese Elend.

— Din înfăţişarea ta ştearsă, deduc că îţi accepţi locul, continuă Shan. Poartă-te bine, fetiţo, şi poate-o să-ţi îngădui să te alături suitei mele. Ai putea învăţa multe de la doamnele de aici, din Luthadel.

— Cum ar fi? întrebă Vin, străduindu-se să nu-şi lase iritarea să se simtă în voce.

— Mai uită-te uneori la tine, fetiţo. Părul tău arată de parc-ai fi trecut prin suferinţele unei boli cumplite, şi eşti atât de costelivă încât rochia atârnă pe tine ca un sac. Pentru a fi o doamnă nobilă în Luthadel e nevoie de… perfecţiune. Nu de asta.

Îşi însoţi ultimul cuvânt cu o fluturare dispreţuitoare de mână în direcţia lui Vin.

Ea roşi. Din atitudinea femeii care o înjosea se desprindea o putere

stranie. Îşi dădu seama, cu o tresărire, că Shan îi amintea de câteva căpetenii de ceată pe care le cunoscuse, ultima fiind Camon – de oameni care loveau pe cineva neaşteptându-se vreodată să li se opună vreo rezistenţă. Toată lumea ştia că, dacă li te împotriveai, nu te alegeai decât cu o bătaie şi mai zdravănă.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

Shan înălţă dintr-o sprânceană şi-şi puse furculiţa deoparte, alături de prăjitura numai pe jumătate mâncată. Terrisianul luă farfuria şi plecă.

— Chiar eşti grea de cap, nu-i aşa? întrebă Shan.

Vin şovăi.

— Ce vrea *domnia ta* de la mine?

— O să-ţi spun în cele din urmă – presupunând că lordul Venture ia hotărârea să se joace în continuare cu tine.

Când rosti numele lui Elend, Vin îi surprinse în ochi o străfulgerare de ură bine mascată.

— Deocamdată, continuă Shan, povesteşte-mi despre ce-aţi vorbit în seara asta.

Vin deschise gura să răspundă. Dar… ceva părea altfel decât ar fi trebuit. Nu prinse decât cea mai slabă pâlpâire – şi, dacă n-ar fi antrenat-o Boare, n-ar fi simţit-o niciodată.

O Domolitoare? Interesant.

Shan încerca s-o facă îndatoritoare. Aşa că poate ar fi trebuit să vorbească? Începu să-i dezvăluie ce discutase cu Elend, ocolind tot ce putea fi interesant. Însă ceva continua să i se pară straniu – ceva legat de modul în care se juca Shan cu sentimentele ei. Cu coada ochiului, îi văzu terrisianul întorcându-se de la bucătărie, însă nu se mai duse la masa lui Shan – o luă în direcţia opusă, către masa lui Vin, lângă care se şi opri începând să caute printre cărţile lui Elend.

Indiferent ce-ar vrea, nu-l pot lăsa să găsească.

Se ridică brusc, provocându-i în sfârşit o reacţie făţişă lui Shan, care-şi ridică privirea, surprinsă:

— Tocmai mi-am adus aminte, i-am spus terrisianului meu c-o să mă găsească la masa mea! exclamă Vin. O să-şi facă griji dacă n-o să fiu acolo!

— Oh, pentru numele Lordului Legiuitor, bombăni Shan, ca pentru sine. Fetiţo, nu e nevoie să…

— Îmi pare rău, domnia ta, zise Vin. Trebuie să plec.

Era puţin cam prea bătător la ochi, dar era cel mai bun lucru pe care-l putuse găsi. Se retrase de la masa lui Shan cu o reverenţă, abandonând-o pe nobila doamnă nemulţumită. Terrisianul era bun – când Vin se depărtă cu câţiva paşi distanţă de lady Elariel, el, care o observase deja, îşi continuă drumul, cu mişcările impresionant de calme.

Vin sosi la masa ei, întrebându-se dacă făcuse o boacănă despărţindu-se de Shan cu atâta lipsă de politeţe. Însă începea să se simtă prea obosită ca să-i mai pese. Când observă un alt grup de tineri uitându-se în direcţia ei, se grăbi să se aşeze, deschizând brusc una dintre cărţile lui Elend.

Din fericire, trucul ei merse mai bine de data asta. Tinerii sfârşiră prin a se îndepărta, lăsând-o în pace, şi ea se sprijini de spătarul scaunului, destinzându-se uşor, cu cartea deschisă în faţă. Era deja târziu şi sala balului prinse să se golească.

Cărţile, se gândi ea, încruntându-se, ridicându-şi paharul cu suc şi luând o sorbitură. *Ce treabă avea terrisianul cu ele?*

Privi cu atenţie masa, încercând să-şi dea seama dacă fusese vreuna mutată de la locul ei, însă Elend le lăsase într-o asemenea dezordine, încât era greu să-ţi dai seama. Totuşi, o carte mică, de sub un alt tom, îi atrase atenţia. Aproape toate celelalte erau deschise, şi îl văzuse pe Elend răsfoindu-le. Însă aceea era închisă – şi nu-şi amintea să-l fi văzut deschizând-o. Fusese acolo şi înainte – o recunoscu fiindcă era cu mult mai subţire decât celelalte –, aşa că n-o adusese terrisianul.

Curioasă, întinse mâna şi o trase de sub cartea mai mare. Avea coperte din piele neagră, iar titlul scris pe cotor era *Tipare meteorologice din Stăpânirea Nordică.* Vin se încruntă, răsucind-o în mâini. Nu avea pagină de titlu, nu apărea niciun nume de autor. Începea direct cu textul.

Când priveşti Ultimul Imperiu în întregul său, un singur fapt este cert. Pentru o naţiune cârmuită de o divinitate autoproclamată, a avut parte de un număr înspăimântător de erori de conducere colosale. Acoperirea celor mai multe dintre acestea a fost o izbândă, şi nu mai pot fi găsite decât în metalminţile Feruchimiştilor sau în paginile unor texte interzise. Însă nu e necesar decât s-arunci o privire în trecutul apropiat ca să remarci greşeli grosolane, cum sunt Masacrul de la Devanex, revizuirea doctrinei Adâncimii şi strămutarea populaţiilor Regenerate.

Lordul Legiuitor nu îmbătrâneşte. Cel puţin acesta e un fapt de netăgăduit. Însă lucrarea de faţă îşi propune să demonstreze că nu e nicidecum infailibil. În zilele de dinainte de Înălţare, omenirea a avut parte de haos şi de nesiguranţă, din pricina unui nesfârşit şir de regi, împăraţi şi alţi monarhi. Ar fi de crezut că acum, sub un conducător unic şi nemuritor, societatea are în sfârşit prilejul de a ajunge la stabilitate şi la iluminare. Ambele lipsesc din Ultimul Imperiu, iar aceasta este cea mai supărătoare omisiune a Lordului Legiuitor.

Vin se holbă la pagina scrisă. O serie de cuvinte erau de neînţeles pentru ea, dar putea să priceapă despre ce vorbea, autorul. Spunea că…

Închise brusc cartea şi se grăbi s-o pună la loc. Ce s-ar fi întâmplat

dacă aflau obligatorii că Elend deţinea un asemenea text? Se uită într-o parte şi într-alta. Se aflau acolo, fireşte, se amestecau prin mulţime, cum făcuseră şi la celălalt bal, fiind uşor de recunoscut datorită robelor cenuşii şi feţelor tatuate. Mulţi stăteau la mese cu nobilii. Prieteni? Sau spioni ai Lordului Legiuitor? În apropierea unui obligator, nimeni nu părea să se simtă cu adevărat în largul său.

Ce face Elend cu o carte ca asta? El, un nobil atât de puternic? De ce citeşte scrieri care-l vorbesc de rău pe Lordul Legiuitor?

O mână i se lăsă pe umăr, şi ea se răsuci instinctiv, incendiindu-şi fludorul şi cuprul din stomac.

— Uşurel, zise Elend, făcând un pas înapoi şi retrăgându-şi mâna. Ţi-a spus cineva vreodată cât de sperioasă eşti, Valette?

Ea se destinse, lăsându-se pe spătarul scaunului şi stingându-şi metalele. Elend se apropie agale de locul lui şi se aşeză.

— Îţi place Hereben?

Vin se încruntă şi el arătă, cu o înclinare a capului, către cartea groasă, încă deschisă în faţa ei.

— Nu. E plictisitor. Mă prefăceam că-l citesc ca să mă lase bărbaţii în pace o vreme.

Elend chicoti.

— Ei, uite, propria ta ingeniozitate ţi se întoarce împotrivă.

Vin înălţă dintr-o sprânceană în timp ce el începu să-şi adune cărţile, stivuindu-le. Nu păru să observe că ea umblase cu cartea despre „vreme”, dar o strecură cu grijă la mijlocul teancului.

Vin îşi desprinse privirea de carte. *Probabil că nu trebuie să-i povestesc despre Shan – nu înainte de a vorbi cu Sazed.*

— Cred că ingeniozitatea mea a făcut o treabă bună, spuse, în schimb. La urma urmelor, am venit la bal ca să dansez.

— După părerea mea, dansul e supraestimat.

— Nu poţi să te ţii departe de curte pentru totdeauna, lord Venture – eşti moştenitorul unei case foarte importante.

El oftă, întinzându-se şi lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Presupun că ai dreptate, spuse, cu o sinceritate surprinzătoare. Dar, cu cât rezist mai mult, cu atât mai tare se supără tata. Iar ăsta e, în sine, un ţel pentru care merită să-ţi dai osteneala.

— Nu-l răneşti numai pe el. Cum rămâne cu fetele niciodată invitate la dans fiindcă eşti prea ocupat cu scotocitul prin cărţi?

— Din câte-mi aduc aminte, spuse Elend, punând ultima carte deasupra teancului, cineva tocmai pretindea că a citit, ca să nu danseze. Nu cred că doamnelor le e greu să găsească parteneri mai prietenoşi decât mine.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Eu n-am probleme pentru că sunt nouă şi de rang neînsemnat. Bănuiesc că doamnelor mai apropiate de rangul tău le este greu să-şi

găsească parteneri, fie ei prietenoşi sau nu. Din câte am înţeles, bărbaţii nu se simt în largul lor când dansează cu femei de rang mai înalt.

Elend şovăi, evident căutând o replică.

Vin se aplecă în faţă.

— Ce se petrece, Elend Venture? De ce eşti atât de hotărât să-ţi ocoleşti îndatoririle?

— Îndatoriri? întrebă Elend, aplecându-se la rândul său spre ea, cu o expresie serioasă. Valette, asta nu e o îndatorire. Balul ăsta… e un fleac, o distracţie. O pierdere de vreme.

— Şi femeile? Tot pierdere de vreme sunt şi ele?

— Femeile? Femeile sunt ca… furtunile cu tunete şi fulgere. Sunt ceva frumos cu care să-ţi delectezi privirea, şi uneori e plăcut şi să le asculţi – dar în cea mai mare parte a timpului nu reprezintă decât un inconvenient.

Vin simţi cum îi cădea uşor falca. Pe urmă văzu licărul din ochii lui şi zâmbetul din colţurile buzelor, şi se pomeni zâmbind la rândul ei.

— Spui toate astea numai ca să mă provoci!

Zâmbetul lui se lăţi.

— Aşa ştiu eu să fiu fermecător.

Se ridică, privind-o cu drag.

— Ah, Valette. Nu-i lăsa să te păcălească, să te facă să te iei prea în serios. Nu merită strădaniile. Dar acum trebuie să-ţi spun noapte bună. Încearcă să nu laşi prea multe luni să treacă până la următorul.

Ea surâse.

— O să mă gândesc la asta.

— Te rog, spuse Elend, aplecându-se şi luând în braţe teancul imens de cărţi de pe masă.

Se clătină o clipă pe picioare, apoi îşi regăsi echilibrul şi aruncă o privire grăbită într-o parte.

— Cine ştie – poate într-una din zile chiar o să mă faci să dansez.

Vin zâmbi, dând din cap în timp ce nobilul îi întorcea spatele, pentru a o lua apoi pe marginea celui de-al doilea cerc de mese din sală. Se întâlni în curând cu alţi doi tineri. Vin privi, curioasă, cum unul dintre ei îl bătea pe umăr, pentru a-i lua apoi jumătate din cărţi. Apoi se îndepărtară cu toţii, vorbind între ei.

Ea nu-i cunoştea pe nou-veniţi. Stătea locului, dusă pe gânduri, când Sazed îşi făcu în sfârşit apariţia ieşind de pe un coridor lateral, şi îl chemă nerăbdătoare, cu un semn. El se apropie cu paşi grăbiţi.

— Cine sunt însoţitorii lordului Venture? îl întrebă ea, arătând către Elend.

Sazed îşi îngustă ochii în spatele ochelarilor.

— Ia te uită… unul e lordul Jastes Lekal. Iar celălalt e Hasting, dar nu-i ştiu numele mic.

— Pari surprins.

— Casele Lekal şi Hastings sunt, amândouă, rivale politice ale casei Venture, stăpână. După baluri, nobilii se vizitează adesea unii pe alţii, dând petreceri mai mici şi încheind alianţe… Terrisianul se întrerupse, întorcându-se spre ea. Stăpânul Kelsier o să vrea să afle asta, aşa cred. E timpul să ne retragem.

— Sunt de acord, spuse Vin, ridicându-se. Ca şi picioarele mele. Să mergem.

Sazed dădu din cap şi se îndreptară spre uşa principală.

— De ce-ai stat atât de mult? întrebă Vin, când aşteptau să-i aducă un servitor şalul.

— M-am întors de mai multe ori, stăpână, răspunse el. Dar de fiecare dată dansai. M-am gândit că sunt de mai mult folos dacă vorbesc cu slujitorii decât dacă stau lângă masa ta.

Ea dădu din cap când îşi primi şalul, apoi ieşi pe scara din faţă şi începu să coboare treptele acoperite cu covoare, cu Sazed imediat în urma ei. Mergea repede – voia s-ajungă înapoi şi să-i spună lui Kelsier numele pe care le memorase, înainte de a uita întreaga listă. Se opri pe peron, aşteptând servitorul care trebuia să-i aducă trăsura. Şi ceva ciudat îi atrase atenţia. O oarecare agitaţie, la mică distanţă, în ceaţă. Făcu un pas înainte, dar Sazed îi puse mâna pe umăr, oprind-o. O doamnă nu hoinărea prin ceaţă.

Ea se pregăti să ardă cupru şi cositor, dar aşteptă – agitaţia se apropia. Misterul se lămuri când din ceaţă se ivi un străjer, trăgând după sine o siluetă măruntă, care se zbătea: un băiat skaa în haine murdare, cu faţa plină de funingine. Oşteanul o ocoli pe Vin pe departe, dând din cap către ea în semn de scuză în timp ce se apropia de unul dintre căpitanii gărzilor. Ea arse cositor ca s-audă ce vorbeau.

— Un băiat de la bucătărie, spuse încet soldatul. A-ncercat să cerşească de la un nobil dintr-o trăsură oprită în aşteptarea deschiderii porţii.

Căpitanul se mulţumi să-şi dea încuviinţarea cu o înclinare a capului. Oşteanul îşi trase prizonierul înapoi, în ceaţă, mergând către partea opusă a curţii. Băiatul se zbătea şi bărbatul mormăia, furios, ţinându-l strâns. Vin îi privi îndepărtându-se, cu mâna lui Sazed pe umăr, ca şi cum ar fi vrut s-o reţină. Bineînţeles că nu-l putea ajuta pe copil. N-ar fi trebuit să…

În ceaţă, departe de ochii oamenilor obişnuiţi, oşteanul scoase un pumnal şi tăie gâtul băiatului. Vin tresări, şocată, când zgomotul împotrivirii captivului se stinse. Străjerul lăsă leşul să cadă, apoi îl prinse de un picior şi se îndepărtă târându-l.

Vin rămase locului, uluită, în timp ce trăsura ei se oprea alături.

— Stăpână, o îmboldi Sazed, dar ea stătea neclintită.

L-au ucis, se gândi ea. *Chiar aici, la numai câţiva paşi de locul unde-şi*

aşteaptă nobilii trăsurile. De parcă… moartea n-ar fi ceva ieşit din comun. Doar încă un skaa măcelărit. Ca un animal.

Sau ca mai puţin decât un animal. Nimeni n-ar fi tăiat porci în curtea unei fortăreţe. Poziţia soldatului din clipa omorului dăduse de înţeles că era pur şi simplu prea sâcâit de zvârcolelile băiatului ca s-aştepte s-ajungă într-un loc mai potrivit. Dacă vreun alt nobil din apropierea lui Vin observase cele petrecute, atunci nu dădea nicio atenţie, continuau cu toţii să vorbească în timp ce aşteptau. De fapt, după încetarea ţipetelor, păreau chiar ceva mai vorbăreţi.

— Stăpână, repetă Sazed, împingând-o înainte.

Ea se lăsă condusă la trăsură, cu gândurile încă în altă parte. Contrastul i se părea de necrezut. Nobili veseli, dansând într-o încăpere plină de scânteierile luminii şi ale rochiilor. Moartea în curte. Nu le păsa? Nu ştiau?

Asta e Ultimul Imperiu, Vin, îşi spuse, în vreme ce trăsura se punea în mişcare. *Nu uita de cenuşă fiindcă vezi puţină mătase. Dacă oamenii ăia ar fi ştiut că eşti o skaa, te-ar fi măcelărit cu aceeaşi uşurinţă cu care l-au omorât pe sărmanul băiat.*

Era un gând sumbru – care o absorbi de-a lungul întregului drum către Fellise.

L-am întâlnit pe Kwaan dintr-o pură întâmplare – deşi cred că el ar fi folosit cuvântul „providenţă”.

Până în ziua aceea, cunoscusem mulţi alţi filosofi din Terris. Sunt, cu toţii, bărbaţi de o mare înţelepciune şi de o inteligenţă colosală. Bărbaţi de o importanţă aproape palpabilă.

Dar nu şi Kwaan. Într-un fel, seamănă cu un proroc la fel de puţin cum semăn eu cu un erou. N-avea niciodată un aer de înţelepciune protocolară – şi nu era nici măcar un cărturar interesat de religie. Când ne-am întâlnit prima oară, studia în marea bibliotecă din Khlenni, îmboldit de una dintre curiozităţile sale ridicole – cred că încerca să descopere dacă arborii pot sau nu să gândească.

Faptul că el avea să fie acela care să descopere în final prorocirea despre marele Erou din Terris m-ar fi făcut să râd, dacă evenimentele ar fi luat o întorsătură fie şi numai puţin diferită.

CAPITOLUL 19

Kelsier simţea un alt Allomant pulsând în ceaţă. Vibraţiile treceau peste el ca nişte valuri ce mătură ritmic un ţărm liniştit. Erau slabe, dar inconfundabile.

Se ghemui pe zidul scund al unei grădini, ascultându-le. Ceaţa albă,

unduitoare, continua să plutească paşnică – indiferentă, în afara celei foarte apropiate de trupul său, care se ondula curmând curentul Allomantic care era firesc în jurul membrelor lui.

Kelsier privi în noapte îngustându-şi ochii şi incendiind cositor, în căutarea celuilalt Allomant. Avu impresia că zăreşte o siluetă ghemuită pe coama unui zid aflat la mare distanţă, dar nu putea fi sigur. Însă recunoştea vibraţiile Allomantice. Arzând, fiecare metal transmitea un semnal aparte, uşor de identificat de cineva care avea experienţă la arderea bronzului. Bărbatul din depărtare ardea cositor, ca toţi ceilalţi patru pe care-i simţise ascunşi în jurul fortăreţei Tekiel. Cei cinci Cositorieni conturau un perimetru, stând de veghe în noapte şi căutând intruşi.

Kelsier zâmbi. Marile Case începeau să cadă pradă nervozităţii. Să ţii cinci Cositorieni de strajă nu era prea greu pentru o casă ca Tekiel, dar nobilii Allomanţi aveau să se simtă jigniţi primind misiunea unor simpli paznici. Şi, dacă aveau cinci Cositorieni de veghe, erau mari şanse să fi fost chemaţi şi o serie de Brutali, de Monedazvârlitori şi de Deviatori. Luthadelul intra pe nesimţite în stare de alertă.

De fapt, Marile Case începeau să fie atât de îngrijorate, încât lui Kelsier îi venea greu să mai găsească puncte slabe ale apărării lor. Era unul singur, iar un Născut-din-Ceaţă îşi avea, şi el, propriile limite. Până atunci se bucurase de izbânzi mulţumită surprizei. Însă, cu cinci Cositorieni de veghe, nu se putea apropia de fortăreaţă decât riscând peste măsură să fie descoperit.

Din fericire, în noaptea aceea n-avea nevoie să pună la încercare apărarea Casei Tekiel. În schimb, se furişă de-a lungul zidului, către partea din afară a domeniului. Se opri lângă fântâna din grădină şi, arzând bronz ca să se asigure că prin apropiere nu se afla niciun alt Allomant – întinse mâna către un pâlc de tufişuri, de unde recuperă un sac mare. Era suficient de greu ca să fie nevoit să ardă fludor pentru a fi în stare să-l scoată din ascunzătoare şi să şi-l arunce pe umăr. Şovăi o clipă în întuneric, încordându-se ca să desluşească toate sunetele din ceaţă, apoi cără sacul pe drumul de întoarcere către fortăreaţă.

Se opri lângă o verandă mare, vopsită în alb, aflată în grădină, alături de un bazin mic, cu unde lucitoare. Apoi îşi dădu sacul jos de pe umăr şi-i răsturnă pe pământ conţinutul – leşul unui bărbat ucis de curând.

Cadavrul – aparţinând unui oarecare lord Charrs Entrone – se rostogoli, oprindu-se cu faţa în ţărână şi cu două răni îngemănate de pumnal scânteindu-i pe spate. Kelsier încolţise un bărbat pe jumătate beat pe o stradă de la marginea unei mahalale skaa, scăpând lumea de încă un nobil. Pe lordul Entrone anume n-aveai cum să-l ratezi – un simţ deformat al plăcerii îl făcuse notoriu. De exemplu, luptele sângeroase dintre skaa erau plăcerea lui specială. Acolo îşi petrecuse

seara.

Şi, fără să fie o coincidenţă, fusese un aliat politic important al Casei Tekiel. Kelsier lăsă cadavrul în propriul lui sânge. Grădinarii aveau să-l descopere primii – şi, odată ce slugile aflau despre un omor, nobilii nu le puteau face să păstreze tăcerea, oricât de mult s-ar fi străduit. Crima avea să facă vâlvă şi, în prima clipă, vina avea să cadă probabil asupra Casei Izenry, rivala Casei Tekiel. Oricum, moartea suspect de neaşteptată a lui Entrone ar fi putut îndemna Casa Tekiel să-şi ia măsuri de prevedere. Ar fi început să iscodească şi ar fi aflat că la pariurile din noaptea luptei adversarul lui Entrone fusese Crews Geffenry – un bărbat a cărui Casă îi ceruse clanului Tekiel o alianţă mai puternică. Despre Crews se ştia că era Născut-din-Ceaţă şi un foarte bun luptător cu cuţitul.

Şi aşa aveau s-apară îndoielile. Omorul fusese lucrarea Casei Izenry? Sau fusese, poate, o încercare a Casei Geffenry de a face Casa Tekiel să intre cât mai tare în panică – simţindu-se îndemnată să caute aliaţi printre nobili de rang mai mărunt? Sau se mai putea găsi şi un al treilea răspuns – o casă care dorea o rivalitate şi mai puternică între Tekiel şi Izenry?

Kelsier sări de pe zidul grădinii, scărpinându-se în barba falsă. De fapt, nu conta pe cine avea să dea vina Casa Tekiel; adevăratul scop al lui Kelsier era să-i facă să-şi pună întrebări şi să se îngrijoreze, să-şi piardă încrederea, să interpreteze greşit cele petrecute. Haosul îi era cel mai puternic aliat în încercarea de a stârni războiul între case. Iar când acesta avea să-nceapă în sfârşit, fiecare nobil ucis avea să micşoreze numărul duşmanilor pe care trebuia să-i înfrunte oastea de skaa răzvrătiţi.

Imediat ce se depărtă suficient de fortăreaţa Tekiel, Kelsier aruncă o monedă şi ajunse pe acoperişuri. Din când în când, se întreba ce credeau oamenii dinăuntru când auzeau paşi deasupra capetelor. Ştiau că, pentru Născuţii-din-Ceaţă, locuinţele lor erau un drum minunat, pe care aceştia îl puteau străbate fără să fie deranjaţi de străji şi de hoţi? Sau puneau bocăniturile pe seama întotdeauna vinovatelor năluci-de-ceaţă?

Probabil că nici măcar nu le-aud. Oamenii zdraveni la minte dorm când apare ceaţa. Ateriză pe un acoperiş înclinat, îşi recuperă ceasul de buzunar din cotlonul unde-l ascunsese, văzu ce oră era, apoi îl puse la loc, îndepărtându-se din nou de el – şi de metalul periculos din care era făcut. Mulţi nobili purtau cu ostentaţie metal, o formă stupidă de bravadă.

Obiceiul venea chiar de la Lordul Legiuitor. Însă lui Kelsier nu-i plăcea să poarte asupra lui niciun obiect metalic – ceas, inel sau brăţară – dacă nu era nevoit.

Se avântă din nou în aer, croindu-şi drum către Labirinturile de

Funingine, o mahala skaa aflată chiar în marginea de nord a oraşului. Luthadel era o cetate enormă, răsfirată; o dată la câteva zeci de ani, i se adăugau cartiere noi şi zidul era prelungit cu sudoarea şi cu truda muncitorilor skaa. În acea epocă modernă a canalului, piatra era relativ ieftină şi uşor de transportat.

Mă întreb de ce se mai osteneşte cu zidul, medită Kelsier, urmându-şi drumul pe acoperişuri, de-a lungul construcţiei masive. *Cine-o să atace? Lordul Legiuitor controlează totul. Nici măcar insulele din vest nu i se mai împotrivesc.*

În Ultimul Imperiu nu mai fusese cu adevărat un război de secole. „Revoltele" care izbucneau din când în când nu însemnau decât vreo câteva mii de oameni ascunşi pe dealuri sau în peşteri, care făceau incursiuni periodice. Nici măcar răzvrătirea lui Yeden nu se baza prea mult pe forţă – ei contau pe haosul creat de războiul nobililor, îmbinat cu trimiterea strategică a garnizoanei din Luthadel într-o direcţie greşită, ca să le ofere o breşă. Dacă se ajungea la o campanie prelungită, Kelsier avea să fie înfrânt. Lordul Legiuitor şi Cultul puteau trimite la luptă literalmente milioane de oşteni dacă era necesar.

Bineînţeles că mai avea şi celălalt plan. Kelsier nu vorbea despre el şi abia dacă îndrăznea să-l ia în considerare. Probabil n-avea să i se ivească nicidecum prilejul să-l pună în practică. Dar, dacă ocazia apărea totuşi…

Se lăsă pe pământ chiar la marginea mahalalei Labirinturile de Funingine, apoi îşi strânse mantia-de-ceaţă mai bine în jurul trupului şi o porni pe străzi cu mersul cuiva sigur de sine. Omul lui de legătură stătea pe pragul unei prăvălii închise, pufăind în tăcere dintr-o pipă. Kelsier înălţă dintr-o sprânceană; tutunul reprezenta un lux costisitor. Hoid era fie foarte risipitor, fie se descurca într-adevăr atât de bine cum sugera Dockson.

Hoid îşi puse calm pipa deoparte, apoi se ridică în picioare – deşi astfel nu devenea cu mult mai înalt. Costeliv şi chel, făcu o plecăciune adâncă în noaptea ceţoasă.

— Te salut, lordul meu.

Kelsier se opri în faţa lui, cu braţele ascunse cu grijă sub mantia-de-ceaţă. Un informator de pe străzi nu trebuia să-şi dea seama că „nobilul" neidentificat cu care se întâlnea avea cicatricele din Hathsin.

— Mi-ai fost recomandat cu căldură, spuse, imitând accentul semeţ al nobililor.

— Sunt unul dintre cei mai buni, lordul meu.

Oricine supravieţuieşte atât de mult ca tine trebuie să fie bun, se gândi Kelsier. Lorzilor nu le plăcea ideea existenţei unor oameni care să le ştie secretele. În general, informatorii n-aveau viaţă lungă.

— Trebuie să aflu ceva, informatorule, spuse Kelsier. Dar mai întâi trebuie să juri că n-o să-i vorbeşti niciodată nimănui despre întâlnirea

noastră.

— Fireşte, lordul meu, răspunse Hoid.

Probabil că avea să-şi încalce promisiunea înainte de ivirea zorilor – un alt motiv pentru care informatorii nu trăiau foarte mult.

— Însă, oricum, totul depinde de plată…

— O să-ţi primeşti banii, skaa, se răsti Kelsier.

— Fireşte, lordul meu, spuse Hoid, cu o scurtă tresăltare a capului. Ai cerut informaţii despre Casa Renoux, cred…

— Întocmai. Ce se ştie despre ea? Cu ce case e aliată? Trebuie să aflu lucrurile astea.

— De fapt, lordul meu, nu sunt multe de aflat. Lordul Renoux a sosit de foarte puţină vreme în ţinut, şi e un bărbat prevăzător. Pe moment, n-are nici aliaţi, nici duşmani – cumpără un număr foarte mare de arme şi de armuri, dar probabil c-o face pentru o serie de case şi de negustori, vârându-se astfel foarte bine pe sub pielea tuturor. O tactică înţeleaptă. Poate că va avea marfă cu prisosinţă, dar tot aşa va avea şi prieteni, nu?

— Nu văd de ce te-aş plăti pentru asta, pufni Kelsier.

— Va avea marfă prea multă, lordul meu, se grăbi să sublinieze Hoid. Ştiind că Renoux face transporturile în pierdere, poţi scoate cu abilitate un profit.

— Nu sunt negustor, skaa, spuse Kelsier. Nu mă interesează profiturile şi transporturile.

Lasă-l să rumege asta. Acum mă crede dintr-o Casă Mare – fireşte, dacă mantia-de-ceaţă nu i-a trezit bănuiala asta, atunci nu-şi merită reputaţia.

— Desigur, lordul meu, se grăbi Hoid să spună. Mai sunt şi altele, fireşte…

Ah, acum să vedeam. Pe străzi se ştie că între Renoux şi zvonurile despre răzvrătire există o legătură? Dacă descoperise cineva secretul, Kelsier şi ceata lui se aflau într-un pericol serios.

Hoid tuşi încetişor, întinzând mâna.

— Nesuferit om, se răsti Kelsier, aruncându-i o pungă la picioare.

— Da, lordul meu, încuviinţă Hoid, lăsându-se în genunchi şi căutând în jur cu mâinile. Îmi cer scuze, lordul meu. Ştii, vederea mea e slabă. Abia reuşesc să-mi desluşesc degetele ţinute în faţa ochilor.

Ingenios, se gândi Kelsier, în timp ce Hoid găsi punga şi şi-o îndesă în buzunar. Mărturisirea despre vedere era, fireşte, o minciună – în lumea fărădelegii n-ajungea nimeni prea departe cu un asemenea beteşug. Dar un nobil care-şi crede informatorul pe jumătate orb se teme mult mai puţin că ar putea fi recunoscut. Însă Kelsier nu-şi făcea griji – Dockson îi oferise una dintre deghizările sale cele mai izbutite. Pe lângă barbă, avea şi un nas fals, dar unul care părea autentic, precum şi înălţătoare în pantofi şi machiaj care-i făcea pielea mai deschisă la culoare.

— Ai spus că mai sunt şi altele? zise Kelsier. Skaa, jur că, dacă nu sunt bune de nimic…

— Sunt, se repezi Hoid. Lordul Renoux se gândeşte la o căsătorie a nepoatei sale, lady Valette, cu lordul Elend Venture.

Kelsier ezită. *Nu mă aşteptam la asta…*

— E o prostie. Venture e *cu mult* deasupra lui Renoux.

— Cei doi tineri au fost văzuţi stând de vorbă – îndelung – la balul dat de casa Venture acum o lună.

Kelsier râse batjocoritor.

— Toată lumea ştie asta. Nu-nseamnă nimic.

— Nu? întrebă Hoid. Ştie toată lumea că lordul Elend Venture le vorbeşte cu admiraţie despre fată prietenilor săi, grupul de filosofi din familii nobile care-şi pierd vremea la Condeiul Frânt?

— Tinerii vorbesc despre fete, spuse Kelsier. Nu-nseamnă nimic. O să-mi dai banii înapoi.

— Aşteaptă! spuse Hoid, părând pentru prima oară îngrijorat. Mai e ceva. Lordul Renoux şi Lordul Venture au făcut negoţ împreună, în secret.

Ce?

— E adevărat, continuă Hoid. Sunt veşti proaspete – abia acum o oră le-am aflat şi eu. Între Renoux şi Venture există o legătură. Şi, dintr-un motiv sau altul, lordul Renoux a cerut ca Elend Venture să vegheze la baluri asupra lui lady Valette. Îşi coborî vocea. Se zvoneşte chiar şi că lordul Renoux are un soi de… influenţă asupra Casei Venture.

Ce *s-a-ntâmplat la balul din seara asta?* se întrebă Kelsier. Însă cu voce tare spuse:

— Toate noutăţile tale sunt foarte neconvingătoare, skaa. N-ai nimic altceva în afară de speculaţii prosteşti?

— Nu despre Renoux, lordul meu, răspunse Hoid. M-am străduit, dar îngrijorarea ta în privinţa acestei case e neîntemeiată! Ar trebui s-alegi una aflată cu mult mai în centrul intrigilor politice. Cum ar fi, să zicem, Casa Elariel…

Kelsier se încruntă. Pomenind de Elariel, Hoid dădea de înţeles că ştia ceva de mare importanţă, pentru care îşi merita plata. Se părea că secretele Casei Renoux erau în siguranţă. Era timpul să îndrepte discuţia asupra altor case, pentru ca interesul lui faţă de Renoux să nu trezească bănuielile lui Hoid.

— Foarte bine, spuse. Dar, dacă nu merită timpul meu…

— Merită, lordul meu. Lady Shan Elariel e Domolitoare.

— Dovezi?

— I-am simţit atingerea asupra sentimentelor mele, lordul meu, răspunse Hoid. Acum o săptămână, în timpul unui incendiu din fortăreaţa Elariel, era acolo, liniştea servitorii.

Kelsier pusese focul. Din nefericire, nu se întinsese dincolo de posturile de pază.

— Şi altceva?

— Casa Elariel i-a îngăduit de curând să-şi folosească puterile într-o măsură mult mai mare la ceremoniile de la curte, continuă Hoid. Se tem de un război între case şi vor ca ea să facă toate alianţele posibile. Poartă întotdeauna în mănuşa dreaptă un plic cu aşchii de alamă. Trimite un Căutător în apropierea ei la un bal, şi-o să vezi. Eu nu mint, lordul meu! Ca informator, viaţa mea depinde numai şi numai de reputaţia mea. Shan Elariel e *într-adevăr* Domolitoare.

Kelsier şovăi, ca şi cum ar fi chibzuit pe îndelete. Informaţia nu-i era de niciun folos, dar adevăratul lui scop – aflarea zvonurilor despre Casa Renoux – fusese îndeplinit. Hoid îşi câştigase monedele, indiferent dacă îşi dădea sau nu seama de asta.

Zâmbi. Şi acum să semănăm ceva mai mult haos.

— Dar legătura ei tăinuită cu Salmen Tekiel? întrebă, alegând la întâmplare numele unui nobil tânăr care-i făcea spusele verosimile. Crezi că şi-a folosit puterile ca să-i câştige favorurile?

— Oh, nimic mai sigur, lordul meu, se grăbi Hoid să răspundă.

Kelsier îi văzu licărul de entuziasm din ochi; presupunea că primise gratis o fărâmă delicioasă de bârfă politică.

— Poate că tot ea a asigurat şi încheierea înţelegerii cu Casa Hasting de săptămâna trecută, adăugă Kelsier, meditativ.

O înţelegere care nu se încheiase niciodată.

— Cel mai probabil, lordul meu.

— Bine, skaa. Ţi-ai câştigat banii. Poate c-o să te mai caut şi altă dată.

— Mulţumesc, lordul meu, spuse Hoid, cu o plecăciune foarte adâncă.

Kelsier lăsă să cadă o monedă şi se avântă în aer. În timp ce ateriza pe un acoperiş, îl zări pe Hoid grăbindu-se să înşface moneda de pe caldarâm. Nu-i fusese greu s-o descopere, în ciuda vederii lui „slabe”. Kelsier zâmbi şi îşi continuă drumul. Hoid nu spusese nimic de întârzierea cu care sosise, dar la următoarea întâlnire n-avea să se bucure de aceeaşi înţelegere.

Se îndreptă către est, spre Piaţa Ahlstrom. Îşi scoase mantia-de-ceaţă din mers, apoi îşi smulse vesta, lăsând la vedere cămaşa zdrenţuită ascunsă sub ea. Coborî pe o alee, îşi aruncă veşmintele abia scoase şi înşfăcă doi pumni de cenuşă dintr-un cotlon. Îşi frecă braţele cu particulele aspre, întunecate, ascunzându-şi astfel cicatricele, apoi îşi puse cenuşă pe faţă şi pe barba falsă.

Bărbatul care ieşi împleticindu-se de pe alee câteva clipe mai târziu nu semăna câtuşi de puţin cu nobilul care se întâlnise cu Hoid. Mai înainte îngrijită, barba era acum zbârlită şi zdrenţuită. Câteva bucăţi

anume alese fuseseră îndepărtate, făcând-o să pară neuniformă şi rară. Kelsier înaintă poticnindu-se, ca şi cum ar fi avut un picior beteag, şi strigă cu voce răguşită către o siluetă care se desluşea în întuneric, lângă fântâna din mijloc, dinspre care nu se auzea niciun zgomot.

— Lordul meu? Lordul meu, tu eşti?

Lordul Staff Venture, şeful Casei cu acelaşi nume, era un bărbat impozant, chiar şi pentru un nobil. Kelsier zări două străji stându-i alături; el nu părea câtuşi de puţin deranjat de ceaţă – toată lumea ştia că era Cositorian şi că nu ascundea asta. Venture înaintă hotărât, cu bastonul de duel lovindu-i-se de pământ.

— Ai întârziat, skaa, se răsti.

— Lordul meu, eu… eu… eu am aşteptat pe alee, lordul meu, aşa cum ne-am înţeles.

— N-am avut niciodată o asemenea înţelegere!

— Îmi cer iertare, lordul meu, repetă Kelsier, ploconindu-se – şi apoi împleticindu-se din cauza piciorului „beteag". Îmi cer iertare, îmi cer iertare. Am stat pur şi simplu pe alee. N-am vrut să te fac să-aştepţi.

— N-ai fost în stare să ne vezi, omule?

— Îmi cer iertare, lordul meu, zise Kelsier. Vederea mea… nu e foarte bună, ştii. Abia-mi zăresc mâinile când le ţin în faţa ochilor.

Mulţumesc pentru idee, Hoid.

Venture pufni, îi întinse bastonul unuia dintre străjeri. Apoi îl plesni pe Kelsier peste faţă cu toată puterea.

El căzu împleticindu-se, cu mâna la obraz.

— Îmi cer iertare, lordul meu, murmură iarăşi.

— Cu prima ocazie când mă mai faci s-aştept, o să fie bastonul, spuse scurt Venture.

Ei, ştiu unde să vin cu prima ocazie când o să am nevoie de-un cadavru pe care să-l arunc pe pajiştea cuiva, se gândi Kelsier, în timp ce se ridica în picioare clătinându-se.

— Bun, zise Venture. Să trecem la treabă. S-aud veştile importante pe care mi le-ai făgăduit.

— E vorba de Casa Erikell, lordul meu, spuse Kelsier. Ştiu că Înălţimea Ta a făcut învoieli cu ea în trecut.

— Şi?

— Păi, te înşală, lordul meu. Îi vinde Casei Tekiel săbii şi bastoane la jumătate din preţul pe care ţi-l cere ţie!

— Dovezi?

— Nu trebuie decât să te uiţi la noile arme ale Casei Tekiel, lordul meu. Cuvintele mele sunt adevărate. Reputaţia mea e tot ce am. Dacă mi-o pierd, îmi pierd viaţa.

Şi nu mintea. Sau, cel puţin, nu pe de-a-ntregul. Nu i-ar fi fost de niciun folos să răspândească informaţii pe care Venture le-ar fi putut

dovedi sau respinge cu uşurinţă. O parte din spusele sale erau adevărate – Tekiel îi oferea un uşor avantaj lui Erikell. El îl umflase, fireşte. Dacă-şi făcea bine jocul, putea să dea naştere unei rupturi între Erikell şi Venture, făcându-l în acelaşi timp pe Venture să-l invidieze pe Tekiel. Şi, dacă Venture venea să ia arme de la Renoux în loc să meargă la Erikell… ei bine, ar fi fost pur şi simplu un câştig în plus.

Staff Venture pufni. Casa lui era puternică – incredibil de puternică – şi nu se bizuia pe nicio îndeletnicire sau întreprindere aparte ca să-şi alimenteze bogăţia. O asemenea poziţie era foarte greu de dobândit în Ultimul Imperiu, ţinând cont de dările impuse de Lordul Legiuitor şi de preţul atiului. Şi, în acelaşi timp, făcea din Venture o unealtă puternică pentru Kelsier. Dacă îi putea oferi amestecul potrivit de realitate şi născocire…

— Asta îmi e de prea puţin folos, spuse brusc Venture. Vreau să văd cât de multe ştii *de fapt,* informatorule. Vorbeşte-mi despre Supravieţuitorul de la Hathsin.

Kelsier încremeni.

— Iertare, lordul meu?

— Vrei să fii plătit? întrebă Venture. Ei, atunci spune-mi ce ştii despre Supravieţuitor. Se zvoneşte că s-a-ntors în Luthadel.

— Nu sunt decât zvonuri, lordul meu, se grăbi Kelsier să răspundă. Nu l-am întâlnit niciodată pe Supravieţuitor, dar mă îndoiesc că e în Luthadel – asta dacă mai trăieşte într-adevăr.

— Am auzit că pregăteşte o răzvrătire skaa.

— Printre skaa se găsesc întotdeauna neghiobi care să vorbească pe şoptite despre răzvrătire, lordul meu. Şi sunt mereu câte unii care-ncearcă să se folosească de numele Supravieţuitorului, dar eu nu cred că din Puţuri a scăpat vreodată un om viu. Dacă doreşti, pot căuta mai multe informaţii despre asta, dar mă tem c-o să fii dezamăgit de ceea ce-o să aflu. Supravieţuitorul e mort – Lordul Legiuitor… nu îngăduie asemenea neglijenţe.

— Adevărat, spuse Venture, cu un aer meditativ. Dar skaa par convinşi în privinţa zvonului despre „Al Unsprezecelea Metal”. L-ai auzit, informatorule?

— Ah, da, răspunse Kelsier, străduindu-se să-şi ascundă şocul. O legendă, lordul meu.

— Una pe care n-am auzit-o niciodată, spuse Venture. Şi acestor lucruri le dau mare atenţie. Nu e nicio „legendă”. Cineva îi manipulează pe skaa cu multă abilitate.

— Interesantă concluzie, lordul meu, spuse Kelsier.

— Într-adevăr, zise Venture. Şi, presupunând că Supravieţuitorul chiar a murit în Puţuri şi cineva a luat în stăpânire cadavrul lui… oasele lui… există anumite căi prin care poţi imita înfăţişarea unui om. Ştii despre ce vorbesc?

— Da, lordul meu.

— Urmăreşte treaba asta, îi ceru Venture. Nu mă interesează bârfele tale – adu-mi ceva despre omul ăsta, sau indiferent ce e, care-i conduce pe skaa. *Pe urmă* o să primeşti bani de la mine.

Venture se răsuci pe călcâie în întuneric, făcându-le semn oamenilor săi să-l însoţească şi lăsând în urmă un Kelsier căzut pe gânduri.

Kelsier sosi la conacul Renoux cu puţin mai târziu; drumul de metal dintre Fellise şi Luthadel făcea posibilă călătoria în mare viteză între cele două oraşe. Nu pusese el piroanele; habar n-avea cine o făcuse. Se întrebase adesea ce-ar fi făcut dacă, în timp ce călătorea pe calea lor, s-ar fi întâlnit cu un alt Născut-din-Ceaţă, care venea din direcţia opusă.

Probabil ne-am preface pur şi simplu că nu ne vedem, se gândi, aterizând în curtea conacului. *Ne pricepem foarte bine la asta.*

Se uită prin ceaţă la clădirea luminată de felinare, mantia recuperată fâlfâindu-i uşor în vântul domol. Trăsura goală îi dădu de înţeles că Vin şi Sazed se întorseseră de la Casa Elariel. Îi găsi înăuntru, aşteptând într-un salonaş şi stând de vorbă cu Renoux cu voci scăzute.

— Ai o-nfăţişare nouă, observă Vin, la intrarea lui.

Era încă îmbrăcată ca la bal – într-o rochie frumoasă, roşie – deşi stătea într-o poziţie nepotrivită pentru o nobilă, cu picioarele strânse sub ea.

Kelsier zâmbi în sinea lui. *Acum câteva săptămâni şi-ar fi scos rochia imediat după întoarcere. O s-o transformăm totuşi într-o doamnă.* Îşi găsi un scaun şi se aşeză trăgându-se de barba falsă, pătată de funingine.

— Despre asta vorbeşti? Am auzit că bărbile vor fi în curând din nou în vogă. Încerc să anticipez moda.

— Poate moda pentru cerşetori, pufni Vin,

— Cum ţi-a mers în seara asta, Kelsier? întrebă lordul Renoux.

El ridică din umeri.

— Ca în mai toate celelalte. Din fericire, s-ar părea că asupra casei Renoux nu planează nicio bănuială – deşi eu însumi sunt un soi de motiv de îngrijorare pentru o parte a nobilimii.

— Tu? se miră Renoux.

Kelsier dădu din cap în timp ce un servitor îi aducea un şervet umezit în apă caldă, ca să-şi cureţe faţa şi braţele – deşi el nu era sigur că slugile îşi făceau griji pentru confortul lui şi nu pentru răul pe care i l-ar fi putut face mobilei cenuşa.

Îşi şterse braţele, scoţând la vedere cicatricele palide lăsate de răni, apoi începu să-şi desprindă barba.

— S-ar părea că printre skaa s-a răspândit vestea despre Al Unsprezecelea Metal, continuă el. O serie de nobili au auzit zvonurile

în formare şi cei mai inteligenţi sunt tot mai îngrijoraţi.

— Ce rău ne poate face nouă asta? întrebă tot Renoux.

Kelsier ridică din nou din umeri.

— O să răspândim zvonuri contrare, ca nobilii să se concentreze mai degrabă unul asupra altuia decât asupra mea. Totuşi, şi de-a dreptul amuzant, lordul Venture m-a încurajat să caut informaţii despre mine însumi. Soiul ăsta de prefăcătorie te poate năuci foarte tare – nu ştiu cum izbuteşti tu, Renoux.

— Eu asta sunt, răspunse simplu kandra.

Kelsier ridică din umeri pentru a treia oară, întorcându-se către Vin şi Sazed.

— Ei, cum a fost seara voastră?

— Frustrantă, răspunse Vin, ursuză.

— Stăpâna Vin e puţin cam nervoasă, zise Sazed. Pe drumul de întoarcere din Luthadel, mi-a povestit secretele aflate în timp ce dansa.

Kelsier chicoti.

— Nu erau de mare interes?

— Sazed ştia deja totul, se răsti Vin. Mi-am petrecut ore-ntregi învârtindu-mă şi flecărind printre bărbaţii ăia, şi totul fără niciun folos!

— Nicidecum fără niciun folos, Vin, spuse Kelsier, îndepărtându-şi ultima bucată de barbă falsă. Te-ai ales cu nişte cunoştinţe, ai fost văzută, ai făcut exerciţii de flecărit. Cât despre informaţii, deocamdată n-o să-ţi spună nimeni nimic important. Dă-le ceva timp.

— Cât?

— Acum, când te simţi mai bine, putem începe să te trimitem cu regularitate la baluri. După câteva luni, o să-ţi faci destule legături ca să-ncepi să afli lucruri care ne interesează.

Ea dădu din cap, oftând. Însă nu părea să i se mai opună ideii de a merge la toate balurile, cu aceeaşi tărie ca la început.

Sazed îşi drese glasul.

— Stăpâne Kelsier, simt că trebuie să mai spun ceva. Lordul Elend Venture a stat la masa noastră aproape toată seara, deşi stăpâna Vin a găsit o cale de a face atenţiile lui mai puţin ameninţătoare pentru curteni.

— Da, zise Kelsier, aşa am înţeles. Ce le-ai spus oamenilor ălora, Vin? Că Renoux şi Venture sunt prieteni?

Ea păli uşor.

— De unde ştii?

— Am puteri misterioase, răspunse el, cu o fluturare de mână. Oricum, toată lumea crede că Renoux şi Venture au nişte înţelegeri secrete. Probabil îşi închipuie că Venture îşi face stocuri de arme.

Vin se încruntă.

— N-am vrut să merg atât de departe…

Kelsier dădu din cap, frecându-se ca să-şi desprindă lipiciul de pe bărbie.

— Aşa merg lucrurile la curte, Vin. Le poţi scăpa foarte repede din mână. Asta înseamnă, lord Renoux, că va trebui să ai mare grijă când o să negociezi cu Casa Venture. O să vrem să ştim care e reacţia lor la comentariile lui Vin.

— De acord, spuse Renoux, întărindu-şi vorbele cu o înclinare a capului.

Kelsier căscă.

— Ei, dacă asta e tot, eu unul am obosit cumplit de tare jucând, în aceeaşi seară, şi rolul nobilului, şi pe al cerşetorului…

— Mai e ceva, stăpâne Kelsier, zise Sazed. La încheierea balului, stăpâna Vin l-a văzut pe lordul Elend Venture plecând împreună cu tinerii lorzi din casele Lekal şi Hastings.

Kelsier şovăi, încruntându-se.

— E o combinaţie ciudată.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Sazed.

— Probabil încearcă să-şi sâcâie tatăl, continuă gânditor Kelsier. Fraternizarea cu duşmanul în public…

— Poate, zise Sazed. Dar cei trei păreau să fie prieteni buni.

Kelsier dădu din cap, ridicându-se.

— Cercetează asta în continuare, Saze. Există o şansă ca Lordul Venture şi fiul său să-ncerce să ne prostească pe toţi.

— Da, stăpâne Kelsier.

Kelsier părăsi încăperea, întinzându-se şi dându-i unui servitor mantia de ceaţă. Când urcă pe scara din partea de est a casei, auzi paşi grăbiţi. Se întoarse şi văzu că Vin alerga pe urmele lui, ridicându-şi poalele rochiei roşii, sclipitoare, când urca treptele.

— Kelsier, spuse ea, cu voce înceată. Mai e ceva. Ceva despre care vreau să-ţi vorbesc.

El înălţă dintr-o sprânceană. *Ceva pe care nu vrea să-l audă nici măcar Sazed?*

— În odaia mea, spuse, şi ea îl urmă în susul treptelor şi apoi în încăpere. Despre ce e vorba? întrebă apoi, în timp ce ea închidea uşa.

— Lordul Elend, răspunse Vin, uitându-se în jos, uşor stânjenită. Sazed deja nu-l găseşte pe placul lui, aşa că n-am vrut să vorbesc despre asta în faţa celorlalţi. Dar la bal am descoperit ceva interesant.

— Ce? întrebă curios Kelsier, sprijinindu-se de biroul lui.

— Elend avea cu el un teanc de cărţi.

Numele mic, remarcă dezaprobator Kelsier. *Se* îndrăgosteşte *de băiatul ăsta.*

— Citeşte foarte mult, toată lumea o ştie, continuă ea, dar unele dintre ele… ei, cât a fost plecat, le-am răsfoit.

Bravo, fetiţo. Măcar strada ţi-a oferit câteva instincte sănătoase.

— Una mi-a atras atenţia. Titlul era ceva despre vreme, dar cuvintele dinăuntru vorbeau despre Ultimul Imperiu şi despre defectele lui.

Kelsier înălţă dintr-o sprânceană.

— Ce scria, exact?

Ea ridică din umeri.

— Ceva despre faptul că, Lordul Legiuitor fiind nemuritor, imperiul lui ar trebui să fie mai avansat şi să se bucure de mai multă pace.

Kelsier zâmbi.

— *Cartea Zorilor Măsluite* – orice Păstrător ţi-o poate recita în întregime. Nu credeam c-a mai rămas vreun exemplar scris. Autorul ei – Deluse Couvre – a continuat cu altele, încă şi mai condamnabile. Deşi nu s-a făcut vinovat de blasfemie la adresa Allomanţiei, obligatorii s-au abătut de la reguli şi l-au înfipt oricum într-un cârlig.

— Ei, spuse Vin, Elend are un exemplar. Cred că una dintre doamnele nobile a-ncercat să-i dea de urmă. Am văzut un servitor răscolind cărţile.

— Ce nobilă?

— Shan Elariel.

Kelsier dădu din cap.

— Fosta lui logodnică. Probabil caută ceva cu care să-l şantajeze.

— Cred că ea e Allomantă, Kelsier.

El îşi repetă gestul, cu gândul la informaţiile pe care le primise.

— E Domolitoare. Probabil a avut o idee bună cu cărţile – dacă moştenitorul Casei Venture citeşte *Zorile Măsluite,* ca să nu mai spun că e destul de prost ca s-o mai care şi după el…

— E primejdios? întrebă Vin.

Kelsier ridică din umeri.

— Nu în foarte mare măsură. E o carte veche şi, de fapt, nu încurajează răzvrătirea, aşa că ar putea fi trecută cu vederea.

Ea se încruntă.

— Dar părea să-l critice serios pe Lordul Legiuitor. Le îngăduie nobililor să citească aşa ceva?

— În realitate nu le „îngăduie" astfel de lucruri, răspunse Kelsier. Însă uneori nu se sinchiseşte când o fac. Interzicerea cărţilor e cu două tăişuri, Vin – cu cât înfierează Cultul mai mult o carte, cu atât atrage mai mult atenţia asupra ei şi cu atât mai mulţi oameni sunt tentaţi s-o citească. *Zorile Măsluite* e un tom stufos şi, neinterzicându-l, Cultul l-a condamnat la obscuritate.

Ea dădu încet din cap.

— În plus, adăugă Kelsier, Lordul Legiuitor e mult mai îngăduitor cu nobilii decât cu skaa. Îi vede ca pe nişte copii ai prietenilor şi aliaţilor săi de mult morţi, ai oamenilor despre care se presupune că l-au ajutat

să-nfrângă Adâncimea. Din când în când îi lasă să scape nepedepsiţi pentru lucruri cum sunt cititul textelor aflate la limita legalităţii sau asasinarea propriilor rude.

— Atunci… cartea asta nu e ceva îngrijorător?

Kelsier ridică din umeri.

— N-aş spune nici asta. Dacă tânărul Elend are *Zorile Măsluite,* ar putea avea şi alte cărţi, *interzise* explicit. Şi, dacă obligatorii ar găsi dovezi, l-ar da pe mâna Inchizitorilor – chiar dacă e nobil. Problema e cum putem fi siguri că se-ntâmplă asta. Dacă moştenitorul Casei Venture ar fi executat, tulburările politice din Luthadel s-ar înteţi cu siguranţă.

Vin păli vizibil.

Da, îşi spuse Kelsier, oftând în sinea lui. *E clar că se-ndrăgosteşte de el. Ar fi trebuit să prevăd c-o să se-ntâmple. O fată tânără şi frumoasă trimisă într-o societate de nobili? Un vultur sau altul trebuia să se repeadă la ea.*

— Nu ţi-am povestit asta ca să fie ucis! exclamă Vin. M-am gândit că, poate… ei, citeşte cărţi interzise şi pare un om bun. Poate găsim o cale ca să-l folosim drept aliat, sau cam aşa ceva.

Oh, copilă, se gândi Kelsier. *Sper că n-o să suferi prea mult când o să se descotorosească de tine. Ar fi trebuit să pricepi mai bine ce se petrece.*

— Nu conta pe asta, spuse cu glas tare. Dacă lordul Elend citeşte o carte interzisă, nu înseamnă că e prietenul nostru. Au existat întotdeauna nobili ca el – tineri filosofi şi visători care-şi închipuie că ideile lor sunt noi. Le place să bea cu amicii şi bombăne, nemulţumiţi de Lordul Legiuitor; însă, în sufletele lor, rămân tot nobili. N-ar răsturna niciodată puterea.

— Dar…

— Nu, Vin, spuse Kelsier. Ai încredere în mine. Lui Elend Venture nu-i pasă de noi, de skaa. E un nobil anarhist fiindcă e la modă şi e excitant.

— A vorbit cu mine despre skaa, zise Vin. Voia să ştie dacă sunt inteligenţi şi dacă se poartă ca nişte oameni adevăraţi.

— Era un interes venit din milă sau unul intelectual?

Vin păstră tăcerea.

— Vezi, Vin – zise el – omul ăla *nu* ne e aliat – de fapt, mi-aduc foarte clar aminte că ţi-a spus să te ţii departe de el. Când îţi petreci timpul cu Elend Venture, pui în pericol planul nostru – şi pe toţi oamenii din ceată. Înţelegi?

Ea dădu din cap, cu ochii în jos.

Kelsier oftă. *De ce am bănuiala că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să stea departe de el? Fir-ar să fie – acum n-am timp să mă ocup de aşa ceva.*

— Du-te la culcare, spuse. Putem vorbi mai târziu.

Nu e o umbră.

Creatura asta neguroasă care mă urmăreşte, creatura pe care numai eu o pot vedea – nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă şi translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanţă – neclară şi fără formă. Ca şi cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.

Sau poate din ceaţă.

CAPITOLUL 20

Peisajul dintre Luthadel şi Fellise începea s-o plictisească pe Vin din cale-afară. Făcuse aceeaşi călătorie de cel puţin o duzină de ori în ultimele câteva săptămâni – privind aceleaşi dealuri cafenii, aceiaşi copaci crescuţi la voia întâmplării şi un covor din tufe de buruieni. Începea să creadă că era în stare să recunoască fiecare dâmb de pe drum.

Lua parte la o mulţime de baluri – care nu reprezentau însă decât începutul. Prânzurile, recepţiile şi alte forme de distracţii zilnice erau tot atât de populare. Vin călătorea adesea între cele două oraşe de două sau trei ori pe zi. După toate aparenţele, nobilii tineri n-aveau de făcut nimic mai bun decât să stea zilnic în trăsură câte şase ore.

Vin oftă. La mică distanţă, un grup de skaa trudea pe poteca de lângă un canal, trăgând o barjă spre Luthadel. Viaţa ei ar fi putut fi mult mai rea.

Şi totuşi se simţea frustrată. Erau încă în miezul zilei, dar până seara nu aveau loc alte evenimente importante, aşa că nu putea decât să sentoarcă la Fellise. Se tot gândea cât de repede ar fi putut călători pe drumul de metal. Tânjea de dorul salturilor prin ceaţă, dar pe Kelsier nu-l trăgea inima să reia antrenamentele. O lăsa să iasă doar pentru scurt timp în fiecare noapte, ca să nu-şi piardă îndemânarea, dar nu i se îngăduia să facă salturi grele, excitante.

Doar câteva mişcări fundamentale – mai ales Trageri şi Împingeri de obiecte mici, fără ca ea să se desprindă de pământ.

Începea să se simtă frustrată de continua ei slăbiciune. De la întâlnirea cu Inchizitorul se scurseseră mai bine de trei luni; cea mai grea parte a iernii trecuse fără niciun singur fulg de zăpadă. De cât timp avea nevoie ca să se refacă?

Măcar pot să merg la baluri, se gândi. Deşi călătoriile neîntrerupte o sâcâiau, propriile îndatoriri începeau să-i placă. Făcând pe doamna nobilă se simţea, de fapt, mult mai puţin încordată decât în obişnuita ei muncă de hoaţă. Era adevărat că şi-ar fi pierdut viaţa dacă i se descoperea secretul, dar deocamdată nobilimea părea dispusă s-o accepte – să danseze, să cineze şi să stea de vorbă cu ea. Era o existenţă plăcută – ceva cam puţin excitantă, dar o posibilă întoarcere

la Allomanţie avea să rezolve asta.

Nu-i rămâneau decât două frustrări. Prima era neputinţa de a aduna informaţii utile; era din ce în ce mai enervată de faptul că întrebările ei erau evitate. Căpătase destulă experienţă ca să-şi dea seama unde erau în plină desfăşurare intrigi serioase, însă continua să fie prea nouă ca să i se îngăduie să-i fie împărtăşite.

Însă, în vreme ce pe ea o enerva faptul că era privită ca o străină, Kelsier nu se îndoia că asta avea să se schimbe în cele din urmă. Mai greu îi era să-i facă faţă celei de a doua dintre supărările ei. În ultimele câteva săptămâni, lordul Elend Venture fusese un absent remarcat de la baluri şi nu-şi mai repetase purtarea de dinainte, nu mai petrecuse cu ea o seară întreagă. Cu toate că acum i se întâmpla foarte rar să mai stea singură, începea să înţeleagă cu mare repeziciune că niciunul dintre ceilalţi nobili nu avea… profunzimea lui Elend. Niciunul nu avea nici inteligenţa lui amuzantă, nici ochii lui sinceri şi serioşi. Ceilalţi nu păreau rea*li. Nu* aşa ca el.

Elend nu părea s-o evite. Dar nu părea nici să facă vreun efort ca să-şi petreacă mai mult timp alături de ea.

L-am judecat greşit? se întrebă, când trăsura intra în Fellise. Elend era uneori atât de greu de înţeles. Din nefericire, aparenta nehotărâre a tânărului Venture nu schimbase temperamentul fostei lui logodnice. Vin începea să priceapă de ce-o sfătuise Kelsier să se ferească s-atragă atenţia cuiva prea important. Se simţea recunoscătoare fiindcă nu dădea prea des nas în nas cu Shan Elariel – dar, ori de câte ori se întâlneau, aceasta profita de orice prilej ca s-o ia în râs, s-o insulte şi s-o înjosească. O făcea într-o manieră calmă, aristocratică, reamintindu-i, până şi prin ţinuta ei, cât de inferioară îi era.

Cred că-ncep să mă ataşez prea mult de rolul lui Valette, se gândi Vin. Lady Renoux nu era decât o mască; tot ce spunea Shan era numai despre ea. Şi totuşi insultele usturau.

Scutură din cap, scoţându-şi-i pe Shan şi pe Elend din minte. În timpul drumului ei către oraş căzuse cenuşă şi, cu toate că încetase deja, urmările erau vizibile sub forma unor troiene mărunte şi a rafalelor de negreală purtate de vânt pe străzi. Lucrătorii skaa mişunau peste tot, adunând funinginea în coşuri şi scoţând-o din oraş. Din când în când se grăbeau să se ferească din calea câte unei trăsuri, fiindcă niciuna nu se deranja să încetinească pentru ei.

Sărmanii, se gândi Vin, trecând pe lângă un grup de copii zdrenţăroşi care scuturau plopii de cenuşă, pentru a fi apoi măturată – nu se făcea ca vreun nobil în trecere să se trezească pe neaşteptate cu cenuşa spulberată de vânt din copaci căzându-i în cap. Copiii scuturau câte doi de fiecare pom, revărsându-şi pe creştete ploi furioase de negreală. Supraveghetori cu bastoane umblau grijulii în susul şi în josul străzii, asigurându-se că munca nu se întrerupea.

Elend şi ceilalţi, medită ea. *Probabil nu înţeleg cât de grea e viaţa pentru skaa. Trăiesc în fortăreţele lor frumoase, dansând, fără să înţeleagă vreodată cu adevărat cât de departe merge asuprirea Lordului Legiuitor.*

Putea să vadă frumuseţea nobilimii – se deosebea de Kelsier, care-i ura făţiş pe toţi. În felul lor, unii păreau de-a dreptul cumsecade, şi începea să creadă că o parte din ce istoriseau skaa despre cruzimea lor era exagerată. Şi totuşi, când vedea petrecându-se lucruri ca execuţia acelui biet băiat sau când se uita la copiii skaa, nu putea să nu-şi pună întrebări. Cum era posibil ca nobilimea să nu vadă? Cum era posibil să nu înţeleagă?

Oftă, îndepărtându-şi privirea de grupurile de skaa când trăsura ajunse în dreptul conacului Renoux. Observă imediat o mulţime numeroasă în curtea interioară şi înşfăcă un flacon nou cu metale, temându-se că Lordul Legiuitor îşi trimisese oştenii să-l aresteze pe Renoux. Însă îşi dădu repede seama că înăuntru nu erau oameni înarmaţi, ci skaa, în haine simple, de muncitori.

Trăsura trecu dincolo de porţi şi nedumerirea lui Vin crescu. Printre skaa se vedeau mormane de cutii şi de saci – în mare măsură prăfuite de funingine după căderea de cenuşă. Muncitorii forfoteau, încărcând căruţe. Trăsura se opri în faţa conacului şi ea nu aşteptă ca Sazed să-i deschidă uşa. Sări singură, săltându-şi rochia şi îndreptându-se grăbită către Kelsier şi Renoux, care supravegheau întreaga operaţiune.

— Trimiteţi lucruri în peşteri de *aici*? întrebă, cu voce înceată, când ajunse în dreptul lor.

— Fă o reverenţă, copilă, spuse Renoux. Păstrează aparenţele când putem fi văzuţi.

Ea se supuse, stăpânindu-şi enervarea.

— Bineînţeles, Vin, îi răspunse Kelsier. Renoux trebuie să facă în sfârşit *ceva* cu toate armele şi proviziile adunate. Oamenii vor începe să devină bănuitori dacă nu le duce nicăieri.

Renoux dădu din cap.

— De ochii lumii, le trimitem pe canal, cu barjele, către plantaţia mea din vest. Oricum, vasele se vor opri ca să le lase – împreună cu mulţi dintre oamenii care le vor transporta pe canal – în peşterile răzvrătiţilor. Barjele şi câţiva bărbaţi îşi vor continua drumul, ca să salveze aparenţele.

— Soldaţii noştri nici măcar nu ştiu că Renoux face parte din plan, zâmbi Kelsier. Cred că e un nobil pe care-l păcălesc. În plus, asta ne oferă un prilej foarte bun pentru inspectarea armatei. După o săptămână sau două petrecute în peşteri, ne putem întoarce la Luthadel cu una dintre barjele lui Renoux.

Vin şovăi.

— Noi? întrebă, imaginându-şi dintr-odată cum era să-ţi petreci săptămâni de-a rândul pe o barjă, privind zi după zi după altă zi

acelaşi peisaj plicticos. Ar fi fost chiar mai rău decât drumurile între Luthadel şi Fellise.

Kelsier înălţă din sprâncene.

— Pari îngrijorată. S-ar zice că cineva a ajuns să savureze balurile şi petrecerile.

Vin roşi.

— Mă gândeam doar că ar trebui să fiu aici. Adică, după tot timpul în care am lipsit din cauza rănii, ar…

Kelsier ridică o mână, chicotind.

— Tu rămâi; eu şi Yeden suntem cei care pleacă. Eu trebuie să inspectez oastea, iar Yeden va rămâne s-o supravegheze, ca să se poată-ntoarce Ham la Luthadel. Îl luăm şi pe fratele meu şi-l lăsăm în acel punct din Vennias de unde trebuie să se strecoare printre acoliţii Cultului. E bine că te-ai întors – vreau să-ţi petreci puţin timp cu el înainte de plecarea noastră.

Vin se încruntă.

— Cu Marsh?

Kelsier dădu din cap.

— E Ceţurian, Căutător. Bronzul e unul dintre metale cel mai puţin folositoare, mai ales pentru un Născut-din-Ceaţă în deplinătatea puterilor sale, dar el susţine că te poate învăţa câteva trucuri. Probabil e ultima dată când ai prilejul să fii antrenată de el.

Vin se uită la caravana în formare.

— Unde e?

Fruntea lui Kelsier se încreţi.

— Întârzie.

Un obicei de familie, presupun.

— Ar trebui să sosească în curând, copilă, zise lordul Renoux. Poate ţi-ar face plăcere să serveşti ceva răcoritor înăuntru?

În ultima vreme am avut parte din plin de răcoritoare, se gândi ea, păstrându-şi iritarea sub control. În loc să intre în conac, se plimbă prin curte, studiind atât toate mărfurile, cât şi oamenii care le încărcau în căruţe, pentru transportul la docurile canalului. Terenul era bine îngrijit şi, cu toate că cenuşa încă nu fusese curăţată, iarba era tunsă scurt, aşa că nu era nevoită să-şi salte prea mult rochia ca să n-o murdărească.

În plus, cenuşa de pe haine se îndepărta cu o uşurinţă surprinzătoare. Spălat aşa cum trebuia, cu săpunuri scumpe, chiar şi un veşmânt alb se putea curăţa de cenuşă. De aceea avea nobilimea haine care păreau întotdeauna noi. Folosindu-te de ceva atât de simplu, de uşor de obţinut, puteai contura un hotar între skaa şi aristocraţie.

Kelsier are dreptate, se gândi Vin. *Începe să-mi placă să fiu nobilă.* Şi o îngrijora gândul la schimbările din interiorul ei, încurajate de o

asemenea viaţă. Înainte, problemele ei fuseseră foamea şi bătăile – iar acum erau lucruri de soiul plimbărilor prelungite cu trăsura şi al însoţitorilor care soseau la întâlnire cu întârziere. Ce îi putea face o asemenea transformare unui om?

Oftă, plimbându-se printre lăzi. Unele urmau să fie umplute cu arme – săbii, bastoane de război, arcuri – dar, în cea mai mare parte, era vorba de saci cu hrană. Kelsier spunea că, pentru a-ţi aduna o armată, aveai mai mare nevoie de grâne decât de oţel.

Îşi plimbă degetele peste un teanc de lăzi, având grijă să nu spulbere cenuşa de deasupra lor. Ştiuse că aveau să fie încărcate pe o barjă în ziua aceea, dar nu se aşteptase să plece şi Kelsier cu ele. Fireşte, probabil că el se hotărâse cu puţin timp înainte – chiar şi noul Kelsier, mai responsabil, era un bărbat impulsiv. Poate că, pentru un conducător, asta era o însuşire bine-venită. Nu se temea să-şi includă în planuri ideile noi, indiferent când i-ar fi venit.

Poate-ar trebui să cer să-l însoţesc, se gândi, într-o doară. *În ultima vreme m-am jucat prea mult de-a aristocrata.* Cu două zile înainte, se surprinsese stând în trăsură cu spatele drept, într-o poziţie afectată, deşi era singură. Se temea că-şi pierdea instinctele – acum i se părea aproape mai firesc să fie Valette decât să fie Vin.

Dar bineînţeles că nu putea să plece. Avea o întâlnire cu lady Flavine la prânz, fără să mai pună la socoteală şi balul de la Hastings – care urma să fie evenimentul social al lunii. Dacă Valette lipsea, i-ar fi trebuit câteva luni ca să repare răul făcut. În plus, mai era întotdeauna şi Elend. Probabil c-avea s-o uite dacă dispărea iarăşi.

Te-a uitat deja, îşi spuse. *Abia dacă ţi-a mai vorbit în timpul ultimelor trei petreceri. Nu-ţi pierde capul, Vin. Asta nu e decât o altă înşelătorie – un joc, ca toate celelalte la care-ai luat parte până acum. Îţi construieşti o reputaţie ca să aduni informaţii, nu ca să flirtezi şi ca să te joci.*

Dădu din cap pentru sine însăşi, hotărâtă. Alături de ea, câţiva bărbaţi skaa încărcau o căruţă. Vin se opri, rămânând lângă un teanc mare de lăzi, cu ochii la oamenii care munceau. După cum spunea Dockson, recrutarea oştenilor mergea mai bine.

Luăm avânt, medită ea. *Cred că se răspândeşte vestea.* Ceea ce era bine – presupunând că nu ajungea prea departe.

Se uită o clipă la cărăuşi, simţind ceva… ciudat. Păreau distraţi. După câteva secunde, îşi dădu seama ce le abătea atenţia. Aruncau într-una priviri către Kelsier, vorbind între ei pe şoptite în timp ce lucrau. Vin se apropie treptat – rămânând lângă lăzi – şi arse cositor.

— … nu, e cu siguranţă el, spunea cineva. I-am văzut cicatricele.

— E înalt, zise un altul.

— Sigur că e. La ce te aşteptai?

— A vorbit în adunarea la care-am fost recrutat, spuse un altul. Supravieţuitorul de la Hathsin.

Avea veneraţie în glas.

Bărbaţii se îndepărtată, plecând după alte lăzi. Vin îşi lăsă capul pe-o parte, apoi începu să se plimbe printre lucrători, ascultând. Nu vorbeau cu toţii despre Kelsier, dar numărul celor care o făceau era surprinzător de mare. Auzi pomenindu-se şi de „Al Unsprezecelea Metal", de mai multe ori.

Atunci asta e, cugetă ea. *Nu răzvrătirea noastră ia avânt – e faima lui Kelsier.* Oamenii vorbeau despre el cu voci scăzute, aproape pioase. Dintr-un anumit motiv, asta o făcu pe Vin să se simtă stânjenită. N-ar fi putut suporta să audă spunându-se despre ea astfel de lucruri. Însă Kelsier le primea fără să-şi piardă cumpătul; probabil că sinele său charismatic se hrănea cu zvonurile.

Mă-ntreb dac-o să se poată desprinde de asta când se va termina totul. Era evident că toţi ceilalţi membri ai cetei nu erau interesaţi să conducă, dar lui conducerea părea să-i priască de minune. Oare chiar avea să lase răzvrătirea skaa să ia controlul? Ar fi fost cineva în stare să renunţe la o astfel de putere?

Vin se încruntă. Kelsier era un om bun; ar fi fost, probabil, şi un legiuitor bun. Însă, dacă ar fi luat el frâiele în mâini, gestul ar fi mirosit a trădare – a renegare a făgăduielilor pe care i le făcuse lui Yeden. N-ar fi vrut să-l vadă pe Kelsier săvârşind o asemenea faptă.

— Valette! o strigă el.

Ea tresări uşor, cu un vag sentiment de vinovăţie. Kelsier îi arătă o trăsură care intra în curtea conacului. Sosise Marsh. Ea se întoarse în vreme ce trăsura se oprea şi ajunse lângă Kelsier aproape în acelaşi timp cu Marsh.

Kelsier zâmbi, arătând spre ea cu o înclinare a capului.

— Mai durează până când vom fi gata de plecare, îi spuse lui Marsh. Dacă ai timp, ai putea să-i arăţi acum fetei câteva lucruri?

Marsh se întoarse spre ea. Avea în comun cu Kelsier trupul înalt şi suplu şi părul blond, dar nu era la fel de chipeş. Poate fiindcă-i lipsea zâmbetul.

Arătă în sus, către balconul din faţă al clădirii.

— Aşteaptă-mă acolo.

Ea deschise gura să răspundă, dar ceva din expresia lui Marsh o făcu să şi-o închidă la loc. Îi aducea aminte de vremurile vechi, apuse cu mai multe luni în urmă, când nu le punea întrebări mai marilor ei. Se întoarse cu spatele, părăsindu-i pe cei trei, şi intră în conac.

Distanţa pe scări până la balconul din faţă era scurtă. Odată ajunsă, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă balustrada de lemn vopsită în alb. Fireşte că balconul fusese deja curăţat de cenuşă. Jos, Marsh încă nu terminase de vorbit cu Kelsier şi Renoux. Dincolo de ei, dincolo de caravana împrăştiată, Vin vedea dealurile golaşe din afara oraşului, scăldate în lumina soarelui roşu.

N-o fac pe doamna decât de câteva luni, şi deja mi se pare că tot ce nu e cultivat e inferior. În toţi anii în care călătorise alături de Reen, locurile nu i se păruseră niciodată „golaşe”. *Şi Kelsier spune că tot pământul era cândva mai fertil decât grădinile nobililor.*

Oare el se gândea să refacă tot ce fusese distrus? Poate că Păstrătorii erau în stare să memoreze limbi şi religii, dar nu puteau recrea seminţele unor plante dispărute de multă vreme. Nu puteau împiedica cenuşa să cadă şi nu puteau alunga ceaţa. Oare lumea chiar s-ar fi schimbat atât de mult dacă dispărea Ultimul Imperiu?

În plus, oare Lordul Legiuitor nu avea *nişte* drepturi asupra ţinuturilor? Înfrânsese Adâncimea, sau cel puţin aşa pretindea. Salvase lumea, fapt care – într-un mod cumva nefiresc – o făcuse aşa cum era. Ce drept aveau ei să-ncerce să i-o ia?

Se gândea adesea la astfel de lucruri, deşi nu le împărtăşea celorlalţi îngrijorările ei. Păreau cu toţii devotaţi planului lui Kelsier; unii păreau chiar să-i împărtăşească viziunea. Însă ea era mai şovăielnică. Învăţase de la Reen să privească optimismul cu scepticism.

Şi, dacă existase vreodată vreun plan în privinţa căruia era cazul să eziţi, atunci era acela.

Însă trecuse peste momentul întrebărilor puse sieşi. Ştia de ce rămânea în ceată. Nu de dragul planului; îi plăceau oamenii. Îi plăcea Kelsier. Îi plăceau Dockson, Boare şi Ham. Îi plăceau până şi micul şi ciudatul Fantomă şi unchiul lui arţăgos. Ceata se deosebea de toate celelalte pentru care mai lucrase vreodată.

E un motiv destul de bun ca să-i laşi să-ţi aducă moartea? întrebă vocea lui Reen.

Vin şovăi. În ultima vreme îi auzise mult mai rar şoaptele în minte, dar erau încă acolo. Lecţiile lui, întipărite în capul ei vreme de mai bine de şaisprezece ani din viaţă, nu puteau fi înlăturate cu uşurinţă.

Marsh apăru pe balcon câteva clipe mai târziu. O privi cu ochii lui severi, apoi îi vorbi.

— După cum s-ar părea, Kelsier se aşteaptă să-mi petrec seara antrenându-te în practicarea Allomanţiei. Să-ncepem.

Ea dădu din cap.

Marsh o privi, evident aşteptând un răspuns mai puţin laconic. Ea rămase tăcută. *Amice, nu eşti singurul care se poate zgârci cu vorbele.*

— Bine, spuse el, aşezându-se alături de Vin şi sprijinindu-şi un braţ pe balustrada balconului. Şi continuă cu o voce care nu mai păru tot atât de iritată. Kelsier spune că ţi-ai petrecut foarte puţin timp exersându-ţi abilităţile mentale interne. Aşa e?

Ea dădu din nou din cap.

— Bănuiesc că mulţi Născuţi-din-Ceaţă neglijează puterile astea, zise Marsh. Şi e o greşeală. Poate că bronzul şi cuprul nu sunt la fel de uimitoare ca restul metalelor, dar pot fi foarte puternice în mâinile

cuiva antrenat aşa cum se cuvine. Inchizitorii lucrează manipulând bronzul, iar Ceţurienii din lumea fărădelegii supravieţuiesc bizuindu-se pe cupru. Dintre cele două puteri, a bronzului e de departe cea mai subtilă. Te pot învăţa s-o foloseşti aşa cum trebuie – dac-o să exersezi ceea ce-o să-ţi arăt, o să ai un avantaj pe care mulţi Născuţi-din-Ceaţă nu îl bagă în seamă.

— Dar ceilalţi Născuţi-din-Ceaţă nu ard cupru? întrebă Vin. Cu ce te-ajută să-nveţi să întrebuinţezi bronzul, când toată lumea cu care te lupţi e imună la puterile lui?

— Văd că deja gândeşti ca una dintre ei. Nu toată lumea e Născută-din-Ceaţă, fetiţo – de fapt, foarte puţini oameni sunt. Şi, în ciuda părerii pe care-o adoptă cu plăcere cei de felul tău, şi simplii Ceţurieni sunt în stare să ucidă. Dacă-ţi dai seama că omul care te atacă e un Brutal, nu un Monedazvârlitor, îţi poţi salva cu uşurinţă viaţa.

— De acord, spuse Vin.

— Bronzul te ajută şi să identifici un Născut-din-Ceaţă, continuă Marsh. Dacă vezi pe cineva întrebuinţând Allomanţia când nu e niciun Fumegător pe-aproape, şi totuşi nu-i simţi pulsaţiile Allomantice, atunci ştii că e Născut-din-Ceaţă – sau, dacă nu, Inchizitor. În ambele cazuri, ar trebui să fugi.

Ea dădu din cap fără vorbe, iar rana de sub coaste îi zvâcnea uşor.

— Ai avantaje mari când arzi bronz, în loc să umbli peste tot ţinându-ţi cuprul aprins. E adevărat că astfel te ascunzi în Fum – dar, într-un fel, te şi orbeşti. Cuprul nu permite să-ţi fie Împinse sau Trase sentimentele.

— Dar ăsta e un lucru bun.

Marsh îşi lăsă capul pe-o parte.

— Oh? Şi care-ar fi mai marele avantaj? Faptul că eşti imun la atenţiile unui Domolitor – dar, în acelaşi timp, habar n-ai că eşti ţinta lor? Sau e mai bine să ştii – cu ajutorul bronzului tău – ce sentiment încearcă să-ţi înăbuşe?

Vin şovăi.

— Poţi să-ţi dai seama de ceva atât de precis?

Marsh încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Cu atenţie şi cu exerciţiu, poţi să recunoşti în fiecare minut schimbările arderilor Allomantice ale adversarilor. Poţi să identifici cu exactitate care sunt sentimentele pe care vrea să le influenţeze un Domolitor sau un Aţâţător. Îţi poţi da seama şi când îşi incendiază cineva metalele. Dacă devii foarte abilă, poţi chiar să spui când sunt metalele altora pe sfârşite.

Vin căzu pe gânduri.

— Începi să vezi avantajele, zise Marsh. Bine. Acum arde bronz.

Vin îl ascultă. Simţi imediat în aer două înlănţuiri de bubuituri surde, ritmice. Pulsaţiile fără sunet trecură peste ea ca răpăitul unor

tobe sau ca valurile unui ocean măturând ţărmul. Erau amestecate, încâlcite.

— Ce simţi? întrebă Marsh.

— Cred… că sunt arse două metale diferite. Unul vine de la Kelsier, de jos; iar celălalt dinspre tine.

— Bun, o lăudă Marsh. Ai exersat.

— Nu prea mult, recunoscu ea.

El îşi înclină o sprânceană.

— Nu prea mult? Poţi deja să-ţi dai seama de unde vin pulsaţiile. Pentru asta e nevoie de exerciţiu.

Ea ridică din umeri.

— Mie mi se pare firesc.

Marsh rămase o clipă neclintit.

— Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Cele două pulsaţii sunt diferite?

Vin îşi încreţi fruntea, concentrându-se.

— Închide ochii, o sfătui Marsh. Îndepărtează tot ce-ţi poate abate atenţia. Concentrează-te numai asupra pulsaţiilor Allomantice.

Vin o făcu. Nu era ca şi cum ar fi auzit – nu cu adevărat. Trebuia să se concentreze ca să distingă ceva specific celor două pulsaţii. Una lăsa impresia… că o lovea. Cealaltă, dând naştere unei senzaţii stranii, părea s-o tragă către ea cu fiecare zvâcnire.

— Una e un metal care Trage, nu-i aşa? întrebă ea, deschizând ochii. Aceea e Kelsier. Tu Împingi.

— Foarte bine, zise Marsh. El arde fier, aşa cum l-am rugat, ca să poţi exersa. Iar eu ard – fireşte – bronz.

— Toate fac asta? Adică, fiecare se simte diferit?

Marsh încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Poţi deosebi un metal care Trage de Unul care Împinge după semnătura Allomantică. De fapt, pornindu-se de la asta iniţial unele dintre ele au fost împărţite în categorii. De exemplu, faptul că fludorul Împinge în timp ce cositorul Trage nu se deduce intuitiv. Nu ţi-am spus să deschizi ochii.

Vin îi închise din nou.

— Concentrează-te asupra pulsaţiilor, îi ceru Marsh, încearcă să le deosebeşti lungimile. Poţi să spui care e diferenţa dintre ele?

Ea se încruntă. Se concentră din toate puterile, dar senzaţiile date de metale păreau… tulburi. Şterse. După câteva minute, lungimile celor două pulsaţii încă i se păreau identice.

— Nu izbutesc să simt nimic, spuse, descurajată.

— Bun, răspunse Marsh, cu voce plată. Eu am avut nevoie de şase luni de exerciţii până când am fost în stare să le deosebesc – dacă ţie ţi-ar fi ieşit din prima încercare, m-aş fi simţit ca un cârpaci.

Ea deschise ochii.

— Atunci de ce m-ai pus s-o fac?

— Pentru că trebuie să exersezi. Dacă poţi deja să deosebeşti metalele care Trag de cele care Împing… ei, se pare că ai talent. Poate chiar atât de mult cum spune Kelsier că ai când te laudă.

— Şi ce-ar fi trebuit să văd? întrebă ea.

— În cele din urmă, o să poţi simţi diferenţele de lungime dintre două pulsaţii diferite. Metalele interne, ca bronzul şi cuprul, răspândesc pulsaţii mai lungi decât metalele externe, ca fierul şi oţelul. Exersând, o să poţi simţi şi cele trei tipare ale pulsaţiilor: unul pentru metalele fizice, unul pentru cele mentale şi unul pentru cele două mai importante. Lungimea pulsaţiei, grupul metalului şi variaţia Împingere-Tragere – odată ce le cunoşti pe toate trei, poţi şti cu precizie ce metal arde adversarul tău. O pulsaţie lungă, care loveşte către tine şi are un tipar rapid e fludorul – metalul fizic intern care Împinge.

— De ce li se spune aşa? întrebă Vin. Interne şi Externe?

— Metalele se împart în grupe de câte patru – sau cel puţin aşa se întâmplă ce cele opt inferioare. Două metale externe şi două interne – dintre care câte unul care Împinge şi câte unul care Trage. Cu fier, Tragi de ceva din afara ta, iar cu oţel Împingi tot în ceva din afară. Cu cositor Tragi de ceva din interiorul tău, iar cu fludor Împingi în ceva tot din interior.

— Dar, uite, bronzul şi cuprul, zise ea. Kelsier le numeşte metale interne, dar s-ar părea că acţionează asupra unor lucruri din afară. Cuprul îi împiedică pe alţii să te simtă când foloseşti Allomanţia.

Marsh clătină din cap.

— Cuprul nu-ţi schimbă adversarii, schimbă ceva din tine, care are efect asupra lor. De aceea e metal intern. Însă alama modifică direct sentimentele altora – şi e metal extern.

Vin dădu din cap, căzând pe gânduri. Pe urmă se întoarse şi se uită în direcţia lui Kelsier.

— Ştii foarte multe despre metale, dar nu eşti decât Ceţurian, nu-i aşa?

Marsh dădu din cap. Însă nu arăta că ar fi avut intenţia să răspundă.

Atunci să-ncercăm ceva, se gândi Vin, stingându-şi bronzul, îşi aprinse treptat cuprul, ca să-şi mascheze Allomanţia. Marsh nu reacţionă, continuând să se uite la Kelsier şi la caravană.

Ar trebui să fiu invizibilă pentru simţurile lui, îşi spuse ea, arzând cu grijă atât zinc, cât şi alamă. Se întinse, exact aşa cum o antrenase Boare, atingând cu subtilitate sentimentele lui Marsh. Îi îndepărtă bănuielile şi inhibiţiile, scoţându-i în acelaşi timp la iveală nostalgiile. Teoretic, asta l-ar fi putut îndemna să se destăinuie.

— Ai învăţat undeva? îl întrebă, cu prudenţă.

O să vadă cu siguranţă ce-am făcut. O să se-nfurie şi…

— M-am Dezlănţuit când eram foarte tânăr, răspunse el. Am avut foarte mult timp să exersez.

— Aşa cum au o mulţime de alţi oameni.

— Am… am avut motive. Sunt greu de explicat.

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, spuse ea, sporindu-şi cu foarte puţin presiunea Allomantică.

— Ştii care sunt sentimentele lui Kelsier în privinţa nobilimii? întrebă Marsh, întorcându-se spre ea, cu ochii ca de gheaţă.

Ochi de fier, se gândi Vin. *Aşa cum se spune.* Dădu din cap, ca răspuns la întrebarea lui.

— Ei, aşa simt eu când e vorba de obligatori, continuă el, ferindu-şi privirea. Aş fi în stare de orice ca să le fac rău. Au luat-o pe mama noastră – atunci m-am Dezlănţuit şi tot atunci am jurat să-i distrug. Aşa că m-am alăturat răzvrătirii şi am început să-nvăţ tot ce-am putut despre Allomanţie. Inchizitorii o folosesc, aşa că trebuia s-o înţeleg – să înţeleg tot ce era cu putinţă, să fiu pe cât de bun îmi stătea în puteri, şi tu mă Domoleşti?

Vin tresări, stingându-şi brusc toate metalele. Marsh se întoarse din nou spre ea, cu o privire rece.

Fugi! trecu prin gândul ei. Şi se simţi exact pe punctul de a o rupe la fugă. Era plăcut să ştii că vechile instincte continuau să existe, deşi nu la suprafaţă, ci puţin sub ea.

— Da, răspunse, cu sfială.

— Eşti bună, spuse Marsh. Nu mi-aş fi dat seama dacă n-aş fi-nceput să bat câmpii. Încetează.

— M-am oprit deja.

— Bine, zise el. E a doua oară când îmi modifici sentimentele. Să n-o mai faci niciodată.

Ea dădu din cap.

— A doua oară?

— Prima dată s-a-ntâmplat în prăvălia mea, acum opt luni.

E adevărat. De ce nu-mi aduc aminte de el?

— Îmi cer iertare.

Marsh clătină din cap, întorcându-şi în sfârşit privirea în altă parte.

— Eşti Născută-din-Ceaţă – asta faceţi voi. Şi el se poartă la fel.

Se uita în jos, la Kelsier.

Păstrară câteva clipe tăcerea.

— Marsh? întrebă ea. Cum ţi-ai dat seama că sunt Născută-din-Ceaţă? Pe vremea aia nu ştiam decât să Domolesc.

El clătină din cap.

— Cunoşteai, instinctiv, şi celelalte metale. În ziua aia ardeai fludor şi cositor – în cantităţi foarte mici, abia observabile. Probabil luai metalele din apă şi de pe ustensilele întrebuinţate la masă. Te-ai întrebat vreodată de ce ai supravieţuit, în timp ce atâţia alţii mureau?

Vin şovăi. *Am supravieţuit într-adevăr, după o mulţime de bătăi. După multe zile fără mâncare, după nopţi petrecute pe străzi, în ploaie sau în timpul căderilor de cenuşă…*

Marsh dădu din cap.

— Foarte puţini oameni, fie ei şi Născuţi-din-Ceaţă, sunt într-o asemenea armonie cu Allomanţia, încât să ardă metalele instinctiv. Asta mi-a trezit interesul asupra ta – de aceea ţi-am luat urma şi i-am spus lui Dockson unde te găseşte. Şi acum îmi împingi din nou sentimentele?

Ea clătină din cap.

— Îţi dau cuvântul meu că nu.

Marsh se încruntă, cercetând-o cu privirile lui împietrite.

— Eşti atât de aspru, spuse Vin cu voce înceată. Ca fratele meu.

— Eraţi apropiaţi?

— Îl uram, şopti ea.

Marsh şovăi, apoi îşi luă ochii de la ea.

— Înţeleg.

— Tu îl urăşti pe Kelsier?

Marsh negă cu o clătinare a capului.

— Nu, nu-l urăsc. E uşuratic şi plin de el, dar e fratele meu.

— Şi atât e de-ajuns?

El dădu din cap.

— Mi-e… greu să-nţeleg asta, spuse Vin, cu sinceritate, uitându-se la mulţimea de skaa, lăzi şi saci.

— Să înţeleg că fratele tău nu s-a purtat bine cu tine?

Ea încuviinţă cu un gest.

— Dar părinţii voştri? întrebă Marsh. Unul era nobil. Şi celălalt?

— Mama era nebună. Auzea voci. Ajunsese atât de rău, încât fratele meu se temea să ne lase singure cu ea. Dar, fireşte, n-avea de ales…

Marsh o asculta calm, fără să scoată nicio vorbă. *Cum s-a întors discuţia înapoi, la mine?* se întrebă Vin. *Nu e Domolitor şi totuşi scoate de la mine la fel de mult cât scot eu de la el.*

Era totuşi bine să vorbească în sfârşit despre asta. Îşi ridică mâna, pipăindu-şi absentă cercelul.

— Eu nu-mi aduc aminte, continuă ea, dar Reen mi-a spus că s-a întors într-o zi acasă şi a găsit-o pe mama plină de sânge. O ucisese pe sora mea mai mică. Un omor oribil. Însă de mine nu se atinsese – decât ca să-mi dea un cercel. Reen a spus… A spus că mama mă ţinea în poală, bolborosind şi proclamându-mă regină, cu leşul surorii mele la picioarele noastre. El m-a luat de la mama, iar ea a fugit. Probabil că Reen mi-a salvat viaţa. Cred că e unul dintre motivele pentru care am rămas cu el. Chiar şi atunci când era rău.

Clătină din cap, cu ochii la Marsh.

— Totuşi, nu ştii ce norocos eşti fiindcă-l ai frate pe Kelsier.

— Cred că aşa e, zise el. Aş vrea doar… să nu mai trateze oamenii ca pe jucării. Despre mine se ştie că ucid obligatori, dar să omori oameni doar fiindcă sunt nobili… Scutură din cap. Însă nu e vorba doar despre asta. Îi place să facă lumea sluj în faţa lui.

Avea dreptate. Totuşi, Vin desluşi ceva în vocea lui. Invidie? *Tu eşti fratele mai mare, Marsh. Tu erai cel responsabil – te-ai alăturat răzvrătiţilor în loc să lucrezi cu hoţii. Probabil a fost dureros să vezi că acela care le plăcea tuturor era Kelsier.*

— Totuşi, adăugă Marsh, acum e mai bine. Puţurile l-au schimbat. L-a schimbat… moartea ei.

Ce-i asta? se întrebă Vin, ciulindu-şi uşor urechile. Şi acolo era cu siguranţă ceva. Durere. Durere adâncă, mai multă decât ar fi trebuit să simtă un bărbat pentru cumnata lui.

Atunci asta e. Nu doar toată lumea îl plăcea mai mult pe Kelsier, era vorba de o persoană anume. Pe care o iubeai.

— Oricum, continuă Marsh, cu vocea mai fermă. Aroganţa din trecut a rămas în urma lui. Planul ăsta e nebunesc, şi sunt sigur că, în parte, o face doar ca să se-mbogăţească, dar… ei bine, nu era obligat să se-alieze cu răzvrătirea. Încearcă să facă un lucru bun – deşi probabil că asta o să-l ducă la moarte.

— De ce te-ai alăturat, dacă eşti atât de sigur c-o să dea greş?

— Fiindc-o să mă strecoare în interiorul Cultului. Informaţiile pe care-o să le-adun vor ajuta răzvrătirea multe secole de-acum încolo, după moartea lui Kelsier şi a mea.

Vin dădu din cap, uitându-se în jos, în curte. Vorbi cu voce şovăielnică.

— Marsh, nu cred că a lăsat totul în urma lui. Felul în care creşte în ochii oricărui skaa… felul în care încep cu toţii să-l privească…

— Ştiu, spuse Marsh. A început cu invenţia aia a lui, cu Al Unsprezecelea Metal. Nu ştiu dacă trebuie să ne facem griji – Kell nu face altceva decât intre în obişnuitele lui jocuri.

— Mă face să mă-ntreb de ce pleacă în călătoria asta. O să fie departe de acţiune timp de o lună-ntreagă.

Marsh clătină din cap.

— Va avea o întreagă armată în faţa căreia să-şi joace rolul, în plus, trebuie să plece din oraş. Reputaţia lui începe să devină incomodă şi nobilimea e prea interesată de Supravieţuitor… Dacă se duce vestea că un bărbat cu cicatrice pe braţe stă la lordul Renoux…

Ea dădu din cap, înţelegând.

— În clipa asta, spuse Marsh, joacă rolul unei rude îndepărtate a lui Renoux. Un bărbat care trebuie să plece înainte de a face cineva legătura dintre el şi Supravieţuitor. Când va reveni, Kell va trebui să stea în umbră – să se furişeze în conac, în loc să urce pe treptele din faţă, să umble plin Luthadel cu gluga trasă.

Vocea lui Marsh se stinse, şi el se ridică.

— Oricum, te-am învăţat lucrurile de bază. Acum nu mai trebuie decât să exersezi. Ori de câte ori eşti împreună cu Ceţurieni, pune-i să-şi ardă metalul pentru tine şi concentrează-te asupra pulsaţiilor lor Allomantice. Dacă ne reîntâlnim, o să-ţi arăt mai multe, dar până nu exersezi, nu mai am ce să fac.

Ea dădu din cap încă o dată şi Marsh se îndreptă spre uşă fără să-şi ia în alt fel rămas-bun. După câteva clipe, îl văzu apropiindu-se din nou de Kelsier şi Renoux.

De fapt, nu se urăsc unul pe celălalt, se gândi Vin, sprijinindu-şi braţele încrucişate pe balustradă. *Oare cum o fi?*

După ce se mai gândi o vreme, hotărî că fraţii care se iubeau semănau, cumva, cu lungimile pulsaţiilor Allomantice pe care trebuia să le descopere – erau ceva prea neobişnuit pentru ea ca să-l poată înţelege în momentul acela.

„Eroul Evurilor nu va fi un om, ci o forţă. Niciun popor nu va putea să-l revendice, nicio femeie nu va putea să-l păstreze şi niciun rege nu va putea să-l ucidă. Nu-i va aparţine nimănui, nici măcar lui însuşi.”

CAPITOLUL 21

Kelsier stătea tăcut, citind, în vreme ce vasul lui înainta încet pe canalul din miazănoapte. *„Uneori mă tem că nu sunt eroul pe care-l vede toată lumea în mine”,* spunea textul.

> *Ce dovadă avem? Cuvintele unor bărbaţi morţi de multă vreme, abia acum considerate profetice? Chiar dacă am da crezare prorocirilor, de mine le leagă doar nişte interpretări trase de păr. Fortificaţiile mele de pe Dealul Verii sunt într-adevăr „povara care-l va consacra pe Erou”? Diversele mele căsătorii mi-ar putea oferi „legătura fără vărsare de sânge cu regii lumii”, dacă sunt privite aşa cum se cuvine. Există zeci de fraze similare care s-ar putea referi la viaţa mea. Dar, pe de altă parte, toate ar putea fi simple coincidenţe.*
>
> *Filosofii presupun că a sosit timpul, că au apărut toate semnele. Dar eu încă mă mai întreb dacă n-au ales greşit omul. Atât de mulţi alţii depind de mine. Ei spun că viitorul unei lumi întregi e în mâinile mele. Ce-ar crede dacă ar şti că apărătorul lor – Eroul Evurilor, mântuitorul – se îndoieşte de sine însuşi?*
>
> *Poate n-ar fi nicidecum şocaţi. Într-un fel, asta mă îngrijorează cel mai mult. Poate, în adâncurile inimilor lor, îşi pun întrebări –*

exact aşa cum mi le pun şi eu.

Oare când se uită la mine văd un mincinos?

Rashek pare să creadă că da. Ştiu că n-ar trebui să las un simplu cărăuş să mă tulbure. Însă e din Terris, din ţinutul unde s-au născut profeţiile. Dacă poate descoperi cineva o înşelăciune, n-ar trebui să fie el acela?

Cu toate acestea, îmi continui călătoria către locul unde vestesc augurii scrişi în grabă că-mi voi întâlni destinul – mergând, simt în spate privirea lui Rashek. Plină de invidie. Şi de batjocură. Şi de ură.

În cele din urmă, mă tem că aroganţa mea ne va distruge pe toţi.

În cabina sa care se clătina uşor din pricina eforturilor edecarilor de afară, Kelsier lăsă cărţulia în jos. Era încântat fiindcă Sazed îi oferise un exemplar cu fragmentele traduse din jurnalul Lordului Legiuitor înainte de plecarea caravanei de vase. Avea cumplit de puţine lucruri de făcut în timpul călătoriei.

Din fericire, jurnalul se dovedea fascinant. Fascinant şi, în acelaşi timp, nefiresc. Era tulburător să citească nişte cuvinte scrise, în original, chiar de Lordul Legiuitor. Pentru Kelsier, acesta era mai puţin om şi mai degrabă o… creatură. O forţă a răului, care trebuia distrusă.

Însă personajul descris în jurnal părea un simplu muritor, într-o măsură covârşitoare. Îşi punea întrebări, cântărea lucrurile – părea un om profund, ba chiar unul cu caracter.

Ar fi totuşi bine să nu mă încred prea mult în istorisirea lui, se gândi Kelsier, plimbându-şi degetele peste pagină. *Oamenii îşi consideră rareori neîntemeiate propriile acţiuni.*

Povestea Lordului Legiuitor îi amintea totuşi lui Kelsier de legendele pe care le auzise – poveşti şoptite de skaa, discutate de nobili şi memorate de Păstrători. Ele spuneau că odinioară, înainte de Înălţare, Lordul Legiuitor fusese cel mai măreţ dintre oameni. Un conducător îndrăgit, un bărbat căruia i se încredinţase soarta omenirii.

Din nefericire, Kelsier cunoştea sfârşitul istorisirii. Ultimul Imperiu însuşi era moştenirea pe care o lăsase jurnalul. Lordul Legiuitor nu salvase omenirea; în schimb, o înrobise. Citirea unei relatări nemijlocite, descoperirea îndoielilor Lordului Legiuitor şi a luptei pe care-o purtase cu sine nu izbuteau nimic altceva decât să facă povestea mai tragică.

Luă cărţulia în mână, vrând să continue; însă vasul lui începu să încetinească. Se uită pe geamul cabinei, în lungul canalului. Zeci de oameni trudeau din greu pe poteca pentru edec – un drumeag îngust de pe mal – trăgând cele patru barje şi cele două corăbii înguste care alcătuiau convoiul. Era un stil de călătorie eficient, deşi presupunea o

muncă grea; bărbaţii care trăgeau o barjă pe un canal puteau transporta câteva sute de kilograme mai mult decât dacă ar fi fost siliţi să le care în spate.

Dar oamenii se opriră. Kelsier zări în faţă un mecanism de blocare, plasat înainte de despărţirea canalului în două. Un soi de răscruce a drumurilor de apă. *În sfârşit,* îşi spuse el. Săptămânile sale de călătorie se încheiaseră.

Nu aşteptă sosirea vreunui mesager. Ieşi pur şi simplu pe puntea corabiei înguste şi-şi strecură mâna în punga sa, de unde scoase câteva monede. *E momentul potrivit pentru puţină ostentaţie,* se gândi, aruncând o monedă pe puntea de lemn. Arse oţel şi se Împinse în aer.

Se avântă înclinat în sus, ajungând cu iuţeală la o înălţime de la care putea să vadă întregul şir de bărbaţi – dintre care jumătate trăgeau vasele, iar ceilalţi aşteptau să fie înlocuiţi. Zbură descriind un arc, aruncă o altă monedă când trecu pe deasupra unei barje, apoi se Împinse în ea când începu să coboare. Viitorii oşteni se uitau în sus, arătând cu veneraţie către el în timp ce se înălţa deasupra canalului.

Kelsier arse fludor, întărindu-şi trupul când aterizâ cu un zgomot înfundat pe puntea corăbiei înguste din fruntea convoiului.

Yeden ieşi surprins din cabina lui.

— Lord Kelsier! Am, ăă, ajuns la răscruce.

— Văd asta, spuse el, uitându-se în urmă, la şirul de vase.

Oamenii de pe poteca de edec vorbeau între ei excitaţi, arătând cu degetul. I se părea straniu să întrebuinţeze Allomanţia atât de făţiş, la lumina zilei şi în faţa atât de multor oameni.

Nu exista o altă cale, medită. *Pentru luni de zile de-acum încolo, vizita asta e singurul prilej al oamenilor de a mă vedea. Trebuie să-i impresionez, să le dau ceva de care pot să se agaţe, dacă din toată povestea asta o să iasă ceva…*

— Mergem să vedem dacă grupul din peşteri a venit să ne-ntâmpine? întrebă, întorcându-se din nou spre Yeden.

— Fireşte, răspunse acesta, făcându-i semn unui servitor să-i tragă corabia îngustă lângă mal şi să coboare o scândură.

Părea entuziasmat; era cu adevărat un bărbat serios, iar Kelsier îl respecta pentru asta, deşi nu era o prezenţă destul de remarcabilă.

Eu am avut, în cea mai mare parte a vieţii, o problemă contrară, medită, amuzat, coborând de pe corabie împreună cu Yeden.

Prezenţă prea remarcabilă, seriozitate prea puţină.

Merseră de-a lungul şirului de muncitori de pe canal. Când ajunseră aproape în fruntea lor, unul dintre Brutalii lui Ham – care juca rolul căpitanului gărzii lui Kelsier – îi salută.

— Am ajuns la răscruce, lord Kelsier.

— Văd asta, repetă el.

În faţa lor creştea o pădure deasă, numai de mesteceni, urcând pe

pantele dealurilor. Canalele se îndepărtau de ea – în alte părţi ale Ultimului Imperiu se găsea lemn mai bun. Mestecenii rămâneau acolo, izolaţi, neluaţi în seamă de cei mai mulţi oameni.

Kelsier arse cositor, clipind uşor sub lumina dintr-odată orbitoare a soarelui. Însă ochii i se obişnuiră, şi izbuti să desluşească un amănunt – străfulgerarea unei mişcări – în pădure.

— Acolo, spuse, aruncând o monedă în aer şi împingând-o.

Banul se avântă în zbor şi se izbi de un copac. Semnalul dinainte convenit fiind astfel dat, un mic grup de bărbaţi camuflaţi se desprinse de linia copacilor, traversând terenul pătat de cenuşă ca să se-ndrepte spre canal.

— Lord Kelsier, spuse bărbatul din frunte, salutând. Sunt căpitanul Demoux. Adună-ţi te rog recruţii şi vino cu mine – generalul Hammond e nerăbdător să te vadă.

„Căpitanul" Demoux era un bărbat prea tânăr ca să fie atât de disciplinat. Părând abia trecut de douăzeci de ani, îşi conducea micul grup de oameni cu o solemnitate care l-ar fi făcut să pară arogant dacă ar fi fost mai puţin capabil.

Bărbaţi mai tineri decât el au condus oşteni în luptă, se gândi Kelsier. *Dacă eu am fost un filfizon la vârsta lui, nu înseamnă că toată lumea e aşa. Uite, de pildă sărmana Vin – numai şaisprezece ani, şi e deja la fel de serioasă ca Marsh.*

Străbătură pădurea pe un drum ocolit – la ordinul lui Ham, fiecare oştean mergea prin altă parte, ca să nu ia cumva naştere vreo potecă. Kelsier se uită peste umăr, la cei două sute şi ceva de oameni din spatele lui, încruntându-se uşor. Probabil că urma lor avea să fie totuşi vizibilă, dar în privinţa asta nu se putea face mare lucru – mişcările unui grup atât de numeros erau probabil aproape imposibil de ascuns.

Demoux îşi încetini paşii, fluturându-şi mâna, şi mai mulţi oameni din grupul lui se repeziră înainte; nu aveau nici măcar jumătate din deprinderile ostăşeşti ale comandantului lor. Dar Kelsier era totuşi impresionat. Ultima oară când îi vizitase, aveau cu toţii purtări tipice pentru drojdia societăţii şi erau lipsiţi de orice coordonare, ca majoritatea proscrişilor skaa. Ham şi oamenii lui îşi făcuseră bine treaba.

Unul dintre oşteni îndepărtă câteva tufe false, dând la iveală o crăpătură din pământ. Înăuntru era întuneric şi părţile laterale erau pline de ieşituri din cristale de granit. Nu era una dintre peşterile obişnuite de pe coasta dealului, ci o simplă crăpătură în pământ, care cobora drept în jos.

Kelsier rămase locului, tăcut, uitându-se la despicătura cu margini de piatră dantelată. Îl cuprinse un tremur uşor.

— Kelsier? întrebă Yeden, încruntându-se. Ce e?

— Îmi aduce aminte de Puţuri. Aşa arată – rifturi în pământ.

Yeden păli.

— Oh, eu, ăă…

Kelsier îşi flutură mâna, în semn că n-avea importanţă.

— Ştiam că asta o să urmeze. Am coborât în peşterile alea zi de zi, vreme de un an, şi m-am întors întotdeauna la suprafaţă.

Ca să-şi dovedească spusele, făcu un pas înainte şi pătrunse în crăpătura îngustă. Deschiderea era atât de mare cât să permită alunecarea unui bărbat înăuntru. În timp ce cobora, Kelsier văzu oşteni – atât din grupul lui Demoux, cât şi dintre noii recruţi – privindu-l în linişte. Îşi ridicase cu bună ştiinţă vocea destul de tare ca să-l audă toţi.

Să-mi vadă slăbiciunea şi să vadă că mi-o înfrâng.

Erau gânduri curajoase. Însă, odată ce ajunse dedesubt, avu impresia că se reîntorsese. Strivit între doi pereţi de piatră, căutând o cale de coborâre cu degete tremurătoare. Frig, umezeală, întuneric. Sclavii erau cei care trebuiau să găsească atiul. Allomanţii ar fi izbândit cu mult mai bine, dar prezenţa lor în apropierea cristalelor de atiu le-ar fi sfărâmat. Aşa că Lordul Legiuitor folosea osândiţi la moarte. Silindu-i să intre în puţuri. Silindu-i să se târască în jos, mereu mai jos…

Kelsier se strădui să înainteze. Nu se afla la Hathsin. Coborârea n-avea să dureze ore întregi, şi n-avea să existe nicio gaură căptuşită cu cristale prin care să-şi strecoare braţele sfâşiate şi sângerânde – întinzându-se în căutarea geodei ascunse înăuntru. O singură geodă; care îţi aducea o săptămână de viaţă în plus. Viaţă sub bicele supraveghetorilor. Viaţă sub domnia unui zeu sadic. Viaţă sub soarele care devenise roşu.

O *să schimb lucrurile, pentru ceilalţi,* se gândi Kelsier. O *să le schimb în bine!*

Coborârea era grea pentru el, mult mai grea decât ar fi fost dispus să recunoască vreodată. Din fericire, riftul se deschise curând într-o peşteră largă, aflată dedesubt, şi Kelsier întrezări, venind de jos, o lumină. Se lăsă să cadă pe restul distanţei, aterizând pe podeaua de piatră denivelată, şi îi zâmbi bărbatului care îl aştepta.

— V-aţi făcut o intrare infernală, Ham, spuse, scuturându-şi mâinile de praf.

Ham surâse.

— Ar trebui să vezi sala de baie.

Kelsier râse, trăgându-se într-o parte ca să le facă loc celorlalţi. Din încăpere porneau mai multe tunele naturale, iar de partea de jos a riftului atârna o scară de frânghie, ca să facă urcuşul mai uşor. Yeden şi Demoux o întrebuinţară în curând ca să coboare în grotă, cu hainele zgâriate şi murdărite de drumul prin rift. Intrarea nu se făcea cu uşurinţă. Dar tocmai asta era ideea.

— Mă bucur să te văd, Kell, zise Ham.

Lui Kelsier i se părea ciudat să-l vadă în haine cărora nu le lipseau mânecile. De fapt, veşmintele lui ostăşeşti arătau mai degrabă protocolar, cu linii drepte şi nasturi în faţă.

— Câţi oameni ai adus?

— Doar vreo două sute patruzeci şi ceva.

Ham înălţă din sprâncene.

— Înseamnă că recrutările au început să meargă mai bine?

— În sfârşit, încuviinţă Kelsier, dând din cap.

Oştenii începură să sară în peşteră şi câţiva dintre aghiotanţii lui Ham ieşiră în faţă, ajutându-i pe nou-sosiţi şi conducându-i către un tunel lateral.

Yeden se apropie, alăturându-li-se lui Kelsier şi Ham.

— Lord Kelsier, peştera asta e uimitoare! Până acum n-am mai intrat niciodată în grote. Nu e de mirare că Lordul Legiuitor încă nu ne-a găsit oamenii aici, jos!

— Locul e cu desăvârşire sigur, spuse Ham, cu mândrie. N-are decât trei intrări, şi toate sunt crăpături, ca asta. Având proviziile necesare, îl putem apăra pe un timp nedefinit împotriva unei forţe cotropitoare.

— În plus, zise Kelsier, nu e singurul grup de peşteri de sub

dealurile din jur. Chiar dacă Lordul Legiuitor ar fi hotărât să ne distrugă, armata lui şi-ar putea petrece săptămâni întregi căutându-ne fără să ne găsească.

— Uimitor, comentă Yeden. Îşi întoarse privirea spre el. M-am înşelat în privinţa ta, lord Kelsier. Lovitura asta… oastea asta… ei, aici ai făcut ceva impresionant.

Kelsier zâmbi.

— De fapt, în privinţa mea ai avut dreptate. Ai crezut în mine când a început totul – suntem aici numai datorită ţie.

— Presupun că… am crezut, nu-i aşa? zâmbi şi Yeden.

— Oricum ar fi, apreciez încrederea ta. Probabil c-o să fie nevoie de ceva timp până când coboară toţi oamenii prin rift – poţi să iei tu conducerea aici? Aş vrea să stau puţin de vorbă cu Hammond.

— Sigur că da, lord Kelsier.

În vocea lui se simţea respectul – ba chiar şi un strop din ce în ce mai vizibil de adulaţie.

Kelsier arătă în lateral cu o înclinare a capului. Ham se încruntă uşor, luă un felinar şi ieşi, pe urmele lui, din prima încăpere. Pătrunseră într-un tunel şi, odată ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai fie auziţi, Ham se opri, uitându-se peste umăr.

Se opri şi Kelsier, înălţând din sprâncene.

Ham arătă cu capul către grota de la intrare.

— Yeden s-a schimbat, cu siguranţă.

— Am efectul ăsta asupra oamenilor.

— Trebuie să fie din cauza firii tale umile, care inspiră veneraţie, zise Ham. Vorbesc serios, Kell. Cum faci? Omul ăsta practic te ura; acum se uită la tine ca un puşti care-şi idolatrizează fratele mai mare.

Kelsier ridică din umeri.

— Yeden n-a mai făcut niciodată cu adevărat parte dintr-o echipă – cred că-ncepe să-şi dea seama c-avem într-adevăr o şansă. În mai puţin de jumătate de an, am adunat laolaltă mai mulţi răzvrătiţi decât a văzut el vreodată. Cu asemenea rezultate poţi converti până şi cei mai încăpăţânaţi oameni.

Ham nu părea convins. În cele din urmă, ridică din umeri şi se puse din nou în mişcare.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă?

— De fapt, aş vrea să văd celelalte două intrări, dacă se poate, răspunse Kelsier.

Ham se declară de acord cu o înclinare a capului, arătând către un tunel lateral şi deschizând drumul. Aidoma majorităţii celorlalte, nu fusese săpat de mâini omeneşti; era o prelungire naturală a grupului de peşteri. În Stăpânirea Centrală existau sute de grupuri similare de grote, deşi cele mai multe nu erau atât de întinse. Şi numai într-unul singur – în Puţurile din Hathsin – se formau geodele de atiu.

— Oricum, Yeden are dreptate, spuse Ham, cotind printr-o porţiune îngustată a tunelului. Ai ales un loc extraordinar pentru ascunderea oamenilor noştri.

Kelsier dădu din cap.

— Grupurile de peşteri de sub dealurile astea sunt întrebuinţate, de veacuri, de diverse cete de răzvrătiţi. Se află înspăimântător de aproape de Luthadel, dar nicio incursiune în căutarea cuiva de aici nu i-a adus vreodată Lordului Legiuitor vreo izbândă. Acum se mulţumeşte pur şi simplu să nu le mai dea nicio atenţie – probabil a dat greş de prea multe ori.

— Nu mă-ndoiesc, zise Ham. Cu toate cotloanele şi gâtuirile de aici, locul e groaznic pentru o bătălie.

Ieşiră din tunel, pătrunzând într-o altă peşteră mică. Plafonul avea şi acolo o crăpătură, şi lumina soarelui se prelingea, palidă, înăuntru. O ceată de zece soldaţi stătea de pază, şi luară cu toţii poziţia de drepţi la intrarea lui Ham.

Kelsier aprobă cu o scurtă înclinare a capului.

— Zece oameni tot timpul?

— La fiecare dintre cele trei intrări, răspunse Ham.

— Bun.

Kelsier se apropie, cântărind oştenii cu atenţie. Îşi ţinea mânecile suflecate, dezgolindu-şi cicatricele, şi vedea că oamenii le priveau. De fapt, nu ştia ce să inspecteze, dar se străduia să pară pretenţios. Le examină armele – bastoane pentru opt dintre ei, săbii pentru ceilalţi doi – şi scuturară praful de pe câţiva umeri, deşi nimeni nu purta uniformă.

În cele din urmă, se întoarse către un bărbat cu un blazon pe umăr.

— Pe cine laşi să iasă din peşteri, soldat?

— Numai pe cei care au o scrisoare cu sigiliul generalului Hammond, înălţimea ta!

— Fără excepţii? întrebă Kelsier.

— Fără, înălţimea ta!

— Şi dac-aş vrea să plec eu acum?

Omul şovăi.

— Ăă…

— M-ai opri! zise Kelsier. Nimeni nu e scutit, soldat. Nici eu, nici prietenul care doarme alături de tine, nici vreun comandant – nimeni. Dacă n-are sigiliul ăla, nu pleacă!

— Da, înălţimea ta!

— Bravo, zise Kelsier. Dacă toţi soldaţii tăi sunt tot atât de buni, generale, atunci Lordul Legiuitor are toate motivele să se teamă.

La auzul acestor cuvinte, oamenii se umflară uşor în pene.

— Continuaţi, le spuse Kelsier, cerându-i cu un semn lui Ham să-l urmeze când părăsea încăperea.

— A fost frumos din partea ta, zise încet acesta. Se pregătesc pentru vizita asta de săptămâni.

Kelsier ridică din umeri.

— Am vrut doar să mă conving că păzesc deschiderea aşa cum se cuvine. Acum, când ai mai mulţi oameni, vreau să pui străji la gura fiecărui tunel care duce spre grotele cu ieşiri.

Ham dădu din cap.

— Pare totuşi cam exagerat.

— Ascultă ce-ţi spun. Un singur fugar sau nemulţumit ne poate trăda Lordului Legiuitor. E bine dacă ai senzaţia că poţi apăra locul ăsta, dar, dacă afară îşi face tabăra o armată şi te prinde-n capcană înăuntru, toţi oamenii de-aici nu ne mai sunt, practic, de niciun folos.

— Bine. Vrei să vezi a treia intrare?

— Te rog.

Ham dădu din cap şi îl conduse către un alt tunel.

— Oh, mai e ceva, spuse Kelsier, după un timp. Pune grupuri de câte o sută de oameni – toţi cei în care ai încredere – să umble prin pădure. Dacă vine cineva în căutarea noastră, nu putem ascunde trecerea atâtor oameni prin împrejurimi, însă putem să-nvălmăşim urmele, ca să nu mai ducă nicăieri.

— Bună idee.

— Am o grămadă, zise Kelsier când intrau într-o a treia grotă, mult mai mare decât primele două.

Nu era o încăpere cu rift de intrare, ci o sală pentru instrucţie. Mai multe grupuri de bărbaţi cu săbii sau bastoane se antrenau sub privirile unor instructori în uniforme. Uniformele ofiţerilor erau ideea lui Dockson. Nu-şi puteau îngădui să îmbrace pe toată lumea – i-ar fi costat prea mult şi, făcând rost de atât de multe uniforme, ar fi stârnit bănuieli, însă vederea şefilor în uniformă le putea oferi oamenilor un sentiment al unităţii.

În loc să meargă mai departe, Ham se opri la marginea grotei. Se uită la soldaţi şi îi spuse lui Kelsier, cu voce joasă:

— Trebuie să vorbim la un moment dat despre asta, Kell. Oamenii încep să se simtă ca nişte soldaţi, dar… Ei, nu sunt decât skaa. Şi-au petrecut toată viaţa lucrând în fabrici sau pe plantaţii. Nu ştiu cât de bine se vor descurca în momentul când o să-i ducem pe un câmp de luptă.

— Dacă facem totul aşa cum trebuie, nu vor avea de purtat cine ştie ce luptă. Puţurile nu sunt păzite decât de vreo două sute de oşteni – Lordul Legiuitor nu poate ţine acolo prea mulţi oameni, altminteri ar da de înţeles cât de important e locul. Cei o mie de oameni ai noştri le pot lua în stăpânire cu uşurinţă, retrăgându-se imediat ce soseşte garnizoana. Ceilalţi nouă mii ar putea fi nevoiţi să-nfrunte gărzile Marilor Case şi soldaţii care păzesc palatul, dar ai noştri ar trebui să

fie mult mai numeroşi.

Ham dădu din cap, deşi îndoiala din privire nu părea să-i fi dispărut.

— Ce e? întrebă Kelsier, sprijinindu-se de peretele din cristale netede din locul de unde o peşteră se deschidea în alta.

— Şi după ce-o să terminăm cu ei, Kell? întrebă Ham. Odată ce-o să avem atiul, o să-i predăm lui Yeden oraşul – şi oastea. Şi apoi?

— Asta depinde de Yeden.

— Vor fi măcelăriţi, spuse Ham, cu voce înceată. Zece mii de oameni nu pot apăra Luthadelul împotriva tuturor forţelor Ultimului Imperiu.

— Am de gând să le ofer mai multe şanse decât îţi închipui, Ham. Dacă-i pot întoarce pe nobili unii împotriva altora, dacă pot da toată cârmuirea peste cap…

— Poate, zise Ham, continuând să nu pară convins.

— Ai fost de acord cu planul. Asta am avut de gând să facem de la bun început. Să ridicăm o oaste şi să i-o încredinţăm lui Yeden.

— Ştiu, oftă Ham, sprijinindu-se de peretele grotei. Cred că… Ei, acum, când îi conduc, e altfel. Poate nu sunt bun pentru aşa ceva. Sunt gardă de corp, nu general.

Ştiu ce simţi, prietene, se gândi Kelsier. *Eu sunt hoţ, nu proroc. Dar uneori trebuie să fii ceea ce-ţi cere planul pe care l-ai ales.*

Îşi puse mâna pe umărul lui Ham.

— Ai făcut o treabă excelentă aici.

Celălalt şovăi.

— „Am făcut?”

— L-am adus pe Yeden să te-nlocuiască. Am hotărât, împreună cu Dox, că e bine să conduceţi armata prin rotaţie – în felul ăsta, oamenii se vor deprinde să vadă în Yeden pe comandantul lor. În plus, avem nevoie de tine în Luthadel. Cineva trebuie să-i facă o vizită garnizoanei ca s-adune informaţii, şi tu eşti singurul care are legături printre soldaţi.

— Prin urmare, mă-ntorc în oraş cu tine?

Kelsier dădu din cap.

Ham păru să se-ntristeze pentru o clipă, apoi se destinse şi zâmbi.

— O să pot să ies în sfârşit din uniforma asta! Dar crezi că Yeden o să se descurce?

— S-a schimbat foarte mult în ultimele câteva luni, ai spus-o chiar tu. Şi e cu adevărat un administrator excelent – a făcut treabă foarte bună cu răzvrătirea după plecarea fratelui meu.

— Presupun…

Kelsier clătină din cap cu amărăciune.

— Suntem puţini, Ham. Tu şi Boare sunteţi singurii pe care ştiu că mă pot bizui, şi am nevoie să te-ntorci în Luthadel. Yeden nu e perfect

pentru munca de aici, dar oastea va fi, în cele din urmă, a lui. Îl putem lăsa s-o conducă o vreme. În plus, asta o să-i ofere o ocupaţie; a-nceput să devină cam prea sensibil când e vorba de locul lui în ceată. Kelsier tăcu o clipă, zâmbind amuzat. Cred că-i invidiază pe alţii din cauza atenţiei pe care le-o dau.

Ham surâse.

— Asta e o schimbare.

Îşi continuară drumul, lăsând în urmă sala de instrucţie. Intrară într-un alt tunel întortocheat, care cobora uşor, lipsit de orice altă lumină în afară de felinarul lui Ham.

— Ştii, spuse acesta după câteva minute de mers, aici mai e ceva frumos. Probabil că n-ai observat până acum, dar uneori arată minunat.

Kelsier nu observase. Se uită într-o parte în timp ce înaintau. O muchie a încăperii luase naştere din minerale prelinse din plafon, stalactite şi stalagmite deopotrivă de subţiri – ca nişte ţurţuri murdari – care se topiseră laolaltă ca să formeze un soi de coloană. Mineralele scânteiau în lumina purtată de Ham, iar cărarea din faţa lor părea să fi îngheţat sub forma unui râu de topitură prăvălită.

Nu, se gândi el. *Nu, Ham, eu nu-i văd frumuseţea.* Poate că alţii descopereau arta din straturile de culoare şi din roca topită. Kelsier nu vedea decât Puţurile. Peşteri fără fund, cele mai multe coborând drept în jos. Fusese silit să şerpuiască prin crăpături, plonjând în beznă, fără să primească nici măcar un felinar cu care să-şi lumineze drumul.

Se gândise adesea să nu mai urce înapoi. Dar, când dădea peste un leş în peşteri – peste trupul unui alt captiv care se rătăcise, sau poate doar renunţase la luptă, îi pipăia oasele şi-şi făgăduia lui însuşi mai mult. Găsise în fiecare săptămână câte o geodă de atiu. Scăpase de execuţie, de omorârea din bătaie, în fiecare săptămână.

În afară de ultima. Nu merita să trăiască – ar fi trebuit să fie ucis. Însă Mare îi dăduse o geodă de atiu, garantându-i că ea găsise două în săptămâna aceea. Şi abia că după ce o predase, descoperise că ea îl minţise. A doua zi fusese bătută până la moarte. În faţa ochilor lui.

În noaptea aceea, Kelsier se Dezlănţuise, intrând în stăpânirea puterilor sale de Născut-din-Ceaţă. În noaptea următoare, muriseră oameni.

Mulţi oameni.

Supravieţuitorul de la Hathsin. Un bărbat care n-ar fi trebuit să trăiască. Chiar şi după ce am văzut-o murind, n-am fost în stare să-mi dau seama dacă m-a trădat sau nu. Mi-a oferit geoda din dragoste? Sau ca să-şi răscumpere vina?

Nu, el nu era în stare să vadă frumuseţea peşterilor. Alţii înnebuniseră în Puţuri, căpătând o teamă cumplită de spaţiile înguste, închise. Lui nu i se întâmplase. Însă ştia că, oricât de multe minunăţii

s-ar fi aflat în labirinturi – indiferent cât de uimitoare ar fi fost priveliştile şi cât de delicate frumuseţile – n-avea să fie niciodată conştient de ele. Nu după moartea lui Mare.

Nu mă mai pot gândi la asta, se hotărî, iar grota părea să se întunece în jur. Se uită într-o parte.

— Bine, Ham. Dă-i drumul. Spune-mi la ce te gândeşti.

— Serios? întrebă Ham, înflăcărându-se.

— Da, răspunse el, cu un soi de resemnare.

— Bun. Uite pentru ce mi-am făcut griji în ultima vreme. Skaa sunt diferiţi de nobili?

— Sigur că da. Aristocraţii au bani şi pământ; skaa n-au nimic.

— Nu vorbeam despre bogăţie – mă gândeam la diferenţele fizice. Ştii ce spun obligatorii, nu?

Kelsier dădu din cap.

— Ei, şi e adevărat? Adică, skaa au într-adevăr o grămadă de copii, şi am auzit că nobilii au probleme când vor să zămislească urmaşi.

Echilibrul, aşa se numea. Se spunea că astfel se asigura Lordul Legiuitor că nu erau prea mulţi nobili pe care să-i întreţină skaa şi că – în ciuda bătăilor şi a omorurilor la întâmplare – existau oricând destui skaa care să lucreze pe plantaţii şi în fabrici.

— M-am gândit întotdeauna că, din partea Cultului, nu e decât vorbărie goală, spuse Kelsier, cu sinceritate.

— Am cunoscut femei skaa care aveau nici mai mult, nici mai puţin decât 12 copii. Dar nu pot numi nici măcar o singură familie din marea nobilime care să aibă mai mult de trei.

— Ţine de educaţie, atât şi nimic mai mult.

— Şi diferenţa de înălţime? Se spune că pe vremuri puteai să-i deosebeşti pe skaa de nobili numai după înfăţişare. Lucrurile s-au schimbat, probabil datorită împerecherilor dintre ei, dar cei mai mulţi skaa continuă să fie destul de scunzi.

— E vorba de hrană. Cei mai mulţi skaa nu primesc destulă mâncare.

— Şi Allomanţia?

Kelsier se încruntă.

— Trebuie să recunoşti că aici există o diferenţă fizică, spuse Ham. Un skaa nu devine niciodată Ceţurian decât dacă are ceva sânge de aristocrat, primit cu cel mult cinci generaţii în urmă.

Cel puţin atâta lucru era adevărat.

— Skaa sunt altfel decât nobilii, Kell. Chiar şi oştenii ăştia sunt, cumva, sfioşi, deşi ei sunt cei care-au dat dovadă de curaj. Yeden are dreptate când vorbeşte despre populaţia skaa în general – n-o să se răzvrătească niciodată. Dacă… dacă există într-adevăr o diferenţă fizică între noi? Dacă nobilii sunt *îndreptăţiţi* să ne conducă?

Kelsier încremeni în tunel.

— Nu se poate să ai convingerea asta.

Ham se opri la rândul lui.

— Cred că… nu, n-o am. Dar mă întreb uneori. Nobilii au Allomanţia, este? Poate sunt făcuţi să conducă.

— Făcuţi de cine? De Lordul Legiuitor?

Ham ridică din umeri.

— Nu, Ham, zise Kelsier. Nu e corect. *Nu* e. Ştiu că e greu de înţeles – lucrurile stau astfel de atât de multă vreme – dar, în privinţa vieţii duse de skaa, ceva nu e deloc în ordine. Trebuie să crezi asta.

Ham şovăi, apoi dădu din cap.

— Să mergem, spuse Kelsier. Vreau să văd şi cealaltă intrare.

Săptămâna se scurse încet. Inspecţia lui Kelsier cuprindea armata, modul în care se făcea instrucţia, hrana, armele, toate proviziile, iscoadele, străjile şi aproape orice altceva îi mai putea trece prin minte. Şi, cu mult mai important, stătea de vorbă cu oamenii. Îi lăuda şi îi încuraja – şi avea grijă să întrebuinţeze foarte des Allomanţia în faţa lor.

Cu toate că despre Allomanţie auziseră mulţi skaa, foarte puţini ştiau exact ce putea să facă. Ceţurienii de viţă nobilă îşi foloseau rareori puterile în faţa altor oameni, iar corciturile erau încă şi mai prudente. Simplii skaa, chiar şi cei din oraşe, nu ştiau nimic despre lucruri ca Oţel-Împingerea sau ca arderea fludorului. Când îl vedeau pe Kelsier zburând prin aer sau luptând cu forţă supraomenească, puneau pur şi simplu totul pe seama nedefinitei „magii Allomantice”. Iar această interpretare greşită nu-l deranja pe Kelsier câtuşi de puţin.

Însă, în ciuda numeroaselor sale activităţi, nu uită nicio clipă discuţia sa cu Ham.

Cum poate chiar şi numai să se întrebe dacă skaa sunt inferiori? se gândi el, împingându-şi uşor mâncarea într-o parte, aşa cum stătea la masa înaltă din peştera centrală, destinată adunărilor. Imensa „odaie” era destul de mare ca s-adăpostească întreaga oaste de şapte mii de oameni, deşi mulţi se aflau în încăperile laterale sau în cele aflate la jumătatea tunelurilor. Masa înaltă stătea pe un afloriment din capătul peşterii, mai sus faţă de solul acesteia.

Probabil că-mi fac prea multe griji. Ham era înclinat să se gândească la lucruri pe care niciun om sănătos la minte nu le lua în seamă; nu era vorba decât de o altă dilemă filosofică de-a lui. De fapt, părea să-şi fi dat deja uitării îngrijorările de mai înainte. Râdea cu Yeden, savurându-şi mâncarea.

Cât despre acesta din urmă, conducătorul greoi al răzvrătiţilor părea foarte satisfăcut de uniforma sa de general şi îşi petrecuse toată săptămâna ascultându-l pe Ham şi luând notiţe în privinţa activităţilor oştirii. Părea să îşi însuşească firesc îndatoririle care-l aşteptau.

De fapt, Kelsier părea să fie singurul care nu se bucura de ospăţ. Mâncarea de la cină – adusă cu barjele în mod special pentru acea ocazie – era umilă după gusturile nobilimii, dar cu mult mai bună decât cea cu care erau învăţaţi soldaţii. O savurau într-o larmă plină de veselie, bându-şi micile porţii de bere şi sărbătorind momentul.

Dar Kelsier îşi făcea totuşi griji. Pentru ce-şi închipuiau cu toţii că luptă? Păreau entuziasmaţi de instrucţie, dar motivul ar fi putut fi mâncarea primită cu regularitate. Erau într-adevăr convinşi că meritau să răstoarne Ultimul Imperiu? Credeau că skaa le erau inferiori nobililor?

Kelsier le simţea reţinerile. Mulţi îşi dădeau seama de pericolul inevitabil, şi numai stricteţea regulilor de ieşire din peşteri îi împiedica să fugă. Erau dornici să vorbească despre instrucţie, dar se fereau să pomenească de misiunea pentru care se pregăteau – cucerirea palatului şi a zidurilor oraşului şi apoi respingerea atacului garnizoanei din Luthadel.

Nu cred că au sorţi de izbândă, ghici Kelsier. *Trebuie să capete încredere în ei. Zvonurile despre mine sunt un început, dar…*

Îl înghionti pe Ham, atrăgându-i atenţia.

— Există cineva care ţi-a făcut probleme în privinţa disciplinei? îl întrebă, încet.

Fruntea lui Ham se încreţi la auzul întrebării stranii.

— Sunt vreo doi, fireşte. Cred că, într-un grup atât de mare, există întotdeauna şi nemulţumiţi.

— E vreunul, în mod deosebit? Cineva care-a vrut să plece? Am nevoie de cineva care e vădit împotriva noastră.

— Sunt vreo doi acum în arest.

— Aici nu e nimeni? întrebă Kelsier. De preferat cineva aşezat la o masă pe care-o vedem?

Ham se gândi o clipă, plimbându-şi ochii asupra mulţimii.

— Cel cu mantie roşie, de la a doua masă. Acum două săptămâni a fost prins când încerca să fugă.

Bărbatul despre care vorbea era sfrijit şi agitat; stătea singur la masă, cu umerii gârboviţi.

Kelsier clătină din cap.

— Am nevoie de cineva mai charismatic.

Ham îşi frecă gânditor bărbia. Pe urmă încetă, şi arătă cu capul către o altă masă.

— Bilg. Individul voinic, de la a patra masă din dreapta.

— Îl văd, răspunse Kelsier.

Era un bărbat musculos, cu o barbă mare, îmbrăcat cu o vestă.

— E prea inteligent ca să se răzvrătească, zise Ham, dar ne face necazuri pe tăcute. Nu crede c-avem vreo şansă împotriva Ultimului Imperiu. L-aş trimite în arest, dar nu poţi pedepsi pe cineva fiindcă îşi

dă pe faţă frica – sau, cel puţin, dacă aş face-o, ar trebui să fac asta c-o jumătate din armată. În plus, e un luptător prea bun ca să te lipseşti de el cu nepăsare.

— E perfect, spuse Kelsier.

Arse zinc, apoi se uită la Bilg. Zincul nu-i permitea să citească simţămintele omului, dar – când îl ardea – putea să izoleze o singură persoană pentru Domolire sau Aţâţare, în aceeaşi măsură în care putea izola o singură fărâmă de metal din mai multe sute, ca să Tragă de ea.

Era totuşi greu să-l singularizeze dintr-o mulţime atât de numeroasă, aşa se concentră asupra tuturor celor de la masa lui, păstrându-le sentimentele „la-ndemână" pentru mai târziu. Pe urmă se ridică în picioare. În peşteră se lăsă treptat liniştea.

— Oşteni, înainte de a pleca, vreau să vă mai spun încă o dată cât de mult m-a impresionat această vizită.

Cuvintele îi răsunară în încăpere, amplificate de acustica ei naturală.

— Sunteţi pe cale să deveniţi o armată excelentă, continuă el. Vă cer iertare fiindcă vi-l fur pe generalul Hammond, dar vă las în locul lui un om foarte priceput. Printre voi sunt mulţi care-l cunosc pe generalul Yeden – ştiţi că e, de mulţi ani, conducătorul răzvrătirii. Am încredere în talentul lui de a vă instrui şi mai bine, ca să căpătaţi toate deprinderile unui soldat.

Începu să-i aţâţe pe Bilg şi pe însoţitorii lui, le înflăcără sentimentele, ţinând cont că porneau dintr-o părere cu totul diferită.

— Vă cer să-ndepliniţi o misiune măreaţă, continuă, fără să se uite la Bilg. Niciun skaa din afara Luthadelului – de fapt, niciun skaa de nicăieri – nu are idee ce urmează să faceţi pentru el. Nimeni nu ştie nimic, nici despre instrucţia trudnică la care sunteţi supuşi, nici despre luptele pe care vă pregătiţi să le purtaţi. Însă vor culege cu toţii roadele acestora. Într-o bună zi, veţi fi numiţi eroi.

Aţâţă simţămintele lui Bilg încă şi mai mult.

— Garnizoana din Luthadel e puternică, dar o putem înfrânge, mai ales dacă luăm repede în stăpânire zidurile oraşului. Nu uitaţi de ce vă aflaţi aici. Nu doar pentru a învăţa să rotiţi o sabie şi să purtaţi un coif. E vorba de o revoltă cum n-a mai fost alta vreodată – e vorba să luaţi conducerea în mâinile voastre, să-l izgoniţi pe Lordul Legiuitor. Nu vă pierdeţi ţelul din vedere.

Tăcu. Cu coada ochiului, zări figurile întunecate ale bărbaţilor de la masa lui Bilg. În cele din urmă, în liniştea lăsată, auzi un bombănit venind dinspre ei – ajuns, mulţumită acusticii grotei, la multe urechi.

Se încruntă şi se întoarse spre Bilg. Liniştea din întreaga peşteră părea să se adâncească mai tare.

— Ai spus ceva? întrebă.

Şi acum, momentul hotărâtor. O să reziste sau o să se intimideze?

Bilg îi întoarse privirea. Kelsier trimise spre el o aţâţare incendiară. Şi fu răsplătit când Bilg se ridică în picioare, roşu la faţă.

— Da, înălţimea ta, se răsti bărbatul musculos. Am spus. Am spus că unii dintre noi nu şi-au pierdut din vedere „ţelul”. Ne gândim la el în fiecare zi.

— De ce? întrebă Kelsier.

Din fundul peşterii prinseră să se audă şoapte, când oştenii începură să le spună ce se petrecea celor aflaţi prea departe ca s-audă cu urechile lor.

Bilg răsuflă adânc.

— Pentru că, înălţimea ta, credem că ne trimiţi la moarte sigură. Oştile Ultimului Imperiu sunt mult mai numeroase decât o garnizoană. N-o să conteze dac-o să luăm în stăpânire zidurile – în cele din urmă tot o să fim măcelăriţi. Nu răstorni un imperiu cu două mii de oşteni.

Perfect, se gândi Kelsier. *Îmi pare rău, Bilg. Dar cineva trebuia s-o spună, şi cu siguranţă nu puteam s-o fac eu.*

— Văd că avem păreri diferite, rosti cu voce tare. Eu cred în aceşti oameni şi în ţelul lor.

— Eu cred că eşti un neghiob care se amăgeşte singur, urlă Bilg. Iar eu am fost un neghiob şi mai mare fiindcă am venit în peşterile astea blestemate. Dacă eşti atât de sigur că avem sorţi de izbândă, de ce nu poate nimeni să plece? Ne ţii prinşi în cursa asta până când o să ne trimiţi la moarte!

— Mă insulţi, se răsti Kelsier. Ştii foarte bine de ce nu i se îngăduie nimănui să plece. De ce eşti nerăbdător să ne părăseşti, oşteanule? Ca să-ţi vinzi tovarăşii Lordului Legiuitor? Câteva lacre câştigate cu uşurinţă în schimbul a patru mii de vieţi?

Bilg se înroşi şi mai tare.

— N-aş face aşa ceva niciodată, dar cu siguranţă n-o să te las nici să mă trimiţi la moarte! Oastea asta e o irosire.

— Vorbeşti ca un trădător, spuse Kelsier. Se întoarse către mulţime. Nu se cade ca un general să se lupte cu un om aflat sub comanda lui. Există vreun soldat dornic să apere onoarea acestei revolte?

Mai mulţi oameni se ridicară imediat în picioare. Kelsier îl remarcă mai ales pe unul dintre ei. Era mai mărunţel decât ceilalţi, dar avea ardoarea neprefăcută pe care i-o observase mai înainte.

— Căpitane Demoux.

Tânărul ieşi imediat în faţă, dintr-un salt.

Kelsier îşi înşfăcă propria sabie şi o aruncă jos, către el.

— Ştii să mânuieşti o sabie, flăcăule?

— Da, înălţimea ta!

— S-aducă cineva o armă pentru Bilg şi două veste ghintuite. Kelsier se întoarse apoi spre Bilg. Nobilii au o tradiţie. Când doi bărbaţi se ceartă, rezolvă totul printr-un duel. Înfrânge-mi apărătorul şi eşti liber

să pleci.

— Şi dacă mă-nfrânge el? întrebă Bilg.

— Atunci o să fii mort.

— O să fiu mort dacă rămân, zise Bilg, luând sabia întinsă de un soldat din apropiere. Accept condiţiile.

Kelsier dădu din cap şi-şi flutură mâna către câţiva oameni, cerându-le să tragă nişte mese deoparte, eliberând astfel un spaţiu din faţa celei mari. Toată lumea începu să se ridice, îngrămădindu-se să vadă întrecerea.

— Kell, ce faci?! îi şuieră la ureche Ham.

— Ceva care trebuie să fie făcut.

— Trebuie să fie… Kelsier, băiatul ăla nu e pe potriva lui Bilg! Am încredere în el – de-asta l-am avansat în grad –, dar nu e un mare luptător. Bilg e printre cei mai buni spadasini din toată oştirea!

— Şi oamenii ştiu asta?

— Bineînţeles, zise Ham. Anulează lupta. Demoux e aproape jumătate cât Bilg – e dezavantajat în privinţa lungimii braţelor, a forţei, a deprinderilor. O să fie măcelărit!

Kelsier nu-i luă în seamă cererea. Se aşeză fără nicio vorbă în timp ce Bilg şi Demoux îşi ridicau armele, iar doi soldaţi le legau armurile din piele. Când terminară, făcu semn că înfruntarea putea începe.

Ham gemu.

Avea să fie o luptă scurtă. Amândoi bărbaţii avea săbii lungi şi armuri sumare. Bilg înaintă cu încredere, rotindu-şi de câteva ori, de probă, sabia în direcţia lui Demoux. Băiatul ştia cel puţin cum să lupte – pară loviturile, dar, făcând-o, dezvălui în mare măsură cam de ce era în stare.

Kelsier trase adânc aer în piept şi arse oţel şi fier.

Bilg roti arma, şi el împinse uşor lama într-o parte, făcându-i lui Demoux loc să se ferească. Băiatul încercă un atac, dar Bilg respinse sabia cu uşurinţă. Luptătorul mai voinic înaintă apoi, asaltându-l pe tânăr şi făcându-l să se retragă împleticindu-se. Demoux încercă să se ferească de ultima lovitură cu un salt, dar era prea lent în mişcări. Lama cobora, cumplită, inevitabilă.

Kelsier arse fier – păstrându-şi poziţia prin Tragerea de suportul unui felinar din spatele său –, apoi se întinse spre ghinturile de pe vesta lui Demoux. Şi Împinse când sări tânărul, avântându-l, cu spatele, într-un mic salt cu boltă, care-l îndepărtă de Bilg.

Băiatul ateriză împleticindu-se stângaci, în timp ce sabia potrivnicului său se izbea de solul stâncos al peşterii. Bilg îşi ridică surprins privirea, şi prin mulţime trecu un murmur gros, de uimire.

Bilg mârâi şi înaintă în fugă, cu arma ridicată. Demoux pară lovitura puternică, dar Bilg îi aruncă sabia cât colo, cu o mişcare lejeră. Şi lovi din nou, iar Demoux ridică mâna, într-un gest instinctiv

de apărare.

Kelsier Împinse, încremenind sabia lui Bilg la jumătatea drumului către ţintă. Demoux rămase locului, cu braţul întins, ca şi cum ar fi oprit arma cu puterea gândului. Cei doi rămaseră astfel o clipă, Bilg străduindu-se să clintească sabia, iar Demoux holbându-se cu veneraţie la propria sa mână. Îndreptându-şi uşor spatele, tânărul încercă, de probă, să-şi ducă mâna mai în faţă.

Kelsier Împinse, aruncându-l pe Bilg pe spate. Luptătorul masiv căzu cu un strigăt de surpriză. O clipă mai târziu, când se ridică, Kelsier n-avu nevoie să-l Aţâţe ca să-l înfurie. Urlă cuprins de mânie, îşi luă sabia în ambele mâini şi se repezi la Demoux.

Unii nu ştiu când să renunţe, se gândi Kelsier în timp ce Bilg lovea.

Demoux dădu să se ferească, şi Kelsier îl Împinse în lateral, scoţându-l din calea sabiei. Pe urmă tânărul se întoarse, ţinându-şi la rândul său propria armă cu ambele mâini şi repezind-o către Bilg. Kelsier i-o prinse la jumătatea arcului pe care-l descria şi Trase de ea cu toată puterea, avântând oţelul înainte, cu o incendiere puternică a fierului său.

Lamele se izbiră şi, întărită de Kelsier, lovitura lui Demoux îi smulse lui Bilg arma din mână. Se auzi un zgomot puternic, şi luptătorul vânjos se prăbuşi – pierzându-şi cu desăvârşire echilibrul sub forţa atacului lui Demoux. Sabia lui Bilg ricoşă din podeaua de piatră, la o oarecare distanţă.

Tânărul făcu un pas înainte, înălţându-şi arma deasupra lui Bilg care era uluit. Şi apoi se opri. Kelsier arse fier, întinzându-se spre lamă ca s-o Tragă în jos, silind-o să dea lovitura de graţie, dar Demoux rezistă.

Kelsier şovăi. *Omul ăsta ar trebui să moară,* se gândi, cu furie. Jos, Bilg gemu încet. Kelsier îi văzu abia acum braţul răsucit, cu osul sfărâmat de lovitura puternică. Sângera.

Nu, se gândi. *E de-ajuns.*

Eliberă sabia lui Demoux. Tânărul îşi lăsă mâna în jos, cu ochii la Bilg. Pe urmă îşi ridică palmele, privindu-le uluit, cu braţele tremurându-i uşor.

Kelsier se ridică în picioare, şi mulţimea amuţi iarăşi.

— Credeţi că v-aş trimite împotriva Lordului Legiuitor nepregătiţi? întrebă el, cu voce sonoră. Credeţi că v-aş trimite la moarte? Luptaţi pentru dreptate, oameni buni! Luptaţi pentru *mine!* N-o să vă las fără ajutor când veţi înfrunta oştenii Ultimului Imperiu.

Îşi înălţă mâna în aer, ridicând în sus o mică bară de metal.

— Aţi auzit de ăsta, nu-i aşa? Aţi auzit zvonurile despre Al Unsprezecelea Metal? Ei bine, îl am – şi-l voi întrebuinţa. Lordul Legiuitor va pieri!

Oamenii începură să ovaţioneze.

— Asta nu e singura noastră unealtă! strigă Kelsier. Voi, oştenii,

aveţi în voi înşivă o putere colosală! Aţi auzit de vrăjile secrete de care se foloseşte Lordul Legiuitor? Ei bine, avem şi noi unele, ale noastre! Benchetuiţi, oştenii mei, şi nu vă temeţi de lupta care va veni! Aşteptaţi-o cu nerăbdare!

În peşteră izbucniră urale zgomotoase şi Kelsier făcu semn să se aducă mai multă bere. Doi slujitori se grăbiră să-l scoată pe Bilg din încăpere.

Când Kelsier se aşeză iarăşi, Ham avea cute adânci pe fruntea încruntată.

— Nu-mi place asta, Kell, spuse.

— Ştiu, răspunse el, pe şoptite.

Ham era gata să continue, dar Yeden se aplecă spre el.

— A fost uimitor! N-am… Kelsier, n-am ştiut! Ar fi trebuit să-mi spui că le poţi transmite altora puterile tale. Păi, cu asemenea însuşiri, cum am putea să pierdem?

Ham îi puse o mână pe umăr, împingându-l la loc, pe scaunul lui.

— Mănâncă, îi porunci. Apoi se întoarse spre Kelsier, trăgându-şi scaunul mai aproape, şi îi vorbi cu voce scăzută. Tocmai mi-ai minţit întreaga oştire, Kell.

— Nu, Ham, răspunse acesta, cu voce la fel de înceată. Am minţit oştirea *mea*.

Ham nu mai spuse nimic. Şi se întunecă la faţă.

Kelsier oftă.

— N-am minţit decât pe jumătate. Nu e nevoie să devină luptători, nu trebuie decât să devină suficient de ameninţători până când punem mâna pe atiu. Putem mitui garnizoana cu el, şi oamenii noştri nu vor fi nevoiţi s-o înfrunte. E, de fapt, totuna cu ceea ce le-am promis.

Ham nu răspunse.

— Înainte de plecarea noastră, vreau să alegi câteva zeci dintre soldaţii cei mai de încredere şi cei mai devotaţi. O să-i trimitem în Luthadel – punându-i să jure că nu vor dezvălui ascunzătoarea armatei – pentru ca povestea celor petrecute în seara asta să se răspândească printre skaa.

— Deci totul ţine de orgoliul tău? se răsti Ham.

Kelsier clătină din cap.

— Uneori suntem nevoiţi să facem lucruri pe care le considerăm dezgustătoare, Ham. Orgoliul meu poate fi considerabil, dar aici e vorba de cu totul altceva.

Ham rămase o clipă nemişcat, apoi se întoarse către farfuria lui. Însă nu începu să mănânce – se uita la sângele rămas jos, în faţa mesei lor înalte.

Ah, Ham, se gândi Kelsier, *aş vrea să-ţi pot explica totul.*

Comploturi în spatele altor comploturi, planuri în spatele altor planuri.

Întotdeauna mai există încă un secret.

La început, erau unii care nu credeau că Adâncimea era un pericol serios, cel puţin nu pentru ei. Însă aducea cu ea un rău pe care l-am văzut infectând aproape fiecare petic de pământ, în faţa lui, ostile sunt neputincioase. Puterea lui năruie marile cetăţi. Recoltele sunt distruse, ţinutul moare.

Cu asta mă lupt. Ăsta e monstrul pe care trebuie să-l înfrâng. Mă tem că mi-a luat prea mult timp. S-au petrecut deja atât de multe distrugeri, încât mă tem că omenirea nu va supravieţui.

Este acesta cu adevărat sfârşitul lumii, aşa cum au prezis mulţi dintre filosofi?

CAPITOLUL 22

Am sosit în Terris în prima parte a acestei săptămâni, citi Vin, *şi, nu pot să n-o spun, am găsit că ţinutul e minunat. Munţii uriaşi din nord – cu căciuli de zăpadă pe creştetele golaşe şi cu mantii păduroase – domină acest tărâm al rodniciei verzi, aidoma unor zei veghetori. Cele mai multe dintre pământurile mele din sud sunt plate; cred că n-ar mai părea atât de posomorâte dacă ar exista câţiva munţi care să le schimbe înfăţişarea.*

Locuitorii sunt mai ales păstori – deşi există şi tăietori de lemne, şi nici plugarii nu sunt ceva neobişnuit. Ţinutul e cu siguranţă pastoral. Pare ciudat că nişte meleaguri atât de uimitor de bucolice au dat naştere prorocirilor şi teologiilor pe care se sprijină acum întreaga lume.

Am luat un grup de cărăuşi terrisieni drept călăuze prin trecătorile greu de străbătut ale munţilor. Însă aceştia nu sunt nişte oameni obişnuiţi. După cum s-ar părea, poveştile sunt adevărate – o parte dintre locuitorii ţinutului au o însuşire remarcabilă, mai uimitoare decât orice.

Pot, cumva, să-şi înmagazineze puterea, ca s-o întrebuinţeze în ziua următoare. Noaptea, înainte de culcare, îşi petrec o oră întinşi în aşternuturile lor, timp în care devin brusc foarte plăpânzi, cel puţin în aparenţă – ca şi cum ar fi îmbătrânit cu o jumătate de veac. Totuşi, dimineaţa, când se trezesc, sunt de-a dreptul puternici. S-ar părea că aceste forţe au o legătură cu podoabele lor metalice, brăţări şi cercei, pe care le poartă întotdeauna.

Şeful lor se numeşte Rashek şi e mai degrabă tăcut. Oricum,

Braches – iscoditor, ca de obicei – a promis c-o să-l ia la întrebări, cu speranţa că va descoperi, cu exactitate, cum se dobândeşte această putere.

Mâine o să-ncepem ultima parte a pelerinajului nostru – Munţii Îndepărtaţi din Terris. Sper că acolo voi găsi liniştea – atât pentru mine, cât şi pentru sărmanul nostru pământ.

Citind jurnalul, Vin ajungea cu mare repeziciune la mai multe concluzii. Prima era convingerea fermă că nu-i plăcea să citească. Sazed nu ţinea cont de plângerile ei; pretindea că n-avea destul exerciţiu. Oare terrisianul nu era în stare să-şi dea seama că lectura nu reprezenta câtuşi de puţin o deprindere practică, aşa cum erau mânuirea unui pumnal sau întrebuinţarea Allomanţiei?

Continua totuşi, supunându-se poruncii lui – fie şi numai ca să dovedească, încăpăţânată, că o putea face. O mare parte din cuvintele întâlnite în jurnal erau greu de priceput pentru ea, şi trebuia să citească într-o parte izolată a conacului lui Renoux, unde putea să pronunţe frazele cu glas tare, pentru ea însăşi, încercând să descifreze stilul ciudat în care era scris jurnalul.

Continuarea lecturii o conduse la o a doua concluzie: Lordul Legiuitor era mult mai plângăcios decât avea dreptul un zeu. Când nu le umpleau notiţe plictisitoare despre călătoriile lui, paginile jurnalului erau ticsite de meditaţii şi de pasaje moralizatoare lungi, incoerente. Vin începea să-şi dorească să nu fi găsit niciodată cartea.

Oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului ei de nuiele. O adiere răcoroasă, de primăvară timpurie, sufla prin grădinile de jos, trecând peste apele micului izvor din dreapta ei. În aer era o umezeală plăcută şi copacii o fereau de soarele după-amiezii. Fiind nobil – fie şi un fals nobil –, aveai cu siguranţă şi o serie de avantaje.

În spatele ei se auziră paşi uşori. Zgomotul venea de la o distanţă destul de mare, dar se obişnuise să ardă în permanenţă câte puţin cositor. Se răsuci, aruncând pe furiş o privire peste umăr.

— Fantomă? spuse, surprinsă, când pe poteca din grădină îşi făcu apariţia tânărul Lestibournes. Ce-i cu tine aici?

El încremeni, îmbujorându-se.

— Fiind cu Dockson să venim şi stăm vizită.

— Dockson? întrebă ea. E şi el aici?

Poate are veşti de la Kelsier!

Fantomă încuviinţă, dând din cap.

— Arme pentru aducere, dând pentru timp care vine.

Vin şovăi.

— Din asta n-am înţeles nimic.

— A trebuit să aducem nişte arme, o lămuri Bizar, străduindu-se din greu să vorbească renunţând la dialectul lui. Depozitându-le aici o

vreme.

— Ah, zise ea, ridicându-se şi netezindu-şi rochia. Ar trebui să merg să-l văd.

Fantomă se nelinişti dintr-odată, roşind din nou, şi Vin îşi lăsă capul pe-o parte.

— Mai e şi altceva?

El îşi duse mâna sub vestă cu o mişcare bruscă şi scoase un obiect. Vin reacţionă incendiind fludor, dar nu era decât o batistă roz cu alb. Băiatul i-o întinse.

Ea o luă şovăind.

— Pentru ce e asta?

El se îmbujoră încă o dată, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă în fugă.

Vin se uită în urma lui, uluită. Îşi coborî privirea spre batistă. Era dintr-o dantelă catifelată, dar nu părea să aibă nimic neobişnuit.

Un băiat ciudat, se gândi, îndesându-şi batista în mânecă, îşi luă cartea şi o porni către casă pe poteca din grădină. Se obişnuise într-o asemenea măsură să poarte rochie, încât şi-o ferea din reflex de tufe şi de pietre.

Cred că, în sine, e o deprindere valoroasă, se gândi când ajunse la intrarea conacului fără să-şi fi agăţat poalele nici măcar de o singură creangă. Împinse uşa din panouri de sticlă şi opri apoi primul servitor care-i ieşi în cale.

— A sosit jupânul Delton? întrebă, folosind numele fals al lui Dockson. Acesta trecea drept un negustor din Luthadel cu care era Renoux în legătură.

— Da, doamna mea, răspunse servitorul. Stă de vorbă cu lordul Renoux.

Ea îl lăsă să plece. Probabil că le-ar fi putut întrerupe conversaţia, dar n-ar fi fost bine. Lady Valette n-avea niciun motiv să asiste la o discuţie dintre Renoux şi Delton despre treburile lor negustoreşti.

Îşi muşcă gânditoare buza de jos. Sazed sublinia întotdeauna că trebuia să păstreze aparenţele. *Perfect,* îşi spuse. O *s-aştept. Poate ştie Sazed ce se-aşteaptă băiatul ăla nebun să fac eu cu batista asta.*

Se duse să-l caute în biblioteca de la etaj, păstrându-şi un zâmbet frumos, de doamnă nobilă, şi străduindu-se în sinea ei să ghicească despre ce discutau Renoux şi Dockson. Aducerea armelor era un pretext. Dockson n-ar fi venit personal pentru ceva atât de banal. Poate Kelsier fusese întârziat de ceva. Sau poate sosise în sfârşit vreo veste de la Marsh – fratele lui Kelsier urma să ajungă la Luthadel în curând, împreună cu ceilalţi obligatori nou-iniţiaţi.

Dockson şi Renoux ar fi putut să trimită după mine, se gândi, iritată. Valette le ţinea adesea companie oaspeţilor, alături de unchiul ei.

Clătină din cap. Deşi Kelsier o declarase membră cu drepturi depline a cetei, ceilalţi continuau evident s-o privească drept un soi de copil.

Erau prietenoşi şi o acceptau, dar nu se gândeau să ţină cont de părerea ei. Probabil n-o făceau intenţionat, dar asta nu-nsemna că era mai puţin frustrant.

În biblioteca din faţa ei se vedea lumină. Cum era de aşteptat, Sazed se afla înăuntru, traducând ultimul fascicol de pagini din jurnal. Îşi ridică privirea la intrarea lui Vin, zâmbi şi o salută cu o înclinare respectuoasă a capului.

Nici de data asta nu poartă ochelari, observă ea. *De ce-i purta acum nu mult timp?*

— Stăpână Vin, spuse el, ridicându-se şi arătându-i un scaun. Cum merge studiul jurnalului?

Ea se uită în jos, la paginile nu prea temeinic legate unele de altele pe care le ţinea în mână.

— Bine, presupun. Nu văd de ce trebuie să le citesc – le-ai dat câte un exemplar şi lui Kell şi Boare, nu-i aşa?

— Bineînţeles, zise Sazed, punând scaunul lângă masa lui de scris. Oricum, stăpânul Kelsier a cerut să fie citit de toţi oamenii din ceată. Şi a făcut bine, aşa cred. Cu cât citesc mai mulţi ochi aceste cuvinte, cu atât avem mai multe şanse să descoperim secretele pe care le-ascund.

Vin oftă uşor, aşezându-se după ce-şi netezi rochia. Era frumoasă, albă cu albastru – deşi menită să fie purtată zi de zi, era aproape tot atât de luxoasă ca rochiile ei de bal.

— Trebuie să recunoşti, stăpână, zise Sazed, că textul e uluitor. Scrierea asta e visul oricărui Păstrător. Serios, am descoperit, despre cultura poporului meu, lucruri de care habar n-aveam!

Vin dădu din cap.

— Tocmai am ajuns la partea despre sosirea lor în Terris.

Să sperăm că-n continuare o să conţină mai puţine liste de provizii. Sincer, pentru un zeu rău, al întunericului, e cu siguranţă cam plictisitor.

— Da, da, zise Sazed, cu un entuziasm care nu-i stătea în fire. Ai văzut ce-a scris, cum a descris Terrisul ca pe un ţinut al „rodniciei verzi”? Legendele Păstrătorilor vorbesc despre asta. Terris e acum o tundră acoperită de ţărână îngheţată – nicio plantă nu poate supravieţui acolo. Dar cândva a fost verde şi frumos, exact aşa cum scrie în jurnal.

Verde şi frumos, se gândi Vin. *De ce să fie verdele frumos? Ar fi ca şi cum am avea plante albastre sau violete – n-ar părea decât ciudat.*

Însă jurnalul avea totuşi ceva care-i stârnea curiozitatea – ceva despre care şi Sazed, şi Kelsier vorbeau ciudat de puţin.

— Tocmai am citit partea în care Lordul Legiuitor ia în slujba sa cărăuşi din Terris, spuse ea, cu prudenţă. Povesteşte cum deveneau puternici în timpul zilei fiindcă se lăsau să fie slabi noaptea.

Sazed îşi pierdu brusc entuziasmul.

— Da, într-adevăr.

— Ştii ceva despre asta? Are ceva de-a face cu Păstrătorii?

— Are, răspunse Sazed. Dar ar trebui să rămână un secret, aşa cred. Nu fiindcă n-ai fi demnă de încredere, stăpână Vin. Însă, cu cât ştiu mai puţini oameni despre Păstrători, cu atât se vor răspândi mai puţine zvonuri despre noi. Ar fi cel mai bine dacă Lordul Legiuitor ar începe să creadă că ne-a distrus până la unul, aşa cum şi-a propus în ultima mie de ani.

Vin ridică din umeri.

— Perfect. Să sperăm că niciunul dintre secretele pe care vrea Kelsier să le descoperim în textul ăsta n-are legătură cu puterile terrisienilor – altminteri o să-mi scape cu desăvârşire.

Sazed şovăi.

— Ah, bine, continuă ea, cu nepăsare, răsfoind paginile pe care nu le citise încă. Se pare că-şi petrece o mulţime de timp vorbind despre ei. Cred că n-o să pot da prea multe informaţii la întoarcerea lui Kelsier.

— Ai dreptate, spuse Sazed, tărăgănând cuvintele. Deşi ţi-o susţii puţin cam melodramatic.

Ea zâmbi cu îndrăzneală.

— Foarte bine, oftă Sazed. N-ar fi trebuit să te lăsăm să petreci atât de mult timp cu stăpânul Boare, aşa cred.

— Bărbaţii din jurnal, spuse Vin. Erau Păstrători?

El dădu din cap.

— Oameni ca aceia pe care-i numim în prezent Păstrători se întâlneau mult mai des pe atunci – poate chiar mai des decât găseşti Ceţurieni printre nobilii din zilele noastre. Arta noastră se numeşte „Feruchimie”, şi-ţi asigură puterea de a păstra anumite atribute fizice în bucăţele de metal.

Vin se încruntă.

— Şi voi ardeţi metale?

— Nu, stăpână, răspunse Sazed, cu o clătinare din cap. Nu suntem ca Allomanţii – nu ne „ardem” metalele. Le folosim drept depozite. În funcţie de dimensiune şi de aliaj, fiecare bucată de metal poate adăposti o anumită însuşire fizică. Feruchimiştii salvează o însuşire şi o extrag din rezervă cândva, mai târziu.

— O însuşire? întrebă ea. Cum e puterea?

Sazed dădu din cap.

— În text, cărăuşii din Terris se lasă să devină slabi în timpul nopţii, depozitându-şi puterea în brăţări, ca s-o întrebuinţeze a doua zi.

Vin îi studie chipul.

— De aceea porţi atâţia cercei!

— Da, stăpână, spuse el, suflecându-şi mânecile.

Sub robă, purta brăţări groase, de fier, în jurul părţii de sus a

braţelor.

— Îmi ţin o parte dintre rezerve ascunse – dar purtarea multor inele şi brăţări, precum şi a altor bijuterii a făcut întotdeauna parte din cultura Terrisului. Lordul Legiuitor a încercat cândva să le interzică terrisienilor să poarte şi să atingă metale – de fapt, a încercat să facă din purtarea metalelor un privilegiu al nobilimii, nu al skaa.

Vin se încruntă.

— E ciudat. S-ar putea crede că nobilii *nu* vor să poarte metale, fiindcă astfel devin vulnerabili în faţa Allomanţilor.

— Aşa e, încuviinţă Sazed. Oricum, moda imperială a impus, multă vreme, scoaterea în evidenţă a veşmintelor prin purtarea metalelor. Totul a pornit, bănuiesc, de la dorinţa Lordului Legiuitor de a nu le mai da terrisienilor dreptul să se-atingă de metale. A-nceput să se-mpodobească el însuşi cu inele şi brăţări metalice, iar nobilii îi urmează întotdeauna exemplul în privinţa modei. În zilele noastre, bogătaşii poartă adesea metale ca pe un simbol al puterii şi al mândriei.

— Pare o prostie, comentă ea.

— Aşa e moda de cele mai multe ori, stăpână. Oricum, şiretlicul lui a dat greş – mulţi nobili purtau lemn vopsit astfel încât să pară metal, iar Terrisul a izbutit să micşoreze nemulţumirea Lordului Legiuitor în privinţa asta. Era pur şi simplu mult prea nepractic să nu-i laşi pe majordomi să umble cu metale. Însă asta nu l-a oprit să-ncerce să-i şteargă pe Păstrători de pe faţa pământului.

— Se teme de voi.

— Şi ne urăşte. Nu doar pe Feruchimişti, ci pe toţi terrisienii. Sazed îşi puse mâna pe partea încă netradusă a textului. Sper să descopăr aici şi secretul ăsta. Nimeni nu-şi aminteşte de ce persecută Lordul Legiuitor poporul din Terris, dar presupun că trebuie să aibă ceva de-a face cu aceşti cărăuşi – conducătorul lor, Rashek, pare un bărbat foarte greu de mulţumit. E pomenit foarte des în istorisire.

— Vorbeşte despre religie, zise Vin. Despre religia din Terris. E ceva legat de proroci?

Sazed clătină din cap.

— La întrebarea asta nu pot răspunde, stăpână, fiindcă despre religia din Terris nu ştiu cu nimic mai mult decât tine.

— Dar colecţionezi religii, se miră ea. Şi despre a ta nu ştii nimic?

— Nu, răspunse el, solemn. Vezi tu, stăpână, din motivul ăsta au apărut Păstrătorii. Cu mai multe veacuri în urmă, poporul meu i-a ascuns pe ultimii câţiva Feruchimişti. Lordul Legiuitor începuse să se descotorosească de oamenii ţinutului nostru cu tot mai multă violenţă – asta înainte de a impune programul de reproducere. Pe atunci, nu eram nici majordomi, nici servitori – nu eram nici măcar skaa. Eram ceva care trebuia distrus. Însă ceva l-a împiedicat să ne ucidă până la

unul. Nu ştiu ce – poate s-o fi gândit că omorul în masă e o pedeapsă prea blândă. Oricum, în primele două veacuri ale cârmuirii sale a izbutit să ne distrugă religia. Păstrătorii au apărut în secolul următor, şi toţi membrii organizaţiei noastre încearcă să descopere ceea ce s-a pierdut şi să ţină minte, pentru viitor.

— Folosindu-se de Feruchimie?

El încuviinţă cu un gest, frecându-şi degetele de brăţara de pe braţul drept.

— Asta e din cupru; îngăduie depozitarea amintirilor şi a gândurilor. Fiecare Păstrător poartă mai multe brăţări ca asta, pline cu tot soiul de cunoştinţe – cântece, poveşti, rugăciuni, fapte istorice şi limbi. Mulţi Păstrători sunt interesaţi de ceva anume – cum mă interesează pe mine religia –, dar ne reamintim, cu toţii, întregul tezaur. Dacă măcar unul singur supravieţuieşte până după moartea Lordului Legiuitor, atunci popoarele lumii vor redobândi tot ce-au pierdut.

Tăcu şi-şi lăsă mâneca în jos.

— Ei, nu chiar *tot.* Unele lucruri continuă să lipsească.

— Propria voastră religie, spuse încet Vin. N-aţi găsit-o niciodată, nu-i aşa?

Sazed încuviinţă.

— În jurnal, Lordul Legiuitor dă de înţeles că profeţii noştri l-au condus la Fântâna Înălţării, dar până şi asta e o noutate pentru noi. În ce credeam? Ce sau pe cine veneram? De unde veneau aceşti proroci terrisieni şi cum preziceau viitorul?

— Îmi… pare rău.

— Ne continuăm căutările, stăpână. Până la urmă vom găsi răspunsul, aşa cred. Şi, chiar dacă nu-l vom găsi, îi vom fi făcut oricum omenirii un serviciu nepreţuit. Unii ne numesc docili şi servili, dar noi ne-am luptat cu el, în felul nostru.

Vin dădu din cap.

— Şi ce altceva mai puteţi să păstraţi? Putere şi amintiri. Mai e ceva?

Sazed o privi.

— Ţi-am spus deja prea mult, aşa cred. Înţelegi ce şi cum facem – aşa că, dacă Lordul Legiuitor spune ceva despre asta în jurnalul lui, n-o să te nedumerească.

— Vederea, zise ea, îndreptându-şi spatele. De aceea, după ce m-ai salvat, ai purtat ochelari câteva săptămâni. Trebuia să vezi mai bine în noaptea când m-ai găsit, aşa că ai umblat la rezervă. Şi ţi-ai slăbit câteva săptămâni văzul, ca să ţi-l refaci.

Sazed îi lăsă comentariul fără răspuns. Îşi luă tocul, având evident de gând să se-ntoarcă la traducerea lui.

— Voiai să-mi mai spui şi altceva, stăpână?

— Da, la drept vorbind, răspunse ea, scoţând batista din mânecă. Ai idee ce e asta?

— Pare să fie o batistă, stăpână.

Vin înălţă amuzată din sprâncene.

— Foarte distractiv. Ţi-ai petrecut mult prea mult timp în preajma lui Kelsier, Sazed.

— Ştiu, spuse el, cu un oftat abia auzit. M-a corupt, aşa cred. Însă întrebarea ta n-o înţeleg. Prin ce se deosebeşte batista ta de altele?

— Tocmai asta vreau şi eu să aflu. Mi-a dat-o Fantomă, adineauri.

— Ah. Atunci are sens.

— Ce sens? întrebă ea.

— Stăpână, într-o societate de nobili, batista e darul tradiţional pe care i-l face un tânăr unei doamne pe care doreşte s-o curteze cu toată seriozitatea.

Vin încremeni, privind şocată batista.

— *Ce?* Băiatul ăsta e nebun?

— Cei mai mulţi băieţi de vârsta lui sunt, cumva, nebuni, aşa cred, zâmbi Sazed. Oricum, gestul nu e deloc neaşteptat. Ai băgat de seamă cum se holbează la tine când intri în încăpere?

— Mi s-a părut doar că e sâcâitor. Ce-o fi în capul lui? E cu mult mai mic decât mine.

— Băiatul are cincisprezece ani, stăpână. Adică e cu numai un an mai tânăr.

— Cu doi, zise ea. Eu am împlinit şaptesprezece săptămâna trecută.

— Oricum, nu e cu mult mai tânăr ca tine.

Vin îşi dădu ochii peste cap.

— N-am timp pentru atenţiile lui.

— Stăpână, unii ar zice că ar trebui să preţuieşti orice şansă care ţi se iveşte. Nu e toată lumea atât de norocoasă.

Vin amuţi. *El e eunuc, proasto.*

— Sazed, îmi cer iertare. N-am…

Terrisianul făcu un semn cu mâna.

— E vorba de ceva pe care nu l-am cunoscut niciodată destul de bine ca să-i simt lipsa, stăpână. Poate sunt norocos – când îţi duci viaţa în lumea fărădelegii nu e uşor să porţi grija unei familii. Uite, bietul stăpân Hammond e departe de soţia lui de câteva luni.

— Ham e *însurat?*

— Fireşte, răspunse Sazed. Ca şi stăpânul Yeden, aşa cred. Îşi protejează familiile separându-le de tot ce fac ei împotriva legii, dar asta înseamnă să petreacă foarte mult timp despărţiţi.

— Şi cine altcineva? se interesă Vin. Boare? Dockson?

— Stăpânul Boare e un pic cam prea… preocupat de sine însuşi ca să aibă o familie, aşa cred. Stăpânul Dockson nu vorbeşte despre viaţa lui amoroasă, dar bănuiesc că în trecutul lui e ceva dureros. Pentru un

skaa de pe plantaţie nu e chiar atât de neobişnuit cum s-ar părea.

— Dockson e de pe o plantaţie? întrebă ea, surprinsă.

— Bineînţeles. Nu-ţi petreci niciodată timpul stând de vorbă cu prietenii tăi, stăpână?

Prieteni. Am prieteni. Era o revelaţie stranie.

— Oricum, adăugă Sazed, eu trebuie să-mi continui munca. Îmi cer iertare fiindcă sunt atât de indiferent, dar mai am puţin şi termin traducerea…

— Sigur, zise Vin, ridicându-se şi netezindu-şi rochia. Mulţumesc.

Îl găsi pe Dockson în biroul oaspeţilor, scriind în linişte pe o foaie de hârtie, având mai multe alte documente stivuite cu grijă pe masă. Purta un costum tipic de nobil, şi părea întotdeauna să se simtă mai în largul lui în asemenea haine decât alţii. Kelsier era elegant, Boare avea haine prea costisitoare, de o curăţenie imaculată, dar Dockson… părea pur şi simplu făcut pentru asemenea veşminte.

Când intră Vin, îşi ridică privirea spre ea.

— Vin – îmi cer iertare, ar fi trebuit să trimit după tine. Dintr-un anumit motiv, am presupus că erai plecată.

— Acum lipsesc adesea, zise ea, închizând uşa. Dar azi am stat acasă; sporovăiala nobililor la masa de prânz poate deveni enervantă.

— Îmi imaginez, zâmbi el. Ia loc.

Ea dădu din cap, intrând agale în odaie. Era un loc liniştit, decorat în tonuri calde şi cu lambriuri din lemn întunecat. Afară mai era încă lumină, dar Dockson trăsese deja draperiile şi lucra la lumina lumânărilor.

— Vreo veste de la Kelsier? întrebă ea, aşezându-se.

— Nu, răspunse Dockson, punând deoparte documentul pe care-l scria. Dar nu e ceva neaşteptat. Nu rămâne mult în peşteri, iar trimiterea unui mesager ar fi oarecum o prostie – ca Allomant, poate ajunge el însuşi înapoi chiar mai repede decât un călăreţ. Oricum, bănuiesc c-o să întârzie câteva zile. La urma urmelor, vorbim despre Kelsier.

Vin dădu din cap, apoi tăcu. Cu Dockson îşi petrecuse mai puţin timp decât cu Kelsier şi cu Sazed – ba chiar şi decât cu Ham şi Boare. Însă părea un om bun. Foarte echilibrat şi foarte inteligent. În timp ce mai toţi ceilalţi îşi aduceau contribuţia ajutând ceata cu o putere Allomantică sau alta, el era preţios pentru simpla sa pricepere de organizator.

E un om de treabă, îşi spuse Vin. *N-o să se supere dacă-l întreb.*

— Dox, cum a fost să trăieşti pe o plantaţie?

— Hmm? Pe plantaţie?

Vin dădu din cap.

— Ai crescut acolo, nu? Eşti un skaa de pe plantaţie?

— Da, răspunse el. Sau, cel puţin, am fost. Nu ştiu exact ce să-ţi spun, Vin. A fost o viaţă grea, dar viaţă grea are aproape orice skaa. Era interzis să părăseşti plantaţia – şi chiar să pleci din comunitatea de colibe – dacă nu ţi se dădea permisiunea. Mâncam cu mai multă regularitate decât cei mai mulţi skaa de pe străzi, dar munca era tot atât de grea ca într-o forjă. Poate mai grea. Plantaţiile diferă de oraşe. Acolo, fiecare lord e propriul lui stăpân. Teoretic, Lordul Legislator e proprietarul oricărui skaa, dar nobilii îi închiriază şi li se îngăduie să omoare oricât de mulţi vor. Nu trebuie decât să se asigure că recoltele lor sunt culese.

— Toate astea par să… nu-ţi trezească niciun sentiment.

El ridică din umeri.

— A trecut ceva vreme de când am plecat de-acolo, Vin. Nu ştiu dacă viaţa pe plantaţie te rănea sau nu din cale-afară. Era doar viaţă – noi nu cunoşteam nimic mai bun. De fapt, ştiu că, printre lorzii de pe plantaţii, al meu era mai degrabă îngăduitor.

— Atunci de ce-ai plecat?

Dockson şovăi.

— S-a întâmplat ceva, spuse, vocea devenindu-i aproape nostalgică. Ştii că, după cum spune legea, un lord îşi poate lua în pat orice femeie skaa pe care-o doreşte?

Vin dădu din cap.

— Nu trebuie decât s-o ucidă după ce termină cu ea.

— Sau foarte curând după aceea. Destul de repede ca să n-apuce să nască vreo corcitură.

— Atunci, lordul a luat o femeie pe care-o iubeai?

Dockson dădu din cap.

— Nu vorbesc prea mult despre asta. Nu fiindcă nu mă simt în stare, ci fiindcă mi se pare lipsit de sens. Nu sunt singurul skaa care-a pierdut pe cineva drag din cauza pasiunii unui lord, sau chiar din pricina indiferenţei lui. De fapt, pun prinsoare că e greu să găseşti unul căruia aristocraţii să nu-i fi ucis un singur om drag. Pur şi simplu… e în firea lucrurilor.

— Cine era ea? întrebă Vin.

— O fată de pe plantaţie. Cum spuneam, povestea mea n-are nimic ieşit din comun. Mi-aduc aminte… cum mă furişam noaptea printre colibe ca să-mi petrec timpul cu ea. Toată comunitatea ne ajuta, ne ascundea de supraveghetori – n-ar fi trebuit să ies după căderea întunericului, înţelegi. Am înfruntat pentru prima oară ceaţa de dragul ei şi, cu toate că mulţi mă socoteau neghiob fiindcă ieşeam noaptea, alţii treceau peste superstiţii şi mă încurajau. Cred că dragostea asta îi însufleţea; eu şi Kareien le aduceam tuturor aminte că exista ceva pentru care merită să trăieşti. Când a fost luată Kareien de lordul Devinshae – cadavrul ei a fost înapoiat în dimineaţa următoare,

pentru înmormântare – ceva a… murit în colibele noastre. Eu am plecat în seara următoare. Nu ştiam că există o viaţă mai bună, dar pur şi simplu nu puteam să rămân, nu cu familia ei acolo, nu cu lordul Devinshae privindu-ne când munceam…

Dockson oftă, scuturând din cap. Vin desluşi în sfârşit o emoţie pe faţa lui.

— Ştii, continuă el, uneori sunt uimit chiar şi fiindcă încercăm. După tot ce ne-au făcut – omorurile, torturile, suferinţele – ai crede că am renunţat la simţăminte ca speranţa sau iubirea. Dar nu e aşa. Skaa continuă să se îndrăgostească. Încă se mai străduiesc să aibă familii, încă mai luptă. Vreau să spun, uită-te la noi… prinşi în micul război nebunesc al lui Kell, înfruntând un zeu despre care ştim că pur şi simplu o să ne măcelărească pe toţi.

Vin rămase tăcută, încercând să-şi imagineze oroarea descrisă de el.

— Credeam… c-ai spus că lordul tău era cumsecade.

— Oh, era, răspunse Dockson. Bătea rareori un skaa până la moarte şi nu-i lichida decât pe bătrâni, când populaţia scăpa cu totul de sub control. Printre nobili are o reputaţie impecabilă. Probabil l-ai văzut la unele baluri – în ultima vreme e în Luthadel, stă aici iarna, între sezoanele de lucru pe plantaţie.

Vin simţi un fior rece.

— Dockson, e oribil! Cum pot primi un monstru ca ăsta în mijlocul lor?

El se încruntă, apoi se lăsă uşor pe spate, cu mâinile sprijinite pe tăblia mesei.

— Vin, *toţi* sunt aşa.

— Ştiu ce spun unii skaa, Dox, zise ea. Însă oamenii de la baluri nu sunt astfel. I-am cunoscut, am dansat cu ei. Dox, mulţi sunt oameni buni. Cred că nu-şi dau seama cât de cumplite sunt lucrurile pentru skaa.

Dockson o privi cu o expresie stranie.

— Chiar te aud spunând asta, Vin? De ce crezi că luptăm împotriva lor? Nu-ţi dai seama de ce sunt în stare oamenii ăştia – cu toţii?

— De cruzime, probabil. Şi de indiferenţă. Dar nu sunt monştri, nu toţi – nu ca fostul tău stăpân pe plantaţie.

Dockson clătină din cap.

— Nu vezi totul destul de clar, Vin. Un nobil poate să siluiască şi să ucidă o femeie skaa într-o noapte şi să se laude a doua zi cu moralitatea şi virtutea lui. Pentru ei, skaa pur şi simplu nu sunt oameni. Aristocratele nici măcar nu consideră că au fost înşelate când lordul lor se culcă cu o skaa.

— Păi…

Vocea lui Vin se stinse, se simţea nesigură. Era vorba de o parte a vieţii nobililor, cu care nu dorise să se confrunte. Poate că bătăile le

putea ierta, dar asta…

Dockson clătină iarăşi din cap.

— Îi laşi să te amăgească, Vin. În oraşe, lucrurile sunt mai puţin vizibile din cauza bordelurilor, dar omorurile au totuşi loc. O serie de lupanare folosesc femei foarte sărace – dar de obârşie nobilă. Însă cele mai multe îşi ucid periodic târfele skaa, ca să-i împace pe Inchizitori.

Vin simţi o uşoară slăbiciune.

— Ştiu… de lupanare, Dox. Fratele meu mă ameninţa mereu c-o să mă vândă unuia dintre ele. Dar, pentru simplul fapt că există, nu înseamnă că bărbaţii se duc acolo. Există o mulţime de lucrători care nu merg în lupanarele skaa.

— Nobilii sunt altfel, spuse Dockson, cu asprime. Sunt nişte creaturi oribile. De ce crezi că nu protestez când îi ucide Kelsier? De ce crezi că-l ajut să ne scape de cârmuirea lor? Ai putea să-l întrebi pe unul dintre băieţii frumoşi cu care dansezi cât de des s-a culcat cu femei skaa despre care ştia că vor fi ucise la scurt timp după aceea. Au făcut-o cu toţii, într-un moment sau altul.

Ea se uită în jos.

— Vin, nu pot fi aduşi pe calea dreaptă. Dockson nu părea tot atât de pătimaş cum era Kelsier, ci mai degrabă… resemnat. În ceea ce-l priveşte pe Kell, cred că n-o să fie fericit decât după ce-o să-i vadă pe toţi morţi. Mă îndoiesc că va trebui să mergem atât de departe – dar eu unul o să fiu mai mult decât încântat când o să văd societatea lor năruindu-se.

Ea păstră tăcerea. *Nu pot fi* cu toţii *astfel,* se gândi. *Sunt atât de frumoşi, atât de distinşi. Elend n-a luat şi n-a ucis niciodată o femeie skaa… sau nu e aşa?*

Nu dorm în nicio noapte mai mult de câteva ore. Trebuie să ne silim să mergem mai departe, înaintând în fiecare zi atât cât ne stă în puteri – dar, când mă întind în sfârşit, somnul mi se pare înşelător. Liniştea nopţii nu face altceva decât să amestece aceleaşi gânduri care mă tulbură peste zi.

Şi, mai presus de toate, aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsaţiile din munţi. Atrăgându-mă, cu fiecare bătaie, tot mai aproape.

CAPITOLUL 23

— Se zice că moartea fraţilor Geffenry a fost o răzbunare pentru uciderea lordului Entrone, spuse lady Kliss, cu voce scăzută.

În spatele grupului lui Vin, muzicanţii cântau pe scenă, dar seara era târzie şi foarte puţini oameni mai dansau.

Frunţile participanţilor la petrecere din cercul lui lady Kliss se

încruntară la auzul veştii. Erau vreo şase, printre care Vin şi însoţitorul ei – un oarecare Milen Davenpleu, tânărul moştenitor al unui titlu nobiliar de mică importanţă.

— Zău aşa, Kliss, spuse Milen. Casele Geffenry şi Tekiel sunt aliate. De ce-ar fi asasinat Tekiel doi nobili din familia Geffenry?

— Într-adevăr, de ce? zise Kliss, aplecându-se în faţă cu un aer conspirativ, cu imensul coc blond tresăltându-i uşor.

Kliss n-avusese niciodată cine ştie ce simţ al modei. Însă era o sursă de bârfe excelentă.

— V-aduceţi aminte când a fost găsit lordul Entrone, mort, în grădinile Tekiel? întrebă ea. Ei, *părea* evident că fusese ucis de un duşman al Casei Tekiel. Însă Casa Geffenry îi tot cerea o alianţă – după câte s-ar părea, o parte din clan s-a gândit că, dacă s-ar fi întâmplat ceva care să-i înfurie, Tekielii ar fi fost mult mai dornici să-şi caute aliaţi.

— Vrei să spui că nişte Geffenry şi-au ucis *intenţionat* un aliat din Casa Tekiel? întrebă Rene, partenerul lui Kliss.

Şi căzu pe gânduri, încreţindu-şi fruntea lată.

Kliss îl bătu pe braţ.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru asta, dragule, îl sfătui, apoi îşi întoarse nerăbdătoare atenţia către conversaţie. Nu înţelegeţi? Omorându-l pe ascuns pe lordul Entrone, Geffenry a sperat să se-aleagă cu alianţa pe care şi-o dorea. Asta i-ar fi oferit acces la canalele de pe câmpiile răsăritene.

— Dar i-a ieşit pe dos, spuse gânditor Milen. Tekiel a descoperit vicleşugul şi i-a ucis pe Ardous şi pe Callins.

— Am dansat cu Ardous de vreo două ori la ultimul bal, spuse Vin.

Şi acum e mort, iar leşul e abandonat în stradă, la marginea unei mahalale skaa.

— Oh? făcu Milen. Era bun de ceva?

Vin ridică din umeri.

— Nu cine ştie ce.

Asta-i tot ce eşti în stare să-ntrebi, Milen? Un om a murit şi tot ce vrei să ştii e dacă mi-a plăcut mai mult decât tine?

— Ei, acum dansează cu viermii, zise Tyden, omul care-avea ultimul cuvânt în grup.

Milen răspunse la gluma sarcastică cu un râset silit, ceea ce reprezenta mai mult decât merita. Ori de câte ori încerca să fie amuzant, lui Tyden îi lipsea ceva. Părea genul de om care ar fi fost mai la locul lui printre bandiţii din ceata lui Camon decât printre nobilii de la un bal.

Fireşte, Dox zice că, în sufletele lor, toţi sunt la fel.

Discuţia cu Dockson continua să domine gândurile lui Vin. În acea primă noapte – noaptea în care aproape că fusese ucisă – când

începuse să ia parte din nou la baluri, se gândise cât de fals părea totul. Cum putuse să-şi uite prima impresie? Cum putuse să se lase atrasă, să-nceapă să le admire seninătatea şi grandoarea?

Acum, fiecare braţ de nobil din jurul taliei ei o făcea să se retragă în sine însăşi – ca şi cum le-ar fi putut simţi putreziciunea din inimi. Câţi skaa omorâse Milen? Dar Tyden? Părea genul care-ar fi savurat o noapte cu târfele.

Însă continua să rămână în joc. În seara aceea îşi pusese în sfârşit rochia neagră, simţind cumva nevoia să se deosebească de celelalte femei, cu rochiile lor în culori strălucitoare şi cu zâmbete uneori chiar mai strălucitoare decât rochiile. Însă nu putea ocoli compania celorlalţi. Începuse în sfârşit să afle secrete utile pentru ceata ei. Kelsier avea să fie încântat auzind cât de bine mergea planul lui în privinţa Casei Tekiel, şi ăsta nu era singurul lucru pe care reuşise să-l descopere. Avea zeci de mici delicatese picante, de un folos vital pentru eforturile cetei.

Dintre acestea, una se referea la Casa Venture. Familia îşi făcea rezerve pentru ceea ce se aştepta să fie un război de proporţii între case; o dovadă era faptul că Elend lua parte la mult mai puţine baluri decât înainte. Iar ei nu-i mai păsa. Când apărea, o evita de obicei, şi ea oricum nu-şi mai dorea cu adevărat să stea de vorbă. Amintirea istorisirii lui Dockson o făcea să creadă că i-ar fi fost greu să-şi păstreze în continuare politeţea.

— Milen? întrebă lordul Rene. Mai ai încă de gând să ni te alături mâine, pentru un joc de scoică-seacă?

— Bineînţeles, Rene, răspunse Milen.

— N-ai făgăduit şi ultima dată? întrebă Tyden.

— O să vin. Data trecută a intervenit ceva.

— Şi n-o să intervină din nou? insistă Tyden. Ştii că nu putem juca fără un al patrulea om. Dacă n-ai de gând să vii, putem întreba pe altcineva…

Milen oftă, apoi îşi înălţă o mână, făcând un gest scurt către cineva din lateral. Mişcarea atrase atenţia lui Vin – nu ascultase conversaţia decât pe jumătate. Se uită într-o parte şi fu cât pe ce să sară în sus, şocată, când văzu un obligator apropiindu-se de grup.

Până atunci reuşise să-i evite la baluri. După prima ei întâlnire cu un înalt prelan, petrecută cu câteva luni în urmă – care avusese drept urmare alertarea unui Inchizitor –, se temea până şi să se afle în preajma unuia dintre ei.

Obligatorul se apropie, cu un zâmbet care-ţi dădea fiori. Poate din cauza braţelor încrucişate pe piept, cu palmele ascunse în mânecile cenuşii. Poate din cauza tatuajelor din jurul ochilor, încreţite odată cu pielea îmbătrânită. Poate din cauza privirii cu care-o măsura; părea în stare să vadă dincolo de deghizarea ei. Nu era un simplu nobil, era un

obligator – unul dintre ochii Lordului Legiuitor, unul dintre oamenii care impuneau legea Lui.

Se opri lângă masa lor. Tatuajele arătau că făcea parte din Cantonul Ortodoxiei, principala armă administrativă a Cultului. Cuprinse grupul cu privirea, vorbind cu voce catifelată:

— Da?

Milen scoase câteva monede şi i le întinse.

— Am promis să mă întâlnesc mâine cu ei doi, pentru un joc de scoică-seacă, spuse.

Să chemi un obligator dintr-un asemenea motiv părea o prostie – sau cel puţin aşa se gândi Vin. Însă bătrânul om al Cultului nici nu râse, nici nu sublinie frivolitatea cererii. Zâmbi, făcând monedele să dispară cu abilitatea unui hoţ.

— Sunt martor, lord Milen, zise.

— Mulţumiţi? îi întrebă Milen pe ceilalţi doi.

Aceştia dădură din cap.

Obligatorul le întoarse spatele fără să mai arunce o a doua privire spre Vin, şi se îndepărtă. Ea răsuflă uşurată, pe tăcute, urmărindu-i din priviri silueta cu mers târşâit.

Probabil că ştiu tot ce se-ntâmplă la curte, realiză. *Dacă nobilii îi cheamă să fie martori la lucruri atât de neînsemnate…* Cu cât afla mai multe despre Cult, cu atât mai bine îşi dădea seama cu câtă ingeniozitate îl organizase Lordul Legiuitor. Obligatorii erau martori la fiecare învoială negustorească; Dockson şi Renoux aveau de-a face cu ei aproape în fiecare zi. Nunţile, divorţurile, cumpărarea terenurilor, confirmările moştenirii titlurilor se făceau numai şi numai cu îngăduinţa lor. Dacă la un eveniment nu era martor un obligator, era ca şi cum nu s-ar fi petrecut şi, dacă unul dintre ei nu-şi punea sigiliul pe un document, era ca şi cum n-ar fi fost scris niciodată.

Vin clătină din cap, în timp ce conversaţia acoperea alte subiecte. Fusese o noapte lungă, iar mintea ei se umpluse de informaţii pe care urma să le noteze în timpul drumului de întoarcere la Fellise.

— Îmi cer iertare, lord Milen, spuse, punând mâna pe braţul tânărului – deşi atingerea o făcu să se cutremure uşor. Cred că poate e timpul să mă retrag.

— Te conduc la trăsură, se oferi el.

— N-o să fie necesar, răspunse ea, cu dulceaţă. Vreau să mă răcoresc, şi oricum trebuie să-mi aştept terrisianul. O să mă duc să stau la masa noastră.

— Prea bine, spuse el, dând din cap cu respect.

— Valette, pleacă dacă trebuie, zise Kliss. Dar n-o să ştii niciodată ce noutăţi am aflat despre Cult…

Vin se opri.

— Ce noutăţi?

Ochii lui Kliss scânteiară şi se uită după obligatorul care tocmai dispărea din vedere.

— Inchizitorii zumzăie ca insectele. În ultimele luni, au prins de două ori mai multe bande de hoţi decât de obicei. Nici măcar nu mai iau prizonieri pentru execuţii – îi lasă pe toţi morţi la faţa locului.

— De unde ştii? întrebă Milen, cu neîncredere.

Părea atât de onest şi de nobil. N-ai fi putut niciodată să-ţi dai seama ce era de fapt.

— Am sursele mele, zâmbi Kliss. Uite, Inchizitorii au mai găsit o ceată, chiar în după-amiaza asta. Una cu ascunzătoarea nu prea departe de aici.

Vin se înfioră. Nu erau prea departe de prăvălia lui Ciomege… *Nu, nu se poate să fie ei. Dockson şi ceilalţi sunt prea ingenioşi. Chiar şi fără Kelsier în oraş, vor fi în siguranţă.*

— Hoţi blestemaţi, se răsti Tyden. Nişte skaa afurisiţi, care nu-şi cunosc locul. Hrana şi hainele pe care li le dăm nu sunt un furt destul de mare din buzunarele noastre?

— E uimitor că aceste creaturi pot supravieţui furând, spuse Carlee, tânăra soţie a lui Tyden, cu vocea ei obişnuită, ca torsul unei pisici. Nu-mi dau seama ce soi de nepriceput s-ar lăsa jefuit de un skaa.

Tyden roşi, şi Vin îl privi curioasă. Carlee vorbea foarte rar şi numai ca să-şi împungă soţul.

Probabil c-a fost jefuit chiar el. Poate e o înşelătorie?

Propunându-şi să reţină informaţia ca s-o cerceteze mai târziu, Vin se întoarse să plece – o mişcare care-o aduse nas în nas cu o nouvenită în grup: Shan Elariel.

Fosta logodnică a lui Elend arăta impecabil, ca de obicei. Părul ei lung, castaniu-roşcat, avea o strălucire aproape luminoasă, iar chipul frumos nu făcea altceva decât să-i reamintească lui Vin cât de slabă era ea. Plină de sine într-un stil care putea face chiar şi pe cineva încrezător în propriile forţe să devină nesigur, Shan era – după cum începea Vin să-şi dea seama – exact ceea ce numeau majoritatea aristocraţilor o femeie perfectă.

Bărbaţii din grupul lui Vin o salutară înclinându-şi capetele cu respect, onoraţi fiindcă o persoană atât de importantă se alătura conversaţiei lor. Vin se uită într-o parte, încercând să scape, dar Shan stătea drept în faţa ei.

Şi zâmbea.

— Ah, lord Milen, îi spuse ea partenerului lui Vin, e păcat că prima ta parteneră pentru seara asta s-a îmbolnăvit. S-ar părea că nu prea ai mai avut de ales.

Milen roşi, pus de Shan, cu iscusinţa ei demnă de un maestru, într-o postură delicată. Să ia apărarea lui Vin, poate atrăgându-şi furia unei femei foarte puternice? Sau să se declare de acord cu ea, insultându-şi

astfel partenera?

Alese calea de scăpare a unui laş: ignoră comentariul.

— Lady Shan, e o plăcere să te avem alături de noi.

— Fireşte, răspunse ea, cu voce lină şi cu ochii scânteind de încântare la vederea stânjenelii lui Vin.

Femeie blestemată! se gândi Vin. Se părea că, ori de câte ori o cuprindea plictiseala, o căuta pe ea şi se distra punând-o în situaţii jenante.

— Totuşi, continuă Shan, mă tem că n-am venit să stăm de vorbă. Deşi e neplăcut, am de discutat lucruri serioase cu fetiţa asta. Vreţi să ne scuzaţi?

— Fireşte, doamna mea, spuse Milen, bătând în retragere. Lady Valette, îţi mulţumesc pentru compania ta din această seară.

Vin dădu din cap către el şi către ceilalţi, simţindu-se oarecum aidoma unui animal rănit, părăsit de turmă. *De fapt* nu-şi dorea deloc să aibă de-a face cu Shan în seara aceea.

— Lady Shan, spuse, odată ce se văzură singure. Cred că interesul pe care mi-l acorzi e neîntemeiat. În ultima vreme, chiar nu mi-am mai petrecut prea mult timp împreună cu Elend.

— Ştiu. S-ar părea că ţi-am supraestimat iscusinţa, fetiţo. Ar fi fost de crezut că, odată ce ai câştigat favorurile cuiva cu mult mai important decât tine, n-o să-l laşi să-ţi scape printre degete cu atâta uşurinţă.

N-ar trebui să fie geloasă? se întrebă Vin, alungându-şi un fior în timp ce simţea inevitabila atingere a Allomanţiei lui Shan asupra sentimentelor ei. *N-ar trebui să mă urască fiindcă i-aş putea lua locul?*

Dar nu era asta calea pe care-o urmau nobilii. Vin nu reprezenta nimic – era o distracţie de moment. Pe Shan n-o interesa redobândirea afecţiunii lui Elend; nu voia decât să-l lovească pe omul care o desconsiderase.

— O fată înţeleaptă s-ar pune într-o postură care să-i permită să profite de singurul ei avantaj, continuă Shan. Dacă-ţi închipui că un alt nobil important o să-ţi mai dea vreodată atenţie, te înşeli. Lui Elend îi place să şocheze curtea – aşa că, fireşte, preferă s-o facă folosindu-se de cea mai stângace şi lipsită de farmec femeie pe care-o poate găsi. Nu lăsa să-ţi scape prilejul ăsta; n-o să mai dai prea curând peste altul.

Vin scrâşni din dinţi, străduindu-se să suporte insultele şi Allomanţia; Shan făcuse evident o artă din silirea altora să accepte toate jignirile pe care le considera ea potrivite.

— Acum, adăugă Shan, vreau informaţii despre anumite texte aflate în posesia lui Elend. *Ştii* să citeşti, nu?

Vin dădu scurt din cap.

— Bun. Tot ce trebuie să faci e să ţii minte titlurile cărţilor lui – nu

te uita pe coperte, ar putea fi înşelătoare. Citeşte primele câteva pagini, apoi vino să-mi povesteşti.

— Şi dacă, în schimb, îi spun lui Elend ce pui la cale?

Shan râse.

— Draga mea, *habar n-ai* ce pun la cale. În plus, s-ar părea că eşti pe cale să-ţi îmbunătăţeşti poziţia la curte. Îţi dai cu siguranţă seama că nu vrei nici măcar să te gândeşti să *mă* trădezi.

Cu asta, Shan se îndepărtă, adunând imediat o escortă de linguşitori dintre nobilii din jur. Odată scăpată de Domolirea ei, Vin simţi cum îi creşteau frustrarea şi furia. Existase o vreme când ar fi fugit pur şi simplu, cu orgoliul deja prea zdrobit ca să-i mai pese de insultele lui Shan. Însă în noaptea aceea se pomeni dorindu-şi să se răzbune.

Linişteşte-te. E un lucru bun. Ai devenit un pion în planurile Marilor Case – cea mai mare parte a nobililor neînsemnaţi visează probabil un astfel de prilej.

Oftă, retrăgându-se către masa acum goală pe care-o împărţise cu Milen. Balul se ţinea în frumoasa fortăreaţă Hasting. Turnului înalt şi rotund din centrul acesteia îi ţineau companie alte şase turnuri suplimentare, fiecare dintre ele plasat la o mică distanţă de clădirea principală şi legat de ea prin pasaje de pe culmile zidurilor. Toate cele şapte turnuri erau împodobite cu modele spiralate, din sticlă colorată.

Sala de bal se afla în vârful turnului larg din centru. Din fericire, un ansamblu de platforme cu scripeţi puşi în mişcare de skaa îi scutea pe nobilii oaspeţi de urcuşul pe trepte. Sala de bal nu era la fel de spectaculoasă ca altele, în care mai fusese Vin – o simplă încăpere pătrată cu tavanul boltit şi cu sticlă colorată de jur împrejur.

E ciudat cât de uşor te poţi obişnui cu ceva, se gândi Vin. Poate aşa ajung nobilii să săvârşească lucruri atât de cumplite. Ucid de atâta vreme, încât o fac fără să se mai simtă tulburaţi.

Îi ceru unui servitor să-l aducă pe Sazed, apoi se aşeză să-şi odihnească picioarele. *Aş vrea să se-ntoarcă mai repede Kelsier,* se gândi. Fără el, toată ceata se simţea, ca şi ea însăşi, mai puţin motivată. Nu fiindcă Vin n-ar fi vrut să muncească; inteligenţa vioaie şi optimismul lui o ajutau să meargă mai departe.

Îşi ridică într-o doară privirea şi îl zări pe Elend Venture la mică distanţă, în picioare, stând de vorbă cu un mic grup de nobili tineri. Îngheţă. O parte din ea – jumătatea Vin – îşi dorea să fugă şi să se-ascundă. Ar fi încăput sub masă, cu rochie cu tot.

Însă, în mod bizar, descoperi că jumătatea Valette era mai puternică. *Trebuie să vorbesc cu el,* se gândi. *Nu din cauza lui Shan, ci fiindcă trebuie să aflu adevărul. Dockson a exagerat.* Trebuie *să fi exagerat.*

Când devenise atât de bătăioasă? Se ridică în picioare, uimită de hotărârea ei atât de fermă. Traversă sala de bal – aranjându-şi cu un

gest grăbit rochia neagră. Unul dintre însoţitorii lui Elend îl bătu pe umăr, arătând spre ea cu o înclinare a capului. Elend se întoarse, iar ceilalţi doi bărbaţi se retraseră.

— Oo, Valette, spuse el, când Vin i se opri în faţă. Am sosit târziu. Nici măcar nu ştiam că eşti aici.

Mincinosule. Bineînţeles că ştiai. Valette n-ar lipsi de la balul Hasting.

Cum putea să aducă vorba? Cum să-l întrebe?

— Mă eviţi, spuse.

— Nu, n-aş zice asta. Pur şi simplu, am fost ocupat. Probleme de-ale casei, ştii. În plus, te-am prevenit că sunt nepoliticos, şi… Vocea i se stinse. Valette? E totul în ordine?

Vin îşi dădu seama că se smiorcăia uşurel, şi îşi simţi o lacrimă pe obraz. *Idioato!* se gândi, tamponându-şi ochii cu batista lui Lestibournes. *Îţi strici machiajul!*

— Valette, tremuri! spuse Elend, cu îngrijorare în glas. Uite, hai să ieşim pe balcon, să iei puţin aer curat.

Îl lăsă s-o conducă departe de sunetul muzicii şi de murmurul vocilor care sporovăiau, şi ieşiră în tăcerea aerului întunecat. Balconul – unul dintre multe altele avântate pe faţa turnului central – era pustiu. Un singur felinar de piatră se înălţa, făcând corp comun cu balustrada, şi câteva plante aranjate cu gust acopereau colţurile.

Ceaţa plutea în văzduh, dominându-l ca întotdeauna, deşi era firavă pe balconul aflat destul de aproape de căldura fortăreţei. Elend nu-i dădu nicio atenţie. Ca majoritatea nobililor, şi el considera spaima de ceaţă o superstiţie skaa prostească – şi Vin presupunea că ăsta era adevărul.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă Elend. Recunosc, te-am ignorat. Îmi cer iertare. N-o meritai, numai că… ei, mi s-a părut că te-ai încadrat atât de bine, încât nu ai mai avut nevoie de un provocator ca mine…

— Te-ai culcat vreodată cu o femeie skaa? întrebă Vin.

Elend şovăi, luat prin surprindere.

— Asta era? Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Ai făcut-o? insistă ea.

Elend nu se grăbi să răspundă.

Pe Lordul Legiuitor. E adevărat.

— Stai jos, spuse Elend, aducându-i un scaun.

— E adevărat, nu-i aşa? spuse ea, aşezându-se. Ai făcut-o. *A avut dreptate. Sunteţi cu toţii nişte monştri.*

— Eu…

Îşi puse mâna pe braţul lui Vin, dar ea şi-l retrase, nu înainte să simtă o lacrimă prelingându-i-se pe faţă şi pătându-i rochia. Îşi ridică mâna şi-şi şterse ochii, şi îşi văzu apoi batista pătată de fard.

— S-a întâmplat când aveam treisprezece ani, spuse Elend, cu voce

scăzută. Tata s-a gândit că era timpul să devin „bărbat”. Valette, nici măcar n-am ştiut că pe urmă aveau să omoare fata. Sincer, habar n-am avut.

— Şi mai târziu? întrebă ea, din ce în ce mai furioasă. Câte fete ai ucis, Elend Venture?

— Niciuna! Niciodată după aceea, Valette. Nu şi după ce am aflat ce se-ntâmplase prima oară.

— Te-aştepţi să te cred?

— Nu ştiu, răspunse el. Iată, ştiu că printre doamnele de la curte e la modă să ne eticheteze pe toţi drept brute, dar trebuie să mă crezi. Nu suntem toţi aşa.

— Mi s-a spus că sunteţi.

— Cine ţi-a spus? Nobilii de la ţară? Valette, ei nu ne cunosc. Ne invidiază fiindcă avem sub control cele mai multe canale – şi s-ar putea chiar să fie îndreptăţiţi s-o facă. Însă invidia lor nu ne transformă în nişte oameni oribili.

— În ce măsură? întrebă Vin. Câţi bărbaţi nobili fac astfel de lucruri?

— Poate cam a treia parte din ei, răspunse Elend. Nu sunt sigur. Nu sunt dintre cei cu care-mi petrec timpul.

Vin îşi dorea să-l creadă şi dorinţa asta nu izbutea decât să-i sporească îndoielile. Dar, uitându-se în ochii lui – pe care-i găsise întotdeauna atât e sinceri – se pomeni şovăind. Pentru prima oară de când îşi aducea aminte, împinse complet deoparte şoaptele cu Reen şi îl crezu pur şi simplu pe Elend.

— A treia parte, şopti.

Atât de mulţi. Dar e oricum mai bine decât să fi fost toţi. Îşi ridică mâna să-şi şteargă ochii, şi Elend îi văzu batista.

— Cine ţi-a dat-o? o întrebă, curios.

— Un admirator.

— El ţi-a spus toate lucrurile astea despre mine?

— Nu, a fost altcineva, răspunse Vin. A spus… că toţi nobilii – sau, mai degrabă, toţi nobilii din Luthadel – sunt nişte oameni oribili. A spus că femeile de la curte nici măcar nu se consideră înşelate când se culcă bărbaţii lor cu târfe skaa.

— Atunci informatorul tău nu cunoaşte prea bine femeile, pufni Elend. Te provoc să-mi găseşti una singură care nu e deranjată când se distrează bărbatul ei cu alta – skaa sau nobilă.

Vin dădu din cap, respirând adânc, liniştindu-se. Se simţea ridicolă… dar simţea, în acelaşi timp, şi un soi de pace. Elend îngenunche lângă ea, încă evident îngrijorat.

— Atunci, spuse ea, tatăl tău e unul din acea a treia parte?

Elend roşi în lumina săracă, lăsându-şi ochii în jos.

— Lui îi plac toate metresele – skaa, nobile, n-are importanţă. Iar eu

încă mă mai gândesc la noaptea aia, Valette. Aş vrea… nu ştiu.

— N-a fost vina ta, Elend. Nu erai decât un băiat de treisprezece ani care făcea ce-i spusese tatăl lui.

El îşi feri privirea, dar Vin îi zărise deja furia şi vinovăţia din ochi.

— Cineva trebuie să pună capăt acestui gen de lucruri, spuse, cu voce înceată, dar pe Vin o izbi intensitatea ei.

E un om căruia îi pasă, se gândi. *Cum e şi Kelsier, cum e şi Dockson. Un om bun. De ce nu sunt ei în stare să vadă asta?*

În cele din urmă, Elend oftă, ridicându-se şi trăgând un scaun pentru el însuşi. Se aşeză, cu coatele sprijinite de balustradă, trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

— Ei, remarcă el, probabil că nu eşti prima doamnă pe care-am făcut-o să plângă la un bal, dar, dintre toate cele pe care le-am făcut să plângă, eşti singura de care îmi pasă sincer. Dibăcia mea de bărbat curtenitor a atins profunzimi noi.

Vin zâmbi.

— Nu e din cauza ta, spuse, lăsându-se pe spătarul scaunului. Doar că au fost… câteva luni foarte istovitoare. Când am aflat despre lucrurile astea, pur şi simplu n-am putut să le fac faţă.

— De corupţia din Luthadel trebuie să se ocupe cineva, zise Elend. Lordul Legiuitor nici măcar n-o vede – nu vrea s-o vadă.

Ea dădu din cap, apoi se uită la Elend.

— Oricum, de fapt de ce mă *eviţi* în ultima vreme?

El roşi iarăşi.

— Mi-am imaginat că ai destui prieteni noi ca să nu te plictiseşti.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nu-mi plac prea mult oamenii cu care ţi-ai petrecut timpul, Valette. Ai reuşit să te-adaptezi foarte bine în societatea din Luthadel, iar eu sunt în general de părere că jocurile politice schimbă oamenii.

— Asta e uşor de spus, se răsti ea. Mai ales când te afli chiar în vârful piramidei politice. Tu îţi poţi permite să ignori politica asta – dar unii dintre noi nu sunt la fel de norocoşi.

— Presupun.

— În plus, zise Vin, te ţii de jocuri politice la fel de bine ca toţi ceilalţi. Sau vrei cumva să-mi spui că interesul pe care mi l-ai arătat la început n-a fost trezit de dorinţa de a-ţi ofensa tatăl?

Elend îşi ridică mâinile.

— Bine, consideră că m-ai pedepsit aşa cum se cuvine. Am fost un prost şi-un nemernic. E unul dintre cusururile familiei.

Vin oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului şi simţind adierea răcoroasă a ceţii pe obrajii ei uzi de lacrimi. Elend nu era un monstru; în privinţa asta îl credea. Poate că era neghioabă, dar Kelsier avea un afect asupra ei. Începea să aibă încredere în oamenii din jur, iar în Elend Venture îşi dorea cel mai mult să se încreadă.

Şi, dacă nu aveau o legătură directă cu el, ororile raporturilor dintre nobili şi skaa erau mai uşor de suportat. Chiar dacă ucigaşii de femei skaa reprezentau a treia parte din totalul bărbaţilor nobili, probabil că societatea lor mai putea încă să fie salvată. Nu era necesar să se descotorosească de toţi – asta era tactica *lor.* Vin trebuia să se asigure că asemenea lucruri n-aveau să se mai întâmple, indiferent de obârşia oamenilor.

Pe Lordul Legiuitor, îşi spuse. *Încep să gândesc aidoma celorlalţi – aproape că-mi place să cred că suntem în stare să schimbăm lucrurile.*

Se uită la Elend, care stătea cu spatele la fuioarele de ceaţă răsucite de dincolo de el. Părea posomorât.

I-am trezit amintiri urâte, se gândi, cu un sentiment de vinovăţie. *Nu e de mirare că-şi urăşte atât de mult tatăl.* Tânjea să-l ajute să se simtă mai bine.

— Elend, spuse, atrăgându-i atenţia. Sunt exact ca noi.

El şovăi.

— Ce?

— Skaa, cei de pe plantaţii. M-ai întrebat cândva despre ei. M-am temut, de aceea m-am purtat aşa cum se cuvine s-o facă o femeie de neam – însă tu ai părut dezamăgit când n-am mai avut nimic altceva de spus.

El se aplecă în faţă.

— Aşadar, ai petrecut *într-adevăr* un timp cu skaa.

Ea dădu din cap.

— O grămadă de timp. Prea mult, dacă întrebi familia mea. S-ar putea să mă fi trimis aici tocmai din pricina asta. I-am cunoscut pe unii dintre ei foarte bine – mai ales pe un bărbat mai bătrân. A pierdut pe cineva, o femeie pe care-o iubea, din cauza unui nobil care-şi dorea ceva frumos pentru o distracţie de o seară.

— Pe plantaţia ta?

Vin se grăbi să clatine din cap.

— A fugit şi a venit pe pământul tatălui meu.

— Şi l-aţi ascuns? întrebă Elend, surprins. Skaa fugari trebuie să fie executaţi.

— Eu i-am păstrat secretul, răspunse Vin. Nu-l cunosc de mult timp, dar… ei bine, îţi pot garanta asta, Elend: dragostea lui era la fel de puternică precum a unui nobil. Mai puternică decât a multora de aici, din Luthadel, cu siguranţă.

— Şi inteligenţa? întrebă el, nerăbdător. Par… înceţi la minte?

— Sigur că nu, se răsti Vin. Aş putea să cred, Elend Venture, că am cunoscut un număr de skaa mai deştepţi decât tine. N-au primit nicio educaţie, dar sunt totuşi inteligenţi. Şi furioşi.

— Furioşi? se miră el.

— Unii, zise Vin. Fiindcă sunt trataţi aşa cum sunt.

— Atunci, ştiu? De diferenţele dintre traiul nostru şi al lor?

— Cum ar putea să nu ştie? întrebă ea, ridicând mâna ca să-şi şteargă vârful nasului cu batista. Însă se opri, văzând ce mult fard se luase pe ea.

— Poftim, zise Elend, întinzându-i batista lui. Mai povesteşte-mi. Cum se face că ştii toate astea?

— Ei mi le-au spus. Aveau încredere în mine. Ştiu că sunt furioşi, fiindcă se plâng de viaţa pe care-o duc. Ştiu că sunt inteligenţi, fiindcă le ascund nobililor o serie de lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi modul clandestin de mişcare, spuse Vin. Skaa îi ajută pe fugari să călătorească pe canale, de la o plantaţie la alta. Nobilii nu-şi dau seama, fiindcă nu se uită niciodată la feţele din grupul de skaa.

— Interesant.

— În plus, zise ea, mai sunt şi cetele de hoţi. Îmi imaginez că trebuie să fie nişte skaa foarte inteligenţi, dacă sunt în stare să se-ascundă de obligatori şi de nobili, furând de la Marile Case chiar sub nasul Lordului Legiuitor.

— Da, ştiu, spuse Elend. Aş vrea să mă-ntâlnesc cu unul dintre ei, să-l întreb cum izbutesc să se-ascundă atât de bine. Trebuie să fie nişte oameni fascinanţi.

Vin era aproape gata să continue, dar îşi stăpâni limba. *Probabil c-am spus deja prea mult.*

Elend se uită la ea.

— Şi tu eşti fascinantă, Valette. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poţi fi coruptă de ceilalţi. Poate-o să-i corupi tu.

Vin zâmbi.

— Dar, adăugă el, ridicându-se, trebuie să plec. De fapt am venit la petrecerea din seara asta cu un scop anume – mă întâlnesc aici cu nişte prieteni.

Aşa e, se gândi ea. *Unul dintre bărbaţii cu care s-a întâlnit înainte – cei despre care credeau Kelsier şi Sazed că e ciudat să se numere printre prietenii lui – era un Hasting.*

Se ridică şi ea şi îi înapoie batista.

El nu o luă.

— Poate vrei s-o păstrezi. Nu ţi-am dat-o doar ca să-ţi fie de folos.

Vin se uită în jos, la batistă. *Când un tânăr doreşte să curteze o doamnă cu toată seriozitatea, îi dă în dar o batistă.*

— Oh! exclamă ea, retrăgând-o. Mulţumesc.

Elend zâmbi, venind mai aproape.

— Poate că, oricine ar fi, celălalt bărbat are un avantaj, mulţumită prostiei mele. Totuşi, nu sunt chiar atât de prost încât să pierd prilejul de a mă lua la întrecere cu el.

Îi făcu cu ochiul, se înclină uşor şi se îndepărtă, îndreptându-se spre centrul sălii de bal.

Vin aşteptă o clipă, apoi se furişă pe uşa balconului. Elend se întâlni cu aceiaşi doi bărbaţi de mai înainte – un Lekal şi un Hasting, duşmanii politici ai Casei Venture. Rămaseră o clipă locului, apoi o porniră cu toţii către o scară aflată într-o parte a sălii.

Treptele alea nu pot duce decât într-un singur loc, se gândi Vin. *În turnurile auxiliare.*

— Stăpână Valette?

Ea tresări, se întoarse şi-l văzu pe Sazed apropiindu-se.

— Suntem gata de plecare? întrebă terrisianul.

Vin se îndreptă grăbită spre el.

— Lordul Elend Venture tocmai a dispărut pe scara aia, cu prietenii lui din casele Hasting şi Lekal.

— Interesant, spuse Sazed. Şi de ce… Stăpână, ce s-a-ntâmplat cu machiajul tău?!

— N-are importanţă. Cred c-ar trebui să-i urmăresc.

— Asta-i o *altă* batistă, stăpână? întrebă Sazed. Ai fost ocupată.

— Sazed, asculţi ce-ţi spun?

— Da, stăpână. Presupun că poţi să-i urmăreşti dacă vrei, dar o să observe toată lumea. Nu ştiu dacă ai ales cea mai bună cale pentru a obţine informaţii.

— N-o să-i urmăresc pe faţă, spuse ea, cu voce scăzută. O să-ntrebuinţez Allomanţia. Dar trebuie să am permisiunea ta.

Sazed şovăi.

— Înţeleg. Ce-ţi face rana?

— S-a vindecat de-o veşnicie. Nici măcar n-o mai simt.

Sazed oftă.

— Bine. Stăpânul Kelsier are oricum de gând să reînceapă antrenamentul tău când se-ntoarce. Numai… să fii prudentă. E ridicol să-i spui asta unui Născut-din-Ceaţă, aşa cred, dar ți-o cer oricum.

— O să fiu, promise Vin. Ne-ntâlnim peste o oră, în balconul de-acolo.

— Noroc, stăpână, zise Sazed.

Ea alerga deja înapoi, către balcon. Trecu de colţul lui, apoi se opri în faţa balustradei de piatră şi a ceţii de dincolo de ea. Frumosul, învârtejitul gol. *A trecut mult prea mult timp,* se gândi, strecurându-şi degetele în mânecă şi scoţând un flacon cu metale. Îl dădu peste cap, apoi scoase, în căuşul palmei, şi câteva monede.

Pe urmă sări încântată pe balustradă şi se avântă în ceţurile întunecate.

Cositorul îi ascuţi vederea, în vreme ce rochia prinse să-i fluture în vânt. Fludorul îi întări forţele pe când îşi întorcea ochii către zidul ca un contrafort, ce unea turnul cu clădirea principală a fortăreţei.

Oţelul îi dădu putere când aruncă o monedă în jos, trimiţând-o în beznă.

Se legănă în văzduh. Întâlnind rezistenţa aerului, rochia începu să-i fâlfâie şi avu senzaţia că încerca să tragă după sine un balot de pânză, dar Allomanţia ei avea destulă forţă ca să reuşească. Turnul lui Elend era următorul; Vin trebuia s-ajungă pe pasajul dintre el şi cel din mijloc. Incendie oţel, Împingându-se ceva mai sus, apoi aruncă o altă monedă în ceaţa de sub ea. Când moneda lovi zidul, o întrebuinţă ca se se-arunce înainte.

Se izbi de zidul la care voia să ajungă ceva cam prea jos – faldurile rochiei micşorară forţa loviturii –, dar izbuti să se prindă de marginea pasarelei de deasupra. Vin cu forţele neîntărite n-ar fi izbutit să se tragă în susul zidului, dar Vin Allomanta se căţără cu uşurinţă peste muchia lui.

Se ghemui în rochia ei neagră, înaintând fără zgomot pe culoarul de sus. Nu erau străji, dar la baza turnului din faţa ei se zărea ghereta luminată a unei santinele.

Nu pot să trec pe-acolo, îşi spuse, ridicându-şi în schimb privirea. Turnul părea să aibă mai multe încăperi, dintre care două luminate. Vin aruncă încă o monedă şi se catapultă în sus, apoi Trase de tocul unui geam şi se avântă cu o smucitură, aterizând pe pervazul de piatră al unei ferestre. Obloanele erau trase, apărând-o de ceaţa nopţii, şi fu nevoită să se apropie, înclinându-se şi arzând cositor, ca s-audă ce se petrecea înăuntru.

— … balurile se prelungesc adesea până noaptea târziu. S-ar putea s-avem parte de o tură dublă.

Străji, se gândi, sărind şi împingând în partea de sus a ferestrei. Aceasta zăngăni în timp ce ea se avânta în lateralul turnului. Se prinse de marginea pervazului următoarei ferestre şi se trase în sus.

— … nu-mi pare rău c-am întârziat, spunea, în interior, o voce familiară.

Elend.

— Cu totul întâmplător, e mult mai atrăgătoare decât tine, Telden.

O voce de bărbat râse.

— Puternicul Elend Venture, în sfârşit cucerit de un chip frumos.

— E mai mult decât atât, Jastes, zise Elend. Are inimă bună – a ajutat skaa fugari ajunşi pe plantaţia ei. Cred c-ar trebui s-o aduc să stea de vorbă cu noi.

— Nici să nu te gândeşti, spuse un alt bărbat, cu voce groasă. Uite ce e, Elend, nu mă deranjează dacă ai chef să discuţi filosofie. Fir-ar să fie, poate bem ceva împreună când o s-o mai faci. Dar n-o să las oameni aleşi la întâmplare să ni se alăture.

— Sunt de acord cu Telden, zise Jastes. Cinci persoane sunt de-ajuns.

— Ia te uită, acum, se auzi vocea lui Elend. Nu cred că e corect.

— Elend…, spuse un alt glas, îndurerat.

— Bine, zise el. Telden, ai citit cartea pe care ţi-am dat-o?

— M-am străduit, veni răspunsul. E ceva cam stufoasă.

— Dar e bună, nu? întrebă Elend.

— Destul de bună, spuse Telden. Îmi dau seama de ce-o detestă Lordul Legiuitor atât de mult.

— Lucrările lui Redalevin sunt mai bune, zise Jested. Mai concise.

— Nu vreau să mă pun de-a curmezişul, interveni a cincea voce. Dar asta-i tot ce-o să facem? Să citim?

— Ce-i rău în privinţa cititului? întrebă Elend.

— E cam plicticos, răspunse a cincea voce.

Un om cu capul pe umeri, se gândi Vin.

— Plictisitor? se miră Elend. Domniile voastre, aceste idei – aceste cuvinte – sunt *totul.* Oamenii ăştia ştiau că propriile lor cuvinte aveau să le-aducă o condamnare la moarte. Nu le simţiţi pasiunea?

— Pasiunea, da, spuse a cincea voce. Dar nu şi utilitatea.

— Noi putem schimba lumea, zise Jastes. Doi dintre noi sunt moştenitorii unor case, iar ceilalţi, moştenitori de rangul doi.

— Într-o bună zi, vom fi cei care conduc, zise Elend. Dacă ne punem în practică ideile astea – cinste, diplomaţie, moderaţie –, putem face presiuni chiar şi asupra Lordului Legiuitor.

A cincea voce pufni.

— Tu oi fi fiind moştenitorul unei case puternice, Elend, dar noi, ceilalţi, nu suntem la fel de importanţi. Telden şi Jastes probabil că nu vor moşteni niciodată, iar Kevoux – fără intenţia de a-i aduce vreo ofensă – nu e nici pe departe prea influent. Nu putem schimba lumea.

— Putem schimba modul în care lucrează casele noastre, spuse Elend. Dacă ar înceta certurile dintre case, am putea dobândi o putere reală în conducerea imperiului – în loc să ne plecăm în faţa toanelor Lordului Legiuitor.

— An de an, nobilimea e tot mai slabă, îl susţinu Jastes. Orice skaa din slujba noastră e proprietatea Lordului Legiuitor, aşa cum e şi pământul nostru. Obligatorii lui hotărăsc cine se poate căsători şi ce credinţă putem avea. Până şi canalele noastre sunt, oficial, ale „lui”. Asasinii Cultului omoară oamenii care vorbesc prea deschis sau cărora le merge prea bine. Aşa nu se poate trăi.

— În privinţa asta, sunt de acord cu tine, declară Telden. Vorbăria lui Elend despre dezechilibrul dintre clase mi se pare un soi de prostie, dar pot să văd importanţa unui front unit în faţa Lordului Legiuitor.

— Întocmai, spuse Elend. Asta trebuie să…

— Vin! şopti o voce.

Ea tresări, atât de şocată încât fu cât pe ce să cadă de pe pervaz. Se uită în jur, speriată.

— Deasupra ta, şopti vocea.

Se uită în sus. Kelsier atârna de pervazul altei ferestre, chiar deasupra ei. Îi zâmbi lui Vin, îi făcu cu ochiul, apoi arătă cu o înclinare a capului către culoarul de pe culmea zidului.

Vin aruncă o privire către încăperea unde se afla Elend, în timp ce Kelsier cădea prin ceaţa de lângă ea. În cele din urmă, se împinse, desprinzându-se de pervaz, şi îl urmă pe Kelsier în jos, folosindu-se de aceeaşi monedă pe care-o aruncase mai înainte pentru a-şi încetini coborârea.

— Te-ai întors! exclamă ea, cu înflăcărare, în clipa când ateriza.

— Am sosit în după-amiaza asta.

— Ce faci aici?

— Stau cu ochii pe prietenul nostru de-acolo, dinăuntru, răspunse Kelsier. S-ar părea că nu s-au schimbat prea multe de când am făcut-o ultima oară.

— Ultima oară?

Kelsier dădu din cap.

— De când mi-ai povestit despre ei, am mai spionat micul lor grup de vreo două ori. N-ar fi trebuit să mă ostenesc – nu reprezintă o ameninţare. Doar o mână de nobili, adunaţi laolaltă ca să bea şi să discute.

— Dar vor să-l răstoarne pe Lordul Legiuitor!

— Foarte puţin probabil, zise el, strâmbând din nas. Nu fac decât ceea ce le stă nobililor în obicei – pun la cale alianţe. Nu e neobişnuit ca următoarea generaţie să-nceapă înfiinţarea coaliţiilor înainte de a ajunge la putere.

— Aici e vorba de altceva.

— Oh? spuse Kelsier, amuzat. Eşti nobilă de atât de mult timp, încât deja îţi poţi da seama de asta?

Ea roşi, iar el râse, cuprinzându-i umerii cu un braţ prietenos.

— Oh, n-o lua aşa. Pentru nişte nobili, par flăcăi destul de cumsecade. Îţi făgăduiesc că n-o să-l omor pe niciunul, e bine?

Vin dădu din cap.

— Poate găsim o cale ca să ne folosim de ei – par mai deschişi la minte decât mulţi alţii. Nu vreau decât să te feresc de o dezamăgire, Vin. Sunt totuşi nobili. Poate că n-au ales ei ce să fie, dar asta nu le schimbă firea.

E exact ca Dockson, se gândi Vin. *Îşi închipuie tot ce e mai rău despre Elend.* Dar avea ea cu adevărat vreun motiv să se-aştepte la altceva? Ducând o luptă aşa cum o duceau Kelsier şi Dockson, te bucurai probabil de mult mai multe izbânzi – şi era mai bine pentru sănătatea minţii – dacă îţi imaginai că toţi duşmanii tăi erau răi.

— Fiindc-a venit vorba, ce s-a-ntâmplat cu machiajul tău? întrebă Kelsier.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea, amintindu-şi conversaţia cu Elend.

De ce-a trebuit să plâng? Sunt atât de idioată! Şi cum m-am trezit întrebându-l dacă s-a culcat cu vreo skaa!

Kelsier ridică din umeri.

— Bine. Ar trebui să plecăm – mă-ndoiesc că Venture şi amicii lui vor discuta ceva important.

Ea şovăi.

— I-am ascultat de trei ori, Vin. Îţi fac un rezumat, dacă vrei.

— Bine, oftă ea. Dar i-am spus lui Sazed că mă-ntâlnesc cu el la petrecere.

— Atunci du-te acolo, zise Kelsier. Îţi făgăduiesc că n-o să-i povestesc că te-ai furişat afară şi-ai folosit Allomanţia.

— El mi-a spus că pot s-o fac, se apără Vin.

— Da?

Ea dădu din cap.

— E greşeala mea, zise Kelsier. Probabil c-ar fi trebuit să-l trimiţi pe Sazed să-ţi aducă o mantie înainte de plecare – ai cenuşă pe poalele rochiei. Ne-ntâlnim la atelierul lui Ciomege – trăsura o să vă lase pe voi doi acolo şi-o să-şi continue drumul către ieşirea din oraş. De ochii lumii.

Ea dădu încă o dată din cap, iar Kelsier sări de pe zid, dispărând în ceaţă.

În cele din urmă, trebuie să am încredere în mine însumi. Am întâlnit oameni care s-au lepădat de puterea de a cunoaşte adevărul şi bunătatea, şi nu cred că mă număr printre ei. Încă mai văd lacrimile din ochii unui copil şi suferinţa lui mă doare.

Dac-o să pierd vreodată asta, o să ştiu ca am pierdut speranţa mântuirii.

CAPITOLUL 24

Kelsier era deja la prăvălie când sosiră Vin şi Sazed. Stătea în bucătărie, cu Ham, Ciomege şi Boare, savurându-şi băutura în miez de noapte.

— Ham! exclamă Vin, cu entuziasm, intrând pe uşa din spate. Te-ai întors!

— Da, răspunse el, fericit, ridicându-şi pocalul.

— Mi se pare c-ai lipsit o veşnicie!

— Mie-mi spui! zise el, cu toată seriozitatea.

Kelsier chicoti, ridicându-se să-şi umple pocalul.

— Ham e puţin cam obosit după joaca de-a generalul.

— Am fost nevoit să port uniformă, se plânse Ham, întinzându-se. Acum era îmbrăcat ca de obicei, cu jiletcă şi pantaloni. Nici măcar un skaa de pe plantaţie nu trebuie să suporte o asemenea tortură.

— Încearcă o dată să porţi o rochie de seară, zise Vin, aşezându-se.

Îşi periase poalele rochiei şi nu arătau chiar atât de rău cum se temuse. Cenuşa de un gri închis încă mai era uşor vizibilă pe materialul negru, iar fibrele se simţeau, aspre, în locul unde se frecase de piatră, dar ambele stricăciuni erau abia vizibile.

Ham râse.

— Se pare că, în lipsa mea, te-ai transformat într-o adevărată tânără doamnă.

— Nici pe departe, răspunse ea, în timp ce Kelsier îi întindea un pocal plin.

Şovăi o clipă, apoi sorbi.

— Stăpâna Vin e modestă, stăpâne Hammond, spuse Sazed, aşezându-se la rândul lui. Devine de-a dreptul versată în artele pe care trebuie să le stăpânească un curtean – e mai bună decât mulţi nobili autentici pe care-i ştiu eu.

Vin roşi, şi Ham râse iarăşi.

— Sfială, Vin? De unde-ai deprins un astfel de obicei rău?

— Nu de la mine, cu siguranţă, spuse Kelsier, oferindu-i lui Sazed un pocal cu vin.

Terrisianul îşi ridică mâna, schiţând un gest politicos de refuz.

— Bine-nţeles că nu l-a-nvăţat de la *tine,* Kell, comentă Ham. Poate de la Fantomă. Din toată ceata asta, el pare singurul care ştie să-şi ţină gura-nchisă, eh, puştiule?

Băiatul roşi, evident ferindu-se să se uite la Vin.

Trebuie să mă ocup cândva de el, se gândi ea. *Dar… nu în noaptea asta. Kelsier s-a întors şi Elend nu e un ucigaş – e o noapte în care vreau să mă liniştesc.*

Pe trepte se auziră paşi şi, o clipă mai târziu, în cameră intră agale Dockson.

— O petrecere? Şi n-a trimis nimeni după mine?

— Păreai ocupat, spuse Kelsier.

— În plus, adăugă Ham, ştim că eşti prea responsabil ca să te-mbeţi cu o şleahtă de ticăloşi ca noi.

— Trebuie să pună cineva ceata asta să-şi vadă de treabă, spuse Dockson vesel, turnându-şi de băut. Se opri, uitându-se încruntat la Ham. Vesta asta mi se pare cunoscută…

Ham surâse.

— Am scos gradele de pe uniforma mea.

— Nu se poate! zâmbi Vin.

Ham dădu din cap, părând încântat de sine însuşi.

Dockson oftă, continuând să-şi umple paharul.

— Ham, lucrurile astea costă bani.

— Totul costă bani, zise Ham. Dar ce *sunt* banii? Întruparea unui concept abstract, numit efort. Ei bine, purtând uniforma aia un timp atât de îndelungat, am făcut un efort dezgustător. Aş zice că eu şi vesta suntem acum chit.

Dockson îşi dădu ochii peste cap. În încăperea principală, uşa din faţă a prăvăliei se închise şi se deschise, şi Vin îl auzi pe Boare salutându-l pe ucenicul care stătea de veghe.

— Fiindcă tot a venit vorba, Dox, spuse Kelsier, sprijinindu-se cu spatele de un dulap, am şi eu nevoie de o reprezentare fizică a conceptului de efort. Aş vrea să-nchiriez o magazie mică, unde să ţin o parte dintre adunările informatorilor mei.

— Probabil că se va aranja, spuse Dockson. Presupunând c-o să ţin sub control cheltuielile cu garderoba lui Vin, aş… Se întrerupse, cu ochii la ea. Ce-ai făcut cu rochia asta, tânără doamnă?

Vin se împurpură la faţă, afundându-se în scaun. *Poate c-o fi sărind în ochi ceva mai tare decât am crezut…*

Kelsier chicoti.

— Va trebui să te obişnuieşti cu hainele pătate, Dox. Din seara asta, Vin s-a întors la îndatoririle ei de Născută-din-Ceaţă.

— Interesant, spuse Boare, intrând în bucătărie. Ţi-aş putea sugera să te fereşti de data asta de luptele cu trei Inchizitori deodată?

— O să fac tot ce pot, zise Vin.

Boare se apropie alene de masă şi-şi alese un loc în stilul ceremonios care-i stătea în fire. Bărbatul masiv îşi ridică bastonul de duel şi-l îndreptă spre Ham.

— Văd că răgazul meu intelectual s-a sfârşit.

Ham zâmbi.

— Cât am fost plecat, m-am gândit la vreo două probleme nesuferite şi le-am păstrat pentru tine, Boare.

— Mor de nerăbdare, zise Boare. Şi îşi întoarse bastonul către Lestibournes. Fantomă, băutură.

Băiatul se grăbi să-i aducă un pahar cu vin.

— E un flăcău minunat, comentă Boare, luând băutura. Abia dacă e nevoie să-l înghiontesc cu Allomanţia. Măcar dacă aţi fi la fel de grijulii şi voi, ceilalţi, nemernicilor.

Fantomă se încruntă.

— Înfrumuseţând nuul jucând fără.

— N-am idee ce-ai spus adineauri, copile, zise Boare. Aşa c-o să pretind c-a avut sens şi-o să trec mai departe.

Kelsier îşi dădu ochii peste cap.

— Pierzând încordarea pe ciupitură, zise el. Nimic fără cerând grijă.

— Călărind sâcâiala descotorosirilor la dreapta, spuse Fantomă dând din cap.

— Ce tot trăncăniţi acolo? întrebă ţâfnos Boare.

— Fostând fostul strălucirii, spuse Fantomă. Ciupind avândul dorinţei de asta.

— Întotdeauna fostând facerea de asta, încuviinţă Kelsier.

— Întotdeauna fostând dorinţa de având, adăugă Ham, cu un zâmbet. Strălucind dorinţa de fostând nuul.

Boare se întoarse exasperat spre Dockson.

— Cred, dragă prietene, că însoţitorii tăi şi-au pierdut până la urmă minţile.

Dockson ridică din umeri. Apoi spuse, cu o expresie de o seriozitate perfectă:

— Fostând nu al fostând este.

Boare rămase neclintit, mut de uimire, şi toată lumea din încăpere izbucni în râs. El îşi rostogoli ochii cu indignare, scuturând din cap şi bombănind ceva despre apucăturile copilăreşti de-a dreptul grosolane ale cetei.

Vin fu cât pe ce să se-nece cu băutura de atâta râs.

— De fapt, ce-ai spus? îl întrebă pe Dockson, când se aşeza lângă ea.

— Nu ştiu sigur, mărturisi el. A sunat bine, şi-atât.

— Nu cred că n-ai spus nimic, Dox, zise Kelsier.

— Oh, a spus ceva, se amestecă Fantomă. Numai că n-a *însemnat* nimic.

Kelsier râse.

— Asta e adevărat aproape tot timpul. Am descoperit că poţi să treci cu vederea jumătate din tot ce-ţi spune Dox şi nu pierzi mare lucru – în afară de câte-o frază prin care se-ntâmplă să se plângă că ai cheltuit prea mult.

— Hei! se repezi Dockson. Trebuie să vă mai atrag o dată atenţia că e nevoie şi de cineva care să fie responsabil? Sincer vorbind, felul în care daţi voi iama prin lacre…

Vin zâmbi. Până şi plângerile lui Dockson păreau blajine. Ciomege stătea tăcut lângă un perete lateral, părând la fel de bădăran ca de obicei, dar ea zări un surâs uşor jucându-i pe buze. Kelsier se ridică şi mai deschise încă o sticlă de vin, reumplând pocalele în timp ce povestea despre pregătirile armatei de skaa.

Vin se simţea… mulţumită. Sorbind din pahar, văzu uşa deschisă care ducea în atelierul întunecos. Îşi imagină, pentru o clipă, că putea zări în umbră o siluetă – o fată mărunţică, speriată, bănuitoare. Avea părul jumulit şi scurt şi purta o cămaşă simplă, murdară, atârnând peste o pereche de pantaloni cafenii.

Îşi aduse aminte de a doua noapte petrecută în atelierul lui Ciomege, când privise din bezna atelierului cum stăteau ceilalţi de vorbă, noaptea târziu. Oare ea fusese cu adevărat fata aceea, cea care se ascundea în întunericul rece, privind râsetele şi prietenia cu o

invidie ascunsă, dar neîndrăznind niciodată să li se alăture?

Kelsier spuse ceva cu foarte mult haz, stârnind râsul tuturor.

Ai *dreptate, Kelsier,* se gândi Vin, zâmbind. *Aşa e mai bine.*

Încă nu ajunsese ca ei – nu pe de-a-ntregul. Şase luni nu izbutiseră să amuţească şoaptele lui Reen, şi nu se vedea pe ea însăşi fiind tot atât de încrezătoare cum era Kelsier. Dar… putea în sfârşit să înţeleagă, cel puţin într-o mică măsură, de ce lucra el aşa cum lucra.

— Bun, zise Kelsier, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se de-a-ndoaselea. S-ar părea că oastea o să fie gata la timp, iar Marsh se află acolo unde trebuie. Trebuie să punem planul ăsta în mişcare. Vin, noutăţi de la bal?

— Casa Tekiel e slăbită, zise ea. Aliaţii i se împrăştie şi se apropie vulturii. Unii şoptesc că datoriile şi negoţul în pierdere vor sili clanul Tekiel să-şi vândă fortăreaţa până la sfârşitul lunii. Nu mai pot cu niciun chip să plătească dările cerute de Lordul Legiuitor pentru păstrarea proprietăţii.

— Ceea ce scoate de fapt din oraş o întreagă Mare Casă, spuse Dockson. Cei mai mulţi nobili din familie – cu tot cu Ceţurieni şi cu Născuţii-din-Ceaţă – vor fi nevoiţi să se mute pe plantaţiile din afară şi să-ncerce să-i recupereze pierderile.

— Frumos, comentă Ham.

Orice casă nobilă pe care puteau s-o îngrozească destul de mult ca să plece din cetate uşura cucerirea acesteia.

— În oraş mai rămân totuşi nouă Case Mari, le atrase atenţia Boare.

— Dar au început să se-omoare între ele noaptea, zise Kelsier. Până la războiul pe faţă nu mai e decât un pas. Bănuiesc c-o să vedem în curând începutul unui exod – oricine nu vrea să rişte să fie asasinat ca să-şi menţină dominaţia în Luthadel o să părăsească oraşul pentru vreo doi ani.

— Casele puternice nu par totuşi foarte speriate, spuse Vin. Oricum, încă mai dau baluri.

— Oh, cu asta vor continua până în ultima clipă, o lămuri Kelsier. Balurile sunt pretexte minunate pentru întâlnirile cu aliaţii şi pentru ţinerea duşmanilor sub observaţie. Războaiele dintre case sunt în primul rând politice, aşa că au nevoie de câmpuri de luptă politice.

Ea dădu din cap.

— Ham, continuă Kelsier, trebuie să stăm cu ochii pe garnizoana din Luthadel. Mai ai de gând să-i vizitezi mâine pe soldaţii cu care eşti prieten?

Ham făcu semn că da.

— Nu pot să făgăduiesc nimic, dar ar trebui să fiu în stare să refac nişte legături. Daţi-mi puţin timp şi-o să aflu ce se pune la cale pe tărâmul armelor.

— Bun, zise Kelsier.

— Mi-ar plăcea să merg cu el, spuse Vin.

Kelsier şovăi.

— Cu Ham?

Ea dădu din cap.

— Încă nu m-am antrenat cu un Brutal. Probabil că Ham ar putea să-mi arate câteva lucruri.

— Ştii deja cum să arzi fludor, zise Kelsier. Am exersat asta.

— Ştiu, zise Vin.

Cum ar fi putut să-i explice? Ham ardea numai şi numai fludor – era nevoit să fie mai bun decât Kelsier.

— Oh, nu mai cicăli copila, se amestecă Boare. Probabil că s-a săturat pur şi simplu de baluri şi de petreceri. Las-o pentru o vreme să fie din nou o hoaţă de pe străzi.

— Bine, încuviinţă Kelsier. Îşi umplu din nou pocalul. Boare, cum s-ar descurca Domolitorii tăi dacă ai lipsi o vreme?

Boare ridică din umeri.

— Eu sunt, fireşte, cel mai bun dintre ei. Dar i-am instruit cu adevărat pe ceilalţi – se pot ocupa foarte bine de recrutări fără mine, mai ales acum, când istorisirile despre Supravieţuitor sunt atât de populare.

— Fiindcă tot a venit vorba, Kell, ar trebui să discutăm despre asta, zise Dockson, încruntându-se. Nu sunt sigur că-mi place tot misticismul din jurul tău şi al celui de Al Unsprezecelea Metal.

— Putem discuta mai târziu, răspunse Kelsier.

— De ce-ntrebi cum stau oamenii mei? se interesă Boare. Ai devenit în sfârşit atât de invidios pe stilul meu fără cusur, încât te-ai hotărât să scapi de mine?

— Ai putea spune asta. Mă gândeam să te trimit peste câteva luni să-l înlocuieşti pe Yeden.

— Să-l înlocuiesc pe Yeden? întrebă surprins Boare. Adică să conduc eu o armată?

— De ce nu? Te pricepi de minune să dai ordine.

— Din umbră, dragul meu, zise Boare. Nu ies în faţă. Păi, aş fi general. Ai idee cât de absurd sună?

— Tu gândeşte-te, insistă Kelsier. Până atunci recrutările ar trebui să fie aproape încheiate, aşa că ai putea fi mai de folos dacă te-ai duce în peşteri, ca să se poată întoarce Yeden, să-şi pună la punct legăturile de-aici.

Boare se încruntă.

— Presupun.

— Oricum, spuse Kelsier, ridicându-se, cred că n-am băut nici pe departe destul vin. Fantomă, fii băiat bun şi repede-te până-n pivniţă, după o altă sticlă, bine?

Tânărul dădu din cap, şi discuţia alunecă spre subiecte mai vesele.

Vin se aşeză mai comod pe scaun, simţind căldura sobei cu cărbuni de lângă perete şi mulţumindu-se să savureze pacea unui moment în care nu trebuia nici să-şi facă griji, nici să lupte, nici să-ncropească planuri.

Măcar dac-ar fi cunoscut şi Reen aşa ceva, se gândi, pipăindu-şi absentă cercelul. *Poate că lucrurile ar fi fost altfel pentru el. Pentru noi.*

A doua zi, Ham şi Vin plecară să-i facă o vizită garnizoanei din Luthadel.

Vin crezuse că, după atâtea luni în care jucase rolul unei aristocrate, avea să i se pară straniu să-şi poarte din nou hainele de stradă. Însă se înşelase. Era într-adevăr uşor *diferit* – nu trebuia să se teamă că nu stătea într-o poziţie cuviincioasă sau că i se atingea rochia de pereţi murdari sau de podele. Dar hainele de lucru continuau să i se pară fireşti.

Purta o pereche de pantaloni simpli, cafenii şi o cămaşă albă lejeră, strânsă în talie şi acoperită de o vestă din piele. Părul încă lăsat să-i crească era strâns sub o şapcă. Trecătorii nepăsători ar fi putut s-o ia drept băiat, însă Ham nu părea să creadă că asta ar fi avut vreo importanţă.

Şi chiar nu avea. Vin se învăţase să fie privită cu ochi cercetători şi evaluată, dar pe stradă nu se obosea nimeni să-i arunce nici măcar o singură privire. Muncitori skaa târşâindu-şi picioarele, nobili mărunţi lipsiţi de griji, ba chiar şi skaa ajunşi să ocupe o poziţie respectabilă, cum era Ciomege – niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenţie.

Aproape că uitasem cum e să pari invizibilă, se gândi. Din fericire, îşi reamintea cu uşurinţă vechile purtări – mersul cu capul plecat, ferirea din calea altora, umerii gârboviţi, ca să treacă neobservată. Să redevină Vin, o skaa de pe străzi, era tot atât de simplu cum era să-şi amintească o melodie veche, familiară, pe care obişnuia s-o fredoneze.

De fapt, nu e decât o altă deghizare, se gândi, mergând în urma lui Ham. *Fardul meu e un strat subţire de cenuşă, întins cu grijă pe obraji. Rochia mea e* o *pereche de pantaloni, frecaţi ca să pară vechi, ponosiţi.*

Şi atunci, cine era ea de fapt? Vin hoaţa? Nobila Valette? Niciuna dintre ele? Oare toţi prietenii ei o cunoşteau cu adevărat? Se cunoştea ea însăşi cu adevărat?

— Ah, mi-a lipsit locul ăsta, zise Ham, mergând fericit alături de ea.

Ham părea întotdeauna încântat; nu şi-l putea imagina nemulţumit, în ciuda spuselor lui despre timpul în care condusese armata.

— E oarecum straniu, continuă el, întorcându-se spre Vin.

Nu mergea cu acelaşi aer de supunere pe care-l cultivase Vin; nu părea să se sinchisească dacă ieşea în evidenţă dintre ceilalţi skaa.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-i simt lipsa – vreau să spun că Luthadel e cel mai murdar şi cel mai înghesuit oraş din Ultimul Imperiu. Dar, în acelaşi timp are ceva…

— Aici locuieşte familia ta? întrebă Vin.

El clătină din cap.

— Ai mei locuiesc într-un orăşel din afara cetăţii. Soţia mea e croitoreasă acolo; le spune oamenilor că eu fac parte din garnizoana Luthadelului.

— Ţi-e dor de ei?

— Sigur că da. E greu – nu reuşesc să-mi petrec decât câteva luni de-a rândul cu ei –, dar e mai bine aşa. Dacă aş fi ucis în timp ce încercam să dau o lovitură, Inchizitorilor le-ar fi fost greu să-mi găsească familia. Nici măcar nu i-am spus lui Kell în ce oraş sunt.

— Crezi că s-ar osteni Cultul atât de mult? întrebă Vin. Adică, tu ai fi deja mort.

— Sunt Ceţurian, Vin – şi asta înseamnă că toţi urmaşii mei vor avea ceva sânge nobil. Când omoară un Ceţurian, Inchizitorii se asigură că i-au lichidat şi toţi copiii. Nu pot să-mi ţin familia în siguranţă decât stând departe de ea.

— N-ai putea pur şi simplu să nu mai foloseşti Allomanţia? întrebă Vin.

Ham clătină din cap.

— Nu ştiu dacă aş putea.

— Din cauza puterii?

— Nu, din cauza banilor, răspunse Ham, cu sinceritate. Brutalii – sau Braţele-de-Fludor, cum preferă nobilii să-i numească – sunt Ceţurienii cei mai căutaţi. Un Brutal priceput poate înfrunta o jumătate de duzină de oameni obişnuiţi şi poate ridica greutăţi mai mari, rezistă mai mult şi se mişcă mai repede decât orice alt luptător pe care-l poţi angaja.

Asta-nseamnă foarte mult când vrei o ceată mică. Combină vreo doi Monedazvârlitori cu vreo cinci Brutali şi ai o armată mică, mobilă. Mulţi sunt dispuşi să plătească o grămadă pentru o asemenea gardă de corp.

Vin dădu din cap.

— Înţeleg cum te tentează banii.

— E mai mult decât tentaţie, Vin. Familia mea nu trebuie să se-nghesuie într-o casă de-nchiriat ieftină, pentru skaa, nici nu trebuie să se teamă c-o să moară de foame. Soţia mea lucrează numai de ochii lumii – pentru nişte skaa, au o viaţă bună. Odată ce-o să strâng destul, o să plecăm din Stăpânirea Centrală. În Ultimul Imperiu există locuri despre care o mulţime de oameni nu ştiu – locuri unde un om cu destui bani poate duce o viaţă de nobil. Locuri unde poţi să nu-ţi mai faci griji, ci doar să trăieşti.

— Sună… atrăgător.

Ham dădu din cap, cotind şi luând-o în josul unei străzi principale mai largi, care ducea spre porţile principale ale oraşului.

— De fapt, am visul ăsta de la Kell. Asta spunea el întotdeauna că vrea să facă. Nu sper decât c-o să am mai mult noroc decât a avut el…

Vin se încruntă.

— Toată lumea spune că era bogat. De ce n-a plecat?

— Nu ştiu, răspunse Ham. Întotdeauna apărea o nouă lovitură – mai mare decât ultima. Cred că atunci când eşti o căpetenie de ceată cum era el, jocul te poate face dependent. În scurt timp, banii au părut să nu mai conteze pentru el. În cele din urmă, a auzit că Lordul Legiuitor păstrează un secret nepreţuit în acel altar ascuns al lui. Dacă el şi Mare ar fi plecat înainte să-ncerce lovitura aia… Dar, ei bine, n-au făcut-o – poate n-ar fi fost fericiţi trăind fără să-şi mai facă griji.

Ideea părea să-l intrige şi Vin îşi dădea seama că în mintea lui se forma o altă întrebare.

Cred că atunci când eşti o căpetenie de ceată cum era el, jocul te poate face dependent…

Neliniştile de mai înainte i se întoarseră. Ce-avea să se-ntâmple dacă lui Kelsier îi trecea prin minte să păstreze tronul imperial pentru sine însuşi? N-ar fi putut fi la fel de rău ca Lordul Legiuitor, dar… ea citea din ce în ce mai mult din jurnal. Lordul Legiuitor nu fusese dintotdeauna un despot. Cândva fusese un om bun. Un om bun, a cărui viaţă o luase pe o cale greşită.

Kelsier e altfel, îşi spuse ea, cu convingere. *N-o să facă decât ce e corect.*

Continuă totuşi să-şi pună întrebări. Poate că Ham nu înţelegea, dar ea putea să vadă ispita. În ciuda depravării nobilimii, înalta societate avea ceva îmbătător. Vin era vrăjită de frumuseţe, de muzică şi de dans. N-o fascinau ca pe Kelsier – nu o interesau nici jocurile politice şi nici măcar escrocheriile – dar putea să înţeleagă de ce nu-l trăsese inima să părăsească Luthadelul.

Acea lipsă a tragerii de inimă îl distrusese pe vechiul Kelsier. Dar crease ceva mai bun – un Kelsier mai hotărât, mai puţin egoist. Aşa era de sperat.

Fireşte, planurile lui de mai înainte l-au costat viaţa femeii pe care-o iubea. Oare de-asta urăşte atât de mult nobilimea?

— Ham? întrebă ea. Kelsier i-a urât întotdeauna pe nobili?

Ham dădu din cap.

— Totuşi, acum e mai rău.

— Uneori mă sperie. Pare dornic să-i ucidă pe toţi, oricine ar fi.

— Şi eu sunt îngrijorat din cauza lui, zise Ham. Povestea asta cu Al Unsprezecelea Metal… e aproape ca şi cum s-ar scoate în evidenţă, ca bărbat sfânt. Tăcu, apoi se uită la ea. Nu-ţi face prea multe griji. Eu, Boare şi Dox am stat deja de vorbă despre asta. O să-l înfruntăm pe Kell, să vedem dacă-l putem struni puţin. Intenţiile lui sunt bune, dar uneori are tendinţa să sară puţin peste cal.

Vin dădu din cap. În faţa lor se întindeau obişnuitele cozi în care se înghesuiau oamenii, aşteptând să li se-ngăduie să părăsească oraşul. Ea şi Ham trecură în tăcere pe lângă mulţimea cu feţe grave – muncitori trimişi pe docuri, lucrători din fabricile de afară, înşiruite de-a lungul fluviului sau pe malurile lacului, nobili de mică însemnătate, dornici să plece în călătorie. Aveau cu toţii nevoie de un motiv bun pentru a părăsi oraşul; Lordul Legiuitor controla cu stricteţe călătoriile din imperiul său.

Sărmanii, se gândi Vin când trecură pe lângă un grup de copii zdrenţăroşi, cu găleţi şi perii – probabil având datoria să se caţere pe zid şi să cureţe parapetul de lichenii crescuţi din cauza ceţii. În faţă, chiar lângă porţi, un oficial înjură şi împinse un bărbat afară din rând. Muncitorul skaa se alese cu o căzătură urâtă, dar în cele din urmă se ridică şi îşi târî picioarele către coada şirului. Probabil că, dacă nu ieşea din oraş, n-avea cum să muncească în ziua aceea – şi nimic de muncă însemna că familia lui nu primea niciun jeton pentru mâncare.

Vin îl urmă pe Ham în direcţia porţilor, pe o stradă paralelă cu zidul oraşului, în capătul căreia zări un ansamblu de clădiri, pe o suprafaţă întinsă. Până atunci, nu mai cercetase niciodată cu atenţie cartierul general al Garnizoanei; mai toţi hoţii din cete aveau tendinţa să rămână la o distanţă bună de el. Însă, când se apropiară, observă, impresionată, cât de bine apărat părea. Pe zidul care îl înconjura erau fixate ţepuşe lungi. Construcţiile din interior erau masive, fortificate. În faţa porţilor stăteau soldaţi, măsurând trecătorii cu priviri duşmănoase.

Vin se opri.

— Ham, cum intrăm *acolo?*

— Nu-ţi face griji, spuse el, oprindu-se alături de ea. Sunt cunoscut în Garnizoană. În plus, nici nu e atât de rău cum pare – feţele soldaţilor sunt intimidante de ochii lumii. După cum îţi poţi imagina, nu sunt foarte îndrăgiţi. Mulţi sunt skaa – oameni care s-au vândut Lordului Legiuitor, în schimbul unei vieţi mai bune. Ori de câte ori se revoltă skaa din oraş, Garnizoana primeşte de obicei lovituri foarte puternice din partea nemulţumiţilor. De-asta e nevoie de fortificaţii.

— Atunci… îi cunoşti pe oamenii ăştia?

Ham dădu din cap.

— Vin, eu nu sunt ca Boare şi Kell – nu pot să-mi pun măşti, să mă prefac. Sunt chiar cine sunt. Soldaţii nu ştiu că sunt Ceţurian, dar ştiu că lucrez în lumea fărădelegii. Pe mulţi îi cunosc de ani de zile; au tot încercat să mă recruteze. În general au mai mult noroc când vor să atragă în rândurile lor oameni ca mine, care se află deja în afara societăţii.

— Dar tu o să-i trădezi, spuse ea, pe şoptite, trăgându-l pe marginea drumului.

— Să-i trădez? întrebă el. Nu, n-o să fie o trădare. Oamenii ăştia sunt mercenari. Au fost angajaţi ca să lupte, şi-şi vor ataca prietenii – ba chiar şi rudele – în timpul unei tulburări, al unei răzvrătiri. Oştenii învaţă să-nţeleagă astfel de lucruri. Putem fi prieteni, dar, când e vorba de o luptă, niciunul dintre noi nu şovăie să-i ucidă pe ceilalţi.

Vin dădu încet din cap. Părea… fără milă. *Dar aşa e viaţa. Necruţătoare. O parte din învăţăturile lui Reen n-au fost o minciună.*

— Bieţii băieţi, adăugă Ham, cu ochii la Garnizoană. Am fi putut folosi astfel de oameni. Înainte de a pleca spre peşteri, am reuşit să recrutez câţiva, pe care i-am crezut cu mintea deschisă. Ceilalţi… ei, şi-au ales singuri calea. Ca şi mine, nu-ncearcă decât să le ofere copiilor lor o viaţă mai bună – diferenţa fiind că, pentru asta, primesc să se pună în slujba *lui*.

Se întoarse din nou spre ea.

— Bun, voiai nişte sfaturi despre arderea fludorului?

Vin încuviinţă nerăbdătoare, cu un gest grăbit al capului.

— Soldaţii mă lasă de obicei să mă antrenez împreună cu ei, spuse Ham. Poţi să mă priveşti luptând – arde bronz, ca să-ţi dai seama când întrebuinţez Allomanţia. Dar despre arderea fludorului trebuie să-nveţi în primul rând când s-o faci. Am observat că Allomanţii tineri sunt întotdeauna înclinaţi să-şi incendieze fludorul, crezând că e cu atât mai bine cu cât sunt mai puternici. Însă nu-ţi doreşti întotdeauna să-ţi pui toată forţa în fiecare lovitură. Puterea reprezintă o mare parte a bătăliei, dar nu e singura parte. Dacă loveşti de fiecare dată cât poţi de tare, oboseşti repede şi o să-ţi laşi adversarul să-ţi descopere limitele puterii. Un om deştept dă cele mai puternice lovituri la *sfârşitul* luptei, când duşmanul lui e slăbit. Iar într-o luptă prelungită – cum e războiul – e deştept soldatul care supravieţuieşte cel mai mult. Omul care-şi drămuieşte sforţările.

Vin dădu din cap.

— Dar nu oboseşti mai greu când întrebuinţezi Allomanţia?

— Ba da. De fapt, un om cu o rezervă destul de mare de fludor poate lupta ore în şir cu aproape cei mai mari sorţi de izbândă. Dar ca să poţi arde fludor un timp atât de îndelungat e nevoie de exerciţiu şi, în cele din urmă, metalul se termină totuşi. Iar atunci oboseala te poate ucide. Oricum, de fapt încerc să-ţi explic că, de obicei, e cel mai bine să nu arzi tot timpul fludorul la fel de tare. Dacă întrebuinţezi mai multă putere decât e necesar, te poţi dezechilibra. Am văzut şi Brutali care se bizuie atât de mult pe fludorul lor, încât nesocotesc antrenamentul şi practica. Fludorul îţi îmbunătăţeşte însuşirile fizice, nu şi dibăcia înnăscută. Dacă nu ştii cum să foloseşti o armă – sau nu eşti deprins să gândeşti cu iuţeală în timpul luptei –, o să pierzi, oricât de puternic ai fi. Eu va trebui să fiu foarte prudent cu Garnizoana, fiindcă nu vreau să ştie că sunt Allomant. O să fii surprinsă când o să-

ţi dai seama cât de des are importanţă asta. Uită-te cum folosesc fludorul. Nu-l incendiez pur şi simplu pentru forţă – dacă mă-mpiedic, îl ard ca să-mi îmbunătăţească pe loc simţul echilibrului. Când mă feresc, îl ard ca să-mi ajute să mă retrag ceva mai repede din calea loviturii. Există zeci de trucuri mărunte de care te poţi folosi dacă ştii cum să-ţi oferi un sprijin.

Vin dădu din cap.

— Bine, spuse Ham. Atunci, haide. Le spun soldaţilor din Garnizoană că eşti fiica unei rude. Arăţi destul de mică pentru vârsta ta, aşa că nici măcar nu se vor gândi prea mult la asta. Fii atentă cum lupt şi pe urmă stăm de vorbă.

Vin aprobă iarăşi din cap şi se apropiară împreună de clădirile garnizoanei. Ham îşi flutură mâna către unul dintre străjeri.

— Hei, Bevidon. Am o zi liberă. Sertes e pe-aici?

— E aici, Ham. Dar nu ştiu dacă e cea mai potrivită zi pentru antrenamente…

Ham înălţă din sprâncene.

— Oh?

Bevidon schimbă o privire cu un alt soldat.

— Du-te să-l chemi pe căpitan, îi ceru.

Câteva clipe mai târziu, dintr-o clădire laterală ieşi un oştean cu un aer preocupat, care-i făcu lui Ham cu mâna imediat ce-l zări. Pe umărul uniformei sale erau câteva dungi colorate în plus şi câteva bucăţele de metal auriu.

— Ham, zise nou-venitul, ieşind pe poartă.

— Sertes, zâmbi Ham, strângându-i mâna. Acum eşti căpitan, he?

— De luna trecută, răspunse oşteanul, însoţindu-şi cuvintele cu o înclinare a capului.

Şovăi, apoi se uită la Vin.

— E nepoata mea, zise Ham. O fată bună.

Sertes dădu din cap.

— Putem vorbi o clipă între patru ochi, Ham?

Acesta ridică din umeri şi se lăsă tras într-un loc mai ferit, dincolo de porţi. Allomanţia o ajută pe Vin să desluşească tot ce spuneau. *Ce m-aş face fără cositor?*

— Uite cum stau lucrurile, Ham, începu Sertes. O vreme n-o să mai poţi veni la antrenamente. Garnizoana o să fie… ocupată.

— Ocupată? se miră Ham. Cum adică?

— Nu-ţi pot spune, răspunse Sazed, Dar… ei bine, acum un soldat ca tine chiar ne-ar fi de folos.

— O bătălie?

— Da.

— Trebuie să fie ceva serios dacă e nevoie de toată garnizoana.

Sertes amuţi pentru o clipă, apoi reîncepu să vorbească în şoaptă –

atât de încet încât Vin se văzu nevoită să-şi încordeze auzul.

— O răzvrătire, murmură Sertes, chiar aici, în Stăpânirea Centrală. Tocmai am primit vestea. O armată de skaa şi-a făcut apariţia şi a atacat Garnizoana Holstep, în nord.

Pe Vin o străbătu brusc un fior.

— *Ce?* întrebă Ham.

— Trebuie să fi ieşit din peşterile alea, de-acolo, continuă oşteanul. Ultimele veşti spun că fortificaţiile din Holstep rezistă – dar, Ham, nu le apără decât o mie de oameni. Au o nevoie disperată de întăriri, şi kolosşii nu vor ajunge nicidecum la timp. Garnizoana din Valtroux a trimis cinci mii de soldaţi, dar n-o să ne lăsăm în nădejdea lor. S-ar părea că forţa răzvrătiţilor e foarte mare, iar Lordul Legiuitor ne-a îngăduit să plecăm în ajutor.

Ham dădu din cap.

— Aşadar, ce zici? întrebă Sertes. Luptă adevărată, Ham. Şi plata pe măsură. Un om cu deprinderile tale ne-ar fi într-adevăr de folos – te fac ofiţer pe loc, îţi dau detaşamentul tău.

— Trebuie… trebuie să mă gândesc, spuse Ham.

Nu se pricepea prea bine să-şi ascundă sentimentele şi, după părerea lui Vin, surprinderea lui trezea bănuieli. Însă Sertes nu părea să observe.

— Nu te gândi prea mult, zise el. Avem de gând să plecăm peste două ore.

— O să vin, răspunse Ham, părând uluit. Lasă-mă să-mi duc nepoata acasă şi să-mi iau câteva lucruri. Mă-ntorc înainte să plecaţi.

— Bravo, spuse Sertes, şi Vin îl văzu bătându-l pe Ham pe umăr.

Oastea noastră e în pericol, se gândi, îngrozită. *Nu sunt pregătiţi! Planul era să cucerească Luthadelul fără zarvă, repede – nu să-nfrunte Garnizoana faţă-n faţă.*

Oamenii ăia vor fi masacraţi! Ce s-a-ntâmplat?

Niciun om nu moare de mâna mea sau din porunca mea fără să-mi doresc să fi existat o altă cale. Şi totuşi îi ucid. Uneori aş vrea să nu fi fost blestemat să rămân întotdeauna cu picioarele pe pământ.

CAPITOLUL 25

Kelsier îşi îndesă în raniţă încă o ploscă.

— Boare, fă o listă cu toate ascunzătorile unde-am mers noi doi pentru recrutări. Du-te să-i previi că, în curând, Cultul ar putea lua prizonieri care să-i trădeze.

Boare dădu din cap, abţinându-se pentru prima oară de la

comentarii. În spatele lui, ucenicii alergau de colo-colo prin prăvălia lui Ciomege, pregătind proviziile cerute de Kelsier.

— Dox, prăvălia asta ar trebui să fie un loc sigur, dacă nu-l prind cumva pe Yeden. Pune-i pe toţi cei trei Cositorieni ai lui Ciomege să stea de veghe. Dacă apar belele, duceţi-vă-n bârlogu-zăvorât.

Dockson îi făcu semn că înţelesese, în timp ce le dădea în grabă porunci ucenicilor. Unul plecase deja să-l prevină pe Renoux. După părerea lui Kelsier, conacul era în siguranţă – din Fellise nu plecase decât un singur convoi de barje şi oamenii care-l însoţiseră credeau că Renoux nu le cunoştea planurile. Renoux nu trebuia să se retragă decât dacă era absolut necesar; dispariţia lui i-ar fi obligat şi pe el, şi pe Vin să-şi abandoneze rolurile atât de bine puse la punct.

Kelsier îşi îndesă alte câteva raţii în raniţă, apoi şi-o aruncă pe umăr.

— Şi eu, Kell? întrebă Ham.

— Te întorci la garnizoană, aşa cum ai promis. A fost o idee ingenioasă – avem nevoie de un spion acolo.

Ham se încruntă, neliniştit.

— Acum n-am timp să mă lupt cu nervii tăi, Ham, zise Kelsier. Nu trebuie să păcăleşti pe nimeni, doar să fii tu însuţi şi să tragi cu urechea.

— N-o să mă-ntorc împotriva Garnizoanei dacă plec cu ea. N-o să atac oameni care mă cred aliatul lor.

— Perfect, răspunse scurt Kelsier. Dar sper sincer c-o să găseşti o cale ca să nu ucizi nici vreun soldat de-al nostru. Sazed?

— Da, stăpâne Kelsier?

— Câtă viteză ai depozitat?

Terrisianul roşi uşor, uitându-se cât de mulţi oameni se agitau grăbiţi în jur.

— Poate două sau trei ore. E o însuşire foarte greu de adunat.

— Nu e de-ajuns, zise Kelsier. Eu plec. Până mă-ntorc, conduce Dox.

Se răsuci pe călcâie, apoi se opri. Vin stătea în spatele lui, purtând aceiaşi pantaloni, şapcă şi cămaşă cu care fusese la Garnizoană. Avea o raniţă ca a lui atârnată pe umăr şi se uita în sus, la el, sfidătoare.

— O să fie o călătorie grea, Vin. Până acum n-ai mai făcut aşa ceva niciodată.

— E perfect.

Kelsier dădu din cap. Îşi scoase cufărul de sub masă, îl deschise şi puse în palma lui Vin o pungă mică, plină cu mărgele de fludor. Ea o primi fără nicio vorbă.

— Înghite cinci.

— *Cinci?*

— Deocamdată, spuse Kelsier. Dac-o să ai nevoie de mai multe, strigă-mă, ca să m-opresc din fugă.

— Fugă? se miră fata. Nu luăm o corabie pe canal?

Kelsier se încruntă

— Ce nevoie avem de ea?

Vin îşi coborî privirea către mica pungă, apoi înşfăcă o cană cu apă şi-ncepu să-nghită mărgelele.

— Asigură-te că ai destulă apă în raniţă, o sfătui Kelsier. Ia cât de multă poţi să cari.

Se îndepărtă de ea, îndreptându-se spre Dockson, căruia îi puse mâna pe umăr.

— Mai sunt trei ore până la apusul soarelui. Dacă ne străduim din greu, putem fi acolo mâine la amiază.

Dockson dădu din cap.

— Ar putea fi îndeajuns de devreme.

Poate, se gândi Kelsier. *Garnizoana din Valtroux e la numai trei zile de mers de Holstep. Chiar şi călărind noaptea, un sol nu putea sosi la Luthadel în mai puţin de două zile. Când o s-ajung eu la oastea noastră…*

Dockson putea evident să-i citească îngrijorarea în ochi.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, armata nu ne mai e acum de niciun folos, zise el.

— Ştiu, răspunse Kelsier. Nu vreau decât să salvez vieţile oamenilor. Trimit veşti cât de curând pot.

Dockson dădu din cap.

Kelsier îi întoarse spatele şi-şi incendie fludorul. Raniţa i se păru, dintr-odată, uşoară ca şi când ar fi fost goală.

— Aprinde-ţi fludorul, Vin. Plecăm.

Ea îi făcu semn că înţelesese şi Kelsier simţi o pulsaţie din direcţia ei.

— Incendiază-l, îi porunci, scoţând din cufărul lui două mantii-de-ceaţă şi întinzându-i una.

El şi-o puse pe cealaltă, apoi o luă înainte, deschizând uşa bucătăriei dintr-o lovitură. Soarele roşu strălucea deasupra capetelor. Oamenii din ceată îşi întrerupseră agitaţia frenetică pentru o clipă, ca să-i privească pe el şi pe Vin părăsind prăvălia.

Ea îşi grăbi pasul, vrând să meargă în rând cu el.

— Ham mi-a spus c-ar trebui să mă-nvăţ să ard fludor numai când e nevoie – a spus că e mai bine să fii subtil.

Kelsier îşi întoarse privirea spre ea.

— Nu e momentul potrivit pentru subtilităţi. Stai aproape de mine şi fii absolut sigură că nu rămâi fără fludor.

Ea dădu din cap, părând dintr-odată uşor neliniştită.

— Bun, zise Kelsier, răsuflând adânc. Să mergem.

Ieşi pe alee dintr-un salt supraomenesc. Vin se puse brusc în mişcare, urmându-l pe alee şi apoi pe stradă. Fludorul era o vâlvătaie înăuntrul ei. Incendiindu-l astfel, cele cinci mărgele abia dacă aveau

să-i ajungă pentru o oră.

Oraşul era plin de muncitori skaa şi de nobili în trăsuri. Kelsier nu-i luă în seamă, sărind drept în mijlocul străzii şi păstrându-şi viteza ridicolă. Vin făcu acelaşi lucru, din ce în ce mai îngrijorată când se gândea în ce se băgase.

Nu-l pot lăsa să plece singur, îşi spuse. Fireşte, ultima oară când îl silise s-o ia cu el, o sfârşise pe jumătate moartă şi zăcuse în pat o lună.

Kelsier şerpuia printre trăsuri, frecându-se de trecători şi năpustindu-se în josul străzii ca şi cum ar fi fost numai a lui. Vin se străduia să ţină pasul cât de bine putea, pământul era o ceaţă sub picioarele ei, iar oamenii treceau prea repede ca să le desluşească feţele. Câţiva strigară după ea, cu voci supărate, însă vreo doi încetară imediat, amuţind.

Mantiile, se gândi ea. *De aceea le purtăm – de aceea le purtăm întotdeauna. Nobilii care văd mantiile de ceaţă ştiu că trebuie să ni se ferească din cale.*

Kelsier schimbă direcţia în care alergase, fugind drept către porţile din nordul oraşului. Ea îl urmă. El nu se opri când se apropiară de porţi, iar oamenii de la cozi începură să-i arate cu degetul. Străjile din punctul de verificare se întoarseră spre ei, cu figuri surprinse.

Kelsier sări.

Când îi trecu pe deasupra capului, unul dintre străjerii în armură se prăbuşi la pământ cu un ţipăt, trântit de greutatea Allomantică. Vin trase aer în piept, aruncă o monedă ca să-şi ia un uşor avânt şi sări la rândul ei. Trecu cu uşurinţă de al doilea străjer, care-şi ridică surprins privirea în timp ce primul se zvârcolea pe caldarâm.

Vin împinse în armura lui, aruncându-se mai sus, în văzduh. Omul se clătină, dar rămase în picioare – Vin n-avea nici pe departe greutatea lui Kelsier.

Ea se azvârli peste zid, auzind strigătele de surprindere ale soldaţilor de pe coama lui. Nu putea decât să spere că n-o recunoştea nimeni. Era puţin probabil. Deşi şapca îi zburase de pe cap când se înălţase în aer, oricine o ştia pe Valette, doamna care mergea la curte, n-ar fi făcut niciodată legătura dintre ea şi un Născut-din-Ceaţă cu pantaloni murdari.

Mantia ei biciui aerul cu furie. Kelsier îşi încheie primul arcul şi începu să coboare, iar ea îl urmă în curând. I se părea straniu să întrebuinţeze Allomanţia sub lumina soarelui. Ba chiar nefiresc. Făcu greşeala să se uite în jos în timp ce cădea, în loc de liniştitoarele vârtejuri de ceaţă, văzu pământul, departe, sub ea.

Atât de sus! se gândi, îngrozită. Din fericire, nu era atât de năucită încât să nu Împingă în moneda de care se folosise Kelsier ca s-aterizeze. Îşi încetini coborârea până la un nivel căruia îi putea face faţă, înainte de a cădea, cu o bufnitură, pe pământul plin de cenuşă.

Kelsier se repezi imediat pe drum. Ea îl urmă, fără să le dea nicio atenţie negustorilor şi călătorilor. Crezuse că, odată ce ieşiseră din oraş, Kelsier avea să-ncetinească. Dar el nu o făcu. Acceleră.

Şi, brusc, Vin înţelese. Kelsier n-avea de gând să meargă până la peşteri la pas, şi nici măcar alergând uşor.

Plănuia s-alege nebuneşte.

Pe canal, drumul dura două săptămâni. Cât timp avea să le ia lor? Înaintau repede, cumplit de repede. Mai încet decât un cal în galop, cu siguranţă, însă un cal nu putea galopa vreme îndelungată.

Vin alerga fără să simtă oboseala. Se bizuia mai ales pe fludor şi într-o foarte mică măsură pe forţele trupului ei. Abia dacă simţea atingerea pământului sub tălpi şi, cu o provizie atât de mare de fludor, simţea că-şi putea păstra viteza pentru un răstimp de o lungime mulţumitoare.

Îl ajunse din urmă pe Kelsier, ocupându-şi locul alături de el.

— E mai uşor decât mi-am închipuit.

— Fludorul îţi dă mai mult echilibru, spuse Kelsier. Altminteri te-ai poticni chiar în clipa asta.

— Ce crezi c-o să găsim? În peşteri, adică?

Kelsier clătină din cap.

— N-are rost să vorbim. Păstrează-ţi puterile.

— Dar nu simt nicio oboseală!

— O să vedem ce spui peste şaisprezece ore, zise Kelsier, mărind şi mai mult viteza când ieşiră de pe drumul mare, alergând pe larga potecă pentru edec de pe marginea canalului Luth-Davn.

Şaisprezece ore!

Vin rămase uşor în urma lui Kelsier, lăsându-şi loc suficient pentru alergare. Kelsier mări viteza până ce ajunseră la un ritm nebunesc. Avea dreptate: în orice alte împrejurări, Vin ar fi făcut în scurt timp un pas greşit pe terenul accidentat. Dar, cu fludorul şi cu cositorul care o călăuzeau, reuşea să rămână pe picioare – deşi era nevoie de tot mai multă atenţie pe măsură ce se întuneca tot mai tare şi se ivea ceaţa.

Kelsier arunca din când în când câte o monedă şi se avânta de pe un vârf de deal pe altul. Însă în ceea mai mare parte a timpului alerga în acelaşi ritm, rămânând pe marginea canalului. Orele treceau şi Vin începu să simtă oboseala despre care îi spusese el că urma s-apară. Îşi păstra viteza, dar simţea ceva dincolo de ea – o rezistenţă interioară, o dorinţă fierbinte de nemişcare, de odihnă. În ciuda puterii fludorului, trupul ei începea să-şi piardă forţele.

Avea grijă să nu-i ajungă niciodată fludorul pe sfârşite. Se temea că, în clipa când avea să-l termine, oboseala urma să se facă simţită cu atâta violenţă, încât avea să-i fie imposibil să se pună din nou în mişcare. Kelsier îi poruncise şi să bea ridicol de multă apă, deşi nu-i

era atât de sete.

Noaptea deveni neagră şi tăcută, căci niciun călător nu îndrăznea să-nfrunte ceaţa. Treceau pe lângă corăbiile de pe canal şi pe lângă barje acostate pentru noapte, ca şi pe lângă taberele edecarilor, cu corturi îngrămădite unele în altele, apărându-se de ceaţă. Pe drum văzură de două ori năluci-de-ceaţă şi, când o sări pe prima, Vin avu o tresărire cumplită. Kelsier trecu pur şi simplu pe lângă ele – fără să dea nici cea mai mică atenţie teribilelor rămăşiţe translucide de oameni şi de animale care fuseseră înghiţite şi ale căror oase alcătuiau scheletul creaturii.

El continua să alerge. Timpul devenea neclar şi alergarea stăpânea tot ce era şi ce făcea Vin. Mişcarea îi cerea atât de multă atenţie, încât abia mai izbutea să-şi concentreze privirea asupra lui Kelsier, aflat înaintea ei, în ceaţă. Continua să-şi ducă un picior în faţa celuilalt, trupul rămânându-i puternic – şi, în acelaşi timp, se simţea teribil de stoarsă de vlagă. Fiecare pas, deşi rapid, devenea un chin. Începea să tânjească după odihnă.

Kelsier nu i-o oferi. Alerga fără încetare, silind-o să meargă mai departe şi păstrând o viteză incredibilă. Lumea lui Vin se schimbă în ceva din care lipsea timpul, dar existau durerea şi enervarea crescânde. Încetineau din când în când ca să bea apă sau ca să mai înghită mărgele de fludor – dar nu se opreau niciodată. Era ca şi cum… ca şi cum nu s-ar fi putut opri. Vin simţea istovirea copleşindu-i mintea. Fludorul incendiat era totul. Ea nu mai era nimic altceva.

Lumina o luă prin surprindere. Soarele începea să se înalţe, ceaţa dispărea. Dar Kelsier nu lăsă strălucirea astrului să-l oprească. Cum ar fi putut? Ei trebuiau să alege. Trebuiau doar… trebuiau… să… alerge mai departe…

O să mor.

De când îşi începuseră fuga, nu era prima oară când îi trecea asta prin minte. De fapt, ideea i se tot învârtea printre gânduri, ciugulindu-i creierul ca o pasăre care mănâncă stârvuri. Iar ea continua să se mişte, să alerge.

Nu pot să sufăr alergarea, se gândi. *De-aia am locuit întotdeauna în oraşe, nu la ţară. Ca să nu fiu nevoită s-alerg.*

Ceva din ea ştia că un asemenea gând era lipsit de sens. Însă luciditatea nu i se mai număra printre însuşiri.

Nici pe Kelsier nu pot să-l sufăr. Merge întruna mai departe. Cât a trecut de când a răsărit soarele? Minute? Ore? Săptămâni? Ani? Jur că nu cred…

Kelsier încetini şi se opri în mijlocul drumului, în faţa ei.

Pe Vin o cuprinse o asemenea uimire, încât aproape că dădu peste el. Se împletici, încetinind cu stângăcie, de parcă ar fi uitat cum să facă orice altceva decât să fugă. Se opri, apoi se holbă uluită la

propriile ei picioare.

Ceva nu e cum ar trebui, îşi spuse. *Nu pot să stau pur şi simplu aici. Trebuie să mă mişc.*

Se simţi dând să plece iarăşi, dar Kelsier o înhăţă. Ea se zbătu în strânsoarea lui, împotrivindu-se fără vlagă.

Odihneşte-te, spunea ceva din ea. *Destinde-te. Ai uitat cum e, dar e atât de plăcut…*

— Vin! strigă Kelsier. Nu-ţi stinge fludorul. Continuă să-l arzi, sau o să leşini!

Ea clătină din cap, năucită, încercând să-i priceapă cuvintele.

— Cositor! zise el. Incendiază-l! Acum!

Ea o făcu. În cap i se aprinse o durere bruscă, de care aproape uitase, şi se văzu silită să-nchidă ochii, ferindu-şi-i de soarele orbitor. O dureau pulpele, dar mai rea era durerea tălpilor. Valul brusc de senzaţii îi readuse însă raţiunea şi clipi nedumerită, cu ochii la Kelsier.

— E mai bine? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Tocmai i-ai făcut corpului tău ceva incredibil de nedrept, zise Kelsier. Ar fi trebuit să cedeze cu ore în urmă, dar tu ai fludorul, care-l ajută să reziste. O să-ţi revii – ba chiar o să fie tot mai uşor să te forţezi astfel –, dar deocamdată arde în continuare fludor. Poţi să dormi mai târziu.

Ea dădu din cap încă o dată.

— De ce… Vorbea cu glas hârâit. De ce ne-am oprit?

— Ascultă.

Ea se supuse. Auzi… voci. Strigăte.

Se uită în sus, către Kelsier.

— O bătălie?

El îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Oraşul Holstep e cam la o oră distanţă, către miazănoapte, dar cred c-am găsit ce căutam. Haide.

Îi dădu drumul, aruncă o monedă şi sări peste canal. Ea îl urmă, îi călcă pe urme când urca în grabă un deal din apropiere. Kelsier ajunse în vârf şi se uită dincolo de el. Şi rămase aşa, privind fix ceva dinspre est. Vin sosi pe culme şi văzu cu uşurinţă bătălia – aşa cum era – în depărtare. O pală de vânt îi umplu nările cu mirosuri.

Sânge. Valea de dincolo era presărată cu leşuri. Oamenii încă mai luptau în capătul celălalt – un grup mic era înconjurat de o oaste mult mai mare, în uniforme.

— Am ajuns prea târziu, spuse Kelsier. Probabil că oamenii noştri au înfrânt garnizoana din Holstep şi-au încercat să se-ntoarcă-n peşteri. Dar Cetatea Valtroux e la numai câteva zile distanţă şi are o garnizoană de cinci mii de oameni. Soldaţii ăia au sosit aici înaintea noastră.

Îngustându-şi ochii şi întrebuinţând cositor în ciuda luminii, Vin văzu că el avea dreptate. Armata mai mare purta uniforma imperială şi, dacă şirul de cadavre spunea ceva, atunci îi prinsese pe soldaţii skaa într-o ambuscadă. Oastea lor nu avusese nici cei mai mici sorţi de izbândă. Sub ochii ei, skaa începură să ridice mâinile, dar soldaţii continuau să-i ucidă. O parte dintre ţăranii rămaşi luptau cu disperare, dar cădeau aproape la fel de repede.

— E un măcel, spuse furios Kelsier. Probabil că garnizoanei din Valtroux i s-a poruncit să radă tot grupul de pe faţa pământului.

Făcu un pas înainte.

— Kelsier! strigă Vin, înhăţându-l de braţ. Ce faci?

El îi întoarse spatele.

— Acolo, jos, mai sunt încă oameni. Oamenii mei.

— Şi ce-o să faci – o să ataci o armată de unul singur? La ce bun? Răzvrătiţii tăi n-au Allomanţie – nu pot fugi pe picioare iuţi ca să scape. Nu poţi opri o oaste-ntreagă, Kelsier.

El se smuci, smulgându-i-se din mână; Vin n-avea putere să-l reţină. Se împletici şi căzu în ţărâna neagră, plină de bulgări, înălţând un val de cenuşă. Kelsier începu să coboare grăbit dealul, mergând către locul luptei.

Vin se ridică în genunchi.

— Kelsier, spuse ea, tremurând uşor de oboseală. Nu suntem de neînfrânt, ţi-aduci aminte?

El se opri.

— Tu nu eşti de neînfrânt, şopti ea. Nu-i poţi opri pe toţi. Nu-i poţi salva pe oamenii ăia.

Kelsier rămase locului, tăcut, cu pumnii încleştaţi. Pe urmă, încet, îşi lăsă fruntea în jos. În depărtare, masacrul continua, deşi nu mai rămăseseră mulţi răzvrătiţi.

— Peşterile, şopti Vin. Forţele noastre trebuie să fi lăsat nişte oameni în urmă, nu-i aşa? Poate ne pot spune de ce-a ieşit oastea la lumină. Poate izbuteşti să-i salvezi pe cei rămaşi deoparte. Oamenii Lordului Legiuitor ne vor căuta cu siguranţă cartierul general – dacă n-au început deja.

Kelsier dădu din cap.

— Bine. Să mergem.

Kelsier coborî în grotă. Fu silit să-şi incendieze cositorul ca să vadă cât de cât ceva în bezna profundă, întreruptă doar de un strop din lumina soarelui reflectată de sus, de departe. Zgomotele făcute de Vin când se freca de pereţii riftului de deasupra păreau tunete pentru auzul lui ascuţit. Însă în peştera propriu-zisă… nimic. Niciun sunet, nicio lumină.

S-a înşelat, se gândi. *N-a rămas nimeni în urmă.*

Răsuflă pe îndelete, încercând să-şi domolească frustrarea şi furia. Îşi părăsise oamenii pe câmpul de luptă. Scutură din cap, nesocotind tot ce-i spunea logica în clipa aceea. Mânia lui era prea proaspătă.

Vin căzu pe pământ, alături de el, şi în ochii lui, mai ageri mulţumită cositorului, silueta ei apăru ca o simplă umbră.

— Pustiu, anunţă el, şi vocea stârni în grotă ecouri găunoase. Te-ai înşelat.

— Nu, şopti ea. Acolo.

Se îndepărtă brusc, traversând solul peşterii grăbită, cu sprinteneala unei pisici. Kelsier o strigă în întuneric, scrâşni din dinţi, apoi o urmă luându-se după sunetul care se auzea dintr-un tunel.

— Vin, întoarce-te! Nu e nimic…

Tăcu. Tocmai întrezărise licărirea unei lumini în faţa lui, în tunel.

Pe toţi demonii infernului! Cum izbuteşte ea să vadă atât de departe?

Încă o mai auzea pe Vin înaintea lui. Continuă să înainteze, dar cu mai multă prudenţă, verificându-şi rezervele de metale şi temându-se de o capcană a oamenilor Cultului. Când ajunse mai aproape de lumină, auzi o voce:

— Cine-i acolo? Spune parola!

Merse mai departe, putând acum să distingă silueta unui om înarmat cu o suliţă, profilată pe lumina tot mai puternică din culoarul în faţa căruia se afla.

Vin aştepta, ghemuită în întuneric. Îl privi întrebătoare când păşi pe lângă ea. Părea să fi trecut, pe moment, peste starea de istovire în care-o adusese arderea îndelungată a fludorului. Însă urma s-o simtă când aveau să se oprească în sfârşit.

— Te aud! strigă neliniştit omul de strajă.

Vocea părea oarecum familiară.

— Spune cine eşti.

Căpitanul Demoux, îl recunoscu Kelsier. *Unul de-al nostru. Nu e o capcană.*

— Parola! spuse poruncitor Demoux.

— N-am nevoie de ea, răspunse Kelsier, păşind în lumină.

Demoux lăsă suliţa în jos.

— Lord Kelsier? Ai venit… înseamnă că oastea e victorioasă?

Kelsier nu-i luă în seamă întrebarea.

— De ce nu păziţi intrarea?

— Am… am crezut că ne putem apăra mai bine dacă ne retragem în peşterile interioare, lordul meu. N-am rămas prea mulţi.

Kelsier se uită peste umăr, către intrarea coridorului. *Cât o să dureze până când găseşte Lordul Legiuitor un prizonier dornic să vorbească? La urma urmelor, Vin a avut dreptate – trebuie să-i ducem pe oamenii ăştia într-un loc sigur.*

Vin se apropie, studiindu-l pe tânărul oştean cu ochii ei calmi.

— Câţi sunteţi aici?

— Vreo două mii, răspunse Demoux. Ne-am… înşelat, lordul meu. Îmi cer iertare.

Kelsier îi întoarse privirea.

— V-aţi înşelat?

— Am crezut că generalul Yeden acţiona fără chibzuinţă, răspunse Demoux, roşind de ruşine. Am rămas deoparte. Am… dorit să fim loiali faţă de tine, mai degrabă decât faţă de el. Dar ar fi trebuit să mergem cu restul armatei.

— Restul armatei e mort, spuse scurt Kelsier. Adună-ţi oamenii, Demoux. Trebuie să plecăm *imediat.*

o o o

În noaptea aceea, stând pe o buturugă, cu ceaţa adunându-i-se în jur, Kelsier se sili în sfârşit să privească în faţă întâmplările zilei.

Stătea cu mâinile încrucişate la piept, ascultând ultimele zgomote slabe ale oştenilor care se culcau. Din fericire, cineva avusese ideea să pregătească grupul pentru o plecare în pripă. Fiecare om avea pături, o armă şi hrană de-ajuns pentru două săptămâni. Kelsier îşi propusese să-l avanseze simţitor în grad pe omul care fusese atât de prevăzător, imediat ce avea să-l descopere.

Numai că nu prea ar mai fi avut pe cine să comande. Printre cei două mii de oameni rămaşi se afla un număr descurajant de mare de soldaţi trecuţi de prima tinereţe – bărbaţi destul de înţelepţi ca să priceapă că planul lui Yeden fusese nebunesc sau destul de tineri ca să le fie frică.

Clătină din cap. *Atâţia morţi.* Înaintea acelui dezastru adunaseră aproape şapte mii de oşteni, şi acum cei mai mulţi muriseră. După cum se părea, Yeden se hotărâse să „pună la încercare" armata, atacând garnizoana din Holstep în toiul nopţii. Ce-l împinsese să aleagă o decizie atât de prostească?

Eu, se gândi Kelsier. *E vina mea.* Le făgăduise un ajutor mai presus de fire. Luase conducerea, îl adusese pe Yeden în ceata lui, vorbise cu atâta nepăsare despre înfăptuirea imposibilului. Era de mirare că Yeden se gândise că putea s-atace direct Ultimul Imperiu, dacă ţineai cont câtă încredere în sine îi inspirase Kelsier? Era de mirare că oştenii îl urmaseră, dacă ţineai cont de făgăduielile lui Kelsier?

Oamenii erau morţi şi vinovatul era Kelsier. Pentru el, moartea nu era o noutate. Aşa cum nu era nici eşecul – nu mai era. Dar nu putea trece peste senzaţia de zvârcolire din stomac. Era adevărat că oştenii săi muriseră luptând împotriva Ultimului Imperiu, cea mai bună moarte la care putea spera un skaa – însă faptul că muriseră aşteptând un soi de apărare divină din partea lui… asta îl tulbura.

Ştiai c-o să fie greu, îşi spuse. *Ştiai ce povară iei asupra ta.*

Da, dar ce drept avusese? Până şi oamenii din propria lui ceată – Ham, Boare şi ceilalţi – îşi imaginau că Ultimul Imperiu era de neînvins. Îl urmaseră fiindcă se încredeau în el şi fiindcă îşi înfăţişase planul sub forma unei lovituri date de hoţi. Ei bine, acum lovitura aceea şi patronul pentru care lucraseră nu mai existau; o iscoadă trimisă pe câmpul de luptă adusese vestea, fie ea bună sau rea, că Yeden murise. Soldaţii îi înfipseseră capul într-o suliţă, pe marginea drumului, alături de ţestele mai multor ofiţeri de-ai lui Ham.

Planul murise. Dăduseră greş. Oastea nu mai era. N-avea să urmeze nicio răzvrătire, nicio cucerire a oraşului.

Auzi paşi apropiindu-se. Îşi ridică privirea, întrebându-se dacă se putea ţine pe picioare. Vin era încovrigată alături de buturuga lui, dormind pe pământul tare, doar cu mantia-de-ceaţă drept pernă. Arderea îndelungată a fludorului o secătuise în foarte mare măsură şi se prăbuşise pur şi simplu când anunţase Kelsier că se puteau opri să-nnopteze. Îşi dorea să fi putut face şi el acelaşi lucru. Însă avea mult mai multă experienţă decât Vin în privinţa fludorului ars timp îndelungat. Şi trupul lui urma să cedeze în cele din urmă, dar putea să mai reziste o vreme.

Din ceaţă se desprinse o siluetă, se apropie de el şontâcăind. Era un bărbat bătrân, mai bătrân decât oricare altul recrutat de Kelsier. Probabil că făcea parte dintre cei trecuţi mai de mult de partea răzvrătirii – era unul dintre acei skaa care trăiseră în peşteri înainte de a le lua el în stăpânire.

Nou-venitul îşi alese un bolovan mare, de lângă buturuga lui, şi se aşeză cu un oftat. Simplul fapt că un om atât de bătrân putea să ţină pasul cu ceilalţi era uimitor. Kelsier îi condusese pe fugari într-un ritm rapid, îndepărtându-se cât mai mult cu putinţă de grupul de peşteri.

— Oamenii vor avea un somn chinuit, deschise vorba moşneagul. Nu sunt învăţaţi să se afle afară, în ceaţă.

— Nu prea au de ales, răspunse Kelsier.

Celălalt clătină din cap.

— Cred că n-au. Rămase tăcut o clipă, privind cu ochii lui bătrâni, în care nu se putea citi nimic. Nu mă recunoşti, nu-i aşa?

Kelsier şovăi, apoi fu rândul lui să clatine din cap.

— Îmi pare rău. Ai fost recrutat de mine?

— Într-un anumit fel. Sunt un skaa de pe plantaţia lordului Tresting.

Surprins, Kelsier întredeschise gura, descoperind în cele din urmă că atât capul chel al moşului, cât şi ţinuta lui obosită, dar totuşi puternică, aveau ceva vag familiar.

— Eşti bătrânul cu care-am stat de vorbă în seara aia. Te numeşti…

— Mennis. După ce l-ai ucis pe Tresting, noi ne-am retras către peşteri şi răzvrătiţii ne-au primit. Dintre ceilalţi, o mare parte au plecat în cele din urmă, vrând să-şi găsească adăpost pe alte plantaţii.

Dar unii dintre noi au rămas.

Kelsier dădu din cap.

— Tu eşti în spatele tuturor acestora, nu-i aşa? întrebă, gesticulând în direcţia taberei. Al pregătirilor?

Mennis ridică din umeri.

— Unii dintre noi nu pot lupta, aşa că se ocupă de alte lucruri.

Kelsier se aplecă în faţă.

— Ce s-a-ntâmplat, Mennis? De ce-a făcut Yeden asta?

Bătrânul se mulţumi să clatine din cap.

— Deşi mai toată lumea se-aşteaptă ca tinerii să fie neghiobi, am observat că vreo câţiva ani în plus pot face dintr-un om un nătâng mai mare decât a fost în copilărie. Yeden… ei, era un om prea uşor de impresionat – atât de tine, cât şi de reputaţia cu care l-ai lăsat. O parte din generalii lui s-au gândit că era o idee bună să le ofere oamenilor experienţa unei bătălii adevărate şi şi-au imaginat că un atac asupra garnizoanei din Holstep era o mutare deşteaptă. Însă s-ar părea c-a fost mult mai greu decât au crezut.

— Chiar dacă ar fi izbândit, spuse Kelsier, cu o clătinare a capului, armata odată scoasă la lumină nu ne-ar mai fi fost de niciun folos.

— Credeau în tine, spuse Mennis. Îşi închipuiau că n-au cum să dea greş.

Kelsier oftă, lăsându-şi capul pe spate şi fixând cu privirea ceaţa unduitoare. Îşi goli fără grabă plămânii şi răsuflarea i se contopi cu palele de aer de deasupra lui.

— Aşadar, ce-o să se-aleagă de noi? întrebă Mennis.

— Ne despărţim, zise Kelsier, vă ducem înapoi, în Luthadel, în grupuri mici, ca să vă pierdeţi urma, amestecându-vă cu populaţia skaa.

Mennis dădu din cap. Părea obosit – istovit – însă nu bătea în retragere. Kelsier putea să-nţeleagă asta.

— Ţi-aduci aminte ce-am vorbit pe plantaţia lui Tresting? întrebă Mennis.

— Puţin, răspunse Kelsier. Ai încercat să mă convingi să nu mai tulbur lucrurile.

— Dar asta nu te-a oprit.

— S-aduc necazuri e aproape singura treabă la care sunt bun, Mennis. Îmi porţi pică pentru ceea ce am făcut acolo, pentru ceea ce v-am silit să deveniţi?

Mennis şovăi, apoi dădu din cap.

— Dar, într-un fel, aduc mulţumiri pentru pica pe care ţi-o port. Credeam că viaţa mea ajunsese la sfârşit – mă trezeam în fiecare dimineaţă aşteptându-mă să nu mai am destulă vlagă ca să mă ridic. Dar… ei, în peşteri am găsit din nou ceva pentru care să trăiesc. Pentru asta sunt recunoscător.

— Chiar şi după ceea ce i-am făcut oştirii?

Mennis pufni.

— Nu te ridica în slăvi chiar atât de mult, tinere. Soldaţii ăia s-au dus singuri să fie ucişi. Poate că tu le-ai oferit un motiv, dar n-ai luat hotărâri în locul lor. Ca să nu mai spun că nu e prima revoltă care s-a încheiat cu măcelărirea unor skaa răzvrătiţi. Nici pe departe. Într-un fel, tu ai izbutit să faci multe – ai strâns o oaste de o mărime demnă de luat în seamă şi apoi ai înarmat-o şi ai instruit-o mai mult decât avea oricine dreptul să spere. Totul s-a desfăşurat ceva mai repede decât ai plănuit, dar ar trebui să fii mândru de tine.

— Mândru? întrebă Kelsier, ridicându-se ca să scape de o parte a agitaţiei care-l cuprinsese. Armata asta trebuia s-ajute la răsturnarea Ultimului Imperiu, nu să se lase ucisă purtând o bătălie fără sens într-o vale aflată la câteva săptămâni distanţă de Luthadel.

— Răsturnarea… Mennis îşi ridică privirea, încruntându-se. Chiar te-aşteptai să facă aşa ceva?

— Bineînţeles, răspunse Kelsier. De ce altceva aş fi adunat o asemenea armată?

— Ca să se-mpotrivească. Ca să lupte. De-asta au venit flăcăii ăia în peşteri. Aici nu e vorba să-nvingi sau să pierzi, tot ce contează e să faci ceva – orice – ca să lupţi împotriva Lordului Legiuitor.

Kelsier se întoarse spre el, încruntându-se.

— Tu te-aşteptai de la bun început ca oastea asta să fie înfrântă?

— La ce alt sfârşit s-ar fi putut ajunge? întrebă Mennis. Se ridică în picioare, clătinând din cap. Unii pot începe să viseze altceva, flăcăule, dar Lordul Legiuitor nu poate fi înfrânt. Cândva ţi-am dat un sfat – ţi-am spus să ai grijă în ce bătălii alegi să lupţi. Ei, am priceput că asta *a meritat* să fie purtată. Şi acum îngăduie-mi să-ţi mai dau un sfat, Kelsier, Supravieţuitorule de la Hathsin. Învaţă când trebuie să renunţi. Te-ai descurcat bine, mai bine decât s-ar fi putut aştepta oricine. Înainte de a fi prinşi şi nimiciţi, aceşti skaa ai tăi au omorât soldaţii dintr-o garnizoană întreagă. E cea mai mare izbândă a unor skaa, de mai multe zeci de ani, ba poate chiar de veacuri, încoace. Acum e timpul să ne retragem.

Cu asta, bătrânul îşi plecă fruntea, plin de respect, apoi îşi târşi paşii înapoi, către centrul taberei.

Kelsier rămase nemişcat, uluit. *Cea mai mare izbândă a unor skaa, de mai multe zeci de ani încoace…*

Împotriva acestei idei lupta. Nu doar împotriva Lordului Legiuitor, nu doar împotriva nobilimii. Lupta împotriva unei mii de ani de deprinderi, a unei mii de ani de viaţă într-o societate care numea „mare izbândă” moartea a cinci mii de oameni. Pentru skaa, viaţa era atât de lipsită de speranţă, încât ajunseseră să-şi găsească alinare în înfrângerile la care se aşteptau.

— Asta n-a fost o izbândă, Mennis, şopti Kelsier. O să-ţi arăt eu izbândă.

Se sili să zâmbească – nu de plăcere, nu cu mulţumire. Zâmbi în ciuda amărăciunii de care-l umpluse moartea oamenilor săi; zâmbi pentru că asta făcea el. Aşa îi dovedea Lordului Legiuitor – şi aşa îşi dovedea lui însuşi – că nu fusese înfrânt.

Nu, n-avea de gând să se retragă. Încă nu terminase. Nici pe departe.

PARTEA A PATRA
Dansatori în marea de ceaţă

Încep să fiu atât de istovit.

CAPITOLUL 26

Vin stătea întinsă în patul ei de deasupra prăvăliei lui Ciomege, simţind cum îi zvâcnea capul.

Din fericire, durerea începea să slăbească. Încă-şi mai putea aduce aminte cum se trezise în acea primă dimineaţă oribilă; durerea fusese atât de puternică, încât abia dacă era în stare să gândească, şi cu atât mai puţin să se mişte. Nu ştia cum rezistase Kelsier, conducând rămăşiţele armatei lor către un loc sigur.

Asta se întâmplase cu mai bine de două săptămâni în urmă. Cincisprezece zile întregi, şi *tot* o mai durea capul. Kelsier spunea că îi făcea bine. Pretindea că era nevoie să exerseze „mahmureala fludorului", deprinzându-şi corpul să funcţioneze dincolo de ceea ce i se părea posibil. Însă, în ciuda spuselor lui, Vin se îndoia că i-ar fi putut face „bine" ceva care o durea atât de tare.

Ar fi putut, fireşte, să fie o abilitate utilă. Înţelegea asta, acum, când durerea de cap nu mai era atât de groaznică. Ea şi Kelsier fuseseră în stare să alerge până la câmpul de bătălie într-o singură zi. La întoarcere, călătoria durase două săptămâni.

Se ridică, întinzându-se, obosită. De fapt, se întorseseră cu aproape o zi în urmă. Kelsier trebuise probabil să rămână treaz o jumătate de noapte, explicându-le celorlalţi membri ai cetei ce se petrecuse. Însă ea fusese încântată să se oprească direct în pat. Nopţile petrecute pe pământul tare îi reamintiseră că un pat confortabil era un lux despre care începuse să creadă că îi era asigurat.

Căscă, îşi frecă din nou tâmplele, apoi îşi puse un halat şi se duse la baie. Se simţi încântată văzând că ucenicii lui Ciomege îşi amintiseră să-i pregătească o cadă. Încuie uşa, îşi scoase halatul şi se instală în apa caldă, uşor parfumată. Oare i se păruse vreodată că parfumurile erau respingătoare? Era adevărat că mirosul putea s-o facă mai uşor de remarcat, dar preţul părea neînsemnat ca să scape de ţărâna şi de funinginea de care se umpluse în timpul călătoriei.

Însă părul lung continua să i se pară supărător. Şi-l spălă, pieptănându-l ca să scape de încâlceli, întrebându-se cum suportau femeile de la curte pletele care le coborau mult în josul spatelui. Cât

timp îşi petreceau pieptănându-le şi dichisindu-le, ajutate de servitoare? Părul lui Vin încă nu ajunsese nici măcar până la umăr şi deja nu mai avea chef să-l lase să mai crească. Avea să zboare, biciuindu-i faţa când sărea, plus că avea să le ofere duşmanilor ei ceva de care s-o înşface.

Baia odată încheiată, reveni în odaia ei, se îmbrăcă, alegând ceva practic, şi coborî la parter. Ucenicii se agitau în atelier şi servitoarele munceau la etaj, dar în bucătărie era linişte. Ciomege, Dockson, Ham şi Boare îşi luau masa de dimineaţă, îşi ridicară privirile la intrarea ei.

— Ce e? întrebă Vin, ursuză, oprindu-se în cadrul uşii.

Baia îi liniştise cumva durerea de cap, care continua totuşi să-i mai pulseze uşor la ceafă.

Cei patru schimbară priviri. Primul vorbi Ham.

— Tocmai vorbeam despre starea planului nostru, acum, când nu mai avem nici patron, nici armată.

Boare ridică dintr-o sprânceană.

— Stare? Interesantă formulare, Hammond. Eu i-aş fi spus în schimb „imposibilitate”.

Ciomege mormăi aprobator şi toţi patru se-ntoarseră spre ea, părând să-i aştepte reacţia.

De ce le pasă atât de mult ce gândesc eu? se întrebă Vin, intrând în încăpere şi luându-şi un scaun.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Dockson, ridicându-se. Menajerele lui Ciomege ne-au pregătit nişte înfăşurate…

— Bere, spuse Vin.

Dockson şovăi.

— Nu suntem nici măcar la amiază.

— Bere. Acum. Te rog.

Se aplecă, îşi puse braţele îndoite pe masă şi îşi sprijini capul pe ele.

Ham avu curaj să chicotească.

— Mahmureala fludorului?

Ea dădu din cap.

— O să treacă, zise el.

— Dacă nu mor mai întâi, mormăi ea.

Ham chicoti iarăşi, dar neseriozitatea lui părea forţată. Dox îi întinse lui Vin o cană, apoi se aşeză, aruncând o privire către ceilalţi.

— Aşadar, Vin. Ce părere ai?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu un oftat. Oastea era în mare parte centrul tuturor lucrurilor, nu? Boare, Ham şi Yeden îşi petreceau tot timpul recrutând; Dockson şi Renoux se ocupau de provizii. Acum, când soldaţii nu mai sunt… ei, nu mai rămân decât treburile lui Marsh din Cult şi atacurile lui Kell asupra nobililor – şi pentru nimic din astea nu e nevoie de noi. Ceata e de prisos.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— E un mod de a privi lucrurile deprimant de dur, spuse Dockson.

— Mahmureala fludorului ţi-ar face şi ţie acelaşi lucru, remarcă Ham.

— Oricum, *tu* când te-ai întors? întrebă Vin.

— Azi-noapte, după ce-ai adormit tu, răspunse Ham. Garnizoana ne-a trimis devreme înapoi pe noi, soldaţii de ocazie, ca să nu fie nevoie să ne plătească.

— Atunci ceilalţi sunt încă acolo? întrebă Dockson.

Ham dădu din cap.

— Vânează restul oştirii noastre. Garnizoana din Luthadel a-nlocuit trupele din Valtroux, care erau de fapt destul de prăpădite după luptă. Cea mai mare parte a soldaţilor din Luthadel vor rămâne încă multă vreme în afara oraşului, căutând răzvrătiţi – s-ar părea că din grosul armatei noastre s-au desprins mai multe grupuri foarte mari înainte de începerea bătăliei.

Conversaţia se pierdu într-un alt moment de tăcere. Vin sorbi din bere, înghiţind-o mai mult de ciudă, decât din convingerea că avea să-i facă bine. Câteva minute mai târziu, pe scară se auziră paşi:

Kelsier intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse, cu obişnuita lui veselie. Din nou înfăşurate, după cum văd. Ciomege, chiar ar trebui s-angajezi nişte menajere cu mai multă imaginaţie.

În ciuda comentariului, înhăţă o înfăşurată şi luă o muşcătură zdravănă, apoi zâmbi mulţumit în timp ce-şi turna ceva de băut.

Ceata păstră tăcerea. Oamenii schimbară priviri. Kelsier rămase în picioare, sprijinindu-se de bufet în timp ce mânca.

— Kell, trebuie să stăm de vorbă, spuse în cele din urmă Dockson. Oastea nu mai e.

— Da, răspunse Kelsier, între două îmbucături. Am observat.

— Planul e mort, Kelsier, se amestecă Boare. A fost o-ncercare frumoasă, dar am dat greş.

Kelsier şovăi. Se încruntă, lăsându-şi înfăşurătoarea în jos.

— Am dat greş? Ce te face să spui asta?

— Oastea nu mai e, Kell, zise Ham.

— Oastea nu era decât o singură piesă din planurile noastre. Am avut un ghinion care ne-a tras înapoi, e adevărat – dar nu suntem nicidecum înfrânţi.

— Oh, pentru numele cerului, omule! exclamă Boare. Cum poţi sta aici, atât de vesel? Oamenii noştri sunt morţi. Nici măcar nu-ţi pasă?

— Îmi pasă, Boare, răspunse Kelsier, pe un ton solemn. Dar ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat. Trebuie să mergem mai departe.

— Întocmai! zise Boare. Să lăsăm în urmă această „lovitură" nebunească pusă la cale de tine. E timpul să renunţăm. Ştiu că nu-ţi place, dar reprezintă purul adevăr!

Kelsier îşi puse farfuria pe masă.

— Nu mă Domoli, Boare. Să nu mă Domoleşti *niciodată*.

Celălalt şovăi, cu gura uşor întredeschisă.

— Bine, spuse în cele din urmă. N-o să-ntrebuinţez Allomanţia; o să mă folosesc de adevăr. Ştii ce cred? Cred că n-ai avut niciodată de gând să pui mâna pe atiul ăla. Te foloseşti de noi. Ne-ai promis o avere ca să ne-alăturăm planului tău, dar n-ai avut niciodată de gând să ne-mbogăţeşti. Totul ţine de orgoliu – vrei s-ajungi cel mai faimos şef de ceată din toate timpurile. *De-aia* răspândeşti toate zvonurile, de-aia faci toate recrutările. Ştii cum e să fii bogat – acum vrei să devii o legendă.

Boare amuţi, cu asprime în ochi. Kelsier stătea cu braţele încrucişate, privindu-şi ceata. Unii se uitau într-o parte şi ruşinea din privirile lor dovedea că ţineau cont de spusele lui Boare. Vin se număra printre aceştia. Tăcerea se prelungi, toată lumea aşteptând o ripostă.

Pe scări se auziră din nou paşi, şi în bucătărie dădu buzna Fantomă.

— Dorind contează şi sus să vedere! O adunare, în piaţa fântânii!

Kelsier nu păru surprins la auzul veştii.

— O adunare în piaţa fântânii? spuse Ham, tărăgănând cuvintele. Asta înseamnă că…

— Haideţi, spuse Kelsier, îndreptându-şi spatele. Mergem să vedem.

o o o

— Aş prefera să nu fac asta, Kell, spuse Ham. Mă feresc de asemenea lucruri dintr-un anumit motiv.

Kelsier nu-l luă în seamă. Mergea în fruntea oamenilor săi, care purtau, cu toţii – până şi Boare – haine şi mantii obişnuite pentru skaa. Începuse o cădere uşoară de cenuşă, şi particulele nepăsătoare pluteau venind din cer, ca frunzele căzute dintr-un copac nevăzut.

Străzile erau blocate de grupuri mari de skaa, cei mai mulţi fiind muncitori din fabrici şi din ateliere. Vin nu cunoştea decât un singur motiv pentru care li se îngăduia muncitorilor să plece de la lucru şi să se-adune în piaţa din centrul oraşului.

Execuţiile.

Până atunci nu văzuse niciodată vreuna. Tuturor locuitorilor oraşului – skaa sau nobili – li se cerea să asiste la astfel de ceremonii, dar cetele de hoţi ştiau cum să rămână ascunse. În depărtare băteau clopote, anunţând evenimentul, iar obligatorii stăteau cu ochii pe marginea străzilor. Intrau în fabrici şi în forje, intrau la întâmplare în case în căutarea celor care nu ascultaseră chemarea şi care, drept pedeapsă, îşi găseau moartea. Adunarea unui număr atât de mare de oameni însemna o activitate intensă – dar, într-un fel, astfel de lucruri erau pur şi simplu de folos pentru a dovedi cât de puternic era Lordul

Legiuitor.

Pe măsură ce Vin şi ceata ei se apropiau de piaţa fântânii, străzile deveneau tot mai aglomerate. Acoperişurile clădirilor erau ticsite şi oamenii umpleau străzile, împingându-se înainte. *N-au cum să-ncapă toţi.* Luthadel nu era ca majoritatea celorlalte oraşe; avea o populaţie enormă. Chiar dacă s-ar fi adunat numai bărbaţii, tot n-ar fi avut cum să vadă toată lumea execuţiile.

Însă oamenii veneau oricum. În parte fiindcă li se cerea, în parte fiindcă, în timp ce priveau, nu erau nevoiţi să muncească şi, totodată – bănuia Vin –, din cauza acelei curiozităţi morbide care stătea în firea oricui.

Când mulţimea se îndesi, Kelsier, Dockson şi Ham începură să împingă, făcându-i cetei loc să se strecoare printre privitori. Unii le aruncau priviri înciudate, dar cei mai mulţi erau pur şi simplu fiinţe supuse, cu ochi stinşi. Alţii păreau surprinşi, ba chiar entuziasmaţi, când îl zăreau pe Kelsier, deşi cicatricele lui nu erau vizibile. Aceştia se trăgeau deoparte cu înflăcărare.

Într-un târziu, ceata ajunse în dreptul şirului de clădiri care înconjura piaţa. Kelsier alese una, arătând-o cu o mişcare a capului, şi Dockson o porni într-acolo. Un bărbat aflat în uşă încercă să-l oprească, dar el arătă către acoperiş, apoi îşi ridică punga plină cu un gest sugestiv. Câteva minute mai târziu, ceata avea la dispoziţie, numai pentru sine, întreg acoperişul.

— Ciomege, Fumegă te rog ca să ne-acoperi, spuse încet Kelsier.

Meşteşugarul butucănos dădu din cap, făcând grupul invizibil pentru simţul Allomantic oferit de bronz. Vin se apropie de marginea acoperişului şi se ghemui acolo, ţinându-se cu mâinile de balustrada scundă, de piatră, în timp ce cerceta din priviri piaţa de dedesubt.

— Atât de mulţi oameni…

— Ai trăit toată viaţa în oraşe, Vin, spuse Ham, care stătea în picioare, alături de ea. Ai mai văzut, cu siguranţă, şi altă dată oameni îngrămădiţi laolaltă.

— Da, dar…

Cum ar fi putut să explice? Masa unduitoare de oameni mai mult decât înghesuiţi nu semăna cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Se întindea, părând aproape fără sfârşit, cu cozi ce umpleau toate străzile pornite din piaţa centrală. Skaa erau îngrămădiţi atât de tare, încât se întrebă cum izbuteau să respire.

Nobilimea era în mijlocul pieţei şi un cordon de oşteni o separa de skaa. Se afla în apropiere de piaţeta cu fântâni în mijloc, situat cu un metru şi jumătate mai sus decât caldarâmul. Cineva construise bănci pentru aristocraţi, iar ei stăteau tolăniţi, de parcă ar fi venit la un spectacol sau la o cursă de cai. Mulţi aveau servitori cu umbrele care-i fereau de cenuşă, deşi particulele erau atât de rare, încât alţii nu le

dădeau pur şi simplu nicio atenţie.

Lângă nobili, în picioare, stăteau obligatorii – cei obişnuiţi înveşmântaţi în gri, iar Inchizitorii în negru. Vin se cutremură. Cei din urmă erau în număr de opt, şi siluetele lor deşirate se înălţau cu un cap mai sus de ale obligatorilor. Dar înălţimea nu era singura însuşire care deosebea creaturile întunecate de verii lor. Inchizitorii de oţel aveau un aer anume, o ţinută aparte.

Vin se întoarse în schimb către obligatorii obişnuiţi. Cei mai mulţi îşi purtau cu mândrie robele de slujbaşi din administraţie – dintr-un material cu atât mai fin, cu cât ocupau o poziţie mai înaltă. Ea îşi îngustă ochii, arse cositor şi recunoscu un chip oarecum familiar.

— Acolo, spuse, arătând cu degetul. Ăla e tata.

Kelsier ciuli urechile.

— Unde?

— În faţa obligatorilor, zise ea. Cel mai scund, cu eşarfa robei de culoare aurie.

Kelsier amuţi.

— *El* e tatăl tău? întrebă, într-un târziu.

— Cine? întrebă Dockson, mijindu-şi ochii. Nu le pot distinge feţele.

— Tevidian, răspunse Kelsier.

— *Lordul prelan*? întrebă şocat Dockson.

— Ce? întrebă şi Vin. Cine e ăsta?

Boare chicoti.

— Lordul prelan e conducătorul Cultului, draga mea. E cel mai important dintre obligatorii Lordului Legiuitor – e, practic, mai mare în rang decât Inchizitorii.

Vin încremeni, uluită.

— Lordul prelan, murmură Dockson, clătinând din cap. Din ce în ce mai bine.

— Uitaţi-vă! strigă pe neaşteptate Fantomă, arătând cu degetul.

Mulţimea de skaa începu să-şi târşească picioarele. Vin îşi închipuise că erau prea înghesuiţi ca să se poată mişca, dar se părea că se înşelase. Oamenii începură să se retragă, conturând un culoar larg, ce ducea spre platforma din mijloc.

Ce i-ar putea face…?

Şi atunci simţi. O amorţeală strivitoare, ca o pătură ce cobora, apăsând, făcând-o să se sufoce, fiindcă îi îndepărta aerul, furându-i voinţa. Începu imediat să ardă cupru. Însă, ca şi mai înainte, ar fi putut jura că, în ciuda metalului, îl simţea pe Lordul Legiuitor Domolind-o. Îl simţea apropiindu-se, încercând s-o lipsească de orice voinţă, de orice dorinţă, de toată puterea propriilor simţăminte.

— Vine, şopti Bizar, ghemuindu-se în spatele ei.

O trăsură neagră, trasă de o pereche de armăsari albi uriaşi, îşi făcu apariţia pe o stradă laterală. Mergea pe coridorul mărginit de skaa şi,

înaintând, trezea un anumit simţ al… inevitabilului. Vin zări mai mulţi oameni trăgându-se înapoi la trecerea ei şi bănui că, dacă i-ar fi căzut cineva în faţă, trăsura l-ar fi ucis strivindu-l, fără ca nici măcar să-ncetinească.

Skaa se gârboveau ceva mai mult la trecerea Lordului Legiuitor şi mulţimea se unduia, valul fiind pe deplin vizibil când se pleca sub forţa Domolirii lui. Zvonul zgomotos al şoaptelor şi al discuţiilor din fundal începu să se stingă şi peste piaţa imensă se aşternu o linişte ireală.

— E atât de puternic, spuse Boare. Chiar şi dacă mă străduiesc din răsputeri, eu nu pot Domoli decât vreo două sute de oameni. Aici trebuie să fie zeci de mii!

Fantomă se uită la marginea acoperişului.

— Mă face să-mi doresc să cad. Să-mi dau pur şi simplu drumul…

Pe urmă amuţi. Scutură din cap, ca trezit din somn. Vin se încruntă. Ceva părea altfel. Făcu o încercare, stingându-şi cuprul, şi văzu că nu mai simţea Domolirea Lordului Legiuitor. Senzaţia cumplită de deprimare – de lipsă a sufletului, de pustiire – dispăruse în mod straniu. Fantomă îşi înălţă privirea, iar ceilalţi membri ai cetei îşi îndreptară uşor spinările.

Vin se uită în jur. Jos, mulţimea de skaa părea neschimbată. Însă prietenii ei…

Apoi dădu cu ochii de Kelsier. Şeful cetei stătea drept, fixând cu o privire hotărâtă trăsura care se apropia, cu o expresie concentrată pe chip.

Ne Aţâţă sentimentele, înţelese Vin. *Contrabalansează puterea Lordului Legiuitor.* Kelsier ducea evident o luptă, protejând micul lor grup.

Boare are dreptate, se gândi Vin. *Cum ne-am putea măsura cu aşa ceva? Lordul Legiuitor Domoleşte, în acelaşi timp, o sută de mii de oameni!*

Însă Kelsier i se împotrivea. Pentru orice eventualitate, Vin îşi aprinse cuprul. Apoi arse zinc şi se întinse să-l ajute pe Kelsier, Aţâţând sentimentele celor din apropierea ei. Avu senzaţia că Trăgea de un zid gros, imobil. Însă probabil că era de ajutor, fiindcă îl văzu pe Kelsier destinzându-se uşor şi aruncându-i o privire recunoscătoare.

— Uitaţi-vă, spuse Dockson, probabil neavând habar de lupta nevăzută care se purta în jurul lui. Căruţele cu prizonieri.

Arătă către un grup de zece căruţe mari, cu gratii, care înaintau pe culoar, în spatele Lordului Legiuitor.

— Îl recunoaşteţi pe vreunul dintre ei? întrebă Ham, aplecându-se în faţă.

— Eu nu sunt în văzând, răspunse Fantomă, părând stânjenit. Unchiule, tu într-adevăr ardere, da?

— Da, cuprul meu e aprins, spuse Ciomege, morocănos. Eşti în siguranţă. Oricum, suntem destul de departe de Lordul Legiuitor ca să

nu conteze – piaţa asta e enormă.

Fantomă făcu semn că înţelesese, apoi începu evident să ardă cositor. O clipă mai târziu, clătină din cap.

— Observând recunoaştere nimeni.

— Însă tu, Fantomă, n-ai fost de faţă la o mulţime de recrutări, zise Ham, îngustându-şi ochii.

— E adevărat, răspunse tânărul.

Deşi îşi păstra accentul, era clar că-şi dădea silinţa să vorbească normal.

Kelsier se apropie de bordura acoperişului, umbrindu-şi ochii cu o mână.

— Văd prizonierii. Nu, nu recunosc niciun chip. Nu sunt oşteni de-ai noştri capturaţi.

— Atunci cine sunt? întrebă Ham.

— Mai ales femei şi copii, din câte s-ar părea.

— Familiile oştenilor? întrebă îngrozit Ham.

Kelsier clătină din cap.

— Mă îndoiesc. N-au avut timp să identifice morţii.

Ham se încruntă, părând nedumerit.

— Oameni aleşi la nimereală, Hammond, spuse Boare, cu un oftat abia auzit. Exemple – execuţii făcute la întâmplare, ca să-i pedepsească pe skaa fiindcă i-au ascuns pe răzvrătiţi.

— Nu, nici măcar atât, spuse Kelsier. Mă îndoiesc că Lordul Legiuitor ştie, sau că-i pasă, că majoritatea soldaţilor au fost recrutaţi din Luthadel. Probabil îşi închipuie că n-a fost decât o altă revoltă a oamenilor de la ţară. Asta…. asta nu e decât o cale de a ne reaminti tuturor cine controlează totul.

Trăsura neagră urcă pe o platformă din piaţa centrală. Vehiculul sinistru se opri chiar în centrul pieţei, însă Lordul Legiuitor rămase înăuntru.

Se opriră şi căruţele cu prizonieri, iar un grup de obligatori şi de soldaţi începu să-i descarce. Cenuşa neagră continuă să cadă în vreme ce primul grup de osândiţi – dintre care cei mai mulţi abia dacă se împotriveau – fu târât pe platforma înălţată din mijloc. Un inchizitor conducea totul, făcând semn să fie adunaţi prizonierii în jurul fiecăreia dintre cele patru fântâni rotunde de pe platformă.

Patru condamnaţi fură siliţi să îngenuncheze – câte unu lângă fiecare dintre cele patru fântâni arteziene – şi patru Inchizitori îşi înălţară securile cu margini de obsidian. Patru securi căzură şi patru capete retezate se prăvăliră. Trupurilor încă ţinute de oşteni li se îngădui să-şi împroaşte ultimele răbufniri de sânge în bazinele fântânilor.

Apa azvârlită în aer prinse să strălucească, roşie. Soldaţii aruncară trupurile în lături, apoi aduseră alţi patru oameni.

Fantomă îşi desprinse îngreţoşat privirea de locul execuţiei.

— De ce… de ce nu face nimic Kelsier? Ca să-i salveze, adică.

— Nu fi prost, spuse Vin. Acolo, jos, sunt opt Inchizitori – ca să nu mai vorbesc de Lordul Legiuitor în persoană. Kelsier ar fi un idiot dacă ar încerca s-o facă.

Cu toate că nu m-aş mira să se gândească la asta, continuă, în sinea ei, aducându-şi aminte cum fusese Kelsier gata să dea buzna în josul dealului, ca să-nfrunte de unul singur o oaste întreagă. Aruncă o privire într-o parte. Kelsier arăta ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să rămână locului – se ţinea de coşul de fum din spatele lui, strângându-l cu încheieturile degetelor albite – ca să se-mpiedice să se repeadă jos, în încercarea de a pune capăt execuţiilor.

Fantomă se împletici către o altă parte a acoperişului, unde putea să verse fără să-i împroaşte cu fiere pe oamenii de dedesubt. Ham gemea încet şi până şi Ciomege părea trist. Dockson privea cu o figură solemnă, ca şi cum urmărirea execuţiilor ar fi fost un soi de priveghi. Boare se mulţumea să clatine din cap.

Însă Kelsier… Kelsier era furios. Cu faţa roşie, cu muşchii încordaţi, cu ochii în flăcări.

Încă patru morţi, printre care şi un copil.

— Ăsta, spuse Kelsier, fluturându-şi furios mâna către centrul pieţei. *Ăsta* e duşmanul nostru. Nu există cruţare, nu există retragere. Nu e vorba de o simplă lovitură, la care să renunţăm imediat ce apar pe neaşteptate câteva răsturnări de situaţie.

Încă patru morţi.

— Uitaţi-vă la ei! le ceru Kelsier, arătând către tribunele pline cu nobili.

Cei mai mulţi aveau figuri plictisite – şi vreo câţiva păreau chiar să se distreze, întorcându-se unii spre alţii şi glumind între ei în vreme ce decapitările continuau.

— Ştiu că vă îndoiţi de mine, continuă Kelsier, întorcându-se spre ceată. Credeţi că mă port prea aspru cu nobilimea, credeţi că-mi face prea mare plăcere să-i ucid. Dar puteţi să-i priviţi râzând şi să-mi spuneţi, cu toată sinceritatea, că nu *merită* să fie ucişi de pumnalul meu? Nu fac altceva decât dreptate.

Încă patru morţi.

Vin cercetă tribunele cu ochi grăbiţi, ajutaţi de cositor, îl descoperi pe Elend în mijlocul unui grup de bărbaţi tineri. Niciunul dintre ei nu râdea şi nu erau singurii. Era adevărat că o mare parte a nobilimii trata cu uşurătate o asemenea experienţă, dar o mică parte părea îngrozită.

— Fantomă, adăugă Kelsier, ai întrebat despre atiu. O să fiu sincer. N-a reprezentat niciodată ţelul meu principal – am adunat ceata asta fiindcă voiam să schimb lucrurile. O să punem mâna pe atiu – vom

avea nevoie de el ca să susţinem o cârmuire nouă –, dar asta n-o să-l îmbogăţească pe niciunul dintre noi. Yeden e mort. El ne servea drept pretext – puteam să facem ceva bun, continuând să pretindem că nu eram decât nişte hoţi. Acum, după dispariţia lui, dacă vreţi, puteţi să renunţaţi. Să lăsaţi totul baltă. Dar asta n-o să schimbe nimic. Oamenii vor continua să fie ucişi. Voi n-o să faceţi altceva decât să nu daţi atenţie.

Încă patru morţi.

— E timpul să încheiem şarada, spuse Kelsier, uitându-se pe rând la fiecare. Dacă o vom face acum, va trebui să fim sinceri cu noi înşine. Trebuie să recunoaştem că nu e vorba de bani. E vorba să oprim *asta.*

Arătă către piaţa cu fântâni roşii – un semn al morţii vizibil pentru miile de skaa aflaţi prea departe ca să-şi dea seama ce se petrecea.

— Eu am de gând să continui lupta, continuă Kelsier, cu voce joasă. Înţeleg că unii dintre voi pun sub semnul întrebării modul în care vă conduc. Credeţi că vreau să cresc prea mult în ochii populaţiei skaa. Şoptiţi între voi că mă preschimb într-un alt Lord Legiuitor – credeţi că, pentru mine, propriul orgoliu e mai important decât răsturnarea imperiului.

Tăcu, şi Vin văzu vinovăţie în ochii lui Dockson şi ai celorlalţi. Fantomă se alătură grupului, părând să mai simtă încă o uşoară greaţă.

Alţi patru morţi.

— Vă înşelaţi, reluă Kelsier, cu glas scăzut. Trebuie s-aveţi încredere în mine. Mi-aţi acordat încrederea voastră când am trecut la înfăptuirea acestui plan, cu toate că părea foarte periculos. Încă mai am nevoie de încrederea asta. N-are importanţă cum par lucrurile, n-are importanţă cât de cumplit de puţini sorţi de izbândă avem, trebuie să continuăm lupta!

Alţi patru morţi.

Toată ceata se întoarse încet spre Kelsier. Se părea că pentru a se opune împingerii Lordului Legiuitor asupra sentimentelor lor nu mai era nevoie decât de jumătate din eforturile de la început, cu toate că Vin îşi lăsase zincul să se termine.

Poate… poate că e în stare s-o facă, se gândi ea, fără s-o fi vrut. Dacă existase vreodată un om care să-l poată înfrânge pe Lordul Legiuitor, atunci acela era Kelsier.

— Nu v-am ales din cauza priceperii voastre, continuă el, deşi sunteţi, cu siguranţă, foarte înzestraţi. V-am ales, pe fiecare în parte, fiindcă ştiu că aveţi o conştiinţă. Ham, Boare, Dox, Ciomege… aveţi cu toţii reputaţia unor bărbaţi oneşti, ba chiar miloşi. Ştiam că, pentru a-mi duce planul către izbândă, aveam nevoie de oameni cărora le *pasă* cu adevărat. Nu, Boare, nu e vorba nici de bani, nici de glorie. E vorba de război – de un război în care luptăm de o mie de ani, de un război

căruia am de gând să-i pun capăt. Dacă vrei, poţi să pleci. Ştiţi că, dacă şi-o doreşte, o să-l las să plece pe oricare dintre voi – fără să-i pun întrebări, fără ca asta să-i atragă vreo pedeapsă. Însă, adăugă, asprindu-şi privirea, dacă rămâneţi, trebuie să făgăduiţi că n-o să-mi mai puneţi la îndoială autoritatea. Puteţi da glas îndoielilor pe care le aveţi asupra planului, dar n-o să vă mai adunaţi ca să vorbiţi pe şoptite despre modul în care vă conduc. Dacă rămâneţi, mă urmaţi. S-a-nţeles?

Se uită, pe rând, în ochii fiecăruia. Şi fiecare îi răspunse înclinând aprobator din cap.

— Kell, nu cred că ne-am îndoit vreodată cu adevărat de tine, spuse Dockson. Numai că… eram îngrijoraţi, şi cred că pe bună dreptate. Oastea avea un rol foarte important în planurile noastre.

Kelsier arătă spre miazănoapte, către porţile principale ale oraşului, cu o mişcare a capului.

— Dox, ce vezi acolo, în depărtare?

— Porţile cetăţii?

— Şi ce s-a schimbat de curând în privinţa lor?

Dockson ridică din umeri.

— Nu e nimic neobişnuit. Sunt cam puţini oameni de pază, dar…

— De ce? exclamă Kelsier. De ce s-a împuţinat paza?

Dockson şovăi.

— Fiindcă a plecat Garnizoana?

— Întocmai, răspunse Kelsier. Ham spune că Garnizoana ar putea să vâneze rămăşiţele armatei noastre încă luni de zile, şi că aici n-a rămas decât a zecea parte din oameni. Ceea ce are sens – înăbuşirea revoltelor e unul dintre lucrurile pentru care a fost creată Garnizoana. Luthadelul ar putea rămâne fără apărare, dar nu-l atacă nimeni, niciodată. Nimeni nu l-a atacat vreodată.

Toată ceata îl înţelese, rând pe rând, păstrând tăcerea.

— Prima parte a planului nostru de cucerire a oraşului a fost dusă la bun sfârşit, continuă el. Am scos Garnizoana din Luthadel. Ne-a costat cu mult mai mult decât ne aşteptam – cu mult mai mult decât ar fi trebuit. Aş vrea ca Zeii noştri Uitaţi să nu-i fi lăsat pe băieţii ăia să moară. Din nefericire, asta nu se mai poate schimba acum – nu mai putem decât să folosim breşa pe care ne-au oferit-o. Planul e încă în desfăşurare – principala forţă care păstra pacea oraşului lipseşte. Dacă războiul dintre casele nobile se dezlănţuie de-a binelea, Lordului Legiuitor o să-i fie greu să-i pună capăt. Presupunând c-o să vrea s-o facă. Dintr-un anumit motiv, o dată la fiecare sută de ani, sau cam aşa ceva, se simte înclinat să-i lase pe nobili să se lupte între ei. Poate e de părere că, îngăduindu-le să-şi taie gâturile unii altora, îi ţine departe de gâtul lui.

— Şi dacă se-ntoarce Garnizoana? întrebă Ham.

— Dacă nu mă înşel, răspunse Kelsier, Lordul Legiuitor o va lăsa să vâneze oştenii noştri răzleţiţi vreme de mai multe luni, dându-le nobililor prilejul să se răcorească puţin. Numai că o să mai prilejuiască şi altceva. Când începe războiul caselor, profităm de haos ca să punem mâna pe palat.

— Cu ce armată, dragul meu? întrebă Boare.

— Ne-au mai rămas ceva soldaţi, zise Kelsier. În plus, avem timp să mai recrutăm şi alţii. Va trebui să fim prudenţi – nu mai putem folosi peşterile, vom fi nevoiţi să ne-ascundem oştenii în oraş. De aceea vom avea, probabil, mai puţini, însă asta n-o să fie o problemă – vedeţi voi, garnizoana o să se-ntoarcă în cele din urmă.

În vreme ce, jos, execuţiile continuau, membrii grupului schimbară o privire. Vin păstră tăcerea, încercând să priceapă ce voise să spună Kelsier.

— Întocmai, Kell, zise Ham, fără grabă. Garnizoana o să se-ntoarcă, iar noi n-o să avem o armată destul de mare ca s-o înfruntăm.

— Dar o s-avem comoara Lordului Legiuitor, zâmbi Kelsier. Ce spuneai tu întotdeauna despre soldaţii din garnizoană, Ham?

Brutalul şovăi, apoi zâmbi la rândul său.

— Că sunt mercenari.

— O să punem mâna pe banii Lordului Legiuitor, continuă Kelsier, şi asta-nseamnă c-o să-i luăm şi armata. Planul încă mai poate să meargă, domniile voastre. Încă-l mai putem *face* să meargă.

Ceata păru să capete mai multă încredere. Însă Vin se uită din nou în piaţă. Lichidul aruncat de fântâni era atât de roşu, încât păreau să fie în întregime sânge. Deasupra tuturor, Lordul Legiuitor privea din trăsura lui neagră ca noaptea. Geamurile erau deschise şi – arzând cositor – Vin izbuti cu greu să-ntrezărească silueta cuiva aşezat înăuntru.

Iată care e adevăratul nostru duşman, se gândi. *Nu garnizoana plecată, şi nici Inchizitorii, cu securile lor. Omul ăla. Cel din jurnal.*

Va trebui să aflăm cum îl putem înfrânge, altminteri orice altceva va fi zadarnic.

o o o

Cred c-am descoperit în sfârşit de ce nu mă poate suferi Rashek. Nu crede că un om venit din afară, aşa cum sunt eu – un străin – ar putea fi Eroul Evurilor. Crede că i-am înşelat cumva pe filosofi, că port în mod neîntemeiat însemnele Eroului.

După părerea lui Rashek, numai un terrisian get-beget poate fi ales drept Erou. În mod bizar, ura lui îmi întăreşte hotărârea. Trebuie să-i dovedesc că pot îndeplini această însărcinare.

CAPITOLUL 27

În seara aceea, în prăvălia lui Ciomege se întoarse un grup îmblânzit. Execuţiile duraseră ore de-a rândul. Cultul şi Lordul Legiuitor nu aduseseră nicio acuzaţie şi nu oferiseră nicio explicaţie – doar execuţii peste execuţii peste execuţii. Odată ce nu mai rămăsese niciun prizonier, Lordul Legiuitor şi obligatorii plecaseră, lăsând un morman de leşuri pe platformă şi apă-nsângerată în fântâni.

Când ceata lui Kelsier se întoarse în bucătărie, Vin îşi dădu seama că durerea de cap n-o mai supăra. Părea… neînsemnată. Rulourile înfăşurate rămăseseră pe masă, acoperite cu grijă de una dintre menajere. Nimeni nu întinse mâna după ele.

— Bun, spuse Kelsier, aşezându-se la locul său obişnuit, sprijinit de bufet. Să facem planul. Cum ar trebui s-acţionăm?

Dockson îşi recuperă teancul de hârtii dintr-o parte a încăperii şi veni să se aşeze.

— Fiindcă Garnizoana lipseşte, principala noastră ţintă o să fie nobilimea.

— Într-adevăr, încuviinţă Boare. Dac-avem într-adevăr de gând să punem mâna pe comoară cu numai câţiva soldaţi, atunci ne trebuie ceva care s-abată atenţia gărzilor palatului şi să împiedice nobilimea să elibereze oraşul de sub stăpânirea noastră. Ca urmare, războiul dintre case devine de o importanţă capitală.

Kelsier încuviinţă cu o clătinare a capului.

— Este exact părerea mea.

— Dar ce-o să se-ntâmple când o să se-ncheie războiul lor? Unele vor ajunge să domine şi vom fi nevoiţi să le-nfruntăm.

Kelsier clătină din cap.

— N-am de gând să las războiul ăsta să se termine vreodată, Vin – sau, cel puţin, o să am grijă să nu se-ncheie decât peste foarte mult timp. Lordul Legiuitor dă legile, iar Cultul îi supraveghează pe adepţii lui, însă nobilii sunt ce-i care-i obligă de fapt pe skaa să muncească. Aşa că, dacă reuşim să distrugem destul de multe case nobile, cârmuirea Ultimului Imperiu se va prăbuşi de la sine. Nu-l putem înfrunta ca pe un întreg – e prea mare. Dar am putea să-l sfărâmăm şi să-ntărâtăm bucăţile din care e format, ca să se bată între ele.

— Trebuie să le facem Marilor Case probleme financiare, zise Dockson, răsfoindu-şi hârtiile. Principala îndeletnicire a aristocraţiei e gospodărirea banilor, iar lipsa lor va distruge orice casă.

— Boare, s-ar putea s-avem nevoie de tine, în rolurile pe care le-ai mai jucat, spuse Kelsier. Până acum, din toată ceata, eu am fost, de fapt, singurul care s-a ocupat de războiul caselor – dar, dacă vrem să facem oraşul să răbufnească înainte de întoarcerea Garnizoanei, va

trebui să ne înmulţim eforturile.

Boare oftă.

— Bine. Va trebui să fim foarte atenţi, ca nu cumva să fiu recunoscut, întâmplător, drept cine n-ar trebui să fiu. Nu pot merge la petreceri şi la ceremonii – dar aş putea probabil să fac vizite, când nu sunt şi alţi oaspeţi.

— Tot aşa trebuie să facem şi-n cazul tău, Dox, zise Kelsier.

— Atâta lucru am priceput şi eu, spuse acesta.

— O să fie periculos pentru voi amândoi, adăugă Kelsier. Dar rapiditatea e esenţială. Vin o să rămână spionul nostru principal – şi probabil c-o să vrem să-nceapă să răspândească veşti măsluite. Orice îi poate face pe nobili să devină nesiguri.

Ham dădu din cap.

— Atunci probabil c-ar trebui să ne îndreptăm toată atenţia asupra celor din vârf.

— Într-adevăr, întări Boare. Dacă putem face cele mai puternice case să pară slăbite, duşmanii lor se vor repezi să le-atace. Şi numai după dispariţia acestor case îşi vor da oamenii seama că *ele* erau în realitate acelea care susţineau imperiul.

În încăpere se lăsă o clipă tăcerea, apoi spre Vin se întoarseră mai multe capete.

— Ce e? întrebă ea.

— Vorbim despre Casa Venture, Vin, spuse Dockson. Cea mai puternică dintre Marile Case.

Boare dădu din cap.

— Dacă se prăbuşeşte Venture, zdruncinăturile se vor simţi pe întreg teritoriul Ultimului Imperiu.

Vin păstră o clipă tăcerea.

— Nu sunt oameni răi, spuse, în cele din urmă.

— Poate, zise Kelsier. Dar lordul Straff Venture este, cu siguranţă, iar familia lui se află în fruntea imperiului. Casa Venture trebuie să dispară – şi tu îl cunoşti deja destul de bine pe unul dintre membrii ei cei mai importanţi.

Credeam că vrei să stau cât mai departe *de Elend,* se gândi ea, iritată.

— E suficient să-ţi ţii urechile ciulite, copilă. Vezi dacă-l poţi face pe flăcău să-ţi vorbească despre finanţele casei lui. Găseşte-ne un punct de sprijin, şi rezolvăm noi restul.

Exact jocurile pe care le detestă Elend atât de mult. Totuşi, amintirea execuţiilor era încă proaspătă. Asemenea lucruri trebuiau să înceteze. În plus – până şi Elend spusese că tatăl lui, sau casa lui, nu-i plăcea prea mult. Poate… poate izbutea să descopere ceva.

— O să văd ce pot face, spuse.

Se auzi o bătaie în uşa din faţă şi un ucenic deschise. Câteva clipe mai târziu, în bucătărie intră Sazed – cu trăsăturile ascunse sub o

mantie de skaa.

Kelsier se uită la ceas.

— Ai venit mai devreme, Saze.

— Încerc să-mi fac un obicei din asta, stăpâne Kelsier, răspunse terrisianul.

Dockson înălţă dintr-o sprânceană.

— E un obicei pe care şi-ar putea îngădui şi altcineva să-l deprindă.

— Dacă soseşti întotdeauna la timp, pufni Kelsier, înseamnă că n-ai niciodată nimic mai bun de făcut. Saze, cum o duc oamenii?

— Atât de bine cât e de aşteptat, stăpâne Kelsier. Dar nu se pot ascunde la nesfârşit în magaziile lui Renoux.

— Ştiu. Dox, Ham, am nevoie să vă ocupaţi de problema asta. Din oastea noastră au rămas două mii de soldaţi; vreau să-i aduceţi în Luthadel.

— O să găsim o cale, spuse gânditor Dockson,

— Vrei să continuăm să-i instruim? întrebă Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Va trebui să-i ascundem pe detaşamente, zise el. N-avem cum să-i instruim pe fiecare în parte. Să zicem… câte două sute de oameni în fiecare grup? Ascunşi în mahalale, unii lângă alţii?

— Să ne asigurăm că niciun grup nu ştie că mai există şi altele, spuse Dockson. Sau că încă mai avem de gând s-atacăm palatul. Cu atâţia oameni în oraş, e foarte posibil ca unii să fie ridicaţi de obligatori, dintr-un motiv sau altul.

Kelsier încuviinţă.

— Spuneţi-i fiecărui grup că e singurul care n-a fost trimis acasă, că a rămas aici pentru cazul că ne va fi necesar cândva, în viitor.

— Spuneai că trebuie să continuăm şi recrutările, îi aminti Ham.

Kelsier dădu din cap.

— Aş vrea s-avem măcar de două ori pe-atâţia oameni când vom încerca să mergem mai departe.

— O să fie greu, zise Ham, având în vedere eşecul armatei noastre.

— Care eşec? întrebă Kelsier. Spuneţi-le adevărul – că armata a reuşit să ne scape de Garnizoană.

— Deşi cei mai mulţi oşteni au murit făcând asta, spuse Ham.

— Putem ascunde partea asta, sugeră Boare. Oamenii vor fi furioşi din pricina execuţiilor – ceea ce ar trebui să-i facă mai dornici să ne-asculte.

— Strângerea mai multor soldaţi o să fie principala ta însărcinare în următoarele câteva luni, Ham, zise Kelsier.

— Nu e prea mult timp, răspunse Ham. Dar o să văd ce pot face.

— Bun, încheie Kelsier. Saze, a sosit biletul?

— Da, stăpâne Kelsier

Sazed scoase de sub mantie o scrisoare şi i-o întinse.

— Ce e asta? întrebă curios Boare.

— Un mesaj de la Marsh, răspunse Kelsier, deschizând scrisoarea şi citind-o. E în oraş şi are veşti.

— Ce veşti? se interesă Ham.

— Nu spune, zise Kelsier, înşfăcând o înfăşurată. Dar ne spune unde să-l întâlnim în seara asta. Se îndepărtă, luând o mantie skaa obişnuită. Mă duc să cercetez locul înainte de a se-ntuneca. Mă-nsoţeşti, Vin?

Ea dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Voi, ceilalţi, continuaţi să vă ocupaţi de plan, adăugă Kelsier. Peste două luni, vreau ca oraşul ăsta să fie atât de încordat încât, atunci când se va sparge în final în bucăţi, nici măcar Lordul Legiuitor să nu le mai poată ţine laolaltă.

— Mai e ceva ce nu ne spui, nu-i aşa? întrebă Vin, desprinzându-şi privirea de fereastră şi întorcându-se spre Kelsier. O parte a planului.

Kelsier îi aruncă o privire prin întuneric. Locul de întâlnire ales de Marsh era o casă părăsită din Cotituri, una dintre cele mai sărace mahalale skaa. Kelsier descoperise o altă clădire părăsită, în faţa celei în care trebuia să se desfăşoare întâlnirea, şi stătea împreună cu Vin la ultimul etaj, ţinând sub observaţie strada în aşteptarea lui Marsh.

— De ce-mi pui întrebarea asta? spuse el într-un târziu.

— Din cauza Lordului Legiuitor, răspunse Vin, rupând bucăţele din lemnul putred al ferestrei. I-am simţit puterea azi. Nu cred că ceilalţi şi-au dat seama, nu ca un Născut-din-Ceaţă. Dar ştiu că tu trebuie să i-o fi simţit. Se uită din nou în sus, întâlnind ochii lui. Încă mai ai de gând să-l scoţi din oraş înainte de a încerca noi să punem mâna pe palat, nu?

— Nu-ţi face griji din pricina Lordului Legiuitor. De el o să se-ocupe Al Unsprezecelea Metal.

Vin se încruntă. Afară, soarele devenea o revărsare învăpăiată de frustrare. Ceaţa urma să se ivească în curând, iar Marsh trebuia s-apară la scurt timp după aceea.

Al Unsprezecelea Metal, se gândi ea, amintindu-şi cu câtă neîncredere îl priveau ceilalţi oameni din ceată.

— E real? întrebă.

— Al Unsprezecelea Metal? Bineînţeles – vi l-am arătat, nu ţi-aduci aminte?

— Nu asta voiam să spun. Legendele sunt adevărate? Ne minţi?

Kelsier se întoarse spre ea, încruntându-se uşor. Pe urmă zâmbi, cu un aer atotştiutor.

— Eşti o fată care vorbeşte foarte deschis, Vin.

— Ştiu.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Răspunsul e nu. Nu mint. Legendele sunt adevărate, deşi am avut

nevoie de ceva timp ca să le găsesc.

— Şi bucăţica aia pe care ne-ai arătat-o era într-adevăr din Al Unsprezecelea Metal?

— Eu aşa cred, răspunse Kelsier.

— Dar nu ştii cum s-o foloseşti.

El şovăi, apoi clătină din cap.

— Nu, nu ştiu.

— Nu sună foarte liniştitor.

Kelsier ridică din umeri, întorcându-se să se uite pe fereastră.

— Chiar dacă n-o să descopăr taina la timp, mă îndoiesc că Lordul Legiuitor o să fie o problemă atât de mare cum crezi. E un Allomant puternic, dar nu ştie totul – altminteri acum am fi morţi. Şi nu e nici atotputernic – altminteri n-ar fi avut nevoie să execute atâţia skaa, încercând să înspăimânte oraşul ca să i se supună. Nu ştiu ce e – dar cred că e mai degrabă om decât zeu. Cuvintele din jurnalul ăla… sunt ale unui om obişnuit. Adevărata lui putere e dată de oşti şi de bani. Dacă i le luăm, n-o să mai poată face nimic ca să-mpiedice prăbuşirea imperiului său.

Vin se încruntă.

— Poate că n-o fi fiind zeu, Kelsier, dar… e ceva. Ceva diferit. Azi, în piaţă, i-am simţit atingerea asupra sentimentelor mele chiar şi când ardeam cupru.

— Asta nu e cu putinţă, Vin, zise Kelsier, clătinând din cap. Dacă ar fi, Inchizitorii ar putea să simtă Allomanţia chiar şi atunci când se află un Fumegător în apropiere. Dacă ar fi fost aşa, nu crezi că i-ar fi vânat pe toţi Ceţurienii skaa şi i-ar fi ucis?

Ea ridică din umeri.

— Tu ştii că Lordul Legiuitor e puternic, continuă Kelsier, şi ai impresia că ar trebui să-l simţi. De aceea ai crezut că-l simţeai.

Poate are dreptate, se gândi ea, rupând încă o bucăţică din pervaz. *La urma urmelor, e Allomant de mai mult timp decât mine.*

Dar… am simţit ceva, nu?! Şi Inchizitorul care aproape că m-a ucis – m-a găsit cumva, pe întuneric şi în ploaie. Trebuie să fi simţit ceva.

Însă abandonă totuşi subiectul.

— Al Unsprezecelea Metal. N-am putea pur şi simplu să-l încercăm, să vedem ce face?

— Nu e chiar atât e simplu, răspunse Kelsier. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus să nu arzi niciodată un alt metal în afară de cele zece?

Ea dădu din cap.

— Arderea unui alt metal îţi poate fi fatală, continuă el. Până şi amestecul greşit dintr-un aliaj îţi poate face rău. Dacă mă-nşel în privinţa celui de Al Unsprezecelea Metal…

— O să te ucidă, spuse încet Vin.

El încuviinţă.

Prin urmare, nu eşti atât de sigur cum pretinzi, hotărî ea. *Altminteri l-ai fi-ncercat până acum.*

— Asta ai vrut să găseşti în jurnalul lui. Ceva care să-ţi spună cum să-ntrebuinţezi Al Unsprezecelea Metal.

Kelsier dădu din cap.

— Mă tem că în privinţa asta n-am fost prea norocoşi. Până acum, nici măcar nu pomeneşte de Allomanţie.

— Deşi vorbeşte despre Feruchimie, zise Vin.

Stând lângă fereastra lui cu un umăr sprijinit de perete, Kelsier o măsură cu privirea.

— Aşadar, Sazed ţi-a pomenit despre asta?

Ea se uită în jos.

— L-am cam… silit s-o facă.

Kelsier chicoti.

— Mă-ntreb ce-am dezlănţuit asupra lumii învăţându-te Allomanţia. Fireşte, instructorul meu a spus acelaşi lucru despre mine.

— A avut dreptate să-şi facă griji.

— Bineînţeles.

Vin zâmbi. Afară, lumina soarelui dispăruse aproape cu desăvârşire şi în aer începeau să se formeze petice de ceaţă diafană. Atârnau ca nişte stafii, crescând încet, lărgindu-şi influenţa pe măsură ce se apropia noaptea.

— Sazed n-a avut timp să-mi povestească prea multe despre Feruchimie, spuse Vin, cu prudenţă. Ce soi de lucruri poate să facă?

Aşteptă răspunsul tremurând, închipuindu-şi că el avea să vadă dincolo de minciuna ei.

— Feruchimia e în totalitate internă, spuse Kelsier, cu voce nepăsătoare. Îţi poate oferi o parte din ceea ce primim noi de la fludor şi de la cositor – putere, rezistenţă, vedere mai bună –, dar fiecare dintre aceste însuşiri trebuie depozitată separat. Poate îmbunătăţi şi multe altele – asupra cărora Allomanţia nu are putere. Memoria, viteza corpului, claritatea gândirii… ba chiar şi câteva lucruri ciudate, cum sunt greutatea şi vârsta, pot fi modificate prin Feruchimie.

— Atunci e mult mai puternică decât Allomanţia? întrebă Vin.

Kelsier ridică din umeri.

— Feruchimia n-are puteri exterioare – nu poate să Împingă şi să Tragă sentimentele, nici nu poate să Oţel-Împingă şi să Fier-Tragă. Iar cel mai mare cusur al Feruchimiei e faptul că trebuie să-i depozitezi toate abilităţile, extrăgându-le din propriul tău corp. Vrei să fii o vreme de două ori mai puternic? Atunci trebuie să-ţi petreci mai multe ore fiind slab, ca să-nmagazinezi putere. Dacă vrei să depozitezi puterea de a te vindeca repede, trebuie să-ţi petreci un timp simţindu-te bolnav. În Allomanţie, ne alimentează metalele – ne descurcăm atâta vreme cât avem metal îndeajuns pentru ardere. În Feruchimie,

metalele nu sunt decât locuri de depozitare – cel care te alimentează e propriul tău trup.

— Atunci, furi pur şi simplu metalele-n care-a depozitat altcineva, nu? zise Vin.

El negă cu o mişcare a capului.

— Nu merge – Feruchimiştii nu pot deschide decât depozitele de metal create de ei înşişi.

— Oh!

Kelsier dădu din cap.

— Aşa că nu. N-aş spune că Feruchimia e mai puternică decât Allomanţia. Amândouă au avantaje şi limite. De exemplu, un Allomant poate incendia un metal cu o intensitate care are un anumit punct, aşa că forţa lui nu poate ajunge decât până la o anumită limită. Feruchimiştii nu se lovesc de aşa ceva; dacă unul dintre ei şi-a depozitat forţa, ca să fie timp de o oră de două ori mai puternic decât de obicei, poate prefera, în schimb, să fie de *trei* ori mai puternic pentru mai puţină vreme – sau chiar de patru, cinci sau şase ori mai puternic pentru o vreme încă şi mai scurtă.

Vin se încruntă.

— Pare un avantaj foarte mare.

— E adevărat, recunoscu el, ducându-şi mâna sub mantie şi scoţând un flacon cu mai multe boabe de atiu. Dar noi avem asta. N-are importanţă dacă un Feruchimist e mai puternic decât cinci oameni la un loc sau decât cincizeci – dacă ştiu ce are de gând să facă, îl înfrâng.

Vin dădu din cap.

— Poftim, spuse Kelsier, destupând flaconul şi luând un bob. Scoase apoi alt flacon, plin cu o soluţie obişnuită de alcool, şi lăsă bobul să cadă înăuntru. Ia unul din astea. S-ar putea să-ţi prindă bine.

— În noaptea asta? întrebă ea, primind sticluţa.

El încuviinţă.

— Dar nu e decât Marsh.

— S-ar putea, zise el. Pe de altă parte, poate obligatorii l-au prins şi l-au silit să scrie scrisoarea aia. Poate îl urmăresc, poate au pus mâna pe el între timp şi l-au torturat, aflând despre întâlnire. Marsh se află într-un loc foarte periculos – gândeşte-te că-ncearcă să facă exact ce faci tu la baluri, însă înlocuieşte nobilii cu obligatori şi Inchizitori.

Ea se cutremură.

— Cred că ai dreptate, spuse, punând bine bobul de atiu. Ştii, cu mine se-ntâmplă probabil ceva care nu e cum ar trebui – abia dacă mă mai gândesc vreodată în ce măsură merită să facem toate astea.

Kelsier nu-i răspunse imediat.

— Mie mi-e greu să uit în ce mare măsură merită să le facem, zise, cu voce scăzută.

— Eu…

Vocea lui Vin se stinse în timp ce se uita în jos, la mâinile lui. Acum purta, de obicei, cămăşi cu mâneci lungi şi mănuşi; din cauza faimei sale, era primejdios să-şi lase la vedere, în public, cicatricele care-i puteau trăda identitatea. Însă ea ştia că erau acolo. Ca mai multe mii de zgârieturi mici, albe, aşternute unele peste altele.

— Oricum, spuse el, ai avut dreptate în legătură cu jurnalul – am sperat c-o să pomenească despre Al Unsprezecelea Metal. Dar Allomanţia nu e amintită nici măcar în legătură cu Feruchimia. Cele două puteri sunt similare în multe privinţe; s-ar fi crezut c-o să le compare.

— Poate s-a temut c-o să-i fie citită cartea şi n-a vrut să dezvăluie că e Allomant.

Kelsier dădu din cap.

— Poate. Sau poate că încă nu se Dezlănţuise. Indiferent ce s-o fi întâmplat acolo, în munţii din Terris, l-a preschimbat din erou în despot; poate i-a trezit şi puterile. Cred că n-o să ştim până când nu termină Sazed traducerea.

— Se apropie de sfârşit?

— I-a mai rămas foarte puţin – să sperăm că e partea importantă. Până acum, textul mă face să mă simt oarecum înşelat. Lordul Legiuitor nu spune nici măcar ce trebuia să-nfăptuiască în munţii ăia! Pretinde că a fost vorba de ceva care să apere întreaga lume, dar ar putea fi vorba pur şi simplu de orgoliul lui ieşit la lumină.

În scrierea asta, nu mi s-a părut foarte orgolios, se gândi Vin. *Ba chiar dimpotrivă.*

— Oricum ar fi, continuă Kelsier, o să ştim mai multe după ce vor fi traduse şi ultimele câteva capitole.

Afară se întunecase, şi Vin îşi aprinse cositorul, îmbunătăţindu-şi vederea. Strada de dincolo de fereastră deveni vizibilă, într-un amestec straniu de umbră şi lumină, care era rezultatul văzului ei ascuţit de cositor. Logic, ştia că era întuneric. Însă putea să vadă. Nu aşa ca în lumina obişnuită – totul era palid –, dar vedea.

Kelsier îşi privi ceasul de buzunar.

— Cât mai avem de aşteptat? întrebă Vin.

— Încă o jumătate de oră. Presupunând c-o să vină la timp – şi mă îndoiesc. La urma urmelor, e fratele meu.

Ea dădu din cap, schimbându-şi poziţia, ca să-şi poată sprijini braţele încrucişate pe pervazul rupt. Deşi era un obiect foarte mic, simţea un soi de uşurare când se gândea la bobul de atiu primit de la Kelsier.

Şovăi. Atiul îi aducea aminte de ceva important. Ceva care o deranjase în mai multe rânduri.

— Nu m-ai învăţat niciodată nimic despre al nouălea metal! îl învinui pe Kelsier, întorcându-se în direcţia lui.

El ridică din umeri.

— Ţi-am spus că nu e foarte important.

— Totuşi. Ce e? Un soi de aliaj al atiului, presupun?

Kelsier clătină din cap.

— Nu, ultimele două metale nu respectă acelaşi tipar ca primele opt, cele de bază. Al nouălea metal e aurul.

— Aurul? întrebă ea. Da? Aş fi putut să-ncerc de mult, de una singură.

El chicoti.

— Presupunând că ţi-ai fi dorit-o. Arderea aurului e, cumva… o experienţă neplăcută.

Vin îşi îngustă ochii, apoi se-ntoarse să privească din nou pe fereastră. *O să vedem,* îşi spuse.

— Ai de gând să-ncerci oricum, nu-i aşa? zâmbi el.

Ea nu răspunse.

Kelsier oftă, îşi duse mâna în eşarfă şi scoase o lacră de aur şi o pili.

— Probabil c-ar trebui să-ţi faci rost de una din asta, spuse, înălţând pila. Oricum, dacă-ţi aduni metalele singură, arde mai întâi o fărâmă foarte mică, ca să te-asiguri că sunt pure sau corect aliate.

— Şi dacă nu sunt?

— O s-o ştii, îi făgădui Kelsier, începând să pilească moneda. Îţi aduci aminte cum te-a durut capul după ce-ai ars fludor prea multă vreme?

— Da?

— Când arzi un metal nepotrivit e mai rău. Mult mai rău. Cumpără-ţi metalele ori de câte ori poţi – în toate oraşele există câte-un mic grup de negustori care aduc metale pentru Allomanţi. Şi au tot interesul să se-asigure că metalele lor sunt pure – un Născut-din-Ceaţă ţâfnos, chinuit de o durere de cap, nu e genul de client cumsecade cu care-şi doreşte cineva să aibă de-a face.

Kelsier termină de pilit şi adună cele câteva aşchii de aur pe un pătrăţel de pânză. Îşi lipi una de deget, apoi o înghiţi.

— E bun, spuse, întinzându-i bucata de pânză lui Vin. Dă-i drumul – dar nu uita, arderea celui de-al nouălea metal e o experienţă ciudată.

Ea o luă, simţind dintr-odată o uşoară nelinişte. *N-o să ştii niciodată dacă nu-ncerci pe pielea ta,* se gândi, apoi îşi aruncă în gură aşchiile care păreau de praf. Le înghiţi cu puţină apă din sticla ei de buzunar.

O nouă rezervă de metal se ivi în interiorul ei – nefamiliară şi diferită de celelalte nouă pe care le cunoştea. Îşi ridică privirea spre Kelsier, luă o gură de aer şi arse aurul.

Era în două locuri în acelaşi timp. Putea să se vadă şi putea să se vadă.

Una dintre cele două ea era o femeie stranie, schimbată, diferită de fata care fusese întotdeauna. Fata aceea fusese atentă şi prudentă – o

fată care n-ar fi ars niciodată un metal necunoscut bizuindu-se numai pe spusele unui singur om. Femeia era neghioabă; uitase multe dintre lucrurile care-o ajutaseră să supravieţuiască un timp atât de îndelungat. Bea din pocale umplute de alţii. Fraterniza cu străinii. Nu urmărea ce făceau toţi cei din jur. Era încă mult mai prudentă decât majoritatea oamenilor, dar pierduse atât de mult.

Cealaltă ea era ceva de care, în taină, ei îi fusese întotdeauna scârbă. De fapt, o copilă. Destul de slabă ca să-i numeri coastele, era singuratică, plină de ură, neîncrezătoare. Nu iubea pe nimeni şi nimeni nu o iubea. Îşi spusese întotdeauna, în sinea ei, că nu-i păsa. Exista ceva pentru care merita să trăieşti? Trebuia să existe. Viaţa nu putea fi atât de jalnică precum părea. Şi totuşi, aşa trebuia să fie. Nu exista nimic altceva.

Vin era amândouă. Stătea în două locuri, se mişca în două trupuri, fiind, în acelaşi timp, fata şi femeia. Întinse mâini şovăitoare, nesigure – câte una de-a fiecăreia, şi îşi atinse feţele, fiecare pe a celeilalte.

Icni şi totul dispăru. Simţi un val neaşteptat de emoţii, o senzaţie de inutilitate, de confuzie. În încăpere nu era niciun scaun, aşa că se aşeză pur şi simplu pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu genunchii ridicaţi, cu braţele în jurul lor.

Kelsier se apropie şi se ghemui ca să-i pună mâna pe umăr.

— E în ordine.

— Ce-a fost asta? şopti ea.

— Aurul şi atiul sunt complementare, aidoma tuturor celorlalte perechi de metale. Atiul te lasă să vezi foarte puţin în viitor. Aurul lucrează în mod similar, dar te lasă să priveşti în trecut. Sau, cel puţin, te lasă să întrezăreşti o altă versiune a ta, te lasă să te vezi aşa cum ai fi fost dacă, în trecut, lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel.

Ea se cutremură. Să fie doi oameni în acelaşi timp, să se studieze pe ea însăşi de două ori, fusese o experienţă tulburător de nefirească. Încă mai tremura din tot trupul, iar mintea ei nu părea să mai fie… aşa cum trebuia.

Din fericire, senzaţia părea să dispară.

— Adu-mi aminte să te-ascult pe viitor, spuse. Sau, cel puţin, când îmi vorbeşti despre Allomanţie.

Kelsier chicoti.

— Am căutat să-ţi scot asta din minte pentru un timp cât mai îndelungat cu putinţă. Dar trebuia să-ncerci cândva. O să treci peste asta.

Vin dădu din cap.

— Aproape… c-a dispărut. Dar n-a fost doar o viziune, Kelsier. A fost *reală.* Am atins-o pe cealaltă eu.

— S-ar putea să ai impresia asta. Dar ea n-a fost aici – cel puţin, eu n-am văzut-o. E o halucinaţie.

— Viziunile date de atiu nu sunt halucinaţii, spuse Vin. Umbra îţi arată cu adevărat ce-o să urmeze.

— E adevărat, recunoscu el. Nu ştiu. Aurul e bizar, Vin. Nu cred că-l înţelege cineva. Instructorul meu, Gemmel, zicea că o umbră de aur e o persoană care n-a existat – dar ar fi putut să existe. E omul care ai fi putut fi, dacă n-ai fi luat anumite hotărâri. Bineînţeles că Gemmel era puţin cam ţicnit, aşa că nu ştiu cât de mult să cred din tot ce spunea.

Vin dădu din cap. Oricum, era puţin probabil să mai afle, în curând, şi altceva despre aur. N-avea de gând să-l mai ardă vreodată, dacă se putea abţine. Rămase aşezată, lăsându-şi sentimentele să revină la normal, iar Kelsier se întoarse la fereastră. Într-un târziu, îşi înălţă atent capul.

— A venit? întrebă Vin, ridicându-se încet.

Kelsier îi făcu semn că da.

— Vrei să rămâi aici, să te mai odihneşti?

Ea clătină din cap.

— Bine, atunci. Kelsier îşi puse în buzunar ceasul, pila şi celelalte metale de pe pervaz. Să mergem.

Nu ieşiră pe fereastră – Kelsier dorea să rămână cât mai neobservaţi cu putinţă, deşi acea parte a mahalalei Cotituri era atât de pustie, încât Vin nu ştia de ce îşi dădea el atâta osteneală. Părăsiră casa pe nişte trepte care nu inspirau încredere, apoi traversară strada în tăcere.

Clădirea aleasă de Marsh era încă şi mai dărăpănată decât cea în care îl aşteptaseră. Uşa din faţă lipsea, dar Vin îi zări resturile sub formă de aşchii aruncate pe podea. În încăpere mirosea a praf şi a funingine, şi se chinui să-şi înăbuşe un strănut.

O siluetă din celălalt capăt al odăii se răsuci la auzul sunetului.

— Kell?

— Eu sunt, răspunse Kelsier. Şi Vin.

Când se apropie, Vin îl zări pe Marsh, scrutând întunericul cu ochi îngustaţi. Era ciudat să-l privească, având senzaţia că ea însăşi se afla la vedere, însă ştiind că, pentru el, ea şi Kelsier păreau doar nişte umbre. Peretele din partea opusă se prăbuşise şi ceaţa plutea înăuntru în voie, aproape tot atât de deasă ca afară.

— Ai tatuajele Cultului! exclamă ea, holbându-se la Marsh.

— Bineînţeles, răspunse el, cu vocea la fel de serioasă ca întotdeauna. A trebuit să mi le fac înainte de a întâlni caravana. Trebuia să joc rolul unui discipol.

Nu erau foarte extinse – intrase în rolul unui obligator de rang inferior –, dar modelul era inconfundabil. Linii întunecate încadrându-i ochii şi prelungindu-se către exterior ca zigzagurile unui fulger. Şi una dintre ele, una singură – mult mai groasă şi de un roşu strălucitor, cobora în josul obrazului. Vin recunoscu tatuajul: erau liniile de pe

chipul unui obligator din Cantonul Inchiziţiei. Marsh nu se mulţumise să pătrundă în Cult, îşi alesese şi cea mai primejdioasă ramură a acestuia.

— Dar o să le ai întotdeauna, spuse Vin. Sunt atât de caracteristice – oriunde o să te duci, o să fii recunoscut fie drept obligator, fie drept impostor.

— E o parte din preţul pătrunderii în Cult, Vin, spuse Kelsier, cu voce scăzută.

— N-are importanţă, zise Marsh. Oricum nu mai am înainte o viaţă prea lungă. Uite ce e, putem să ne grăbim? Sunt aşteptat undeva în curând. Obligatorii sunt nişte oameni ocupaţi, şi n-am „liber" decât vreo câteva minute.

— Fireşte, zise Kelsier. Atunci să presupun că infiltrarea ta a mers bine?

— Perfect, răspunse laconic Marsh. De fapt, mult prea bine – cred că am ieşit cumva în evidenţă din grup. Am presupus că eram dezavantajat, neavând cei cinci ani de antrenament ai celorlalţi discipoli. M-am asigurat că răspunsurile mele la întrebări sunt cât mai complete cu putinţă şi că-mi îndeplinesc îndatoririle cu precizie. Oricum, s-ar părea că ştiu despre Cult mai multe decât unii dintre membrii săi. Sunt, cu siguranţă, mai priceput decât seria asta de nouveniţi şi prelanii au observat.

Kelsier chicoti.

— Ai fost întotdeauna silitor din cale-afară.

Marsh pufni, abia auzit.

— Oricum, cunoştinţele mele – ca să nu mai vorbesc de deprinderile mele de Căutător – mi-au adus deja o reputaţie remarcabilă. Nu ştiu sigur cât de amănunţită vreau să fie atenţia pe care mi-o acordă prelanii; trecutul inventat de noi pentru mine începe să sune oarecum fragil când te torturează un Inchizitor.

Vin se încruntă.

— Le-ai spus că eşti Ceţurian?

— Fireşte, răspunse Marsh. Cultul – şi mai ales Cantonul Inchiziţiei – recrutează cu mare zel Căutători nobili. Faptul că sunt unul dintre aceştia e suficient ca să-i împiedice să pună prea multe întrebări despre trecutul meu. Sunt suficient de încântaţi fiindcă mă au, cu toate că sunt cu ani buni mai bătrân decât majoritatea discipolilor.

— În plus, adăugă Kelsier, a trebuit să le spună că e Ceţurian, ca să poată pătrundă în sectele cele mai secrete ale Cultului. Cei mai mulţi dintre obligatorii cu rang înalt sunt Ceţurieni de un fel sau altul. Sunt înclinaţi să-i favorizeze pe cei asemenea lor.

— Dintr-un motiv foarte întemeiat, zise Marsh, vorbind foarte repede. Kell, Cultul dă dovadă de mult mai multă pricepere decât ne-am închipuit.

— Ce vrei să spui?

— Îşi întrebuinţează Ceţurienii. Cu *mare* folos. Au baze în tot oraşul – puncte de Domolire, cum le spun ei. În fiecare sunt câte doi Domolitori de-ai Cultului, a căror unică îndatorire e să răspândească o atmosferă liniştitoare, domolind şi împuţinând sentimentele tuturor oamenilor din jur.

Kelsier şuieră încetişor.

— Câte sunt?

— Zeci, răspunse Marsh. Masate în cartierele skaa. Ştiu că skaa sunt înfrânţi, dar vor să se asigure că lucrurile rămân aşa.

— Blestem! exclamă Kelsier. M-am gândit întotdeauna că, în Luthadel, skaa par să-şi privească înfrângerea cu mai multă resemnare decât în alte părţi. Nu e de mirare că ne-a fost atât de greu să-i recrutăm. Sentimentele lor sunt Domolite fără întrerupere!

Marsh dădu din cap.

— Domolitorii din Cult sunt buni, Kell – *foarte* buni. Chiar mai buni decât Boare. Nu fac altceva decât să Domolească toată ziua, în fiecare zi. Şi, fiindcă nu încearcă să convingă pe nimeni să facă un lucru anume – ci doar le împiedică orice sentiment s-ajungă pe vreo culme – sunt foarte greu de remarcat. În fiecare grup e şi un Fumegător, care să-l ascundă, şi câte un Căutător, care caută Allomanţi în trecere. Fac prinsoare că aşa capătă Inchizitorii cele mai multe informaţii – majoritatea oamenilor noştri sunt destul de isteţi ca să nu-şi ardă metalele când e un obligator pe-aproape, dar sunt cu mult mai neglijenţi în mahalale.

— Poţi să ne faci rost de o listă a acestor puncte? întrebă Kelsier. Trebuie să ştim unde sunt Căutătorii ăia, Marsh.

— O să-ncerc. Chiar acum mă îndrept către un astfel de punct – oamenii sunt schimbaţi întotdeauna noaptea, ca să nu atragă atenţia. Obligatorii de rang înalt sunt interesaţi de mine şi-mi îngăduie să vizitez o serie din punctele astea, ca să mă familiarizez cu munca lor. O să văd dacă pot face o listă pentru tine.

Kelsier dădu din cap în întuneric.

— Numai… să nu întrebuinţezi informaţia asta prosteşte, da? adăugă Marsh. Trebuie să fim prudenţi, Kell. Cultul păstrează de ceva timp secretul acestor puncte. Acum, când ştim că există, avem un avantaj serios. Să nu-l iroseşti.

— N-o s-o fac, făgădui Kelsier. Dar Inchizitorii? Ai aflat câte ceva despre ei?

Marsh păstră o clipă tăcerea.

— Sunt… ciudaţi, Kell. Nu ştiu. Par să posede toate puterile Allomantice, prin urmare presupun că au fost cândva Născuţi-din-Ceaţă. Nu pot să aflu mai multe despre ei – deşi ştiu sigur că îmbătrânesc.

— Serios? întrebă cu interes Kelsier. Prin urmare, nu sunt nemuritori?

— Nu, răspunse Marsh. Obligatorii spun că sunt înlocuiţi din când în când. Creaturile trăiesc foarte mult, dar, în final, mor de bătrâneţe. Şi sunt recrutaţi alţii, noi, din rândurile nobililor. Sunt oameni, Kell – doar că au fost… modificaţi.

Kelsier dădu din cap.

— Dacă mor de bătrâneţe, probabil că pot fi ucişi şi pe altă cale.

— Asta cred şi eu, răspunse Marsh. O să văd ce pot să aflu, dar nu-ţi face speranţe prea mari. Inchizitorii n-au prea mult de-a face cu obligatorii obişnuiţi – între cele două grupuri există o situaţie politică încordată. Lordul Prelan conduce biserica, însă Inchizitorii sunt de părere c-ar trebui s-o conducă ei.

— Interesant, spuse Kelsier, pronunţând cuvântul rar.

Vin putea să-i audă practic mintea prelucrând noua informaţie.

— Oricum, ar trebui să plec, zise Marsh. Trebuie s-alerg până la destinaţie, şi tot o să-ntârzii la întâlnire.

Kelsier încuviinţă printr-un gest şi Marsh începu să se îndepărteze, croindu-şi drum prin moloz în roba lui întunecată, de obligator.

— Marsh, îşi strigă Kelsier fratele, care ajunsese în cadrul uşii.

Marsh se întoarse.

— Mulţumesc, spuse Kelsier. Nu pot decât să-mi închipui cât de primejdios e.

— N-o fac pentru tine, Kell. Dar… îţi apreciez sentimentul. O să-ncerc să-ţi trimit un alt bilet, imediat ce mai descopăr informaţii.

— Fii prudent.

Marsh se făcu nevăzut în ceaţa nopţii. Kelsier mai rămase câteva minute în încăperea dărăpănată, privind fix în urma fratelui său.

N-a minţit nici în privinţa asta, se gândi Vin. *Ţine* într-adevăr *la Marsh.*

— Să mergem, spuse Kelsier. Trebuie să ne-ntoarcem la conacul Renoux – Casa Lekal dă o altă petrecere peste câteva zile, şi-avem nevoie să fii acolo.

Însoţitorii mei pretind uneori că-mi fac prea multe griji şi-mi pun prea multe întrebări. Totuşi, în timp ce mă-ndoiesc de respectul pe care-l merit eu, eroul, există un singur lucru pe care nu-l pun la îndoială niciodată: binele esenţial al căutării noastre.

Adâncimea trebuie distrusă. Am văzut-o şi am simţit-o. Cred că numele pe care i l-am dat noi e un cuvânt cu prea puţină forţă. Da, e adâncă şi fără fund, dar e, totodată, cumplită. Mulţi nu-şi dau seama că e conştientă, dar eu i-am simţit mintea, aşa cum este, în cele câteva rânduri când am înfruntat-o direct.

E o creatură a distrugerii, a nebuniei şi a putreziciunii. Ar nimici această

lume nu din ranchiună sau din duşmănie, ci fiindcă asta face ea.

CAPITOLUL 28

Sala de bal din fortăreaţa Lekal avea forma interiorului unei piramide. Se dansa pe o platformă plasată la înălţimea taliei unui om, chiar în centrul încăperii, iar mesele pentru cină se aflau pe alte patru platforme similare, din jurul ei. Servitorii alergau prin canalele dintre platforme, aducând mâncare pentru aristocraţi.

De-a lungul perimetrului interior al încăperii piramidale se întindeau patru şiruri de balcoane, fiecare la rândul lui fiind puţin mai aproape de punctul din vârf şi fiecare întinzându-se puţin mai mult deasupra platformei pentru dans. Deşi încăperea principală era foarte bine luminată, balcoanele erau umbrite de ieşindurile de deasupra lor. Totul era menit să pună în evidenţă cea mai artistică dintre trăsăturile distinctive ale fortăreţei – micile ferestre cu vitralii de pe pereţii tuturor balcoanelor.

Nobilii din clanul Lekal se lăudau spunând că, în vreme ce alte fortăreţe aveau ferestre mai mari, ale fortăreţei lor erau lucrate cu cea mai mare fineţe. Vin trebuia să admită că erau impresionante. În ultimele luni, văzuse atât de multe vitralii, încât începuse să considere că existau pretutindeni. Însă cele din fortăreaţa Lekal le puneau în umbră pe toate celelalte. Fiecare dintre ele era o minune extravagantă şi amănunţită de culori strălucitoare. Animale exotice se ridicau în două picioare, peisajele din locuri îndepărtate ispiteau, portretele unor nobili celebri priveau cu mândrie.

Existau, firește, şi tablourile obligatorii, înfăţişând Înălţarea. Vin le recunoştea acum cu mai multă uşurinţă şi descoperea, surprinsă, referinţe la lucruri despre care citise în jurnal. Dealurile verzi ca smaraldele. Munţii cu pante abrupte, cu contururi uşor ondulate coborând dinspre vârfuri, un lac adânc, neguros. Şi… întunecimea. Adâncimea. O creatură haotică a distrugerii.

El a înfrânt-o, se gândi. *Dar… ce era?* Poate ultima parte a jurnalului avea să dezvăluie mai multe.

Vin clătină din cap, lăsând în urmă firida – şi fereastra ei întunecată. O porni agale de-a lungul celui de-al doilea balcon, purtând o rochie de un alb imaculat – un veşmânt pe care n-ar fi fost în stare să şi-l imagineze în timpul vieţii ei de skaa. Cenuşa şi funinginea făcuseră într-o prea mare măsură parte din viaţa aceea şi nici măcar nu avuse idee cum ar fi putut arăta albul fără pată. De aceea, rochia era cu atât mai fantastică pentru ea. Spera că nu urma să piardă niciodată asta – acel simţ interior care îi amintea cum fusese înainte viaţa. O făcea să aprecieze ceea ce avea cu mult mai mult

decât păreau s-o facă nobilii adevăraţi.

Îşi continuă plimbarea de-a lungul balconului, căutându-şi prada. Culorile ferestrelor luminate din spate scânteiau, aruncându-şi lumina de-a lungul podelei. Majoritatea ferestrelor străluceau în interiorul unor mici firide plasate de-a lungul balconului, aşa că, în faţa ei, acesta era presărat cu buzunare de întuneric şi de culoare. Vin nu se mai opri să studieze şi alte ferestre; o făcuse îndeajuns în timpul primelor ei baluri din fortăreaţa Lekal. În noaptea aceea avea treabă.

Îşi găsi prada la jumătatea aleii de pe balconul dinspre răsărit. Lady Kliss vorbea cu un grup de oameni, aşa că ea se opri, prefăcându-se că studia o fereastră. Grupul lui Kliss se împrăştie în curând – în general, nimeni nu putea să suporte, fără întrerupere, o porţie prea mare de Kliss. Femeia scundă o porni de-a lungul balconului, în direcţia lui Vin.

Iar Vin se întoarse, ca şi cum ar fi fost surprinsă, când cealaltă ajunsese destul de aproape.

— Ia te uită, lady Kliss! Nu te-am văzut toată seara.

Kliss se răsuci către ea, nerăbdătoare, evident excitată de apariţia unei alte persoane cu care să bârfească.

— Lady Valette! exclamă ea, în timp ce înainta legănându-se. Ai lipsit de la balul Lordului Cabe, de săptămâna trecută. Sper că nu datorită unei reveniri a bolii tale de mai înainte?

— Nu, răspunse Vin. Mi-am petrecut seara cinând cu unchiul meu.

— Oh, zise Kliss, dezamăgită. O îmbolnăvire ar fi fost o poveste mai interesantă. Ei, asta-i bine.

— Am auzit că ai nişte noutăţi interesante despre lady Tren-Pedri Delouse, spuse Vin, cu prudenţă. Şi mie mi-au ajuns la urechi nişte lucruri interesante în ultima vreme.

Se uită la Kliss, sugerând că voia să facă schimb de delicatese.

— Oh, asta! exclamă nerăbdătoare Kliss. Ei, am auzit că lady Tren-Pedri nu e câtuşi de puţin interesată de o unire cu casa Aime, deşi tatăl ei dă de înţeles că va fi în curând o nuntă. Însă ştii cum sunt fiii lui Aime. Zău, Fedren e un bufon *desăvârşit*.

În sinea ei, Vin dădu ochii peste cap. Kliss continuă să vorbească, fără să observe că şi Vin avea ceva de împărtăşit. *Să foloseşti subtilităţi cu femeia asta e totuna cu a încerca să vinzi parfumuri pentru baie pe o plantaţie de skaa.*

— Asta *este* interesant, spuse, întrerupând-o pe Kliss. Poate Tren-Pedri o fi ezitând din cauza legăturilor Casei Aime cu Casa Hasting.

Kliss şovăi.

— De ce?

— Păi, ştim cu toţii ce planuri are Casa Hasting.

— Da? întrebă Kliss.

Vin se prefăcu stânjenită.

— Oh! Poate că încă nu se ştie. Te rog, lady Kliss, uită c-am spus ceva.

— Să uit? zise Kliss. Ei, păi am şi uitat. Dar, haide, nu ne putem opri. Ce-ai vrut să spui?

— N-ar trebui să povestesc. E doar ceva despre care s-a-ntâmplat să-l aud vorbind pe unchiul meu.

— Unchiul tău? întrebă Kliss, devenind mai nerăbdătoare. Ce-a spus? Ştii că poţi să ai încredere în mine.

— Păi…, zise Vin. Spunea că o mare parte din bunurile Casei Hasting sunt trimise pe plantaţiile sale din Stăpânirea Sudică. Unchiul meu era foarte încântat – Hasting a renunţat la o parte din înţelegerile încheiate, şi speră că, în schimb, le-ar putea negocia el.

— Le mută…, spuse Kliss. Ei, păi n-au de ce face asta, dacă nu se retrag cumva din oraş…

— I-ai putea învinui? întrebă Vin, cu voce scăzută. Adică, oare cine vrea să rişte să i se-ntâmple ce i s-a-ntâmplat Casei Tekiel?

— Cine, într-adevăr…, întări Kliss.

Tremura de nerăbdare să le dea şi altora vestea.

— Oricum, te rog, e evident că nu sunt decât nişte zvonuri. Probabil n-ar trebui să vorbim cu nimeni despre ele.

— Desigur, încuviinţă Kliss. Ăă… scuză-mă. Simt nevoia să mă răcoresc puţin.

— Sigur că da, spuse Vin, privind-o cum se repezea spre scările balconului.

Şi zâmbi. Casa Hasting nu făcea, fireşte, nicidecum astfel de pregătiri; familia Hasting era una dintre cele mai puternice din cetate şi era puţin probabil să se retragă. Însă Dockson era la prăvălie, unde falsifica documente care, plasate în locurile potrivite, ar fi sugerat că familia nobilă plănuia ceea ce spusese Vin.

Dacă lucrurile mergeau bine, întregul oraş urma să se aştepte, în curând, la o retragere a Casei Hasting. Aliaţii săi ar fi început să facă planuri în privinţa acestei retrageri, s-ar fi putut chiar retrage ei înşişi. Oamenii amatori să cumpere arme aveau să le caute în alte părţi, temându-se că, după plecare, Hasting nu s-ar mai fi putut ocupa de negoţ aşa cum trebuia. Iar, fiindcă de fapt nu urma să se retragă, Casa Hasting avea să pară nehotărâtă. Cu aliaţii plecaţi şi cu veniturile subţiate, ar fi putut foarte bine să fie următoarea casă care se prăbuşea.

Însă Casa Hasting era, oricum, una dintre cele împotriva cărora se putea lupta cu uşurinţă. Era renumită pentru subterfugiile sale duse la extrem, toată lumea ar fi crezut că plănuia o retragere secretă. În plus, era şi o casă în esenţă negustorească – supravieţuirea sa depinzând prin urmare de negoţ. O familie a cărei sursă de venituri era atât de clară avea, totodată, şi o slăbiciune vizibilă în egală măsură. În

ultimele câteva decenii, lordul Hasting se străduise din greu să mărească influenţa casei sale, solicitându-i astfel toate resursele până la limită.

Alte case erau cu mult mai stabile. Vin oftă, răsucindu-se pe călcâie şi reluându-şi plimbarea pe alee, cu ochii la ceasul masiv plasat între balcoanele din partea opusă a sălii.

Venture n-avea să se prăbuşească atât de uşor. Rămânea o casă puternică, prin forţa pură a averii sale; cu toate că făcea uneori negoţ, nu se bizuia pe el, ca alte case. Venture era destul de bogat şi destul de puternic pentru ca un dezastru comercial să nu-l trântească.

Într-un fel, stabilitatea casei Venture era un lucru bun – cel puţin pentru Vin. Casa nu avea nicio slăbiciune evidentă, aşa că poate ceata n-avea să fie prea dezamăgită dacă ea nu descoperea nicio cale pe care s-o doboare. La urma urmelor, nu aveau o nevoie *absolută* să distrugă Casa Venture; făcând-o, planul ar fi mers doar mai uşor.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Vin trebuia să se asigure că Venture n-avea să-mpărtăşească soarta Casei Tekiel. Cu reputaţia distrusă şi cu averea zdruncinată, familia Tekiel încercase să plece din oraş – şi această ultimă dovadă a slăbiciunii fusese prea mult. O parte din membrii săi fuseseră asasinaţi înainte de plecare, iar ceilalţi fuseseră găsiţi în epavele arse ale corăbiilor lor de pe canal, după toate aparenţele atacate de bandiţi. Însă Vin ştia că nicio ceată de hoţi n-ar fi cutezat să măcelărească atâţia nobili.

Kelsier nu reuşise încă să descopere ce casă se afla în spatele crimelor, dar nobilimii din Luthadel nu părea să-i pese cine era vinovatul. Casa Tekiel îşi îngăduise să devină slabă, şi nimic nu-i deranja pe aristocraţi mai mult decât o Mare Casă incapabilă să se menţină. Kelsier avusese dreptate: deşi grupurile politice se întâlneau la baluri, nobilii erau mai mult decât dornici să se-njunghie unii pe alţii în piept, dacă asta le aducea vreun folos.

Cumva, la fel ca bandele de hoţi, se gândi ea. *Nobilii nu se deosebesc prea mult de oamenii printre care-am crescut.*

Atmosfera era doar mai periculoasă din cauza politeţii rafinate. Dincolo de această faţadă erau comploturile, asasinatele şi – poate cei mai importanţi – Născuţii-din-Ceaţă. Faptul că la toate balurile la care luase parte în ultima vreme era vizibil un mare număr de străji, cu şi fără armuri, nu era o întâmplare. Petrecerile aveau acum rolul suplimentar de a avertiza şi de a etala puterea.

Elend e în siguranţă, îşi spuse ea. *În ciuda părerii lui despre propria familie, au făcut o treabă bună păstrându-şi locul în ierarhia Luthadelului. El e moştenitorul – îl vor apăra de asasini.*

Îşi dorea ca toate aceste afirmaţii să fi sunat ceva mai convingător. Ştia că Shan Elariel punea ceva la cale. Casa Venture o fi fost în siguranţă, dar Elend era, uneori, puţin cam… neglijent. Dacă Shan

făcea ceva împotriva lui, personal, faptul ar fi putut reprezenta sau nu o lovitură majoră împotriva Casei Venture – dar ar fi fost cu siguranţă o lovitură majoră împotriva lui Vin.

— Lady Valette Renoux, spuse o voce. Cred, cu toată convingerea, că ai întârziat.

Vin se întoarse şi îl văzu pe Elend pierzându-şi vremea într-o firidă din stânga ei. Surâse, aruncând o privire în jos, către ceas, şi văzu că de la ora când făgăduise să vină la întâlnire se scurseseră într-adevăr cinci minute.

— Probabil am căpătat ceva obiceiuri rele de la nişte prieteni de-ai mei, răspunse, intrând în firidă.

— Ei, n-am spus că e un lucru rău, zise Elend, zâmbind. Uite, aş spune că politeţea îi impune unei doamne să întârzie puţin. Unui bărbat cu maniere alese îi face bine să fie silit să aştepte, supunându-se capriciilor unei femei – sau cel puţin aşa îi plăcea mamei să-mi tot spună.

— S-ar părea că a fost o femeie înţeleaptă, zise Vin.

Firida era destul de largă pentru ca înăuntru să-ncapă doi oameni, stând într-o parte. Porţiunea ieşită în afară a balconului se afla imediat în stânga ei, iar o fereastră superbă, de culoarea levănţicii, în dreapta; Vin se afla astfel în faţa lui, cu picioarele aproape atingându-li-se.

— Oh, nu ştiu ce să spun despre asta, zise Elend. La urma urmelor, s-a măritat cu tatăl meu.

— Alăturându-se astfel celei mai puternice Case din Ultimul Imperiu. Nu poţi face multe lucruri mai bune decât asta – deşi presupun c-ar fi putut încerca să se mărite cu Lordul Legiuitor. Însă, după cum spun ultimele mele informaţii, el nu era dornic să-şi găsească soţie.

— Păcat, comentă Elend. Poate n-ar mai părea atât de deprimat dacă-n viaţa lui ar exista o femeie.

— Cred că asta ar depinde de femeie. Vin se uită într-o parte în timp ce pe lângă ei trecea agale un mic grup de curteni. Ştii, cred că ăsta nu e cel mai intim loc. Oamenii ne-aruncă priviri ciudate.

— Tu eşti cea care-a intrat aici, lângă mine, sublinie Elend.

— Da, bine, nu m-am gândit ce bârfe ar putea începe.

— Lasă-le să-nceapă, spuse el, îndreptându-şi spatele.

— Fiindcă-l vor înfuria pe tatăl tău?

Elend clătină din cap.

— Nu mă mai sinchisesc de asta, Valette.

Făcu un pas înainte, apropiindu-se şi mai mult de ea. Vin putea să-i simtă răsuflarea. Rămase aşa o clipă înainte de a vorbi.

— Mă gândesc c-o să te sărut.

Ea se înfioră uşor.

— Nu cred că vrei s-o faci, Elend.

— De ce nu?

— Cât de multe ştii, de fapt, despre mine?

— Nu atât de multe cum mi-ar plăcea, răspunse el.

— Şi nici atât de multe cât ar trebui, adăugă Vin, privindu-l în ochi.

— Atunci spune-mi, zise el.

— Nu pot. Nu în clipa asta.

Elend rămase o clipă neclintit, apoi dădu uşor din cap şi se retrase. Ieşi pe aleea balconului.

— Atunci facem o plimbare?

— Da, răspunse Vin, uşurată – şi totuşi, în acelaşi timp, cu un strop de dezamăgire.

— E mai bine, adăugă Elend. În firida aia, lumina pentru citit e absolut *groaznică.*

— Să-nu-ndrăzneşti, spuse Vin, văzându-i cartea din buzunar când i se alătură pe alee. Citeşte când eşti cu altcineva, nu cu mine.

— Dar aşa a-nceput legătura noastră!

— Şi tot aşa s-ar putea sfârşi, spuse ea, luându-l de braţ.

Elend zâmbi. Nu erau singurul cuplu care se plimba pe balcon, iar jos, sub ei, alte perechi se roteau în ritmul muzicii ce răsuna firav.

Totul pare atât de paşnic. Şi totuşi, cu doar câteva zile în urmă, oamenii ăştia priveau nepăsători decapitarea unor femei şi a unor copii.

Simţea braţul lui Elend, căldura lui alături de ea. Kelsier spusese că zâmbea atât de mult fiindcă simţea nevoia să adune toată bucuria pe care-o putea găsi în lume – ca să savureze clipele de fericire, care păreau atât de rare în Ultimul Imperiu. Plimbându-se de o vreme alături de Elend, Vin se gândi că începea să-nţeleagă ce simţea Kelsier.

— Valette…, spuse Elend, lungind cuvântul.

— Cee?

— Vreau să pleci din Luthadel.

— Ce?

El se opri şi se-ntoarse s-o privească.

— M-am gândit mult la asta. Poate că tu nu-ţi dai seama, dar oraşul devine un loc primejdios. Foarte primejdios.

— Ştiu.

— Atunci ştii că o Casă mică, fără aliaţi puternici, n-are în clipa asta loc în Stăpânirea Centrală, zise Elend. Unchiul tău a dat dovadă de curaj venind aici şi încercând să se stabilească, dar şi-a ales un moment nepotrivit. Cred… cred că aici lucrurile vor scăpa foarte curând de sub control. Când o să se-ntâmple, n-o să am cum să garantez că eşti în siguranţă.

— Unchiul meu ştie ce face, Elend.

— Asta e altceva, Valette, spuse el. Cad case întregi. Familia Tekiel n-a fost măcelărită de bandiţi – a fost lucrarea Casei Hasting. Şi ei nu

vor fi ultimii morţi pe care-i vom vedea înainte de a se încheia povestea asta.

Ea şovăi, gândindu-se din nou la Shan.

— Dar… tu eşti în siguranţă, nu-i aşa? Casa Venture – nu e ca altele. E stabilă.

Elend clătină din cap.

— Noi avem chiar mai multe puncte slabe decât ceilalţi, Valette.

— Dar averea voastră e mare, zise Vin. Nu depindeţi de negoţ.

— Poate că nu sunt vizibile, continuă el, cu voce scăzută, dar sunt acolo, Valette. Suntem actori buni, şi ceilalţi îşi închipuie c-avem mai mult decât în realitate. Însă cu birurile puse asupra Caselor de Lordul Legiuitor… ei, singurul mod de a ne menţine o putere atât de mare în oraş se bizuie pe un venit. Pe un venit secret.

Vin se încruntă, şi Elend se aplecă, apropiindu-se de ea, pentru a-i vorbi aproape în şoaptă.

— Familia mea extrage atiul Lordului Legiuitor, Valette. De acolo vine bogăţia noastră. Într-un fel, stabilitatea noastră depinde de toanele Lordului Legiuitor. Nu-i place să se deranjeze s-adune atiul singur, dar devine foarte agitat când nu-l primeşte cu regularitate.

Află mai multe! spuse instinctul ei. *Ăsta e secretul; asta e ceea ce vrea Kelsier.*

— Oh, Elend, şopti ea. N-ar trebui să-mi spui asta.

— De ce nu? întrebă el. Am încredere în tine. Uite, trebuie să-nţelegi cât de primejdios e totul. În ultima vreme, aprovizionarea cu atiu are probleme. De când… ei, acum câţiva ani s-a întâmplat ceva. De atunci, lucrurile sunt altfel. Tata nu poate asigura partea cerută de Lordul Legiuitor şi ultima oară când s-a întâmplat asta…

— Ce?

— Ei, răspunse Elend, părând tulburat. Să spunem doar că lucrurile ar putea lua, în curând, o întorsătură foarte urâtă pentru Casa Venture. Lordul Legiuitor depinde de atiu, Valette – e unul dintre cele mai importante moduri în care ţine nobilimea sub control. O casă fără atiu e o casă care nu se poate apăra de Născuţii-din-Ceaţă. Având o rezervă foarte mare, Lordul Legiuitor controlează piaţa, devenind el însuşi foarte bogat. Îşi plăteşte armatele făcând din atiu o marfă rară şi vânzând fărâme din el la preţuri exagerate. Dacă ai şti mai multe despre Allomanţie, toate astea ar avea, probabil, mai mult sens pentru tine.

Oh, crede-mă. Înţeleg mai mult decât îţi închipui. Iar acum ştiu mai multe decât ar trebui.

Elend se întrerupse, afişând un zâmbet plăcut când un obligator trecu alene pe lângă ei, pe aleea de pe balcon.

Obligatorul îi privi în timp ce trecea pe alături, cu ochi parcă meditativi în mijlocul tatuajelor ca pânzele de păianjen.

Elend se întoarse din nou spre ea imediat ce se îndepărtă obligatorul.

— Vreau să pleci, repetă. Lumea ştie că ţi-am acordat atenţie. Din fericire, îşi închipuie c-am făcut-o doar ca să-mi supăr tatăl, dar tot vor încerca să te folosească. Marile Case n-ar avea niciun fel de mustrări de conştiinţă dacă ţi-ar zdrobi întreaga familie doar ca s-ajungă la mine şi la tata. Trebuie să pleci.

— O să mă gândesc la asta, spuse Vin.

— N-a mai rămas prea mult timp de gândire, o preveni Elend. Vreau să pleci înainte de a te amesteca prea mult în ceea ce se-ntâmplă în oraşul ăsta.

M-am amestecat deja, mult mai mult decât crezi.

— Am spus c-o să mă gândesc, zise ea. Uite ce e, Elend, cred c-ar trebui să-ţi faci mai multe griji pentru tine însuţi. Cred că Shan Elariel are de gând să-ncerce să-ţi dea o lovitură.

— Shan? întrebă el, amuzat. Nu e în stare să facă niciun rău.

— N-aş crede că e aşa, Elend. Trebuie să fii mai prevăzător.

El râse.

— Uită-te la noi… fiecare încearcă să-l convingă pe celălalt cât de înfricoşător de cumplită e situaţia, şi fiecare refuză cu îndărătnicie să-l asculte pe celălalt.

Vin şovăi, apoi surâse.

Elend oftă.

— N-o să m-asculţi, nu-i aşa? Pot să fac ceva care să te convingă să pleci?

— În clipa asta nu, răspunse ea, cu voce scăzută. Uite, Elend, n-am putea să ne bucurăm pur şi simplu de timpul pe care-l petrecem împreună? Dacă lucrurile continuă astfel, e posibil să nu mai avem, pentru o vreme, asemenea ocazii.

El şovăi şi, în cele din urmă, dădu din cap. Ea văzu că părea încă tulburat, dar tânărul lord reluă plimbarea, lăsând-o să se prindă din nou uşor de braţul lui în timp ce mergeau agale, înaintară astfel o vreme, tăcuţi până când ceva îi atrase atenţia lui Vin. Îi eliberă braţul, luându-i în schimb o mână într-a ei.

Elend o privi, încruntându-se nedumerit în timp ce vârful degetului ei bătea în inelul lui.

— E într-adevăr metal, spuse ea, uşor surprinsă, în ciuda a ceea ce i se spusese.

El dădu din cap.

— Aur pur.

— Nu-ţi faci griji din pricina…

— Allomanţilor? întrebă Elend. Şi ridică din umeri. Nu ştiu – nu sunt genul de lucruri cu care-am fost vreodată nevoit să mă confrunt. Voi, pe plantaţii, nu purtaţi metale?

Vin negă cu un gest, lovind apoi cu degetul într-o agrafă din părul ei.

— Lemn vopsit, spuse.

Elend dădu din cap.

— E probabil înţelept. Dar, ei, cu cât o să stai mai mult în Luthadel, cu atât o să-ţi dai mai bine seama că aici se fac puţine în numele înţelepciunii. Lordul Legiuitor poartă inele de metal – şi, prin urmare, poartă şi nobilimea. O serie de filosofi cred că face parte din planul lui. Poartă metale fiindcă ştie că nobilii îl vor imita, şi astfel le dă Inchizitorilor putere asupra lor.

— Şi tu eşti de acord? întrebă Vin, luându-l din nou de braţ în timp ce se plimbau. De acord cu filosofii?

— Nu, răspunse el, cu voce înceată, clătinând din cap. Lordul Legiuitor… nu e decât arogant. Cu mult timp în urmă, am citit despre luptători care mergeau la război fără armură, chipurile ca să demonstreze ce curajoşi şi ce puternici erau. Aşa stau lucrurile, cred – deşi admit că pe un nivel mult mai subtil. Poartă metale ca să se-mpăuneze cu puterea lui, ca să arate că nu se teme – că nu se simte ameninţat – de nimic din ceea ce i-am putea face noi.

Ei, se gândi Vin, e *dispus să-l numească pe Lordul Legiuitor arogant. Poate izbutesc să-l fac să recunoască mai mult decât atât…*

Elend se opri şi se uită la ceas.

— Mă tem că-n seara asta n-am prea mult timp, Valette.

— Aşa e, zise ea. Trebuie să mergi la întâlnirea cu prietenii tăi.

Se uită la el, încercând să-i cântărească reacţia.

Nu păru foarte surprins. Înălţă doar dintr-o sprânceană în direcţia ei.

— Într-adevăr, asta o să fac. Eşti o observatoare foarte atentă.

— Nu e nevoie de cine ştie ce atenţie. Ori de câte ori eşti în fortăreţele Hasting, Venture, Lekal sau Elariel pleci împreună cu aceiaşi oameni.

— Prietenii mei de băutură, zâmbi el. Un grup bizar în situaţia politică din prezent, dar care m-ajută să-l supăr pe tata.

— Ce faceţi la întâlnirile astea?

— Discutăm filosofie, în cea mai mare parte. Suntem un grup cam plictisitor – ceea ce nu surprinde prea mult, presupun, când îl cunoşti pe oricare dintre noi. Vorbim despre conducerea imperiului, despre politică… despre Lordul Legiuitor.

— Ce vorbiţi despre el?

— Ei, nu ne plac unele lucruri pe care le-a făcut cu Ultimul Imperiu.

— Prin urmare, *chiar* vreţi să-l detronaţi! exclamă Vin.

Elend o privi ciudat.

— Să-l detronăm? De unde ţi-a venit ideea asta, Valette? E Lordul Legiuitor – e Zeul. Conducerea lui nu poate fi schimbată. Îşi îndreptă

privirea în altă parte, în timp ce-şi continuau plimbarea. Nu, eu şi prietenii mei, noi am vrea doar… ca Ultimul Imperiu să difere puţin de ceea ce e acum. În momentul de faţă nu putem schimba lucrurile, dar, poate, într-o bună zi – presupunând c-o să-i supravieţuim cu toţii anului viitor, sau cam aşa ceva – o să-l putem influenţa pe Lordul Legiuitor.

— Şi ce-aţi vrea să facă?

— Păi, să luăm execuţiile de acum câteva zile, spuse Elend. Nu văd să fi făcut vreun bine. Skaa s-au răzvrătit. Ca represalii, Cultul a executat câteva sute de oameni aleşi la întâmplare. Ce-au rezolvat cu asta, în afară de a înfuria populaţia şi *mai mult?* Aşa că, data viitoare, revolta o să fie mai puternică. Asta-nseamnă că Lordul Legiuitor o să poruncească să fie decapitaţi mai mulţi oameni? Cât de mult poate continua astfel, până când n-o să mai rămână niciun skaa?

Vin mergea gânditoare.

— Şi tu ce-ai fi făcut, Elend Venture? întrebă, în cele din urmă. Dac-ai fi condus imperiul.

— Nu ştiu, mărturisi el. Am citit o grămadă de cărţi – printre care unele pe care n-ar fi trebuit să le citesc – şi n-am găsit niciun răspuns simplu. Însă sunt foarte sigur că decapitarea oamenilor n-o să rezolve nimic. Lordul Legiuitor conduce de multă vreme – ar fi fost de crezut c-a găsit o cale mai bună. Dar, oricum, o să continuăm discuţia asta mai târziu…

Îşi încetini paşii şi-şi întoarse privirea spre ea.

— E deja timpul? întrebă Vin.

Elend dădu din cap.

— Am promis c-o să mă întâlnesc cu ei şi contează cumva pe mine. Cred c-aş putea să le spun c-o să-ntârzii…

Vin clătină din cap.

— Du-te să bei cu prietenii tăi. Eu o să mă descurc – oricum trebuie să mai stau de vorbă cu câteva persoane.

Trebuia să se-ntoarcă la muncă; Boare şi Dockson petrecuseră ore-ntregi plănuind şi pregătind minciunile pe care aşteptau să le răspândească şi aşteptau raportul ei, după petrecere, la prăvălia lui Ciomege.

Elend zâmbi.

— Poate n-ar trebui să-mi fac atât de multe griji. Cine ştie – având în vedere toate manevrele politice, poate în curând Casa Renoux va fi la putere în oraş, iar eu voi deveni un cerşetor umil.

Vin surâse şi el se înclină – făcându-i cu ochiul – apoi o porni către scări. Se apropie fără grabă de balustrada balconului şi se uită în jos, la oamenii care dansau sau cinau.

Prin urmare, nu e un răzvrătit, se gândi. *Kelsier a avut din nou dreptate. Mă-ntreb dacă se satură vreodată de asta.*

Dar nu putea să se simtă prea dezamăgită de Elend. Nu era toată lumea atât de nebună încât să-şi imagineze că-l putea răsturna pe împăratul-zeu. Simplul fapt că Elend voia să gândească el însuşi îl deosebea de ceilalţi; era un om bun şi merita o femeie demnă de încrederea lui. Din nefericire, o avea pe Vin.

Aşadar, Casa Venture extrage în taină atiul Lordului Legiuitor, se gândi. *Ei trebuie să fie cei care gospodăresc Puţurile din Hathsin.*

Era o poziţie înfricoşător de nesigură pentru o casă – averea ei depindea nemijlocit de mulţumirea Lordului Legiuitor. Elend se credea prevăzător, dar Vin îşi făcea griji. El o lua prea puţin în serios pe Shan Elariel – Vin nu se îndoia de asta. Se întoarse şi părăsi încordată balconul, coborând la parter.

Găsi masa lui Shan cu uşurinţă; o înconjurau întotdeauna numeroşi însoţitori nobili, asupra cărora trona ca un lord asupra plantaţiei sale. Vin se opri. Lui Shan nu i se adresa niciodată direct. Însă pe Elend trebuia să-l protejeze cineva; era evident prea nesăbuit ca s-o facă singur.

Se apropie de masă cu paşi mari. Terrisianul lui Shan o studie în tot acest timp. Se deosebea atât mult de Sazed – n-avea aceeaşi… însufleţire. Îşi păstra o expresie plictisită, ca o creatură cioplită în piatră. Câteva doamne îi aruncară lui Vin priviri dezaprobatoare, însă cele mai multe – printre care şi Shan – nu-i dădură nicio atenţie.

Ea rămase stângace lângă masă, aşteptând o pauză în conversaţie. Nu apăru niciuna. În cele din urmă se apropie cu câţiva paşi de Shan.

— Lady Shan?

Aceasta se întoarse spre ea cu o privire de gheaţă.

— N-am trimis după tine, ţărăncuţo.

— Da, dar am găsit nişte cărţi, cum ai…

— Nu mai am nevoie de serviciile tale, spuse Shan, întorcându-şi privirea în altă parte. Mă pot descurca singură cu Elend Venture. Acum fii o mică idioată de treabă şi nu mă mai sâcâi.

Vin rămase locului, uluită.

— Dar, planul tău…

— Am spus că nu mai e nevoie de tine. Crezi că mai înainte am fost aspră cu tine, fetiţo? Asta s-a-ntâmplat când te aflai de partea care trebuia. Încearcă să mă enervezi acum.

Vin se pierdu din reflex cu firea sub privirile dispreţuitoare ale celeilalte. Părea… dezgustată. Ba chiar furioasă. Geloasă?

Ar fi trebuit să-mi dau seama, se gândi Vin. *A priceput în sfârşit că nu mă joc cu Elend. Ştie că ţin la el şi nu mai are încredere în mine, se teme că n-o să-i păstrez secretele.*

Se îndepărtă de masă. Se părea că era nevoie să-ntrebuinţeze alte metode ca să descopere planurile lui Shan.

Deşi o spunea adesea, Elend Venture nu se considera un bărbat nepoliticos. Era mai degrabă un… filosof care se mulţumea să vorbească. Îi plăcea să-i pună pe alţii la încercare, să dea o altă întorsătură conversaţiei, ca să le vadă reacţiile. Aidoma marilor gânditori din vechime, forţa limitele şi făcea experienţe prin metode neobişnuite.

Fireşte, se gândi, ridicându-şi paharul cu rachiu în faţa ochilor şi cercetându-l meditativ, *mai toţi filosofii de pe vremuri au fost executaţi până la urmă, pentru trădare.* Nu erau modelele cele mai încununate de izbânzi.

În seara aceea, discuţia pe teme politice cu grupul lui se încheiase, iar el se retrăsese cu mai mulţi prieteni în salonul pentru bărbaţi din fortăreaţa Lekal, o încăpere mică de lângă sala de bal. Mobilierul avea mai multe nuanţe de verde închis şi scaunele erau confortabile; un loc foarte plăcut pentru lectură, dacă el ar fi fost în toane ceva mai bune. Jastes stătea vizavi de el, pufăind mulţumit din pipă. Era bine să-l vezi pe tânărul Lekal arătând atât de calm. Ultimele săptămâni fuseseră grele pentru el.

Războiul Caselor, se gândi Elend. Ce *moment groaznic de nepotrivit! De ce tocmai acum? Lucrurile mergeau atât de bine…*

Telden se întoarse câteva clipe mai târziu, cu paharul reumplut.

— Ştii, spuse Jastes, gesticulând cu pipa, oricare servitor de aici ţi-ar fi adus alt pahar plin.

— Am simţit nevoia să-mi întind picioarele, răspunse Telden, instalându-se pe un al treilea scaun.

— Şi ai flirtat cu nu mai puţin de trei femei pe drumul de întoarcere încoace, zise Jastes. Am numărat.

Telden zâmbi şi sorbi din pahar. Bărbatul masiv nu „stătea" niciodată pur şi simplu – se tolănea. Indiferent de situaţie, Telden putea s-arate destins şi tihnit, îmbrăcat în costumele sale elegante şi cu părul aranjat cu atâta grijă, încât trezea invidia.

Poate-ar trebui s-acord puţin mai multă atenţie lucrurilor de genul ăsta, se gândi Elend. *Valette îmi suportă părul aşa cum e, dar nu i-ar plăcea mai mult dacă l-aş îngriji mai bine?*

Elend se gândea adesea să meargă la un frizer sau la un croitor, dar alte lucruri tindeau să-i acapareze atenţia. Se pierdea în studiile lui, sau îşi petrecea prea mult timp citind, apoi descoperea că întârziase la întâlnirile stabilite. Din nou.

— Elend e tăcut în seara asta, remarcă Telden.

Cu toate că-n salonul discret luminat se mai găseau şi alte grupuri de bărbaţi, scaunele erau destul de răsfirate ca să-ngăduie discuţiile în intimitate.

— În ultima vreme tace cam mult, zise Jastes.

— A, da, spuse Telden, încruntându-se uşor.

Elend îi cunoştea destul de bine ca să priceapă o aluzie.

— Ei, uite, de ce trebuie să fie oamenii aşa? Dac-aveţi ceva de spus, de ce nu spuneţi pur şi simplu?

— Intrigi politice, amice. Suntem – dacă n-ai observat – de viţă nobilă.

Elend îşi rostogoli ochii.

— Bine, o s-o spun, ripostă Jastes, trecându-şi mâna prin păr – un tic nervos care, după părerea lui Elend, îi ajuta cumva chelia să se întindă. Îţi petreci o grămadă de timp cu tânăra Renoux, Elend.

— Există o explicaţie simplă. Vezi tu, se-ntâmplă să-mi placă.

— Nu e bine, Elend, spuse Telden, cu o clătinare a capului. Nu e bine.

— De ce? Păreai încântat nesocotind tu însuţi deosebirile de clasă, Telden. Te-am văzut flirtând cu jumătate din servitoarele din sală.

— Eu nu sunt moştenitorul casei mele, ripostă Telden.

— Şi, se amestecă Jastes, fetele astea sunt demne de încredere. Au fost angajate de familia mea – le cunoaştem casele, trecutul, devotamentul.

Elend se încruntă.

— Ce insinuezi?

— E ceva ciudat cu fata asta, Elend, răspunse Jastes.

Revenise la nervozitatea sa obişnuită, şi pipa stătea, neluată în seamă, în suportul ei de pe masă.

Telden încuviinţă cu o înclinare a capului.

— S-a apropiat prea repede de tine, Elend. Vrea ceva.

— De pildă? întrebă Elend, din ce în ce mai iritat.

— Elend, Elend, zise Jastes. Nu poţi ocoli jocul spunând pur şi simplu că nu vrei să joci. Tot o să te găsească. Renoux s-a mutat în oraş tocmai când a-nceput să crească încordarea dintre case şi a adus cu el un vlăstar necunoscut al familiei – o fată care-a-nceput imediat să umble după cel mai important şi mai liber bărbat din Luthadel. Nu ţi se pare ciudat?

— De fapt, remarcă Elend, eu am fost cel care-a intrat în vorbă cu ea. Fie şi numai fiindcă-mi furase locul pentru citit.

— Da, dar trebuie să recunoşti că repeziciunea cu care s-a lipit de tine dă de bănuit, spuse Telden. Elend, dac-ai de gând să flirtezi, trebuie să-nveţi un singur lucru: poţi să te joci cu femeile dacă vrei, dar nu te ataşa prea mult de ele. Fiindcă aşa-ncep necazurile.

Elend clătină din cap.

— Valette e altfel.

Ceilalţi doi schimbară o privire, apoi Telden ridică din umeri, întorcându-se la băutura lui. Însă Jastes oftă, se ridică şi se întinse.

— Oricum, probabil c-ar trebui să plec.

— Încă un pahar, zise Telden.

Jastes clătină din cap, trecându-şi mâna prin păr.

— Ştii cum sunt părinţii mei în nopţile cu baluri – dacă nu mă duc să-mi iau rămas-bun măcar de la o *parte* din oaspeţi, o să fiu sâcâit pe tema asta săptămâni întregi.

Bărbatul mai tânăr le spuse noapte bună şi se-ndreptă către sala principală a balului. Telden sorbi din băutură, cu ochii la Elend.

— Nu mă gândesc la ea, spuse morocănos tânărul Venture.

— Atunci la ce?

— La întâlnirea din seara asta. Nu sunt sigur că-mi place cum a mers.

— Pfui, spuse bărbatul masiv, cu o fluturare a mâinii, începi să fii la fel de rău ca Jastes. Ce s-a-ntâmplat cu omul care venea la întâlnirile astea pur şi simplu ca să se destindă şi să se bucure de timpul petrecut cu prietenii?

— E îngrijorat, zise Elend. Unii dintre prietenii săi ar putea ajunge la conducerea caselor lor mai devreme decât se aştepta el, şi se teme că niciunul dintre noi nu e pregătit.

— Nu fi atât de melodramatic, pufni Telden, zâmbind apoi şi făcându-i cu ochiul servitoarei venite să-i ia pocalele goale. Am un presentiment că toate astea vor trece. Peste câteva luni, o să privim în urmă şi-o să ne-ntrebăm din ce s-a stârnit toată agitaţia.

Kale Tekiel n-o să privească în urmă, se gândi Elend. Însă conversaţia începu oricum să lâncezească şi Telden se retrase în cele din urmă. Elend rămase şi deschise *Dictatele societăţii* cu gândul să mai citească o vreme, dar îi venea greu să se concentreze. Răsuci paharul cu rachiu între degete, dar nu mai bău prea mult.

Mă-ntreb dacă Valette o fi plecat… Mai încercase o dată s-o găsească după ce-şi încheiase discuţia cu prietenii, dar, după toate aparenţele, fusese şi ea la o întâlnire restrânsă.

Politica o interesează pe fata asta prea mult, medită el alene, *ca să fie spre binele ei.* Poate că nu era decât invidios – venise doar de câteva luni la curte şi deja părea să se descurce mai bine decât el. Era atât de neînfricată, de cutezătoare, de… interesantă. Nu se potrivea cu niciunul dintre modelele de la curte la care se deprinsese el să se aştepte.

Oare Jastes ar putea avea dreptate? se întrebă. *E cu siguranţă diferită de orice altă femeie şi mi-a dat de înţeles că nu ştiu* o *serie de lucruri despre ea.*

Îşi alungă gândul din minte. Da, Valette era într-adevăr diferită – dar, într-un fel, era şi atât de inocentă. Înfocată, plină de uimire şi de vioiciune.

Îşi făcea griji pentru ea; era evident că nu ştia cât de primejdios putea fi Luthadelul. Politica însemna mult mai mult decât petreceri şi intrigi mărunte. Ce s-ar fi întâmplat dacă se hotăra cineva să trimită

un Născut-din-Ceaţă să se-ocupe de ea şi unchiul ei? Renoux n-avea cine ştie ce legături şi nimeni de la curte nici măcar n-ar fi clipit din cauza unor asasinate din Fellise. Ştiau Valette şi unchiul ei să ia măsurile cuvenite pentru apărare? Îşi făceau măcar vreo grijă din pricina Allomanţilor?

Elend oftă. Trebuia să se-asigure că Valette pleca din regiune. N-avea de ales.

La intrarea trăsurii în fortăreaţa Venture, Elend ajunsese la concluzia că băuse prea mult. Urcă spre odăile sale, dornic să-şi vadă cât mai repede patul şi pernele.

Însă coridorul care ducea spre dormitorul lui trecea şi pe lângă camera de lucru a tatălui său. Uşa era deschisă şi, în ciuda orei târzii, lumina se revărsa în afară. Elend încercă să păşească fără niciun zgomot pe podeaua acoperită de covoare, dar nu fusese niciodată în stare să se furişeze cu atâta pricepere.

— Elend? îl strigă dinăuntru vocea tatălui său. Vino-ncoace.

El oftă pe tăcute. Lordului Straff Venture nu-i scăpau prea multe. Era Cositorian – avea simţurile atât de ascuţite, încât auzise probabil trăsura lui Elend apropiindu-se. *Dacă nu dau ochii cu el acum, o să trimită pur şi simplu servitorii să mă bată la cap până când o să cobor să stăm de vorbă…*

Se întoarse şi intră în camera de lucru. Tatăl lui stătea pe scaunul său, conversând cu voce scăzută cu TenSoon – kandra familiei Venture. Elend încă nu se obişnuise cu noul trup al creaturii, care-i aparţinuse cândva unui servitor din fortăreaţa Hasting. Se cutremură când îşi întoarse kandra ochii spre el. TenSoon se înclină, apoi se retrase fără nicio vorbă.

Elend se sprijini de cadrul uşii. Scaunul lui Straff se afla în faţa mai multor rafturi cu cărţi – dintre care, Elend era sigur, tatăl său nu citise niciuna. Odaia era luminată de două lămpi, cu abajururile aproape închise, ca să nu dea decât un strop de lumină.

— Ai fost la bal în seara asta, spuse Straff. Ce-ai aflat?

Elend ridică mâna şi-şi frecă fruntea.

— Că sunt înclinat să beau prea mult rachiu.

Pe Straff nu-l amuză răspunsul. Era tipul nobilului imperial desăvârşit – înalt, cu umerii fermi, purtând întotdeauna veste şi costume strânse pe trup.

— Te-ai întâlnit din nou cu… femeia aia? întrebă.

— Cu Valette? Hmm, da. Însă nu pentru atât de mult timp cum mi-ar fi plăcut.

— Ţi-am interzis să-ţi mai petreci timpul cu ea.

— Da, răspunse Elend, mi-aduc aminte.

Straff se întunecă la faţă. Se ridică şi se îndreptă spre masa lui de

lucru.

— Oh, Elend, spuse. Când o să scapi de purtarea asta copilărească? Crezi că nu-mi dau seama că te porţi prosteşte numai ca să-mi faci în ciudă?

— De fapt, tată, cu „purtarea copilărească” am terminat de mult – s-ar părea, pur şi simplu, că înclinaţiile mele fireşti mă ajută chiar mai bine să te enervez. Aş vrea să-mi fi dat seama mai demult; aş fi făcut mult mai puţine eforturi în anii când eram mai tânăr.

Tatăl lui pufni, apoi luă o scrisoare.

— I-am dictat asta lui Staxles cu puţin timp în urmă. E acceptarea unei întâlniri la masa de prânz de mâine, cu lordul Tegas. Dac-o să-nceapă *într-adevăr* un război al caselor, vreau să fiu sigur că-i putem distruge pe Hasting cât mai curând cu putinţă, iar Tegas ar fi un aliat puternic. Are o fiică. Aş vrea să stai lângă ea la masă.

— O să mă gândesc, spuse Elend, bătându-se cu degetul în tâmplă. Nu ştiu cum o să mă simt mâine-dimineaţă. Prea mult rachiu, ai uitat?

— O să fii acolo, Elend. Nu e o rugăminte.

Tânărul şovăi. O parte din el voia să răspundă răstindu-se la rândul său, să ia poziţie – nu fiindcă i-ar fi păsat unde mânca, ci din cauza unui fapt cu mult mai important.

Hasting e a doua casă din ierarhia celor mai puternice din oraş. Dacă ne-am alia cu ei, împreună am putea feri Luthadelul de haos. Am putea să oprim războiul dintre case, nu să-l aţâţăm.

Asta făcuseră cărţile din el – îl schimbaseră dintr-un filfizon răzvrătit într-un filosof în devenire. Din nefericire, fusese atât multă vreme un neghiob. Era de mirare că Straff nu remarcase schimbarea fiului său? El însuşi începea s-o remarce, fiind pur şi simplu uluit.

Straff continua să-l fixeze cu privirea, şi el îşi feri ochii.

— O să mă gândesc, spuse.

Straff îi întoarse spatele, fluturându-şi mâna cu dispreţ.

Încercând să-şi salveze mândria, Elend adăugă:

— Probabil că nici măcar nu trebuie să-ţi faci griji pentru Hastingi – se pare că se pregătesc să plece din oraş.

— *Ce?* întrebă Straff. Unde-ai auzit asta?

— La bal, răspunse nepăsător Elend.

— Parcă spuneai că n-ai aflat nimic important.

— Nu, uite, n-am zis niciodată aşa ceva. Numai că n-aveam chef să-ţi povestesc.

Lordul Venture se încruntă.

— Nu ştiu de ce ar trebui să mă sinchisesc – tot ce afli tu se dovedeşte inutil. M-am străduit să te deprind cu politica, băiete. M-am străduit într-adevăr. Însă acum… ei, sper c-o să trăiesc destul ca să te văd mort, fiindcă această casă va avea parte de vremuri cumplite dac-o s-ajungă vreodată pe mâinile tale.

— Ştiu mai multe decât îţi închipui, tată.

Straff râse, aşezându-se din nou pe scaunul lui.

— Mă-ndoiesc, băiete. Păi tu nu eşti nici măcar în stare să te culci c-o femeie aşa cum se cuvine – ultima şi singura dată când ştiu c-ai încercat, a trebuit să te duc eu la lupanar.

Elend roşi. *Ai grijă,* îşi spuse. *Aduce vorba de asta înadins. Ştie cât de tare te supără.*

— Du-te la culcare, băiete, zise Straff, cu o fluturare de mână. Arăţi groaznic.

Elend rămase o clipă neclintit, apoi se repezi în sfârşit pe coridor, oftând în sinea lui.

Asta e diferenţa dintre tine şi ei, Elend. Filosofii pe care-i citeşti – erau revoluţionari. Erau dispuşi să rişte să fie executaţi. Tu nu eşti în stare nici măcar să-ţi înfrunţi tatăl.

Se îndreptă obosit spre camerele lui – unde, ciudat, găsi un servitor aşteptându-l.

— Da? întrebă, încruntându-se.

— Ai un oaspete, lord Elend, spuse omul.

— La ora asta?

— E lordul Jastes Lekal, lordul meu.

Elend îşi înclină capul uşor într-o parte. *Ce-i asta, pentru numele Lordului Legiuitor…?*

— Presupun c-aşteaptă în salon, nu?

— Da, lordul meu, răspunse slujitorul.

Elend se întoarse cu regret, străbătând coridorul în sens invers. Îl găsi pe Jastes aşteptându-l nerăbdător.

— Jastes? spuse el, obosit, intrând în salon. Sper că ai să-mi spui ceva *foarte* interesant.

Prietenul său se foi o clipă stânjenit, părând şi mai nervos ca de obicei.

— Ce e? insistă Elend, pierzându-şi răbdarea.

— E în legătură cu fata.

— Cu Valette? întrebă Elend. Ai venit să vorbim despre Valette? *Acum?*

— Ar trebui să ai mai multă încredere în prietenii tăi, zise Jastes.

Elend pufni.

— Să am încredere în cunoştinţele *tale* despre femei? Nu vreau să te jignesc, Jastes, dar nu cred că e cazul.

— Am pus să fie urmărită, Elend, răbufni celălalt.

Elend încremeni.

— Ce?

— Am pus să-i fie urmărită trăsura. Sau, cel puţin, am pus pe cineva să se uite după ea la porţile oraşului. Nu era înăuntru când a ieşit trăsura pe poartă.

— Ce vrei să spui? întrebă Elend, încruntându-se mai tare.

— Ea nu era *în trăsură,* Elend, repetă Jastes. În vreme ce terrisianul ei le arăta paznicilor hârtiile, omul meu s-a furişat s-arunce o privire pe geamul trăsurii. Înăuntru nu era nimeni.

Trăsura a lăsat-o probabil undeva, în oraş. E spioana unei alte case – încearcă s-ajungă la tatăl tău prin tine. Au creat femeia perfectă ca să te-atragă – păr negru, un aer uşor misterios, din afara clicilor politice obişnuite. Au făcut-o de origine destul de umilă pentru ca scandalul stârnit de-o legătură cu ea să-ţi trezească interesul şi ţi-au trimis-o.

— Jastes, e ridi…

— Elend, îl întrerupse prietenul său. Mai spune-mi încă o dată: cum ai întâlnit-o prima oară?

Elen şovăi.

— Era pe balcon.

— În locul unde citeşti tu. Toată lumea ştie că te duci de obicei acolo. Coincidenţă?

Elend închise ochii. *Nu Valette.* Nu poate *fi amestecată în aşa ceva.* Dar, imediat, prin minte îi trecu altceva. *Şi i-am povestit despre atiu! Cum am putut fi atât de prost?*

Era imposibil să fie adevărat. Nu-i venea să creadă că se lăsase amăgit cu atâta uşurinţă. Dar… îşi putea permite să rişte? Da, era într-adevăr un fiu rău, dar nu un trădător al casei sale. Nu voia să vadă familia Venture prăbuşindu-se; voia s-o conducă într-o bună zi, sperând că, poate, avea să-i izbutească o schimbare a lucrurilor.

Îi spuse la revedere lui Jastes şi se întoarse în odăile sale, păşind distrat. Se simţea prea obosit ca să se gândească la politica Marilor Case. Însă, când intră în sfârşit în pat, descoperi că nu putea să doarmă.

În cele din urmă se ridică şi trimise după un servitor.

— Spune-i tatălui meu că vreau să facem un târg, îi explică omului. Merg mâine la prânzul lui, aşa cum doreşte.

Şovăi, stând în veşmântul său de noapte în uşa dormitorului.

— În schimb, adăugă în cele din urmă, vreau să-mi împrumute doi spioni, care să urmărească pe cineva pentru mine.

Toţi ceilalţi sunt de părere că ar fi trebuit să-l execut pe Kwaan fiindcă m-a trădat. Ca să fiu sincer, probabil că l-aş ucide în clipa asta, dacă aş şti unde s-a dus. Însă în momentul acela pur şi simplu n-am putut s-o fac.

Omul ăla ajunsese să-mi fie aproape ca un tată. Nici până-n ziua de azi nu ştiu de ce-a hotărât dintr-odată că nu sunt eu Eroul. De ce s-a-ntors împotriva mea, denunţându-mă în faţa întregului Conclav al Aducătorilor Lumii?

Ar fi vrut mai degrabă să fie-nvingătoare Adâncimea? Cu siguranţă, chiar dacă nu sunt eu cel adevărat – aşa cum pretinde acum Kwaan –,

prezenţa mea la Fântâna Înălţării nu poate fi mai rea decât ceea ce urmează să se-ntâmple dacă Adâncimea continuă să distrugă pământul.

CAPITOLUL 29

Aproape că s-a terminat, citi Vin.

Din tabăra noastră se vede peştera. Va fi nevoie de alte câteva ore de mers pe jos ca s-ajungem la ea, dar ştiu că e locul potrivit. Pot s-o simt, cumva, o simt acolo, sus… pulsând, în mintea mea.

E atât de frig. Jur că pietrele însele sunt din gheaţă şi zăpada e atât de adâncă pe alocuri, încât suntem nevoiţi să ne săpăm drumul prin ea. Vântul suflă fără încetare. Îmi fac griji pentru Fedik – nu mai e întocmai acelaşi de când l-a atacat creatura alcătuită din ceaţă, şi mă tem c-o să cadă de pe vreo pantă stâncoasă sau c-o să alunece printr-una dintre numeroasele crăpături îngheţate din pământ.

Însă terrisienii sunt o minune. E un noroc că i-am adus, fiindcă niciun cărăuş obişnuit nu ar fi supravieţuit călătoriei. Nu par să se sinchisească de frig – dintre toate transformările stranii pe care le suferă substanţele în corpurile lor, ceva îi ajută să reziste în faţa stihiilor. Poate şi-au „economisit" căldura trupului ca s-o întrebuinţeze mai târziu?

Oricum, nu vorbesc despre puterile lor – şi sunt sigur că pentru asta trebuie învinuit Rashek. Ceilalţi cărăuşi îşi întorc privirile spre el, aşteptând să-i conducă, deşi nu cred că-i poate controla întru totul. Înainte de a fi înjunghiat, Fedik se temea că terrisienii ne vor abandona aici, sus, printre gheţuri. Însă nu cred c-o să se-ntâmple aşa ceva. Mă aflu în acest loc mulţumită prorocirilor din Terris – aceşti oameni nu-şi vor nesocoti propria religie pur şi simplu fiindcă unul dintre ei nu mă găseşte pe placul lui.

L-am înfruntat în sfârşit pe Rashek. Nu voia să discute cu mine, fireşte, dar l-am silit. Odată dezlănţuit, a vorbit pe larg despre ura lui împotriva ţinutului Khlennium şi a poporului meu. Crede că i-am transformat pe oamenii lui în ceva doar cu puţin mai mult decât nişte sclavi. Şi e convins că terrisienii merită cu mult mai mult – spune întruna că poporul lui ar trebui să fie „dominant", fiindcă are puteri supranaturale.

Mă tem de cuvintele lui, fiindcă văd în ele un anumit adevăr. Ieri, unul dintre cărăuşi a ridicat un bolovan enorm şi l-a aruncat din calea noastră cu un gest aproape neglijent. În toată viaţa mea n-am mai văzut pe nimeni înfăptuind ceva pentru care e nevoie de atâta forţă.

Cred că aceşti terrisieni pot fi foarte periculoşi. Poate că noi i-

am nedreptăţit. Oricum, bărbaţii de soiul lui Rashek trebuie ţinuţi în frâu – crede, cu o totală lipsă de raţiune, că oamenii din afara Terrisului l-au asuprit. E prea tânăr ca să fie atât de furios.

E aşa de frig. După ce se vor sfârşi toate acestea, cred că-mi va plăcea să trăiesc undeva unde e cald tot anul. Braches spune că există astfel de locuri, insulele din miazăzi, unde munţii uriaşi zămislesc foc.

Cum o să fie când se vor încheia toate astea? Voi deveni din nou un om obişnuit. Un om lipsit de importanţă. Sună bine – e chiar mai de dorit decât un soare cald şi un văzduh fără vânt. M-am săturat într-o atât de mare măsură să fiu Eroul Evurilor, să intru în cetăţi şi să fiu întâmpinat fie de ostilitatea întărită cu arme, fie de adoraţia fanatică. M-am săturat să fiu iubit şi urât pentru ceea ce spun câţiva oameni că aş putea face în cele din urmă.

Vreau să fiu uitat. Obscur. Da, ar fi frumos.

Dacă aceste cuvinte sunt citite de oameni, atunci afle ei că puterea e o povară grea. Să nu caute să fie încătuşaţi cu lanţurile ei. Profeţiile din Terris spun că îmi va sta în putinţă să salvez lumea. Însă dau de înţeles că voi avea deopotrivă şi puterea de a o distruge.

Voi fi în stare să-mi îndeplinesc orice poftă a inimii. „Va lua asupra sa o putere pe care n-ar trebui s-o stăpânească niciun muritor." Însă filosofii m-au prevenit că, dacă-mi iau singur această putere, va fi pângărită de egoismul meu.

Este acesta o povară care-ar trebui purtată de vreun om? E o ispită căreia i-ar putea rezista orice om? Acum mă simt puternic, dar ce se va întâmpla când voi atinge această putere? Voi salva lumea, cu siguranţă – dar voi încerca oare şi s-o iau în stăpânire?

Acestea îmi sunt temerile, când scriu c-un toc cu pojghiţă de gheaţă, în ajunul renaşterii lumii. Rashek mă priveşte. Cu ură. Peştera e deasupra. Pulsând. Degetele îmi tremură. Nu de frig.

Mâine se va sfârşi.

Vin întoarse foaia cu nerăbdare. Însă ultima pagină a fascicolului era goală. O dădu la loc şi reciti ultimele rânduri. Unde era următoarea notaţie?

Probabil că Sazed încă nu terminase ultima parte. Se ridică oftând şi întinzându-se. Citise fără pauze ultimul fragment tradus, o ispravă care o uimise până şi pe ea însăşi. Grădinile conacului Renoux i se întindeau în faţă, cu aleile îngrijite, copacii cu crengi groase şi pârâul leneş ce dădeau naştere locului ei preferat pentru lectură. Soarele era jos pe boltă şi începea să se lase răcoarea.

Se întoarse la conac pe poteca şerpuitoare. În ciuda serii friguroase,

îi venea greu să-şi imagineze un loc ca acela descris de Lordul Legiuitor. Văzuse zăpadă pe piscurile îndepărtate, dar de ninsori nu avusese parte prea des – şi chiar şi acelea nu fuseseră de obicei decât un soi de lapoviţă îngheţată. Să trăieşti zile de-a rândul în atât de multă zăpadă, să te pândească pericolul prăvălirii ei asupra ta, în avalanşe zdrobitoare…

O parte din ea îşi dorea s-ajungă în asemenea locuri, indiferent cât de mare ar fi fost primejdia. Deşi jurnalul nu descria întreaga călătorie a Lordului Legiuitor, unele dintre minunăţiile pe care le cuprindea – câmpurile de gheaţă din nord, marele lac negru şi cascadele din Terris – erau uimitoare.

Măcar dac-ar fi dat mai multe amănunte despre înfăţişarea acestor lucruri! se gândi, nemulţumită. Lordul Legiuitor îşi petrecea mult prea mult timp făcându-şi griji. Deşi, ce era drept, citindu-i cuvintele ajunse să simtă, în ceea ce-l privea, un soi bizar de… familiaritate. Îi venea greu să-l asocieze pe omul din mintea ei cu creatura întunecată care adusese atât de multă moarte. Ce se petrecuse la Fântâna Înălţării? Ce putuse da naştere unei schimbări atât de drastice? Trebuia să afle.

Intră în conac şi se apucă să-l caute pe Sazed. Reîncepuse să poarte rochii – i se părea ciudat să fie văzută în pantaloni de oricine altcineva în afară de membrii cetei. Îi zâmbi în trecere majordomului de interior al lordului Renoux, urcând nerăbdătoare scările de la intrarea principală şi îndreptându-se spre bibliotecă.

Terrisianul nu era înăuntru. Pe mica lui masă de lucru nu era nimic, lampa nu ardea, călimara se golise. Vin se încruntă, iritată.

Indiferent unde s-o fi dus, ar face mai bine să lucreze la traducere!

Coborî scările, întrebă de Sazed şi o menajeră îi spuse că era în bucătăria principală. Fruntea lui Vin se încreţi când intră pe coridorul din spate al conacului. *Poate-şi ia o gustare?*

Îl găsi pe terrisian în mijlocul unui mic grup de servitori, arătând către o listă de pe masă şi vorbindu-le cu voce scăzută. Nu observă că intrase Vin.

— Sazed? îl întrerupse ea.

El se întoarse.

— Da, stăpână Valette? întrebă, înclinându-se uşor.

— Ce faci?

— Verific proviziile lordului Renoux, stăpână. Deşi am fost însărcinat să te-nsoţesc, sunt încă majordomul lui şi am anumite îndatoriri când nu mă reţin alte ocupaţii.

— O să te-ntorci în curând la traducere?

Sazed îşi lăsă capul într-o parte.

— Traducerea, stăpână? Am terminat-o.

— Atunci unde e ultima parte?

— Ţi-am dat-o, răspunse Sazed.

— Nu, nu mi-ai dat-o, îl contrazise Vin. Partea asta se termină în noaptea de dinaintea intrării în peşteră.

— E sfârşitul, stăpână. Până acolo merge jurnalul.

— *Ce?* se miră ea. Dar…

Terrisianul se uită la ceilalţi servitori.

— Ar trebui să vorbim despre lucrurile astea între patru ochi, aşa cred.

Mai dădu câteva instrucţiuni, uitându-se pe listă, înainte de a o invita pe Vin, cu un semn al capului, să-l urmeze către ieşirea din spate şi apoi în grădina laterală.

Ea rămase o clipă locului, uluită, apoi se grăbi să i se alăture.

— Nu se poate sfârşi astfel, Saze. Nu ştim ce s-a-ntâmplat!

— Putem ghici, aşa cred, răspunse el, pornind-o pe aleea din grădină.

Grădinile din partea de răsărit nu erau la fel de bogate în vegetaţie ca acelea în care stătea de obicei Vin, având iarbă moale, maronie, şi, ici şi colo, câte un tufiş.

— Ce să ghicim? întrebă ea.

— Păi, Lordul Legiuitor a făcut probabil ceea ce trebuia pentru salvarea lumii, fiindcă suntem încă aici.

— Presupun, zise Vin. Dar pe urmă a luat puterea pentru el. Asta trebuie să se fi întâmplat – n-a putut să reziste ispitei de a o întrebuinţa cu egoism. Dar de ce nu mai există nicio altă notaţie? De ce nu vorbeşte, în continuare, despre tot ce-a înfăptuit?

— Poate că puterea l-a schimbat prea mult, răspunse Sazed. Sau poate pur şi simplu n-a mai simţit nevoia să scrie. Şi-a atins ţinta şi, în plus, a devenit nemuritor. Să ţii un jurnal pentru urmaşi devine de prisos când te ştii nemuritor, aşa cred.

— Numai că e… Vin scrâşni din dinţi, frustrată. E un sfârşit de poveste foarte nesatisfăcător, Sazed.

El zâmbi, amuzat.

— Ai grijă, stăpână – cititul începe să te-atragă prea mult, o să te transformi în cărturar.

Ea clătină din cap.

— Nu şi dacă toate cărţile pe care le voi citi se termină la fel ca asta!

— Dacă te-alină într-un fel, spuse Sazed, nu eşti singura dezamăgită de conţinutul jurnalului. Nu cuprinde nici mare lucru care să-i poată fi de folos stăpânului Kelsier – nu există cu siguranţă nimic despre Al Unsprezecelea Metal. Mă simt cumva vinovat, de vreme ce eu sunt acela care profită cel mai mult de pe urma cărţii.

— Dar nici despre religia din Terris nu spune cine ştie ce.

— Nu cine ştie ce, încuviinţă Sazed. Însă, adevărat şi regretabil, „nu cine ştie ce” înseamnă cu mult mai mult decât ştiam până acum. Mă

tem numai că nu voi avea ocazia să dau informaţiile mai departe. Am trimis un exemplar din jurnalul tradus într-un loc unde ştiu că vor căuta fraţii şi surorile mele din grupul Păstrătorilor – ar fi păcat ca aceste cunoştinţe noi să dispară odată cu mine.

— Nu vor dispărea, zise Vin.

— Oh? Stăpâna mea a devenit dintr-odată optimistă?

— Terissianul meu a devenit dintr-odată glumeţ? i-o întoarse Vin.

— A fost întotdeauna, aşa cred, spuse Sazed, cu un zâmbet uşor. E unul dintre lucrurile care au făcut din mine un majordom nesatisfăcător – cel puţin în ochii majorităţii stăpânilor.

— Probabil că erau nişte neghiobi, zise Vin, cu toată sinceritatea.

— Aşa am fost şi eu înclinat să cred, stăpână, răspunse Sazed. Ar trebui să ne-ntoarcem înăuntru – nu trebuie să fim văzuţi în grădină când apar ceţurile, aşa cred.

— Eu tocmai am de gând să mă întorc în mijlocul lor.

— În grădini avem mulţi slujitori care nu ştiu că eşti Născută-din-Ceaţă, stăpână, zise Sazed. Ar fi bine să păstrăm secretul, aşa cred.

— Ştiu, zise ea, răsucindu-se în loc. Atunci să ne ducem înapoi.

— Un plan înţelept.

Merseră câteva minute în tăcere, bucurându-se de frumuseţea delicată a grădinii dinspre răsărit. Iarba era întotdeauna tunsă cu grijă şi era aranjată în straturi plăcute vederii, ce căpătau trăsături aparte mulţumită tufelor crescute pe alocuri, la voia întâmplării. Grădina de la miazăzi era cu mult mai spectaculoasă, cu pârâul ei, cu copacii, cu plantele exotice. Însă cea de la răsărit îşi avea propria pace – o seninătate a simplităţii.

— Sazed? spuse Vin, cu voce înceată.

— Da, stăpână?

— Totul o să se schimbe, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Totul, zise ea. Dacă peste un an n-o să fim morţi cu toţii, oamenii din ceată vor pleca să-şi vadă de ale lor. Ham o să se-ntoarcă probabil la familia lui, Dox şi Kelsier vor pune la cale o nouă escapadă, Ciomege o să-şi închirieze prăvălia unei alte cete… Până şi grădinile astea, pentru care am cheltuit noi atât de mulţi bani – vor fi ale altcuiva.

Sazed dădu din cap.

— Ceea ce spui e foarte posibil. Totuşi, dacă lucrurile vor merge bine, anul viitor, pe vremea asta, oraşul Luthadel va fi condus de răzvrătirea skaa.

— Poate, spuse Vin. Dar chiar şi aşa… vor fi schimbări.

— Asta e natura vieţii, stăpână. Lumea trebuie să se schimbe.

— Ştiu, oftă Vin. Doar că aş vrea… Ei, mie-mi pla*ce cu* adevărat viaţa mea de acum, Sazed. Îmi place să-mi petrec timpul cu ceata, îmi

place să mă antrenez cu Kelsier. Îmi place să merg la baluri cu Elend la sfârşitul săptămânii, îmi place să mă plimb prin grădinile de aici, cu tine. Nu vreau să se schimbe lucrurile astea. Nu vreau să mă-ntorc la viaţa mea de acum un an.

— Nu e nevoie, stăpână. Totul se poate schimba în bine.

— N-o să fie aşa, spuse încet Vin. Deja a început – Kelsier mi-a dat de înţeles că instruirea mea e aproape încheiată. Pe viitor va trebui să exersez de una singură. Cât despre Elend, nici măcar nu ştie că sunt skaa, iar misiunea mea e să-i distrug familia. Şi, chiar dacă n-o să cadă distrusă de mâna mea, Casa Venture va fi distrusă de alţii – ştiu că Shan Elariel pune ceva la cale, şi n-am reuşit să aflu nimic despre planurile ei. Iar ăsta nu e decât începutul. Înfruntăm Ultimul Imperiu. Probabil că vom da greş – ca să fiu sinceră, nu văd cum ar putea lucrurile să ia o altă întorsătură. O să luptăm, o să facem bine într-o oarecare măsură, dar n-o să schimbăm prea multe – iar aceia dintre noi care vor supravieţui îşi vor petrece restul vieţilor fugind de Inchizitori. Totul o să se schimbe, Sazed, şi eu nu pot opri asta.

El îi zâmbi cu căldură.

— Atunci, stăpână, spuse, cu voce scăzută, bucură-te pur şi simplu de ceea ce ai. Viitorul o să te surprindă, aşa cred.

— Poate, zise ea, fără convingere.

— Ah, trebuie să speri, stăpână. Poate ai adunat un strop de noroc. Înainte de înălţare, exista un grup de oameni care se numeau astalşi. Susţineau că fiecare om se naşte cu o anumită cantitate de ghinion. Aşa că, ori de câte ori se întâmpla să le iasă totul pe dos se considerau binecuvântaţi – pe urmă, vieţile lor nu puteau fi decât mai bune.

Vin înălţă din sprâncene.

— Mie-mi sună puţin cam prosteşte.

— Eu nu cred asta, spuse Sazed. Păi astalşii erau un popor mai degrabă avansat – contopeau religia cu ştiinţa, la un nivel foarte profund. Credeau că diversele culori indicau diverse soiuri de noroc şi descriau lumina şi culorile cu lux de amănunte. Serios că de la ei ne vin cele mai clare idei despre înfăţişarea lumii înainte de înălţare. Aveau o scară a culorilor, şi o foloseau ca să descrie cerul, începând cu cel mai profund albastru, şi diverse plante, cu nuanţele lor de verde. Indiferent de asta, eu găsesc că filosofia lor pe tema norocului şi a sorţii favorabile e iluminatoare. Pentru ei, o viaţă în sărăcie nu era decât semnul prevestitor al unei averi ce urma să vină. Cred că ţi s-ar potrivi foarte bine, stăpână; ai putea trage foloase ştiind că norocul tău nu poate lipsi întotdeauna.

— Ştiu eu? spuse ea, neîncrezătoare. Adică, dacă ghinionul are limite, nu e limitat şi *norocul*? Mi-ar fi teamă că l-am terminat de fiecare dată când mi s-ar întâmpla ceva bun.

— Hmm. Presupun că asta depinde de modul în care priveşti

lucrurile, stăpână.

— Cum poţi fi atât de optimist? întrebă ea. Şi tu, ca şi Kelsier.

— Nu ştiu, stăpână. Poate că vieţile noastre au fost mai uşoare decât a ta. Sau poate suntem pur şi simplu mai proşti.

Vin păstră tăcerea. Mai merseră o vreme către clădire pe aleea şerpuitoare, fără să-şi grăbească paşii.

— Sazed, întrebă ea, în cele din urmă, când m-ai salvat, în noaptea aceea, pe ploaie, te-ai folosit de Feruchimie, nu?

El dădu din cap.

— Într-adevăr. Inchizitorul îşi concentrase toată atenţia asupra ta, aşa că am izbutit să mă furişez în spatele lui şi l-am pocnit c-o piatră. Devenisem mult mai puternic decât un om obişnuit, iar lovitura mea l-a aruncat printr-un perete, rupându-i, cred, mai multe coaste.

— Atâta tot? întrebă Vin.

— Pari dezamăgită, stăpână, zâmbi Sazed. Să presupun că te aşteptai la ceva mai spectaculos?

Ea încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Doar că… ai spus atât de puţine despre Feruchimie. Cred că de-asta pare mult mai misterioasă.

Sazed oftă.

— De fapt, nu ţi-am ascuns mare lucru, stăpână. Probabil ai ghicit care e adevărata putere unică a Feruchimiei – posibilitatea de a depozita şi de a recupera amintiri. Celelalte nu sunt, în realitate, diferite de ceea ce vă oferă vouă fludorul şi cositorul. Câteva sunt doar puţin mai stranii – Feruchimistul poate deveni mai masiv sau îşi poate schimba vârsta –, dar oferă foarte puţin ajutor în luptă.

— Vârsta? întrebă Vin, ciulind urechile. Poţi să te faci mai tânăr?

— Nu tocmai, stăpână, răspunse Sazed. Nu uita, un Feruchimist trebuie să-şi ia puterile din propriul trup. Poate, de exemplu, să-şi petreacă vreo câteva săptămâni într-un corp îmbătrânit, ajungând să simtă şi să arate cu zece ani mai bătrân decât este. Pe urmă poate folosi diferenţa aceea de vârstă ca să fie cu zece ani mai tânăr, pentru tot atâta timp. Oricum, în feruchimie trebuie să existe un echilibru.

Vin căzu o clipă pe gânduri.

— Are importanţă ce metal foloseşti? Ca în Allomanţie?

— Cu siguranţă, zise Sazed. Natura metalului decide ce poţi depozita.

Ea dădu din cap şi-şi continuă mersul, gândindu-se la spusele lui.

— Sazed, îmi poţi da o fărâmă din metalul tău? întrebă, în cele din urmă.

— Din metalul meu, stăpână?

— Ceva pe care l-ai folosit ca depozit Feruchimic, adăugă ea. Vreau să-ncerc să-l ard – poate izbutesc să folosesc o parte din puterea lui.

Sazed se încruntă, curios.

— A mai încercat cineva vreodată?

— Sunt sigur că trebuie s-o fi făcut cineva, răspunse el. Dar, sincer vorbind, nu-mi vine-n minte niciun exemplu. Poate-ar trebui să caut în memoria cupruminţilor mele…

— Ce-ar fi să mă laşi să-ncerc acum? întrebă ea. Ai ceva făcut din vreun metal de bază? Ceva pe care n-ai depozitat nimic prea valoros?

Terrisianul şovăi, apoi îşi duse mâna la lobul mărit al urechii şi-şi desprinse un cercel foarte asemănător cu al lui Vin. Îi întinse lui Vin minuscula parte din spate a acestuia, menită să-l fixeze.

— E fludor pur, stăpână. Am depozitat în el o cantitate moderată de putere.

Ea dădu din cap şi înghiţi mica bobiţă. Îşi atinse rezerva Allomantică, dar metalul cercelului nu părea să facă nimic ieşit din comun. Îl arse, de probă.

— Ceva deosebit? întrebă Sazed.

— Nu, nu…

Vocea lui Vin se stinse. Acolo *era* ceva, ceva diferit.

— Ce e, stăpână? întrebă Sazed, cu o nerăbdare care nu-i stătea în fire.

— Pot… să simt puterea, Saze. E firavă – cu mult prea firavă ca s-o pot lua –, dar jur că în mine mai e încă o rezervă, care n-apare decât când ard metalul tău.

El se încruntă.

— Spui că e firavă? Ca şi cum… ai vedea o umbră a rezervei, dar n-ai putea s-ajungi la puterea în sine?

Ea dădu iarăşi din cap.

— De unde ştii?

— E senzaţia pe care-o ai când încerci să-ntrebuinţezi metalele altui Feruchimist, stăpână, oftă Sazed. Ar fi trebuit să-mi închipui că ăsta o să fie rezultatul. Nu poţi folosi puterea, pentru că nu-ţi aparţine.

— Oh.

— Nu fi prea dezamăgită, stăpână. Dacă Allomanţii ar putea să fure putere de la poporul meu, s-ar şti deja. Se întoarse şi arătă către conac. Trăsura a şi sosit. Am întârziat la întrunire, aşa cred.

Vin schiţă un gest prin care se declara de aceeaşi părere şi îşi continuară drumul spre vilă mărind pasul.

Nostim, cugetă Kelsier, traversând tiptil curtea întunecată din faţa conacului Renoux. *Trebuie să mă furişez în propria mea casă, de parc-aş ataca fortăreaţa unui nobil.*

Însă faptul nu putea fi evitat – nu cu o reputaţie ca a lui. Kelsier hoţul ieşise destul de mult în evidenţă; Kelsier instigatorul la revoltă şi conducătorul spiritual al populaţiei skaa era încă şi mai notoriu. Ceea ce nu-l împiedica, fireşte, să sporească haosul în fiecare noapte – nu

trebuia decât să fie mai prudent. Din ce în ce mai multe familii părăseau oraşul, iar teama pătrundea tot mai adânc în casele puternice, devenind aproape delirantă. Asta îl ajuta, într-un fel, să le manipuleze mai uşor – dar furişarea în apropierea fortăreţelor lor era tot mai primejdioasă.

Prin comparaţie, conacul Renoux părea realmente lipsit de apărare. Existau străji, fireşte, dar nu şi Ceţurieni. Renoux nu trebuia să atragă atenţia; iar având prea mulţi Allomanţi ar fi atras-o. Kelsier se strădui să rămână în umbră, ocolind cu grijă casa prin partea de est. Pe urmă împinse într-o monedă şi ajunse chiar pe balconul lui Renoux.

Ateriză fără zgomot, apoi aruncă o privire prin uşile de sticlă. Draperiile erau trase, dar îi văzu pe Dockson, Vin, Sazed, Ham şi Boare în jurul mesei de scris a lui Renoux. Acesta din urmă stătea în colţul opus al încăperii, neamestecându-se în discuţie. Înţelegerea încheiată îi cerea să joace rolul lordului înlăturat, dar nu voia să se implice în plan mai mult decât atât.

Kelsier clătină din cap. *Unui asasin i-ar fi mult prea uşor s-ajungă aici. Va trebui să mă asigur că Vin doarme în continuare la prăvălia lui Ciomege.* Pentru Renoux nu se temea; mulţumită naturii sale, un kandra n-avea de ce să se teamă de lama unui asasin.

Kelsier bătu uşor în uşă şi Dockson veni agale s-o deschidă.

— Şi el îşi face uimitoarea intrare! anunţă Kelsier, strecurându-se înăuntru şi aruncându-şi mantia-de-ceaţă.

Dockson pufni, închizând uşile.

— Kell, înfăţişarea ta e într-adevăr o desfătare pentru ochi. Mai ales cu pete de funingine pe genunchi..

— A trebuit să mă târăsc puţin în seara asta, spuse el, fluturându-şi mâna cu indiferenţă. Pe sub zidul de apărare al fortăreţei Lekal trece un canal de scurgere nefolosit. Ar fi fost de crezut că l-au înfundat.

— Mă-ndoiesc că trebuie să-şi facă griji, spuse Boare, de lângă masa de scris. Probabil că dintre voi, Născuţii-din-Ceaţă, cei mai mulţi sunt prea mândri ca să se târască. Sunt surprins că tu ai fost dispus s-o faci.

— Prea mândri ca să se târască? zise Kelsier. Prostii! Păi eu aş spune că noi, Născuţii-din-Ceaţă, suntem prea mândri ca să nu fim destul de umili pentru a ne târî – cu demnitate, fireşte.

Dockson se încruntă, apropiindu-se de masă.

— Kell, asta n-a avut niciun înţeles.

— Noi, Născuţii-din-Ceaţă, nu trebuie să vorbim cu înţeles, spuse trufaş Kelsier. Ce-i asta?

— De la fratele tău, zise Dockson, arătând o hartă mare, întinsă pe masă. A sosit în după-amiaza asta, în golul piciorului unei mese stricate, pe care Ciomege a fost angajat s-o repare pentru Cantonul Ortodoxiei.

— Interesant, spuse Kelsier, plimbându-şi privirea pe hartă. Să

presupun că e lista punctelor de Domolire?

— Într-adevăr, răspunse Boare. E o dezvăluire extraordinară – n-am mai văzut niciodată o hartă a oraşului desenată atât de amănunţit, cu atâta minuţiozitate. Uite, nu sunt marcate doar cele treizeci şi patru de puncte de Domolire, ci şi activităţile Inchizitorilor, plus locurile de care sunt interesate diverse Cantoane. N-am avut ocazia să lucrez prea mult cu fratele tău, dar trebuie să spun că omul ăsta e evident un geniu!

— Aproape nu-ţi vine să crezi că îi e rudă lui Kell, eh? zâmbi Dockson.

Avea în faţă un carnet şi începuse să facă lista punctelor de Domolire.

— Marsh o fi fiind geniul, pufni Kelsier, dar eu sunt cel chipeş. Ce reprezintă numerele astea?

— Raidurile Inchizitorilor şi datele, spuse Ham. O să vedeţi că pe listă e şi adăpostul cetei lui Vin.

Kelsier dădu din cap.

— Cum o fi reuşit Marsh să fure o asemenea hartă?

— N-a furat-o, răspunse Dockson, scriind. Era însoţită de un bilet. S-ar părea că i-au *dat-o* înalţii prelani – sunt extrem de impresionaţi de Marsh şi i-au cerut s-arunce o privire asupra oraşului şi să recomande locuri pentru alte puncte de Domolire. După toate aparenţele, Cultul e oarecum îngrijorat de războiul caselor şi vrea să trimită Domolitori în plus, încercând să ţină astfel lucrurile sub control.

— Trebuie să trimitem harta înapoi, în piciorul mesei reparate, adăugă Sazed. Imediat ce-ncheiem discuţia din seara asta, o să mă străduiesc s-o copiez în cât mai scurt timp cu putinţă.

Şi s-o memorezi, făcând astfel din ea o parte a înregistrărilor fiecărui Păstrător, se gândi Kelsier. *Ziua când o să-ncetaţi să memoraţi şi o să-ncepeţi să daţi lecţii, împărtăşindu-vă cunoştinţele, va sosi curând, Saze. Sper că poporul tău e pregătit.*

Kelsier se întoarse către hartă, începu s-o studieze. Era exact atât de impresionantă cum spusese Boare. Probabil că Marsh riscase foarte mult trimiţând-o. Un risc poate de-a dreptul nesăbuit – dar informaţiile pe care le conţinea…

Va trebui s-o trimitem repede înapoi, se gândi Kelsier. *Mâine-dimineaţă, dacă e cu putinţă.*

— Ce e asta? întrebă Vin, aplecându-se peste harta imensă şi arătând cu degetul.

Purta o rochie de aristocrată – frumoasă, dintr-o singură piesă, aproape tot atât de elegantă ca acelea purtate la baluri.

Kelsier zâmbi. Îşi aducea aminte de o vreme când Vin era înspăimântător de stângace în rochie, însă acum rochiile păreau să-i placă din ce în ce mai mult. Încă nu se mişca exact ca o femeie

născută într-o casă nobilă. Era grațioasă – dar avea grația abilă a unui prădător, nu pe cea domoală a unei doamne de la curte. Însă rochiile păreau să i se potrivească – într-un mod care n-avea nicio legătură cu măiestria croitorului.

Ah, Mare, se gândi Kelsier. *Ți-ai dorit întotdeauna o fiică pe care s-o înveți să treacă granița dintre o nobilă și o hoață.* S-ar fi plăcut una pe alta; aveau, amândouă, o doză ascunsă de originalitate. Poate că, dacă ar mai fi trăit, soția lui ar fi putut s-o învețe pe Vin anumite lucruri necesare ca să poți trece drept o doamnă, pe care nu le știa nici măcar Sazed.

Bineînțeles că, dacă Mare ar mai fi fost în viață, n-aș fi făcut nimic din toate astea. N-aș fi cutezat.

— Uitați-vă! spuse Vin. Data unei incursiuni a Inchizitorilor e nouă – e de ieri!

Dockson aruncă o privire spre Kelsier.

Oricum ar fi trebuit să-i spunem…

— E vorba de ceata lui Theron, zise Kelsier. Un Inchizitor i-a atacat aseară.

Vin păli.

— Ar trebui să-mi fie cunoscut numele? întrebă Ham.

— Ceata lui Theron a-ncercat să-nșele Cultul, împreună cu Camon, îl lămuri Vin. Asta-nseamnă… că probabil încă mai sunt pe urmele mele.

Inchizitorul a recunoscut-o în noaptea când ne-am strecurat în palat. El a vrut să știe cine e tatăl ei. Noroc că nobilii nu se simt în largul lor în prezența acelor creaturi inumane – altminteri ne-ar fi fost frică s-o trimitem la baluri.

— Ceata lui Theron, zise Vin. A fost… la fel ca data trecută?

Dockson dădu din cap.

— Niciun supraviețuitor.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare și Vin păru vizibil chinuită de un rău.

Biata copilă, se gândi Kelsier. Însă nu puteau face mare lucru, în afară de a merge mai departe.

— Bun. Cum o să folosim harta?

— Conține câteva note de-ale Cultului despre apărarea caselor nobile, spuse Ham. Ne vor fi de folos.

— Însă atacurile Inchizitorilor nu par să respecte un tipar, observă Boare. Probabil că se duc pur și simplu acolo unde îi conduc informațiile primite.

— Va trebui să ne abținem să fim prea activi în apropierea punctelor de Domolire, spuse Dox, lăsându-și tocul în jos. Din fericire, prăvălia lui Ciomege nu e aproape de niciunul – cele mai multe sunt în mahalale.

— Trebuie să facem mai mult decât să le ocolim, zise Kelsier.

Trebuie să fim pregătiţi să le distrugem.

Boare se încruntă.

— Dacă o facem, riscăm să ne jucăm atuurile cu nechibzuinţă.

— Dar gândiţi-vă ce pagubă vom provoca, insistă Kelsier. Marsh spunea că în *fiecare* punct se află cel puţin trei Domolitori şi un Căutător. Asta-nseamnă o sută treizeci de Ceţurieni de-ai Cultului – probabil c-au făcut recrutări în toată Stăpânirea Centrală ca s-ajungă la un asemenea număr. Dacă-i lichidăm pe toţi în acelaşi timp…

— N-o să reuşim niciodată să ucidem de unii singuri atât de mulţi, spuse Dockson.

— Ne-am putea folosi restul oştirii, propuse Ham. I-am ascuns prin mahalale.

— Am o idee mai bună, zise Kelsier. Putem angaja alte cete de hoţi. Dacă facem zece echipe şi fiecare trebuie să distrugă către trei puncte, am putea curăţa oraşul de Domolitorii şi de Căutătorii Cultului în numai câteva ore.

— Atunci va trebui să discutăm despre sincronizare, spuse Dockson. Boare are dreptate – uciderea unui număr atât de mare de obligatori într-o singură seară e o responsabilitate importantă. N-o să se scurgă prea mult timp înainte ca Inchizitorii să treacă la represalii.

Kelsier schiţă un gest de încuviinţare. *Ai dreptate, Dox. Sincronizarea o să fie vitală.*

— Vrei să te ocupi de asta? Găseşte cetele potrivite, dar aşteaptă s-alegem momentul loviturii înainte de a le spune unde se află punctele de Domolire.

Dockson dădu din cap.

— Bun, continuă Kelsier. Fiindcă tot a venit vorba de soldaţi, Ham, cum stau lucrurile cu ei?

— De fapt, chiar mai bine decât m-aş fi aşteptat, răspunse Ham. Au fost instruiţi în peşteri, aşa că sunt destul de pricepuţi. Şi cred că reprezintă cea mai loială parte a armatei, fiindcă nu l-au urmat pe Yeden la luptă împotriva voinţei tale.

— Ăsta, pufni Boare, e un mod convenabil de a trece peste faptul că şi-au pierdut trei sferturi din oaste din cauza unei greşeli tactice.

— Sunt oameni de treabă, Boare, spuse Ham, cu fermitate. Aşa cum erau şi cei care-au murit. Nu-i vorbi de rău. Oricum, îmi fac griji în privinţa modului în care-i ascundem – n-o să mai treacă mult până când vreunul dintre grupuri o să fie descoperit.

— De-aia nu ştie niciunul dintre ei unde sunt celelalte grupuri, zise Kelsier.

— Vreau să spun ceva în legătură cu soldaţii ăştia, interveni Boare, aşezându-se pe unul dintre scaunele de la masa de lucru a lui Renoux. Înţeleg că e important să-l trimiţi pe Hammond să-i instruiască – dar, sincer, ce rost are să ne obligi pe mine şi pe Dox să-i vizităm?

— Oamenii trebuie să ştie cine îi conduce, răspunse Kelsier. Dacă se-ntâmplă ceva cu Ham, va fi nevoie să ia altcineva comanda.

— De ce să n-o iei tu? întrebă Boare.

— Ascultaţi pur şi simplu ce vă spun, zâmbi Kelsier. E cel mai bine aşa.

Boare îşi rostogoli ochii.

— Să ascultăm ce ne spui. S-ar părea c-o facem cumplit de des…

— Oricum, zise Kelsier. Vin, ce veşti ai despre nobilime? Ai descoperit ceva util despre Casa Venture?

Ea şovăi.

— Nu.

— Dar balul de săptămâna viitoare va fi în fortăreaţa Venture, nu-i aşa? întrebă Dockson.

Vin dădu din cap.

Kelsier se uită la ea. *Oare-o să ne spună dacă ştie ceva?* îi întâlni privirea, dar nu izbuti să-i citească nimic în ochi. *Afurisita asta de fată e* o *mincinoasă cu prea multă experienţă.*

— Bine, îi spuse. Continuă să cauţi.

— O s-o fac, făgădui ea.

În ciuda oboselii, Kelsier descoperi că somnul îl ocolea în noaptea aceea. Din nefericire, nu putea ieşi să hoinărească pe coridoare – numai anumiţi servitori ştiau că era prezent în casă şi trebuia să rămână cât mai în umbră acum, când îşi construia reputaţia.

Reputaţia lui. Oftă, sprijinindu-se de balustrada balconului, cu privirea pierdută în ceaţă. Într-un fel, ceea ce făcea îl îngrijora până şi pe el. Ceilalţi nu-i puneau întrebări, respectând ce le ceruse, dar îşi dădea seama că faima lui în creştere continua să nu le fie pe plac.

E cea mai bună cale. S-ar putea să n-am nevoie de toate astea… dar, dacă vor fi necesare, o să mă bucur că mi-am dat osteneala.

Auzi un ciocănit firav în uşă. Se răsuci, curios, în timp ce Sazed îşi strecura capul în încăpere.

— Îmi cer iertare, stăpâne Kelsier. Dar un străjer a venit să-mi spună că te-a putut vedea pe balcon. Se temea să nu te dai de gol.

Kelsier oftă, dar se retrase de pe balcon, închise uşile şi trase draperiile.

— Nu sunt făcut pentru anonimat, Saze. Pentru un hoţ, nu mă pricep deloc să m-ascund.

Terrisianul zâmbi şi dădu să plece.

— Sazed? zise Kelsier, făcându-l să se oprească. Nu pot să dorm – ai vreo propunere nouă pentru mine?

Sazed zâmbi din tot sufletul şi intră în încăpere.

— Fireşte, stăpâne Kelsier. M-am tot gândit c-ar trebui să ţi se vorbească despre Adevărurile Poporului Bennet. Ţi se potrivesc foarte

bine, aşa cred. Aveau o societate bine dezvoltată, trăiau în insulele din sud. Erau corăbieri şi cartografi străluciţi; o parte dintre hărţile întrebuinţate acum în Ultimul Imperiu au fost întocmite de navigatorii lor. Aveau o religie menită să fie practicată la bordul corăbiilor, fiindcă stăteau pe mare luni de-a rândul. Căpitanul era şi preotul lor, şi niciun bărbat nu putea să conducă un vas fără să fi studiat teologia.

— Probabil n-aveau loc prea multe răzvrătiri.

Sazed zâmbi.

— Era o religie bună, stăpâne Kelsier. Se bizuia pe descoperiri şi pe cunoştinţe – pentru oamenii aceia, întocmirea hărţilor era o îndatorire sacră. Credeau că, odată ce întreaga lume avea să fie cunoscută, înţeleasă şi descrisă, oamenii urmau să-şi găsească în sfârşit pacea şi armonia. Multe religii vorbesc despre astfel de idealuri, dar foarte puţine au izbutit într-adevăr să le pună în practică la fel de bine ca a lor.

Kelsier se încruntă, sprijinindu-se de perete, lângă draperii.

— Pace şi armonie, spuse, tărăgănând cuvintele. De fapt, Saze, acum n-o caut pe niciuna dintre ele.

— Ah.

Kelsier îşi înălţă privirea şi rămase cu ochii la tavan.

— Ai putea… să-mi mai povesteşti din nou despre Valla?

— Bineînţeles, răspunse terrisianul, trăgându-şi un scaun de lângă masa de scris şi aşezându-se. Ce anume ai vrea să ştii?

Kelsier clătină din cap.

— Nu sunt sigur, răspunse. Îmi cer iertare, Saze. În seara asta sunt într-o stare ciudată.

— Într-o stare ciudată eşti întotdeauna, eu aşa cred, zâmbi uşor terrisianul. Însă ai ales o sectă interesantă. Valla a dăinuit, sub domnia Lordului Legiuitor, mai mult decât orice altă religie.

— Tocmai de aceea am întrebat. Trebuie… să-nţeleg ce i-a ajutat să reziste atât de mult, Saze. Ce i-a făcut să-şi continue lupta?

— Au fost cei mai hotărâţi, aşa cred.

— Dar n-aveau niciun conducător. Lordul Legiuitor a măcelărit întregul consiliu religios vallan în cursul primei sale cuceriri.

— Oh, aveau conducători, stăpâne Kelsier, îl contrazise Sazed. E adevărat că morţi, dar erau conducătorii lor oricum.

— Unii ar putea spune că devoţiunea lor n-avea sens. Pierderea celor care-l conduceau ar fi trebuit să zdrobească poporul, nu să-i întărească hotărârea de a merge înainte.

Sazed clătină din cap.

— Oamenii nu sunt atât de uşor de înfrânt, aşa cred. Credinţa noastră e adesea mai puternică tocmai când ai zice c-o să slăbească. Astfel e făcută speranţa.

Kelsier dădu din cap.

— Vrei să-ţi mai povestesc şi altceva despre Valla?

— Nu. Mulţumesc, Saze. Aveam nevoie să mi se readucă aminte că oamenii luptă chiar şi când totul pare fără speranţă.

Sazed încuviinţă cu o înclinare a capului, ridicându-se în picioare.

— Cred că înţeleg, stăpâne Kelsier. Atunci, noapte bună.

Kelsier îl salută distrat, cu un simplu gest, şi îl lăsă să se retragă.

Cei mai mulţi terrisieni nu sunt atât de răi ca Rashek. Dar îmi dau seama că, într-o anumită măsură, se încred totuşi în spusele lui. Sunt oameni simpli, nu filosofi sau cărturari, şi nu înţeleg că propriile lor proroci spun că Eroul Evurilor va fi un străin. Nu văd decât ceea ce le-arată Rashek – că sunt un popor aparent superior şi că ar trebui mai degrabă să „domine" decât să fie slugi.

Când se află în faţa unei pasiuni şi a unei uri atât de puternice, până şi oamenii cumsecade pot fi amăgiţi.

CAPITOLUL 30

Revenirea în sala de bal a familiei Venture părea să fi fost necesară ca să-i reamintească lui Vin ce însemna adevărata măreţie.

Intrase în atât de multe fortăreţe, încât începuse să nu se mai sinchisească de splendori. Însă fortăreaţa Venture avea totuşi ceva special – ceva spre care năzuiau celelalte, fără a-l atinge vreodată. Ca şi cum ar fi fost părintele, pe când celelalte erau copiii bine instruiţi. Toate fortăreţele erau frumoase, dar nimeni nu putea să n-o recunoască pe cea mai frumoasă.

Imensa sală Venture, mărginită pe ambele laturi de câte un şir de coloane masive, părea chiar mai măreaţă decât de obicei. Vin nu reuşea să-şi dea seama de ce. Se gândea la asta în timp ce aştepta un servitor care să-i ia şalul. Obişnuiţii bolovani de calcar luminos străluceau în afara ferestrelor cu vitralii, împroşcând încăperea cu cioburi de lumină. Sub balconul susţinut de coloane, mesele erau imaculate. Iar cea rezervată pentru lordul Venture, plasată pe micul balcon din capătul coridorului, arăta regeşte, ca întotdeauna.

E aproape… prea perfect, se gândi Vin, încruntându-se. Totul părea uşor exagerat. Feţele de masă erau chiar mai albe şi mai bine călcate ca de obicei. Uniformele servitorilor arătau deosebit de elegante. În locul oştenilor plasaţi în alte rânduri din faţa uşilor stăteau ucigători-de-ceaţă cu o înfăţişare intenţionat impozantă, ieşind în evidenţă datorită scuturilor lor de lemn şi lipsei armurilor. În întregul ei, sala lăsa impresia că obişnuita perfecţiune Venture urcase cu o treaptă mai sus.

— Ceva nu e în ordine, Sazed, şopti Vin, în vreme ce un servitor pleca să-i pregătească masa.

— Ce vrei să spui, stăpână? întrebă majordomul înalt, stând în spatele şi uşor în lateralul ei.

— Aici sunt prea mulţi oameni, răspunse Vin, descoperind unul dintre lucrurile care-o sâcâiau.

În ultimele câteva luni, oaspeţii sosiţi la baluri fuseseră din ce în ce mai puţini. Însă se părea că la Venture venise toată lumea. Şi încă în hainele cele mai elegante.

— Se întâmplă ceva, adăugă. Ceva despre care nu ştim.

— Da, spuse încet Sazed. Simt şi eu. Poate-ar trebui să plec mai devreme la cina majordomilor.

— Bună idee, zise Vin. Eu aş putea să sar peste cină în seara asta. Am sosit ceva cam târziu, şi s-ar părea că lumea a-nceput deja să stea de vorbă.

Sazed zâmbi.

— Cee?

— Mi-aduc aminte de o vreme când nu scăpai *niciodată* o masă, stăpână.

— Fii mulţumit că, la balurile astea, n-am încercat niciodată să-mi umplu buzunarele cu mâncare – şi crede-mă, m-am simţit ispitită, pufni Vin. Acum poţi pleca.

Sazed dădu din cap şi se îndreptă spre locul unde cinau majordomii. Vin cercetă grupurile care discutau. *Nici urmă de Shan, din fericire,* se gândi. Dar Kliss nu se vedea din păcate nicăieri, aşa că trebuia să-şi aleagă pe altcineva pentru bârfă. Înaintă agale, zâmbindu-i lordului Idren Seeris, un văr la casei Elariel, cu care dansase de mai multe ori. El îşi înclină ţeapăn capul, în semn că o văzuse, iar Vin li se alătură celor din jurul lui.

Le zâmbi celorlalţi membri ai grupului – trei femei şi un alt lord. Le cunoştea pe toate, chiar dacă nu foarte bine, şi dansase cu lordul Yestal. Însă, în seara aceea toţi îi aruncară priviri foarte reci.

— N-am mai fost de ceva timp în fortăreaţa Venture, spuse ea, intrându-şi în rolul de fată de la ţară. Uitasem ce maiestuoasă e!

— Într-adevăr, răspunse una dintre femei. Scuzaţi-mă – mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Vin cu tine, zise o alta, şi părăsiră amândouă grupul.

Vin le urmări cu privirea, încruntându-se.

— Ah, zise lordul Yestal. A sosit mâncarea noastră. Vii, Triss?

— Fireşte, răspunse cea de-a treia femeie, alăturându-i-se lui Yestal pentru a se îndepărta împreună.

Idren îşi potrivi ochelarii, aruncându-i lui Vin o privire şovăitoare, prin care îşi cerea scuze, apoi se retrase. Ea rămase locului, uluită. Numai la primele baluri mai avusese parte de primiri glaciale atât de

făţişe.

Ce se petrece? se întrebă, din ce în ce mai agitată. *E lucrarea lui Shan? Poate să-ntoarcă împotriva mea oamenii dintr-o sală întreagă?*

Nu, părea să fie aşa. Ar fi cerut un efort prea mare. În plus, lucrurile stranii nu se petreceau doar în jurul ei. În seara aceea, toate grupurile de nobili erau… altfel.

Încercă şi cu un alt grup, cu un rezultat încă şi mai urât. Imediat ce li se alătură, toată lumea o ignoră fără fereală. Se simţi atât de nelalocul ei, încât se retrase, fugind să-şi ia o cupă cu vin. Din mers, observă că primul grup – cel cu Yestal şi Idren – se refăcuse, alcătuit exact din aceiaşi oameni.

Vin şovăi, oprindu-se în umbra balconului dinspre est şi cercetând mulţimea. Dansatorii erau foarte puţini, şi îi recunoscu ca fiind cuplurile stabile. Pe de altă parte, grupurile nu se amestecau între ele şi nimeni nu trecea de la o masă la alta. Sala era plină, însă părea foarte clar că toţi cei de faţă se străduiau să se ferească de oricine altcineva.

Trebuie să văd mai bine asta, se gândi, îndreptându-se către scară. După un scurt urcuş, ajunse pe balconul lung, asemănător unui coridor, suspendat deasupra locului de dans, cu familiarele sale felinare albastre dându-i peretelui o nuanţă delicată, melancolică.

Vin se opri. Firida lui Elend se afla între coloanele din marginea dreaptă, bine luminată de un singur felinar. El îşi petrecea timpul acolo, citind, la aproape toate balurile; nu-i plăceau pompa şi formalităţile impuse de găzduirea unei petreceri.

În momentul acela era pustie. Vin se apropie de balustradă şi-şi întinse gâtul ca să vadă mai bine capătul opus al sălii. Masa amfitrionului se afla într-o logie situată la aceeaşi înălţime cu balcoanele, iar Vin avu un şoc când îl recunoscu pe Elend, care cina împreună cu tatăl său.

Ce? se întrebă, nevenindu-i să creadă. În timpul celor câteva baluri din fortăreaţa Venture, la care luase ea parte, nu-l văzuse niciodată pe Elend stând alături de familia lui.

Jos zări o siluetă familiară, în robe viu colorate, umblând prin mulţime. Îşi flutură mâna către Sazed, dar era limpede că el o zărise deja. Aşteptându-l, Vin auzi o voce familiară venind din capătul opus al balconului. Se întoarse să verifice, remarcând-o pe femeia scundă căreia îi simţise mai devreme lipsa. Kliss vorbea cu un mic grup de lorzi de rang inferior.

Aşadar, acolo era, se gândi. *Poate că* ea o *să stea de vorbă cu mine.* Rămase nemişcată, aşteptând fie să-şi încheie Kliss conversaţia, fie să sosească Sazed.

Terrisianul apăru primul şi se îndepărtă de trepte răsuflând greu.

— Stăpână, spuse, cu voce înceată, oprindu-se alături de ea, lângă

balustradă.

— Spune-mi c-ai descoperit ceva, Sazed. Balul ăsta… îţi dă fiori. Toată lumea e atât de solemnă şi de rece. E aproape ca la o înmormântare, nu ca la o petrecere.

— Metafora se potriveşte, stăpână, spuse el, cu glas scăzut. Ne-a scăpat un anunţ important. Casa Hasting a dat de veste că săptămâna asta nu va ţine balul obişnuit.

Vin se încruntă.

— Şi ce dacă? Şi alte case au mai anulat baluri.

— Şi casa Elariel a renunţat la al ei. În mod normal, ar fi urmat al casei Tekiel – dar casa asta nu mai există. Iar casa Shunah a anunţat deja că n-o să mai dea niciun bal.

— Ce tot spui?

— S-ar părea, stăpână, că, pentru un timp… poate pentru unul foarte îndelungat, balul ăsta e ultimul.

Ea se uită în jos, la magnificele ferestre înălţate deasupra grupurilor izolate – aproape duşmănoase.

— Asta se petrece, spuse. Îşi pun la punct alianţele. Toată lumea stă cu cei mai puternici prieteni şi susţinători. Ştiu că e ultimul bal, aşa că salvează aparenţele, dar ştiu că nu mai au timp pentru jocuri politice.

— Aşa s-ar părea, stăpână.

— Se pregătesc cu toţii să se apere, continuă Vin. Se retrag în spatele zidurilor lor, ca să zic aşa. Iată de ce nu mai vrea nimeni să-mi vorbească – am făcut din Renoux o forţă prea neutră. Nu suntem în nicio tabără şi nu e momentul să mizezi pe un element politic nesigur.

— Stăpânul Kelsier trebuie să afle cum stau lucrurile, stăpână. Are de gând s-o facă din nou pe informatorul la noapte. Dacă n-o să ştie nimic despre situaţia asta, n-o să i se mai acorde încredere. Ar trebui să plecăm.

— Nu, zise Vin, întorcându-se spre el. Nu pot să plec – nu atâta vreme cât toţi ceilalţi rămân. Toată lumea s-a gândit că trebuie să vină la acest ultim bal, să fie văzută aici, aşa că nu trebuie să plec înainte de a-ncepe ei s-o facă.

Sazed dădu din cap.

— Foarte bine.

— Du-te tu, Sazed. Plăteşte o trăsură de piaţă şi du-te la Kell, să-i spui ce-am aflat. Eu mai rămân, şi-o să plec atunci când o să fie posibil, fără să fac casa Renoux să pară slabă.

Sazed şovăi.

— Nu… ştiu, stăpână.

Vin îşi rostogoli ochii.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul dat, dar nu e nevoie să mă ţii tot timpul de mână. O mulţime de oameni vin la baluri fără să le poarte de grijă un majordom.

Sazed oftă.

— Bine, stăpână. Dar, după ce-o să dau de stăpânul Kelsier, o să mă-ntorc imediat.

Ea dădu din cap în semn de rămas-bun şi terrisianul se retrase în direcţia scării de piatră. Rămânând în locul preferat de Elend, Vin se sprijini de balustradă, uitându-se în jos până când îl văzu pe Sazed apărând şi dispărând din nou, în direcţia porţilor principale.

Şi acum? Chiar dacă găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă, nu mai are niciun rost să răspândesc zvonuri.

Se simţi cuprinsă de spaimă. Cine şi-ar fi imaginat că avea să savureze atât de mult frivolităţile nobililor? Experienţa fusese întinată, fiindcă ştia de ce erau în stare mulţi aristocraţi, dar, chiar şi aşa, purtase în sine o încântare de vis.

Avea să mai ia vreodată parte la asemenea baluri? Ce avea să se-ntâmple cu nobila Valette? Urma să-şi pună deoparte rochiile şi fardurile, redevenind pur şi simplu Vin, hoaţa de pe străzi? În noul regat al lui Kelsier n-avea să fie probabil loc pentru lucruri de soiul marilor baluri şi poate că ăsta era un lucru bun – cu ce drept dansa ea, în timp ce alţi skaa mureau de foame? Totuşi… i se părea că, fiind lipsită de fortăreţe şi de dansatori, de rochii şi de petreceri, lumea urma să-şi piardă din frumuseţe.

Oftă şi se retrase de lângă balustradă, uitându-se în jos, la propria ei rochie. Era de un albastru intens, sclipitor, cu un model din cercuri albe brodat pe poale. Nu avea mâneci, dar mănuşile de mătase albastră pe care le purta urcau până mai sus de coate.

Cândva, un asemenea veşmânt i s-ar fi părut frustrant de voluminos. Însă acum i se părea superb. Îi plăcea croiala care-i făcea pieptul să pară plin, subliniindu-i în acelaşi timp subţirimea mijlocului. Îi plăcea cum se umfla din talie, răsfirându-se treptat pentru a forma un clopot larg, care foşnea la fiecare pas.

Avea să-i simtă lipsa – totul avea să-i lipsească. Însă dreptatea era de partea lui Sazed. Nu putea opri scurgerea timpului, putea doar să se bucure de fiecare clipă.

N-o să-l las să stea toată seara la masa aia înaltă, fără să-mi dea nicio atenţie, se hotărî.

Se întoarse cu spatele şi o porni de-a lungul balconului, salutând-o pe Kliss cu o înclinare a capului când trecu pe lângă ea. Balconul se termina cu un coridor care cotea şi – aşa cum ghicise Vin – ducea către logia în care era masa gazdei.

Rămase o clipă pe coridor, uitându-se într-acolo. Nobilii, femei şi bărbaţi deopotrivă, purtau haine regeşti, savurând privilegiul de a fi fost invitaţi la masa lui Straff Venture. Vin aşteptă, străduindu-se să atragă atenţia lui Elend, şi în cele din urmă o zări unul dintre oaspeţi, care îl înghionti pe tânărul Venture. Acesta se răsuci, surprins, o văzu

pe Vin şi roşi uşor.

Ea îşi flutură scurt degetele, iar el se ridică, scuzându-se. Vin se grăbi să se retragă ceva mai în interiorul culoarului de piatră, ca să nu fie auziţi.

— Elend! exclamă, la intrarea lui pe coridor. Stai cu tatăl tău!

El dădu din cap.

— Balul ăsta, Valette, s-a transformat în ceva special şi tata a insistat, pe bună dreptate, să respect protocolul.

— Când vom avea timp să stăm de vorbă?

El şovăi.

— Nu sunt sigur c-o vom face.

Vin se încruntă. Părea… rezervat. Costumul pe care-l purta de obicei, puţin cam ponosit şi cam mototolit, fusese înlocuit cu unul elegant, care-i venea foarte bine. Şi chiar îşi pieptănase părul.

— Elend? întrebă ea, făcând un pas înainte.

El ridică o mână, respingând-o.

— Lucrurile s-au schimbat, Valette.

Nu, se gândi ea, *asta nu se poate schimba, nu încă.*

— Lucrurile? Ce „lucruri”? Elend, despre ce vorbeşti?

— Sunt moştenitorul casei Venture, spuse el. Şi se apropie vremuri primejdioase. Casa Hasting a pierdut în după-amiaza asta un convoi întreg şi e numai începutul. Peste o lună, fortăreţele vor fi în război pe faţă. Nu pot trece cu vederea astfel de lucruri, Valette. Acum trebuie să-ncetez să tot fiu o pacoste pentru familia mea.

— E foarte bine, zise ea. Asta nu-nseamnă…

— Valette, o întrerupse el. Şi tu eşti o pacoste. Una foarte mare. N-o să mint pretinzând că n-am ţinut niciodată la tine – am ţinut, şi încă mai ţin. Însă am ştiut de la bun început – ca şi tine – că nu poate fi vorba decât de un flirt vremelnic. Adevărul e că familia mea are nevoie de mine – şi e mai importantă decât eşti tu.

Vin păli.

— Dar…

El îi întoarse spatele, vrând să plece înapoi, la masă.

— Elend, spuse ea încet, te rog, nu te îndepărta de mine.

El şovăi, apoi o privi iarăşi.

— Ştiu adevărul, Valette. Ştiu că te-ai dat drept cine nu eşti. De fapt, nu-mi pasă – nu sunt furios, nici măcar dezamăgit. De fapt, mă aşteptam la asta. Nu faci decât… să joci după reguli. Ca noi toţi. Şovăi, apoi clătină din cap şi-şi desprinse privirea de ea. Ca mine.

— Elend? spuse Vin, întinzând mâna către el.

— Nu mă sili să te fac de râs în public, Valette.

Ea ezită, simţindu-se amorţită. Şi, pe altă parte, era prea furioasă ca să fie amorţită – prea furioasă, prea frustrată… şi prea îngrozită.

— Nu pleca, şopti. Nu mă părăsi şi tu.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar trebuie să mă-ntâlnesc cu prietenii mei. A fost… amuzant.

Şi plecă.

Vin rămase pe coridorul întunecos. Se simţi tremurând în tăcere şi se întoarse pe balconul principal împleticindu-se. Aruncând o privire într-o parte, îl văzu pe Elend spunând bună seara familiei sale şi pornind-o apoi, printr-un culoar din spate, către partea locuită a fortăreţei.

Nu-mi poate face asta. Nu Elend. Nu acum…

Însă o voce interioară – una pe care aproape o uitase – începu să vorbească. *Bineînţeles că te-a părăsit,* şopti Reen. *Bineînţeles că te-a abandonat. Toată lumea o să te trădeze, Vin. Ce te-am învăţat eu?*

Nu, se gândi ea. *E doar din pricina încordării politice. Odată ce se va încheia, o să-l pot convinge să se-ntoarcă…*

Eu nu m-am întors niciodată pentru tine, şopti Reen. *N-o să se-ntoarcă nici el.* Vocea părea atât de reală – era aproape ca şi cum ar fi vorbit alături de ea.

Vin se sprijini de balustrada balconului, ţinându-se de gratiile de fier ca să capete putere, ca să poată rămâne în picioare. N-avea să-l lase s-o distrugă. Viaţa pe străzi nu reuşise s-o înfrângă; n-avea să lase un nobil înfumurat s-o facă. Începu să-şi repete asta.

Dar de ce o chinuia mai tare decât foamea, de ce o durea mai tare decât bătăile lui Camon?

— Ei, Valette Renoux, spuse cineva în spatele ei.

— Kliss, răspunse ea. În clipa asta nu… sunt destul de bine dispusă ca să stau de vorbă.

— Ah, zise Kliss. Prin urmare, Elend Venture ţi-a dat în sfârşit cu piciorul. Nu-ţi face griji, fetiţo – o să primească în curând ceea ce merită.

Vin se întoarse, încruntându-se la auzul tonului straniu pe care vorbea Kliss. Parcă n-ar fi fost ea însăşi. Părea prea… controlată.

— Du-i unchiului tău un mesaj din partea mea, se poate, dragă? întrebă Kliss, cu voioşie. Spune-i că unui om ca el – fără alianţe cu alte case – i-ar putea fi greu s-adune informaţii în lunile care vor urma. Dacă are nevoie de o sursă de încredere, spune-i să trimită după mine. Ştu o mulţime de lucruri interesante.

— Eşti informatoare! exclamă Vin, lăsându-şi pe moment durerea deoparte. Bine, dar eşti…

— O bârfitoare proastă? întrebă femeia scundă. Păi, sigur că sunt! E

fascinant ce poţi afla când te crede lumea o bârfitoare de la curte! Oamenii vin la tine să răspândească nişte minciuni evidente – ca lucrurile pe care mi le-ai spus despre casa Hasting. De ce-ai vrut să-mprăştii asemenea neadevăruri? Casa Renoux poate face o ofertă pentru piaţa armelor pe timpul războiului caselor? Fireşte – oare Renoux s-ar putea afla *în spatele* recentului atac asupra barjelor Hasting?

Ochii lui Kliss scăpărară.

— Spune-i unchiului tău că pot păstra tăcerea asupra lucrurilor pe care le ştiu – în schimbul unei mici taxe.

— M-ai păcălit tot timpul… spuse Vin, amorţită.

Kliss o bătu pe braţ.

— Fireşte, draga mea. Asta facem noi aici, la curte. O să-nveţi până la urmă, dac-o să supravieţuieşti. Acum fii fată bună şi du mesajul meu, da?

Kliss îi întoarse spatele şi rochia ei turtită şi ţipătoare i se păru dintr-odată lui Vin o toaletă superbă.

— Aşteaptă, o strigă ea. Ce-ai spus mai devreme despre Elend? Că va primi ceea ce merită?

— Ăă? zise Kliss, întorcându-se din nou spre ea. Păi… aşa e. Întrebai care sunt planurile lui Shan Elariel, nu?

Shan? se gândi Vin, din ce în ce mai îngrijorată.

— Ce pune la cale?

— Ei, ăsta, draga mea, e într-adevăr un secret costisitor. Aş putea să-ţi spun… dar ce primesc în schimb? O femeie dintr-o casă lipsită de importanţă, ca mine, trebuie să-şi găsească într-un fel un mijloc de trai…

Vin îşi scoase colierul de safire, singura bijuterie pe care o purta.

— Uite. Ia-l.

Kliss primi colierul cu o expresie gânditoare.

— Ăă, da, foarte frumos, într-adevăr.

— Ce ştii? se răsti Vin.

— Mă tem că tânărul Elend va fi una dintre primele pierderi ale familiei Venture din războiul caselor, răspunse Kliss, îndesându-şi colierul într-un buzunar din mânecă. E regretabil – pare într-adevăr un băiat drăguţ. Probabil chiar prea drăguţ.

— Când? întrebă Vin, pe un ton poruncitor. Unde? Cum?

— Atâtea întrebări, dar un singur colier, spuse alene Kliss.

— E tot ce am acum! exclamă Vin, cu sinceritate.

În punga ei cu monede nu erau decât bănuţi de bronz, pentru Oţel-Împingere.

— Dar secretul e foarte valoros, cum am spus, continuă Kliss. Dezvăluindu-ţi-l, propria mea viaţă ar fi…

Asta e! se gândi Vin, furioasă. *Jocuri aristocratice stupide!*

Arse zinc şi alamă, lovind-o pe Kliss cu o rafală puternică de Allomanţie a sentimentelor. I le Domoli pe toate, în afară de frică, pe care o prinse apoi şi o smuci trăgând de ea cu putere.

— Spune-mi! mârâi.

Lui Kliss i se tăie răsuflarea, se împletici şi fu cât pe ce să cadă.

— O Allomantă! Nu e de mirare că Renoux şi-a adus cu sine, în Luthadel, o verişoară atât de îndepărtată!

— Vorbeşte! spuse Vin, înaintând cu un pas.

— E prea târziu ca să-l mai ajuţi, spuse Kliss. N-aş vinde niciodată un secret ca ăsta dacă s-ar putea întoarce împotriva mea!

— Spune-mi!

— O să fie asasinat de Allomanţii casei Elariel, în seara asta, şopti Kliss. Ar putea fi deja mort – trebuia să se-ntâmple imediat după retragerea lui de la masa lordului. Dar, dacă vrei răzbunare, va trebui să te uiţi şi către Lordul Straff Venture.

— Tatăl lui Elend? întrebă Vin, surprinsă.

— Bineînţeles, fetiţă proastă. Lordului Venture nu i-ar plăcea nimic mai mult decât un motiv de a lăsa titlul casei, în schimb, unui nepot. Tot ce are de făcut e să retragă câţiva soldaţi de pe acoperiş, din jurul camerei tânărului Elend. Şi, fiindcă omorul va avea loc în timpul micii lui întruniri filosofice, lordul Venture va scăpa, în acelaşi timp, şi de un Hasting şi de un Lekal.

Vin se răsuci pe călcâie. *Trebuie să fac ceva!*

— Fireşte, adăugă Kliss, chicotind şi îndreptându-şi spatele, şi lordul Venture va avea o surpriză. Am auzit că în posesia lui Elend al tău se află nişte cărţi foarte… bine alese. Cred că tânărul Venture ar fi trebuit să fie mai prudent în privinţa lucrurilor pe care le-a dezvăluit femeilor sale.

Vin se întoarse din nou către zâmbitoarea Kliss. Femeia îi făcu cu ochiul.

— O să păstrez secretul Allomanţiei tale, fetiţo. Nu trebuie decât să te-asiguri că-mi primesc plata până mâine-seară. O doamnă trebuie să-şi cumpere mâncare – şi, după cum vezi, mie-mi trebuie o grămadă. Cât despre Casa Venture… ei, în locul tău, m-aş ţine la distanţă de ei. Asasinii trimişi de Shan vor face un *adevărat* tărăboi în seara asta. N-aş fi surprinsă dacă jumătate din oamenii de la curte ar ajunge în camera băiatului, să vadă care-i cauza scandalului. Şi când vor da cu ochii de cărţile lui Elend… ei, să zicem că obligatorii vor deveni, pentru un timp, foarte interesaţi de Casa Venture. Păcat că Elend o să fie deja mort – n-am mai avut de mult parte de execuţia publică a unui nobil!

Camera lui Elend, se gândi Vin, cu disperare. *Acolo trebuie să se fi dus!* Se răsuci în loc, săltându-şi rochia din ambele părţi, şi se repezi pe aleea de pe balcon, îndreptându-se spre culoarul pe care-l părăsise cu câteva minute mai devreme.

— Unde te duci? întrebă Kliss, surprinsă.

— Trebuie s-opresc asta!

Kliss râse.

— Ţi-am spus deja că e prea târziu. Venture e o fortăreaţă foarte veche şi, în partea din spate, pasajele către apartamentele lorzilor sunt un adevărat labirint. Dacă nu ştii drumul, o să rătăceşti prin ele orentregi.

Vin se uită în jur, simţind că n-avea nicio putere.

— În plus, fetiţo, adăugă Kliss, pregătindu-se să plece. Băiatul nu ţi-a dat adineauri cu piciorul? Ce-i datorezi?

Vin şovăi.

Are dreptate. Ce-i datorez eu lui?

Răspunsul veni imediat. *Îl iubesc.*

Gândul îi dădu putere. O luă la fugă, în ciuda râsetelor lui Kliss. Trebuia să-ncerce. Intră pe coridor şi se îndreptă către pasajele din spate. Însă spusele lui Kliss se dovediră în curând adevărate: coridoarele întunecate, de piatră, erau înguste şi lipsite de ornamente. N-avea să găsească drumul la timp.

Acoperişul, se gândi. *Camerele lui Elend au desigur un balcon. Îmi trebuie o fereastră!*

Se repezi pe un coridor, aruncându-şi pantofii şi scoţându-şi ciorapii, apoi alergă cât de repede o putea face în rochie. Căută, înnebunită, o fereastră destul de mare ca să poată trece prin ea. Dădu buzna într-un culoar mai larg, pustiu în afară de prezenţa felinarelor pâlpâitoare. În capătul opus al încăperii se vedea o fereastră-rozariu imensă, de culoarea lavandei.

E destul de bună, se gândi. Incendiindu-şi oţelul, se avântă în aer, Trăgând de o uşă masivă de fier din spatele ei. Zbură o clipă drept înainte, apoi împinse cu putere în monturile de fier ale ferestrei-rozariu.

Se legănă şi apoi se opri în aer, împingând în acelaşi timp înainte şi înapoi. Se încordă, suspendată pe coridorul pustiu, şi arse fludor ca să nu fie zdrobită. Fereastra-rozariu era enormă, dar mai ales din sticlă. Cât de rezistentă putea fi?

Foarte rezistentă. Vin gemu sub forţa încordării. Auzi un pocnet în spatele ei, şi uşa începu să se răsucească în balamale.

Trebuie… să… cedezi! se gândi, furioasă, incendiindu-şi oţelul. În jurul ferestrei căzură aşchii de piatră.

Pe urmă, cu un pocnet, fereastra se desprinse de perete. Se prăbuşi în bezna nopţii, şi Vin ţâşni în urma ei.

Ceaţa rece o învălui. Trase uşor de uşa din încăpere, împiedicându-se să se îndepărteze prea mult, apoi Împinse cu forţă în fereastra în cădere. Imensă şi întunecată, aceasta se roti sub ea, învolburând ceaţa, în timp ce Vin era aruncată în partea opusă. Drept în sus, către

acoperiş.

Fereastra se zdrobi de pământ exact în clipa când zbură ea peste cornişă, cu rochia fluturându-i nebuneşte în vânt. Cu o bufnitură, ateriză, ghemuită, pe suprafaţa plată a acoperişului de bronz. Metalul era rece sub degetele mâinilor şi picioarelor ei.

Incendie cositor, luminându-şi noaptea. Nu zări nimic neobişnuit.

Arse bronz, întrebuinţându-l aşa cum o învăţase Marsh, în căutarea semnelor Allomanţiei. Nu descoperi niciunul – asasinii aveau cu ei un Fumegător.

Nu pot căuta în toată clădirea! se gândi, disperată, incendiindu-şi bronzul. *Unde sunt?*

În clipa aceea, ciudat, avu impresia că simţise ceva. O pulsaţie Allomantică în noapte. Firavă. Ascunsă. Dar suficientă.

Încrezătoare în instinctul ei, Vin începu să traverseze acoperişul în fugă. În timp ce alerga, incendie fludor, îşi prinse rochia de sub gât şi o sfâşie până jos dintr-o singură mişcare, îşi scoase punga cu monede şi flacoanele cu metale dintr-un buzunar ascuns, apoi, încă alergând, îşi rupse şi îşi aruncă rochia, jupoanele şi pantalonaşii. Urmară corsetul şi mănuşile. Sub ele purta o cămaşă albă subţire, fără mâneci, şi o pereche de pantaloni scurţi, albi.

Se avântă nebuneşte. *Nu se poate s-ajung prea târziu,* se gândi. *Te rog. Nu se poate.*

În faţa ei, din ceaţă, se desprinseră siluete. Stăteau alături de o lucarnă înclinată. În fuga ei pe acoperiş, Vin trecuse pe lângă mai multe. Una dintre siluete arătă spre lucarnă, cu o armă scânteindu-i în mână.

Vin ţipă, împingând în acoperişul de bronz şi avântându-se într-un salt cu boltă. Ateriză chiar în mijlocul grupului de oameni surprinşi, apoi îşi azvârli punga în sus, rupând-o în două.

Monedele ţâşniră în aer, reflectând lumina ferestrei de sub ele. În timp ce ploaia de monede scânteietoare îi cădea în jur, Vin Împinse.

Monedele se îndepărtară de ea ca un roi de insecte, fiecare lăsând în urmă câte o dâră prin ceaţă. Când izbiră în carne, din cercul de siluete se înălţară ţipete şi mai multe forme întunecate se prăbuşiră.

Altele rămaseră în picioare. Câteva monede zvâcniră, respinse, împinse în lateral de mâini Allomantice nevăzute. Patru oameni rămaseră neclintiţi. Doi purtau mantii-de-ceaţă; iar figura unuia dintre ei îi era cunoscută.

Shan Elariel. Vin n-avea nevoie să-i vadă mantia ca să-nţeleagă; o femeie cu o poziţie atât de înaltă ca a ei nu putea lua parte la un asasinat decât dintr-un singur motiv. Era Născută-din-Ceaţă.

— *Tu?* întrebă Shan, şocată.

Era îmbrăcată în negru, cu pantaloni şi cămaşă, cu părul negru strâns la spate şi purtându-şi mantia aproape cu eleganţă.

Doi Născuţi-din-Ceaţă, se gândi Vin. *Nu e bine.* Se îndepărtă în fugă, aplecându-se când unul dintre asasini îşi repezi bastonul de duel către ea.

Se lăsă să alunece pe acoperiş, apoi Trase, oprindu-se scurt şi răsucindu-se cu o mână sprijinită pe bronzul rece. Întinse braţul şi Trase cele câteva monede care nu se pierduseră în noapte, adunându-şi-le în palmă.

— Omorâţi-o! se răsti Shan.

Cei doi bărbaţi trântiţi de Vin zăceau pe acoperiş gemând. Nu muriseră; de fapt, unul chiar se ridica nesigur în picioare.

Brutali, îşi spuse Vin. *Ceilalţi doi sunt, probabil, Monedazvârlitori.*

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu se înşela, unul dintre bărbaţi încercă să-i împingă flaconul cu metale. Din fericire, în interiorul acestuia nu erau destule metale ca să-i ofere o ancoră foarte bună şi ea îl opri cu uşurinţă.

Shan îşi reîntoarse atenţia către lucarnă.

Nu, n-o s-o faci! se gândi Vin, repezindu-se înainte.

La apropierea ei, Monedazvârlitorul scoase un strigăt. Vin aruncă o monedă, trimiţând-o către el. El ripostă, fireşte, Împingând – dar Vin se ancoră de acoperişul de bronz şi incendie oţel, Împingând cu hotărâre.

Transmisă prin monedă către Vin şi către acoperiş, propria Oţel-Împingere a bărbatului îl azvârli în aer. Ţipă, catapultat în beznă. Nu era decât Ceţurian, nu se putea Trage înapoi, pe acoperiş.

Celălalt Monedazvârlitor încercă s-o împroaşte pe Vin cu monede, dar ea le abătu din drum fără efort. Din nefericire, nu era la fel de prost ca însoţitorul lui şi eliberă discurile metalice imediat după ce le Împinsese. Însă era evident că nu putea reuşi s-o lovească. De ce continua…

Celălalt Născut-din-Ceaţă! îşi spuse Vin, aplecându-se şi rostogolindu-se cât din ceaţă sări o siluetă, cu pumnalele de sticlă licărindu-i.

Vin abia avu timp să se ferească, arzând fludor ca să nu-şi piardă echilibrul. Se ridică în picioare alături de Brutalul rănit, care se sprijinea pe picioare evident slăbite. Cu o altă incendiere de fludor, Vin îl izbi cu umărul în piept, aruncându-l într-o parte.

Bărbatul se împletici, stângaci, încă protejându-şi coastele însângerate. Sticla fină, fumurie, se făcu ţăndări la căderea lui şi auzul ascuţit de cositor al lui Vin desluşi strigătele de surpriză de dedesubt, urmate de bufnitura aterizării Brutalului.

Vin îşi ridică privirea, aruncându-i uluitei Shan un zâmbet răutăcios.

În spatele ei, al doilea Născut-din-Ceaţă – un bărbat – înjură cu voce scăzută.

— Tu… Tu…, bolborosi Shan, cu ochii fulgerându-i cu furie în

întuneric.

Ţine cont c-ai fost prevenit, Elend, se gândi Vin, *şi fugi. Pentru mine e timpul să plec.*

Nu putea să-nfrunte doi Născuţi-din-Ceaţă în acelaşi timp – în majoritatea nopţilor, nici măcar pe Kelsier nu izbutea să-l înfrângă. Incendiind oţel, se retrase dintr-un salt. Shan făcu un pas înainte şi – părând hotărâtă – se Împinse pe urmele lui Vin. Al doilea Născut-din-Ceaţă i se alătură.

Blestem! îşi spuse Vin, răsucindu-se în aer şi trăgându-se către marginea acoperişului de lângă fereastra-rozariu pe care-o spărsese. Jos, mai multe siluete alergau de colo-colo, şi felinarele lor dădeau strălucire ceţii. Lordul Venture îşi imaginase probabil că tărăboiul anunţa moartea fiului său. Îl aştepta o surpriză.

Vin se avântă din nou în aer, sărind în gol, printre ceţuri, îi auzi pe cei doi Născuţi-din-Ceaţă aterizând în urma ei, apoi catapultându-se la rândul lor.

Nu e bine, se gândi, îngrijorată, zburând prin ceţurile purtate de curenţii de aer. Nu-i mai rămăseseră monede, n-avea nici pumnale – şi se lupta cu doi Născuţi-din-Ceaţă bine instruiţi.

Arse fier, căutând cu disperare o ancoră în noapte. Sub ea, în dreapta, apăru o linie albastră, mişcându-se încet.

Smuci de linia aceea, schimbându-şi direcţia. Ţâşni în jos, şi zidul domeniului Venture se ivi sub ea ca o umbră întunecată. Ancora ei era platoşa unui străjer ghinionist, întins pe creasta zidului şi ţinându-se din toate puterile de un merlon, ca să nu fie tras către Vin.

Ea se izbi de armura lui cu picioarele, apoi se răsuci în ceaţă, zvâcnind ca să aterizeze pe piatra rece. Străjerul căzu la rândul lui, apoi scoase un ţipăt, înşfăcându-şi cu disperare ancora de piatră când se simţi Tras de o altă forţă Allomantică.

Îmi pare rău, amice, se gândi Vin, smulgându-i mâna pe de merlon. Bărbatul fu imediat aruncat în sus şi rămase blocat în aer, parcă tras de o funie rezistentă.

Izbitura zgomotoasă a trupurilor răsună în întunericul de deasupra, şi Vin zări două siluete căzând fără vlagă către pavajul curţii. Zâmbi, luând-o la fugă pe zid. *Sper c-a fost Shan.*

Făcu un salt şi se opri pe casa porţii. În apropierea fortăreţei, oaspeţii se împrăştiau, repezindu-se în trăsuri ca să scape cu fuga.

Şi aşa începe războiul caselor, medită Vin. *Nu m-am gândit că eu o să-l dezlănţui, în mod oficial.*

Din ceaţa de deasupra, o siluetă cădea drept către ea. Vin ţipă, incendie fludor şi sări într-o parte. Shan aterizează pe casa porţii cu abilitate – cu panglicile mantiei mişcându-se în vânt. Avea amândouă pumnalele scoase şi ochii îi ardeau de furie.

Vin se aruncă în lateral, rostogolindu-se de pe casa porţii şi oprindu-

se dedesubt, pe aleea de pe creasta zidului. Doi străjeri se retraseră speriaţi, uluiţi de apariţia unei fete pe jumătate dezbrăcate, căzută din ceaţă între ei.

Shan coborî pe zid în spatele celor doi şi Împinse, azvârlindu-l pe unul către Vin.

Bărbatul ţipă când în platoşa lui Împinse la rândul ei şi Vin – dar era mai greu decât ea, aşa că ea fu aruncată pe spate. Trase de el ca să-şi încetinească mişcarea şi omul se prăbuşi, strivindu-se de cresta zidului. Vin ateriză cu graţie alături şi înşfăcă bastonul care i se rostogolea din mână.

Shan atacă într-o strălucire de pumnale învârtite, iar Vin se văzu silită să se retragă din nou cu un salt. *E atât de bună!* îşi spuse, îngrijorată. Ea abia dacă avusese timp să se antreneze cu pumnalele; în clipa aceea, îşi dori să-l fi rugat pe Kelsier să exerseze mai mult. Roti bastonul, dar nu mai folosise niciodată o asemenea armă şi atacul ei nu putea izbuti decât să stârnească râsul.

Shan despică aerul şi Vin simţi o strălucire de durere în obraz când se aplecă. Speriată, scăpă bastonul, îşi duse mâna la faţă şi simţi sângele. La vederea zâmbetului de pe chipul lui Shan, se retrase împleticindu-se.

Şi atunci îşi aduse aminte de flacon. De cel pe care încă-l mai purta asupra ei – primit de la Kelsier.

Atiu.

Nu se osteni să-l înşface din locul unde şi-l îndesase, lângă talie. Arse oţel şi îl împinse în faţa ei, în aer. Apoi arse imediat fier şi smuci bobul de atiu. Sticla se sparse şi bobul zbură către Vin. Îl prinse în gură, înghiţindu-l şi silindu-l să-i alunece în josul gâtului.

Shan şovăi. Apoi, înainte de-a apuca Vin să schiţeze vreun gest, dădu peste cap unul dintre flacoanele ei.

Bineînţeles că are atiu!

Dar cât avea? Kelsier nu-i dăduse lui Vin prea mult – de ajuns doar pentru vreo treizeci de secunde. Shan sări către ea, zâmbind, cu părul lung şi negru fluturându-i în aer. Vin scrâşni din dinţi. N-avea de ales.

Arse atiu. Din silueta lui Shan ţâşniră imediat zeci de umbre. Era blocajul Născuţilor-din-Ceaţă: dacă-ţi terminai primul atiul, deveneai vulnerabil. Nu puteai scăpa de un adversar care ştia exact ce-aveai de gând să faci.

Vin se grăbi să se retragă, cu ochii pe Shan. Femeia nobilă înainta încet, însoţită de năluci ce i se agitau în jur, într-un nor translucid de mişcare. Părea calmă. Sigură.

Are atiu din belşug, se gândi Vin, simţind cum i se mistuia propria rezervă. *Trebuie să fug.*

Umbra unei vergele de lemn îi străbătu pe neaşteptate pieptul. Se aruncă în lateral chiar în clipa când săgeata reală – după cum se

părea, fără vârf din metal – trecu prin aer, chiar în locul unde stătuse ea. Se uită spre casa porţii, unde mai mulţi soldaţi îşi înălţau arcurile.

Înjură, aruncându-şi privirea într-o parte, în ceaţă. Şi, cu coada ochiului, zări zâmbetul lui Shan.

Aşteaptă pur şi simplu să mi se termine atiul. Vrea să fug – ştie că mă poate prinde.

Nu avea de ales, decât dacă prefera atacul.

Shan se încruntă, surprinsă, când o văzu repezindu-se spre ea, cu săgeţile-fantomă lovind zidul chiar înainte de sosirea perechilor lor reale. Vin se ghemui între două dintre ele – mintea ei ajutată de atiu îi spunea exact cum să se mişte –, care trecură atât de aproape încât le simţi prezenţa în aer, de o parte şi de alta.

Shan îşi repezi pumnalele şi Vin se răsuci în lateral, evitând o lovitură şi parând-o pe cealaltă cu antebraţul, în care se alese cu o tăietură adâncă. Propriul sânge îi zbură în aer când se învârti în loc – fiecare picătură aruncându-şi imaginea translucidă creată de atiu – şi ea arse fludor, trăgându-i lui Shan un pumn în stomac.

Lady Elariel gemu de durere şi se încovoie uşor, dar nu căzu.

Atiul e aproape terminat, se gândi Vin, cu disperare. *Nu mai am decât pentru câteva secunde.*

Aşa că şi-l stinse mai devreme, lăsându-se descoperită.

Shan zâmbi cu răutate, îndreptându-şi spatele, şi atacă, încrezătoare, cu pumnalul din mâna dreaptă. Îşi închipuia că Vin rămăsese fără atiu – că era expusă. Vulnerabilă.

În clipa aceea, Vin îşi arse ultima fărâmă de atiu. Shan şovăi, năucită, preţ de o clipă infimă, oferindu-i lui Vin o breşă în timp ce o săgeată-fantomă brăzda ceaţa de deasupra.

Vin prinse săgeata adevărată care o urmă – iar lemnul zgrunţuros îi arse degetele – apoi o împlântă în pieptul lui Shan. Coada i se frânse în mână, lăsând o bucată de vreo doi centimetri în afara trupului lui Shan. Femeia se retrase împleticindu-se, dar rămase în picioare.

Afurisitul de fludor, se gândi Vin, smulgând o sabie din teaca picată alături de soldatul leşinat de la picioarele ei. Se repezi înainte dintr-un salt, strângând din dinţi cu hotărâre, şi Shan – încă năucă – ridică o mână ca să împingă în sabie.

Vin lăsă arma să cadă – nu fusese decât o diversiune – şi înfipse cealaltă jumătate a săgeţii rupte în pieptul lui Shan, chiar lângă prima.

De data asta, Shan căzu. Încercă să se ridice, dar probabil că una dintre săgeţi îi vătămase grav inima, fiindcă obrajii îi păliră. Se mai zbătu o clipă, apoi rămase fără viaţă pe pietre.

Vin îşi îndreptă spatele, răsuflând adânc în timp ce-şi ştergea sângele de pe obraz – dându-şi seama că, prin atingerea cu braţul însângerat, îşi făcea faţa s-arate mai rău. În spatele ei, soldaţii strigau, trăgând alte săgeţi.

Mai aruncă o privire spre fortăreaţă, luându-şi rămas-bun de la Elend, apoi se împinse, dispărând în noapte.

Alţii îşi fac griji, întrebându-se dacă vor rămâne sau nu în amintirea omenirii. Eu n-am astfel de temeri; chiar nesocotind prorocirile din Terris, am dat naştere, în această lume, unui asemenea haos, unor asemenea conflicte şi unor asemenea speranţe, încât e foarte greu de crezut că mă voi pierde în uitare.

Îmi fac griji pentru ceea ce vor spune despre mine. Istoricii pot face ce vor cu trecutul. Peste o mie de ani, îşi vor aminti că am apărat omenirea de un rău foarte puternic? Sau că am fost un despot care-a-ncercat să facă din sine însuşi o legendă?

CAPITOLUL 31

— Nu ştiu, spuse Kelsier, ridicând din umeri cu un zâmbet. Boare ar putea fi un bun ministru al sănătăţii.

Grupul chicoti, însă Boare se mulţumi să dea ochii peste cap.

— Sincer, nu pricep de ce sunt *eu* întotdeauna ţinta glumelor voastre. Trebuie să-l alegeţi pe singurul om demn din ceata asta drept cal de bătaie pentru batjocură?

— Pentru că tu, dragul meu, răspunse Ham, imitând accentul lui Boare, eşti, de departe, cel mai bun cal de bătaie pe care-l avem.

— Oh, te rog, zise Boare, în timp ce Fantomă părea gata să se tăvălească pe jos de atâta râs. Chestia asta devine copilărească. Comentariul tău, Hammond, nu l-a făcut să râdă decât pe băietanul *ăsta* necopt.

— Eu nu sunt decât un oştean, răspunse Ham, ridicându-şi pocalul. Atacurile tale verbale pline de duh n-au niciun efect asupra mea, sunt mult prea greu de cap ca să le pricep.

Kelsier chicoti, sprijinindu-se din nou de bufet. Una dintre neplăcerile lucrului pe timpul nopţii era lipsa de la adunările cetei, care se strângea seara în bucătăria lui Ciomege. Boare şi Ham continuau să se ia unul pe altul în râs, ca de obicei. Dox stătea în capul mesei, studiind registrele şi rapoartele, în timp ce Fantomă se aşeza cu înflăcărare lângă Ham, străduindu-se să dea tot ce avea mai bun în el luând parte la conversaţie. Ciomege rămânea în colţul lui, supraveghindu-i, zâmbind din când în când şi în general bucurându-se de talentul care-i îngăduia să se-ncrunte mai ameninţător decât oricine altcineva din încăpere.

— Eu ar trebui să plec, stăpâne Kelsier, spuse Sazed, cu ochii la ceasul din perete. Probabil că stăpâna Vin e gata să părăsească balul.

Kelsier dădu din cap.

— Şi eu ar trebui să mă urnesc. Încă mai am de…

Uşa dinspre exterior a bucătăriei se trânti de perete. Silueta lui Vin se profilă pe fundalul întunecat al ceţii, nepurtând nimic altceva decât lenjeria de corp – o cămaşă albă subţire şi nişte pantaloni scurţi. Amândouă fuseseră împroşcate cu sânge.

— Vin! exclamă Ham, ridicându-se în picioare.

Pe obrazul ei se vedea o tăietură lungă, subţire şi avea un antebraţ bandajat.

— Sunt bine, spuse, cu voce vlăguită.

— Ce s-a-ntâmplat cu rochia ta? întrebă imediat Dockson, cu glas poruncitor.

— Vorbeşti despre asta? întrebă ea, pe tonul unei scuze, arătând o îngrămădire de material albastru, rupt şi pătat de cenuşă. Mi-a… stat în cale. Îmi pare rău, Dox.

— Pe Lordul Legiuitor, fetiţo! se amestecă Boare. Dă-o-ncolo de rochie – ce s-a-ntâmplat cu *tine?*

Ea clătină din cap, închizând uşa. Obrajii lui Fantomă se împurpurară violent la vederea veşmintelor ei, iar Sazed se apropie imediat, grăbindu-se să-i cerceteze rana din obraz.

— Cred c-am făcut ceva rău, spuse Vin. Am… omorât-o pe Shan Elariel.

— Ce-ai făcut? întrebă Kelsier, pe când Sazed repeta încet „tţ, tţ”, luându-şi privirea de la mica rană din obraz în timp ce desfăcea bandajul din jurul braţului.

Vin răspunse la îngrijirile lui Sazed cu o uşoară tresărire de durere.

— Era Născută-din-Ceaţă. Ne-am luptat. Am învins.

Ai omorât o Născută-din-Ceaţă pe deplin instruită? se gândi Kelsier, şocat. *Şi tu abia dacă te antrenezi de opt luni!*

— Stăpâne Hammond, ceru Sazed, vrei să-mi aduci traista cu leacuri?

Ham dădu din cap, ridicându-se în picioare.

— Ai putea să-i aduci şi ceva de-mbrăcat, sugeră Kelsier. Cred că sărmanul Fantomă nu mai are mult şi-i stă inima.

— Ce nu-i în ordine cu astea? întrebă Vin, arătându-şi hainele cu o înclinare a capului. Lasă să se vadă mult mai puţin decât îmbrăcămintea de hoaţă pe care-o purtam uneori.

— Asta e lenjerie, Vin, spuse Dockson.

— Şi?

— E vorba de un principiu, o lămuri el. Tinerele doamne nu aleargă de colo-colo numai în lenjerie, indiferent cât de mult ar semăna cu hainele obişnuite.

Ea ridică din umeri, aşezându-se în timp ce Sazed îi apăsa un bandaj pe braţ. Părea… istovită. Şi nu numai din cauza luptei. *Ce altceva s-a*

mai întâmplat la petrecere?

— Unde te-ai luptat cu această Elariel? întrebă Kelsier.

— În afara fortăreţei Venture, răspunse Vin, cu ochii în jos. Cred… că o parte dintre străji m-au văzut. S-ar putea să mă fi văzut şi câţiva nobili, dar nu sunt sigură.

— Asta o să ne facă necazuri, oftă Dockson. Bineînţeles că rana din obraz o să sară-n ochi, chiar şi pe sub fard. Sincer vorbind, voi, Allomanţii… Când vă băgaţi într-o luptă din asta, nu vă gândiţi niciodată cum o s-arătaţi *a doua* zi?

— Eu nu m-am gândit decât cum să rămân în viaţă, Dox, răspunse Vin.

— Se plânge numai fiindcă-şi face griji pentru tine, zise Kelsier, în timp ce se întorcea Ham cu traista. Ăsta e adevărul.

— Ambele răni trebuie cusute imediat, stăpână, spuse Sazed. Cred că tăietura de pe braţ ajunge până la os.

Ea dădu din cap şi Sazed îi frecă braţul cu o substanţă care avea să-l amorţească, apoi începu să lucreze. Vin suportă fără cine ştie ce suferinţă vizibilă – deşi era evident că-şi incendia fludorul.

Arată atât de istovită, se gândi Kelsier. Era atât de fragilă, aproape toată numai braţe şi picioare. Hammond îi puse o mantie pe umeri, dar ea părea prea obosită ca să-i pese.

Şi eu am amestecat-o în povestea asta.

Ea ar fi trebuit să ştie, fireşte, că nu era bine să intre în asemenea belele. Sazed îşi termină în cele din urmă cusătura făcută cu pricepere şi-i puse un bandaj nou în jurul braţului. Apoi trecu la rana din obraz.

— De ce te-ai luptat cu o Născută-din-Ceaţă? o întrebă Kelsier, cu asprime. Trebuia să fugi. N-ai învăţat nimic din lupta cu Inchizitorii?

— Nu puteam să plec fără să mă-ntorc cu spatele la ea, răspunse Vin. În plus, avea mai mult atiu decât mine. Dacă n-o atacam, m-ar fi ajuns şi m-ar fi doborât. A trebuit s-o lovesc cât timp aveam puteri egale.

— Dar, în primul rând, cum aţi ajuns la asta? o întrebă poruncitor Kelsier. Ea te-a atacat?

Vin îşi lăsă ochii în jos şi răspunse privindu-şi picioarele.

— Eu am atacat prima.

— De ce? zise Kelsier.

Ea rămase o clipă nemişcată, cu Sazed cosându-i obrazul.

— Avea de gând să-l omoare pe Elend, spuse, în cele din urmă.

Kelsier răsuflă prelung, scos din sărite.

— Pe Elend Venture? Ţi-ai riscat viaţa – ai pus în primejdie planul nostru şi vieţile noastre – pentru băiatul ăla prost?

Vin îşi ridică ochii şi-i aruncă o privire cruntă.

— Da.

— Ce nu-i în ordine cu tine, fetiţo? întrebă Kelsier. Elend Venture

nu merită aşa ceva.

Ea se ridică furioasă, cu mantia căzându-i de pe umeri, în timp ce Sazed se retrăgea un pas.

— E un om bun!

— E un nobil!

— *Cum eşti şi tu!* se răsti Vin. Îşi flutură frustrată braţul, arătând bucătăria şi ceata. Ce crezi tu că e *asta,* Kelsier? Viaţă de skaa? Ce ştie despre skaa oricare dintre voi? Haine de aristocraţi, duşmani urmăriţi noaptea, mese bogate şi un pocal cu vin înainte de culcare, stând în jurul mesei cu prietenii? Asta nu e viaţa unui skaa!

Făcu un pas înainte, uitându-se urât la Kelsier. El clipi, surprins de răbufnire.

— Ce ştii tu despre ei, Kelsier? Când ai dormit ultima oară pe-o stradă, tremurând în ploaia rece şi ascultând cum tuşeşte cerşetorul de lângă tine, chinuit de o boală despre care ştii c-o să-l ucidă? Când ai stat ultima oară treaz toată noaptea, îngrozit de gândul că unul dintre bărbaţii din ceata ta ar putea să te siluiască? Ai stat vreodată în genunchi, mort de foame, dorindu-ţi să ai destul curaj ca să-l înjunghii pe omul de lângă tine, un om din ceata ta, ca să-i iei coaja de pâine? Te-ai umilit vreodată în faţa fratelui tău, în timp ce te bătea, fiind tot timpul recunoscător fiindcă *măcar ai pe cineva care-ţi dă atenţie?*

Tăcu, gâfâind uşor, sub privirile holbate ale întregii cete.

— Să nu-mi vorbiţi mie despre nobili, adăugă. Şi să nu-i vorbiţi de rău pe oamenii pe care nu-i cunoaşteţi. Voi nu sunteţi skaa – sunteţi nobili fără titluri.

Le întoarse spatele şi ieşi din încăpere cu capul sus. Şocat, Kelsier o privi plecând, îi ascultă paşii pe scări. Rămase aşa, împietrit, simţind năvala surprinzătoare a unui val de ruşine şi de vinovăţie.

Şi i se întâmplă pentru prima oară să descopere că n-avea nimic de spus.

Vin nu se duse în odaia ei. Se urcă pe casă, unde unduia ceaţa în tăcerea nopţii lipsite de lumină. Se aşeză într-un colţ, simţind buza de piatră aspră a acoperişului plat lipită de spatele ei aproape gol.

Îi era frig, dar nu-i păsa. Braţul o durea puţin, însă era amorţit. Ea însăşi nu se simţea îndeajuns de amorţită.

Îşi încrucişă braţele, ghemuindu-se, privind ceaţa. Nu ştia ce să creadă şi cu atât mai puţin ce să simtă. N-ar fi trebuit să răbufnească în faţa lui Kelsier, dar tot ce se întâmplase… lupta, trădarea lui Elend… o umpluse de frustrări. Simţise nevoia să-şi reverse furia asupra cuiva.

Ar trebui să fii furioasă pe tine însăţi, îi şopti vocea lui Reen. *Tu eşti cea care i-a lăsat să se-apropie. Acum te vor părăsi.*

Nu putea să-şi oprească propria suferinţă. Nu putea decât să stea,

tremurând, cu lacrimile curgându-i, întrebându-se cum de se năruise totul atât de repede.

Trapa din acoperiş se deschise scârţâind încet, şi apăru capul lui Kelsier.

Oh, pe Lordul Legiuitor! Nu vreau să dau ochii cu el acum. Încercă să-şi şteargă lacrimile, dar nu izbuti decât să-şi irite rana abia cusută din obraz.

Kelsier închise trapa în spatele lui, apoi se ridică în picioare, atât de înalt şi de mândru, cu privirea pierdută în ceaţă. *Nu merita să-i spun ce i-am spus. Niciunul dintre ei nu merita.*

— Te linişteşti când priveşti ceaţa, nu-i aşa? întrebă el.

Vin dădu din cap.

— Ce ţi-am spus eu cândva? Ceaţa te apără, îţi dă putere… te ascunde…

Se uită în jos, apoi veni să se ghemuiască în faţa ei, întinzându-i o mantie.

— De anumite lucruri nu poţi să te-ascunzi, Vin. Ştiu – am încercat.

Ea acceptă mantia, şi-o puse pe umeri.

— Ce s-a-ntâmplat în seara asta? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat de fapt?

— Elend mi-a spus că nu mai vrea să fie cu mine.

— Ah, zise Kelsier, venind să se aşeze alături de ea. Asta a fost înainte sau după ce i-ai ucis fosta logodnică?

— Înainte.

— Şi, cu toate astea, l-ai apărat?

Ea dădu din cap, fornăind uşor.

— Ştiu. Sunt o idioată.

— Nu mai mult decât noi, ceilalţi, spuse Kelsier, cu un oftat. Se uită în ceaţă. Şi eu am iubit-o pe Mare, chiar după ce m-a trădat. Nimic nu mi-a putut schimba sentimentele.

— Şi de-asta doare atât de mult, zise Vin, amintindu-şi ce-i povestise el, mai demult.

Cred că am înţeles, în sfârşit.

— Nu-ncetezi să iubeşti pe cineva doar fiindcă te-a făcut să suferi, spuse el. Dacă ai putea, totul ar fi mult mai uşor.

Ea începu să se smiorcăie iarăşi şi Kelsier o cuprinse cu braţul, părinteşte. Vin se trase mai aproape, încercând să se folosească de căldura lui ca să-şi alunge durerea.

— L-am iubit, Kelsier, şopti ea.

— Pe Elend? Ştiu.

— Nu, nu pe Elend. Pe Reen. Mă bătea, iarăşi şi iarăşi, şi iarăşi. Mă înjura, ţipa la mine, îmi spunea c-o să mă trădeze. Mă gândeam în fiecare zi ce mult îl urăsc. Şi l-am iubit. Încă îl mai iubesc. Mă doare atât de mult când mă gândesc c-a plecat, deşi îmi spunea mereu c-o să plece.

— Oh, copilă, spuse Kelsier, trăgând-o mai aproape. Îmi pare rău.

— Toată lumea mă părăseşte, şopti ea. Abia dacă-mi mai aduc aminte de mama. Ştii, a încercat să mă omoare. Auzea voci, în capul ei, care au făcut-o s-o ucidă pe sora mea mai mică. Probabil că pe urmă voia să mă ucidă pe mine, dar Reen a oprit-o. Oricum, ea m-a părăsit. Pe urmă m-am agăţat de Reen. M-a părăsit şi el. Îl iubesc pe Elend, dar el nu mă mai vrea. Se uită în sus, la Kelsier. Tu când ai de gând să pleci? Când o să mă părăseşti?

Kelsier păru să se întristeze.

— Eu… Vin, nu ştiu. Misiunea asumată, planul…

Vin îl privi în ochi, cercetându-i, căutând secretele din adâncurile lor. *Ce-mi ascunzi, Kelsier? Ceva chiar atât de primejdios?* Îşi şterse din nou ochii, retrăgându-se de lângă el, simţindu-se ca o proastă.

El se uită în jos, clătinând din cap.

— Uite, acum mi-ai pătat de sânge tot costumul ăsta frumos şi murdar, de pretins informator.

Vin zâmbi.

— Măcar o parte din el e sânge nobil. Am aranjat-o bine pe Shan.

Kelsier chicoti.

— Ştii, probabil ai dreptate în privinţa mea. Nu prea le dau nobililor nicio şansă, nu-i aşa?

Ea roşi.

— Kelsier, n-ar fi trebuit să spun lucrurile alea. Sunteţi oameni buni, iar planul ăsta, al vostru… ei, îmi dau seama ce-ncercaţi să faceţi pentru skaa.

— Nu, Vin, zise el, clătinând iarăşi din cap. Tot ce-ai spus a fost adevărat. Nu suntem nişte skaa autentici.

— Dar ăsta e un lucru bun, răspunse ea. Dacă aţi fi fost nişte skaa obişnuiţi, n-aţi fi avut nici destulă experienţă, nici destul curaj pentru un astfel de plan.

— Poate că lor le lipseşte experienţa. Dar nu şi curajul. Oastea noastră a fost înfrântă, e adevărat, dar au fost dornici – după un minim de instrucţie – să atace o forţă superioară. Nu, skaa nu duc lipsă de curaj. Lor nu le lipsesc decât prilejurile favorabile.

— Atunci, Kelsier, poziţia voastră de jumătate skaa, jumătate nobili v-a oferit *vouă* prilejul. Şi aţi ales să-l folosiţi ca să vă ajutaţi jumătatea skaa. Dacă nu altceva, atunci asta vă face demni să fiţi skaa.

Kelsier zâmbi.

— Demni să fim skaa. Îmi place cum sună. Oricum, poate-ar trebui să-mi petrec mai mult timp întrebându-mă ce nobili să ucid şi ceva mai mult întrebându-mă ce ţărani să ajut.

Vin încuviinţă cu o înclinare a capului, strângându-şi mai tare mantia în jurul trupului în vreme ce privea ceaţa. *Ne apără… ne dă putere… ne ascunde…*

Nu mai simţise de mult nevoia să se-ascundă. Dar în clipa aceea, după tot ce spusese jos, în casă, aproape că-şi dorea să poată fi luată de vânt, ca un fuior de ceaţă.

Trebuie să-i spun. Ar putea însemna izbânda sau eşecul planului. Răsuflă adânc.

— Kelsier, casa Venture are o slăbiciune.

El ciuli urechile.

— Da?

Vin dădu din cap.

— Atiul. Ei se asigură că metalul e adunat şi adus la destinaţie – asta e sursa averii lor.

Kelsier şovăi o clipă.

— Fireşte! Aşa-şi pot plăti dările, de aceea sunt atât de puternici… *A avut* nevoie de cineva care să pună totul la punct în locul lui…

— Kelsier? zise Vin.

Privirea lui se întoarse spre ea.

— Să nu faci nimic dacă nu e necesar, da?

El se încruntă.

— Vin…, nu ştiu dacă pot făgădui ceva. Voi încerca să mă gândesc la o altă cale, dar, aşa cum stau lucrurile acum, Venture trebuie să cadă.

— Înţeleg.

— Însă mă bucur că mi-ai spus.

Ea dădu din cap. *Iar acum l-am trădat şi eu.* Se simţea totuşi împăcată ştiind că n-o făcuse de ciudă. Kelsier avea dreptate: casa Venture era o putere care trebuia răsturnată. În mod bizar, faptul că vorbise despre asta părea să-l deranjeze pe Kelsier mai mult decât pe ea. Stătea nemişcat, uitându-se în ceaţă, ciudat de melancolic. Îşi lăsă mâna în jos, scărpinându-şi absent braţul.

Cicatricele, se gândi Vin. *Nu se gândeşte la casa Venture, se gândeşte la Puţuri. La ea.*

— Kelsier?

— Da?

Ochii lui continuau să pară oarecum… absenţi în timp ce privea ceaţa.

— Nu cred că Mare te-a trădat.

El zâmbi.

— Mă bucur că ai convingerea asta.

— Nu, vorbesc serios, insistă ea. Când aţi ajuns în centrul palatului, Inchizitorii vă aşteptau, nu?

El încuviinţă cu un gest.

— Şi acum ne aşteptau.

Kelsier clătină din cap.

— Acum ne-am luptat cu nişte străji, am făcut zgomot. Când am

intrat cu Mare, totul s-a petrecut în liniște. Puseserăm la punct planul ăla vreme de un an – am intrat tiptil, în taină, cu foarte multă grijă. Cineva ne-a întins o cursă.

— Mare era Allomantă, nu? întrebă Vin. E posibil să fi fost simțiți când ați intrat.

El clătină din cap încă o dată.

— Aveam un Fumegător cu noi. Se numea Redd – Inchizitorii l-au ucis pe loc. M-am întrebat dacă n-a fost el trădătorul, dar pur și simplu nu se potrivește. Redd nici măcar n-a știut de pătrunderea noastră în palat până-n seara aia, când ne-am dus să-l luăm. Numai Mare știa destul de multe – data, ora, țintele noastre – ca să ne poată trăda. În plus, a fost și comentariul Lordului Legiuitor. Tu nu l-ai văzut, Vin. Zâmbea când i-a mulțumit lui Mare. În ochii lui era… sinceritate. Se zice că el nu minte. Ce nevoie ar avea?

Vin păstră o clipă tăcerea, gândindu-se la spusele lui.

— Kelsier, zise ea, pronunțând rar cuvintele, cred că Inchizitorii ne pot simți Allomanția chiar și atunci când ardem cupru.

— Imposibil.

— Eu am făcut-o în seara asta. I-am străpuns lui Shan norul de cupru, ca să dau de urma ei și de a asasinilor. Așa am ajuns la Elend la timp.

Kelsier se încruntă.

— Probabil că te-nșeli.

— S-a mai întâmplat și înainte, zise ea. Pot să simt atingerea Lordului Legiuitor asupra sentimentelor mele chiar și când ard cupru. Și jur că, atunci când m-am ascuns de Inchizitorul care mă vâna, m-a găsit deși n-ar fi trebuit s-o poată face. Kelsier, dacă e cu putință? Dacă faptul că te ascunzi prin Fumegare nu are legătură cu faptul că arzi cupru sau nu? Dacă depinde pur și simplu de cât de puternic ești?

El căzu pe gânduri.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Atunci n-ar fi fost nevoie să te trădeze Mare! exclamă ea, înflăcărându-se. Inchizitorii sunt extrem de puternici. Poate vă așteptau fiindcă vă simțiseră pur și simplu când ardeați metale! Au știut că un Allomant încearcă să se furișeze în palat. Pe urmă, Lordul Legiuitor i-a mulțumit ei fiindcă ea vă dăduse de gol! Ea era Allomanta, ardea cositor, și asta i-a condus la voi.

Kelsier căpătă o expresie plină de îngrijorare. Se răsuci, așezându-se drept în fața ei.

— Atunci fă-o și acum. Spune-mi ce metal ard.

Ea închise ochii, incendiindu-și bronzul, ascultând… simțind, așa cum o învățase Marsh. Își aminti cum se antrenase de una singură, își aminti timpul petrecut concentrându-se asupra pulsațiilor venite dinspre Boare, Ham sau Bizar, când ardeau metale pentru ea. Încercă

să distingă ritmul vag al Allomanţiei. Încercă să…

Pentru o clipă, crezu că simţea ceva. Ceva foarte straniu – o pulsaţie slabă, ca bătaia unei tobe îndepărtate, deosebită de ritmurile Allomantice pe care le mai simţise până atunci. Dar nu venea dinspre Kelsier. Era undeva, departe… foarte departe. Se concentră mai tare, încercând să-şi dea seama din ce direcţie pornea.

Şi, când îşi înteţi concentrarea, atenţia îi fu brusc atrasă de altceva. De un ritm mult mai familiar, venind dinspre Kelsier. Era slab, greu de desluşit, acoperind cu greu bătăile propriei ei inimi. Zvâcnea apăsat, cu iuţeală.

Deschise ochii.

— Fludor! Arzi fludor.

Kelsier clipi, surprins.

— Imposibil, şopti. Încă o dată!

Ea închise din nou ochii.

— Cositor, spuse, o clipă mai târziu. Şi acum oţel – le-ai schimbat când am început să vorbesc.

— Blestem!

— Am avut dreptate, zise ea, entuziasmată. Pulsaţiile Allomantice se pot simţi prin cupru! Sunt încete, dar cred că nu trebuie decât să te concentrezi destul de tare ca să…

— Vin, o întrerupse Kelsier. Tu crezi că Allomanţii n-au mai făcut niciodată încercarea asta? Crezi că, într-o mie de ani, n-ar fi observat nimeni că un nor cupric poate fi străpuns? Am încercat chiar şi eu. M-am concentrat ore de-a rândul asupra maestrului meu, încercând să simt ceva prin norul lui cupric.

— Dar…? zise ea. Dar de ce…?

— Probabil are legătură cu puterea, cum spuneai. Inchizitorii pot să Tragă şi să Împingă mai tare decât un Născut-din-Ceaţă obişnuit – poate că sunt atât de puternici încât pot înfrânge metalul altcuiva.

— Kelsier, spuse ea încet, eu nu sunt Inchizitor.

— Dar eşti puternică. Mai puternică decât ar trebui să fii. În seara asta ai ucis o Născută-din-Ceaţă cu totul instruită!

Vin roşi.

— Am avut noroc. Pur şi simplu am păcălit-o, a fost un truc.

— Vin, Allomanţia nu e *nimic altceva* decât trucuri. Nu, tu ai ceva aparte. Mi-am dat seama din acea primă zi, când ai rezistat încercărilor mele de a-ţi Împinge şi Trage sentimentele.

Ea roşi.

— Nu se poate să fie asta, Kelsier. Poate cu bronzul am exersat pur şi simplu mai mult decât tine… nu ştiu, pur şi simplu…

— Vin, zise el, încă te mai străduieşti să treci neobservată. Eşti bună la asta – atâta lucru vede toată lumea. Dacă de aceea poţi să vezi prin norii cuprici… ei, nu ştiu. Dar deprinde-te să fii cât de cât mândră de

tine însăţi, fetiţo! Dacă pot să te-nvăţ ceva, atunci te pot învăţa să ai încredere în tine!

Vin zâmbi.

— Haide, spuse el, săltându-se în picioare şi întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice la rândul ei. Sazed o să se-agite toată noaptea dacă n-o să-l laşi să-ţi termine de cusut rana din obraz, iar Ham moare de nerăbdare să-i povesteşti despre luptă. Fiindcă tot a venit vorba, ai făcut o treabă bună abandonând trupul lui Shan la fortăreaţă – când o s-audă casa Elariel c-a fost găsită moartă pe domeniul Venture…

Vin îl lăsă s-o ridice, dar aruncă o privire neliniştită către trapă.

— Nu ştiu dacă… vreau să cobor deja, Kelsier. Cum aş putea să dau ochii cu ei?

El râse.

— Oh, nu-ţi face griji. Dacă n-ai spune din când în când câteva prostii, cu siguranţă nu te-ai potrivi cu ceata asta. Haide.

Vin şovăi, apoi îl lăsă s-o conducă înapoi, în căldura din bucătărie.

o o o

— Elend, cum poţi să citeşti în asemenea momente? întrebă Jastes.

Tânărul Venture îşi ridică privirea din carte.

— Mă linişteşte.

Jastes înălţă dintr-o sprânceană. Nervos, bătea cu degetele în braţul canapelei pe care stătea. Obloanele ferestrei erau trase, pe de-o parte ca s-ascundă lumina felinarului la care citea Elend, iar pe de alta, ca să ţină ceaţa afară. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată, fuioarele rotitoare ale ceţii îi creau o stare de uşoară nervozitate. Nobilii n-ar fi trebuit să se teamă de asemenea lucruri, dar asta nu-nsemna că acea ceaţă deasă, întunecată, nu te umplea pur şi simplu de fiori.

— Tatăl tău o să fie furios când o să te-ntorci, zise Jastes, continuând să bată cu degetele în braţul canapelei.

Elend ridică din umeri, deşi comentariul izbutise să-l irite puţin. Nu din pricina tatălui său, ci din a celor petrecute în noaptea aceea. După toate aparenţele, nişte Allomanţi îl spionaseră în timpul întâlnirii cu prietenii săi. Ce aflaseră? Ştiau ce cărţi citea?

Din fericire, unul se împiedicase şi căzuse prin lucarna lui Elend. Urmase o zăpăceală generală, un adevărat haos – cu oşteni şi oaspeţi de la bal alergând în toate părţile, pe jumătate în panică. Elend se gândise în primul rând la cărţi, la cele care i-ar fi adus necazuri serioase dacă obligatorii ar fi aflat că se găsea în posesia lor.

Aşa că, în toiul harababurii, le aruncase pe toate într-un sac şi-l urmase pe Jastes către ieşirea din palat. Să pună mâna pe trăsură şi să părăsească pe furiş curtea palatului fusese poate o mutare extremă, dar o făcuse cu o uşurinţă ridicolă. Cu atât de multe trăsuri care fugeau de pe domeniul Venture, nici măcar o singură persoană nu se

întrerupsese ca să observe că alături de Jastes se afla Elend însuşi.

Probabil că până acum s-a liniştit totul, îşi spuse el. *Oamenii îşi vor da seama că în niciun caz Casa Venture n-a încercat să-i atace şi că de fapt nu s-au aflat în niciun pericol. Pur şi simplu, nişte spioni au fost neatenţi.*

Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja. Însă acea absenţă convenabilă din palat îi oferea o ocazie perfectă ca să verifice activitatea unui alt grup de spioni. De data asta, unul trimis de el însuşi.

Jastes tresări violent la auzul unei bătăi neaşteptate în portiera pe care Elend o deschise după ce îşi închise cartea. Felt, unul dintre mai marii spionilor casei Venture, se urcă dând respectuos din capul cu profil acvilin şi mustaţă, mai întâi către Elend şi apoi către Jastes.

— Ei? întrebă acesta din urmă.

Felt se aşeză cu agilitatea zeloasă a celor din tagma lui.

— Clădirea e, aparent, prăvălia unui dulgher, lordul meu. Unul dintre oamenii mei a auzit de locul ăsta – e condus de un oarecare meşter Cladent, un tâmplar skaa priceput.

Elend se încruntă.

— Şi ce-a căutat acolo majordomul lui Valette?

— Lordul meu, suntem de părere că prăvălia e o faţadă, răspunse Felt. De când ne-a condus majordomul acolo, am ţinut-o sub observaţie, aşa cum ai poruncit. Însă a trebuit să fim foarte prudenţi – pe acoperiş şi la etajele de sus sunt ascunse mai multe cuiburi de veghe.

Fruntea lui Elend se încreţi mai tare.

— Aş zice că e o precauţie stranie pentru o simplă prăvălie de dulgher.

Felt dădu din cap.

— Şi asta nu e încă nimic, lordul meu. Am reuşit să strecurăm unul dintre cei mai buni oameni pe acoperiş – credem că n-a fost văzut –, dar i-a fost extrem de greu s-audă ce se petrece în interior. Ferestrele sunt pecetluite şi înfundate, ca să nu răzbată zgomotele în afară.

Altă precauţie stranie, se gândi Elend.

— Ce crezi că-nseamnă asta? îl întrebă pe Felt.

— Trebuie să fie o ascunzătoare clandestină, lordul meu. Una bună. Dacă n-am fi spionat cu atenţie şi n-am fi ştiut ce să căutăm, n-am fi remarcat niciodată indiciile. Presupunerea mea e că oamenii dinăuntru – chiar şi terrisianul – fac parte dintr-o ceată de hoţi. Una cu multă dare de mână şi foarte abilă.

— O ceată de hoţi skaa? întrebă Jastes. Şi lady Valette se numără printre ei?

— Probabil, lordul meu, răspunse Felt.

Elend şovăi.

— O… ceată de hoţi skaa…, repetă, uluit.

De ce să fi trimis pe cineva la baluri? Poate pentru vreun soi de

înşelătorie?

— Lordul meu? întrebă Felt. Vrei să pătrundem înăuntru? Avem destui oameni ca să capturăm toată ceata.

— Nu, spuse Elend. Retrage-ţi oamenii şi nu spuneţi nimănui ce-aţi văzut în noaptea asta.

— Da, lordul meu, zise Felt, coborând din trăsură.

— Pe Lordul Legiuitor! exclamă Jastes, după ce se închise portiera. Nu e de mirare că nu semăna cu o nobilă obişnuită. Nu din cauză că venea de la ţară – nu e decât o hoaţă!

Elend dădu din cap, dus pe gânduri, neştiind ce să creadă.

— Îmi datorezi scuze, adăugă Jastes. Am avut dreptate în privinţa ei, eh?

— Poate, zise Elend. Dar… într-un fel, te-ai înşelat. Nu încerca să mă spioneze – nu se străduia decât să mă jefuiască.

— Şi?

— Trebuie să mă gândesc la asta, spuse Elend, întinzându-se ca să dea semnalul de plecare cu un ciocănit sub bancheta vizitiului.

Se lăsă pe spate în timp ce trăsura o pornea înapoi, către fortăreaţa Venture.

Valette nu era cine pretindea că este. Oricum, fusese deja pregătit pentru vestea asta. Nu-i treziseră bănuielile numai spusele lui Jastes; chiar în seara aceea, ceva mai devreme, Valette însăşi nu-i negase acuzaţiile. Era clar că îl minţise. Că juca un rol.

Ar fi trebuit să fie furios. Logic, îşi dădea seama de asta, şi o parte din el suferea din pricina trădării. Dar, ciudat, în primul rând avea un sentiment de… uşurare.

— Ce e? întrebă Jastes, studiindu-l cu fruntea încruntată.

El clătină din cap.

— M-ai stârnit să-mi fac tot felul de griji în ultimele zile, Jastes. M-am simţit atât de rău, încât aproape că n-am mai fost bun de nimic – totul fiindcă am crezut-o pe Valette o trădătoare.

— Păi chiar *este.* Elend, probabil a-ncercat să te înşele într-un fel sau altul.

— Da, răspunse Elend, dar cel puţin probabil că nu spionează pentru o altă casă nobilă. Pe lângă toate intrigile, politica şi muşcăturile pe la spate din ultima vreme, ceva atât de simplu ca un jaf pare oarecum reconfortant.

— Dar…

— Jastes, nu sunt decât bani.

— Pentru unii dintre noi, banii sunt importanţi, Elend.

— Nu atât de importanţi ca Valette. Biata fată… în tot acest timp şi-a făcut probabil griji pentru înşelătoria pe care-o punea la cale!

Jastes rămase o clipă nemişcat şi, în cele din urmă, clătină din cap.

— Elend, numai *tu* te poţi simţi uşurat când afli că voia cineva să te

jefuiască. Trebuie să-ţi aduc aminte că fata aia a minţit tot timpul? Tu ai fi putut să te ataşezi de ea, însă mă îndoiesc că sentimentele ei erau sincere.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Elend. Dar… nu ştiu, Jastes. Mă simt ca şi cum aş cunoaşte-o pe fata asta. Sentimentele ei… păreau prea reale, prea sincere, ca să fie prefăcute.

— Mă-ndoiesc, zise Jastes.

Elend clătină din cap.

— Încă n-avem destule informaţii ca s-o putem judeca. Felt crede că e hoaţă, dar o ceată ca aia ar putea trimite pe cineva la baluri şi din alte motive. Poate nu e decât o informatoare. Sau poate e hoaţă – dar una care n-a avut niciodată intenţia să mă jefuiască pe mine. Şi-a petrecut o mulţime de timp amestecându-se printre alţi nobili – de ce-ar fi făcut-o, dacă ţinta ei eram eu? De fapt, cu mine şi-a petrecut relativ puţin timp şi nu mi-a cerut niciodată să-i fac daruri.

Tăcu – imaginându-şi că întâlnirea lui cu Valette fusese o întâmplare plăcută, un eveniment care condusese la o întorsătură teribilă în vieţile amândurora. Zâmbi, apoi clătină din cap:

— Nu, Jastes. În legătură cu ea, ceva încă n-are sens.

— Presupun, El, zise Jastes, încruntându-se.

Elend rămase cu spatele drept, cu mintea străbătută brusc de un gând – pe lângă care speculaţiile despre motivele lui Valette păreau mult mai lipsite de importanţă.

— Jastes, spuse. E o skaa!

— Şi?

— Şi m-a păcălit – ne-a păcălit pe amândoi. A jucat aproape perfect rolul unei aristocrate.

— Poate al uneia lipsite de experienţă.

— M-am aflat în prezenţa unei hoaţe skaa autentice! exclamă Elend. Gândeşte-te câte întrebări aş fi putut să-i pun.

— Întrebări? Ce fel de întrebări?

— Despre viaţa ca skaa, răspunse Elend. Dar nu asta e problema. Jastes, ne-a *păcălit.* Dacă nu putem remarca diferenţa dintre o skaa şi o femeie nobilă, înseamnă că skaa nu pot fi foarte diferiţi de noi. Şi, dacă nu diferă atât de mult, ce drept avem să-i tratăm aşa cum o facem?

Jastes ridică din umeri.

— Elend, cred că nu vezi situaţia în perspectivă. Suntem în mijlocul unui război al caselor.

El dădu din cap, cu gândul în altă parte. *Am fost atât de aspru cu ea în seara asta. Prea aspru?*

Voise s-o facă să creadă, întru totul şi fără dubii, că nu mai dorea să aibă de-a face cu ea. În parte fusese sincer, fiindcă propriile sale îngrijorări îl convinseseră că ea nu era demnă de încredere. Şi chiar

nu era, nu pe moment. Oricum, voia s-o ştie plecată din oraş. Şi se gândise că, pentru asta, cel mai bun lucru era să rupă legătura cu ea până la încheierea războiului caselor.

Dar, presupunând că nu e cu adevărat nobilă, n-are niciun motiv să plece.

— Elend? zise Jastes. Măcar asculţi ce-ţi spun?

El îşi ridică privirea.

— Cred c-am făcut o greşeală în seara asta. Am vrut s-o scot pe Valette din Luthadel. Însă acum mă gândesc că am rănit-o fără motiv.

— Fir-ar să fie, Elend! exclamă Jastes. Nişte Allomanţi ne-au ascultat discuţia din seara asta. Îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla? Dacă s-ar fi hotărât să ne ucidă, în loc să se mulţumească să ne spioneze?

— Ah, da, ai dreptate, încuviinţă Elend, dând distrat din cap. E cel mai bine ca Valette să plece, oricum. Oricine îmi e apropiat va fi în pericol în vremurile care vin.

Jastes şovăi, din ce în ce mai iritat, şi, în cele din urmă, izbucni în râs.

— Eşti de nelecuit.

— Îmi dau toată silinţa, răspunse Elend. Dar, serios vorbind, n-are rost să ne facem griji. Spionii s-au dat de gol şi probabil că li s-a luat urma – sau chiar au fost prinşi – în haosul stârnit. Şi acum ştim câteva dintre secretele ascunse de Valette, aşa că am făcut şi aici un pas înainte. E o noapte foarte rodnică!

— Cred că ăsta e modul optimist de a privi lucrurile…

— Îmi dau din nou toată silinţa.

Chiar şi aşa, avea să se simtă mai în largul lui după întoarcerea în fortăreaţa Venture. Poate se pripise să plece pe furiş din palat înainte de a afla amănunte despre cele petrecute, dar, în clipele acelea, nu gândise prea limpede. În plus, îşi stabilise de mai înainte o întâlnire cu Felt şi haosul îi oferise prilejul perfect pentru o plecare pe nesimţite.

Trăsura încetini şi se opri în faţa porţilor fortăreţei Venture.

— Ar trebui să pleci, spuse Elend, coborând. Ia cărţile.

Jastes dădu din cap, înşfăcând sacul, şi îi spuse prietenului său „la revedere” în timp ce închidea portiera. Elend aşteptă trăsura să se îndepărteze, apoi îşi continuă pe jos drumul până la fortăreaţă, unde santinelele surprinse de la poartă îl lăsară imediat să intre.

Curtea continua să fie scăldată într-o lumină strălucitoare. Străjerii îl aşteptau deja în faţa fortăreţei, iar dintre ei se desprinse un grup care se repezi în ceaţă, ieşindu-i în întâmpinare. Oştenii îl înconjurară.

— Lordul meu, tatăl domniei tale…

— Da, oftă Elend, întrerupându-l pe cel care i se adresase. Presupun că trebuie să fiu dus imediat la el?

— Da, lordul meu.

— Atunci deschide drumul, căpitane.

Intrară pe uşa lordului, aflată în lateralul clădirii. Straff Venture era în camera lui de lucru, discutând cu un grup de ofiţeri din gardă. Văzându-le feţele palide, Elend înţelese că fuseseră mustraţi cu asprime, poate chiar ameninţaţi cu bătaia. Erau nobili, aşa că Venture nu putea să-i execute, dar îi plăceau extrem de mult măsurile disciplinare brutale.

Lordul concedie oştenii cu un gest scurt, apoi se întoarse către fiul său, cu o privire ostilă. Elend se încruntă, cu ochii la soldaţii care ieşeau. Totul părea puţin cam prea… încordat.

— Ei? întrebă lordul Venture.

— Ei ce?

— Unde-ai fost?

— Oh, am plecat, răspunse Elend, cu nepăsare.

Lordul Venture oftă.

— Bine. Pune-te-n primejdie dacă vrei, băiete. Într-un fel, e păcat că acea Născută-din-Ceaţă n-a pus mâna pe tine – m-ar fi scăpat de-o grămadă de frustrări.

— Născută-din-Ceaţă? se încruntă Elend. Ce Născută-din-Ceaţă?

— Cea care-avea de gând să te asasineze, se răsti Venture.

Elend clipi, uluit.

— Adică… n-a fost doar un grup de spioni?

— Oh, nu, zise Venture, zâmbind, cumva, cu răutate. Un întreg grup de asasini, trimişi aici după tine şi după prietenii tăi.

Pe Lordul Legiuitor! se gândi. Elend, înţelegând ce nesăbuit fusese plecând singur. *Nu m-aşteptam ca războiul caselor să devină atât de primejdios în atât de scurt timp! Cel puţin, nu pentru mine…*

— De unde ştii c-a fost o Născută-din-Ceaţă? întrebă, readunându-şi gândurile.

— Străjile noastre au izbutit să-o ucidă, răspunse Straff. Când fugea.

Elend se încruntă.

— O Născută-din-Ceaţă? Ucisă de nişte soldaţi obişnuiţi?

— Arcaşi, îl lămuri lordul Venture. S-ar părea c-au luat-o prin surprindere.

— Şi bărbatul care-a căzut prin lucarna mea?

— Mort. Şi-a frânt gâtul.

Fruntea lui Elend se încreţi. *Omul ăla încă mai trăia când am fugit noi. Ce-ascunzi, tată?*

— Născuta-din-Ceaţă. O cunosc?

— Aş zice că da, răspunse lordul Venture, instalându-se mai bine în scaun, fără să-şi ridice privirea. Era Shan Elariel.

Elend înlemni, şocat. *Shan?* se gândi, năucit. Fuseseră logodiţi şi ea nu spusese niciodată că era Allomantă. Asta însemna, probabil…

Plănuise asta tot timpul. Poate casa Elariel avea de gând să-l ucidă

imediat ce s-ar fi născut un nepot Elariel, care să moştenească titlul.

Ai avut dreptate, Jastes. Nu pot ocoli politica pentru simplul motiv că nu-i dau atenţie. Sunt o parte a ei încă de mai multă vreme decât bănuiam.

Tatăl lui era evident mulţumit de sine însuşi. O membră de seamă a casei Elariel zăcea moartă pe domeniul Venture, după ce încercase să-l asasineze pe Elend… După un asemenea triumf, avea să fie de nesuferit mai multe zile la rând.

Elend oftă.

— Atunci a fost vreunul dintre asasini prins viu?

Straff clătină din cap.

— Unul a căzut în curte când încerca să fugă. A scăpat – s-ar putea să fi fost tot Născut-din-Ceaţă. Am mai găsit un mort pe acoperiş, dar nu ştiu sigur dacă-n grup mai erau şi alţii.

Tăcu.

— Ce? întrebă Elend, desluşind o uşoară nedumerire în ochii tatălui său.

— Nimic, răspunse Straff, fluturându-şi mâna într-un gest de respingere. Câţiva străjeri susţin că a fost şi un al treilea Născut-din-Ceaţă, care s-a luptat cu primii doi, dar mă-ndoiesc de rapoartele astea – nu era unul dintre ai noştri.

Elend şovăi. Un al treilea Născut-din-Ceaţă, luptându-se cu primii doi…

— Poate-a aflat cineva de asasinat şi-a-ncercat să-l împiedice.

— De ce-ar fi-ncercat un Născut-din-Ceaţă al altcuiva să te apere *pe tine*? pufni lordul Venture.

— Poate-a vrut pur şi simplu să zădărnicească uciderea unui om nevinovat.

Tatăl său clătină din cap, râzând.

— Eşti un idiot, băiete. Înţelegi asta, da?

Elend roşi, apoi se întoarse cu spatele. Lordul Venture nu părea să mai vrea şi altceva, aşa că el plecă. Nu se putea întoarce în apartamentul său, unde erau ferestre sparte şi străji, aşa că se retrase într-un dormitor pentru oaspeţi, chemând un grup de ucigători-de-ceaţă să stea de pază la uşa lui şi pe balcon – pentru orice eventualitate.

Se pregăti de culcare, cu gândul la conversaţia abia încheiată. Tatăl său avea probabil dreptate în privinţa celui de-al treilea Născut-din-Ceaţă. Pur şi simplu nu aşa mergeau lucrurile.

Dar… aşa ar fi trebuit să fie. Aşa ar fi putut fi.

Erau atât de multe lucruri pe care-şi dorea să le poată face. Însă tatăl său era sănătos şi tânăr, pentru un lord cu o putere ca a lui. Aveau să se scurgă mai multe decenii înainte ca Elend să primească titlul casei, presupunând că supravieţuia până atunci. Îşi dorea să se poată duce la Valette, să stea de vorbă cu ea, să-i explice îngrijorările

lui. Valette înţelesese ce gândea el; dintr-un anumit motiv, păruse întotdeauna să-l înţeleagă mai bine decât alţii.

Şi e skaa! Nu putea trece peste gândul ăsta. Avea atât de multe întrebări, voia să afle de la ea atât de multe.

Mai târziu, se gândi, urcându-se în pat. *Deocamdată concentrează-te asupra menţinerii unităţii casei.* În privinţa asta fusese sincer cu Valette – trebuia să se asigure că familia lui supravieţuia războiului caselor.

Pe urmă… ei bine, poate izbutea să-şi croiască un drum printre minciuni şi înşelătorii.

o o o

Deşi mulţi terrisieni îşi arată pe faţă ranchiuna pe care i-o poartă lui Khlennium, există, în acelaşi timp, şi invidia. I-am auzit pe cărăuşi vorbind cu admiraţie despre catedralele din Khlenni, uimiţi de ferestrele lor cu vitralii şi de sălile largi. Totodată, pare să le placă foarte mult şi moda noastră – în *oraşe, am văzut mulţi terrisieni tineri care-şi schimbaseră blănurile şi pieile cu costume bine croite, pentru bărbaţi cu maniere alese.*

CAPITOLUL 32

La două străzi distanţă de prăvălia lui Ciomege se afla o clădire mult mai înaltă faţă de toate cele din jur. Vin o credea un soi de casă cu camere de închiriat – un loc unde să se-ngrămădească familiile skaa. Însă nu intrase niciodată înăuntru.

Lăsă să cadă o monedă, apoi se avântă în aer, de-a lungul peretelui lateral al construcţiei cu şase etaje. Ateriză lin pe acoperiş, făcând o siluetă ghemuită în întuneric să tresară violent, luată prin surprindere.

— Sunt eu, şopti Vin, furişându-se fără zgomot de-a curmezişul acoperişului înclinat.

Bizar îi zâmbi în noapte. Fiind cel mai bun Cositorian din ceată, era de obicei trimis să stea de veghe în cele mai importante schimburi. În ultima vreme, acestea erau cele din primele ore ale serii. Atunci era cel mai probabil ca înfruntarea dintre Marile Case să ia forma luptei deschise.

— Încă mai continuă? întrebă Vin, cu voce scăzută, incendiindu-şi cositorul şi inspectând oraşul. În depărtare, o pâclă strălucitoare îi dădea ceţii o luminiscenţă stranie.

Fantomă încuviinţă cu un gest, arătând în direcţia luminii.

— Fortăreaţa Hasting. Oştenii Elariel cu atacul în noaptea asta.

Vin încuviinţă. Distrugerea fortăreţei Hasting era aşteptată de ceva vreme – în ultima săptămână fusese ţinta câtorva raiduri ale unor case diferite. Aliaţii se retrăgeau, averea se topea, prăbuşirea nu mai era

decât o chestiune de timp.

Era ciudat că nicio casă nu ataca pe lumină. Războiul avea un pretins aer tainic, ca şi cum aristocraţia ar fi recunoscut dominaţia Lordului Legiuitor şi n-ar fi vrut să-l supere recurgând la lupta în timpul zilei. Totul se desfăşura noaptea, sub mantia ceţii.

— Fostând *dorinţa* de asta, spuse Bizar.

Vin şovăi.

— Ăa, Fantomă. N-ai putea încerca să vorbeşti… normal?

Tânărul arătă cu capul în direcţia unei construcţii întunecate din depărtare.

— Lordul Legiuitor. Părându-se că vrea lupta.

Ea dădu din cap. *Kelsier a avut dreptate. Nici Cultul, nici palatul nu se omoară protestând împotriva războiului caselor, iar Garnizoana nu se grăbeşte să se-ntoarcă în Luthadel. Lordul Legiuitor se aştepta la războiul ăsta – şi are de gând să-l lase să-şi urmeze cursul. Ca un foc izbucnit de la sine, lăsat apoi să ardă pentru refacerea câmpului.*

Numai că, de data aceea, în momentul stingerii unui foc avea să se aprindă un altul – atacul lui Kelsier asupra oraşului.

Presupunând că Marsh izbuteşte să afle cum pot fi opriţi Inchizitorii de Fier. Şi, fireşte, presupunând că şi Kelsier poate descoperi cum să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor…

Vin clătină din cap. Nu voia să-şi schimbe părerea bună despre Kelsier, dar pur şi simplu nu reuşea să vadă cum urma să se desfăşoare totul. Garnizoana încă nu se întorsese, însă rapoartele spuneau că era aproape, poate la o distanţă de numai o săptămână sau două. O parte dintre casele nobile cădeau, dar atmosfera nu părea să fie cea de haos general, dorită de Kelsier. Ultimul Imperiu era încordat, dar ea se îndoia c-avea să plesnească.

Oricum, poate că nu asta era esenţa. Ceata făcuse o treabă uimitor de bună instigând războiul; trei dintre Marile Case dispăruseră pe de-a-ntregul, iar celelalte erau serios slăbite. Aristocraţia n-avea cum să-şi revină de pe urma răfuielilor interne în mai puţin de câteva decenii.

Am făcut o *treabă fantastică,* decise ea. *Chiar dacă nu atacăm palatul – sau dacă atacul dă greş –, vom fi înfăptuit ceva minunat.*

Datorită spionajului lui Marsh în sânul Cultului şi jurnalului tradus de Sazed, răzvrătirea avea informaţii noi, de folos pentru rezistenţa viitoare. Nu asta voia Kelsier; nu era o răsturnare totală a Ultimului Imperiu. Dar reprezenta o izbândă de importanţă majoră – către care skaa se puteau întoarce ani de-a rândul, ca spre un izvor al curajului.

Şi, cu o tresărire de surprindere, Vin îşi dădu seama că era mândră fiindcă lua parte la asta. Poate, pe viitor, ar fi putut da o mână de ajutor la naşterea unei răzvrătiri reale – undeva, unde skaa nu erau atât de reduşi la tăcere.

Dacă există un asemenea loc… Vin începea să priceapă că nu doar

Luthadelul, cu punctele sale de Domolire, făcuse din skaa o mulţime servilă.

Totul condusese la asta – obligatorii, munca neîntreruptă pe câmpuri şi în fabrici, modul de gândire impus de o mie de ani de asuprire. Exista un motiv pentru care răscoalele populaţiei skaa erau atât de neînsemnate. Oamenii ştiau – sau credeau că ştiu – că lupta împotriva Ultimului Imperiu nu era posibilă.

Până şi Vin – care se considera o hoaţă cu „mintea deschisă" – crezuse acelaşi lucru. Fusese nevoie de planul lui Kelsier, nebunesc şi cu totul ieşit din comun, ca s-o convingă că se înşela. Poate că de aceea alesese el nişte scopuri atât de măreţe pentru ceată – ştiuse că numai ceva atât de provocator îi putea face să înţeleagă, într-un mod straniu, că *puteau* opune rezistenţă.

Fantomă o privea. În prezenţa ei, continua să nu se simtă în largul lui.

— Fantomă, spuse ea, ştii că Elend a rupt legătura cu mine.

El dădu din cap, înălţându-şi uşor fruntea.

— Dar, continuă ea, pe un ton plin de regret, eu încă-l mai iubesc. Îmi pare rău, Fantomă. Însă ăsta e adevărul.

Tânărul îşi coborî privirea, dezumflându-se.

— Nu e vina ta, adăugă Vin. Serios, nu e. Numai că… ei, nu-ţi poţi porunci pe cine să iubeşti. Crede-mă, există o serie de oameni pe care aş prefera să nu-i fi iubit. N-o meritau.

El dădu iarăşi din cap.

— Înţeleg.

— Pot să păstrez totuşi batista?

El ridică din umeri.

— Mulţumesc, spuse ea. Înseamnă mult pentru mine.

Fantomă îşi ridică ochii, privind fix ceaţa.

— Eu nuul un prost. Eu… ştiam nu fiind să se-ntâmple. Văd lucruri, Vin. Văd o mulţime de lucruri.

Ea îi puse o mână liniştitoare pe umăr. *Văd lucruri…* O declaraţie potrivită pentru un Cositorian ca el.

— Eşti Allomant de mult? îl întrebă.

Fantomă făcu semn că da.

— Fostând Dezlănţuirea când aveam cinci ani. Abia îmi mai aduc aminte.

— Şi de-atunci exersezi cu cositor?

— Mai mereu. Fostând un lucru bun pentru mine. Lăsând pe mine văd, lăsând pe mine aud, lăsând pe mine simt.

— Poţi să-mi dai nişte sfaturi? îl întrebă ea, cu speranţă.

Fantomă căzu o clipă pe gânduri, stând pe marginea acoperişului înclinat, cu un picior legănându-i-se în afară.

— Cositor arzând… Nuul despre văzând. Fostând despre nu v*ăzând.*

Vin se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Când arzând, reluă el, vine totul. O mulţime de de toate. Abătând atenţie aici, acolo. Dacă puterea de a vrea, dând deoparte abatere atenţie de amândouă.

Dacă vrei să fii bun la arderea cositorului, se gândi ea, traducând cum o ducea capul, *învaţă să lucrezi cu abaterea atenţiei. Nu e vorba de ceea ce vezi – e vorba de ceea ce poţi trece cu vederea.*

— Interesant, spuse, gânditoare.

Bizar dădu din cap.

— Când privind, văzând ceaţa şi văzând casele şi simţind lemnul şi auzind şobolanii de dedesubt. Alege unul şi nu-ţi lăsa atenţia abătută.

— Bun sfat, zise Vin.

Fantomă încuviinţă cu un gest, în timp ce în spatele lor răsuna o bufnitură. Tresăriră amândoi şi se ghemuiră, iar Kelsier chicoti în timp ce traversa acoperişul.

— Trebuie într-adevăr să găsim un alt mod de a avertiza oamenii că sosim. De fiecare dată când vizitez un cuib de spion, mă tem să nu sperii pe cineva atât de tare încât să cadă de pe acoperiş.

Vin se ridică în picioare, scuturându-şi hainele de praf. Purta mantie de ceaţă, cămaşă şi pantaloni; trecuseră mai multe zile de când nu mai îmbrăcase nicio rochie. Nu le mai purta decât cu ocazia apariţiilor ei în conacul Renoux. Kelsier îşi făcea prea multe griji din pricina asasinilor, ca s-o lase să mai rămână prea mult acolo.

Cel puţin am cumpărat tăcerea lui Kliss, se gândi Vin, nemulţumită de o asemenea cheltuială.

— E timpul? întrebă.

Kelsier dădu din cap.

— Sau cel puţin nu mai e mult până atunci. Vreau să mă opresc undeva pe drum.

Vin schiţă un gest aprobator. Pentru cea de a doua lor întâlnire, Marsh alesese un loc pe care se presupunea că-l evalua în folosul Cultului. Era prilejul ideal pentru o întâlnire, fiindcă Marsh avea un pretext pentru prezenţa sa în clădire în noaptea aceea, aflându-se, aparent, în căutarea unor activităţi Allomantice în împrejurimi. În cea mai mare parte a timpului, avea să fie însoţit de un Domolitor, dar, în apropierea miezului nopţii, urma să existe un răstimp, cam de o oră bună, în care credea că urma să fie singur. Nu însemna cine ştie ce, dacă ar fi trebuit să plece şi să se-ntoarcă, pe furiş, dar era de-ajuns pentru ca doi Născuţi-din-Ceaţă să-i facă o scurtă vizită tainică.

Îi spuseră „la revedere” lui Fantomă şi Împinseră, dispărând în noapte. Însă nu călătoriră prea mult pe acoperişuri înainte de a ateriza pe stradă, pentru a-şi continua drumul pe jos, economisindu-şi puterile şi metalele.

E oarecum straniu, se gândi Vin, amintindu-şi prima noapte în care exersase Allomanţia sub oblăduirea lui. *Nu mă mai gândesc niciodată că străzile pustii te umplu de fiori.*

Pietrele pavajului erau ude din pricina umezelii din ceaţă, iar strada goală se pierdea în depărtarea pâcloasă. Domneau întunericul, liniştea şi singurătatea; nici măcar războiul nu schimbase prea multe. Când atacau, oştenii mergeau în pâlcuri, trecând în grabă la asalt şi străduindu-se să copleşească apărarea casei duşmane.

Însă, în ciuda pustietăţii oraşului cufundat în noapte, Vin se simţea în largul ei. Ceaţa o însoţea.

— Vin, spuse Kelsier, în timp ce înaintau. Vreau să-ţi mulţumesc.

Vin se întoarse înspre el, o siluetă înaltă, semeaţă, într-o mantie de ceaţă maiestuoasă.

— Să-mi mulţumeşti mie? Pentru ce?

— Pentru tot ce-ai spus despre Mare. Mă tot gândesc la ziua aia…, la ea. Nu ştiu dacă puterea ta de a vedea prin norii cuprici explică totul, dar… ei bine, având de ales, cred mai degrabă că Mare nu m-a trădat.

Vin dădu din cap, zâmbind.

Kelsier clătină dintr-al său, cu tristeţe.

— Sună prosteşte, nu-i aşa? De parcă… în toţi aceşti ani aş fi aşteptat pur şi simplu un motiv ca să cedez în faţa autoamăgirii.

— Nu ştiu, zise Vin. Cândva, poate te-aş fi crezut un prost, dar… ei, cam asta înseamnă încrederea, nu-i aşa? O autoamăgire cu bună ştiinţă? Trebuie s-alungi vocea care-ţi şopteşte despre trădare şi să te mulţumeşti să speri că prietenii nu te vor face să suferi.

Kelsier chicoti.

— Nu cred că m-ajuţi să mă hotărăsc într-un fel sau altul, Vin.

Ea ridică din umeri.

— Pentru mine are sens. Neîncrederea e de fapt acelaşi lucru – însă de cealaltă parte. Pot să-nţeleg de ce preferă cineva încrederea, când are de ales între cele două presupuneri.

— Dar tu n-o faci? întrebă Kelsier.

Ea ridică încă o dată din umeri.

— Nu mai ştiu.

Kelsier şovăi.

— Acest… Elend al tău. E posibil să fi-ncercat pur şi simplu să te sperie, ca să părăseşti oraşul, nu? Poate că ţi-a spus toate lucrurile alea gândindu-se la binele tău.

— Poate, zise Vin. Dar avea ceva diferit… în felul în care mă privea. Ştia că îl mineam, dar nu cred că şi-a dat seama că sunt o skaa. Probabil şi-a închipuit că sunt spioana unei alte case. Oricum, părea să-şi dorească sincer să scape de mine.

— Poate-ai crezut asta fiindcă erai deja convinsă c-o să te

părăsească.

— Nu… Vin lăsă vocea să i se stingă, privind pavajul alunecos, plin de cenuşă. N-am idee – şi e vina ta, să ştii. Înainte înţelegeam totul. Iar acum totul e neclar.

— Da, te-am dat peste cap de tot, zâmbi Kelsier.

— Şi nu s-ar părea că te deranjează.

— Nu, răspunse el. Câtuşi de puţin. Ah, am ajuns.

Se opri în faţa unei construcţii mari, late – probabil o altă casă cu camere de închiriat pentru skaa. Înăuntru era întuneric; skaa nu-şi puteau permite să folosească lămpi cu ulei şi stingeau focul din vatra din mijlocul casei după ce-şi pregăteau masa de seară.

— Aici? întrebă Vin, nesigură.

Kelsier dădu din cap şi bătu încet într-o uşă. Spre surprinderea lui Vin, aceasta se întredeschise şovăitor şi se ivi faţa unui skaa slab şi vânos, care aruncă o privire în ceaţă.

— Lord Kelsier! exclamă, cu voce scăzută.

— Ţi-am spus c-o să-ţi fac o vizită, zâmbi Kelsier. În seara asta momentul mi s-a părut potrivit.

— Intraţi, intraţi, îi pofti omul, deschizând larg uşa.

El se trase înapoi, având grijă să nu fie atins de niciun fuior de ceaţă în vreme ce intrau Kelsier şi Vin.

Vin mai fusese în odăi închiriate de skaa, dar până atunci nu i se mai păruseră niciodată atât de… deprimante. Mirosul de fum şi de trupuri nespălate era aproape copleşitor şi se văzu nevoită să-şi stingă cositorul ca să nu se sufoce. Lumina slabă a unei sobe cu cărbuni dezvăluia o mulţime de oameni care dormeau îngrămădiţi pe podea. Păstrau încăperea curăţată de cenuşă, dar asta era tot ce puteau face – petele negre acopereau totuşi hainele, pereţii şi feţele. Mobila era puţină, fără a mai pomeni numărul mult prea neîndestulător al păturilor.

Eu am trăit aşa, se gândi, îngrozită. *În bârlogurile cetelor stăteam tot atât de înghesuiţi – uneori chiar mai tare. Asta… e viaţa mea.*

Oamenii se ridicară când văzură c-aveau un vizitator. Vin observă că mânecile lui Kelsier erau suflecate şi cicatricele i se vedeau în lumina tăciunilor. Se reliefau puternic, întinzându-i-se de la încheieturile mâinilor până mai sus de coate, încrucişate şi suprapuse.

Şoaptele începură fără întârziere.

— Supravieţuitorul…

— E aici!

— Kelsier, Lordul Ceţii…

Asta e nouă, îşi spuse Vin, înălţând dintr-o sprânceană. Rămase în urmă când Kelsier înaintă către skaa zâmbind. Oamenii se adunară în jurul lui cu un entuziasm tăcut, întinzându-se ca să-i atingă braţele şi mantia. Alţii stăteau pur şi simplu în picioare, fixându-l cu priviri

pline de respect.

— Am venit să răspândesc speranţa, spuse Kelsier, cu voce joasă, Casa Hasting a căzut în seara asta.

Se auziră murmure de surpriză şi de veneraţie.

— Ştiu că mulţi dintre voi lucrează în fierăriile şi în fabricile de oţel ale familiei Hasting, continuă el. Şi, sincer, nu ştiu ce-nseamnă asta pentru voi. Dar e o izbândă pentru noi toţi. Cel puţin pentru o vreme, n-o să mai moară nimeni în forje sau sub loviturile de bici ale supraveghetorilor din slujba Hastingilor.

Prin micul grup se răspândiră murmure, şi o voce îngrijorată vorbi în sfârşit destul de tare pentru ca Vin s-o poată auzi:

— Casa Hasting nu mai e? Cine o să ne hrănească?

E atât de înspăimântat, medită Vin. *Eu n-am fost niciodată astfel…, nu-i aşa?*

— O să vă trimit un alt transport de mâncare, făgădui Kelsier. Destulă ca să v-ajungă cel puţin un timp.

— Ai făcut atât de mult pentru noi, spuse un alt bărbat.

— Prostii, zise Kelsier. Dacă vreţi să mă răsplătiţi, atunci staţi ceva mai drepţi. Fiţi mai puţin înspăimântaţi. *Pot* fi înfrânţi.

— De oameni ca tine, lord Kelsier, şopti o femeie. Nu de noi.

— O să fiţi surprinşi, spuse Kelsier, în vreme ce mulţimea începea să le facă loc părinţilor care-şi aduceau copiii în faţă.

Se părea că toţi cei de faţă voiau ca fiii lor să-l cunoască personal pe Kelsier. Vin privea cu sentimente nelămurite. Ceata continua să aibă rezerve în privinţa faimei lui în continuă creştere, deşi toată lumea se ţinea de cuvânt şi păstra tăcerea.

Se pare că îi pasă într-adevăr de ei, se gândi Vin, uitându-se cum lua Kelsier în braţe un copilaş. *Nu cred că e doar un spectacol. Aşa e el – iubeşte oamenii, îi iubeşte pe skaa. Dar… pare mai degrabă ca dragostea unui părinte pentru copiii săi decât ca dragostea unui bărbat pentru egalii lui.*

Ce era atât de rău? La urma urmelor, era un fel de tată pentru skaa. Era nobilul lord pe care *ar fi trebuit* să-l aibă ei întotdeauna. Vin nu putea să nu se simtă stânjenită în timp ce privea chipurile slab luminate şi murdare ale acelor familii de skaa, cu ochii plini de adulaţie şi de respect.

Kelsier îşi luă în cele din urmă rămas-bun, spunând că avea o întâlnire. El şi Vin părăsiră încăperea ticsită, ieşind în aerul binecuvântat de proaspăt. Kelsier păstră tăcerea în timpul drumului către noul punct de Domolire al lui Marsh, deşi paşii lui erau ceva mai sprinteni.

Într-un târziu, Vin simţi nevoia să vorbească.

— Îi vizitezi des?

El dădu din cap.

— Merg cel puţin în câte două case în fiecare noapte. Îmi întrerupe monotonia celorlalte îndeletniciri.

Uciderea nobililor şi răspândirea zvonurilor inventate, se gândi Vin. *Da, vizitarea unor skaa trebuie să fie o pauză plăcută.*

Locul de întâlnire era la numai câteva străzi distanţă. Când se apropiară, Kelsier se opri în cadrul unei uşi, cercetând întunericul nopţii. În cele din urmă, arătă către o fereastră slab luminată.

— Marsh a spus c-o să lase o lumină aprinsă dacă lipsesc ceilalţi obligatori.

— Fereastra sau scările? întrebă Vin.

— Scările, răspunse Kelsier. Uşa ar trebui să fie descuiată; întreaga clădire e proprietatea Cultului, aşa că vor fi pustii.

Kelsier avea dreptate în ambele privinţe. Clădirea nu mirosea destul de tare a mucegai ca să fie părăsită, dar cele câteva etaje de jos erau evident neîntrebuinţate. El şi Vin urcară grăbiţi treptele.

— Marsh ar trebui să ne poată spune care e reacţia Cultului faţă de războiul caselor, zise Kelsier, când ajunseră la ultimul etaj.

Lumina unui felinar licărea pe sub uşa din capătul treptelor, iar el o împinse, continuând să vorbească:

— Să sperăm că Garnizoana n-o să se-ntoarcă prea curând. Răul e în cea mai mare parte făcut, dar mi-ar plăcea ca războiul să mai continue pentru…

Încremeni în uşă, împiedicând-o pe Vin să privească înăuntru.

Ea incendie imediat fludor şi cositor, ghemuindu-se, ascultând, ca să desluşească prezenţa atacatorilor. Nu era nimic. Doar tăcere.

— Nu…., şopti Kelsier.

Atunci văzu Vin un firicel roşu întunecat prelingându-se pe lângă talpa lui. Bălti puţin, apoi prinse să picure în josul primei trepte.

Oh, Lord Legiuitor…

Kelsier intră împleticindu-se. Vin îl urmă, dar ştia ce avea să vadă. Leşul zăcea în centrul încăperii, jupuit şi dezmembrat, cu capul complet zdrobit. Abia dacă mai putea fi recunoscut ca aparţinând unui om. Pereţii erau împroşcaţi cu roşu.

Dintr-un trup poate curge cu adevărat atât de mult sânge? Arăta exact ca atunci, în subsolul bârlogului lui Camon – numai că victima era una singură.

— Inchizitor, şopti Vin.

Fără să se sinchisească de sângele închegat, Kelsier se poticni, căzând în genunchi lângă cadavrul lui Marsh. Ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să atingă trupul fără piele, dar încremeni aşa, buimăcit.

— Kelsier, spuse Vin, pe un ton insistent. Asta s-a petrecut de curând – Inchizitorul ar putea fi încă în apropiere.

El nu se clinti.

— Kelsier! se răsti Vin.

El se cutremură, privind în jur. Îşi întâlni ochii şi îşi recăpătă luciditatea. Se ridică împleticindu-se.

— Fereastra, spuse Vin, traversând încăperea în fugă. Însă se opri când văzu ceva pe o masă mică, alături de perete. Piciorul de lemn al altei mese, pe jumătate ascuns sub o coală de hârtie nescrisă. Îl înşfăcă în timp ce Kelsier ajungea la fereastră.

El se întoarse, aruncând o ultimă privire în încăpere, apoi sări în noapte.

Adio, Marsh, se gândi Vin, cu părere de rău, urmându-l.

— *„Cred că Inchizitorii mă bănuiesc”*, citi Dockson. Hârtia – o singură coală recuperată din interiorul piciorului mesei – era curată, albă, fără nicio urmă lăsată de sângele care pătă genunchii lui Kelsier şi poalele mantiei lui Vin.

Aşezat la masa din bucătăria lui Ciomege, Dockson continuă:

— *„Am pus prea multe întrebări şi ştiu că i-au trimis cel puţin un mesaj obligatorului corupt care m-a pregătit, chipurile, ca acolit. M-am gândit să caut secretele pe care răzvrătirea a avut întotdeauna nevoie să le ştie. Cum recrutează Cultul Născuţi-din-Ceaţă ca să devină Inchizitori? De ce sunt Inchizitorii mai puternici decât Allomanţii obişnuiţi? Care sunt punctele lor slabe, presupunând că există?*

Din nefericire, despre Inchizitori n-am aflat aproape nimic – deşi manevrele politice ale membrilor obişnuiţi ai Cultului continuă să mă uimească. E ca şi cum obligatorii obişnuiţi nici măcar nu s-ar sinchisi de lumea din afară, cu excepţia prestigiului pe care-l dobândesc fiind cei mai ingenioşi atunci când îndeplinesc poruncile Lordului Legiuitor sau izbândind cel mai bine să le pună în aplicare.

Însă Inchizitorii sunt altfel. Îi sunt mult mai loiali Lordului Legiuitor decât obligatorii obişnuiţi – şi de aici apar, probabil, o parte a neînţelegerilor dintre cele două grupuri.

Oricum, am senzaţia că sunt aproape. Au într-adevăr un secret, Kelsier. Un punct slab. Ceilalţi obligatori vorbesc în şoaptă despre el, deşi niciunul nu ştie care e.

Mă tem că am insistat prea mult. Inchizitorii mă urmăresc, mă supraveghează, pun întrebări despre mine. De aceea pregătesc acest bilet. Poate precauţia mea nu e necesară.

Poate că e.”

Kelsier stătea în cealaltă parte a bucătăriei, cu spatele la bufet, sprijinindu-se de el ca de obicei. Dar, de data asta, poziţia lui n-avea nimic uşuratic. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept, capul puţin aplecat. Amărăciunea lui de necrezut părea să se fi făcut nevăzută, înlocuită de un alt sentiment – pe care Vin i-l mai văzuse uneori mocnind, sumbru, în adâncurile ochilor. De obicei, când vorbea despre nobilime.

Se cutremură fără să vrea. Privindu-l cum stătea astfel, deveni deodată conştientă de hainele lui – mantie-de-ceaţă de un cenuşiu întunecat, cămaşă neagră cu mâneci lungi, pantaloni de culoarea cărbunelui. Noaptea, hainele erau un simplu camuflaj. Însă acolo, în odaia luminată, culorile întunecate îi dădeau o înfăţişare ameninţătoare.

Îşi îndreptă spatele, şi încordarea din încăpere crescu.

— Spuneţi-i lui Renoux să plece, zise încet Kelsier, cu voce metalică. Poate folosi povestea plănuită – că se „retrage" pe pământurile familiei din pricina războiului caselor –, dar vreau să plece până mâine. Trimiteţi cu el un Brutal şi un Cositorian, să-l protejeze, dar spuneţi-i să-şi abandoneze corabia pe canal la o zi distanţă de oraş şi să se-ntoarcă la noi.

Dockson şovăi, apoi se uită la Vin şi la ceilalţi.

— Bine…

— Marsh ştia totul, Dox, zise Kelsier. L-au torturat înainte de a-l ucide – aşa lucrează Inchizitorii.

Lăsă cuvintele să plutească în aer. Vin se simţi străbătută de un fior. Bârlogul era compromis.

— Atunci ne retragem în ascunzătoarea de rezervă? întrebă Dockson. Numai noi doi ştim unde e.

Kelsier dădu din cap, încuviinţând cu hotărâre.

— Vreau să părăsească toată lumea prăvălia asta, cu tot cu ucenici, în cincisprezece minute. Ne întâlnim în ascunzătoarea de rezervă peste două zile.

Dockson îşi ridică privirea spre el, încruntându-se.

— Două zile? Kell, ce pui la cale?

El se îndreptă cu paşi mari spre uşă. O deschise brusc, lăsând ceaţa să intre, şi se uită înapoi, către grup, cu ochi la fel de duri ca piroanele unui Inchizitor.

— M-au lovit acolo unde mă doare cel mai tare. O să fac acelaşi lucru.

Walin se împinse în întuneric, pipăindu-şi drumul prin peşterile înguste, silindu-şi trupul să pătrundă în crăpături aproape prea mici. Continuă să coboare, căutând cu degetele, neluându-şi în seamă numeroasele zgârieturi şi tăieturi.

Trebuie să continui, trebuie să continui… Raţiunea care-i mai rămăsese îi spunea că aceea era a şaptea zi. De la ultima lui izbândă trecuseră şase. Dacă dădea greş a şaptea oară, îl aştepta moartea.

Trebuie să continui.

Nu vedea nimic. Coborâse prea mult sub pământ ca să mai întrezărească fie şi numai o licărire reflectată a soarelui. Nu existau decât două direcţii: sus şi jos. Mişcările în lateral erau lipsite de

importanţă, nesocotite cu uşurinţă. Atâta vreme cât continua să coboare, nu se putea rătăci.

Căuta tot timpul cu degetele, aşteptând să găsească asprimea ce dădea de gol un cristal în formare. De data asta nu se putea întoarce, nu înainte de a izbândi, nu înainte…

Trebuie să continui.

În timp ce înainta, mâinile sale atinseră ceva moale şi rece. Un cadavru, putrezind înţepenit între două stânci. Walin îşi continuă drumul. Leşurile nu erau ceva neobişnuit în peşterile înguste; unele recente, altele nimic altceva decât nişte oase. Walin se întreba adesea dacă morţii nu erau de fapt cei norocoşi.

Trebuie să continui.

În peşteri, „timpul" nu exista cu adevărat. De obicei te întorceai sus ca să dormi – deşi la suprafaţă existau supraveghetori cu bice, acolo era şi mâncare. Puţină, abia suficientă ca să-l ţină în viaţă, dar era mai bună decât moartea de foame care te aştepta dacă rămâneai jos prea mult timp.

Trebuie să…

Încremeni. Stătea cu partea de sus a trupului prinsă într-o crăpătură îngustă din stâncă şi tocmai se străduia să se strecoare prin ea şerpuind. Însă degetele lui – întotdeauna căutând, chiar şi atunci când abia dacă era conştient de asta – pipăiseră peretele. Şi găsiseră ceva.

Mâna îi tremură, anticipând, când simţi mugurii de cristal. Da, da, ei erau. Creşteau pe perete, alcătuind un model larg, circular; pe margini erau mici, dar, când te apropiai de centru, deveneau din ce în ce mai mari. Iar chiar în mijlocul tiparului rotund, cristalele se curbau spre interior, urmărind o gaură ca un buzunar din perete. Acolo cristalele creşteau lungi, având fiecare câte o muchie zimţată, tăioasă. Ca dinţii din botul unui animal de piatră.

Trăgând aer în piept şi rugându-se la Lordul Legiuitor, Walin îşi împinse mâna în deschiderea circulară de grosimea unui pumn. Cristalele îi sfâşiară braţul, trasându-i pe piele tăieturi lungi, de mică adâncime. Nu luă în seamă durerea, silindu-şi-l să pătrundă tot mai adânc, până la cot, căutând…

Iată! Degetele lui descoperiră o piatră mică în centrul buzunarului – o rocă alcătuită din misterioasele picurări ale cristalelor. O geodă Hathsin.

O înşfăcă plin de nerăbdare şi o scoase, sfâşiindu-şi din nou braţul în timp ce şi-l retrăgea din gaura căptuşită cu cristale. Legănă mica sferă de piatră, răsuflând greu de bucurie.

Încă şapte zile. Avea să mai trăiască încă şapte zile.

Înainte să-l slăbească şi mai mult foamea şi oboseala, îşi începu urcuşul greu către suprafaţă. Se strecura prin crevase, se căţăra pe proeminenţele pereţilor. Uneori trebuia să se mişte spre dreapta sau

spre stânga, până când se deschidea tavanul, dar se deschidea întotdeauna. Existau într-adevăr numai două direcţii: sus şi jos.

Asculta cu prudenţă, vrând să desluşească zgomotul apropierii altora. Văzuse oameni ucişi în timp ce urcau, măcelăriţi de bărbaţi mai tineri şi mai puternici, îmboldiţi de speranţa furtului unei geode. Din fericire, nu întâlni pe nimeni. Era bine. El unul era mai bătrân – destul de bătrân ca să ştie că n-ar fi trebuit să-ncerce niciodată să fure mâncare de la lordul stăpân peste plantaţie.

Poate că-şi meritase pedeapsa. Poate merita să moară în Puţurile din Hathsin.

Dar n-o să mor azi, se gândi, simţind în sfârşit mirosul dulce al aerului curat. Deasupra era noapte. Dar lui nu-i păsa. Ceaţa încetase să-l mai supere – nici măcar bătăile nu-l mai supărau prea mult. Era pur şi simplu prea obosit ca să-i mai pese.

Walin începu să se caţere afară din crăpătură – una dintre zecile de crăpături din mica vale cunoscută sub numele de Puţurile din Hathsin. Pe urmă încremeni.

Un bărbat stătea deasupra lui, în noapte. Purta o mantie largă, care părea zdrenţuită, ruptă în fâşii. Bărbatul se uită la Walin, tăcut şi puternic în hainele lui negre. Pe urmă întinse braţul spre el.

Walin se făcu mic. Însă bărbatul îl prinse oricum de mână şi-l trase afară din crăpătură.

— Pleacă! îi spuse, cu voce scăzută, în ceaţa care se învârtejea. Cei mai mulţi paznici sunt morţi. Adună cât de mulţi prizonieri poţi şi fugiţi din locul ăsta. Ai o geodă?

Walin se făcu mic din nou, ducându-şi mâna către piept.

— Bun, spuse străinul. Sparge-o. Înăuntru o să găseşti un bulgăre de metal – e foarte valoros. Vinde-l în lumea fărădelegii din oraşul în care-o s-ajungi poate până la urmă; ar trebui să câştigi destui bani ca să trăieşti mai mulţi ani. Grăbeşte-te! Nu ştiu cât timp mai ai până se dă alarma.

Walin se retrase împleticindu-se, năucit.

— Cine… cine eşti?

— Sunt ceea ce vei fi tu în curând, răspunse străinul, făcând un pas către rift.

Panglicile mantiei negre se umflară în jurul lui, amestecându-se cu fuioarele ceţii, când se întoarse spre Walin.

— Sunt un supravieţuitor.

Kelsier se uită în jos, studiind cicatricea neagră din stâncă şi ascultând paşii prizonierului care alerga în depărtare.

— Şi astfel mă întorc, şopti.

Cicatricele îi ardeau şi amintirile îi reveneau în minte. Amintiri despre lunile petrecute strecurându-se prin crăpături, despre braţele

sfâşiate de cuţite cristaline, despre o geodă căutată zile de-a rândul… doar una, ca să poată continua să trăiască.

Se putea într-adevăr întoarce în adâncimile strâmte, tăcute? Putea să intre din nou în întuneric? Îşi înălţă braţele, privindu-şi cicatricele, încă albe şi reliefate pe braţele sale.

Da. Pentru visurile ei, putea.

Păşi deasupra fisurii şi se sili să coboare în interior. Pe urmă arse cositor. Auzi imediat ceva pocnind dedesubt.

Cositorul lumină despicătura de sub el. Se lărgea, dar se şi ramifica, trimiţând în toate părţile crăpături răsucite. În parte peşteră, în parte rift şi în parte tunel. Putea deja să vadă prima gaură-de-atiu cristalină – sau ceea ce mai rămăsese din ea. Cristalele lungi, argintii, erau rupte şi sparte. Întrebuinţarea Allomanţiei în preajma cristalelor le făcea să se sfărâme. De aceea era nevoit Lordul Legiuitor să folosească sclavi, nu Allomanţi, ca să adune atiu.

Şi acum, adevărata încercare, se gândi Kelsier, continuând să avanseze în josul riftului. Arse fier şi văzu imediat mai multe linii albastre care coborau sub el, către găurile-de-atiu. Deşi probabil că în găuri nu se aflau geode, din cristale porneau linii albastre palide. Conţineau urme reziduale de atiu.

Se concentră asupra unei linii şi Trase uşor. Auzul lui ascuţit de cositor desluşi ceva care se sfărâma în crăpătura de sub el.

Zâmbi.

Cu aproape trei ani înainte, stând deasupra leşurilor mânjite de sânge ale supraveghetorilor care-o bătuseră pe Mare până la moarte, observase pentru prima oară că putea folosi fierul ca să vadă unde se aflau buzunarele cu cristale. La vremea aceea, abia dacă-şi înţelegea puterile Allomantice, dar în minte începuse să i se contureze încă de pe atunci un plan. Un plan de răzbunare.

Planul se lărgise, ajungând să cuprindă mult mai multe decât intenţionase el la început. Însă una dintre părţile-cheie rămăsese, izolată, într-un cotlon al minţii lui. Putea să găsească buzunarele cu cristale. Putea să le sfărâme, întrebuinţând Allomanţia.

Şi, în Ultimul Imperiu, ele reprezentau singurul mod de a produce atiu.

Aţi încercat să mă distrugeţi, Puţurilor din Hathsin, se gândi, continuându-şi coborârea în fisură. *E timpul să vă întorc favoarea.*

o o o

Acum suntem aproape. E ciudat că, atât de sus, în munţi, s-ar părea că am scăpat în sfârşit de atingerea apăsătoare a Adâncimii. A trecut ceva timp de când ştiam cum e fără ea.

Lacul descoperit de Fedik se află sub noi – pot să-l văd de pe stânca asta. De aici, de sus, pare încă şi mai sinistru, cu sclipirea lui sticloasă –

aproape metalică. Aproape că-mi doresc să-l fi lăsat să ia o mostră din apele lui.

Poate interesul pe care i l-a arătat a înfuriat creatura de ceaţă care ne urmăreşte. Poate… de aceea s-a hotărât să-l atace, înjunghiindu-l cu pumnalul ei invizibil.

E straniu, dar atacul m-a liniştit. Cel puţin ştiu c-a mai văzut-o şi altcineva. Înseamnă că nu sunt nebun.

CAPITOLUL 33

— Şi, asta a fost tot? Adică, vorbesc despre plan.

Ham ridică din umeri.

— Dacă Inchizitorii l-au torturat pe Marsh, atunci ştiu totul. Sau, cel puţin, ştiu destul de multe. Ştiu că am plănuit să atacăm palatul, ştiu că vrem să folosim războiul Caselor drept acoperire. Acum n-o să mai izbutim niciodată să-l scoatem pe Lordul Legiuitor din cetate şi cu siguranţă n-o să-l facem niciodată să trimită garda palatului în oraş. Nu e bine deloc, Vin.

Ea rămase tăcută, cu gândul la vorbele lui. Ham stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua murdară, sprijinit de peretele de cărămidă. Bârlogul de rezervă era o pivniţă rece şi umedă, cu numai trei încăperi, iar aerul mirosea a ţărână şi a cenuşă. Ucenicii lui Ciomege se instalaseră într-una dintre ele, iar Dockson îi trimisese pe toţi ceilalţi servitori prin alte părţi, înainte de plecarea spre ascunzătoare.

Boare stătea lângă peretele din celălalt capăt al odăii. Arunca din când în când priviri neliniştite către podeaua murdară şi către scaunele prăfuite, hotărându-se apoi să rămână în picioare. Vin nu înţelegea de ce se chinuia – avea să-i fie imposibil să-şi păstreze costumul curat trăind în ceea ce era, în esenţă, o groapă în pământ.

Boare nu era singurul nemulţumit de captivitatea la care se osândiseră singuri; Vin auzise mai mulţi ucenici mormăind că aproape ar fi fost mai bine să fie ridicaţi de Cult. Totuşi, în timpul celor două zile de când erau în pivniţă, toată lumea rămăsese acolo, în afara cazurilor când ieşirea din ascunzătoare se dovedise absolut necesară. Înţelegeau pericolul: Marsh le-ar fi putut da Inchizitorilor descrierea şi poreclele tuturor oamenilor din ceată.

Boare clătină din cap.

— Domniile voastre, poate că e timpul să-ncheiem această acţiune. Ne-am străduit din greu şi, ţinând cont că planul nostru de la început – strângerea unei oştiri – a avut un sfârşit atât de înspăimântător, aş spune c-am făcut o treabă de-a dreptul minunată.

Dockson oftă.

— Ei, cu siguranţă că nu mai putem trăi prea mult din economii –

mai ales dac-o să continue Kell cu împărţirea banilor noştri familiilor de skaa.

Stătea lângă masa care era singura mobilă din încăpere, cu cele mai importante dintre registrele lui, notele şi înţelegerile negustoreşti de care se ocupase aşezate în faţă, în teancuri ordonate. Izbutise remarcabil de bine să adune orice bucăţică de hârtie care ar fi putut să-ncrimineze ceata sau să ofere informaţii despre planurile lor.

— Eu unul aştept cu nerăbdare o schimbare. Toate astea au fost amuzante, încântătoare, ne-au oferit toate celelalte sentimente de mulţumire care ţin de îndeplinirea datoriei, dar lucrul cu Kelsier poate fi un pic cam secătuitor, încuviinţă Boare.

Vin se încruntă.

— N-o să rămâi în ceata asta?

— Depinde de următoarea lui lovitură, zise Boare. Noi nu suntem ca alte cete pe care le ştii tu – lucrăm fiindcă ne face plăcere, nu fiindcă ni se spune. Şi trebuie să ne gândim foarte bine ce primim să facem şi ce nu. Câştigurile sunt foarte mari, dar tot aşa sunt şi riscurile.

Ham zâmbi, punându-şi braţele sub cap, fără să se sinchisească de murdărie.

— Ceea ce te face să te-ntrebi cum s-a sfârşit treaba asta, de acum, nu? Riscuri foarte mari, câştiguri foarte mici.

— De fapt, niciunul, remarcă Boare. N-o să mai punem niciodată mâna pe atiu. Cuvintele lui Kelsier despre generozitate şi despre munca noastră care îi ajută pe skaa au fost toate bune şi frumoase, dar eu am sperat întotdeauna c-o să şterpelesc o parte din comoara aia.

— E adevărat, spuse Dockson, ridicându-şi privirea din notiţele lui. Dar n-a meritat oricum? Munca noastră – lucrurile pe care le-am înfăptuit?

Boare şi Ham şovăiră, apoi dădură amândoi din cap.

— Şi de asta am rămas, continuă Dockson. A spus-o şi Kell – ne-a ales fiindcă ştia c-am fi încercat ceva puţin diferit, pentru atingerea unui ţel valoros. Sunteţi oameni buni – chiar şi tu, Boare. Nu te mai strâmba la mine.

Zeflemelele familiare aduseră un zâmbet pe buzele lui Vin. Pierderea lui Marsh îi mâhnea pe toţi, dar erau oameni care ştiau cum să meargă înainte, în ciuda pierderilor. În felul ăsta, se purtau, la urma urmelor, ca nişte skaa.

— Un război al caselor, spuse Ham, alene, zâmbind pentru sine însuşi. Câţi nobili credeţi c-au murit?

— Cel puţin câteva sute, răspunse Dockson. Ucişi, cu toţii, chiar de aristocratele lor mâini lacome.

— Recunosc, am avut îndoielile mele în privinţa acestui întreg dezastru, spuse Boare. Dar întreruperea negoţului pe care-o s-o producă, ca să nu mai vorbesc de neorânduiala din sânul cârmuirii…

ei, ai dreptate, Dockson. A meritat.

— Într-adevăr! exclamă Ham, imitând vocea pompoasă a lui Boare.

O să le simt lipsa, se gândi Vin, cu părere de rău. *Poate-o să mă ia Kelsier cu el pentru următoarea lovitură.*

Dinspre trepte se auzi un bocănit şi Vin se retrase din reflex într-un colţ întunecos. Uşa din lemn crăpat se deschise şi înăuntru pătrunse, cu paşi mari, o siluetă familiară, înveşmântată în negru. Îşi ducea mantia-de-ceaţă pe braţ, iar pe chip i se citea o istovire greu de imaginat.

— Kelsier! exclamă Vin, făcând un pas înainte.

— Salutare tuturor, spuse el, cu voce obosită.

Oboseala asta mi-e cunoscută, se gândi Vin. *Mahmureala fludorului. Unde-a fost?*

— Ai întârziat, Kell, spuse Dockson, tot fără să-şi ridice ochii din registrele lui.

— Fac totul în stilul meu, răspunse Kelsier, lăsând mantia-de-ceaţă să cadă pe podea, întinzându-se şi aşezându-se. Unde sunt Ciomege şi Fantomă?

— Ciomege doarme în camera din spate, îl lămuri Dockson. Fantomă a plecat cu Renoux. Mi-am închipuit că vrei să vegheze asupra lui cel mai bun dintre Cositorienii noştri.

— Bună idee, zise Kelsier, lăsând să-i scape un oftat adânc şi închizând ochii în timp ce se sprijinea de perete.

— Dragul meu, zise Boare, arăţi groaznic.

— Nu e atât de rău cum pare – am lăsat-o mai moale pe drumul de întoarcere, ba am făcut chiar şi un popas, pentru câteva ore de somn.

— Da, dar unde-ai fost? întrebă Ham, apăsat.

— De fapt, se amestecă Boare, ne-am gândit că faci cu siguranţă vreo prostie. Tocmai ne întrebam cât de stupidă se va dovedi această faptă. Prin urmare, ce este? L-ai asasinat pe lordul prelan? Ai măcelărit câteva zeci de nobili? I-ai furat Lordului Legiuitor mantia de pe umeri?

— Am distrus Puţurile din Hathsin, zise Kelsier, cu voce scăzută.

În încăpere se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Ştii, spuse într-un târziu Boare, ar fi fost de crezut că până acum am învăţat deja să nu te subestimăm.

— Le-ai distrus? întrebă Ham. Cum se pot distruge Puţurile din Hathsin? Nu sunt decât o grămadă de crăpături în pământ!

— Ei, n-am distrus chiar Puţurile în sine, îi lămuri Kelsier. M-am mulţumit să sfărâm cristalele din care apar geodele de atiu.

— Pe toate? întrebă uluit Dockson.

— Toate pe care le-am putut găsi, răspunse Kelsier. Şi au fost vreo câteva sute de buzunare. Acum, când am Allomanţia, a fost de fapt mult mai uşor să mă descurc acolo, jos.

— Cristale? întrebă Vin, nedumerită.

— Cristale de atiu, Vin, zise Dockson. Ele dau naştere – cred că în realitate nu ştie nimeni cum – geodelor, care au câte un bob de atiu în mijloc.

Kelsier dădu din cap.

— Din pricina cristalelor nu poate trimite Lordul Legiuitor Allomanţi care să Tragă afară geodele de Atiu. Când întrebuinţezi Allomanţia, cristalele din apropiere se sfărâmă – şi e nevoie de mai multe veacuri ca să crească din nou.

— Veacuri în timpul cărora nu produc atiu, adăugă Dockson.

— Şi tu ai…

Vocea lui Vin se stinse.

— Am pus în foarte mare măsură capăt apariţiei atiului în Ultimul Imperiu, pentru vreo trei sute de ani de acum înainte.

Elend. Casa Venture. Ei se ocupă de Puţuri. Ce-o să facă Lordul Legiuitor când o să afle ce s-a petrecut?

— Nebunule, zise încet Boare, privindu-l cu ochi mari. Atiul stă la baza puterii imperiale – faptul că-l are sub control e una dintre cele mai importante căi prin care ţine nobilimea în frâu. Poate că n-o s-ajungem la rezervele lui, dar fapta ta va avea, în final, acelaşi efect. Eşti un lunatic binecuvântat… un *geniu* binecuvântat!

Kelsier zâmbi strâmb.

— Apreciez ambele complimente. Inchizitorii au atacat deja prăvălia lui Ciomege?

— Oamenii puşi de noi la pândă n-au văzut nimic, răspunse Dockson.

— Bine, spuse Kelsier. Poate n-au reuşit să-l facă pe Marsh să ne trădeze. Sau, cel puţin, poate nu-şi dau seama că punctele lor de Domolire ne sunt cunoscute. Acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, mă duc la culcare. Mâine avem de făcut o mulţime de planuri.

Grupul păstră tăcerea.

— Planuri? întrebă în cele din urmă Dockson. Kell, noi ne gândeam c-ar fi timpul să ne oprim. Am stârnit un război al caselor, iar tu tocmai ai distrus negoţul imperial. Cu acoperirea noastră şi cu planul nostru spulberate… Ei, sincer vorbind, nu te mai poţi aştepta să mai facem şi altceva, nu?

Kelsier zâmbi, clătinându-se pe picioare în drum către odaia din spate.

— Stăm de vorbă mâine.

— Sazed, ce crezi că pune la cale? întrebă Vin, stând pe un taburet în faţa vetrei din pivniţă, în timp ce terrisianul pregătea masa din după-amiaza aceea.

Kelsier dormise toată noaptea şi continua să doarmă.

— Chiar n-am idee, stăpână, răspunse terrisianul, sorbind din fiertură. Însă, clipa asta – oraşul fiind atât de tulburat – pare ocazia perfectă pentru o mişcare împotriva Ultimului Imperiu.

Vin căzu pe gânduri.

— Cred că încă am mai putea pune mâna pe palat – asta a vrut Kell întotdeauna să facă. Însă, dacă Lordul Legiuitor a fost prevenit, ceilalţi nu mai cred că se va întâmpla aşa ceva. În plus, s-ar părea că n-avem nici destui oşteni ca să facem mare lucru în oraş. Ham şi Boare n-au apucat să-ncheie recrutările.

Sazed ridică din umeri.

— Poate Kelsier plănuieşte ceva în legătură cu Lordul Legiuitor.

— Poate.

— Sazed? întrebă Vin, rostind cuvintele pe îndelete. Tu aduni legende, nu-i aşa?

— Un Păstrător adună multe lucruri, răspunse el. Istorisiri, legende, religii. Când eram tânăr, un alt Păstrător şi-a recitat toate cunoştinţele în prezenţa mea, ca să le pot depozita, adăugându-le apoi altele.

— Ai auzit vreodată legenda celui de Al Unsprezecelea Metal, despre care tot vorbeşte Kelsier?

Sazed şovăi.

— Nu, stăpână. Când am auzit-o de la stăpânul Kelsier, a fost o noutate pentru mine.

— Dar el jură că e adevărată, spuse Vin. Şi eu… îl cred, dintr-un anumit motiv.

— E foarte posibil să existe legende despre care n-am auzit eu. Dacă Păstrătorii ar şti totul, de ce-ar mai fi nevoie să-şi continue cercetările?

Ea dădu din cap, păstrând totuşi un strop de neîncredere.

Sazed continuă să mestece în supă. Părea atât de… demn în timp ce se ocupa de ceva atât de umil. Stătea în picioare, în robele lui de majordom, fără să-i pese că făcea o treabă atât de simplă, luând cu uşurinţă locul servitorilor pe care ceata îi lăsase să plece.

Pe scări se auziră paşi repezi, şi Vin ciuli urechile, ridicându-se de pe taburetul ei.

— Stăpână? întrebă Sazed.

— E cineva pe scări, răspunse ea, îndreptându-se spre uşă.

Unul dintre ucenici – Vin avea impresia că se numea Tase – dădu buzna în încăperea principală. Acum, când Lestibournes plecase, Tase ajunsese principala santinelă a cetei.

— În piaţă se adună oameni, spuse ucenicul, arătând către scări.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Dockson, venind din încăperea alăturată.

— Lume în piaţa fântânii, jupâne Dockson, răspunse băiatul. Pe străzi se vorbeşte că obligatorii plănuiesc alte execuţii.

Răzbunare pentru Puţuri, se gândi Vin. *N-a durat mult.*

Chipul lui Dockson se întunecă.

— Du-te să-l trezeşti pe Kell.

— Am de gând să mă uit, spuse Kelsier, traversând încăperea, îmbrăcat ca un skaa, cu haine simple şi cu o mantie.

Vin îşi simţi stomacul răsucindu-i-se. *Iarăşi?*

— Voi puteţi face ce vreţi, adăugă Kelsier.

Arăta mai bine după odihna prelungită – oboseala îi dispăruse, înlocuită de forţa care-i stătea în fire şi la care Vin ajunsese să se aştepte din partea lui.

— Execuţiile sunt probabil urmarea faptei mele de la Puţuri, continuă el. O să mă uit cum mor oamenii ăia – fiindcă, indirect, eu le-am provocat moartea.

— Nu e vina ta, Kell, spuse Dockson.

— Vina e în întregime a noastră, zise Kelsier, cu brutalitate. Asta nu-nseamnă că am făcut ceva rău – însă, dacă n-am fi fost noi, oamenii ăştia n-ar fi trebuit să moară. Eu unul cred că puţinul pe care-l putem face pentru ei e să fim martori la trecerea lor în nefiinţă.

Deschise uşa dintr-o smucitură şi o porni în susul treptelor. Încetul cu încetul, restul cetei se hotărî să-l urmeze – deşi Ciomege, Sazed şi ucenicii rămaseră în ascunzătoare.

Vin urcă treptele cu miros de mucegai, alăturându-li-se în final celorlalţi, pe strada murdară din mijlocul unei mahalale skaa. Din cer cădea cenuşă, plutind leneşă. Kelsier se îndepărta deja, şi ceilalţi – Boare, Ham, Dockson şi Vin – se grăbiră să-l ajungă.

Ascunzătoarea se afla nu departe de piaţa fântânii. Însă Kelsier se opri la câteva străzi distanţă de destinaţie. Skaa cu ochii goi continuau să înainteze în jurul lor, împingându-i. În depărtare sunau clopote.

— Kell? întrebă Dockson.

El îşi lăsă capul pe-o parte.

— Vin, auzi asta?

Ea închise ochii, apoi incendie cositor. *Concentrează-te,* se gândi. *Cum a spus Fantomă. Dă deoparte paşii târşiţi şi murmurul vocilor. Ascultă dincolo de uşile trântite şi răsuflările oamenilor. Ascultă…*

— Cai, spuse, domolind arderea cositorului şi deschizând ochii. Şi trăsuri.

— Căruţe, spuse Kelsier, întorcându-se către marginea străzii. Căruţele cu prizonieri. Sosesc din partea asta.

Se uită în sus, la clădirile din jur, apoi se prinse de un burlan de scurgere şi începu să se caţere pe perete. Boare îl înghionti pe Dockson, arătând către faţada casei, dar Vin şi Ham – arzând fludor – îl urmară cu uşurinţă pe acoperiş.

— Acolo, spuse Kelsier, arătând către o stradă aflată la mică

distanţă.

Vin izbuti cu greu să distingă un şir de căruţe cu gratii ce se îndrepta spre piaţă.

Dockson şi Boare ieşiră pe acoperişul înclinat printr-o fereastră. Kelsier rămase nemişcat, pe marginea acoperişului, fixând cu privirea căruţele cu prizonieri.

— Kell, spuse Ham, cu prudenţă. La ce te gândeşti?

— Suntem la mică distanţă de piaţă, răspunse el, rostind cuvintele fără grabă. Şi Inchizitorii nu însoţesc prizonierii – probabil vor veni dinspre palat, ca data trecută. Soldaţii care-i păzesc pe oamenii ăia nu pot fi mai mulţi de o sută.

— O sută înseamnă o grămadă, Kell, spuse Ham.

Kelsier nu păru să-l audă. Făcu încă un pas, apropiindu-se mai tare de marginea acoperişului.

— Pot opri asta… îi pot salva.

Vin veni lângă el.

— Kell, poate că prizonierii nu sunt însoţiţi de prea mulţi paznici, dar piaţa fântânii este foarte aproape. Şi e ticsită de oşteni, ca să nu mai vorbesc de Inchizitori.

Ham n-o susţinu, cum s-ar fi aşteptat. Se răsuci, uitându-se la Dockson şi Boare. Dockson şovăi, apoi ridică din umeri.

— Sunteţi nebuni cu toţii? întrebă Vin.

— O clipă, spuse Boare, îngustându-şi ochii. Eu nu sunt Cositorian, dar o parte din prizonierii ăştia nu par cam prea bine îmbrăcaţi?

Kelsier înlemni, apoi înjură. Şi, fără să-i prevină în vreun fel, sări de pe acoperiş, aterizând pe strada de dedesubt.

— Kell, zise Vin. Ce…?

Pe urmă ezită, ridicându-şi privirea spre soarele roşu şi urmărind procesiunea de căruţe care se apropia încet. Cu ochii ajutaţi de cositor, crezu că recunoştea pe cineva din partea din faţă a primei căruţe.

Era Fantomă.

— Kelsier, ce se petrece? întrebă, repezindu-se să i se alăture jos, pe stradă.

El îşi încetini puţin paşii.

— I-am văzut pe Renoux şi pe Fantomă în prima căruţă. Cultul trebuie să fi atacat convoiul lui Renoux pe canal – oamenii din cuşti sunt servitorii, restul slujbaşilor şi paznicii pe care i-am angajat la conac.

Convoiul de pe canal…, se gândi Vin. *Cultul ştie, probabil, că Renoux e un impostor. La urma urmelor, Marsh a vorbit.*

În spatele lor, Ham ieşi din clădire, dând buzna în stradă. Boare şi Dockson se mişcau mai încet.

— Trebuie să acţionăm repede, zise Kelsier, mărind pasul.

— Kell! strigă Vin, înşfăcându-l de braţ. Kelsier, nu-i poţi salva. Paza e prea puternică şi suntem în plină zi, în mijlocul oraşului. O să fii ucis!

El şovăi, oprindu-se în mijlocul străzii şi răsucindu-se în strânsoarea ei. O privi în ochi, dezamăgit.

— Nu înţelegi despre ce e vorba, nu-i aşa, Vin? N-ai înţeles niciodată. Te-am mai lăsat să mă opreşti, pe deal, lângă câmpul de luptă. Dar acum nu te las. De data asta pot să fac ceva.

— Dar…

El îşi smuci braţul, eliberându-se.

— Încă mai ai de învăţat despre prietenie, Vin. Sper că-ntr-o bună zi o să-nţelegi ce-nseamnă.

Pe urmă plecă, repezindu-se în direcţia căruţelor. Ham trecu în grabă pe lângă ea şi o luă în direcţia opusă, împingându-se prin mulţimea de skaa care mergea spre piaţă.

Vin încremeni prosteşte, în picioare sub ploaia de cenuşă, şi aşa o găsi Dockson când ajunse în dreptul ei.

— E nebunie curată, murmură. Nu putem face asta, Dox. Nu suntem de neînfrânt.

— Nu suntem nici neajutoraţi, pufni Dockson.

Boare gâfâi în spatele lor, arătând către o stradă laterală.

— Acolo. Trebuie s-ajung într-un loc de unde pot vedea soldaţii.

Vin îi urmă, cu îngrijorarea amestecându-i-se brusc cu un sentiment de ruşine.

Kelsier…

Kelsier aruncă două flacoane după ce le sorbise conţinutul. Sticluţele scânteiară în aerul de lângă el, spărgându-se apoi de caldarâm. El alergă pe o ultimă alee, dând buzna pe o stradă principală ireal de pustie.

Căruţele cu prizonieri veneau către el, intrând în mica piaţă pe la o răscruce. Toate vehiculele dreptunghiulare erau mărginite de gratii; toate erau ticsite de oameni, şi el îi recunoştea acum pe toţi. Servitori, oşteni, menajere – unii răzvrătiţi, dar cei mai mulţi oameni simpli. Niciunul nu-şi merita osânda la moarte.

Au murit deja prea mulţi skaa, se gândi, incendiindu-şi metalele. *Sute. Mii. Sute de mii.*

Dar nu şi azi. Nu şi alţii.

Aruncă o monedă şi sări, Împingându-se prin aer şi descriind un arc larg. Oştenii se uitară în sus, arătând cu degetul. Kelsier ateriză exact în mijlocul lor.

Urmă o clipă de linişte, în care soldaţii se răsuciră în loc, surprinşi. Kelsier se ghemui printre ei, sub cenuşa care cădea din cer.

Apoi Împinse.

Îşi incendie oţelul cu un strigăt, ridicându-se şi împingând spre exterior. Răbufnirea de putere Allomantică lovi oştenii în platoşe, azvârlind în aer o duzină de bărbaţi care se striviră de însoţitorii lor sau de ziduri.

Oamenii ţipară. Kelsier se răsuci, împingând într-un grup de soldaţi şi trimiţându-se în zbor către una dintre căruţele-închisoare. Se izbi de ea, incendiindu-şi oţelul şi prinzându-se cu mâinile de uşa metalică.

Prizonierii se retraseră, îngrămădindu-se surprinşi unii într-alţii. Cu forţă sporită de fludor, el smulse uşa şi o aruncă înspre un grup de soldaţi.

— Fugiţi! le spuse captivilor, sărind jos şi aterizând lin pe pavaj.

Se răsuci în loc.

Şi se pomeni faţă în faţă cu o siluetă înaltă, în robă cafenie. Şovăi, retrăgându-se cu un pas când bărbatul înalt îşi ridică mâinile, lăsându-şi gluga în jos şi descoperindu-şi ochii străpunşi de piroane.

Inchizitorul zâmbi şi Kelsier auzi paşi apropiindu-se de pe străzile laterale. Zeci. Sute.

— Blestem! înjură Boare când în piaţă năvăliră oştenii.

Dockson îl trase pe o alee. Vin îi urmă, ghemuindu-se în umbră şi ascultând strigătele soldaţilor de la răspântii.

— Ce e? întrebă ea.

— Inchizitor! răspunse Boare, arătând către o siluetă în robă, din faţa lui Kelsier.

— Ce? exclamă Dockson, ridicându-se în picioare.

E o cursă, înţelese Vin, îngrozindu-se. În piaţă începură să se îngrămădească oşteni, ivindu-se de pe străzile laterale. *Kelsier, pleacă de-acolo!*

Kelsier Împinse într-un străjer căzut, aruncându-se înapoi, într-un salt peste o căruţă-închisoare. Aterizâ ghemuindu-se, cu ochii la noile detaşamente de oşteni. Mulţi aveau bastoane şi nu purtau armuri. Ucigători-de-ceaţă.

Inchizitorul se împinse prin aerul plin de cenuşă, aterizând în faţa lui Kelsier cu o bufnitură. Zâmbi.

E acelaşi om. Inchizitorul de atunci.

— Unde e fata? întrebă încet creatura.

Kelsier nu-l luă în seamă.

— De ce doar unul dintre voi? întrebă, la rândul său.

Zâmbetul creaturii se lăţi.

— Eu am câştigat tragerea la sorţi.

Kelsier incendie fludor, aruncându-se în lateral când scoase Inchizitorul două securi de obsidian. Piaţa se umplea repede cu soldaţi. Din căruţe auzea strigătele oamenilor.

— Kelsier! Lord Kelsier! Te rugăm!

Înjură încet când Inchizitorul se năpusti asupra lui. Se întinse în afară, Trăgând de una dintre căruţele încă pline şi trimiţându-se în aer pe deasupra unui grup de soldaţi. Ateriză, apoi se repezi la căruţă, vrând să-i elibereze pe cei dinăuntru, însă, când sosi, căruţa se cutremură. Îşi ridică privirea exact la timp ca să-l vadă pe monstrul cu ochi de oţel rânjindu-i de deasupra vehiculului.

Se Împinse înapoi, simţind pala de aer pusă în mişcare de o secure care îi şuieră pe lângă cap. Ateriză lin, dar se văzu nevoit să facă imediat încă un salt în lateral când îl atacă un grup de soldaţi. Aterizând, se întinse – Trăgând de o căruţă ca să se ancoreze – şi ridică uşa cu gratii pe care-o azvârlise mai înainte. Aceasta se clătină în aer şi se prăbuşi peste un grup de soldaţi.

Inchizitorul îl atacă din spate, dar el sări. Uşa, care se mai rostogolea încă, se opri, înclinată, de-a curmezişul pietrelor de pavaj din faţa lui şi, când trecu peste ea, Împinse, trimiţându-se în aer, drept în sus.

Vin a avut dreptate, se gândi, frustrat. Jos, Inchizitorul îl privea, urmărindu-l cu ochi nefireşti. *N-ar fi trebuit să fac asta.* Sub el, oştenii înconjurau grupul de skaa pe care-i eliberase.

Ar trebui să fug, să-ncerc să scap de Inchizitor. Am mai izbutit asta.

Dar… nu putea. N-avea să fugă, nu atunci. Înainte făcuse prea multe compromisuri. *Trebuia să* elibereze prizonierii, chiar dacă l-ar fi costat totul.

Şi apoi, când începu să cadă, văzu un grup de bărbaţi atacând răscrucea. Aveau arme, dar nu şi uniforme. Iar în fruntea lor alerga o siluetă familiară.

Ham! Aşadar acolo te-ai dus.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Vin, neliniştită, întinzându-şi gâtul ca să vadă în piaţă. Deasupra, silueta lui Kelsier plonja în luptă, cu mantia neagră fluturându-i în urmă.

— E una dintre unităţile noastre de soldaţi! exclamă Dockson. Probabil i-a adus Ham.

— Câţi sunt?

— I-am ţinut în grupuri de câte două sute.

— Atunci vor fi copleşiţi.

Dockson dădu din cap.

Vin se ridică în picioare.

— Ies de-aici.

— Nu, nu ieşi, spuse Dockson, cu hotărâre, înşfăcând-o de mantie şi trăgând-o înapoi. Nu vreau să se repete cele petrecute ultima oară când ai înfruntat un monstru din ăsta.

— Dar…

— Kell o să se descurce, adăugă Dockson. O să-ncerce să tragă de

timp până eliberează Ham prizonierii, apoi o să fugă. Priveşte.

Vin se trase înapoi.

Alături de ea, Boare murmura ca pentru sine.

— Da, vă e frică. Concentraţi-vă pe asta. Domoliţi orice alt sentiment. Rămâneţi îngroziţi. Un Inchizitor se luptă cu un Născut-din-Ceaţă – nu vreţi să vă amestecaţi în *aşa ceva*…

Vin îşi îndreptă din nou privirea către piaţă, unde văzu un oştean aruncându-şi bastonul şi rupând-o la fugă. *Se poate lupta şi în alte moduri,* înţelese ea, îngenunchind lângă Boare.

— Cum te pot ajuta?

Kelsier se feri din nou de lovitura Inchizitorului, în vreme ce grupul lui Ham se năpustea asupra soldaţilor imperiali, croindu-şi drum către căruţele cu prizonieri. Atacul abătu atenţia oştenilor obişnuiţi, care părură cu toţii foarte încântaţi să-i lase pe Kelsier şi pe Inchizitor să-şi poarte lupta singuri.

Uitându-se într-o parte, Kelsier văzu că skaa începeau să blocheze străzile către mica piaţă, lupta atrăgând atenţia celor care aşteptau în piaţa fântânii. Văzu alte detaşamente de oşteni ai imperiului încercând să ajungă la locul luptei, dar miile de skaa îngrămădiţi pe străzi le încetineau serios înaintarea.

Inchizitorul lovi, iar Kelsier se feri. Creatura începea evident să se simtă frustrată. În lateralul lor, un mic grup dintre oamenii lui Ham ajunse la o căruţă şi sparse lacătul, eliberând prizonierii. Aceştia fugiră, în timp ce restul oştenilor lui Ham le dădeau de lucru imperialilor.

Kelsier zâmbi, aruncând o privire către Inchizitorul iritat. Creatura mârâia încet.

— Valette! strigă o voce.

Kelsier se întoarse în direcţia ei, şocat. Un nobil bine îmbrăcat îşi făcea loc printre soldaţi către centrul luptei. Avea un baston de duel şi era apărat de două gărzi de corp asediate, dar izbutea să rămână teafăr în primul rând fiindcă niciuna dintre părţi nu era sigură că voia să doboare un om evident de obârşie nobilă.

— Valette! strigă din nou Elend Venture. Se uită către unul dintre oşteni. Cine v-a spus să atacaţi convoiul casei Renoux? Cine a autorizat asta?

Grozav, îşi spuse Kelsier, urmărindu-l prudent cu privirea pe Inchizitor. Creatura îl privea cu o expresie schimonosită, plină de ură.

N-ai decât să mă urăşti, se gândi el. *Nu trebuie să rezist decât atât cât e nevoie ca să elibereze Ham prizonierii. Pe urmă deschid drumul la plecare.*

Inchizitorul întinse braţul şi decapită, cu nepăsare, o slujitoare care fugea pe lângă el.

— Nu! strigă Kelsier, când trupul căzu la picioarele creaturii.

Acesta înşfăcă o altă victimă şi îşi ridică securea.

— Bine, zise Kelsier, înaintând cu paşi mari şi scoţându-şi două flacoane din eşarfă. Bine. Vrei să te lupţi cu mine? Haide!

Creatura zâmbi, împingând într-o parte femeia pe care-o prinsese şi îndreptându-se spre Kelsier.

El scoase dopurile şi dădu peste cap ambele flacoane în acelaşi timp, aruncându-le apoi. Metalele i se incendiară în piept, arzând odată cu furia lui. Fratele lui, mort. Soţia, moartă. Rude, prieteni, eroi. Morţi cu toţii.

Mă stârneşti să caut răzbunare? se gândi. *Ei bine, o vei avea!*

Se opri la câţiva paşi în faţa Inchizitorului. Cu pumnii strânşi, îşi incendie oţelul într-o Împingere colosală. În jurul lui, metalele pe care le purtau azvârliră oamenii, ca şi cum ar fi fost izbiţi de un uimitor val de forţe nevăzute. Piaţa – ticsită de soldaţi imperiali, de prizonieri şi de răzvrătiţi – făcu un cerc în jurul lui Kelsier şi al Inchizitorului.

— Atunci s-o facem, zise Kelsier.

Nu mi-am dorit niciodată să inspir teamă. Dacă regret ceva, e spaima pe care-am provocat-o. Din nefericire, când e în joc soarta lumii, foloseşti orice unealtă îţi e la îndemână.

CAPITOLUL 34

Pe pavaj se prăbuşeau morţi şi muribunzi. Skaa se îngrămădeau pe străzi. Prizonierii ţipau, strigându-i numele.

Şi din cer cădea cenuşă.

Kelsier se avântă înainte, incendiind fludor şi scoţându-şi pumnalele. Arse atiu, aşa cum făcu şi Inchizitorul – şi probabil că amândoi aveau îndeajuns pentru o luptă prelungită.

Kelsier despică de două ori aerul, atacându-l pe Inchizitor, cu braţele în ceaţă. Creatura se feri, în mijlocul unui vârtej nebun de umbre-de-atiu, apoi roti o secure.

Kelsier sări, fludorul săltându-l până la o înălţime inumană, şi se opri chiar deasupra armei în mişcare. Se întinse şi Împinse într-un grup de soldaţi care se luptau sub el, azvârlindu-se înainte. Îşi lipi ambele tălpi de faţa Inchizitorului şi lovi, răsucindu-se către spate în aer.

Inchizitorul se poticni. În cădere, Kelsier Trase de un soldat, aruncându-se cu spatele înainte. Forţa Fier-Tragerii desprinse de pământ picioarele oşteanului, care începu să se mişte către Kelsier. Amândoi se înălţară în aer.

Kelsier incendie fier, Trăgând de un grup de soldaţi din dreapta sa,

în timp ce continua să Tragă şi de cel de mai înainte. Ca rezultat, urmă o rotaţie. Kelsier zbură în lateral, iar oşteanul – ca şi cum ar fi fost priponit de trupul lui – se roti descriind un arc larg, ca o bilă la capătul unui lanţ.

Nefericitul se izbi de Inchizitorul care se împleticea, fiind azvârliţi amândoi în gratiile unei căruţe-închisoare goale.

Soldatul se prăvăli la pământ, leşinat. Creatura ricoşă din cuşca de fier, căzând în patru labe. Pe faţă i se prelingea o dâră de sânge, străbătându-i tatuajele din jurul ochilor, dar se uită în sus, zâmbind. Se ridică fără să lase câtuşi de puţin impresia că ar fi fost ameţită.

Kelsier ateriză înjurând încet, pentru sine.

Cu o iuţeală incredibilă, Inchizitorul înhăţă celula de două gratii, smulgând-o cu totul de pe roţile căruţei.

Blestem!

Creatura se răsuci şi azvârli cuşca masivă, de oţel, către Kelsier, aflat la numai câţiva paşi distanţă. Nu era timp să se ferească. Chiar în spatele lui era o clădire; dacă se Împingea spre ea, ar fi fost strivit.

Cuşca se prăvălea către el, iar el sări, folosindu-se de o Oţel-Împingere ca să-şi treacă trupul prin uşa deschisă a închisorii dislocate, ce se învârtea în aer. Se răsuci în interior, împingând în toate direcţiile ca să poată rămâne în centrul cuştii metalice când aceasta se izbi de un perete, ricoşând apoi.

Cuşca se rostogoli, alunecând apoi pe pământ. Kelsier se lăsă să cadă, aterizând sub acoperişul ei, în timp ce alunecarea îşi pierdea treptat viteza. Printre gratii, îl zări pe Inchizitor privindu-l din mijlocul unei mări de oşteni prinşi în luptă, înconjurat de norul imaginilor-de-atiu, care se răsucea şi se azvârlea, mereu în mişcare. Creatura dădu din cap către el, schiţând un semn de respect.

Kelsier împinse cu un strigăt, arzând fludor ca să nu fie strivit. Cuşca se făcu bucăţi, acoperişul metalic zburând în aer, gratiile smulgându-se, aruncate în afară. Kelsier Trase de cele din spatele lui şi Împinse în cele din faţă, trimiţând către Inchizitor un flux de metal.

Creatura ridică o mână, despărţind cu abilitate în două şirul de proiectile grele. Însă Kelsier îşi trimise pe urma gratiilor propriul trup – azvârlindu-se către Inchizitor cu o Oţel-Împingere. Inchizitorul se trase într-o parte, folosind drept ancoră un oştean ghinionist. Smuls din locul unde se duela, bărbatul ţipă – dar amuţi când Inchizitorul se avântă într-un salt, Împingând în el şi strivindu-l de pământ.

Inchizitorul se azvârli în aer. Kelsier îşi încetini mişcarea, Împingând într-un grup de oşteni şi îl urmă. În spatele lui, partea de sus a cuştii se izbi de caldarâm, aruncând aşchii de piatră. Kelsier se folosi de ea ca să se propulseze în sus, pe urmele Inchizitorului.

Pe lângă el cădeau particule de cenuşă, brăzdând aerul. În faţă, Inchizitorul se întoarse, Trăgând de ceva de sub el. Şi îşi schimbă

brusc direcţia, năpustindu-se către Kelsier.

Ciocnire cu capul înainte. O idee proastă dacă n-ai piroane în cap. Kelsier Trase cu frenezie de un soldat, lăsându-se în jos în vreme ce Inchizitorul îi trecea în diagonală pe deasupra capului.

Kelsier arse fludor înainte de a se izbi de soldatul pe care-l Trăsese spre el. Se răsuciră amândoi în aer. Din fericire, oşteanul nu se număra printre cei ai lui Ham.

— Îmi pare rău, amice, spuse cu familiaritate Kelsier, împingându-se în lateral.

Soldatul ţâşni, îndepărtându-se şi strivindu-se în final de peretele unei clădiri, în timp ce Kelsier îl întrebuinţa ca să planeze deasupra câmpului de luptă. Jos, grupul principal de sub conducerea lui Ham ajunsese în sfârşit la ultima căruţă-închisoare. Din nefericire, prin mulţimea de skaa care se uitau cu gurile căscate îşi croiseră drum mai multe detaşamente de soldaţi imperiali. Unul era alcătuit dintr-un mare număr de arcaşi înarmaţi cu săgeţi cu vârful din obsidian.

Kelsier înjură, lăsându-se să cadă. Arcaşii luară poziţie, evident pregătindu-se să tragă în mulţimea prinsă în luptă. Aveau să ucidă şi câţiva oşteni de-ai lor, dar dezlănţuirea atacului urma să fie simţită mai ales de prizonierii care fugeau.

Kelsier se lăsă să cadă pe pavaj. Se întinse în lateral, Trăgând de câteva gratii desprinse din cuşca pe care o distrusese. Acestea zburară spre el.

Arcaşii îşi încordară arcurile. Însă el le vedea umbrele-de-atiu.

Aruncă gratiile, împingându-se uşor în lateral şi lăsându-le să ajungă între arcaşi şi prizonierii fugari.

Arcaşii traseră.

Kelsier înşfăcă gratiile, incendiindu-şi atât oţelul, cât şi fierul. Împinse într-unul dintre capete şi Trase de capătul opus. Gratiile se legănară în aer, începând imediat să se răsucească aidoma unor mori de vânt furioase, nebune. Şi spulberară într-o parte majoritatea săgeţilor.

Apoi căzură zăngănind printre ele. Arcaşii încremeniră, uluiţi, în timp ce Kelsier sărea din nou într-o parte, Trăgând apoi uşor de gratii şi săltându-le în aer, în faţa lui. Împinse, azvârlindu-le să cadă peste arcaşi. În timp ce oamenii urlau şi mureau, se întoarse cu spatele, căutându-şi din ochi adevăratul duşman.

Unde s-a ascuns creatura aia?

Privea la un adevărat haos. Oamenii se luptau, alergau, încercau să scape cu fuga şi mureau – fiecare purtând în ochii lui câte o umbră-de-atiu profetică. Însă de data asta umbrele dublau practic numărul celor aflaţi în mişcare pe câmpul de bătaie, ajutând numai la creşterea confuziei.

Soseau din ce în ce mai mulţi soldaţi. Mulţi dintre oamenii lui Ham

căzuseră, iar mai toţi cei rămaşi se retrăgeau – din fericire, puteau să-şi scoată, pur şi simplu, armurile şi să se piardă în masa de skaa. Pe Kelsier îl îngrijora mai ales ultima căruţă cu prizonieri – în care se aflau Fantomă şi Renoux. Traseul pe care intraseră în luptă oamenii lui Ham le impusese să înainteze de-a lungul şirului de căruţe, de la ultimele către cele din faţă. Ca să-l elibereze mai întâi pe Renoux ar fi trebuit să treacă pe lângă celelalte cinci cuşti, lăsând captivii închişi.

Era limpede că Ham n-avea de gând să plece înainte de a-i vedea liberi pe Fantomă şi Renoux. Şi acolo unde lupta el oştenii răzvrătiţi rezistau. Braţele-de-Fludor mai erau numite Brutali şi dintr-un alt motiv: stilul lor de luptă era lipsit de subtilităţi, fără ingenioasele Fier-Trageri sau Oţel-Împingeri. Ham ataca pur şi simplu cu forţă brută şi cu viteză, aruncând cât colo soldaţii duşmani care-i stăteau în drum, făcând prăpăd printre ei şi conducându-şi grupul de cincizeci de bărbaţi către ultima căruţă. Când ajunseră în dreptul ei, Ham se trase înapoi, ca să-nfrunte o formaţie de oşteni imperiali în timp ce unul dintre oamenii lui spărgea lacătul căruţei.

Kelsier zâmbi cu mândrie, continuând să se uite în toate părţile după Inchizitor. Oamenii săi erau puţini, dar hotărârea lor îi neliniştea vizibil pe soldaţii duşmani. Răzvrătiţii skaa luptau cu pasiune – în ciuda numeroaselor lor lipsuri, aveau totuşi acest singur avantaj.

Asta se-ntâmplă când îi convingi, în sfârşit, să lupte. Asta se-ascunde în ei, în toţi. Numai că e atât de greu de scos la lumină…

Renoux ieşi din căruţă, apoi se trase într-o parte, privindu-şi servitorii care fugeau din cuşcă. Din încăierare se desprinse brusc o siluetă bine-îmbrăcată, care-l înşfăcă de piept.

— Unde e Valette? întrebă poruncitor Elend Venture, şi auzul lui Kelsier, ascuţit de cositor, îi desluşi vocea disperată, în ce cuşcă a fost?

Băiete, începi să mă enervezi de-a binelea, se gândi Kelsier, Împingând ca să-şi croiască drum către el printre soldaţi.

Inchizitorul îşi făcu apariţia, sărind din spatele unui grup de oşteni. Ateriză deasupra cuştii, făcând-o să se clatine cu tot cu căruţă, cu câte o secure de obsidian în ambele lui mâini ca nişte gheare. Întâlni ochii lui Kelsier şi zâmbi, apoi sări de pe cuşcă şi-şi îngropă o secure în spatele lui Renoux.

Kandra zvâcni, făcând ochii mari. Creatura se răsuci către Elend. Kelsier nu era sigur că îl recunoscuse. Poate-l credea o rudă de-a lui Renoux. Poate nu-i păsa.

Kelsier nu şovăi decât o singură clipă.

Inchizitorul ridică securea, gata să lovească.

Ea îl iubeşte.

Kelsier îşi incendie oţelul, înteţindu-i văpăile, până când îşi simţi pieptul arzând Munţii de Cenuşă. Împinse brusc cu toată forţa în oştenii din spatele său – aruncând câteva zeci înapoi – şi se năpusti

asupra Inchizitorului. Se izbi de creatură tocmai în clipa când aceasta îşi avânta securea.

Arma scăpată din strânsoare căzu zăngănind pe pavaj, la câţiva paşi distanţă. Kelsier îl înşfăcă pe Inchizitor de gât când loviră amândoi pământul; apoi începu să strângă cu toată puterea muşchilor întăriţi de fludor. Creatura îşi ridică braţele, prinzându-i mâinile şi încercând să i le desfacă.

Marsh a avut dreptate, se gândi Kelsier, în întregul haos. *Se teme pentru viaţa lui. Poate fi ucis.*

Inchizitorul gâfâia sacadat, cu capetele piroanelor metalice ieşindu-i din ochi la numai câţiva centimetri de faţa lui Kelsier. Acesta îl văzu cu coada ochiului pe Elend Venture, care se retrăgea împleticindu-se.

— Fata e teafără! îi spuse, printre dinţii încleştaţi. N-a fost pe barjele lui Renoux. Fugi!

Elend şovăi, nesigur; pe urmă apăru, în sfârşit, una dintre gărzile lui de corp. Băiatul se lăsă tras departe de Inchizitor.

Nu-mi vine să cred că tocmai am salvat un nobil, se gândi Kelsier, străduindu-se să sugrume creatura. *Ai face bine să apreciezi asta, fetiţo.*

Încet, încordându-şi muşchii, Inchizitorul sili mâinile lui Kelsier să se descleşteze. Reîncepu să zâmbească.

Sunt atât de puternici!

Inchizitorul îl împinse pe Kelsier, apoi Trase de un soldat, smulgându-se din strânsoare şi lăsându-se să alunece pe pavaj ca să se-ndepărteze. Se izbi de un cadavru şi făcu un salt înapoi, ridicându-se în picioare. Strânsoarea lui Kelsier îi lăsase urme roşii pe gât, cu bucăţi de carne smulse de unghiile lui, dar zâmbea, calm.

Kelsier Împinse într-un oştean, săltându-se la rândul său. Îl văzu într-o parte pe Renoux, sprijinit de căruţă. Se strădui să-i întâlnească ochii şi dădu uşor din cap.

Renoux căzu la pământ lăsând să-i scape un oftat, cu securea înfiptă în spate.

— Kelsier! strigă Ham, acoperind zgomotul mulţimii.

— Plecaţi! îi spuse Kelsier. Renoux e mort.

Ham aruncă o privire către trupul lui Renoux, apoi îşi înclină scurt capul, în semn că înţelesese. Se întoarse către oamenii săi, strigându-şi ordinele.

— Supravieţuitorule, zise o voce hârâită.

Kelsier se întoarse în direcţia ei. Inchizitorul se apropia cu paşi mari, mergând cu forţa şi cu sprinteneala date de fludor, înconjurat de o ceaţă de umbre-de-atiu.

— Supravieţuitorule de la Hathsin, continuă el. Mi-ai promis o luptă. Trebuie să mai omor nişte skaa?

Kelsier îşi incendie metalele.

— N-am spus nicidecum că am încheiat.

Pe urmă zâmbi. Era îngrijorat şi îndurerat, dar şi plin de însufleţire. O parte din el îşi dorise toată viaţa să se opună, să lupte.

Şi-şi dorise întotdeauna să vadă dacă putea ucide un Inchizitor.

Vin se ridică în picioare, străduindu-se disperată să privească pe deasupra mulţimii.

— Ce e? întrebă Dockson.

— Am avut impresia că l-am zărit pe Elend!

— Aici? Sună puţin cam ridicol, nu crezi?

Ea roşi. *Probabil.*

— Oricum, am de gând să caut un loc de unde să văd mai bine.

Se agăţă de marginea aleii.

— Ai grijă, spuse Dox. Dacă te vede Inchizitorul ăla…

Ea dădu din cap, căţărându-se pe construcţia de cărămizi. Când ajunse destul de sus, cercetă răscrucea, în căutarea unor chipuri cunoscute. Dockson avea dreptate: Elend nu se zărea nicăieri. Una dintre căruţe – cea de pe care Inchizitorul smulsese cuşca – era răsturnată pe o parte. Caii tropăiau pe loc, înconjuraţi de luptă şi de mulţimea de skaa.

— Ce vezi? strigă Dockson.

— Renoux e la pământ! răspunse Vin, îngustându-şi ochii şi arzând cositor. S-ar părea că are o secure în spate.

— S-ar putea să nu-l fi ucis, comentă Dockson, cu un aer misterios. Nu ştiu prea multe despre kandra.

Kandra?

— Şi prizonierii? strigă el din nou.

— Sunt liberi cu toţii, răspunse Vin. Cuştile sunt goale. Dox, acolo se văd o *grămadă* de skaa!

Se părea că toată lumea din piaţa fântânii se îngrămădea la mica răscruce. Aceasta se afla într-o adâncitură nu prea pronunţată a terenului şi Vin vedea mii de skaa îngrămădiţi pe străzile în pantă, răsfirate în toate direcţiile.

— Ham e liber! spuse ea. Nu-l văd nicăieri – nici viu, nici mort! Şi Fantomă a fugit.

— Dar Kell? întrebă nerăbdător Dockson.

Vin şovăi.

— Încă se mai luptă cu Inchizitorul.

Kelsier îşi incendie fludorul şi-i trase un pumn Inchizitorului, ferindu-se să lovească discurile de metal care-i ieşeau în faţa ochilor. Creatura se împletici şi Kelsier îşi îngropă pumnul în stomacul ei. Inchizitorul mârâi şi-l plesni pe Kelsier peste faţă, aruncându-l la pământ dintr-o singură lovitură.

Kelsier clătină din cap. *Cum poate fi ucisă blestemăţia asta?* se întrebă, împingând ca să se salte în picioare, şi retrăgându-se.

Inchizitorul înaintă cu paşi mari. O parte din soldaţi se străduiau să dea de urma lui Ham şi a oamenilor lui în mulţime, dar cei mai mulţi stăteau pur şi simplu neclintiţi. O înfruntare între doi Allomanţi puternici era ceva despre care se şopteau multe lucruri, dar nimeni nu văzuse vreodată una. Soldaţii şi oamenii de rând stăteau locului, uluiţi, privind lupta cu veneraţie.

E mai puternic decât mine, înţelese Kelsier, uitându-se la Inchizitor cu prudenţă. *Dar puterea nu e totul.*

Se întinse, înşfăcând obiecte metalice mici şi Trăgând ca să le îndepărteze de posesorii lor – coifuri de metal, săbii fine, de oţel, pungi cu monede, pumnale. Le aruncă pe toate către Inchizitor – manevrându-şi cu atenţie Oţel-Împingerile şi Fier-Tragerile – ţinându-şi atiul aprins, astfel încât toate obiectele pe care le controla să-şi răsfire în evantai o multitudine de imagini-de-atiu, pe care să le vadă Inchizitorul.

Creatura înjură cu voce scăzută, abătând în alte direcţii roiul de bucăţi de metal. Însă Kelsier se folosi chiar de Împingerile Inchizitorului, Trăgând fiecare obiect înapoi şi repezindu-le ca pe tot atâtea lovituri de bici în jurul creaturii. Inchizitorul ţâşni din încercuirea lor, Împingând în toate în acelaşi timp, iar Kelsier le eliberă. Dar le Trase înapoi imediat ce nu le mai împinse Inchizitorul.

Oştenii imperiali alcătuiau un inel, privind cu prudenţă. Kelsier îi folosi, împingând în platoşele lor şi legănându-se în aer. Schimbările rapide de poziţie îi îngăduiau să rămână tot timpul în mişcare, năucindu-l pe Inchizitor şi Împingând obiectele de metal încotro voia.

— Stai cu ochii pe catarama centurii mele, îi ceru Dockson lui Vin, clătinându-se uşor în timp ce se ţinea de cărămizi, alături de ea. Dacă pic, Trage-mă ca să-mi încetineşti căderea, bine?

Ea încuviinţă cu un gest al capului, dar nu-i dădea prea mare atenţie lui Dox. Se uita la Kelsier.

— E incredibil!

Kelsier se legăna înainte şi înapoi în aer, neatingând deloc pământul cu picioarele. În jur sunau bucăţile de metal, răspunzând Împingerilor şi Tragerilor sale. Le controla cu o asemenea îndemânare, încât ai fi crezut că erau vii. Inchizitorul le para, îndepărtându-le cu furie, dar era limpede că-i venea greu să le urmărească pe toate.

L-am subestimat pe Kelsier, se gândi Vin. *Am presupus că e mai puţin abil decât Ceţurienii, fiindcă trebuie să stăpânească prea multe. Dar nu e nicidecum aşa. Asta. Asta e specialitatea lui – Tragerea şi Împingerea, controlate de un maestru. Iar fierul şi oţelul sunt metalele cu care m-a antrenat chiar el. Poate c-a înţeles de la bun început cum stau lucrurile.*

Kelsier se rotea şi zbura în mijlocul unui vârtej de metal. De fiecare dată când vreun obiect izbea pământul, el îl readucea în aer. Toate

zburau în linie dreaptă, dar el îşi schimba poziţia fără întrerupere. Se Împingea în toate părţile şi le păstra în aer, azvârlindu-le din când în când către Inchizitor.

Creatura se răsuci, năucită. Încercă să se Împingă în sus, dar Kelsier îi aruncă mai multe obiecte metalice mari deasupra capului, şi se văzu nevoită să Împingă în ele, renunţând la salt.

O bară de fier îl pocni pe Inchizitor peste faţă.

Creatura se împletici, sângele mânjindu-i tatuajele de pe obraz. Un coif de oţel o izbi din lateral, aruncând-o pe spate.

Kelsier începu să azvârle bucăţile de metal cu mare iuţeală, simţind cum i se dezlănţuia furia.

— Tu eşti cel care l-a ucis pe Marsh? urlă, fără să se sinchisească s-aştepte răspunsul. Erai de faţă când am fost osândit, cu ani în urmă?

Inchizitorul ridică o mână, apărându-se, Împingând noul val de metale. Se retrase şchiopătând, proptindu-se cu spatele în căruţa de lemn răsturnată.

Kelsier îl auzi mârâind şi valul de forţă al unei Împingeri bruşte străbătu mulţimea, trântind soldaţi şi risipind armele din metal de care se folosea Kelsier.

El le lăsă să se îndepărteze. Se năpusti înainte, ţâşnind către Inchizitorul năucit şi înşfăcând un bolovan desprins din pavaj.

Creatura se întoarse către el şi Kelsier scoase un strigăt, legănând bolovanul, cu o forţă sporită aproape mai mult de furie decât de fludor.

Îl pocni pe Inchizitor drept între ochi. Capul creaturii zvâcni în spate, izbindu-se de fundul căruţei răsturnate. Kelsier lovi din nou, strigând, pocnindu-i iarăşi şi iarăşi faţa cu bolovanul.

Inchizitorul urlă de durere, întinzându-şi mâinile ca nişte gheare către Kelsier şi mişcându-se ca şi cum ar fi vrut să facă un salt. Însă se opri brusc, cu capul ţintuit de căruţă. Ieşite prin ţeastă, vârfurile piroanelor fuseseră înfipte în lemn de loviturile lui Kelsier.

Acesta zâmbi în vreme ce creatura zbiera, cuprinsă de furie, străduindu-se să-şi elibereze capul. Kelsier se uită într-o parte, căutând un obiect pe care-l zărise mai devreme căzut pe caldarâm. Lovi un leş cu piciorul şi înşfăcă securea de obsidian, cu lama cioplită grosolan sclipind în lumina soarelui roşu.

— Mă bucur că m-ai convins să port lupta asta, spuse, cu voce scăzută.

Şi lovi cu amândouă mâinile, trecând securea prin gâtul Inchizitorului şi înfigând-o în lemnul din spatele lui.

Trupul creaturii căzu moale pe pavaj. Capul rămase unde era, trimiţându-şi în gol privirea sinistră, nefirească a ochilor înconjuraţi de tatuaje – ţintuit în lemn cu propriile piroane.

Kelsier se întoarse să înfrunte mulţimea, simţindu-se dintr-odată

incredibil de ostenit. Zeci de vânătăi şi de răni îi îndurerau trupul şi nici măcar nu ştia când îşi pierduse mantia. Însă privi sfidător oştenii, lăsându-şi la vedere braţele acoperite de cicatrice.

— Supravieţuitorul de la Hathsin, şopti cineva.

— A ucis un Inchizitor…, spuse altcineva.

Şi atunci începură ovaţiile. Pe străzile din jur, skaa prinseră să-i strige numele. Oştenii se uitară în jur, descoperind cu groază că erau înconjuraţi. Lucrătorii începură să se înghesuie către ei, iar Kelsier le simţi furia şi speranţa.

Poate că lucrurile nu trebuie să se petreacă aşa cum am presupus, se gândi, triumfător. *Poate nu trebuie să…*

Şi urmă izbitura. Ca un nor trecând prin faţa soarelui, ca o furtună răbufnind din senin într-o noapte liniştită, ca două degete stingând o lumânare. O mână apăsătoare înăbuşi sentimentele înmugurite în mulţimea de skaa. Oamenii se chirciră, strigătele lor se stinseră. Focul stârnit de Kelsier era prea nou.

Am fost atât de aproape…, medită el.

Drept în faţă, o singură trăsură neagră se ivi pe culmea dealului şi începu să coboare dinspre piaţa fântânii.

Sosise Lordul Legiuitor.

Când o izbi valul de deprimare, Vin fu cât pe ce să nu se mai poată ţine de perete. Îşi incendie cuprul, dar – ca de obicei – îi rămase o uşoară senzaţie a mânii apăsătoare a Lordului Legiuitor.

— Lord Legiuitor! strigă Dockson, şi ea nu-şi dădu seama dacă era o înjurătură sau o observaţie.

Mulţimea de skaa înghesuită mai înainte ca să vadă lupta reuşi cumva să-i facă loc trăsurii întunecate. Prin coridorul dintre oameni, aceasta se îndreptă către piaţa împestriţată de cadavre.

Oştenii se retraseră şi Kelsier se îndepărtă de căruţa răsturnată, ieşind în întâmpinarea trăsurii care se apropia.

— Ce face? întrebă Vin, întorcându-se către Dockson, care se proptise de o mică ieşitură a zidului. De ce nu fuge? Asta nu mai e un Inchizitor – nu e ceva cu care să te lupţi!

— Asta e, Vin, răspunse Dockson, cu veneraţie. Asta aştepta el. Un prilej ca să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor – ca să dovedească adevărul legendelor despre care vorbea.

Vin se întoarse din nou către piaţă. Trăsura se opri.

— Dar…, spuse ea, cu voce înceată. Al Unsprezecelea Metal. Şi l-a adus?

— Trebuie s-o fi făcut.

Kelsier a spus că de Lordul Legiuitor se ocupă el, se gândi Vin. *A lăsat în seama noastră, a celorlalţi, nobilimea, Garnizoana şi Cultul. Dar asta… a plănuit întotdeauna s-o facă el însuşi.*

Lordul Legiuitor coborî din trăsură, şi Vin se aplecă în faţă, arzând cositor. Arăta ca…

Un bărbat.

Purta o uniformă neagră cu alb, cumva asemănătoare cu un costum de-al nobililor, dar cu mult mai extravagantă. Haina îi ajungea până la călcâie şi îi atârna ca o trenă când mergea. Vesta nu era colorată, ci de un negru absolut, deşi scos în evidenţă de însemne de un alb strălucitor. Aşa cum auzise Vin, degetele îi sclipeau de inele, ca simbol al puterii sale.

Sunt mai puternic decât voi, declarau inelele, *într-o asemenea măsură, încât nu contează dacă port metale.*

Chipeş, cu păr negru ca noaptea şi piele palidă, Lordul Legiuitor era înalt, zvelt şi sigur de sine. Şi era tânăr – mai tânăr decât se aşteptase Vin, chiar mai tânăr decât Kelsier. Traversă piaţa cu paşi mari, ocolind cadavrele, soldaţii trăgându-se înapoi şi silindu-i pe skaa să facă loc.

Dintre soldaţi năvăli brusc un mic grup de siluete. Purtau armurile desperecheate ale răzvrătiţilor şi cel din fruntea lor părea cunoscut. Era unul dintre Brutalii lui Ham.

— Pentru soţia mea! strigă Brutalul, înălţând o suliţă şi atacând.

— Pentru lordul Kelsier! strigară ceilalţi patru.

Oh, nu…, se gândi Vin.

Însă Lordul Legiuitor nu le dădu nicio atenţie. Conducătorul răzvrătiţilor scoase un strigăt de sfidare, apoi îi înfipse suliţa în piept.

Lordului Legiuitor îşi continuă drumul, trecând de el, cu suliţa străpungându-i trupul.

Răzvrătitul şovăi, apoi înşfăcă suliţa unuia dintre însoţitorii săi şi i-o împlântă Lordului Legiuitor în spate. Dar lui şi oamenilor săi nu li se dădu atenţie nici de data asta – ca şi cum atât ei, cât şi armele lor n-ar fi meritat nici măcar dispreţul împăratului-zeu.

Şeful răzvrătiţilor se retrase împleticindu-se, apoi se răsuci în loc în momentul în care prietenii lui începură să urle sub loviturile securii unui Inchizitor. Li se alătură în scurt timp, iar Inchizitorul rămase o clipă deasupra leşurilor, ciopârţindu-le cu plăcere.

Lordul Legiuitor îşi continuă înaintarea, cele două suliţe ieşindu-i din trup – ca şi cum nici nu le-ar fi observat. Kelsier îl aştepta. Părea zdrenţăros în hainele lui de skaa sfâşiate. Însă era mândru. Nu se gârbovea şi nu se ploconea sub greutatea Domolirii Lordului Legiuitor.

Acesta se opri la câţiva paşi distanţă, iar una dintre suliţe aproape că-i atingea pieptul lui Kelsier. Cenuşa neagră cădea alene în jurul celor doi bărbaţi, fărâme din ea ondulându-se şi plutind purtate de o adiere firavă. În piaţă se lăsă o tăcere cumplită – până şi Inchizitorul îşi încetă munca macabră. Vin se aplecă în faţă, agăţată într-un echilibru precar de cărămizile construcţiei rudimentare.

Fă ceva, Kelsier! Foloseşte metalul ăla!

Lordul Legiuitor se uită la Inchizitorul ucis.

— Ăştia sunt foarte greu de-nlocuit.

Vocea lui apăsată ajungea cu uşurinţă la urechile lui Vin, ajutate de cositor.

Chiar şi de la distanţa aceea, îl văzu pe Kelsier zâmbind.

— Te-am omorât cândva, spuse Lordul Legiuitor, întorcându-se din nou spre Kelsier.

— Ai încercat, răspunse acesta, şi vocea lui sonoră şi hotărâtă se auzi în toată piaţa. Dar nu mă poţi ucide, Lordule Tiran. Reprezint ceva pe care n-ai izbutit niciodată să-l ucizi, oricât de mult te-ai străduit. Sunt speranţa.

Lordul Legiuitor pufni cu dispreţ. Îşi ridică braţul cu nepăsare şi îl plesni pe Kelsier cu dosul palmei, atât de tare, încât Vin auzi pocnetul răsunând în piaţă.

Kelsier se clătină şi se răsuci, împroşcând sânge în cădere.

— *NU!* ţipă Vin.

Lordul Legiuitor smulse o suliţă din propriul său trup şi o azvârli în pieptul lui Kelsier.

— Să-nceapă execuţiile, spuse, întorcându-se către trăsura lui şi smulgându-şi a doua suliţă, pe care-o aruncă într-o parte.

Urmă haosul. Îmboldiţi de Inchizitor, oştenii se întoarseră către mulţime, atacând-o. Din piaţa de pe deal îşi făcură apariţia şi alţi Inchizitori, călărind pe cai negri, cu securile de abanos scânteindu-le în lumina după-amiezii.

Vin nu vedea nimic din toate astea.

— Kelsier! strigă.

Trupul lui zăcea acolo unde căzuse, cu suliţa ieşindu-i din piept, cu sângele de un roşu aprins băltindu-i în jur.

Nu. Nu. NU! Sări de pe clădire împingând în nişte oameni şi avântându-se pe deasupra masacrului. Ateriză în mijlocul pieţei ciudat de pustii – Lordul Legiuitor plecase, Inchizitorii erau ocupaţi să omoare skaa. Se grăbi să se apropie de Kelsier.

Din partea stângă a feţei lui nu mai rămăsese aproape nimic. Însă partea dreaptă… încă mai zâmbea uşor, ochiul mort fixând roşul întunecat al cerului. Fărâme de cenuşă îi cădeau lin pe obraz.

— Kelsier, nu…! spuse Vin, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Cum rămâne cu planurile tale? Cum rămâne cu Al Unsprezecelea Metal? Cum rămâne cu mine?

El nu se clinti. Vin vedea cu greu printre lacrimi. *Nu se poate. El spunea mereu că nu suntem de neînfrânt… dar asta mi se potriveşte mie. Nu lui. Nu lui Kelsier. El era de neînfrânt.*

Ar fi trebuit să fie.

Cineva o înşfăcă şi ea se zbătu, ţipând.

— E timpul să plecăm, fetiţo, spuse Ham.

Şovăi, uitându-se la Kelsier, convingându-se că şeful cetei era mort.

Pe urmă o trase pe Vin după el. Ea continuă să se zbată fără vlagă, dar începea să se simtă amorţită. În adâncul minţii, auzea vocea lui Reen:

Vezi. Ţi-am spus c-o să te părăsească. Te-am prevenit. Ţi-am garantat-o…

PARTEA A CINCEA
Cei ce cred într-o lume uitată

Ştiu ce se va întâmpla dacă voi lua o hotărâre greşită. Trebuie să fiu puternic; nu trebuie să păstrez puterea pentru mine însumi.

Fiindcă am văzut ce se va întâmpla dacă o voi face.

CAPITOLUL 35

Ca să lucrăm împreună, spusese Kelsier, *nu vă cer să-mi făgăduiţi decât un singur lucru – c-o s-aveţi încredere în mine.*

Neclintită, Vin atârna în ceaţă. Curgea în jurul ei ca un şuvoi tăcut. Deasupra, în faţă, în lateral, dedesubt. Ceaţa o înconjura de pretutindeni.

Încrede-te în mine, Vin, spusese el. *Ai avut destulă încredere în mine ca să sari de pe zid, şi eu te-am prins. Va trebui să ai încredere şi de data asta.*

O să te prind.

O să te prind…

Era ca şi cum ea însăşi nu s-ar fi aflat nicăieri. În ceaţă şi *din* ceaţă. Cum mai invidia ceaţa. Pentru că nu gândea. Nu-şi făcea griji.

Nu suferea.

Am avut încredere în tine, Kelsier, îşi spuse. *Chiar am avut – şi tu m-ai lăsat să cad. Ai făgăduit că-n cetele tale nu există trădare. Dar cum rămâne cu asta? Cum rămâne cu trădarea ta?*

Atârna în aer, cu cositorul stins, ca să vadă mai bine ceaţa. Era uşor umedă, răcoroasă pe piele. Ca lacrimile unui mort.

De ce mai contează? se gândi, privind în sus. *De ce mai contează ceva? Ce mi-ai spus, Kelsier? Că n-am înţeles niciodată cu adevărat? Că încă mai trebuia să-nvăţ despre prietenie? Dar tu? Nici măcar nu te-ai luptat cu el.*

În mintea ei, Kelsier era din nou acolo. Lordul Legiuitor îl doborâse cu o lovitură batjocoritoare. Supravieţuitorul murise aidoma oricărui alt om.

De-asta te codeai să-mi făgăduieşti că nu mă vei părăsi?

Nu-şi dorea decât să fi putut… să plece. Să se îndepărteze plutind. Să se preschimbe în ceaţă. Cândva îşi dorise libertatea – şi îşi imaginase că o găsise. Se înşelase. Golul din ea nu era libertate, era mâhnire.

Era la fel ca înainte, când o părăsise Reen. Exista vreo deosebire? Măcar fratele ei fusese sincer. Îi spusese mereu că avea s-o

abandoneze. Kelsier o călăuzise, vorbindu-i despre încredere şi despre dragoste, însă Reen fusese întotdeauna cel care-i dezvăluise numai adevărul.

— Nu mai sunt în stare să fac asta, îi şopti ceţii. N-ai putea să mă iei cu tine?

Ceaţa nu-i răspunse. Continuă să se învârtejească, jucăuşă, nepăsătoare. Schimbându-se întruna – şi totuşi, cumva, mereu aceeaşi.

— Stăpână? se auzi, de dedesubt, o voce nesigură. Stăpână, eşti acolo, sus?

Vin oftă, arse cositor, apoi îşi stinse oţelul. Coborî cu mantia-de-ceaţă fluturându-i; ateriză fără zgomot pe acoperişul ascunzătorii lor. Sazed stătea la o mică distanţă, alături de scara de oţel pe care-o folosiseră santinelele ca să urce pe clădire.

— Da, Saze? întrebă, obosită, întinzându-se să Tragă cele trei monede pe care le întrebuinţase ca ancoră, ca să-i asigure echilibrul, aidoma unui trepied.

Una dintre ele era îndoită şi răsucită – aceeaşi monedă folosită împreună cu Kelsier cu atât de multe luni în urmă, când se înfruntaseră împingând amândoi în ea.

— Îmi cer iertare, stăpână, spuse Sazed. Pur şi simplu, mă întrebam unde-ai plecat.

Ea ridică din umeri.

— E o noapte ciudat de liniştită, eu aşa cred, adăugă el.

— O noapte îndoliată.

După moartea lui Kelsier, fuseseră masacraţi sute de skaa, iar alte sute fuseseră călcaţi în picioare în timp ce încercau să scape cu fuga.

— Mă-ntreb dacă moartea lui a însemnat ceva, spuse Vin, cu voce scăzută. Probabil c-a salvat cu mult mai puţini oameni decât au fost ucişi.

— Măcelăriţi de oameni răi, stăpână.

— Ham se întreabă adesea dacă există într-adevăr ceea ce numim noi „rău”.

— Stăpânului Ham îi place să pună întrebări, spuse Sazed, dar nici măcar el nu pune la îndoială răspunsurile. Oamenii răi există… întocmai cum există şi oameni buni.

Vin clătină din cap.

— M-am înşelat în privinţa lui Kelsier. N-a fost un om bun – n-a fost decât un mincinos. N-a avut niciodată un plan pentru înfrângerea Lordului Legiuitor.

— Poate, zise Sazed. Sau poate n-a avut niciodată prilejul să-nfăptuiască planul ăla. Poate că noi, pur şi simplu, nu-i înţelegem planul.

— Vorbeşti de parcă încă ai mai crede în el.

Vin îi întoarse spatele şi se îndreptă spre marginea acoperişului plat,

uitându-se îndelung la oraşul tăcut, întunecat.

— Cred, stăpână.

— Cum? Cum poţi?

El clătină din cap, venind să i se alăture.

— Credinţa nu e doar ceva pentru vremuri bune şi pentru zile strălucitoare, eu aşa zic. Ce înseamnă convingerea – ce înseamnă credinţa – dacă nu ţi le păstrezi şi după o înfrângere?

Vin se încruntă.

— Oricine poate să creadă în cineva sau în ceva care izbândeşte întotdeauna, stăpână. Dar înfrângerea… ah, uite, în asta e greu să crezi, cu siguranţă şi cu sinceritate. Destul de greu ca să capete valoare.

Ea clătină din cap.

— Kelsier n-o merită.

— Nu vorbeşti serios, stăpână, ripostă Sazed, cu tot calmul. Eşti furioasă din pricina celor întâmplate. Suferi.

— O, ba vorbesc serios, zise ea, simţind o lacrimă pe obraz. Nu merită credinţa noastră. N-a meritat-o niciodată.

— Skaa sunt de altă părere – legendele despre el se înmulţesc cu iuţeală. Va trebui să mă-ntorc aici în curând, să le-adun.

Ei i se încreţi fruntea.

— Ai aduna istorisiri despre Kelsier?

— Bineînţeles. Colecţionez toate religiile.

— Nu vorbim despre nicio religie, Sazed, pufni Vin. Vorbim despre Kelsier.

— Nu sunt de acord. Pentru skaa, el e cu siguranţă o personalitate dintr-o religie.

— Dar noi l-am *cunoscut,* spuse ea. N-a fost nici profet, nici zeu. A fost doar un om.

— Aşa cum sunt multe alte asemenea personaje, cred, răspunse el, cu voce scăzută.

Vin se mulţumi să clatine din cap. Rămaseră o clipă tăcuţi, privind noaptea.

— Ce fac ceilalţi? întrebă ea, în cele din urmă.

— Discută despre următoarea mişcare, răspunse Sazed. Cred că au hotărât să plece din Luthadel separat şi să caute adăpost în alte oraşe.

— Şi… tu?

— Eu trebuie să plec către nord – către ţinutul meu de baştină, locul unde se află Păstrătorii – ca să pot împărtăşi cunoştinţele pe care le-am adunat. Trebuie să le spun fraţilor şi surorilor mele despre jurnal – mai ales ce istoriseşte despre strămoşul nostru, bărbatul pe nume Rashek. Din povestea asta sunt multe de învăţat, aşa cred.

Şovăi, uitându-se la ea.

— Nu e o călătorie în care să mai pot lua pe cineva, stăpână.

Locurile în care se adăpostesc Păstrătorii trebuie să rămână secrete, chiar şi pentru tine.

Fireşte, se gândi Vin. *Fireşte că şi el trebuie să plece.*

— O să mă-ntorc, făgădui Sazed.

Sigur că da. Aşa cum s-au întors şi ceilalţi.

Ceata o făcuse să simtă, pentru o vreme, că era nevoie de ea, dar ştiuse întotdeauna că asta avea să se sfârşească. Venise timpul să se reîntoarcă pe străzi. Să fie din nou singură.

— Stăpână…, spuse Sazed, cu voce tărăgănată. Auzi ceva?

Vin ridică din umeri. Dar… ceva era. Voci. Se încruntă, trecând în cealaltă parte a clădirii. Vocile deveniră mai puternice, uşor de auzit chiar şi fără cositor. Ea trase cu ochiul peste marginea acoperişului.

Jos, pe stradă, era un grup de bărbaţi skaa, cam vreo zece. *O ceată de hoţi?* se întrebă Vin în timp ce Sazed i se alătura. Grupul se mări când alţi skaa începură să-şi părăsească temători locuinţele.

— Haideţi, spuse bărbatul din faţa grupului. Nu vă temeţi de ceaţă! Nu şi-a spus Supravieţuitorul Lordul Ceţii? N-a spus că nu trebuie să ne fie frică de ea? Ba chiar şi că o să ne apere, o să ne ofere un adăpost sigur. O să ne dea până şi putere!

Pe măsură ce tot mai mulţi skaa ieşeau din case fără să păţească nimic vizibil, grupul deveni tot mai numeros.

— Du-te să-i chemi pe ceilalţi, spuse Vin.

— Bună idee, încuviinţă Sazed, îndreptându-se grăbit spre scară.

— Prietenii voştri, copiii voştri, taţii, mamele, soţiile şi iubitele, spuse bărbatul skaa, aprinzând un felinar şi ridicându-l. Zac cu toţii morţi pe stradă, la nicio jumătate de oră distanţă de aici. Lordul Legiuitor n-are nici măcar destulă bună cuviinţă ca să pună să cureţe locul măcelului!

Mulţimea începu să murmure, aprobatoare.

— Iar când se va face curăţenia, continuă bărbatul, oare mâinile Lordului Legiuitor vor săpa mormintele? Nu! Vor fi mâinile noastre. Lordul Kelsier a vorbit despre asta.

— Lordul Kelsier! întăriră mai mulţi bărbaţi.

Grupul era acum şi mai mare, fiindcă i se alăturaseră femei şi tineri.

Zăngănitul scării anunţă sosirea lui Ham. Sazed îl urmă în curând, apoi îşi făcură apariţia Boare, Dockson, Bizar şi Ciomege.

— Lordul Kelsier! exclamă bărbatul de jos. Ceilalţi aprinseră torţe, luminând ceaţa. Lordul Kelsier a luptat azi pentru noi. A ucis un Inchizitor nemuritor!

Din mulţime se auziră murmure de aprobare.

— Însă pe urmă a murit şi el! strigă cineva.

Tăcere.

— Şi noi ce-am făcut ca să-l ajutăm? întrebă conducătorul grupului. Mulţi dintre noi am fost acolo – cu miile. L-am ajutat? Nu! Am

aşteptat şi am privit, chiar şi în timp ce lupta pentru noi. Am stat ca proştii şi l-am lăsat să cadă. L-am privit murind! Sau poate nu? Ce-a spus Supravieţuitorul – că Lordul Legiuitor n-a izbutit niciodată să-l ucidă cu adevărat? Kelsier e Lordul Ceţii! Nu e acum alături de noi?

Vin se întoarse către ceilalţi. Ham se uita cu atenţie, dar Boare se mulţumi să ridice din umeri.

— Omul e evident nebun. Un ţicnit religios.

— Vă spun eu, prieteni! strigă bărbatul de jos.

Mulţimea era tot mai numeroasă, se aprindeau tot mai multe torţe.

— Vă spun adevărul! Lordul Kelsier mi-a apărut chiar în noaptea asta! A spus că va fi alături de noi întotdeauna. O să-l dezamăgim iarăşi?

— Nu! veni răspunsul.

Boare clătină din cap.

— Nu i-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Păcat că grupul e atât de mic…

— Ce-i asta? întrebă Dox.

Vin se răsuci, încruntându-se. În depărtare se zărea o pată de lumină. Ca… nişte torţe în ceaţă. O alta apăru înspre est, în dreptul unei mahalale skaa. Se ivi şi o a treia. Pe urmă a patra. Peste numai câteva clipe, întreg oraşul părea să strălucească.

— Geniu nebun…, şopti Dockson.

— Ce? se încruntă Ciomege.

— Nu ne-am dat seama, zise Dox. Atiul, oastea, nobilimea… nu ăsta era de fapt planul lui Kelsier. Iată *lovitura* pusă la cale de el! Nu s-a aşteptat niciodată ca Ultimul Imperiu să fie răsturnat de ceata noastră – eram prea puţini. Însă populaţia unui întreg oraş…

— Vrei să spui că a făcut-o dinadins? întrebă Boare.

— Mie îmi punea întotdeauna aceeaşi întrebare, zise Sazed, din spatele lui. Mă întreba ce le dă religiilor atâta putere. Iar eu îi răspundeam de fiecare dată la fel… Sazed se uită la ceilalţi, lăsându-şi capul pe-o parte. Îi spuneam că o primeau din înflăcărarea credincioşilor. Înflăcărarea cu care credeau în ceva… sau în cineva.

— Şi nouă de ce nu ne-a spus? întrebă Boare.

— Fiindcă ştia, spuse încet Dockson. Ştia ceva cu care noi n-am fi fost niciodată de acord. Ştia că trebuia să moară.

Boare clătină din cap.

— Nu cred. Atunci de ce s-a mai obosit să ne-adune pe noi? Putea să facă totul singur.

De ce s-a mai obosit…

— Dox, spuse Vin, întorcându-se spre el. Unde e magazia închiriată de Kelsier, cea în care se întâlnea cu informatorii?

Dockson şovăi.

— De fapt, nu prea departe de aici. Cu două străzi mai în jos.

Spunea că trebuie să fie în apropierea ascunzătorii de rezervă…

— Arată-mi! spuse ea, apropiindu-se grăbită de marginea acoperişului.

Grupul de skaa continua să strige şi fiecare strigăt era mai puternic decât cel de dinaintea lui. Întreaga stradă strălucea de lumină, torţele pâlpâitoare preschimbând ceaţa într-o pâclă luminoasă.

Dockson o conduse în josul străzii, cu restul cetei pe urmele lor. Magazia era o clădire mare, dărăpănată, ce părea să se fi ghemuit, neconsolată, printre fabricile din mahala. Vin se apropie, arse fludor şi sparse lacătul.

Uşa se deschise rotindu-se încet. Dockson înălţă un felinar şi lumina le dezvălui mormane scânteietoare de metal. Arme. Săbii, securi, bastoane şi coifuri străluceau în lumină – o incredibilă comoară argintie.

Toată ceata o privea uimită, cu ochii holbaţi.

— Ăsta e motivul, spuse încet Vin. Avea nevoie de Renoux, ca faţadă, pentru cumpărarea unui asemenea număr de arme. Ştia că erau necesare pentru răzvrătiţii lui, ca să poată lua în stăpânire oraşul.

— Şi atunci de ce-a adunat o armată? întrebă Ham. Tot ca faţadă?

— Presupun, răspunse Vin.

— Greşit, spuse o voce, stârnind ecouri în magazia cavernoasă. A-nsemnat mult mai mult.

Toată lumea tresări, iar Vin îşi incendie metalele… până când recunoscu glasul.

— Renoux?

Dockson îşi săltă felinarul mai sus.

— Arată-te, creatură!

În capătul opus al magaziei se mişcă o siluetă, rămânând în umbră. Însă vorbi cu voce inconfundabilă.

— Avea nevoie de oaste ca să-i ofere răzvrătirii un grup de oameni instruiţi. Însă această parte a planului a fost… zădărnicită de întorsătura lucrurilor. Însă nu reprezenta decât o fărâmă din motivul pentru care a avut nevoie de voi. Casele nobile trebuiau să cadă, lăsând un gol la cârma Imperiului. Garnizoana trebuia să plece din oraş ca să nu măcelărească populaţia skaa.

— A plănuit toate astea de la bun început, zise Ham, cu uimire. Ştia că skaa n-aveau să se ridice la luptă. Au fost înfrânţi de atât de mult timp, au fost învăţaţi să creadă că Lordul Legiuitor e atât stăpânul trupurilor, cât şi al sufletelor lor. Kelsier a înţeles că n-aveau să se răzvrătească niciodată… nu înainte de a le da un zeu nou.

— Da, încuviinţă Renoux, înaintând cu un pas.

Lumina îi licări pe faţă şi surpriza îi tăie lui Vin răsuflarea..

— Kelsier! strigă ea.

Ham o prinse de umăr.

— Ai grijă, copilă. Nu e el.

Creatura o privi. Avea chipul lui Kelsier, dar ochii… erau altfel. Faţa nu purta zâmbetul care stătea în firea lui. Părea găunoasă. Moartă.

— Îmi cer scuze, spuse. Şi asta era o parte a planului, fiind şi motivul pentru care a luat la început Kelsier legătura cu mine. Trebuia să-i iau oasele imediat după moarte şi să m-arăt adepţilor lui, dându-le credinţă şi putere.

— Ce eşti? întrebă Vin, îngrozită.

Renoux-Kelsier îşi îndreptă ochii spre ea şi faţa îi pâlpâi, devenind transparentă. Oasele i se vedeau prin pielea gelatinoasă. Îi aducea aminte de…

— *O nălucă-de-ceaţă.*

— Un kandra, răspunse creatura, cu pielea pierzându-şi transparenţa. O nălucă-de-ceaţă care s-a maturizat, aşa s-ar putea spune.

Vin îşi întoarse capul, dezgustată, amintindu-şi de creaturile pe care le văzuse în ceaţă. Mâncătoare de hoituri, spusese Kelsier… fiinţe care digerau trupurile morţilor, furându-le scheletele şi înfăţişările. *Legendele sunt chiar mai adevărate decât mi-am imaginat.*

— Şi tu făceai parte din planul lui, spuse kandra. Toţi făceaţi parte. Vă-ntrebaţi de ce-a avut nevoie de o ceată? Îi trebuiau oameni de onoare, care puteau învăţa să-şi facă griji mai degrabă pentru semenii lor, decât pentru bani. V-a pus mai presus de armată şi de mulţime, lăsându-vă să vă antrenaţi, conducându-i pe alţii. Vă folosea… dar vă şi instruia.

Creatura se uită la Dockson, la Boare şi apoi la Ham.

— Administrator, politician, general. Ca să se nască o nouă naţiune, va fi nevoie de oameni cu talentele fiecăruia dintre voi. Kandra arătă cu o înclinare a capului către o foaie mare de hârtie, fixată pe o masă, la mică distanţă de ei. Acolo sunt instrucţiunile voastre. Eu trebuie să mă ocup de altceva.

Se răsuci pe călcâie, ca şi cum ar fi vrut să plece, apoi se opri alături de Vin, întorcând spre ea o faţă tulburător de asemănătoare cu a lui Kelsier. Însă creatura în sine se deosebea şi de Renoux şi de Kelsier. Părea lipsită de orice pasiune.

Kandra ridică o pungă mică.

— Mi-a cerut să-ţi dau asta.

Lăsă punga să cadă în mâna ei, apoi îşi continuă drumul, toată ceata retrăgându-se ca să-i facă loc atunci când părăsi magazia.

Boare o porni primul către masă, dar Ham şi Dockson ajunseră lângă ea înaintea lui. Vin se uită în jos, la pungă. Se… temea să-i vadă conţinutul. Se grăbi să li se alăture celorlalţi.

Coala de hârtie era o hartă a oraşului, după câte se părea o copie a celei trimise de Marsh. În partea de sus erau scrise câteva cuvinte.

Prieteni, aveţi foarte multe de făcut, şi trebuie să le faceţi repede. Puneţi în ordine şi împărţiţi armele din magazia asta, apoi faceţi acelaşi lucru cu celelalte două, pe care le-am plasat în alte mahalale. Într-o încăpere din lateral sunt cai, ca să călătoriţi cu uşurinţă.

După ce împărţiţi armele, trebuie să luaţi în stăpânire porţile oraşului şi să-i controlaţi pe oştenii din Garnizoană rămaşi în cetate. Boare, oamenii tăi trebuie să facă asta – ocupaţi-vă mai întâi de Garnizoană, ca să puteţi pune mâna pe porţi fără luptă.

În oraş sunt patru Case Mari cu oşti puternice. Le-am însemnat pe hartă. Cad în sarcina oamenilor tăi, Ham. Nu vrem să mai rămână în oraş nicio oaste în afară de a noastră.

Dockson, stai deoparte în timp ce sunt date primele lovituri. Odată ce se va duce vestea, la depozitele de arme vor veni tot mai mulţi skaa. Armatele conduse de Boare şi Ham vor fi alcătuite atât din oşteni pe care i-am instruit, cât şi – sper – din adaosul reprezentat de bărbaţii skaa ieşiţi pe străzi. Va trebui să te asiguri că toţi aceşti skaa obişnuiţi primesc arme, astfel încât Ciomege să poată conduce atacul asupra palatului.

Punctele de Domolire ar trebui să fi dispărut deja – Renoux a dat ordinele necesare grupurilor de asasini înainte de a vă aduce pe voi aici. Dacă aveţi timp, trimiteţi câţiva dintre Brutalii lui Ham să vadă cum stau lucrurile în toate aceste puncte. Boare, printre skaa va fi necesară prezenţa Domolitorilor tăi, ca să-i ajute să dea dovadă de curaj.

Cred că asta e tot. A fost amuzant, nu? Când o să vă amintiţi de mine, vă rog să nu uitaţi asta. Să nu uitaţi să zâmbiţi. Acum mişcaţi-vă repede.

Fie să cârmuiţi cu înţelepciune.

Harta oraşului era împărţită şi pe fiecare parte a ei era trecut numele câte unui membru al cetei. Vin observă că şi ea, şi Sazed fuseseră lăsaţi pe dinafară.

— Mă-ntorc la grupul pe care l-am lăsat în ascunzătoare, mormăi Ciomege. Îl aduc aici să primească arme.

Dădu să plece, şchiopătând.

— Ciomege? întrebă Ham, întorcându-se spre el. N-o lua drept jignire, dar de ce te-a pus să conduci o oaste? Ce ştii despre război?

Ciomege pufni, apoi îşi ridică un crac al pantalonilor, arătându-le o cicatrice lungă, răsucită, care i se întindea pe lateralul pulpei şi al coapsei – în mod evident, din cauza şchiopătatului său.

— Unde crezi că m-am ales cu asta? spuse, punându-se din nou în mişcare.

Ham se întoarse către ceilalţi, uluit.

— Nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă.

Boare clătină din cap.

— Şi credeam că *eu* ştiu câte ceva despre manipularea oamenilor. Treaba asta… e uimitoare. Tot ce ţine de administrarea imperiului e gata să se ducă de râpă, iar nobilii care supravieţuiesc se vor afla curând în război făţiş pe plantaţiile lor. Kell ne-a arătat cum să omorâm Inchizitori – nu trebuie decât să-i punem pe ceilalţi la pământ şi să le tăiem capetele. Cât despre Lordul Legiuitor…

Toţi ochii se întoarseră către Vin. Ea îşi coborî privirea către punga din mână, apoi o deschise. În palmă îi căzu un săculeţ mai mic, evident plin cu boabe de atiu. Apoi o mică bară metalică, înfăşurată într-o coală de hârtie. Al Unsprezecelea Metal.

Vin desfăşură hârtia.

> *Vin,* citi ea, *la început, datoria ta din seara asta trebuia să fie asasinarea înalţilor nobili rămaşi în oraş. Dar, ei, m-ai convins că, poate, ar fi bine să trăiască.*
>
> *N-am izbutit niciodată să-mi dau seama cum trebuie să lucreze afurisitul ăsta de metal. Arderea lui nu te pune în pericol – n-o să te ucidă, dar nu pare să facă nimic util. Dacă citeşti asta, înseamnă că n-am reuşit să descopăr cum să-l întrebuinţez când l-am înfruntat pe Lordul Legiuitor. Presupun că n-are importanţă. Oamenii au nevoie de ceva în care să creadă, şi ăsta a fost singurul mod în care-am putut să le ofer ceva.*
>
> *Te rog să nu fii furioasă pentru că te-am părăsit. Am primit o prelungire a vieţii. Ar fi trebuit să mor cu ani în urmă, în locul lui Mare. Eram pregătit pentru asta.*
>
> *Ceilalţi vor avea nevoie de tine. Acum eşti Născuta-din-Ceaţă a grupului lor – trebuie să-i aperi în lunile care vor urma. Nobilimea va trimite asasini împotriva conducătorilor tânărului nostru imperiu.*
>
> *Adio. O să-i povestesc lui Mare despre tine. Şi-a dorit întotdeauna o fiică.*

— Ce scrie, Vin? întrebă Ham.

— Spune că… nu ştie cum lucrează Al Unsprezecelea Metal. Îi pare rău – n-a ştiut sigur cum să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

— Avem un oraş întreg, plin cu oameni gata să-l înfrunte, spuse Dox. Mă îndoiesc, cu toată seriozitatea, că ne poate omorî pe toţi – dacă n-o să-l putem nimici, va trebui să-l legăm şi să-l azvârlim într-o temniţă.

Ceilalţi dădură din capete, încuviinţând.

— Bun, continuă Dockson. Boare şi Ham, voi trebuie s-ajungeţi la celelalte depozite şi să-ncepeţi să-mpărţiţi armele. Fantomă, adu-i încoace pe ucenici – o s-avem nevoie de ei ca mesageri. Să-ncepem!

Se împrăştiară cu toţii. Grupul de skaa pe care-l văzuseră mai devreme dădu în curând buzna în magazie, cu torţele sus, uitându-se cu veneraţie la belşugul de arme. Dockson lucră cu eficienţă, poruncindu-le unora dintre nou-veniţi să împartă armele şi trimiţându-i pe alţii să-şi adune prietenii şi familiile. Bărbaţii începură să se echipeze, adunând arme. Toată lumea era ocupată, în afară de Vin,

Ea îşi ridică privirea spre Sazed, care îi zâmbi.

— Uneori nu trebuie decât s-aşteptăm suficient de mult, stăpână, spuse. Pe urmă descoperim de ce anume ne-am păstrat credinţa. Stăpânului Kelsier îi plăcea foarte mult o zicală.

— „Întotdeauna mai există încă un secret", şopti Vin. Dar, Saze, toată lumea are câte ceva de făcut, în afară de mine. La început, planul era să asasinez nobili, dar Kell nu mai vrea asta.

— Trebuie împiedicaţi să facă rău, spuse Sazed, dar nu neapărat ucişi. Poate că rolul tău a fost, pur şi simplu, să-i arăţi lui Kelsier că aşa stau lucrurile?

Vin clătină din cap.

— Nu. Trebuie să fac mai mult, Saze.

Frustrată, strânse în mână punga goală. Înăuntru foşni ceva.

Se uită în jos, deschise punga şi văzu o bucată de hârtie pe care n-o observase înainte. O scoase şi o despături cu delicateţe. Era desenul pe care i-l arătase Kelsier – imaginea unei flori. Mare o ţinuse întotdeauna asupra ei, visând un viitor în care soarele să nu fie roşu, plantele să fie verzi…

Îşi ridică privirea.

Administrator, politician, soldat… mai există ceva de care are nevoie orice împărăţie.

Un asasin bun.

Se răsuci, scoţând un flacon cu metale, şi îi bău conţinutul, folosind lichidul ca să-nghită şi două boabe de atiu.

Se apropie de mormanul de arme şi alese o mică legătură de săgeţi. Aveau vârfuri de piatră. Începu să rupă vârfurile, lăsând ataşată de ele o bucată de lemn cam de un centimetru, şi aruncă restul cozii cu pene.

— Stăpână? întrebă Sazed, îngrijorat.

Vin trecu pe lângă el, căutând printre arme. Găsi ceea ce voia într-o armură ca o cămaşă, alcătuită din inele mari de metal, îmbinate. Desfăcu dintre ele câteva, cât să-şi umple pumnul, cu ajutorul unui pumnal şi al degetelor ei pline de forţa fludorului.

— Stăpână, ce faci?

Vin se îndreptă către o ladă de lângă masă, în care văzuse o colecţie bogată de pulbere de metale. Îşi umplu punga cu mai multe mâini de praf de fludor.

— Mă îngrijorează Lordul Legiuitor, spuse, luând din cutie o pilă şi

desprinzând câteva aşchii din Al Unsprezecelea Metal. Se opri – privind fărâmele neobişnuite, argintii – şi le înghiţi cu nişte apă din plosca ei. Mai puse câteva într-unul dintre flacoanele cu metale de rezervă.

— Răzvrătirea îi poate face faţă, cu siguranţă, spuse Sazed. Fără toţi servitorii lui, nu mai e atât de puternic, aşa cred.

— Te înşeli, răspunse ea, ridicându-se şi pornind-o către uşă. E puternic, Saze. Kelsier nu putea să-l simtă, nu aşa cum îl simt eu. N-a ştiut.

— Unde te duci? întrebă Sazed, din spatele ei.

Vin se opri în cadrul uşii şi se întoarse, cu ceaţa ondulându-i-se în jur.

— În palat există o încăpere păzită de soldaţi şi de Inchizitori. Kelsier a-ncercat de două ori să intre acolo. Se întoarse din nou către ceaţa întunecată. În noaptea asta o să aflu ce se-ascunde înăuntru.

Am hotărât că mă simt recunoscător pentru ura Iui Rashek. Îmi face bine să-mi aduc aminte că există oameni care mă detestă. Menirea mea nu e să caut popularitatea sau dragostea; eu trebuie să asigur supravieţuirea omenirii.

CAPITOLUL 36

Vin se îndrepta către Kredik Shaw în linişte. Cerul din spatele ei ardea, ceaţa reflectând şi împrăştiind lumina a o mie de torţe. Părea o boltă radiantă, deasupra întregului oraş.

Lumina era galbenă, culoarea despre care spunea întotdeauna Kelsier că ar fi trebuit să fie a soarelui.

Patru santinele nervoase stăteau la aceeaşi uşă a palatului pe care o atacaseră înainte ea şi Kelsier. O priviră apropiindu-se. Ea se opri încet, fără zgomot, pe pietrele umede de ceaţă, cu mantia din panglici foşnindu-i solemn.

Unul dintre străjeri îşi aplecă suliţa către ea, iar Vin se opri chiar în faţa lui.

— Vă cunosc, spuse, cu voce scăzută. Aţi suferit în fabrici, în mine şi în forje. Ştiaţi că asta vă va ucide într-o zi, că familiile voastre vor rămâne muritoare de foame. Aşa că aţi venit la Lordul Legiuitor – simţindu-vă vinovaţi, dar hotărâţi – ca să vă alăturaţi gărzilor sale.

Cei patru se uitară unii la alţii, încurcaţi.

— Lumina din spatele meu vine de la o revoltă puternică a semenilor voştri skaa. Tot oraşul s-a ridicat împotriva Lordului Legiuitor. Nu vă învinuiesc pentru alegerea făcută, dar se apropie un

timp al schimbărilor. Răzvrătiţilor le-ar fi de folos pregătirea voastră de luptători şi cunoştinţele voastre. Duceţi-vă la ei – se adună în Piaţa Supravieţuitorului.

— Piaţa… Supravieţuitorului? întrebă un oştean.

— Piaţa în care a fost ucis Supravieţuitorul de la Hathsin, azi, ceva mai devreme.

Cei patru bărbaţi schimbară priviri, stând la îndoială.

Vin le Aţâţă uşor sentimentele.

— N-o să mai fiţi nevoiţi să trăiţi îndurând vinovăţia.

În cele din urmă, unul făcu un pas înainte, îşi rupse însemnele de pe uniformă şi se îndepărtă hotărât, cu paşi mari, pierzându-se în noapte. Ceilalţi trei şovăiră, apoi îl urmară – lăsând-o pe Vin în faţa unei intrări deschise a palatului.

Ea o porni de-a lungul coridorului, trecând în cele din urmă în dreptul aceleiaşi săli a gărzilor, prin care mai trecuse. Intră cu paşi mari – continuându-şi drumul pe lângă doi străjeri care stăteau de vorbă, fără să le facă niciun rău – şi păşi pe culoarul din partea opusă. În urmă, cei doi paznici surprinşi îşi reveniră şi dădură alarma. Se repeziră pe coridor, dar ea sări şi Împinse în suportul felinarului, avântându-se în direcţia dorită.

Vocile bărbaţilor se pierdură în depărtare; chiar şi alergând, nu puteau ţine pasul cu ea. Vin ajunse în capătul coridorului şi se lăsă uşor pe podea, cu mantia înfăşurându-i-se în jurul trupului în cădere. Merse mai departe cu paşi hotărâţi, fără grabă. N-avea rost să alerge. Urmau s-o aştepte oricum.

Trecu pe sub arcadă, oprindu-se în încăperea centrală, boltită. Picturi murale argintii acopereau pereţii, în vasele din colţuri ardea mangal, podeaua era din marmură neagră ca abanosul.

Şi doi Inchizitori îi blocau calea.

Ea străbătu tăcută încăperea, apropiindu-se cu paşi mari de clădirea-în-clădire care îi era ţinta.

— Te-am căutat în tot acest timp, spuse un Inchizitor, cu vocea lui hârâită. Şi tu ai venit singură la noi. Pentru a doua oară.

Vin se opri, rămânând la vreo şase metri distanţă de cei doi. O dominau, fiecare fiind cu mai bine de jumătate de metru mai înalt decât ea, zâmbitori şi siguri pe ei.

Vin arse atiu, apoi îşi scoase brusc mâinile de sub mantie, aruncând în aer doi pumni de capete de săgeţi. Îşi incendie oţelul şi Împinse cu putere în inelele de metal puse în jurul capetelor săgeţilor rupte. Proiectilele ţâşniră, spintecând aerul. Inchizitorul-şef chicoti, ridicând o mână şi Împingând dispreţuitor în ele.

Împingerea lui smulse inelele neataşate de pe cozi, trimiţându-le înapoi. Însă capetele săgeţilor îşi continuară drumul – nemaifiind împinse din spate, dar având totuşi o inerţie letală.

Inchizitorul căscă surprins gura când îl loviră două duzini de vârfuri de săgeţi. Câteva îi străbătură complet carnea, trecând mai departe şi izbindu-se de peretele de piatră din spatele lui. Altele nimeriră picioarele celuilalt Inchizitor.

Inchizitorul-şef tresări violent şi se prăbuşi zvârcolindu-se. Celălalt mârâi, dar nu căzu, împleticindu-se doar pe picioarele slăbite. Vin se repezi înainte, incendiindu-şi fludorul. Inchizitorul rămas încercă să-i taie calea, dar ea îşi duse mâna sub mantie şi aruncă un pumn plin cu praf de fludor.

Inchizitorul se opri, năucit. „Ochii" lui nu puteau să vadă decât o harababură de linii albastre – fiecare ducând către o altă fărâmă metalică. Cu atât de multe surse de metal adunate într-un singur loc, liniile trebuiau să fie cu adevărat orbitoare.

Inchizitorul se răsuci, furios, în timp ce Vin trecea pe lângă el. Împinse praful, îndepărtându-l, dar, în acest timp, Vin scoase un pumnal de sticlă, aruncându-l în el. În talmeş-balmeşul năucitor de linii albastre şi de umbre-de-atiu, pumnalul scăpă neobservat şi îl nimeri drept în coapsă. Creatura căzu, bolborosind o înjurătură.

E bine c-a mers, se gândi Vin, sărind peste trupul primului Inchizitor, care continua să geamă. *Nu eram sigură în privinţa acestor ochi ai lor.*

Se aruncă în uşă cu toată greutatea, incendiind fludor şi azvârlind încă un pumn de pulbere ca să-l împiedice pe Inchizitorul rămas să-şi ia drept ţintă vreun metal de pe corpul ei. Nu se întoarse să continue lupta – nu şi după bătaia de cap pe care i-o dăduse lui Kelsier o singură creatură. Ţelul acelei pătrunderi în palat nu era să ucidă, ci să adune informaţii şi să fugă.

Dădu buzna în clădirea-în-clădire, aproape împiedicându-se de un covor dintr-un soi de blană exotică. Se încruntă, cercetând grăbită încăperea, în căutarea a orice ar fi putut ascunde acolo Lordul Legiuitor.

Trebuie să fie aici, se gândi, disperată. *Ceva care să ne spună cum să-l înfrângem – cum să câştigăm lupta asta.* Conta pe faptul că atenţia Inchizitorilor avea să fie abătută către rănile lor pentru un timp îndeajuns de îndelungat pentru căutarea tainei Lordului Legiuitor şi pentru fugă.

Încăperea n-avea decât o singură uşă – cea pe care intrase –, iar în mijloc se afla o vatră în care ardea focul. Pereţii erau împodobiţi cu obiecte stranii: în multe locuri atârnau blănuri, cele tăbăcite fiind vopsite spre a înfăţişa modele bizare. Erau şi câteva tablouri vechi, cu culorile şterse şi cu pânza îngălbenită.

Vin inspectă totul repede, cu disperare, căutând orice s-ar fi putut dovedi o armă împotriva Lordului Legiuitor. Din nefericire, nu zări nimic util: încăperea părea străină, dar fără nimic remarcabil. De fapt, avea ceva dintr-un sălaş comod, ca o odaie de lucru sau ca un refugiu.

Era ticsită de obiecte şi de ornamente ciudate – precum coarnele unui animal de pe alte meleaguri şi o pereche de încălţări cu tălpi plate, de o lăţime foarte mare. Era odaia unui colecţionar de vechituri, un loc pentru păstrarea amintirilor din trecut.

Tresări când văzu ceva în mişcare, în apropiere de centrul încăperii. Alături de vatră se afla un scaun rotitor, care se învârti încet, scoţându-l la vedere un bătrân zbârcit. Chel, cu pielea plină de pete, părea să aibă între şaptezeci şi optzeci de ani. Purta haine bogate, de culoare întunecată, şi se încruntă furios la Vin.

Asta e, se gândi ea. *Am dat greş – aici nu e nimic. A sosit timpul să plec.*

Însă, tocmai când se răsucea pe călcâie, vrând să se retragă, din spate o înşfăcară mâini brutale. Înjură, uitându-se în jos, la piciorul însângerat al Inchizitorului. Chiar şi cu fludor, n-ar fi trebuit să-l poată folosi la mers. Încercă să se răsucească, dar creatura o imobiliza cu putere.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor bătrânul, ridicându-se.

— Îmi cer iertare, Lord Legiuitor, spuse Inchizitorul, cu un respect profund.

*Lordul Legiuitor! Dar… l-am văzut. Era un bărbat tân*ăr.

— Omoar-o, zise bătrânul, fluturându-şi mâna.

— Lordul meu, spuse Inchizitorul. Fata asta e… de un interes deosebit. Pot s-o păstrez o vreme?

— Ce interes deosebit? întrebă Lordul Legiuitor, reaşezându-se cu un oftat.

— Vrem să-ţi adresăm o rugăminte, Lord Legiuitor, răspunse Inchizitorul. În privinţa Cantonului Ortodoxiei.

— Iarăşi povestea asta? spuse el, plictisit.

— Te rog, lordul meu, insistă Inchizitorul.

Vin continua să se zbată, arzând fludor, însă Inchizitorul îi ţintuia braţele în jurul trupului, şi loviturile date de ea cu picioarele, în spate, se dovediră de un prea puţin folos. *E atât de puternic!* se gândi, frustrată.

Şi atunci îşi aduse aminte. Al Unsprezecelea Metal, puterea lui aşteptând în ea, ca o provizie neobişnuită. Îşi ridică privirea, uitându-se urât la bătrân. *Ar face bine să meargă.* Şi arse Metalul Al Unsprezecelea.

Nu se întâmplă nimic.

Se zbătu, frustrată, cu o strângere de inimă. Şi apoi îl zări. Un alt bărbat, stând alături de Lordul Legiuitor. De unde apăruse? Nu-l văzuse intrând.

Avea o barbă deasă şi purta un veşmânt gros, de lână, şi o mantie căptuşită cu blană. Trăsăturile erau foarte asemănătoare cu ale bărbatului care-l omorâse pe Kelsier. Însă acesta era mai bătrân şi…

mai plin de viaţă.

Se uită într-o parte. Şi lângă ea stătea un bărbat necunoscut, un nobil tânăr. După cum îi arătau hainele, era negustor – un negustor foarte bogat.

Ce se petrece?

Al Unsprezecelea Metal se mistui în întregime. Nou-veniţii dispărură, amândoi, ca nişte stafii.

— Bine, spuse bătrânul Lord Legiuitor, oftând. Îţi accept cererea. Ne întâlnim peste câteva ore – Tevidian a cerut deja o întrunire pentru discutarea unor probleme din afara palatului.

— Ah, zise Inchizitorul. Da…, va fi bine pentru el să se afle aici. Într-adevăr bine.

Vin continuă să se zvârcolească în timp ce Inchizitorul o împingea către podea, ridicându-şi apoi mâna şi înşfăcând ceva pe care ea nu-l văzu. Braţul lui se roti, şi prin capul ei fulgeră durerea.

În ciuda fludorului, totul se înnegri.

Elend îşi găsi tatăl la holul de la intrarea dinspre nord – mai mic şi mai puţin intimidant în comparaţie cu maiestuoasa sală mare.

— Ce se petrece? întrebă Elend, punându-şi haina, cu părul ciufulit de somn.

Lordul Venture stătea lângă căpitanii gărzilor sale şi lângă căpitanii corăbiilor de canal. Prin holul în alb şi cafeniu erau împrăştiaţi oşteni şi slujitori, mişcându-se în grabă, neliniştiţi şi înspăimântaţi.

— Tată, ce se petrece? întrebă Elend.

— Skaa s-au răzvrătit, se răsti lordul Venture.

Ce? se gândi Elend, în vreme ce tatăl său îşi flutura mâna, cerându-i unui alt grup de oşteni să se apropie. *Imposibil.* O revoltă a populaţiei skaa chiar în Luthadel… era de neînchipuit. Aşa ceva nu stătea în firea lor, erau, pur şi simplu…

Valette e skaa. Încetează să gândeşti aidoma celorlalţi nobili, Elend. Trebuie să deschizi ochii.

Garnizoana era plecată, ocupată să căsăpească alţi răzvrătiţi. Skaa fuseseră siliţi să privească execuţiile revoltătoare petrecute cu câteva săptămâni în urmă, fără a mai pune la socoteală măcelul din ziua aceea. Situaţia lor ajunsese atât de încordată, încât ceva trebuia să se rupă.

Tamadre a prezis asta, îşi dădu el seama. *Aşa cum au prezis-o şi alţi teoreticieni pasionaţi de politică. Au spus că Ultimul Imperiu nu poate dura la nesfârşit. Fie el condus de un zeu sau nu, oamenii trebuie să se răscoale într-o bună zi… Se întâmplă, în sfârşit. Trăiesc asta! Şi… sunt de partea cui nu trebuie.*

— De ce e nevoie de căpitanii corăbiilor? întrebă.

— Plecăm din oraş, răspunse scurt lordul Venture.

— Abandonăm fortăreaţa? Unde e onoarea în povestea asta?

— Aici nu e vorba de onoare, băiete, pufni lordul Venture. E vorba de supravieţuire. Aceşti skaa atacă poarta principală, măcelăresc Garnizoana rămasă. N-am de gând s-aştept până când vor veni să taie gâturile nobililor.

— Dar…

Lordul Venture clătină din cap.

— Plecăm oricum. La Puţuri s-a întâmplat… ceva, acum câteva zile. Lordul Legiuitor n-o să fie încântat când o să afle.

Se retrase cu un pas, făcându-i semn cu mâna mai-marelui căpitanilor corăbiilor-înguste.

Skaa răzvrătiţi, cugetă Elend, încă uşor năucit de somn. *Asupra cărui fapt ne-a prevenit Tamadre, în scrierile lui? A spus că, atunci când va izbucni în sfârşit revolta, skaa vor ucide la întâmplare… că orice nobil îşi va putea pierde viaţa. A prezis că revolta se va stinge repede, dar va lăsa în urma ei mormane de cadavre. Mii de morţi. Zeci de mii.*

— Ei, băiete? întrebă tatăl său. Du-te să-ţi strângi lucrurile.

— Nu plec, spuse Elend, surprinzându-se pe sine însuşi.

Lordul Venture se încruntă.

— Ce?

Elend îşi înălţă privirea.

— Nu plec, tată.

— Oh, ba da, spuse lordul Venture săgetându-l cu o privire aspră.

Elend se uită în ochii lui – plini de furie nu fiindcă i-ar fi păsat dacă fiul său se afla sau nu în siguranţă, ci fiindcă îndrăznea să-l sfideze. Şi, straniu, nu se simţi câtuşi de puţin înfricoşat. *Cineva trebuie să pună capăt acestor fapte. Revolta ar putea face un oarecare bine, dar numai dacă skaa nu insistă să-şi măcelărească aliaţii. Şi asta ar trebui să fie nobilii – aliaţii lor împotriva Lordului Legiuitor. E şi duşmanul nostru.*

— Vorbesc serios, tată. O să rămân.

— Fir-ar să fie, băiete! Chiar trebuie să insişti să-ţi baţi joc de mine?

— Nu discutăm despre baluri sau despre invitaţii la masă, tată. E vorba despre ceva mult mai important.

Lordul Venture şovăi.

— Fără comentarii obraznice? Fără bufonerii?

Elend încuviinţă.

Şi lordul Venture zâmbi, pe neaşteptate.

— Atunci rămâi, băiete. E o idee bună. Cineva trebuie să facă act de prezenţă aici în vreme ce adun eu toate forţele noastre. Da… o idee foarte bună.

Elend şovăi, privind zâmbetul din ochii tatălui său cu o uşoară încruntare. *Atiul – tata mă trimite să-mi frâng gâtul în locul lui. Şi… presupune că, dacă nu mă omoară Lordul Legiuitor, o să fiu ucis în timpul răzvrătirii. Oricum ar fi, scapă de mine. Mă pricep într-adevăr foarte bine*

la asta, nu-i aşa?

Lordul Venture râse pentru sine însuşi, întorcându-i spatele.

— Măcar lasă-mi nişte soldaţi, spuse Elend.

— Îi poţi păstra pe cei mai mulţi, spuse lordul Venture. O să fie destul de greu să scot din mizeria asta chiar şi numai un singur vas. Noroc, băiete. Salută-l pe Lordul Legiuitor în absenţa mea.

Râse din nou, îndreptându-se către armăsarul lui, care-l aştepta afară, înşeuat şi gata de drum.

Elend rămase în hol, şi se văzu dintr-odată centrul atenţiei. Înţelegând că fuseseră abandonaţi, oştenii şi servitorii neliniştiţi se întoarseră spre el cu ochi plini de disperare.

Sunt… şeful, îşi spuse Elend, pradă unui şoc. Şi *acum, ce?* Afară, ceaţa pâlpâia în lumina focurilor dezlănţuite. Mai mulţi străjeri strigau, anunţând apropierea unei mulţimi de skaa.

Elend se opri în uşa deschisă, privind întregul haos. În holul din spatele lui se lăsă tăcerea când oamenii îngroziţi înţeleseră cât de mare era pericolul.

Pentru o lungă clipă, Elend rămase neclintit. Apoi se întoarse spre interior.

— Căpitane! Adună toate forţele noastre şi toţi servitorii rămaşi – nu lăsa pe nimeni în urmă – şi mergeţi spre fortăreaţa Lekal.

— Fortăreaţa… Lekal, lordul meu?

— E mai uşor de apărat, spuse Elend. În plus, amândoi avem prea puţini oşteni – dacă nu ne unim, o să fim distruşi, împreună am putea rezista. Le oferim soldaţii noştri în schimbul apărării oamenilor casei noastre.

— Dar…, lordul meu, spuse căpitanul, Lekal sunt duşmanii noştri.

Elend dădu din cap.

— Da, dar cineva trebuie să facă primul pas către negocieri. Acum dă-i drumul!

Omul salută, grăbindu-se să plece.

— Căpitane? adăugă Elend.

Soldatul se opri.

— Dă-mi cinci dintre cei mai buni oşteni ai tăi ca gardă de onoare. Te las să conduci aici – eu şi cei cinci avem o altă misiune.

— Lordul meu? întrebă nedumerit căpitanul. Ce misiune?

Elend se întoarse înspre ceaţă.

— Mergem să ne anunţăm intenţiile.

Vin se trezi în umezeală. Tuşi, apoi gemu, simţind o durere ascuţită în ceafă. Îşi deschise ochii năuciţi – clipind ca să scuture apa care-i fusese aruncată în ei – şi arse imediat fludor şi cositor, trezindu-se pe de-a-ntregul.

Două mâini brutale o săltară în aer. Tuşi când Inchizitorul îi îndesă

ceva în gură.

— Înghite, îi porunci, răsucindu-i braţul.

Vin ţipă, străduindu-se zadarnic să suporte durerea. În cele din urmă cedă şi înghiţi bucăţica de metal.

— Acum arde-o, porunci Inchizitorul, răsucind mai tare.

Vin rezistă totuşi, simţind în ea rezerva de metal necunoscut. Poate că Inchizitorul încerca s-o facă să ardă un metal nefolositor, unul care-ar fi putut s-o îmbolnăvească sau, mai rău, s-o omoare.

Însă un prizonier poate fi ucis în moduri mult mai simple, se gândi, chinuită de durere. Braţul o durea atât de tare încât avea impresia că s-ar fi putut răsuci, desprins din încheietură, într-un târziu, se dădu bătută şi arse metalul.

Toate celelalte rezerve de metal îi dispărură în aceeaşi clipă.

— Bun, spuse Inchizitorul, lăsând-o să cadă pe podea.

Lespezile de piatră erau ude, pe ele băltea conţinutul unei întregi găleţi de apă. Inchizitorul îi întoarse spatele, ieşi din celulă şi trânti în urma lui uşa cu gratii; apoi dispăru printr-o arcadă din partea opusă a încăperii.

Vin se ridică încet în genunchi, masându-şi braţul şi încercând să înţeleagă ce se întâmpla. *Metalele mele!* Căută cu disperare în interior şi nu găsi nimic. Nu simţea niciun metal, nici măcar pe cel înghiţit cu câteva clipe înainte.

Ce-a fost? Un al doisprezecelea metal? Poate că Allomanţia nu era atât de limitată cum o asiguraseră întotdeauna Kelsier şi ceilalţi.

Răsuflă de câteva ori adânc, sprijinindu-se pe genunchi, liniştindu-se. Era ceva… O împingea. Prezenţa Lordului Legiuitor. Putea s-o simtă, deşi nu era atât de puternică precum fusese înainte, când îl omorâse el pe Kelsier. Însă ea n-avea cupru, să-l ardă – n-avea cum să se ascundă de mâna puternică, aproape atotputernică, a Lordului Legiuitor. Simţea deprimarea gârbovind-o, spunându-i să se întindă pur şi simplu pe pământ, să se lase înfrântă…

Nu! se gândi. *Trebuie să ies de aici. Trebuie să rămân puternică!*

Îşi impuse să se ridice şi să cerceteze locul. Închisoarea ei era mai degrabă o cuşcă, decât o celulă. Avea gratii pe trei laturi, şi înăuntru nu exista niciun fel de mobilă – nici măcar o saltea. În încăpere se mai găseau încă două cuşti, câte una de fiecare parte a celei în care se afla ea.

O dezbrăcaseră, rămăsese numai în lenjerie. Probabil ca să se asigure că n-avea metale ascunse. Îşi roti privirea prin încăpere. În afară de taburetul dintr-un colţ, era goală.

Dac-aş putea găsi măcar o singură fărâmă de metal…

Începu să caute. Încercă instinctiv să ardă fier, aşteptându-se să apară liniile albastre – dar bineînţeles că fierul îi lipsea. Mişcarea prostească o făcu să clatine din cap, dar nu fusese decât un semn,

arătându-i într-o cât de mare măsură ajunsese să se bizuie pe Allomanţie. Se simţea… orbită. Nu putea să ardă cositor ca s-asculte voci. Nu putea să ardă fludor ca să suporte mai uşor durerea de cap şi pe cea din braţ. Nu putea să ardă bronz ca să caute Allomanţii din jur.

Nimic. Nu avea nimic.

Înainte te descurcai fără Allomanţie, îşi spuse, cu asprime. *Poţi s-o faci şi acum.*

Căută totuşi pe podeaua goală a celulei, sperând să găsească măcar un cui sau un ac căzut. Nu găsi nimic, aşa că-şi îndreptă atenţia asupra gratiilor. Oricum, nu se putea gândi la o cale prin care să ia măcar o singură aşchie din fierul lor.

E atâta metal aici! îşi spuse, frustrată. *Şi eu nu pot folosi nicio fărâmă din el!*

Se aşeză din nou pe podea şi se îngrămădi lângă peretele de piatră, tremurând în tăcere în hainele ei ude. Afară era încă întuneric; fereastra încăperii îngăduia să intre, când şi când, câteva fuioare de ceaţă. Ce se întâmplase cu răzvrătirea? Dar cu prietenii ei? Ceaţa de afară i se păru mai strălucitoare decât de obicei. Lumini de torţe în noapte? Fără cositor, simţurile ei nu erau destul de ascuţite ca să-şi dea seama.

Ce mi-am închipuit? se întrebă, cu disperare. *Am crezut că pot să izbândesc acolo unde Kelsier a dat greş? El ştia că Al Unsprezecelea Metal nu foloseşte la nimic.*

Făcuse ceva, era adevărat – dar cu siguranţă nu-l ucisese pe Lordul Legiuitor. Căzu pe gânduri, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Lucrurile pe care i le arătase Al Unsprezecelea Metal i se păruseră ciudat de familiare. Nu datorită felului în care-i apăruseră viziunile, ci din cauza senzaţiei pe care-o avusese arzând metalul.

Aurul. În momentul când am ars Al Unsprezecelea Metal m-am simţit ca atunci când m-a pus Kelsier să ard aur.

Poate că Al Unsprezecelea Metal nu era nicidecum „al unsprezecelea”? Aurul şi atiul i se păruseră întotdeauna o pereche stranie. Toate celelalte perechi erau similare – un metal de bază, apoi aliajul lui, făcând lucruri opuse. Fierul Trăgea, Oţelul Împingea. Zincul Trăgea, alama Împingea. Avea sens. Totul, în afară de aur şi atiu.

Dacă Al Unsprezecelea Metal era, de fapt, un aliaj al atiului sau al aurului? *Ar însemna că… că aurul şi atiul nu sunt o pereche. Fac două lucruri diferite. Similare, dar diferite. Seamănă cu…*

Cu celelalte metale, cuprinse în grupuri mai mari, de câte patru. Erau metalele fizice: fierul, oţelul, cositorul şi fludorul. Metalele mintale: bronzul, cuprul, zincul şi alama. Şi… existau metalele care influenţau timpul: aurul şi aliajul lui, plus atiul şi aliajul său.

Înseamnă că mai există un metal. Unul care încă n-a fost descoperit – poate fiindcă aurul şi atiul sunt prea valoroase ca să fie întrebuinţate în

diverse aliaje.

Bun, şi la ce-i folosea dacă ştia asta? Cel de Al Unsprezecelea Metal al ei era probabil pur şi simplu opusul aurului – metalul considerat de Kelsier cel mai puţin folositor dintre toate. Aurul i-o arătase lui Vin pe ea însăşi – sau, cel puţin, o altă versiune a ei, care i se păruse îndeajuns de reală ca s-o atingă. Dar nu fusese decât o viziune a ceea ce ar fi putut deveni dacă trecutul ar fi fost altul.

Al Unsprezecelea Metal făcuse ceva similar: în loc să arate imagini din trecutul lui Vin, îi arătase imagini din trecutul altora. Şi asta îi spusese… nu-i spusese nimic. Ce se schimba dacă afla ce *ar fi putut* deveni Lordul Legiuitor? Ea trebuia să-l înfrângă pe omul din prezent, pe tiranul care cârmuia Ultimul Imperiu.

În uşă apăru o siluetă – un Inchizitor în robă neagră, cu gluga ridicată. Avea faţa umbrită, dar capetele piroanelor ieşeau în afara glugii.

— E timpul, spuse.

Un alt Inchizitor aşteptă în uşă până când prima creatură scoase o legătură de chei şi se îndreptă spre cuşcă, pregătindu-se s-o deschidă.

Vin se încordă. Uşa scoase un păcănit, şi ea sări în picioare, repezindu-se înainte.

Întotdeauna m-am mişcat atât de-ncet fără fludor? se gândi, cu groază. Inchizitorul o înşfăcă de braţ când trecea pe lângă el, cu o mişcare nepăsătoare, aproape cu neglijenţă – şi ea văzu de ce. Mâinile lui se mişcau supranatural de repede, făcând-o pe ea să pară, prin comparaţie, şi mai lentă.

Inchizitorul o ridică în aer, răsucind-o şi reţinând-o cu uşurinţă. Schiţă un zâmbet răutăcios, cu faţa ciupită de cicatrice. Cicatrice care semănau cu…

Răni de săgeată, îşi spuse Vin, cu un şoc. *Dar… s-au vindecat deja? Cum e cu putinţă?*

Se zbătu, dar trupul ei slab, lipsit de fludor, nu era pe măsura forţei Inchizitorului. Creatura o cără către uşă şi al doilea Inchizitor se trase înapoi, privind-o cu piroanele ieşite de sub glugă. Deşi Inchizitorul care o ducea zâmbea, gura celuilalt era strânsă.

Vin îl scuipă pe al doilea Inchizitor când trecu prin dreptul lui şi scuipatul nimeri exact pe capul unui piron. Cel care o ţinea o scoase din încăpere, purtând-o printr-un coridor îngust. Ea strigă, cerând ajutor, ştiind că ţipetele ei – chiar în mijlocul palatului Kredik Shaw – nu erau de niciun folos. Dar cel puţin izbuti să-l înfurie pe Inchizitor, care-i suci braţul.

— Linişte, spuse, când ea gemu de durere.

Vin amuţi, concentrându-se în schimb asupra locului unde se găseau. Era probabil una dintre nivelurile de jos ale palatului; coridoarele erau prea lungi ca să se afle într-un turn sau într-o turlă.

Ornamentele erau bogate, dar încăperile păreau… nefolosite. Covoarele erau imaculate, pe mobile nu se zărea nici urmă de uzură şi de zgârieturi. Avea senzaţia că picturile murale erau rareori privite, chiar şi de aceia care treceau des pe lângă ele.

În cele din urmă, Inchizitorii intrară pe o scară şi începură să urce. *E una dintre turle,* se gândi Vin.

Cu fiecare treaptă, îl simţea pe Lordul Legiuitor tot mai aproape. Simpla lui prezenţă îi Domolea sentimentele, îi fura puterea voinţei, o făcea să nu mai simtă nimic altceva în afară de o singurătate deprimantă. Se încovoie în strânsoarea Inchizitorului, fără să se mai zbată. Avea nevoie de toată energia de care era în stare numai ca să poată suporta apăsarea Lordului Legiuitor asupra sufletului ei.

După un scurt urcuş pe scara ca un tunel, Inchizitorii o aduseră într-o încăpere mare, rotundă. Şi, în ciuda forţei cu care Domolea Lordul Legiuitor, în ciuda vizitelor ei în fortăreţele nobililor, Vin îşi îngădui să privească un moment în jur. Totul era mai maiestuos decât orice mai văzuse ea vreodată.

Sala avea forma unui cilindru masiv, scund. Peretele – unul singur, întinzându-se circular – era în întregime din sticlă. Datorită focurilor de afară, sala părea scăldată într-o lumină spectrală. Sticla era colorată, deşi nu înfăţişa nicio scenă anume. În schimb, părea să fie, toată, dintr-o singură foaie, cu culorile înflorind şi topindu-se unele într-altele în dâre lungi, subţiri. Precum…

Precum ceaţa, se gândi, minunându-se. *Fuioare de ceaţă colorată, alergând în cerc, în jurul întregii încăperi.*

Lordul Legiuitor stătea pe un tron plasat la înălţime, chiar în mijloc. Nu era bătrânul Lord Legiuitor – era versiunea mai tânără, bărbatul chipeş care-l omorâse pe Kelsier.

Un soi de impostor? Nu, pot să-l simt – exact aşa cum l-am simţit pe cel de dinainte. Sunt, amândoi, acelaşi om. Înseamnă că-şi poate schimba înfăţişarea? Că poate să pară tânăr când vrea s-arate un chip frumos?

Cu robe cenuşii şi ochi tatuaţi, câţiva obligatori alcătuiau un mic grup în partea opusă a sălii, vorbind între ei. Şapte Inchizitori stăteau în aşteptare, ca un şir de umbre cu ochi de fier. Ceea ce însemna că erau nouă cu toţii, dacă-i puneai la socoteală şi pe cei doi care-o escortaseră pe Vin. Cel cu cicatrice pe faţă i-o dădu unuia dintre ceilalţi, iar acesta o prinse într-o strânsoare din care îi era la fel de imposibil să scape.

— Să-ncepem, spuse Lordul Legiuitor.

Unul dintre obligatorii simpli făcu un pas înainte, cu o plecăciune. Străbătută de un fior, Vin îl recunoscu.

Lordul Prelan Tevidian, se gândi, cu ochii la bărbatul chel. *Tatăl… meu.*

— Lordul meu, spuse Tevidian, îmi cer iertare, dar nu înţeleg. N-am

discutat deja despre asta?

— Inchizitorii spun că mai e ceva de adăugat, răspunse Lordul Legiuitor, cu voce obosită.

Tevidian se uită la Vin, încruntându-se nedumerit. *Nu ştie cine sunt,* se gândi ea. *N-a avut niciodată habar că e tată.*

— Lordul meu, zise Tevidian, luându-şi privirea de la ea. Uită-te pe fereastră! N-avem lucruri mai importante de discutat? S-a răzvrătit *tot oraşul!* Torţele aprinse de skaa luminează noaptea şi ei cutează să iasă în ceaţă. Fac glume blasfematoare şi atacă fortăreţele nobilimii!

— N-au decât, răspunse Lordul Domnitor, cu voce indiferentă.

Părea atât de… epuizat. Stătea pe tron, puternic, dar în poziţia şi în vocea lui era totuşi o slăbiciune.

— Lordul meu! exclamă Tevidian. Dar Marile Case sunt nimicite!

Lordul Legiuitor îi răspunse cu o fluturare nepăsătoare a mâinii.

— Le prieşte câte o purificare, cam o dată în fiecare veac. Creşte instabilitatea, nu lasă aristocraţia să capete prea multă încredere în sine. De obicei, îi las să se ucidă unii pe alţii într-unul dintre războaiele lor prosteşti, dar revoltele astea vor face treabă bună.

— Şi… dacă skaa vin la palat?

— Atunci o să mă ocup de ei, spuse Lordul Legiuitor, cu blândeţe. Nu vreau să te mai aud punând întrebări despre asta.

— Am înţeles, lordul meu, răspunse Tevidian, retrăgându-se cu o plecăciune.

— Ei, zise Lordul Legiuitor, întorcându-se spre Inchizitori. Ce vreţi să supuneţi atenţiei mele?

Inchizitorul cu cicatrice făcu un pas înainte.

— Lord Legiuitor, vrem să cerem să fie luată conducerea Cultului tău de la aceşti… oameni, pentru a le fi încredinţată în schimb Inchizitorilor.

— Am mai discutat despre asta. De tine şi de fraţii tăi e nevoie pentru însărcinări mai importante. Sunteţi prea valoroşi ca să vă irosiţi fiind simpli administratori.

— Dar, insistă Inchizitorul, îngăduindu-le oamenilor obişnuiţi să se afle la conducerea Cultului tău, ai primit, fără să vrei, corupţia şi viciul chiar în inima palatului tău sacru!

— Afirmaţii fără temei, se răsti Tevidian. Spui adesea astfel de lucruri, Kar, dar nu aduci niciodată nicio dovadă.

Kar se răsuci încet, cu zâmbetul său sinistru conturat în vârtejul de culori al luminii ferestrei. Vin se cutremură. Zâmbetul o neliniştea aproape la fel de mult ca Domolirea Lordului Legiuitor.

— Dovadă? întrebă Kar. Păi, spune-mi, *Lord Prelan.* O recunoşti pe fata asta?

— Pfui, sigur că nu! răspunse Tevidian, cu o fluturare a mâinii. Ce legătură are o fată skaa cu conducerea Cultului?

— Una foarte importantă, zise Kar, întorcându-se spre Vin. Oh, da…, foarte importantă. Fetiţo, spune-i Lordului Legiuitor cine e tatăl tău.

Vin încercă să se zbată, dar Allomanţia Lordului Legiuitor era prea apăsătoare, iar mâinile Inchizitorului prea puternice.

— Nu ştiu, reuşi să răspundă, printre dinţii încleştaţi.

Lordul Legiuitor îşi înălţă uşor capul, întorcându-se spre ea, şi se aplecă în faţă.

— Nu-l poţi minţi pe Lordul Legiuitor, fetiţo, spuse Kar, cu voce joasă, hârâită. Trăieşte de veacuri şi a-nvăţat să întrebuinţeze Allomanţia aşa cum n-o poate face niciun muritor. Poate vedea lucruri în bătăile inimii tale, îţi poate citi sentimentele în ochi. Poate simţi clipa în care minţi. Ştie… oh, da. Ştie.

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, spuse Vin, cu încăpăţânare.

Dacă Inchizitorul voia să ştie ceva, atunci păstrarea secretului părea o idee bună.

— Nu sunt decât o hoaţă de pe străzi.

— O hoaţă de pe străzi Născută-din-Ceaţă?, întrebă Kar. Ia te uită, e interesant. Nu-i aşa, Tevidian?

Lordul prelan şovăi, şi cutele de pe fruntea încruntată i se adânciră. Lordul Legiuitor se ridică încet şi coborî treptele podiumului tronului, îndreptându-se spre Vin.

— Da, lordul meu, continuă Kar. I-ai simţit mai devreme Allomanţia. Ştii că e Născută-din-Ceaţă – una uimitor de puternică. Însă pretinde că a crescut pe străzi. Ce casă nobilă ar fi abandonat un asemenea copil? Păi, ca să deţină o asemenea putere, obârşia ei trebuie să fie foarte curată. Cel puţin… unul dintre părinţi are o descendenţă foarte pură.

— Ce insinuezi? întrebă Tevidian, pălind.

Lordul Legiuitor nu-l luă în seamă pe niciunul dintre ei. Străbătu cu paşi mari torentul de culori reflectat de podea şi se opri drept în faţa lui Vin.

Atât de aproape, se gândi ea. Domolirea lui era atât de puternică încât ea nu putea nici măcar să simtă groaza – nu simţea decât o tristeţe adâncă, copleşitoare, *oribilă.*

Lordul Legiuitor întinse mâini fine, îi prinse obrajii în palme şi-i înclină faţa în sus, ca să se uite în ochii lui.

— Cine e tatăl tău, fetiţo? o întrebă, cu voce înceată.

— Eu…

Disperarea se răsuci în ea. Amărăciune, durere, un dor de moarte.

Lordul Legiuitor îi ţinu faţa aproape de a lui, privind-o în ochi. În clipa aceea, ea ştiu adevărul. Putea să vadă o parte din el; putea să-i simtă puterea. Puterea… zeiască.

Nu-şi făcea griji din cauza mulţimii de skaa răzvrătiţi. De ce şi-ar fi

făcut? Dacă şi-o dorea, putea măcelări el însuşi toţi oamenii din oraş. Vin ştia că era un adevăr. Poate că i-ar fi luat timp, dar el putea să ucidă la nesfârşit, fără să ostenească vreodată. Nu trebuia să se teamă de nicio răzvrătire.

Nu fusese niciodată nevoit să se teamă. Kelsier făcuse o greşeală cumplită, cumplită.

— Tatăl tău, fetiţo, o îmboldi Lordul Legiuitor, şi cererea lui o apăsă pe suflet, ca o greutate palpabilă.

Vorbi împotriva voinţei ei.

— Fratele meu… mi-a spus că tatăl meu e bărbatul de acolo. Lordul Prelan.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, deşi, după ce Lordul Legiuitor îi întoarse spatele, nu-şi mai aminti pe de-a-ntregul că plânsese.

— E o minciună, lordul meu! spuse Tevidian, retrăgându-se cu un pas. Ce ştie ea? Nu e decât o fată proastă.

— Spune-mi adevărul adevărat, Tevidian, îi ceru Lordul Legiuitor, apropiindu-se încet de el. Te-ai culcat vreodată cu vreo femeie skaa?

Obligatorul şovăi.

— Am respectat legea! Am pus întotdeauna să fie ucise după aceea.

— Mă… minţi, zise Lordul Legiuitor, părând surprins. Nu eşti sigur.

Tevidian tremura vizibil.

— Cred… cred că le-am ucis pe toate, lordul meu. A… existat una cu care s-ar putea să fi fost prea îngăduitor. N-am ştiut de la-nceput că era skaa. Oşteanul pe care l-am trimis s-o ucidă a fost prea blând şi a lăsat-o să fugă. Dar în cele din urmă am găsit-o.

— Spune-mi, îi ceru Lordul Legiuitor. Femeia aia a născut vreun copil?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Da, lordul meu, răspunse Lordul Prelan.

Lordul Legiuitor închise ochii, oftând. Se întoarse către tronul lui.

— E al vostru, le spuse Inchizitorilor.

Şase Inchizitori se grăbiră imediat să traverseze încăperea, cu strigăte de bucurie, scoţându-şi pumnalele de obsidian din tecile ascunse sub robe. Tevidian îşi ridică braţele, ţipând când Inchizitorii se năpustiră asupra lui, exultând de plăcerea propriei brutalităţi. Sângele se revărsă când îşi înfipseră lamele, iarăşi şi iarăşi, în bărbatul muribund. Ceilalţi obligatori se retraseră, privind îngroziţi.

Kar rămase deoparte, privind masacrul cu zâmbetul pe buze, ca şi Inchizitorul care-o ţinea pe Vin. Şi unul dintre ceilalţi Inchizitori nu se clinti de la locul lui, dar ea nu înţelese de ce.

— Ţi-ai dovedit dreptatea, Kar, spuse Lordul Legiuitor, stând plictisit pe tronul lui. Se pare că m-am încrezut prea mult în… supunerea omenirii. N-am făcut o greşeală. Greşeli n-am făcut niciodată. Însă a sosit timpul pentru o schimbare. Adună-i pe înalţii

prelani şi adu-i aici – dă-i jos din pat, dacă e nevoie. Vor fi martori când am să-i încredinţez Cantonului Inchiziţiei conducerea întregului Cult şi toată puterea asupra lui.

Zâmbetul lui Kar căpătă mai multă profunzime.

— Fata corcită va fi ucisă.

— Fireşte, lordul meu, spuse Kar. Însă… am câteva întrebări pe care-o să i le pun mai întâi. A făcut parte dintr-o ceată de Ceţurieni skaa. Dacă ne poate ajuta să dăm de urma celorlalţi…

— Bine, încuviinţă Lordul Legiuitor. La urma urmelor, asta e datoria voastră.

Există ceva mai minunat decât soarele? Îl privesc adesea răsărind, fiindcă de obicei mă trezesc din somnul meu agitat înainte de ivirea zorilor.

De fiecare dată când îi văd liniştita lumină galbenă apărând deasupra orizontului, devin ceva mai hotărât, ceva mai plin de speranţă. Într-un fel, e ceea ce m-a ajutat să merg mai departe în tot acest timp.

CAPITOLUL 37

Kelsier, lunatic blestemat, se gândi Dockson, scriindu-şi notiţele pe harta întinsă pe masă, *de ce hoinăreşti întotdeauna prin alte părţi, lăsându-mă pe mine să mă ocup de harababura pe care-o laşi în urmă?* Însă ştia că frustrarea lui nu era reală – nu era decât un mod de a-şi îndepărta gândul de moartea lui Kell. Şi-l ajuta.

Rolul lui Kelsier din plan – viziunea, conducerea charismatică – se încheiase. Venise rândul lui Dockson. Luă strategia întocmită de Kelsier şi o modifică. Avea grijă să păstreze haosul la un nivel controlabil, dând cel mai bun echipament oamenilor care păreau cei mai echilibraţi. Trimise grupuri care să ia în stăpânire punctele de un interes deosebit – depozitele cu apă şi mâncare – înainte ca grosul răzvrătiţilor să fure proviziile.

Pe scurt, făcea ceea ce făcuse întotdeauna: preschimba visele lui Kelsier în realitate.

În partea din faţă a încăperii se auzi zgomotul unei vânzoleli şi Dockson îşi ridică privirea când înăuntru dădu buzna un mesager. Bărbatul îl căută imediat pe Dockson în centrul încăperii.

— Ce veşti aduci? întrebă acesta, când îl văzu apropiindu-se.

Omul clătină din cap. Era un bărbat tânăr, în uniformă imperială, deşi îşi scosese haina, ca s-arate mai puţin supărător.

— Îmi pare rău, domnia ta, spuse, cu voce înceată. Nicio santinelă n-a văzut-o ieşind şi… unul a pretins că a zărit-o când era dusă către temniţa palatului.

— Poţi s-o scoţi de-acolo? întrebă Dockson.

Oşteanul Goradel păli. Până nu cu mult timp în urmă, se numărase printre oamenii Lordului Legiuitor. De fapt, Dockson nici măcar nu ştia sigur în ce măsură îi putea acorda încredere. Totuşi, soldatul – ca fost om din gardă – putea intra în locuri unde alţi skaa nu puteau pătrunde. Foştii lui aliaţi nu ştiau că trecuse în cealaltă tabără.

Presupunând că şi-a schimbat într-adevăr tabăra, medită Dockson. Dar… ei bine, lucrurile se petreceau prea repede ca să fie timp pentru îndoieli. Dockson se hotărâse să-l folosească pe omul ăla. Trebuia să se-ncreadă în instinctul său din primul moment.

— Ei? repetă el.

Goradel clătină din cap.

— O ţinea captivă un *Inchizitor,* domnia ta. N-aş putea s-o eliberez – n-aş avea o asemenea putere. Nu… eu…

Dockson oftă. *Afurisita de fată nătângă!* se gândi. *Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Probabil s-a molipsit de la Kelsier.*

Îi făcu semn soldatului că poate pleca, apoi îşi ridică din nou privirea când intră Hammond, având pe umăr o sabie mare, cu mânerul rupt.

— S-a făcut, zise Ham. Fortăreaţa Elariel tocmai a căzut, însă s-ar părea că Lekal rezistă încă.

Dockson dădu din cap.

— O s-avem nevoie de oamenii tăi la palat, în curând.

Cu cât pătrundem acolo mai repede, cu atât avem mai multe şanse s-o salvăm pe Vin. Însă instinctul îi spunea că, oricum, aveau s-ajungă prea târziu ca s-o mai ajute. Forţelor principale le trebuiau mai multe ore ca să se-adune şi să se organizeze; Dockson voia s-atace palatul cu toate oştile, în cascadă. Adevărul era că, în momentul acela, nu-şi putea permite să se lipsească de nişte oameni, trimiţându-i într-o misiune de salvare. Kelsier s-ar fi dus probabil după ea, dar el nu-şi îngăduia un gest atât de nesăbuit.

Aşa cum spunea el însuşi întotdeauna – din toată ceata, *cineva* trebuia să fie realist. Palatul nu era un loc care să poată fi atacat fără pregătiri substanţiale; eşecul lui Vin dovedea măcar atâta lucru. Până una alta, trebuia să-şi poarte singură de grijă.

— Îmi pregătesc oamenii, spuse Ham, dând din cap când îşi aruncă arma într-o parte. Însă voi avea nevoie de o sabie nouă.

Dockson oftă.

— Voi, Brutalii. Întotdeauna distrugeţi lucrurile. Du-te să vezi ce găseşti.

Ham se îndepărtă.

— Dacă-l vezi pe Sazed, strigă Dockson, spune-i că…

Se întrerupse, cu atenţia atrasă de un grup de skaa răzvrătiţi care intrară în încăpere, aducând un prizonier legat, cu capul acoperit de

un sac de pânză.

— Ce-i asta? întrebă poruncitor Dockson.

Un răzvrătit înghionti prizonierul cu cotul.

— Cred că e cineva important, lordul meu. A venit la noi neînarmat şi-a cerut să fie adus la tine. Ne-a promis aur pentru asta.

Dockson înălţă din sprâncene. Soldatul scoase gluga, dezvăluind chipul lui Elend Venture.

Dockson clipi, surprins.

— Tu?

Elend se uită în jur. Era evident neliniştit, dar, luând totul în considerare, se stăpânea foarte bine.

— Ne-am cunoscut?

— Nu tocmai, răspunse Dockson.

Fir-ar să fie. În clipa asta, n-am timp de prizonieri. Totuşi, fiul lui Venture… După încheierea luptei, lui Dockson avea să-i fie de folos ceva cu care să manipuleze puternica nobilime.

— Am venit să propun un armistiţiu, spuse Elend Venture.

— … poftim? întrebă Dockson.

— Casa Venture n-o să vi se împotrivească, continuă Elend. Şi probabil că pot convinge şi restul nobilimii să m-asculte. Sunt speriaţi – nu e nevoie să-i măcelăriţi.

— Nu-mi pot îngădui să las oşti duşmane în oraş, pufni Dockson.

— Dacă distrugeţi nobilimea, n-o să fiţi în stare să rezistaţi prea mult, spuse Elend. Noi controlăm tot ce ţine de gospodărirea imperiului – fără noi se va prăbuşi.

— Păi asta şi urmărim de fapt, ripostă Dockson. Uite ce e, n-am timp…

— *Trebuie* să m-asculţi, insistă Elend, cu disperare. Dacă vă-ncepeţi răzvrătirea cu haos şi băi de sânge, o să pierdeţi. Am studiat lucrurile astea; ştiu despre ce vorbesc! Când ceea ce v-a stârnit la luptă o să dispară, oamenii vor căuta alte lucruri pe care să le distrugă. Se vor întoarce împotriva lor înşile. *Trebuie să vă păstraţi oştile sub control.*

Dockson şovăi. Despre Elend Venture se credea că e un neghiob şi un filfizon, însă în clipa aceea părea, pur şi simplu… cu picioarele pe pământ.

— O să v-ajut, adăugă Elend. Lăsaţi fortăreţele nobililor în pace şi concentraţi-vă toate eforturile împotriva Cultului şi a Lordului Legiuitor – ei sunt adevăraţii voştri duşmani.

— Uite, zise Dockson. O să retrag armata de la fortăreaţa Venture. Probabil că nu e nevoie să luptăm împotriva ei acum, când…

— Mi-am trimis oştenii în fortăreaţa Lekal, spuse Elend. Retrageţi-vă oamenii care asediază toţi nobilii. Nu vă vor ataca flancurile – stau pur şi simplu ascunşi în vilele lor, chinuiţi de îngrijorare.

Probabil că în privinţa asta are dreptate.

— O să ne gândim…

Vocea lui Dockson se stinse când văzu că Elend nu-i mai dădea atenţie. *E un blestem să porţi o discuţie cu omul ăsta.*

Elend se holba la Hammond, care se întorcea cu o sabie nouă. Se încruntă, apoi făcu ochii mari.

— Te cunosc! I-ai salvat pe servitorii lui Renoux de execuţie!

Se întoarse din nou către Dockson, dintr-odată entuziasmat.

— Atunci o cunoşti pe Valette? Ea o să-ţi spună să m-asculţi.

Dockson schimbă o privire cu Ham.

— Ce e? întrebă Elend.

— Vin…, răspunse Dockson. Valette… s-a dus la palat acum câteva ore. Îmi pare rău, flăcăule. Probabil că-n clipa asta e-n temniţa Lordului Legiuitor – presupunând că încă mai trăieşte.

Kar o aruncă pe Vin înapoi, în aceeaşi celulă. Ea se izbi de podea cu putere şi se rostogoli, cu lenjeria de corp largă răsucindu-i-se în jurul trupului şi cu capul pocnindu-i-se de peretele din spate.

Inchizitorul zâmbi, trântind uşa.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse, printre gratii. Tocmai ne-ai ajutat să-nfăptuim ceva care s-a lăsat aşteptat foarte mult timp.

Vin îşi ridică spre el privirea plină de ură, efectele Domolirii Lordului Legiuitor fiind acum mult mai slabe.

— Mare păcat că Bendal nu e aici, continuă Kar. L-a vânat pe fratele tău ani de zile, jurând că Tevidian era tatăl unei corcituri. Sărmanul Bendal… Măcar dacă Lordul Legiuitor ni l-ar fi lăsat pe Supravieţuitor nouă, ca să ne putem răzbuna.

Se uită la ea, clătinând din capul cu ochi pironiţi.

— Ah, bine. În cele din urmă, a fost răzbunat. Noi, ceilalţi, l-am crezut pe fratele tău, dar Bendal… nici atunci n-a fost convins – şi, în final, te-a găsit.

— Fratele meu? întrebă Vin, ridicându-se cu greutate în picioare. El m-a vândut?

— Să te vândă? zise Kar. Şi-a dat duhul garantându-ne că ai murit de foame cu ani în urmă! A urlat asta zi şi noapte, în mâinile torţionarilor Cultului. E foarte greu să rezişti durerilor torturii unui Inchizitor… o să-ţi dai seama în curând. Zâmbi. Dar dă-mi mai întâi voie să-ţi arăt ceva.

Câţiva străjeri târâră în încăpere un om dezbrăcat şi legat. Plin de vânătăi şi sângerând, bărbatul se împletici pe podeaua de piatră când îl împinseră în celula de lângă Vin.

— Sazed? strigă ea, repezindu-se către gratii.

Terrisianul zăcu, ameţit, în timp ce soldaţii îi legară mâinile şi picioarele de un inel metalic mic, încastrat în podea. Fusese bătut cu atâta brutalitate, încât abia mai părea conştient, şi era complet

dezbrăcat. Vin îşi luă privirea de la goliciunea lui, dar nu înainte de a-i zări locul dintre picioare – o simplă cicatrice acolo unde ar fi trebuit să i se afle bărbăţia.

Toţi majordomii terrisieni sunt eunuci, îi spusese el. Rana aceea era veche – dar vânătăile, tăieturile şi zgârieturile erau noi.

— L-am găsit furişându-se în palat, în căutarea ta, zise Kar. S-ar părea că s-a temut pentru siguranţa ta.

— Ce i-aţi făcut? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Oh, nu cine ştie ce… deocamdată, răspunse Kar. Ei, s-ar putea să te-ntrebi de ce ţi-am vorbit despre fratele tău. Poate mă crezi un prost fiindc-am recunoscut că mintea lui a crăpat înainte de a-i afla secretul. Dar, vezi tu, nu sunt chiar atât de prost încât să nu recunosc o eroare. Ar fi trebuit să prelungim tortura fratelui tău… să-l facem să sufere mai mult. Asta a fost într-adevăr o greşeală.

Zâmbi cu răutate, arătând spre Sazed cu o înclinare a capului.

— N-o s-o repetăm, fetiţo. Nu – de data asta, o să-ncercăm o tactică diferită. O să te lăsăm să ne priveşti torturându-l pe terrisian. O să fim foarte atenţi, o să ne-asigurăm că durerea lui durează, că e cât se poate de vie. Când ne spui ce vrem să aflăm, ne oprim.

Vin se cutremură, îngrozită.

— Nu… te rog…

— Oh, ba da, zise Kar. Ce-ar fi să te gândeşti o vreme la tot ce-o să-i facem? Lordul Legiuitor a cerut să fiu prezent – trebuie să primesc oficial conducerea Cultului. Începem când revin.

Îi întoarse spatele, cu roba lui neagră măturând podeaua. Străjerii îl urmară, probabil postându-se în camera de gardă aflată chiar în afara acelei încăperi.

— Oh, Sazed, zise Vin, căzând în genunchi lângă gratiile cuştii.

— Ei, stăpână, spuse el, cu o voce surprinzător de lucidă. Ce ţi-am spus noi despre umblatul de colo-colo numai în lenjerie? Dacă ar fi aici, stăpânul Dockson te-ar mustra, cu siguranţă.

Vin îşi ridică privirea, şocată. Sazed îi zâmbea.

— Sazed! spuse ea, cu voce scăzută, uitându-se în direcţia în care dispăruseră paznicii. Eşti conştient?

— Foarte conştient, zise el.

Puternică şi calmă, vocea lui contrasta izbitor cu trupul învineţit.

— Îmi pare rău, Sazed, spuse ea. De ce-ai venit după mine? Ai fi putut să stai deoparte şi să mă laşi să fiu proastă de una singură!

Terrisianul îşi întoarse spre ea faţa învineţită, cu un ochi umflat, dar cu celălalt privind într-ai ei.

— Stăpână, spuse, pe un ton solemn, i-am jurat stăpânului Kelsier c-o să am grijă să fii în siguranţă, Jurământul unui terrisian nu e un gest uşuratic.

— Dar… ar fi trebuit să ştii c-o să fii prins, spuse ea, uitându-se în

jos, ruşinată.

— Bineînţeles c-am ştiut, stăpână. Păi cum altcumva era să-i fac să m-aducă la tine?

Vin îşi ridică privirea.

— Să te-aducă… la mine?

— Da, stăpână. Există un lucru pe care Cultul şi poporul meu îl au în comun, aşa cred. Şi unul, şi celălalt subestimează ceea ce putem înfăptui.

Închise ochii. Şi apoi trupul i se schimbă. Păru să se… dezumfle, muşchii pierzându-şi vlaga şi subţiindu-se şi carnea atârnându-i pe oase.

— Sazed! strigă Vin, împingându-se în gratii, într-o încercare de-a ajunge la el.

— E totul bine, stăpână, răspunse el, cu voce firavă, înspăimântător de slăbită. Am doar nevoie de un moment în care… să-mi adun puterile.

Să-mi adun puterile. Vin şovăi, lăsându-şi mâna în jos, şi îl privi timp de vreo câteva minute. *Oare putea fi…*

Sazed părea atât de neputincios – de parcă puterea lui, muşchii lui ar fi fost supţi. Şi, poate… puşi undeva la păstrare?

Ochii terrisianului se deschiseră brusc. Trupul îi reveni la normal; apoi muşchii continuară să-i crească, devenind masivi şi puternici, chiar mai masivi decât ai lui Ham.

Sazed îi zâmbi lui Vin, cu capul susţinut de un gât vânjos, puternic. Pe urmă îşi rupse cu uşurinţă legăturile. Se ridică în picioare, un bărbat robust, inuman de musculos – atât de diferit de cărturarul deşirat şi liniştit pe care-l ştia ea.

Lordul Legiuitor a vorbit în jurnal despre puterea lor, se gândi, minunându-se. *A spus că Rashek a ridicat de unul singur un bolovan şi l-a aruncat din drum.*

— Dar ţi-au luat toate bijuteriile! zise ea. Unde ţi-ai ascuns metalul?

Sazed zâmbi, înşfăcând gratiile dintre cuştile lor.

— Tu mi-ai dat ideea, stăpână. L-am înghiţit.

Şi smulse gratiile.

Vin se repezi în cuşca lui şi îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc.

— Fireşte, zise el, împingând-o cu delicateţe într-o parte, şi îşi izbi uşa celulei cu o palmă masivă, sfărâmându-i încuietoarea şi smulgând-o din balamale.

— Acum să ne grăbim, stăpână. Trebuie să te scoatem din pericol.

O clipă mai târziu, cei doi străjeri care-l aruncaseră pe Sazed în celulă apărură în cadrul uşii. Încremeniră, holbându-se la fiara masivă aflată în locul bărbatului nevolnic pe care-l bătuseră.

Sazed făcu un salt înainte, strângând în mână una dintre gratiile

cuştii lui Vin. Însă era clar că Feruchimia lui îi dăduse doar putere, nu şi viteză. Mersul lui era greoi, iar cei doi paznici fugiră, strigând după ajutor.

— Haide, stăpână, spuse Sazed, aruncând gratia. Puterea mea n-o să ţină mult – bucata de metal pe care-am înghiţit-o nu e destul de mare ca să cuprindă cine ştie ce încărcătură Feruchimică.

Începu să se micşoreze chiar în timp ce vorbea. Vin trecu pe lângă el, ieşind cu iuţeală din încăpere. Camera gărzilor de alături era foarte mică; nu adăpostea decât două scaune. Însă în spatele unuia dintre ele găsi o mantie înfăşurată în jurul mesei de seară a străjerilor. O smulse şi i-o aruncă lui Sazed.

— Mulţumesc, stăpână, spuse el.

Ea dădu din cap, apropiindu-se de uşă şi trăgând cu ochiul afară. Din încăperea următoare, pustie şi mai largă, se deschideau două coridoare – unul mergând spre dreapta, iar altul pornind din partea opusă ei şi pierzându-se în depărtare. De-a lungul peretelui din stânga stăteau lăzi de lemn, iar în mijloc se găsea o masă mare. În lateralul acesteia se înşiruiau numeroase instrumente ascuţite şi Vin se cutremură la vederea lor şi a sângelui uscat.

Aici o s-o sfârşim amândoi, dacă nu ne mişcăm repede, se gândi, făcându-i semn lui Sazed să înainteze.

Înlemni la jumătatea unui pas când pe coridorul din partea opusă apăru un grup de soldaţi, condus de unul dintre străjerii de mai înainte. Înjură în gând – i-ar fi auzit mai din timp dacă ar fi avut cositor.

Se uită în spate. Sazed şchiopăta prin camera gărzilor. Puterea Feruchimică îi dispăruse şi era limpede că soldaţii îl bătuseră zdravăn înainte de a-l arunca în celulă. Abia mai putea să meargă.

— Pleacă, stăpână! îi strigă el, fluturându-şi mâna. Fugi!

Încă mai ai de învăţat despre prietenie, Vin, îi şopti, în minte, vocea lui Kelsier. *Sper că-ntr-o bună zi o să-nţelegi ce-nseamnă…*

Nu pot să-l părăsesc. N-o s-o fac.

Vin se repezi către soldaţi. Înşfăcă de pe masă două cuţite pentru tortură şi oţelul lor bine lustruit, lucios, îi scânteie între degete. Sări pe masă şi de acolo se azvârli către oştenii care se apropiau.

Nu avea Allomanţia, dar zbură oricum înspre ei, lunile de antrenament dovedindu-se a fi de folos, în ciuda faptului că îi lipseau metalele. În cădere, înfipse un cuţit în gâtul unui soldat surprins. Lovi podeaua mai tare decât se aşteptase, dar izbuti să se ferească la timp de un al doilea soldat.

Lama zăngăni, lovindu-se de piatra din spatele ei. Vin se răsuci, făcând o tăietură de-a curmezişul coapselor altui soldat. Omul se trase înapoi, împleticindu-se de durere.

Prea mulţi, se gândi ea. Erau cel puţin două duzini, încercă să sară

către un al treilea, dar un altul îşi avântă bastonul, pocnind-o într-o parte.

Vin gemu de durere, scăpând cuţitul când fu aruncată într-o parte. Fără fludor, care s-o ajute să suporte căderea, se izbi de piatra dură cu un pocnet, rostogolindu-se pentru a se opri, ameţită, lângă perete.

Încercă să se ridice, dar nu izbuti. Reuşi cu greu să-l zărească pe Sazed, prăbuşindu-se alături de ea în timp ce trupul îi era cuprins brusc de o mare slăbiciune. Încerca s-adune din nou putere. Dar n-avea să-i ajungă timpul. Era de aşteptat ca unul dintre oşteni să-l atace în curând.

Măcar am încercat, se gândi ea, auzind un alt grup de soldaţi năpustindu-se de pe coridorul din dreapta. *Măcar nu l-am părăsit. Cred… cred că despre asta vorbea Kelsier.*

— Valette! strigă o voce cunoscută.

Vin îşi ridică contrariată privirea când în încăpere dădură buzna Elend şi şase soldaţi. El purta un costum de nobil, nu tocmai potrivit pentru o asemenea împrejurare, şi avea un baston de duel.

— Elend? întrebă, uluită.

— Eşti teafără? spuse el, îngrijorat, venind spre ea.

Atunci îi văzu pe oştenii Cultului. Păreau oarecum năuciţi de confruntarea cu un nobil, dar numericeşte continuau să fie superiori.

— Iau fata cu mine! zise Elend.

Cuvintele lui erau pline de curaj, dar se vedea limpede că nu era soldat. N-avea drept armă decât bastonul de duel al unui nobil şi îi lipsea armura. Cinci dintre oamenii lui purtau culoarea roşie a familiei Venture – erau din fortăreaţa lui. Însă unul – cel aflat în frunte când pătrunseseră în încăpere – era îmbrăcat în uniforma gărzilor palatului. Lui Vin i se părea oarecum cunoscut. Îi lipsea însemnul de pe umărul hainei. *Oşteanul pe care l-am întâlnit la intrare,* îşi spuse, uimită. *Cel pe care l-am convins să treacă de partea răzvrătirii…*

Comandantul soldaţilor Cultului părea să se fi hotărât. Neluând în seamă ordinul lui Elend, îşi flutură scurt mâna, şi soldaţii începură să se răsfire pe lângă pereţi, apropiindu-se ca să-ncercuiască grupul tânărului Venture.

— Valette, trebuie să pleci, spuse în grabă acesta, ridicându-şi bastonul de duel.

— Vino, stăpână, zise Sazed, întinzând mâinile spre ea şi vrând s-o salte în picioare.

— Nu-i putem abandona! protestă Vin.

— N-avem încotro.

— Dar ai venit să mă salvezi. Trebuie să faci acelaşi lucru şi pentru Elend.

Sazed clătină din cap.

— A fost altceva, copilă. Ştiam că am o şansă să te scap. Aici nu poţi

fi de niciun ajutor – în compasiune e frumuseţe, dar trebuie să-nveţi şi să fii înţelept.

Ea se lăsă ridicată în picioare, iar soldaţii lui Elend îşi schimbară supuşi poziţia ca să oprească oştenii Cultului. Elend stătea în faţa lor, evident hotărât să lupte.

Trebuie să existe o altă cale! se gând Vin disperată. *Trebuie să…*

Şi atunci o văzu, aruncată într-una dintre lăzile de lângă perete. O fâşie familiară de material cenuşiu, o singură panglică, atârnând peste marginea lăzii.

Se smulse din mâna lui Sazed în timp ce oştenii Cultului atacau. Elend strigă în urma ei, şi armele zăngăniră. Vin aruncă bucăţile de material aflate deasupra – pantalonii ei şi cămaşa – afară din ladă. Şi acolo, pe fundul acesteia, îi zăcea mantia-de-ceaţă. Închise ochii şi întinse mâna către buzunarul din lateral.

Degetele ei găsiră un singur flacon, cu dopul încă la locul lui.

Îl scoase din buzunar, răsucindu-se către luptă. Soldaţii Cultului se retrăseseră cu câţiva paşi. Doi dintre ei zăceau pe podea, răniţi, dar trei dintre oamenii lui Elend căzuseră. Însă, din fericire, mulţumită micii dimensiuni a încăperii, grupul tânărului Venture nu putuse fi mai întâi încercuit.

El era în picioare, transpirând, cu o tăietură în braţ, cu bastonul de duel făcut ţăndări. Înşfăcă sabia unui om pe care-l doborâse, ţinând-o cu mâini neexperimentate şi privind sfidător o forţă mult mai mare.

— M-am înşelat în privinţa acestuia, stăpână, spuse încet Sazed. Îmi… cer iertare.

Vin zâmbi. Apoi scoase dopul flaconului şi îl goli dintr-o sorbitură.

În ea răbufniră furtuni de putere. Izbucniră vâlvătăi, metalele se dezlănţuiră, puterea i se întoarse, ca o lumină a zorilor, în trupul slăbit şi istovit. Durerile părură neînsemnate, ameţeala dispăru, încăperea deveni mai strălucitoare, iar dalele de piatră, mai reale sub degetele picioarelor ei.

Oştenii atacară din nou, şi Elend îşi ridică sabia, într-o poziţie plină de hotărâre, dar lipsită de speranţă. Păru cu desăvârşire şocat când Vin zbură prin aer, pe deasupra capului lui.

Ea ateriză în mijlocul soldaţilor, trimiţându-şi Oţel-Împingerea într-o rafală. Bărbaţii care o încadrau se zdrobiră de pereţi. Un oştean îşi repezi bastonul de război către ea şi Vin pară obiectul cu o mână dispreţuitoare şi-l pocni pe bărbat cu pumnul în faţă, aruncându-i capul spre ceafă cu un pocnet.

Prinse bastonul, îl răsuci şi îl trânti în capul unui soldat care-l ataca pe Elend. Ţăndările bastonului ţâşniră în toate părţile şi ea le lăsă să cadă odată cu cadavrul. Când împinse în pereţi încă două grupuri de oameni, soldaţii din partea din spate a încăperii începură să ţipe, întorcându-i spatele şi rupând-o la fugă. Ultimul rămas în încăpere se

întoarse, surprins, când Vin îi Trase coiful de metal în mâinile ei. Apoi îl Împinse înapoi, către el, trântindu-i-l pe piept şi ancorându-se de ceva din spate. Oşteanul zbură pe coridor, către camarazii lui care fugeau, căzând peste ei.

Vin îi goli entuziasmată plămânii, stând, cu muşchii încordaţi, în mijlocul bărbaţilor care gemeau. *Pot… să-nţeleg cum a devenit Kelsier dependent de asta.*

— Valette? întrebă stupefiat Elend.

Ea făcu un salt şi îl îmbrăţişă veselă, strângându-l cu putere şi îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Te-ai întors, şopti. Te-ai întors, te-ai întors, te-ai întors…

— Ăă…, da. Şi… văd că eşti Născută-din-Ceaţă. Asta-i interesant. Ştii, de obicei e politicos să le spui prietenilor tăi astfel de lucruri.

— Îmi cer iertare, murmură ea, continuând să-l ţină în braţe.

— Ei, da, zise el, părând să se gândească la cu totul altceva. Ăă…, Valette? Ce s-a-ntâmplat cu hainele tale?

— Sunt acolo, pe podea, răspunse Vin, ridicându-şi privirea spre el. Elend, cum m-ai găsit?

— Prietenul tău, un oarecare jupân Dockson, mi-a spus că eşti prizonieră în palat. Şi, ei, acest minunat om de onoare, aici de faţă – căpitanul Goradel, cred că aşa se numeşte – s-a-ntâmplat să fie soldat în garda palatului şi a ştiut drumul încoace. Cu ajutorul lui – şi ca nobil de un oarecare rang – am reuşit să pătrund destul de uşor înăuntru, apoi am auzit ţipetele tale venind de pe coridorul ăsta… Şi, ăă, da. Valette? Nu crezi c-ar fi bine să-ţi pui hainele? E ceva… care abate atenţia.

Ea îi zâmbi.

— M-ai găsit.

— Şi ţi-am fost de mare folos, spuse el, cu ironie. Nu s-ar părea că aveai mare nevoie de ajutorul nostru.

— Nu contează, zise Vin. Te-ai întors. Până acum nu s-a mai întors nimeni.

Elend îşi coborî privirea spre ea, cu o uşoară încruntare.

Sazed se apropie, aducând hainele şi mantia lui Vin.

— Stăpână, trebuie să plecăm.

Elend schiţă un gest de încuviinţare.

— În oraş nu mai există niciun loc sigur. Skaa s-au răzvrătit! Tăcu şi se uită la ea. Dar, ăă… probabil ştii deja.

Vin încuviinţă cu o înclinare a capului, desprinzându-se în sfârşit de Elend.

— Am dat o mână de-ajutor ca să-nceapă. Dar ai dreptate în privinţa pericolului. Du-te cu Sazed – pe el îl cunosc mulţi dintre conducătorii răzvrătiţilor. Nu-ţi vor face niciun rău atâta vreme cât garantează el pentru tine.

Atât Elend, cât şi Sazed se încruntară în timp ce ea îşi trăgea pantalonii. În buzunar găsi cercelul mamei sale. Şi-l puse din nou în ureche.

— Să plec cu Sazed? întrebă Elend. Şi cu tine cum rămâne?

Vin îşi îmbrăcă şi cămaşa largă. Pe urmă se uită în sus, simţind prin piatră, simţindu-l pe *el* deasupra. Era acolo. Prea puternic. Acum, după ce-l înfruntase direct, era sigură de puterea lui. Răzvrătirea populaţiei skaa era osândită la pieire atâta vreme cât trăia el.

— Eu am o altă misiune, Elend, răspunse ea, luându-şi mantia de la Sazed.

— Crezi că-l poţi înfrânge, stăpână? întrebă acesta.

— Trebuie să-ncerc, zise ea. Al Unsprezecelea Metal a fost bun, Saze. Am văzut… ceva. Kelsier era convins c-o să-i dezvăluie secretul.

— Dar… Lordul Legiuitor, stăpână…

— Kelsier a murit ca să-nceapă răzvrătirea asta, spuse ea cu hotărâre. Trebuie s-o văd izbândind. Ăsta e rolul meu, Sazed. Kelsier n-a ştiut care era, dar eu ştiu. Trebuie să-l opresc pe Lordul Legiuitor.

— Pe Lordul Legiuitor? întrebă Elend, şocat. Nu, Valette, e nemuritor!

Ea se întinse, îi prinse capul în mâini şi i-l trase în jos, ca s-o sărute.

— Elend, familia ta îi aducea atiul Lordului Legiuitor. Ştii unde-l ţine?

— Da, răspunse el, nedumerit. Ţine boabele în clădirea tezaurului, imediat către est faţă de locul ăsta. Dar…

— Trebuie să iei atiul ăla, Elend. Noua cârmuire va avea nevoie de bogăţia – şi de puterea asta – ca să nu fie înfrântă de primul nobil care poate ridica o oaste.

El clătină din cap.

— Nu, Valette. Eu trebuie să te duc într-un loc sigur.

Vin îi zâmbi, apoi se întoarse spre Sazed. Terrisianul îi răspunse dând din cap.

— Nu-mi spui să n-o fac? întrebă ea.

— Nu, zise el, cu voce scăzută. Mă tem că ai dreptate, stăpână. Dacă Lordul Legiuitor nu e înfrânt… ei bine, n-o să te opresc. Îţi urez noroc. Mă-ntorc să te-ajut imediat ce-l văd pe tânărul Venture în siguranţă.

Vin încuviinţă cu un gest al capului, îi zâmbi îngrijoratului Elend, apoi îşi ridică privirea. Către forţa întunecată care aştepta deasupra, pulsând cu o deprimare obosită.

Arse cupru, respingând Domolirea Lordului Legiuitor.

— Valette…, spuse încet Elend.

— Nu-ţi face griji, răspunse ea. Cred că ştiu cum să-l ucid.

Acestea îmi sunt temerile, când scriu c-un toc cu pojghiţă de gheaţă, în ajunul renaşterii lumii. Rashek mă priveşte. Cu ură. Peştera e deasupra.

Pulsând. Degetele îmi tremură. Nu de frig.

Mâine se va sfârşi.

CAPITOLUL 38

Vin se împinse prin aerul de deasupra palatului Kredik Shaw. Turlele şi turnurile se înălţau în jurul ei, părând colţii umbriţi ai unui monstru fantomatic, care pândea dedesubt, întunecate, negre şi ameninţătoare, o făceau, dintr-un anumit motiv, să se gândească la Kelsier, zăcând mort în stradă, cu o suliţă cu vârful de obsidian ieşindu-i din piept.

Fuioarele de ceaţă i se roteau şi i se învolburau în jur când zbura printre ele. Erau tot groase, dar cositorul o ajuta să vadă o strălucire palidă la orizont. Dimineaţa se apropia.

Sub ea lua fiinţă o lumină mai mare. Vin se prinse de o turlă subţire şi îşi lăsă avântul s-o rotească în jurul metalului lucios, oferindu-i o imagine în mişcare a locului. În noapte ardeau mii de torţe, adunându-se şi contopindu-se ca nişte insecte luminiscente. Veneau în valuri mari, îndreptându-se către palat.

Garda palatului n-are nicio şansă împotriva unei asemenea forţe, se gândi ea. *Dar, croindu-şi prin luptă drumul înăuntru, armata de skaa îşi va pecetlui propria osândă.*

Se întoarse într-o parte, cu turla umedă de ceaţă rece sub degete. Ultima oară când sărise printre turlele din Kredik Shaw, sângera şi nu era decât pe jumătate conştientă. Sazed venise s-o salveze, dar de data asta n-avea s-o mai poată ajuta.

La mică distanţă, vedea turnul tronului. Nu era greu de remarcat; vâlvătăile unui inel de focuri îl luminau din afară, trimiţându-şi strălucirea către cei din interior printr-o singură fereastră pictată. Îl simţea pe El înăuntru. Aşteptă câteva clipe, sperând că poate ar fi izbutit să-l atace după ce părăseau Inchizitorii încăperea.

Kelsier credea că Al Unsprezecelea Metal e cheia, se gândi ea.

Îi venise o idee. Avea să meargă. Trebuia să meargă.

— Începând din acest moment, proclamă Lordul Legiuitor cu voce sonoră, Cantonul Inchiziţiei primeşte controlul organizării Cultului. Cererile adresate până acum lui Tevidian i se vor adresa lui Kar.

În sala tronului se lăsă tăcerea, mulţimea de obligatori de rang înalt fiind năucită de evenimentele nopţii. Lordul Legiuitor îşi flutură o mână, dând de înţeles că întrunirea se încheiase.

În sfârşit! se gândi Kar. Îşi înălţă capul, cu piroanele din ochi zvâcnindu-i ca de obicei şi provocându-i durere – însă în seara aceea era o durere a bucuriei. Inchizitorii aşteptau de două secole, trăgând

cu mare atenţie toate sforile, încurajând cu subtilitate corupţia şi neînţelegerile în rândurile obligatorilor obişnuiţi. Şi în sfârşit se văzuseră roadele. Inchizitorii nu mai erau nevoiţi să se plece în faţa ordinelor unor oameni inferiori.

Se întoarse şi zâmbi către grupul de preoţi ai Cultului, ştiind foarte bine câtă nelinişte trezea privirea unui Inchizitor. Nu mai putea să vadă, nu aşa cum vedea cândva, dar primise ceva mai bun. O stăpânire a Allomanţiei atât de subtilă, atât de amănunţită, încât putea să desluşească lumea din jurul lui cu o acurateţe surprinzătoare.

Metalele existau în aproape orice – în apă, în piatră, în sticlă… chiar şi în trupurile omeneşti. Erau prea împrăştiate ca să le poată influenţa Allomanţia – de fapt, majoritatea Allomanţilor nici măcar nu puteau să le simtă.

Însă, cu ochii lui de Inchizitor, Kar putea să vadă liniile de fier ale tuturor acestor fărâme – liniile albastre erau subţiri, aproape de nezărit, dar conturau lumea pentru el. Obligatorii pe care-i avea în faţă erau o masă şovăitoare de nuanţe de albastru, sentimentele – tulburare, furie şi teamă – fiindu-le trădate de poziţiile trupurilor lor. Tulburare, furie şi teamă… atât de încântătoare, toate trei. Zâmbetul lui Kar se lăţi, în ciuda oboselii sale.

Rămăsese treaz prea multă vreme. Traiul ca Inchizitor secătuia trupul, trebuia să se odihnească des. Fraţii săi părăseau deja încăperea târşâindu-şi picioarele, pentru a se îndrepta către dormitoarele lor, plasate intenţionat în apropierea sălii tronului. Aveau să adoarmă imediat; după toate execuţiile din timpul zilei şi după agitaţia din timpul nopţii, erau din cale-afară de istoviţi.

Însă Kar rămase în urmă, după ce plecară atât Inchizitorii, cât şi obligatorii. Rămase în curând singur cu Lordul Legiuitor, stând în picioare în încăperea luminată de cinci vase mari pentru jăratic. Focurile din exterior păleau încet, stinse de slujitori, lăsând panorama de sticlă să se întunece, înnegrindu-se.

— Aţi căpătat în sfârşit ceea ce v-aţi dorit, spuse încet Lordul Legiuitor. Poate acum voi avea linişte în privinţa asta.

— Da, Lord Legiuitor, răspunse Kar, cu o plecăciune. Cred că…

În aer se auzi un zgomot straniu – un pocnet uşor. Inchizitorul se uită în sus, încruntându-se când un mic disc metalic ricoşă de mai multe ori din podea, rostogolindu-se pentru a se opri în cele din urmă, după ce se lovi chiar de piciorul lui. Ridică moneda, apoi îşi înălţă privirea către fereastra masivă, în care văzu o gaură mică, rotundă.

Ce?

Zeci de alte monede străbătură cu iuţeală fereastra, presărând-o cu găuri. În aer răsunară pocnete metalice şi clinchete de sticlă spartă. Kar se retrase un pas, surprins.

Întreaga porţiune dinspre sud a ferestrei se făcu ţăndări, răbufnind

în interior sticla atât de şubrezită de loviturile monedelor, încât un trup avântat în zbor izbutise să treacă prin ea.

Cioburi de sticlă colorată se răsuciră în aer, răsfirându-se în faţa unei siluete mărunte, cu o mantie de ceaţă fâlfâind şi cu două pumnale negre, scânteietoare. Fata ateriză lăsându-se în jos şi alunecând puţin pe cioburile de sticlă, ceaţa tălăzuind prin deschiderea din spatele său. Fuioarele înaintară ondulându-se, atrase de Allomanţia ei, şi i se încolăciră în jur. Fata se ghemui pentru o clipă în ceaţă, ca un herald al nopţii.

Apoi făcu un salt înainte, repezindu-se drept la Lordul Legiuitor.

Vin arse Al Unsprezecelea Metal. Vechiul sine al Lordului Legiuitor apăru, ca mai înainte, ca şi cum s-ar fi format din ceaţă, ca să stea pe piedestal, alături de tron.

Vin nu-i dădu nicio atenţie Inchizitorului. Din fericire, creatura reacţionă cu încetineală – ea ajunsese la jumătatea treptelor piedestalului înainte de a-i trece Inchizitorului prin cap să se repeadă. Iar Lordul Legiuitor stătea liniştit, urmărind-o aproape fără niciun interes.

Nu s-a sinchisit câtuşi de puţin de două suliţe trecute prin pieptul lui, se gândi Vin, acoperind dintr-un salt distanţa care-o mai despărţea de partea de sus a piedestalului. *N-are de ce să se teamă de pumnalele mele.*

De aceea nici n-avea de gând să le-ntrebuinţeze ca să-l atace. În schimb, le ridică şi le împlântă, ţintind direct inima fostului lui sine.

Armele îşi atinseră ţinta – şi trecură prin bărbat ca şi cum nu s-a fi aflat acolo. Vin se împletici şi alunecă prin imagine, fiind cât pe ce să cadă de pe piedestal.

Se răsuci şi spintecă imaginea încă o dată. Şi pumnalele o străbătură din nou fără să-i facă niciun rău. Nici măcar nu fâlfâi şi nu se strâmbă.

Am putut s-ating imaginea mea de aur, se gândi, frustrată. *Pe asta de ce n-o pot atinge?*

Era clar că nu lucra în acelaşi fel. Umbra stătea neclintită, neavând câtuşi de puţin habar de atacurile ei. Se gândise că, poate, dacă ucidea versiunea anterioară a Lordului Legiuitor, ar fi murit şi forma lui din prezent. Din nefericire, sinele lui din trecut părea să fie tot atât de lipsit de substanţă ca o umbră de atiu.

Dăduse greş.

Kar se izbi de ea, prinzându-i umerii în strânsoarea lui puternică, de Inchizitor, şi avântul mişcării lui o trânti de pe piedestal. Se rostogoliră amândoi pe treptele din spate.

Vin mormăi, arzând fludor. *Nu mai sunt fata neajutorată pe care-a ţinut-o prizonieră cu puţin timp în urmă, Kar,* se gândi, cu hotărâre, izbindu-l cu picioarele când atinseră amândoi podeaua, în spatele tronului.

Inchizitorul gemu, aruncat în aer de lovitura care îi smulse mâinile de pe umerii ei. Mantia-de-ceaţă rămase între degetele lui, dar Vin sări în picioare, grăbindu-se să se îndepărteze.

— *Inchizitori!* urlă Lordul Legiuitor, ridicându-se în picioare. *La mine!*

Vin ţipă, urechile sensibilizate de cositor fiind îndurerate de vocea lui puternică.

Trebuie să ies de aici, se gândi, *împleticindu-se. Trebuie să găsesc o altă cale de a-l ucide…*

Kar sări asupra ei din spate, trântind-o. De data asta o cuprinse cu braţele şi strânse. Vin ţipă de durere, incendiindu-şi fludorul şi împingându-l, dar el o sili să se ridice în picioare. Îi prinse cu îndemânare gâtul, înconjurându-i-l cu un braţ, în timp ce le ţintuia pe ale ei la spate, cu mâna lui liberă. Ea se împotrivi cu furie, zvârcolindu-se, dar strânsoarea era puternică. Încercă să se-arunce pe spate, cu el cu tot, Oţel-Împingând brusc în încuietoarea unei uşi, dar ancora era prea firavă şi Kar abia dacă se împletici. Strânsoarea lui nu cedă.

Lordul Legiuitor chicoti, reaşezându-se pe tron.

— N-o să izbândeşti mare lucru împotriva lui Kar, fetiţo. A fost oştean, cu mulţi ani în urmă. Ştie cum să ţină pe cineva ca să nu poată scăpa, oricât ar fi de puternic.

Vin continuă să se zbată, gâfâind. Însă cuvintele Lordului Legiuitor îşi dovediră adevărul. Încercă o lovitură cu capul în ţeasta lui Kar, dar Inchizitorul se aştepta la asta. Auzea la ureche respiraţia lui grăbită, aproape… pătimaşă în timp ce o sufoca. În imaginea oglindită în geam, văzu uşa din spatele lor deschizându-se. Un alt Inchizitor intră cu paşi mari, cu piroanele scânteindu-i în reflexia deformată, cu roba neagră foşnindu-i.

Asta e, se gândi Vin, într-un moment mai presus de realitate, privind cum se strecura prin fereastra spartă ceaţa de-afară, din faţa ei, pentru a se scurge pe podea. Era straniu, dar nu i se ondula în jur, ca de obicei – de parcă ar fi împins-o ceva, îndepărtând-o. Şi i se păru că era o dovadă decisivă a înfrângerii sale.

Îmi pare rău, Kelsier. Te-am dezamăgit.

Al doilea Inchizitor se opri alături de confratele său. Pe urmă întinse mâna şi smulse ceva din spatele lui Kar. Zgomotul care urmă sugera o spintecare.

Vin căzu imediat pe podea, gâfâind ca să-şi recapete răsuflarea. Se rostogoli, şi fludorul o ajută să-şi revină cu mare repeziciune.

Kar stătea deasupra ei, legănându-se. Pe urmă se prăbuşi moale într-o parte, întinzându-se pe podea. Al doilea Inchizitor stătea în spatele lui, ţinând în mână ceva care părea un piron mare de metal – întocmai ca acelea din ochii Inchizitorilor.

Vin se uită la trupul neclintit al lui Kar. Partea din spate a robei era ruptă, lăsând la vedere o gaură însângerată între omoplaţi. O gaură destul de mare pentru un piron de metal. Faţa plină de cicatrice a Inchizitorului era palidă. Lipsită de viaţă.

Un alt piron! îşi spuse Vin, uimită. *Celălalt Inchizitor i l-a smuls din spate, şi el a murit. Ăsta e secretul!*

— Ce? urlă Lordul Legiuitor, ridicându-se, şi mişcarea bruscă îi răsturnă tronul pe spate.

Scaunul de piatră se rostogoli pe pietre, ciobind şi crăpând marmura.

— Trădare! Din partea unuia de-al meu!

Noul Inchizitor se repezi către Lordul Legiuitor. În timp ce fugea, gluga robei îi căzu pe spate, şi Vin îi zări capul chel. Faţa nou-venitului avea ceva cunoscut, în ciuda capetelor de piroane din faţa orbitelor – şi a vârfurilor lor înspăimântătoare, care-i ieşeau prin spatele craniului. În pofida ţestei chele şi a veşmintelor neobişnuite, bărbatul semăna puţin cu Kelsier.

Nu, îşi dădu ea seama. *Nu cu Kelsier.*

Cu Marsh!

Marsh urcă treptele piedestalului două câte două, mişcându-se cu viteza supranaturală a unui Inchizitor. Vin se strădui să se ridice în picioare, scăpând de efectele sufocării. Însă surprinderea ei era mult mai greu de alungat. Marsh trăia.

Marsh era Inchizitor.

Inchizitorii nu făceau cercetări în privinţa lui fiindcă-l bănuiau. Voiau să-l recruteze! Iar el părea acum hotărât să se lupte cu Lordul Legiuitor. *Trebuie să-l ajut! Poate… poate ştie secretul uciderii Lordului Legiuitor. La urma urmelor, a descoperit cum pot fi ucişi Inchizitorii!*

Marsh ajunse sus, pe piedestal.

— Inchizitori! urlă Lordul Legiuitor. La…

Şi înlemni, observând ceva chiar dincolo de uşă. Un mic morman de piroane, exact ca acela scos de Marsh din spatele lui Kar, zăcea pe duşumea. Păreau să fie şapte.

Marsh surâse, şi expresia feţei sale deveni bizar de asemănătoare cu unul dintre zâmbetele atotcunoscătoare ale lui Kelsier. Vin ajunse lângă piedestal şi se Împinse într-o monedă, azvârlindu-se în sus.

Întreaga putere copleşitoare a mâniei Lordului Legiuitor o lovi la jumătatea urcuşului. Împinse prin cuprul pe care-l ardea, deprimarea şi sufocarea hrănite de furia sufletului ei o izbiră ca o forţă fizică. Îşi incendie cuprul, gâfâind uşor, dar nu izbuti să scape cu desăvârşire de Împingerea Lordului Legiuitor asupra sentimentelor ei.

Marsh se împletici puţin, iar Lordul Legiuitor îşi repezi spre el un dos de palmă, cu o mişcare foarte asemănătoare celei cu care-l omorâse pe Kelsier. Din fericire, Marsh îşi reveni la timp ca să se

ferească. Se învârti în jurul Lordului, întinzându-se ca să-l apuce de partea din spate a costumului negru, ca o robă. Şi smuci, rupând materialul de-a lungul cusăturii din spate.

Apoi încremeni, cu o expresie de nedescifrat a feţei sale cu ochi pironiţi. Lordul Legiuitor se răsuci, izbindu-l cu cotul în stomac şi azvârlindu-l de-a latul încăperii. Iar când se întoarse, Vin văzu ce văzuse şi Marsh.

Nimic. Un spate normal, deşi musculos. Spre deosebire de Inchizitori, Lordul Legiuitor n-avea un piron înfipt în şira spinării.

Oh, Marsh… se gândi Vin, cu o senzaţie deprimantă de scufundare. Fusese o idee ingenioasă, mult mai ingenioasă decât încercarea ei cu Al Unsprezecelea Metal – însă se dovedise a fi, totuşi, la fel de greşită.

Marsh izbi în sfârşit podeaua, capul lovindu-i-se de ea cu un pocnet, apoi alunecă până ce se opri în peretele opus. Rămase aşa, prăbuşit, proptit în fereastra masivă, fără să se mai clintească.

— Marsh! strigă ea, sărind şi împingându-se către el.

Dar, în timp ce zbura, Lordul Legiuitor îşi înălţă absent o mână.

Vin simţi… cev*a put*ernic izbindu-se de ea. Părea un soi de Oţel-Împingere, lovindu-i metalele din stomac – dar fireşte că nu putea fi aşa ceva. Kelsier îi garantase că niciun Allomant nu era în stare să afecteze metalele din trupul altcuiva.

Dar tot el îi spusese şi că niciun Allomant n-avea putere asupra sentimentelor cuiva care ardea cupru.

Monedele aruncate ţâşniră către Lordul Legiuitor, înşiruindu-se pe podea. Uşile căzură din cadrele lor. Deşi era greu de crezut, chiar şi cioburile de sticlă colorată tremurară şi prinseră să alunece pe podea, îndepărtându-se de piedestal.

Şi Vin fu aruncată pe-o parte, metalele din stomac ameninţând să-i sfâşie trupul, eliberându-se. Se izbi de pământ, şi lovitura o lăsă aproape fără cunoştinţă. Rămase locului, uimită, năucită, dezorientată, nefiind în stare să gândească decât un singur lucru:

O asemenea putere…

Când coborî Lordul Legiuitor de pe piedestal răsunară pocnete. Înainta liniştit, smulgându-şi haina ruptă a costumului şi cămaşa, şi rămânând gol de la talie în sus, doar cu bijuteriile care-i scânteiau pe degete şi la încheieturile mâinilor. Vin observă că mai multe brăţări subţiri îi străpungeau pielea braţelor în partea de sus.

Ingenios, se gândi, străduindu-se să se ridice în picioare. *Le împiedică să fie Împinse sau Trase.*

Lordul Legiuitor clătină din cap cu părere de rău, cu paşii ca tot atâtea lovituri de picior ce croiau cărări prin ceaţa rece scursă pe podea prin fereastra spartă. Părea atât de puternic, cu torsul plin de muşchi, cu chipul frumos. Puterea Allomanţiei lui biciuia sentimentele lui Vin, ţinută cu greu la distanţă de cuprul ei.

— Ce ţi-ai închipuit, fetiţo? o întrebă, cu voce scăzută. Că mă poţi înfrânge? Că sunt un Inchizitor obişnuit, cu puteri făurite şi dăruite?

Vin incendie fludor. Apoi îi întoarse spatele şi fugi – cu gândul să-nşface trupul lui Marsh şi să iasă spărgând geamul din partea opusă a încăperii.

Dar, în clipa următoare, *el* era acolo, mişcându-se cu o viteză pe lângă care furia unei tornade părea placidă. Vin nu-l putu întrece nici măcar incendiindu-şi fludorul cu toată puterea. Păru să se mişte aproape cu nepăsare când întinse braţul, înşfăcând-o de umăr şi smucind-o înapoi.

Şi o azvârli ca pe o păpuşă de cârpă, izbind-o de una dintre coloanele masive care susţineau tavanul. Vin îşi căută cu disperare o ancoră, dar el aruncase tot metalul din încăpere, în afară de…

Trase chiar de una dintre brăţările Lordului Legiuitor, una dintre cele care îi străpungeau pielea. El îşi repezi imediat braţul în sus, scăpând de Tragerea ei şi făcând-o să se răsucească stângace în aer. O pocni cu o altă Împingere puternică, azvârlind-o cu spatele înainte. Metalele din stomacul lui Vin se învârtejiră, sticla se cutremură, cercelul de la mama ei îi fu smuls din ureche.

Încercă să se rotească astfel încât să aterizeze cu picioarele înainte, dar se izbi de o coloană de piatră cu o viteză cumplită şi fludorul n-o ajută cu nimic. Auzi un pocnet oribil, şi o săgeată de durere îi străpunse gamba dreaptă.

Se prăbuşi pe duşumea. Nu simţi dorinţa s-arunce o privire, dar suferinţa agonizantă care-i cuprinse partea de sus a trunchiului îi spuse că piciorul îi ieşea de sub trup, frânt, îndoit într-un unghi nefiresc.

Lordul Legiuitor clătină din cap. Nu, înţelese Vin, el nu-şi făcea griji fiindcă purta metale. Ţinând cont de priceperea şi de puterea lui, ar fi însemnat să fii neghiob – cum fusese ea – ca să-ncerci să-i întrebuinţezi bijuteriile drept ancore. Nu făcuse altceva decât să-i îngăduie să-i controleze salturile.

El înaintă, cu sticla sfărâmată pocnindu-i sub tălpi.

— Crezi că asta e prima oară când se străduieşte cineva să mă ucidă, fetiţo? Am supravieţuit focului şi decapitărilor. Am fost înjunghiat şi tăiat felii, strivit şi dezmembrat. Odată, la început, am fost chiar şi jupuit.

Se întoarse spre Marsh, clătinând iarăşi din cap. Şi, ciudat, impresia pe care i-o făcuse mai devreme lui Vin reveni. Părea… obosit. Ba chiar istovit. Nu trupul lui – în continuare musculos. Era doar… aerul lui. Vin încercă să se ridice în picioare, folosindu-se de coloana de piatră ca să-şi păstreze echilibrul.

— Sunt zeu, spuse el.

Atât de diferit de bărbatul umil din jurnal.

— *Zeul* nu poate fi ucis. Nu poate fi detronat. Răzvrătirea voastră – crezi că n-am mai văzut nimic asemănător? Crezi că n-am nimicit armate de unul singur? Cât o să mai dureze până când voi, oamenii, o să-ncetaţi să vă îndoiţi? Câte alte veacuri trebuie să vă mai demonstrez cine sunt pentru ca voi, skaa idioţi, să vedeţi adevărul? Câţi dintre voi trebuie să mai ucid?

Vin ţipă când îşi suci piciorul în direcţia greşită. Incendie fludor, dar ochii i se umplură totuşi de lacrimi. Metalele ei erau pe sfârşite. Fludorul avea să i se termine în curând, şi fără el nu putea să-şi păstreze cunoştinţa. Se prăbuşi lângă coloană, Allomanţia Lordului Legiuitor apăsând-o iarăşi. Durerea din picior îi zvâcnea.

E, pur şi simplu, prea puternic, se gândi, cu disperare. *Are dreptate. E Zeu. Ce-a fost în capul nostru?*

— Cum îndrăzneşti? întrebă Lordul Legiuitor, ridicând trupul moale al lui Marsh cu o mână încărcată de bijuterii.

Inchizitorul gemu încet, încercând să-şi salte capul.

— Cum îndrăzneşti? întrebă din nou Lordul Legiuitor. După tot ce ţi-am dat? Te-am făcut superior oamenilor de rând! Te-am făcut dominant!

Vin îşi înălţă brusc fruntea. Prin pâcla durerii şi a deznădejdii, ceva trezi în ea o amintire.

Spune întruna… spune întruna că poporul lui ar trebui să fie „dominant”, fiindcă are puteri supranaturale…

Se întinse în interior, simţindu-şi ultima rezervă din Al Unsprezecelea Metal. Îl arse, uitându-se cu ochii pătaţi de lacrimi la Lordul Legiuitor, care-l ţinea pe Marsh în strânsoarea unei singure mâini.

Fostul sine al Lordului Legiuitor apăru alături de el. Un bărbat cu mantie de blană şi cizme grele, cu barbă deasă şi muşchi puternici. Nu un aristocrat, niciun despot. Nu un erou, nici măcar un războinic. Un bărbat înveşmântat pentru traiul în munţii îngheţaţi. Un păstor.

Sau, poate, un cărăuş.

— Rashek, şopti Vin.

Lordul Legiuitor se întoarse spre ea, uluit.

— Rashek, repetă Vin. E numele tău, nu-i aşa? Nu eşti bărbatul care-a scris jurnalul. Nu eşti eroul care-a fost trimis să apere oamenii… eşti slujitorul lui. Cărăuşul care-l ura.

Şovăi o clipă.

— L-ai… l-ai ucis, şopti apoi. Asta s-a-ntâmplat în noaptea aia! De-asta se-ncheie jurnalul atât de brusc! L-ai ucis pe erou şi l-ai înlocuit. Te-ai dus în peşteră în locul lui şi ai cerut puterea pentru tine. Dar… în loc să salvezi lumea… ai luat-o în stăpânire.

— Nu ştii nimic! urlă el, continuând să strângă trupul lipsit de vlagă al lui Marsh într-o singură mână. Nu ştii nimic despre asta!

— Îl urai, spuse Vin. Te gândeai că un terrisian trebuia să fie eroul. N-ai putut suporta ideea că el – un om dintr-o ţară care-o asuprea pe a voastră – era acela care vă îndeplinea propriile legende.

Lordul Legiuitor îşi înălţă o mână şi Vin se simţi brusc apăsată de o greutate inimaginabilă. Allomanţia, împingând în metalele din stomacul şi din trupul ei, ameninţând s-o strivească de coloană. Ţipă, arzându-şi ultima fărâmă de fludor, străduindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Ceaţa îi undui în jur, târându-se prin fereastra spartă şi pe podea.

Prin geamul spart, auzi ceva răsunând neclar în aer. Păreau să fie… urale. Strigăte de bucurie, mii de glasuri înălţându-se în cor. Era aproape ca şi cum ar fi ovaţionat-o pe ea.

Ce importanţă are? se întrebă. *Ştiu taina Lordului Legiuitor, dar ce-mi dezvăluie? Că era cărăuş? Slujitor? Terrisian?*

Feruchimist.

Îl privi cu ochi înceţoşaţi şi zări din nou brăţările care-i scânteiau în partea de sus a braţelor. Brăţări din metal, brăţări care-i străpungeau pielea pe alocuri. Aşa că… Allomanţia nu avea putere asupra lor. De ce făcuse asta? Se presupunea că purta metale ca pe o bravadă. Nu se temea că le-ar fi putut întrebuinţa cineva ca să Tragă sau ca să împingă.

Sau cel puţin aşa pretindea. Dar, dacă toate celelalte metale care-l împodobeau – inelele, brăţările, moda pe care-o lansase în rândul nobilimii – nu erau decât un mod de a abate atenţia?

Un mod de a împiedica oamenii să se concentreze asupra unei anumite perechi de brăţări, răsucite în jurul braţelor sale. *Poate fi cu adevărat atât de simplu?* se întrebă, în timp ce greutatea Lordului Legiuitor ameninţa s-o strivească.

Fludorul aproape că i se terminase. Abia mai era în stare să gândească. Arse totuşi fier. Lordul Legiuitor putea să străpungă norii cuprici. Dar şi ea putea s-o facă. Erau, cumva, asemănători. Dacă el avea influenţă asupra metalelor din trupul altora, atunci avea şi ea.

Îşi incendie fierul. Se iviră linii albastre, ducând către inelele şi brăţările Lordului Legiuitor – către toate, dar nu şi către cele din partea de sus a braţelor, care-i străpungeau pielea.

Vin îşi aprinse tot fierul, concentrându-se şi împingând din toate puterile. Îşi păstră fludorul incendiat, străduindu-se să nu se lase zdrobită, şi ştiu, cumva, că încetase să mai respire. Forţa care-o apăsa era prea puternică. Nu mai izbutea să-şi ridice şi să-şi coboare pieptul.

Ceaţa i se învârteji în jur, dansând, stârnită de Allomanţia ei. Vin era pe moarte. O ştia. Abia dacă mai simţea durerea. Era strivită. Sufocată.

Trase ceaţa în ea.

Apărură două linii noi. Ea ţipă, Trăgând cu o putere pe care nu şi-o

cunoscuse până atunci. Îşi incendie fierul cu din ce în ce mai multă forţă, cu ancora de care-avea nevoie ca să Tragă de brăţările Lordului Legiuitor oferită chiar de Împingerea lui. Furia, disperarea şi agonia se contopiră în ea şi Tragerea deveni unicul lucru care-i reţinea atenţia.

Fludorul i se termină.

L-a ucis pe Kelsier!

Brăţările se desprinseră. Lordul Legiuitor ţipă de durere, un sunet slab, îndepărtat în urechile lui Vin. Greutatea o eliberă brusc, şi ea se prăvăli, gâfâind, imaginile dansându-i înaintea ochilor. Scăpate din strânsoarea ei, brăţările căzură pe podea şi alunecară pe marmură pentru a i se opri chiar în faţă. Vin îşi ridică privirea, arzând cositor ca să-şi limpezească vederea.

Lordul Legiuitor stătea în acelaşi loc, cu ochii măriţi de groază, cu braţele însângerate. Îl lăsă pe Marsh să cadă şi se repezi spre ea şi spre brăţările deformate. Însă, cu ultimul ei strop de putere – fludorul i se terminase – Vin le împinse, azvârlindu-le pe lângă el. Lordul Legiuitor se răsuci, îngrozit, privindu-le cum zburau prin geamul spart.

În depărtare, soarele se ridică peste orizont. Brăţările ajunseră în lumina lui roşie, scăpărând o clipă, înainte de a se prăbuşi în oraş.

— Nu! urlă Lordul Legiuitor, făcând un pas către fereastră.

Muşchii i se înmuiară, dezumflându-se cum se întâmplase cu ai lui Sazed. Se întoarse din nou către Vin, furios, dar chipul lui nu mai era al unui bărbat tânăr. Devenise al unui bărbat de vârstă mijlocie, cu trăsăturile maturizate.

Făcu un pas către fereastră. Părul îi albi şi ridurile i se adunară în jurul ochilor, în păienjenişuri firave.

Următorul pas nu mai avu vlagă. Lordul Legiuitor începu să tremure sub povara vârstei înaintate, cu spatele gârbovindu-i-se, cu pielea atârnându-i, cu părul rărindu-i-se.

Pe urmă se prăbuşi pe podea.

Vin se lăsă pe spate, cu mintea înceţoşată de durere. Zăcu aşa o vreme. Nu era în stare să gândească.

— Stăpână! spuse o voce.

Şi pe urmă Sazed era lângă ea, cu fruntea umedă de sudoare. Întinse mâna şi îi turnă ceva pe gât, iar ea înghiţi.

Trupul ei ştiu ce să facă. Incendie din reflex fludor, întărindu-se. Incendie cositor şi şocul senzaţiilor dintr-odată mai puternice o trezi. Scoase un suspin adânc, ridicându-şi privirea către faţa îngrijorată a lui Sazed.

— Ai grijă, stăpână, spuse el, cercetându-i piciorul. Osul e rupt, dar s-ar părea că numai într-un singur loc.

— Marsh, spuse ea, istovită. Vezi ce e cu Marsh.

— Marsh? întrebă Sazed.

Pe urmă îl văzu pe Inchizitorul care se mişcă uşor pe podea, la o

oarecare distanţă.

— Pe Zeii Uitaţi! exclamă, îndreptându-se într-acolo.

Marsh gemu, ridicându-se în capul oaselor. Îşi trecu o mână peste pântec.

— Ce… ce e aia?

Vin se uită la silueta îmbătrânită, căzută destul de aproape.

— E el. Lordul Legiuitor. E mort.

Sazed se încruntă, curios, ridicându-se. Purta o robă cafenie şi nu adusese cu el decât o simplă suliţă de lemn. Vin clătină din cap, gândindu-se la lupta cu o armă atât de jalnică împotriva creaturii care aproape că-i omorâse pe ea şi pe Marsh.

Fireşte. Într-un fel, şi noi am fost la fel de nefolositori. Noi ar trebui să fim morţi, nu Lordul Legiuitor.

I-am smuls brăţările. De ce? De ce pot face eu lucruri aidoma celor pe care le poate face el?

De ce sunt diferită?

— Stăpână…, spuse Sazed, fără grabă. Nu e mort, aşa cred. E… încă în viaţă.

— Ce? întrebă Vin, încruntându-se.

În clipa aceea îi venea greu să gândească. Avea să fie timp să-şi pună întrebările mai târziu. Sazed nu se înşela – creatura îmbătrânită nu era moartă. De fapt, se târa, jalnică, pe podea, către fereastra spartă. Către locul unde îi dispăruseră brăţările.

Marsh se ridică împleticindu-se şi respinse cu o fluturare de mână îngrijirile lui Sazed.

— O să mă vindec repede. Ai grijă de fată.

— Ajută-mă să mă ridic, îi ceru Vin.

— Stăpână…, zise terrisianul, dezaprobator.

— Te rog, Sazed.

El oftă şi îi întinse suliţa de lemn.

— Poftim, ţine-te de asta.

Ea o luă, iar terrisianul o ajută să se salte în picioare.

Pe urmă se sprijini în suliţă şi, alături de Marsh şi Sazed, se îndreptă şchiopătând către Lordul Legiuitor. Silueta târâtoare ajunsese la marginea încăperii şi privea oraşul prin fereastra spartă.

Cioburile de sticlă trosneau sub paşii lui Vin. Jos, oamenii ovaţionau din nou, însă ea nu putea să-i vadă şi nu-şi dădea seama pentru ce erau uralele.

— Ascultă, spuse Sazed. Ascultă, tu, cel care ne-ai fost zeu. Îi auzi ovaţionând? Uralele nu sunt pentru tine – poporul ăsta nu te-a ovaţionat niciodată. În seara asta şi-au găsit un nou conducător, o nouă mândrie.

— Obligatorii… mei…, şopti Lordul Legiuitor.

— Obligatorii tăi te vor uita, răspunse Marsh. O să am grijă de asta.

Ceilalţi Inchizitori sunt morţi, ucişi de mâna mea. Însă prelanii adunaţi te-au văzut încredinţându-i puterea Cantonului Inchiziţiei. Sunt singurul Inchizitor rămas în Luthadel. *Eu* îţi conduc acum biserica.

— Nu…, şopti Lordul Legiuitor.

Marsh, Vin şi Sazed se opriră, strânşi într-un grup istovit, uitându-se în jos, la bătrânul căzut. Afară, în lumina dimineţii, Vin văzu o mulţime numeroasă oprită în faţa unui podium larg, cu armele înălţate în semn de respect.

Lordul Legiuitor îşi aruncă privirea asupra gloatei şi păru să înţeleagă în sfârşit că pierduse. Se uită din nou la oamenii care îl înconjurau, şi care îl înfrânseseră.

— Nu înţelegeţi, şuieră. Nu ştiţi ce fac pentru omenire. *Am fost* zeul vostru, chiar dacă n-aţi putut să vă daţi seama. Ucigându-mă, v-aţi osândit…

Vin se uită la Marsh şi la Sazed. Amândoi dădură încet din cap. Lordul Legiuitor începu să tuşească şi păru să îmbătrânească încă şi mai mult.

Vin se sprijini de Sazed, strângând din dinţi ca să suporte durerea din piciorul rupt.

— Îţi aduc un mesaj de la un prieten de-al tău, spuse ea, cu voce înceată. Vrea să ştii că nu e mort. El e speranţa.

Pe urmă ridică suliţa şi o trânti drept în inima Lordului Legiuitor.

E ciudat, dar, din când în când, simt o pace interioară. S-ar putea crede că după tot ce-am văzut – după tot ce-am îndurat – sufletul meu ar trebui să fie un amestec învârtejit de încordare, năucire şi tristeţe. Adesea chiar aşa şi e.

Dar, pe de altă parte, e împăcarea.

O simt uneori, ca acum, când, în neclintirea dimineţii, mă uit pe deasupra stâncilor îngheţate şi a munţilor sticloşi, privind un răsărit de soare atât de maiestuos, încât ştiu că niciun altul nu-i va fi vreodată pe măsură.

Mintea mea îmi şopteşte că, dacă există prorocirile, dacă există un Erou al Evurilor, atunci trebuie să existe ceva care-mi călăuzeşte paşii. Ceva veghează; ceva pentru care asta are importanţă. Aceste şoapte pline de împăcare îmi spun un adevăr pe care-mi doresc foarte mult să-l cred.

Dacă dau greş, va veni un altul să-mi încheie lucrarea.

EPILOG

— Singura concluzie la care pot ajunge, stăpâne Marsh, spuse Sazed, e că Lordul Legiuitor a fost atât Feruchimist, cât *şi* Allomant.

Vin se încruntă, aşezată pe acoperişul clădirii pustii de la marginea unei mahalale de skaa. Piciorul ei rupt – prins cu grijă între atele de Sazed – atârna în afară, legănându-se în aer.

Dormise aproape toată ziua – aşa cum, după toate aparenţele, făcuse şi Marsh, care acum stătea alături de ea. Sazed dusese un mesaj restului cetei, anunţând că Vin supravieţuise. Se părea că nici ceilalţi nu avuseseră pierderi serioase – şi Vin se bucura pentru asta. Însă ea încă nu mersese la ei. Sazed le spusese că trebuia să se odihnească, şi erau ocupaţi să înfiripe noua cârmuire – a lui Elend.

— Feruchimist şi Allomant, spuse Marsh, meditativ.

Îşi revenise într-adevăr repede – deşi Vin încă mai avea vânătăi, un os rupt şi răni căpătate în luptă, coastele lui frânte păreau să se fi vindecat deja. Stătea rezemat, cu un braţ sprijinit pe genunchi, privind oraşul cu piroane în loc de ochi.

Cum poate să vadă? se minună Vin.

— Da, stăpâne Marsh, îl lămuri Sazed. Ştii, tinereţea e unul dintre lucrurile pe care le pot păstra Feruchimiştii. E ceva cu desăvârşire inutil – ca să poţi pune la păstrare puterea de a te simţi şi de a arăta cu un an mai tânăr, trebuie să-ţi petreci o parte a vieţii simţindu-te şi arătând cu un an mai bătrân. Păstrătorii întrebuinţează adesea această abilitate ca să se deghizeze, schimbându-şi vârsta ca să-i păcălească pe alţii şi ca să se-ascundă. Însă, în afară de asta, nimeni n-a considerat vreodată că un asemenea talent ar putea fi de cine ştie ce folos. Totuşi, dacă Feruchimistul e *şi* Allomant, ar putea să-şi ardă rezervele din metale, eliberând energia lor înzecită. Acum câtăva vreme, stăpâna Vin a-ncercat să ardă o parte din metalele mele, dar n-a izbutit s-ajungă la puterea lor. Însă dacă poţi să faci tu însuţi provizii Feruchimice, arzându-le apoi pentru un surplus de putere…

Marsh se încruntă.

— Nu te pot urmări, Sazed.

— Îmi cer iertare. Poate că e un lucru greu de înţeles dacă nu stăpâneşti atât teoria Allomanţiei, cât şi pe cea a Feruchimiei. Să vedem dacă pot să explic ceva mai limpede. Care e principala diferenţă dintre Allomanţie şi Feruchimie?

— Allomanţia îşi trage puterea din metale, răspunse Marsh. Feruchimia îşi trage puterea din trupul celui care o practică.

— Întocmai, spuse Sazed. Aşadar – presupun eu – Lordul Legiuitor nu făcea altceva decât să *combine* aceste două talente. Întrebuinţa unul

dintre atributele aflate doar la îndemâna Feruchimiei – posibilitatea schimbării vârstei –, dar îşi trăgea tinereţea din *Allomanţie*. Arzând provizia Feruchimică adunată de el însuşi, îşi făurea de fapt un metal Allomantic numai al său – unul a cărui ardere îl întinerea. Dacă nu mă înşel, îşi strânsese o rezervă nelimitată de tinereţe, fiindcă-şi căpăta cea mai mare parte a puterii din metal, nu din propriul trup. Nu trebuia decât să-şi petreacă, din când în când, o mică parte a timpului fiind mai bătrân, ca să-şi facă rost de rezerve Feruchimice pe care să le ardă, rămânând tânăr.

— Prin urmare, întrebă Marsh, doar arzând rezervele astea se putea face chiar mai tânăr decât fusese la început?

— Trebuia să-şi pună surplusul de tinereţe într-o altă rezervă Feruchimică, aşa cred, îi explică Sazed. Ştii, Allomanţia e de-a dreptul spectaculoasă – puterile ei vin de obicei în rafale, ca nişte răbufniri. Lordul Legiuitor n-avea de ce să-şi dorească toată acea tinereţe dintr-odată, aşa că trebuia s-o păstreze într-o bucată de metal de unde s-o soarbă încetul cu încetul, păstrându-se tânăr.

— Brăţările?

— Da, stăpâne Marsh. Oricum, ceea ce-ţi înapoiază Feruchimia e descrescător – de pildă, ca să te faci de patru ori mai puternic decât un om obişnuit, ai nevoie de mai mult decât o cantitate proporţională de putere, faţă de cazul când vrei să-ţi măreşti puterea doar de două ori. Pentru Lordul Legiuitor, asta însemna că era nevoit să cheltuiască tot mai multă tinereţe ca să nu îmbătrânească. Când stăpâna Vin i-a furat brăţările, a îmbătrânit cu o repeziciune de necrezut, fiindcă trupul lui încerca să ajungă la vârsta pe care-ar fi trebuit s-o aibă.

Vin stătea în vântul răcoros al serii, fixând cu privirea fortăreaţa Venture. Era strălucitor luminată; nu trecuse nici măcar o zi întreagă şi Elend se întâlnea deja cu conducătorii skaa şi cu cei ai nobilimii, ca să schiţeze un cod de legi pentru noua lui naţiune.

Ea tăcea, pipăindu-şi cercelul. Îl găsise în sala tronului şi şi-l pusese în urechea sfâşiată, imediat ce începuse să i se vindece. Nu ştia sigur de ce voia să-l păstreze. Poate fiindcă reprezenta o legătură cu Reen şi cu mama ei, care încercase s-o ucidă. Sau poate, pur şi simplu, fiindcă îi aducea aminte de lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le poată face.

Însă despre Allomanţie mai erau multe de învăţat. Vreme de o mie de ani, nobilimea avusese încredere în ceea ce îi spuneau Inchizitorii şi Lordul Legiuitor. Ce secrete păstraseră, ce metale ascunseseră?

— Lordul Legiuitor, spuse ea, într-un târziu. Atunci… s-a folosit de un truc pentru a putea fi nemuritor. Înseamnă că n-a fost niciodată un zeu adevărat, nu-i aşa? Dacă ar fi fost şi Feruchimist şi Allomant, oricine altcineva ar fi putut face ce-a făcut el.

— Aşa s-ar părea, stăpână, răspunse Sazed. Poate de aceea se temea atât de mult de Păstrători. Îi vâna şi îi ucidea pe Feruchimişti fiindcă

ştia că acest talent se moşteneşte – ca şi Allomanţia. Dacă urmaşii populaţiei din Terris s-ar fi amestecat vreodată cu cei ai nobilimii imperiale, rezultatul ar fi putut fi un copil în stare să-l înfrunte.

— De aici programele de reproducere, zise Marsh.

Sazed dădu din cap.

— Trebuia să fie absolut sigur că terrisienilor nu le e îngăduit să se amestece cu populaţia obişnuită, ca nu cumva să transmită puteri Feruchimice în stare latentă.

Marsh clătină din cap.

— Propriul lui popor. A făcut lucruri atât de oribile numai ca să-şi păstreze puterea.

— Dar, zise Vin încruntându-se, dacă puterile Lordului Legiuitor veneau dintr-un amestec de Feruchimie şi Allomanţie, ce s-a petrecut la Fântâna Înălţării? Ce putere ar fi trebuit să găsească bărbatul care-a scris jurnalul?

— Nu ştiu, stăpână, spuse încet Sazed.

— Explicaţia ta nu oferă toate răspunsurile, Sazed, zise Vin, clătinând din cap.

Nu le vorbise despre propriile ei puteri ciudate, dar le povestise ce făcuse Lordul Legiuitor în sala tronului.

— Era atât de *puternic,* Sazed. I-am simţit Allomanţia. Putea să împingă în metalele din corpul meu! Poate că-şi întărea Feruchimia arzându-şi rezervele, dar de ce era un Allomant atât de puternic?

Sazed oftă.

— Mă tem că singurul om care-ar fi putut răspunde la întrebările tale a murit în dimineaţa asta.

Vin şovăi. Lordul Legiuitor cunoştea secrete despre religia din Terris, pe care poporul lui Sazed le căuta de veacuri.

— Îmi pare rău. Poate n-ar fi trebuit să-l ucid.

Sazed clătină din cap.

— Propria lui îmbătrânire l-ar fi ucis oricum în curând, stăpână. Ai făcut ceea ce se cuvenea. În felul ăsta, pot memora că Lordul Legiuitor a fost ucis de o skaa, o femeie din populaţia pe care-a asuprit-o.

Vin roşi.

— Să memorezi?

— Fireşte. Sunt în continuare Păstrător. Trebuie să trec aceste lucruri mai departe – istoria, evenimente şi adevărurile.

— N-o să… spui prea multe despre mine, nu-i aşa?

Dintr-un anumit motiv, gândul că alţi oamenii aveau să istorisească poveşti despre ea o făcea să se simtă stânjenită.

— Pe mine asta nu m-ar îngrijora prea mult, stăpână. Eu şi confraţii mei o să fim foarte ocupaţi, aşa cred. Avem atât de multe lucruri de restabilit, atât de multe lucruri de povestit lumii… Mă îndoiesc că amănuntele despre tine trebuie împărtăşite urgent altora. O să

memorez cele petrecute, dar, dacă aşa vrei, o să le păstrez o vreme doar pentru mine.

— Mulţumesc, zise ea, dând din cap.

— Puterea pe care-a găsit-o Lordul Legiuitor în peşteră, spuse meditativ Marsh, ar fi putut fi, pur şi simplu, Allomanţia. Ai spus că înainte de Înălţare nimeni n-a memorat nimic despre ea.

— E într-adevăr o posibilitate, stăpâne Marsh, răspunse Sazed. Despre apariţia Allomanţiei există puţine legende şi aproape toate sunt de acord că primii Allomanţi „s-au ivit odată cu ceaţa".

Vin se încruntă. Îşi imaginase întotdeauna că „Născut-din–Ceaţă" era o denumire care venea de la faptul că Allomanţii erau înclinaţi să acţioneze noaptea. Nu se gândise niciodată că legătura ar fi putut fi mai strânsă.

Ceaţa reacţionează la Allomanţie. Se învolburează când îşi întrebuinţează un Allomant talentele în apropiere. Şi… ce am simţit la urmă? A fost ca şi cum aş fi tras ceva din ceaţă.

Indiferent ce făcuse, nu mai izbutise să repete.

Marsh oftă şi se ridică. Era treaz doar de câteva ore, dar părea deja obosit. Capul îi atârna uşor, de parcă greutatea piroanelor l-ar fi tras în jos.

— Asta… doare, Marsh? întrebă ea. Adică piroanele?

El şovăi.

— Da. Toate unsprezece… zvâcnesc. Durerea e, cumva, o reacţie la sentimentele mele.

— Unsprezece? întrebă ea, şocată.

Marsh dădu din cap.

— Două în cap, opt în piept şi unul în spate, ca să le unească. Ăsta e singurul mod în care poţi ucide un Inchizitor – trebuie să separi piroanele de sus de cele de jos. Kell a făcut-o prin decapitare, dar e mai simplu să tragi afară pironul din mijloc.

— Noi te-am crezut mort, spuse Vin. Când am găsit trupul şi sângele în punctul de Domolire…

Marsh dădu din cap.

— Aveam de gând să vă dau de veste că am supravieţuit, dar în prima zi am fost supravegheat cu foarte mare atenţie. Nu m-am aşteptat să acţioneze Kell atât de curând.

— Niciunul dintre noi nu s-a aşteptat, stăpâne Marsh, spuse Sazed. Câtuşi de puţin.

— Dar chiar a făcut-o, nu-i aşa? zise Marsh, clătinând din cap cu uimire. Ticălosul ăla. Există două lucruri pentru care n-o să-l iert niciodată. În primul rând, pentru că mi-a furat visul despre răsturnarea Ultimului Imperiu, izbutind apoi să-l înfăptuiască.

Vin şovăi.

— Şi în al doilea rând?

— Fiindcă s-a lăsat ucis pentru asta.

— Dacă pot să-ntreb, stăpâne Marsh, se amestecă Sazed. Al cui era leşul peste care au dat stăpânul Kelsier şi stăpâna Vin în punctul de Domolire?

Marsh îşi îndreptă din nou privirea către oraş.

— De fapt, au fost mai multe leşuri. Crearea unui Inchizitor nou e… o treabă murdară. Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Desigur, spuse Sazed, aplecându-şi fruntea.

— Însă *tu,* adăugă Marsh, ai fi putut să-mi vorbeşti despre creatura aia folosită de Kelsier ca să-l imite pe Renoux.

— Despre kandra? întrebă Sazed. Mă tem că până şi Păstrătorii ştiu prea puţin despre făpturile astea. Sunt înrudite cu nălucile-de-ceaţă – poate că sunt chiar aceleaşi creaturi, pur şi simplu mai bătrâne. Din pricina reputaţiei lor, preferă în general să nu iasă la vedere – deşi o serie de case nobile le închiriază în diverse ocazii.

Vin se încruntă.

— Atunci, de ce nu l-a pus Kelsier pe acest kandra să-i imite înfăţişarea şi să moară în locul lui?

— Ah, răspunse Sazed. Înţelegi, stăpână, ca să ia înfăţişarea cuiva, un kandra trebuie să-i devoreze mai întâi carnea şi să-i absoarbă oasele. Kandra sunt ca nălucile-de-ceaţă – n-au un schelet al lor.

Vin se cutremură.

— Oh!

— S-a întors, să ştii, zise Marsh. Creatura nu mai foloseşte chipul fratelui meu – are un altul –, dar a venit să te caute, Vin.

— Pe mine?

Marsh dădu din cap.

— Spunea că, înainte de moarte, Kelsier a trecut învoiala pe care-o avea cu ea pe numele tău. Cred că dihania te consideră acum stăpâna ei.

Vin se cutremură iarăşi. *O… creatură care-a mâncat trupul lui Kelsier.*

— N-o vreau în apropierea mea, spuse. O să-i spun să plece.

— Nu fi atât de grăbită, stăpână, zise Sazed. Kandra sunt slugi costisitoare – trebuie să le plăteşti în atiu. Dacă stăpânul Kelsier a plătit pentru prelungirea învoielii cu unul dintre ei, ar fi o prostie să nu-i foloseşti serviciile. În lunile care vor urma, un kandra s-ar putea dovedi un aliat foarte util.

Vin clătină din cap.

— Nu-mi pasă. Nu vreau creatura aia în apropierea mea. Nu după ceea ce-a făcut.

Cei trei amuţiră. În cele din urmă, Marsh se ridică, oftând.

— Oricum, dacă vreţi să mă scuzaţi, eu ar trebui să-mi fac apariţia la fortăreaţă – noul rege vrea să reprezint Cultul la negocierile lui.

Vin se încruntă.

— Nu văd de ce-ar merita Cultul să aibă un cuvânt de spus.

— Obligatorii sunt încă destul de puternici, stăpână, o lămuri Sazed. Reprezintă cea mai priceputǎ şi mai pregătită forţă administrativă din Ultimul Imperiu. Majestatea sa ar da dovadă de înţelepciune atrăgându-i de partea noastră şi recunoscând că stăpânul Marsh îl poate ajuta în această privinţă.

Marsh ridică din umeri.

— Fireşte, presupunând c-o să pot controla Cantonul Ortodoxiei, Cultul ar trebui… să se schimbe în următorii câţiva ani. O să acţionez încet şi cu prudenţă şi, când o să termin, obligatorii nici măcar nu-şi vor da seama ce-au pierdut. Însă ceilalţi Inchizitori ar putea reprezenta o problemă.

Vin dădu din cap.

— Câţi sunt în afara Luthadelului?

— Nu ştiu, răspunse Marsh. N-am făcut parte din ordin prea multă vreme înainte de a-l distruge. Însă Ultimul Imperiu era mare. Mulţi spun că pe întreg teritoriul lui existau douăzeci de Inchizitori, dar eu n-am reuşit să fac pe nimeni să-mi dezvăluie numărul lor exact.

Vin dădu din nou din cap în timp ce pleca Marsh. Însă Inchizitorii – deşi periculoşi – o îngrijorau mai puţin de când le aflase secretul. Îşi făcea mai multe griji pentru altceva.

Nu ştiţi ce fac pentru omenire. Am fost zeul vostru, chiar dacă n-aţi putut să vă daţi seama. Ucigându-mă, v-aţi osândit…

Ultimele cuvinte ale Lordului Legiuitor. În clipa aceea, Vin se gândise că, vorbind despre ceea ce făcea pentru omenire, se referise la Ultimul Imperiu. Însă acum nu mai era atât de sigură. Când rostise cuvintele, în ochii lui nu fusese mândrie, ci… teamă.

— Saze? întrebă ea. Ce era Adâncimea? Creatura pe care-ar fi trebuit s-o înfrângă Eroul din jurnal?

— Aş vrea să ştiu, stăpână.

— Dar n-a venit, nu-i aşa?

— S-ar părea că nu, răspunse terrisianul. Legendele sunt de acord că, dacă Adâncimea n-ar fi fost oprită, lumea însăşi ar fi fost distrusă. E fireşte posibil ca poveştile să fi fost exagerate. Poate că pericolul „Adâncimii” era Lordul Legiuitor în persoană – poate că lupta Eroului era, pur şi simplu, una care ţinea de conştiinţă. A trebuit s-aleagă între a domina lumea şi a o lăsa liberă.

Lui Vin răspunsul nu i se păru cel potrivit. Era mai mult de-atât. Îşi amintea de spaima din ochii Lordului Legiuitor. Fusese teroare.

A spus „fac”, nu „am făcut”. „Ce fac pentru omenire.” Asta sugerează că o mai făcea încă, indiferent ce-ar fi fost…

V-aţi osândit…

Tremură în aerul serii. Soarele apunea, ajutând-o să vadă încă şi mai bine lumina din fortăreaţa Venture – cartierul general pe care şi-l

alesese deocamdată Elend, cu toate că încă ar mai fi fost posibil să se mute în Kredik Shaw. Încă nu luase o hotărâre.

— Ar trebui să te duci la el, stăpână, zise Sazed. Are nevoie să vadă că eşti teafără.

Vin nu-i răspunse imediat. Privea fix oraşul, uitându-se la fortăreaţa strălucitoare profilată pe cerul care se întuneca.

— Ai fost acolo, Sazed? întrebă. I-ai ascultat discursul?

— Da, stăpână. După ce am descoperit că în tezaur nu era atiu, lordul Venture a insistat să căutăm ajutoare pentru tine. M-am simţit înclinat să-i dau dreptate – niciunul dintre noi nu e luptător, iar eu eram tot fără rezervele mele Feruchimice.

Nu există atiu, se gândi Vin. *După toate astea, n-am reuşit să găsim nici măcar o fărâmă. Ce-a făcut Lordul Legiuitor cu tot? Sau… a ajuns altcineva la el înaintea noastră?*

— Când am găsit oastea noi doi, eu şi stăpânul Elend, răzvrătiţii măcelăreau soldaţii din garda palatului. Unii încercaseră să se predea, dar oştenii noştri nu le-o îngăduiseră. Era o scenă… tulburătoare, stăpână. Lui Elend al tău… nu i-a plăcut ce-a văzut. Când s-a postat în faţa armatei de skaa, m-am gândit c-aveau să-l ucidă şi pe el.

Sazed se întrerupse, lăsându-şi capul uşor pe-o parte.

— Dar… lucrurile pe care le-a spus, stăpână… visul lui despre o nouă cârmuire, condamnarea vărsării de sânge şi a haosului… Ei, stăpână, mă tem că nu sunt în stare să repet. Aş vrea să fi avut metalmintea la mine, ca să pot memora întocmai cuvintele lui.

Oftă, clătinând din cap.

— Oricum, am impresia că stăpânul Boare a avut un rol foarte influent în potolirea tărăboiului. Odată ce un grup a-nceput să-l asculte pe stăpânul Elend, au făcut-o şi celelalte şi de acolo… ei, e o treabă bună că un nobil a sfârşit prin a ajunge rege, aşa cred. Stăpânul Elend oferă o oarecare legitimitate încercării noastre de a conduce şi sunt de părere că, avându-l pe el în frunte, o să primim mai mult sprijin din partea nobilimii şi a negustorilor.

Vin zâmbi.

— Ştii, Kell s-ar înfuria pe noi. El a făcut toată munca asta, iar noi ne-am îngăduit, cu ingratitudine, să urcăm pe tron un nobil.

Sazed clătină din cap.

— Ah, dar trebuie să ţinem cont de ceva mult mai important, aşa cred. N-am urcat pe tron un nobil – am urcat pe tron un *om bun.*

Deasupra fortăreţei Venture, Vin îngenunche în ceaţă. Piciorul în atele îi îngreuna mişcările în întuneric, dar eforturile ei erau, în cea mai mare măsură, Allomantice. Nu trebuia decât să se asigure că ateriza deosebit de lent.

Venise noaptea, iar ceaţa o înconjurase. Apărând-o, ascunzând-o,

dându-i putere…

Elend Venture stătea aşezat dedesubt, la o masă de scris, sub o lucarnă al cărei geam spart încă nu fusese înlocuit după ce Vin aruncase un trup prin el. N-o observase stând deasupra, ghemuită. Cine-ar fi observat-o? Cine vedea un Născut-din-Ceaţă în elementul lui? Ea era, într-un fel, ca una dintre imaginile-umbră create de Al Unsprezecelea Metal. Fără trup. Cu adevărat doar ceva care *ar fi putut* fi.

Ar fi putut fi…

Tot ce se petrecuse în ultima zi era destul de greu de clasificat; Vin nici măcar nu încercase să dea un sens tuturor sentimentelor sale, care reprezentau o harababură încă şi mai cumplită. Încă nu se dusese la Elend. Nu se simţise în stare.

Se uită în jos, la el, aşa cum stătea în lumina lămpii, citind la masa lui şi notându-şi câte ceva în carnet. După toate aparenţele, întâlnirile lui de mai devreme merseseră bine – toată lumea păruse dispusă să-l accepte drept rege. Însă Marsh şoptise că, în spatele acelui sprijin, se ţeseau intrigi. Nobilimea vedea în Elend o marionetă uşor de manevrat, iar conducătorii skaa începeau deja să se împartă în facţiuni.

Dar Elend avea, în sfârşit, ocazia să schiţeze codul de legi la care visa. Putea încerca să dea naştere unei naţiuni desăvârşite, să aplice filosofiile pe care le studiase atât de multă vreme. În drum aveau să-i apară hârtoape şi Vin bănuia că, în final, urma să se împace cu ceva mult mai realist decât visele lui idealiste. Dar n-avea cu adevărat importanţă. Elend urma să fie un rege bun.

Bineînţeles că, prin comparaţie cu Lordul Legiuitor, până şi un morman de funingine ar fi un rege bun.

Îşi dorea să se ducă la Elend, să se lase să cadă în odaia călduroasă, dar… ceva o reţinea. Norocul ei trecuse prin prea multe răsturnări de situaţie, prin prea multe încordări ale sentimentelor – fie ele Allomantice sau nu. Nu mai era sigură de ceea ce voia, nu mai ştia sigur dacă era Vin sau Valette, sau care dintre ele şi-ar fi dorit să fie.

Îi era frig în ceaţă, în întunecimea tăcută. Ceaţa îi dădea putere, o apăra şi o ascundea… chiar şi atunci când ea nu-şi dorea nimic din toate astea.

Nu pot face asta. Nu sunt cea care ar trebui să se afle alături de el. Aceea e o iluzie, un vis. Eu sunt copila care a crescut în umbră, fata care ar trebui să fie singură. Nu merit asta.

Nu-l merit.

Se terminase. Aşa cum anticipase, se schimba totul. De fapt, ea nu fusese niciodată o aristocrată foarte izbutită. Era timpul să se întoarcă, să fie ceea ce ştia să fie. O creatură a ascunzişurilor, nu a balurilor şi a petrecerilor.

Era timpul să plece.

Se întoarse cu spatele, gata să se îndepărteze, neluându-şi în seamă lacrimile, frustrată de ea însăşi. Îl părăsi, cu umerii gârbovindu-i-se în timp ce traversa acoperişul metalic şchiopătând, pentru a se pierde în ceaţă.

Dar atunci…

Şi-a dat duhul garantându-ne că ai murit de foame cu ani în urmă.

Cu tot haosul, aproape că uitase ce-i spusese Inchizitorul despre Reen. Însă, în clipa aceea, amintirea o opri. Fuioarele de ceaţă treceau pe lângă ea, ondulându-se, convingând-o.

Reen n-o părăsise. Fusese prins de Inchizitorii care o căutau pe ea, copila nelegitimă a duşmanului lor. Îl torturaseră.

Şi el murise apărând-o.

Reen nu m-a trădat. Mi-a garantat întotdeauna c-o s-o facă, dar, în cele din urmă, n-a făcut-o. Nu fusese nici pe departe un frate perfect, dar, în final, n-o trădase.

Din adâncul minţii ei veni o şoaptă, rostită cu vocea lui Reen. *Întoarce-te.*

Înainte de a apuca să se convingă de contrariu, se repezi şchiopătând înapoi, către lucarna spartă, şi lăsă o monedă să cadă pe podeaua de dedesubt.

Elend se răsuci, curios, privind moneda. Vin coborî o clipă mai târziu, Împingându-se ca să-şi încetinească astfel căderea şi aterizând doar pe piciorul nevătămat.

— Elend Venture, zise, ridicându-se. De o vreme, am tot avut de gând să-ţi spun ceva. Se întrerupse, clipind ca să-şi îndepărteze lacrimile. Citeşti prea mult. Mai ales în prezenţa doamnelor.

El zâmbi, îşi aruncă scaunul în spate şi o cuprinse cu braţele, strângând-o cu hotărâre. Vin închise ochii, simţind căldura îmbrăţişării.

Şi înţelese că asta era tot ce-şi dorise vreodată cu adevărat.

ARS ARCANUM

Găsiţi adnotările amănunţite ale autorului, referitoare la fiecare capitol, alături de scenele excluse din roman şi de informaţii expuse pe larg despre lumea acestuia, pe site-ul www.brandonsanderson.com.

ALLOMANŢIA – GHID RAPID

DENUMIREA CEŢURIANULUI	EFECT
Fier / **Împinge**	*Împinge* / **Împinge de metalele din apropiere**
Oţel / **Împinge-atrage**	*Împinge-atrage* / **Împinge şi atrage metalele din apropiere**
Cositor / **Atrage**	*Atrage* / **Atrage metalele din apropiere**
Alamă / **Înfierbântă**	*Înfierbântă* / **Înfierbântă sentimentele**
Bronz / **Înfierbântă-răceşte**	*Înfierbântă-răceşte* / **Înfierbântă şi răceşte sentimentele**
Cupru / **Răceşte**	*Răceşte* / **Răceşte sentimentele**
Aur / **Arată trecutul**	*Arată trecutul* / **Arată trecutul**
Argint / **Arată viitorul**	*Arată viitorul* / **Arată viitorul**
Duralumin / **Forţă fizică**	*Forţă fizică* / **Forţă fizică**
Aluminiu / **Forţă fizică-Brutal**	*Forţă fizică-Brutal* / **Forţă fizică şi Brutal**
Atium / **Arată sentimentele, emoţiile**	*Arată sentimentele, emoţiile* / **Arată sentimentele, emoţiile**
Lerasium / **Arată Allomanţia**	*Arată Allomanţia* / **Arată Allomanţia**
Cromă / **Ascunde Allomanţia**	*Ascunde Allomanţia* / **Ascunde Allomanţia**

(Notă: Metalele externe au fost scrise cu caractere cursive. Metalele care Împing au fost scrise cu caractere aldine.)

ALLOMANŢIA - INDEX ALFABETIC

ALAMĂ (METAL MENTAL EXTERN CARE TRAGE): o persoană care arde alamă poate calma emoţiile şi sentimentele altora, domolindu-le şi reducând intensitatea unuia sau a mai multora. Un Allomant priceput poate Domoli toate sentimentele, cu excepţia unuia singur, făcând, în esenţă, persoana respectivă să simtă exact ce vrea el. Însă alama nu-i permite Allomantului să citească gândurile sau să identifice sentimentele altcuiva. Un Ceţurian care arde alamă se numeşte Domolitor.

AŢÂŢĂTOR: un Ceţurian care poate să ardă zinc.

BRAŢ-DE-FLUDOR: un Ceţurian care poate să ardă fludor.

BRUTAL: un Ceţurian care poate să ardă fludor.

BRONZ (METAL MENTAL INTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde bronz poate simţi când cineva din apropierea sa întrebuinţează Allomanţia. Allomanţii care ard metale în apropiere emit „pulsaţii Allomantice" – ceva asemănător unor bătăi de tobă, audibile numai pentru cei care ard bronz. Un Ceţurian care arde bronz se numeşte Căutător.

CĂUTĂTOR: un Ceţurian care poate să ardă bronz.

COSITOR (METAL FIZIC INTERN CARE TRAGE): O persoană care arde cositor îşi ascute simţurile. Poate să vadă mai departe, are mirosul mai fin, iar simţul pipăitului devine mai pronunţat. Ca efect suplimentar, ochii săi pot străpunge ceaţa, ajutându-o să zărească noaptea obiecte chiar mai îndepărtate decât i-ar permite vederea îmbunătăţită. Un Ceţurian care poate arde cositor se numeşte Cositorian.

COSITORIAN: un Ceţurian care poate să ardă cositor.

CUPRU (METAL MENTAL INTERN CARE TRAGE): o persoană care arde cupru formează în jurul său un nor capabil să-i ferească pe toţi cei pe care-i învăluie de simţurile unui Căutător. Cât timp se află într-un asemenea „nor cupric", un Allomant poate să ardă orice metal doreşte, fără să se teamă că pulsaţiile sale Allomantice vor fi simţite de cineva care arde bronz. Ca efect suplimentar, o persoană care arde cupru e imună la orice formă de Allomanţie a sentimentelor (Domolire sau Aţâţare). Un Ceţurian care arde cupru se numeşte Fumegător.

DEVIATOR: un Ceţurian care poate să ardă fier.

DOMOLITOR: un Ceţurian care poate să ardă alamă.

FIER (METAL FIZIC EXTERN CARE TRAGE): arzând fier, o persoană poate vedea linii albastre translucide, care îi indică toate sursele de metal din apropiere. Grosimea şi strălucirea liniei depind de mărimea sursei de metal şi de distanţa la care se află. Pot fi văzute toate metalele, nu numai fierul. Allomantul poate smuci mental oricare dintre aceste linii, Trăgând sursa respectivă către el. Un Ceţurian care arde fier se numeşte Deviator.

FLUDOR (METAL FIZIC INTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde fludor îşi îmbunătăţeşte caracteristicile fizice ale trupului. Devine mai puternică, mai rezistentă şi mai abilă. Fludorul îmbunătăţeşte, de asemenea, simţul echilibrului şi capacitatea de vindecare a rănilor. Ceţurienii care pot să ardă fludor se numesc Braţe-de-Fludor sau Brutali.

FUMEGĂTOR: un Ceţurian care poate să ardă cupru.

MONEDAZVÂRLITOR: un Ceţurian care poată să ardă oţel.

OŢEL (METAL FIZIC EXTERN CARE ÎMPINGE): arzând oţel, o persoană poate vedea linii albastre translucide, care îi indică toate sursele de metal din apropiere. Grosimea şi strălucirea liniei depind de mărimea sursei de metal şi de distanţa la care se află. Pot fi văzute toate metalele, nu numai oţelul. Allomantul poate împinge mental pe oricare dintre aceste linii, îndepărtând de el sursa respectivă. Un Ceţurian care arde oţel se numeşte Monedazvârlitor.

ZINC (METAL MENTAL EXTERN CARE ÎMPINGE): o persoană care arde zinc poate Aţâţa emoţiile şi sentimentele altora, înflăcărându-le şi făcându-le unele dintre cele mai puternice. Un Ceţurian care arde zinc se numeşte Aţâţător.

MULŢUMIRI

Descopăr încă o dată că simt nevoia să le mulţumesc minunatului meu agent, Joshua Bilmes, şi tot atât de uimitorului meu redactor Moshe Fisher. Au realizat ceva minunat cu această carte şi sunt mândru că am şansa să colaborez cu ei.

Ca întotdeauna, le mulţumesc neobosiţilor membri ai grupurilor mele de scris: Alan Layton, Janette Layton, Kaylynne Zobell, Nate Hatfield, Bryce Cundick, Kimball Larsen şi Emily Scorup, din partea cărora am primit, sistematic, feedback şi încurajări. Şi cititorilor alfa, printre care se numără Krista Olson, Benjamin R. Olson, Micah Demoux, Eric Ehlers, Izzy Whiting, Stacy Whitman, Kristina Kugler, Megan Kauffman, Sarah Bylund, C. Lee Player, Ethan Skarstedt, Jillena O'Brien, Ryan Jurado şi nepreţuitul Peter Ahlstrom, care au văzut o versiune mult mai necizelată a acestei cărţi şi m-au ajutat să-i dau forma de acum.

Există, de asemenea, o serie de oameni cărora ţin să le mulţumesc în mod deosebit. Isaac Steward, care a reprezentat o resursă inestimabilă, atât în privinţa concepţiei, cât şi a indiciilor vizuale. Heather Kirby mi-a oferit informaţii excelente, ajutându-mă să înţeleg misteriosul mod în care lucrează mintea unei femei tinere. Corectura făcută de Chersti Stapely şi Kayleena Richins a fost foarte apreciată.

În plus, aş vrea să-mi exprim mulţumirile faţă de o serie de oameni foarte importanţi, care lucrează în culisele cărţilor cumpărate de dumneavoastră. Irene Gallo, directoarea artistică a editurii Tor, face o treabă excelentă – datorită ei au coperte atât de minunate atât această carte, cât şi *Elantris*. De asemenea, David Moench, din departamentul de publicitate al aceleiaşi edituri, a depăşit cu mult chemarea datoriei ajutând *Elantris* să devină un succes. Le adresez amândurora mulţumirile mele.

În final, ca de obicei, îmi exprim recunoştinţa faţă de familia mea, pentru necontenitul său sprijin şi entuziasm.

Aş vrea să-i mulţumesc mai ales fratelui meu, Jordan, pentru entuziasm, pentru susţinere şi pentru loialitate. Priviţi rezultatul muncii sale de creaţie pe site-ul meu web: www.brandonsanderson.com.

Table of Contents

NĂSCUŢI DIN CEAŢĂ
PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
Supravieţuitorul de la Hathsin
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
PARTEA A DOUA
Răzvrătiţi sub un cer de cenuşă
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
PARTEA A TREIA
Copiii Soarelui Însângerat
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
PARTEA A PATRA
Dansatori în marea de ceaţă
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31

CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
PARTEA A CINCEA
Cei ce cred într-o lume uitată
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
EPILOG
ARS ARCANUM
ALLOMANŢIA - INDEX ALFABETIC
MULŢUMIRI